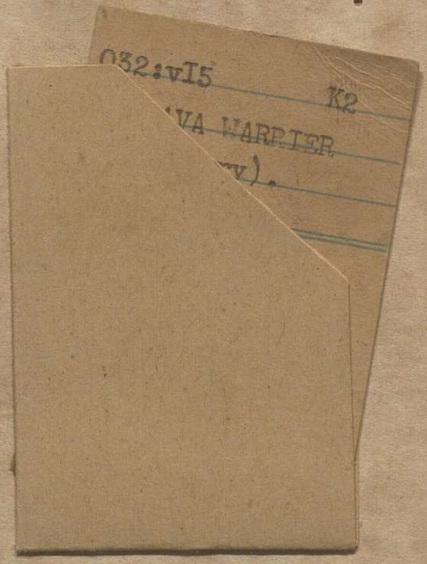

MUL
227413

Madras University Library

Call Number

Accession Number

Available for loan from

This book should be returne
the date last marked belo

16 NOV 1968

28 DEC 1982

O. 61

കുഞ്ചൻ വരെ

(Malayalam)

KUNCAN VAKE

Critical Survey of Malayalam Literature (Early Period)

By Matassery Madhava Warrier

Haripad, Kerala.

First Published .... April 1962.

Copies .... 1000.

Printed at

MALAYALA MANORAMA PRESS, KOTTAYAM.

Published by Manorama Publishing House,

P. B. No. 26; Kottayam.

Kerala State.

Copyright by the Author.

Price Rs. 6

Kunchanvare

കുഞ്ചൻ വരെ

(സാഹിത്യ ചരിത്രം)

UNIVERSITY LIBRARY
3 SEP 1964
MADRAS

മാടശ്ശേരി മാധവവാര്യർ

പ്രസാധകർ:

മനോരമ പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്

പ. ബി. 26 — കോട്ടയം.

വില: രൂ. 6

Rs

Univ. Grants Commission

മാടശ്ശേരിയുടെ കൃതികൾ

അന്തോണീസ് പുണ്യവാളൻ
അമ്പിളിക്കല
എഴുത്തുകാരും എഴുത്തുകാരും
ഒരു വിവാഹമോചനക്കേസ്
കഥകളിയും സാഹിത്യവും
കുഞ്ചൻ വരെ
കുഞ്ചന്റെ ശേഷം
കേരളത്തിലെ ആദിമനിവാസികൾ
കൈത്തിരി
കോക്കറ്റ് കൊച്ചമ്മ
ചിരിക്കുന്ന പെണ്ണ്
ടോൾസ്റ്റോയി കഥകൾ(മൂന്നുഭാഗം)
തടിച്ച വേശ്യ
നമ്മുടെ പാട്ടുകൾ
നാട്ടുംപുറത്തെ യുവതി
നാളത്തെ നാടകം
പിശാചിന്റെ തള്ള
പിലിവള
പുരോഹിതൻ
മണിചൂഡൻ
മാനവഭാഗധേയം
മരണച്ചീട്ട്
രാമായണ ചമ്പു (വ്യാഖ്യാനം)
ലോകസഞ്ചാരികൾ
വട്ടപ്പോൾ
സന്താനഗോപാലം ചമ്പു (വ്യാഖ്യാനം)

227413
032:VI5
K2

സമർപ്പണം

എന്റെ വലിയ മുത്തച്ഛൻ
ചെങ്ങാരപ്പള്ളിൽ
ദാമോദരൻ പോററിക്കു്

3 SEP 1954
MADRAS

മുഖവുര

"സാഹിത്യ ഗുണത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കുക; കൃതികൾ സ്വയം വായിച്ചു പഠിക്കുക; അവയെ ഏതു രീതിയിൽ അടുക്കിയാൽ കൂടുതൽ സൗകര്യവും, കൗതുകവും, ആകർഷണവും വായനക്കാക്ക് നൽകാൻ സാധിക്കുമോ ആ രീതിയിൽ അടുക്കുക; ആ വിധത്തിൽ പൂർണ്ണവും, വിശദവിവരങ്ങൾ നൽകുന്നതുമായ ഒരു ജ്ഞാനഭണ്ഡാരം നിർമ്മിക്കുക; ഇതെല്ലാമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

"സ്വാഭിപ്രായം മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇത്തരം ഒരു ഗ്രന്ഥം സ്വതന്ത്രമായി നിർമ്മിച്ചു എന്നു് ഒരു ദാംഭികനല്ലാതെ മറ്റാരും വമ്പു പറയുകയില്ല. തെറ്റുകൾ കൂടാതെ ഇത്തരം ഒരു ഗ്രന്ഥം ഒരാൾ തന്നെ പരിശ്രമിച്ചു് എഴുതിത്തീർക്കും എന്നു് ആരുംതന്നെ വിചാരിക്കുകയുമില്ല. വിലയേറിയ നിർദ്ദേശങ്ങൾ പലരും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തു കോപ്പി വായിച്ചിട്ടു് നൽകി. എന്നാൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള തെറ്റുകൾക്കും നിരൂപണപരമായി കൊടുത്തിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും ഗ്രന്ഥകാരൻ മാത്രമാണു് ഉത്തരവാദി.

"സ്വാഭിപ്രായങ്ങൾക്കു മുൻഗണന നൽകാനല്ല, സാഹിത്യചരിത്രം പഠിക്കുന്നവക്ക് പതറാതെ നിൽക്കാൻ ഒരു ഉറപ്പുള്ള പ്ലാറ്റു ഫാറമോ, അത്രയും സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ തന്നെ ഒരു ഉറപ്പുള്ള ചട്ടക്കൂട്ടു് എങ്കിലുമോ, നൽകാനോ ആണു് ഇവിടെ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സാഹിത്യചരിത്രം മനസ്സിലാക്കണം, സൽകൃതികൾ വായിക്കണം, എന്നു് ആഗ്രഹമുള്ളവക്ക് ഇത്തരം ഒരടിസ്ഥാനം ഉണ്ടായാലേ സ്വാഭിപ്രായം രൂപീകരിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളു. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെത്താൻ വായിച്ചാണു് ഇത്തരം അഭിപ്രായങ്ങൾ രൂപീകരിക്കേണ്ടതും. വിഹഗവീക്ഷണങ്ങളും അടച്ചുപറച്ചിലും അതുകൊണ്ടാണു് കഴിയുന്നത്ര കുറച്ചിട്ടു

ള്ളതും. എന്നാലും ഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും ഉർച്ചഅദ്ധ്യായങ്ങളുടെ ഇടക്കണ്ണികളായിനിൽകിയിട്ടുണ്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെത്താൻ വായിച്ചു പഠിക്കാനും രസിക്കാനും പ്രചോദനം നൽകുകയാണ് ഇത്തരം കൃതികളുടെ ലക്ഷ്യം.''

പ്രൊഫസർ സെയിൻറ്സ്ബറിയുടെ 'ആംഗലസാഹിത്യചരിത്രസംഗ്രഹ'ത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഒന്ന് സമാഹരിച്ചാണ് മുകളിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളത്. എന്റെ ഈ ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ ലക്ഷ്യരീതിയും, അതുകൊണ്ട് സാമാന്യജനങ്ങളിൽ ഉണ്ടാ പ്രതികരണവും ഞാൻ വിശദമായി 'കുഞ്ചന്റെ ശേഷത്തിന്റെ രണ്ടു പതിപ്പുകളിലെ മുഖവുരകളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ എടുത്തു് എഴുതണം എന്നു വിചരിക്കുന്നില്ല.

ഈ നൂറാണ്ട് (കൊ. വ.) തുടങ്ങിയപ്പോൾ തുവൽ എടുത്ത എനിക്ക് നാലു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ലക്ഷ്യം ലഭിച്ചു. 'നിരൂപണത്തിന്റെ ധർമ്മവും മർമ്മവും ഒരു കോളജു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമില്ല. എന്നാൽ ഏതു ഭാഷയിലെ ഗ്രന്ഥത്തെ വിമർശിക്കുമ്പോ ആ ഭാഷയിലെ സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രകൃതം സാമാന്യം മനസ്സിലായാലേ കാടുകേറാതെ വിമർശിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ' എന്ന ഉള്ളൂരിന്റെ ഉപദേശം ആണ് എന്റെ സാഹിത്യപ്രയത്നങ്ങൾക്ക് വഴിതെളിച്ചതു്. 'കടൽ മുഴുവൻ കണ്ടിട്ടേ മീൻ പിടിക്കാൻ ഇട്ടങ്ങാവൂ' എന്ന വിധം നടക്കാത്ത ഒരു ഉപദേശമാണ് ഇതു് എന്നു ആദ്യം തോന്നി. എന്നാലും പല വിധത്തിൽ പെരുകേട്ട മൂന്നു സാഹിത്യത്തറവാട്ടുകളിലെ ഏറ്റവും ഇളയ അംഗം എന്ന നിലയിൽ എന്നോടുള്ള വാത്സല്യത്താൽ മാത്രം പ്രേരിതനായ ആ മഹാനുഭാവൻ തന്ന ഉപദേശം വിലതീരാത്തതാണ് എന്ന് അന്തർബോധത്തിൽ തോന്നുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയും, അദ്ദേഹം താമസിക്കുന്ന കെട്ടിടത്തിന്റെ തൊട്ടടുത്തുള്ളതുമായ ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ നാലുകൊല്ലം താമസിക്കാൻ സൗകര്യം ലഭിച്ചു.

തും മഹാഭാഗ്യമായി. അന്നു തൊട്ടു അലഭ്യങ്ങളായിത്തുടങ്ങിയ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇങ്ങനെ വായിക്കാൻ എനിക്കു സൗകര്യവും കിട്ടി. വായിക്കുക, പഠിക്കുക, ആലോചിക്കുക, അതിനെപ്പറ്റി നോട്ടു കുറിച്ചിടുക, എന്ന പരിപാടി അന്നു മുതൽ ഇന്നുവരെ തുടർന്നു വരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമാണു് ഈ ഗ്രന്ഥപരമ്പര.

ഈ ഉപദേശത്തിന്റെ വില ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും കൂടി വരുന്നതേ ഉള്ളു. സ്വാഭിപ്രായത്തിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കാനും, ഊടറിയാൻ പാടില്ലാത്തവർ ഓല വായിക്കുന്നവിധം 'വായിൽ തോന്നിയതു കോതയ്ക്കു പാട്ടു്' എന്ന രീതിയിൽ എന്നെയും, എന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും വിമർശിക്കുമ്പോൾ സമചിത്തതയോടെ അവ കേട്ടു് ഉള്ളുകൊണ്ടു ചിരിക്കാനും ഉള്ള തന്റേടവും ഇതുകൊണ്ടാണു് എനിക്കുണ്ടായതും. മുന്നോട്ടു തല ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു് പോകുവാനും അതു് ഉപകരിച്ചു. അതുകൊണ്ടാണു് തന്നെത്താൻ വായിച്ചു പഠിക്കാൻ മുഴുവൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആദ്യകാലചരിത്രം എഴുതാതെ 'കുഞ്ചന്റെ ശേഷം' ആദ്യം പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നതും. അതിനുശേഷം എട്ടുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടു് ഈ ഗ്രന്ഥം ഇറക്കാനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ. പാനം പൂർത്തിയായശേഷം നിർമ്മിച്ച ഈ ഗ്രന്ഥം ഈ രൂപത്തിൽ പുറത്തുകൊണ്ടുവരാൻ സാധിച്ചതിൽ സന്തോഷമേ ഉള്ളു. ഈ പരമ്പര പൂർത്തിയാകുവാൻ വേണ്ട 'കുഞ്ചന്റെ കൂടെ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കരട പകർപ്പു തയ്യാറായിക്കഴിഞ്ഞു. രണ്ടു കൊല്ലത്തിനകം അതും പുറത്തുകൊണ്ടുവരാൻ സാധിക്കും എന്നാണു് തോന്നുന്നതു്.

ഒരു കാര്യംകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ടു്. ഞങ്ങൾക്കു് എല്ലാം തന്നെ വലിയ മുത്തശ്ശൻ(അദ്ദേഹത്തിനാണു് ഈ ഗ്രന്ഥം സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്.) ചെങ്ങരപ്പള്ളി ദാമോദരൻ പോറ്റി വിധിപൂർവമായി ഞങ്ങളുടെ കുലദേവതയായ ശക്തിസ്വരൂപിണിയുടെ മുന്നിൽ കത്തിച്ച നെയ്വിളക്കു് വാടാതെയും കെടാതെയും നാല്പതലമുറ കാത്തുരക്ഷിച്ചു.

ഭദ്രദീപമായി അതിനെ വളത്താൻ ശ്രമിച്ചതു് ഫലിച്ചോ ഇല്ലയോ എന്നതു് സൂചിപ്പിക്കേണ്ടതു് സാമാന്യജനങ്ങളാണു്. അവർ നൽകിയ പ്രോത്സാഹനമാണു്, അനാരോഗ്യവും, അനുഷ്ഠിപ്പനായ ഉദ്യോഗജീവിതവും തരുന്ന 'മടി' ഉപേക്ഷിച്ചു് ഈ വിധമുള്ള യത്നത്തിലേക്കു് പിന്നെയും പിന്നെയും എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതും. വലിയമ്മാവനായ മാടശ്ശേരിൽ (വലിയ) മാധവവാരിയരുടെ (1043–1079) വിഹാരരംഗമായിരുന്ന 'മലയാള മനോരമ' വകയായി ഈ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ സാധിച്ചതും ഒരു ഭാഗ്യമാണു്. അദ്ദേഹം കുലദേവതയോടു ചെയ്ത ഒരു പ്രാർത്ഥനയോടെ ഈ മുഖവുര അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

പൂജയ്ക്കില്ലധികാര മദ്വിജരിവ–
ക്കെന്നാലു, മാദ്ധ്യാത്മവി–
ദ്ഭ്രാജൽ പ്രശ്രയ പൂർവമംബയെ മനോ–
വാഗാർച്ചനാ ചർച്ചയാൽ
ആ ജന്മാന്ത നിഷേവ ചെയ്യുവതിനാ–
യാവശ്യമാം വശ്യമാ–
മോജസ്സും പ്രതിഭാവിലാസവുമുദി–
ക്കട്ടെ സ്വദിഗ്ഭാഷയിൽ.

ഹരിപ്പാട്ട്)
2062)

വിനീതൻ
മാടശ്ശേരി മാധവവാരിയർ

ഉള്ളടക്കം

അദ്ധ്യായം	വിഷയം	പേജ്
പതികം	കേരളസംസ്കാരം	17
	കേരളപ്പിറവി	20
	ചേരനാട്	32
	നാടകാരായിത്തീർന്നവർ	25
	വലിയമ്മാവന്റെ മുന്നിൽ	30
	അഞ്ചു ദേശങ്ങളും കവിതയും	34
	തമിഴ്	42
	ചെന്തമിഴ്കൃതികൾ	46
	ചേരനാട്, ആര്യസംബന്ധം	62
	മലയാളഭാഷ	72
	കേരളീയരുടെ സംസ്കൃത കൃതികൾ	76
	സമാപനം	78
ഒന്ന്	മൂന്നു കൈവഴിയുള്ള ഒരു കൈത്തോട്	81
രണ്ട്	തമിഴിന്റെ പിറകെ	87
	രാമചരിതം	89
	രാമകഥപ്പാട്ട്	99
	മറ്റു തെക്കൻ പാട്ടുകൾ	102
മൂന്ന്*	ഒരടി മുന്നോട്ട്	113
	കണ്ണശ്ശന്മാർ	114
	ഭഗവദ്ഗീത	118
	ഭാരതമാലയും ശങ്കരനും	122
	രാമപ്പണിക്കർ	132
	ഭാഗവതം	133
	രാമായണം	139
	ശിവരാത്രി മാഹാത്മ്യം	145
	ഭാരതം	146
	മറ്റു കൃതികൾ	148

നാല്	മറൈാരു കൈവഴി	151
	തോലൻ	152
	പാട്ടുകൾ	157
	കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്	169
	കൈവർനാടകം	175
	പഞ്ചിപ്പാട്ട്	177
അഞ്ച്	ഉരുവും ഗുരുവും ആയ മൊഴി	182
	ചെറുശ്ശേരി	184
	കൃഷ്ണഗാഥ	185
	ചെറുശ്ശേരി ഭാരതവും മറ്റു ഗാഥകളും	208
ആറ്	മൂന്നാമത്തെ കൈവഴി സംസ്കൃത ശാഖ	262
	ഉണ്ണിയച്ചീ ചരിതം	267
	ഉണ്ണിയാടീ ചരിതം	269
	സ്തോത്രങ്ങൾ	273
	രാജസ്തോത്രങ്ങൾ	277
ഏഴ്	മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശം	280
	ചക്രവാക സന്ദേശം	296
	ചന്ദ്രോത്സവം	304
	കൊടിയവിരഹം	314
	രാജരത്നാവലീയം	316
എട്ട്	ഗദ്യം	318
	കൗടലീയം ഭാഷ	319
	ആട്ടപ്രകാരവും ക്രമദീപികയും	322
	ഇണ്ണിച്ചിരുതേവി ചരിതം	325
	ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണവും മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളും	327
	ഭാഗവതം ഭാഷകൾ	329
എട്ട് (രണ്ടാം ഭാഗം)	ചില വേദാന്തപരമായ കൃതികൾ	332
	ലീലാതിലകം	335
	അലങ്കാരസംക്ഷേപം	344

	മണിപ്രവാളവൃത്തശാസ്ത്രം	345
	കേരളത്തിലെ ലിപികൾ	346
ൻ പതു്	ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗം	348
	വടക്കൻ പാട്ടുകൾ	349
	സംഘകൃതശാഖ–ചമ്പുക്കൾ	360
	രുക്മിണീസ്വയംവരം	365
	പാരിജാതഹരണം	367
	കാമദഹനം	371
	കംസവധം	374
	പുനം	375
	രാമായണചമ്പു	379
	ഭാരതചമ്പു	405
	രണ്ടു ചമ്പുക്കൾ	408
	നൈഷധ ചമ്പു	409
	മറു ചമ്പുക്കൾ	424
പത്തു്	മലയാള കവിതയുടെ പൂർണ്ണരൂപം	430
	ഗിരിജാകല്യാണത്തിനു മുമ്പുള്ള പാട്ടുകൾ	433
	ഗിരിജാകല്യാണം	435
	എഴുത്തച്ഛൻ	455
	ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം	466
	ഹരിനാമകീർത്തനം	470
	ദ്രൗപീമാഹാത്മ്യം	473
	അദ്ധ്യാത്മരാമായണം	474
	ഉത്തരരാമായണം	498
	ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം	499
	ഭാരതം	501
	ഭാഗവതം	512
	ചിന്താരത്നവും മറു കൃതികളും	514
പതിനൊന്നു്	എഴുത്തച്ഛന്റെ പിന്നാലെ	519
	പൂന്താനം കൃതികൾ	519
	എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യപരമ്പര	530

	കോയം വീരകേരളവർമ്മ	532
	ചരിത്രകൃതികൾ	541
പതിനൊന്ന്	കേരളീയാഭിനയം	54[illegible]
	കൊട്ടാരക്കര രാജാവു്	54[illegible]
	രാമനാട്ടം	552
	രാമനാട്ടം കഥകളി ആയതു്	536
	കഥകളി	558
	കോട്ടയം തമ്പുരാൻ	564
	ഒറ്റ ശ്ലോകങ്ങൾ	565
	ബകവധം	565
	കല്യാണസൗഗന്ധികം	569
	കീർമ്മീരവധം	572
	നിവാതകവചകാലകേയവധം	577
പതിമ്മൂന്നു്	രാജ്യസ്ഥിതി	583
	ഒരു തിരക്കിനോട്ടം	587

---

* 113–ാം പേജിൽ രണ്ടാം അദ്ധ്യായം എന്നതു് മൂന്നാം അദ്ധ്യായം എന്നു വായിക്കേണ്ടതാണു്.

പതികം

കന്യാകുമാരിക്ഷിതിയാദിയായ്ഗ്ലോ—
കർണ്ണാന്തമായ്ത്തെക്കു വടക്കുനീളെ
അന്യോന്യമംബാശിവർ നീട്ടിവിട്ട
കണ്ണോട്ടമേറുണ്ടൊരു കൊച്ചു രാജ്യം.

ഒരു നീണ്ടകഥയാണു് ഇതു്. ഇതിനു് മൂന്നു ഭാഗമുണ്ടു്. വൃക്ഷത്തിനു വേരും തണ്ടും തലപ്പും ഉള്ളതുപോലെ ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും മൂന്നുഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. എന്താണു് ഈ കഥയുടെ രൂപം? അതു പറയാനാണു് ശ്രമിക്കുന്നതു്. അതിന്റെ ആദ്യഭാഗമാണു് ഇതു്.

പറവയുടെ ചിറകിന്റെ ചുറുചുറുപ്പു്; മലയന്റെ തലയെടുപ്പു്; കടലിന്റെ ആഴവും പരപ്പും; സൂര്യരശ്മി മഴവില്ലാക്കി മാറുന്ന മഞ്ഞുതുള്ളിയുടെ മനോജ്ഞത; സാഹങ്കാരം ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന പാറക്കെട്ടിനെ ഉള്ളിലുള്ള ഉറപ്പിനാൽ, ഉയർന്നയന്ന ചെന്നു മൂടി ഉലച്ചു്, തട്ടിയുടച്ചു്, തവിടുപൊടിയാക്കി തന്നിൽ ലയിപ്പിച്ചു്, തന്നിൽ നിന്നു് പിരിഞ്ഞു നിൽക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു് ഗർജ്ജിക്കുന്ന അലകളുടെ ധ്വനിയാണു് നമ്മൾ കേൾക്കുന്നതു്. അതോടൊപ്പം നാടോടിപ്പാട്ടിന്റെ ശാലീനത; നാടകത്തിന്റെ ഗൗരവം; ഇതിഹാസങ്ങളുടെ സ്മഭാവന; മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ രസസൗകുമാര്യം; അമിതമായ മതാസക്തിയുടെ ഉന്മാദലഹരി; ശാസ്ത്രത്തിന്റെ യുക്തിബോധം; ഇതെല്ലാം ഇതിലുണ്ടു്. അതെ, എന്റെ നാട്ടിന്റെ സംസ്കാര ചരിത്രത്തിൽ ഇതെല്ലാമുണ്ടു്.

മനം പതറാതെ, കനം വിടാതെ, കടൽതാണ്ടിവന്ന വിദേശികളേയും വേണ്ടവിധം മാനിച്ചു സ്വീകരിച്ചു്, അവരുമായി കൊണ്ടും കൊടുത്തും ബന്ധുത്വം പുലർത്തി, അവരുടെ നാട്ടങ്ങളും മദ്യപാനാസക്തിയും കൈ രണ്ടും നീട്ടി വാങ്ങിച്ച കഥയാണിതു്. ചീനനായ മഞ്ഞനിറക്കാരന്റെ പക്കൽ നിന്നു കിട്ടിയതാണു് നമ്മുടെ മേൽക്കുരയും കല്പബോധത്തിൽ ഒരംശവും. അക്ഷരമാലയും കൈക്കണക്കും ഫിനീഷ്യന്റെ പക്കൽ നിന്നു വാങ്ങിച്ചതാണു്. യവനനിൽ നിന്നു് സൗന്ദര്യാസക്തിയും സമ്പ്രീതതയും, യവനാനിയിൽ നിന്നു് മധുരമദ്യാസക്തിയും കടംവാദിച്ചതാണു് നമ്മുടെ നാട്ടു്. കിനാവിലെ മോഹസ്വപ്നങ്ങളെ മൂളി താളത്തിനൊപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമം ഈ ശൃംഗാരലഹരിയിൽ മദ്യപാനം കൊണ്ടു വന്നുചേർന്നതാണു്. പ്രജായത്തസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ മൂലതത്വം യവനൻ ഇവിടുന്നു കടം വാങ്ങിച്ചോ, യവനാനിയുടെ വികടഭാഷണത്തിൽ നിന്നു് ഇങ്ങോട്ടു സ്വീകരിച്ചോ എന്ന സംശയം തീർക്കാൻ തെളിവില്ല.

കൂടപ്പമാണങ്ങളുടെ സങ്കലനമായ കേരളോൽപത്തിയിൽ പരശുരാമന്റെ മഴുവേറോടെയാണു് കായ്വും തുടങ്ങുന്നതു്. ഈ തോതു സ്വീകരിച്ച ചരിത്രകാരന്മാർ ഈ മഴുവേറിനു മുമ്പു് ആയിരമായിരം കൊല്ലങ്ങളിലെ ചരിത്രം കേരളത്തിനുണ്ടെന്നതു് ഓർത്തില്ല. കേരളത്തിൽ പലപ്പോഴും കടൽ കയറി ചിലയിടം നശിച്ചു കാണും. ചിലയിടം പുതുതായി ഉണ്ടായിട്ടുമുണ്ടു്. എന്നാലും സഹ്യനും സഹ്യനു പടിഞ്ഞാറു കുറച്ചു നാട്ടും അതിൽ ജനവാസവും കോടാലിരാമന്റെ വരവിനു മുമ്പും ഉണ്ടായിരുന്നു. തുടർച്ചയായ ചരിത്രം പറയാൻ ഉള്ള വകയിനും ഇല്ലെങ്കിലും ഒരു നാടകത്തിന്റെ നാന്ദി ചൊല്ലാനുള്ള കൈമുതലുണ്ടു്. തുടക്കവും ഒടുക്കവും മാത്രം ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടു് ഇടയ്ക്കുള്ളതു് ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ എടുത്തുകാട്ടിക്കൊള്ളാമെന്നാണു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്.

സഹ്യനപ്പുറത്തുള്ള വൃതിയിൽ വലഞ്ഞോ, ആളുകൾ അധികം ചുറ്റിക്കൂടിയതുകൊണ്ടു് ഭയന്നോ, ഏതാ

യാലും ഒരു 'കന്നി'യെ സ്വന്തമാക്കിക്കൊണ്ട് അസഹ്യ നായ സഹ്യനും ചവിട്ടിക്കടന്ന് ഒരു മലയൻ വെള്ളമൊലിപ്പും താരയിൽക്കൂടി പിന്നീട് ചേരനാടായി തീർന്ന ഈ നാട്ടിൽ വന്നുചേർന്നു. ഈ പ്രവേശം എത്രകാലം മുമ്പാണ് എന്നു പറയാൻ വിഷമം. ഈ മലയൻ വിചാരിച്ചു കാണും, താനും പെണ്ണാളും മാത്രമേ ഇങ്ങോട്ട് പോന്നുള്ളൂ എന്ന്. * പക്ഷെ പുത്തൻ കായ്കളും ഇരയും അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ട ഈ മനുഷ്യൻ, ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിത്തന്നെ മറ്റു ചിലയിടത്തു നിന്നും വേറെ ചില വഴികളിൽകൂടി കടന്നു വന്ന ചിലരെ മുറയ്ക്ക് കണ്ടുമുട്ടി. ഇവർ തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ തമ്മിൽ കടിച്ചുമാന്തി? ഈ നാട്ടിനു താനാണധികാരി എന്നു രണ്ടുപേരും അഹംഭാവത്തോടെ അട്ടഹസിച്ചോ; അതോ യോജിച്ചു ജീവിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചോ, എന്നകാര്യവും നിശ്ചയമില്ല. ആദ്യം തമ്മിൽതല്ലി തലകീറിയിരിക്കണം. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ നാട്ടുകൂർത്തതല്ലെന്നും, എല്ലാവർക്കും ജീവിക്കാനുള്ള വകയിവിടെ ഉണ്ടെന്നും, ഒരു ബോധം ഇവർക്കും വന്നുകാണണം. അതോടെ കൊണ്ടും കൊടുത്തും ബന്ധുത്വം പുലർത്താൻ ഇവർ തയ്യാറായി. ഇങ്ങനെ അറിയാതെ ഇവർ സമുദായത്തിന്റെ അടിത്തറ പണിഞ്ഞു തുടങ്ങി. പൂവും കായും ഇരയും തേടി ഓടാതെ ഒരിടത്തുതാമസിക്കാമെന്നും ഇവർ ക്രമേണ നിശ്ചയിച്ചു കാണും.

ഇവരെ ഇന്നു കണ്ടാൽ നമ്മൾ ഭയപ്പെട്ട് ഓടുമായിരുന്നു. ചാത്തന്മാരെപ്പറ്റി ചില കഥകൾ അമ്മൂമ്മമാർ നമ്മെ പറഞ്ഞു കേൾപിച്ചിട്ടില്ലേ? ഇവരെപ്പറ്റിയുള്ള ഓർമ്മ നമ്മുടെ രക്തത്തിൽ ഉള്ളതു് അറിയാതെ രൂപം കൊണ്ടതാണ് ഈ കൂട്ടിച്ചാത്തന്മാരുടെ വർണ്ണനയായി പരിണമിച്ചതു്.

കുറുകു നീളം കുറഞ്ഞു്, പരുപരുത്ത മുടിയും, പതിഞ്ഞ മൂക്കും, കോന്തുമ്പല്ലും, പിന്നീട് ശബ്ദങ്ങളായി മാറിയ മുറുമുറുപ്പും ഉണ്ടായിരുന്ന മനുഷ്യമൃഗങ്ങൾ. ആദിപിതാമഹന്മാരുടെ വർഗ്ഗക്കാർ തന്നെ ആയിരുന്ന ഇവർ.

* ഈ രംഗം 'പീലിവള'യിൽ നാടകീയമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഏഷ്യയിൽ നിന്നു പേരന്നു് ദ്വീപാന്തരങ്ങളിലേക്കു കടന്നു വർഗ്ഗങ്ങൾ മിക്കതും സഹ്യനിൽ താവളമടിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ പലപ്പോഴായി പാളയം കെട്ടിയതിന്റെലക്ഷ്യങ്ങളിൽ ചിലതു് ഇന്നും സഹ്യനിലുണ്ടു്. അവരിൽ ചിലരെല്ലാം പടിഞ്ഞാറേപ്പുറത്തു് എത്തിനോക്കുക മാത്രമല്ല, കടന്നു കയറി പാർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെയുള്ള പല കൂടിയേറ്റങ്ങളാണു് ആദ്യത്തെ പേരനാട്ടിനെ മനുഷ്യവാസത്തിനു തക്കവിധം രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയതു്. ഒട്ടങ്ങാത്ത ആത്മവിശ്വാസവും ഇന്നും നമ്മളിൽ കൂടികൊള്ളുന്ന ചില അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും മാത്രമാണു് ഇവർ ഇങ്ങോട്ടു് സമ്പത്തായി കൊണ്ടുപോന്നതു്.

അവ വച്ചുപൂജിച്ചും വളർത്തിയും നമ്മൾ പലതും സാധിച്ചു. എന്താണു് സാധിച്ചതു്? അതാണു് ഈ നാടകത്തിന്റെ ഭരതവാക്യം. രണ്ടാം നാടകത്തിന്റെ നാന്ദി.

വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ 1—11—56 എന്ന സുദിനത്തിലേക്കു് ഞാൻ കൊണ്ടുപോകയാണു്. മൂന്നായി മുറിഞ്ഞു കിടന്ന മലയാളം ഒന്നു ചേർന്ന ദിവസം. ഇങ്ങനെ ഒരു ദിവസം ഉണ്ടാകാൻ എത്രയായിരം പേർ ഒന്നിച്ചു് ഉള്ളിൽ ആശിച്ചിരിക്കണം? എത്ര വർഷങ്ങൾ! ഇങ്ങനെ ആയാൽ തങ്ങൾ ചേക്കേറിയ കക്ഷിക്കു് ഇവിടെ പ്രാമാണ്യം സിദ്ധിക്കില്ലെന്നും, തങ്ങളുടെ പ്രാമാണ്യം നശിക്കുമെന്നും ഭയന്നുവിറച്ചു് ചില കാപുരുഷന്മാർ ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാകരുതെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ—പൊറ നാടിനെയും മുലപ്പാലോടൊത്തു് ഉള്ളിലാക്കിയ ഭാഷയേയും മറന്നു്, സംസ്ക്കാരത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും ബുദ്ധിയിലും താണവരുടെ താങ്ങുപിടിക്കുവാൻ—അമൃത്സാറിലും മൈസൂറിലും ഡെൽഹിയിലും ഓടി നടന്നു് നാണംകെട്ട മടങ്ങി. എങ്കിലും കാര്യം സാധിച്ചു. അന്നു നമ്മളെ ഭരിക്കാൻ നമ്മൾ തെരഞ്ഞെടുത്തയച്ച ഭരണസഭയില്ലായിരുന്നു. രഹസ്യമായി കേരളം ഉണ്ടാകരുതേ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ച ധൃതരാഷ്ട്രസന്തതികൾ! ഇവരെ ചരിത്രം മറക്കില്ല. പക്ഷെ പണ്ടത്തെ ധൃതരാഷ്ട്രസന്തതികളെപ്പോലെ ഇവരുടെ ഉദ്ദേശവും പരാജയമടഞ്ഞു.

കേരളം ഉടലെടുത്തു. ഇങ്ങനെ ജനകീയാഭിലാഷം പിന്നെയും ജയിച്ചു. ഭക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യം ഒഴിച്ചു് മറ്റെല്ലാത്തിലും മെച്ചം നിൽക്കുന്ന ഒരു പ്രവിശ്യയാണു് കേരളം. ബുദ്ധിസമ്പത്തിൽ, സ്വാതന്ത്ര്യാസക്തിയിൽ, സാംസ്കാരികസമ്പത്തിൽ, ഇത്രയും മെച്ചപ്പെട്ട ഈ നാട്ടിനു് ഈ അവസ്ഥ എങ്ങനെ വന്നുചേർന്നു? അതിനുത്തരം പറയാനുള്ള വഴികളിൽ ഒന്നാണു് ചരിത്രം കാട്ടിത്തരുന്നതു്. ഒരു ജനതയുടെ ആശയും ആശയങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതു് പുറത്തു പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നതിനു് ഉപകരിക്കുന്നു ഏറ്റവും നല്ല ഉപാധിയാണു് സംസ്കാരസമ്പത്തു്. അതിൽ പ്രധാനപങ്കു് സാഹിത്യത്തിനാണു്. ആ സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രമാണു് ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്.

ആത്മവീര്യം ഉള്ളതു് ഒട്ടുങ്ങാതെ തലമുറകളിൽകൂടി പകർന്നുവന്നതുകൊണ്ടാണു്, ഒടുവിലത്തെ പെരുമാക്കന്മാരുടെ കൊള്ളരുതായ്മകളും വിദേശികളുടെ ആക്രമണങ്ങളുംകൊണ്ടു് പലതായി ചിന്നിച്ചിതറിപ്പോയ നാടിനെ ആയിരം വർഷം കഴിഞ്ഞെങ്കിലും ഒന്നാക്കിത്തീർക്കാൻ സാധിച്ചതു്. ഈ ആശയത്തിനു് എതിരായി നിന്നവരുടെ മുഖത്തു് പല വിധത്തിലും കരിതേക്കാൻ സാധിച്ചതും അതുകൊണ്ടാണു്.

സാമ്പത്തികമായി, സാംസ്കാരികമായി, വ്യക്തിത്വം മലയാളിക്കു് ലഭിച്ചു. അതു് എങ്ങനെലഭിച്ചു എന്നതു് സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണു് ഈ സാഹിത്യചരിത്രം. ഒന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ചരിത്രവും സാഹിത്യചരിത്രവും, തമ്മിൽ ഇടകലർന്നതാണു്. അവ രണ്ടും ചേർത്തു പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതുമാണു്. അതുകൊണ്ടു് കാവ്യത്തിന്റെ കാര്യം പറയുന്നതിനു മുമ്പു് നാട്ടിന്റെ കാര്യം അല്പം പറയണം. അതിനാണു് ഈ പതികത്തിൽ തുടങ്ങുന്നതു്. *'കാർ മൂടിയ ദിവസത്തിൽ നിലത്താമര എന്നതുപോലെ ഉണർന്നിട്ടും ഉറങ്ങിയിട്ടും ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥയിലുള്ള എന്റെ നാടിനെയാണു് നമുക്കു് ആദ്യം കാണേണ്ടതു്.

* മേഘസന്ദേശം.

സഹോദര! അവളുടെ സൗഭാഗ്യനിധാനം എന്നെ വാചാലനാക്കുന്നില്ല. ഞാൻ പറയുന്നതു് ശരിയാണോ എന്നു് താങ്കൾക്കു് താമസിയാതെ മനസ്സിലാകും. എന്തെന്നാൽ ബുദ്ധികൊണ്ടു് ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ മറൊരു ഹിമാലയം ചമച്ച ശങ്കരനും, കലാവിദ്യയിൽ ലോകത്തെ മുഴുവൻ കണ്ണുതുറപ്പിച്ച് കഥകളിപ്രസ്ഥാനവും ഏതു ഭാഷയ്ക്കും ഏതു കാലത്തും അഭിമാനിക്കത്തക്കവിധം സാഹോദര്യത്തോട്ടുകൂടി സ്വീകരിക്കത്തക്ക സമ്പത്തുള്ള സാഹിത്യവും മലയാളനാട്ടിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എന്റെ നാട്ടിന്റെ ശബ്ദം ലോകരംഗത്തു് ആയിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പും ഉറച്ചുകേട്ടതാണു്. ശങ്കരന്റെ നാടിനു് എന്നും അഭിമാനിക്കാവുന്ന സമ്പത്തു് ആദ്യംതൊട്ടുണ്ടു്. അതു വരുമെന്നു സ്വപ്നം കാണുന്നതു്, യാഥാർത്ഥ്യം മറന്നുപോയ, സംസ്കാരം എന്തെന്നറിയാൻ ശരിക്കു കണ്ണില്ലാത്ത, പണ്ഡിതമ്മന്യന്മാരാണു്. ഈ സംസ്കാരചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണു് ഈ ഗ്രന്ഥം.

മലയൻ മകളായ് മാബലി പോററി
കലതൻ മകളെന്നാരും വാഴ്ത്തി
ചാലമില്ലാത്തവളെന്നു പുകഴ്ന്ന
മലനാട്ടമ്മ മമ പെററമ്മ!

ചേരനാടു്

കറുത്തും വെളുത്തുമല്ലെങ്കിലും നിറമുള്ളോർ
കരുത്തും ദൃഢതയും കാട്ടുവോരുടലുള്ളോർ
കുതുകം പഴമയിൽക്കണ്ടിടുമ്പോഴും കാല-
പ്പുതുമയ്ക്കെഴും വണ്ണം ജീവിതം നയിപ്പവർ
പാരിലുണ്ടൊരുവർഗ്ഗമായതീമലനാട്ടിൻ-
പേരിലിന്നഭിമാനംകൊള്ളുന്ന നാമാണല്ലോ.

എണ്ണമറവിധം ഉള്ള വൻകുന്നുകൾ. ഈ വലിയമ്മാവന്മാരുടെ ലാളന എല്ലാമേറെ വിധം വളർന്ന ഒരു കുട്ടിക്കുന്നു്. ആ കുന്നിന്റെ മുകളിൽ കണ്വാശ്രമംപോലെ ഒരു

വിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഒരു കൊച്ചു ബംഗ്ലാവു്. അതിനപ്പുറത്തു് നീരു് ഒരിക്കലും വറ്റാത്ത ഒരു നീരൊഴുക്കു തോടു്. ഈ അരുവിയാകുന്ന കേന്ദ്രത്തെ ചുറ്റിപ്പറ്റി വളരുന്ന പച്ചിലപ്പരപ്പു്. ഇത്രയും സുഖസൗകര്യമുള്ള ഈ സ്ഥലത്തു് ഒരു കൊച്ചുമുറിയിലിരുന്നുംകൊണ്ടാണു് ഞാൻ ഈ ഗ്രന്ഥരചന ആരംഭിച്ചതു്. ആരംഭിച്ചതു് 1—11-56—ലും.

ഏതോ ഒരു പൂർവപുണ്യത്തിന്റെ ഫലമായി കേരളപ്പിറവിയുടെ ഈറ്റുനോവു് അനുഭവിക്കുന്നതു കാണുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചില്ല. വറുതികൊണ്ടു് നിറം പകർന്നു്, കറുത്തു്, ഒരു തുള്ളി വെള്ളം കിട്ടിയാൽ അതു കൃഷിക്കുപയോഗിക്കുന്ന വൃത്തികെട്ട വർഗ്ഗക്കാരുടെ നടുക്കു്, 'മലയാളി ഒളിക' എന്ന വിളിയും സഹിച്ചു് കുറച്ചുകാലം ഞാൻ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ചെങ്കോട്ടയിൽ കിടന്ന ആഫീസിൽ നിന്നു് എല്ലാം തുത്തുപെറുക്കി ഞങ്ങൾ ഒരു സൗകര്യവുമില്ലാത്ത തെൻമല വന്നു. ഒരു ബംഗ്ലാവുണ്ടെന്നല്ലാതെ—ഒരു റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനും അതിനെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന ഒരു തടി ഡിപ്പോയും ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ—ആധുനിക പരിഷ്കാരം നൽകുന്ന സുഖസൗകര്യമൊന്നും അവിടെ ഇല്ല. പക്ഷേ കിഴക്കേപ്പുറത്തുള്ള വറുതിയും ജലക്ഷാമവും കൊണ്ടു മടുത്തു്, ആയിരംകാവുവഴി കേരളത്തിലേക്കു കടന്ന ആദിപിതാമഹൻ താവളമടിച്ച ഈ സ്ഥലത്തു താമസിക്കുന്നതു് എനിക്കു സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നു. കാരണം, ആ സ്ഥലത്തെ പ്രകൃതിയുടെ ഭംഗിയും അവിടെ വച്ചു് ചൊല്ലിയാടിയ ചരിത്രനാടകങ്ങളുടെ ഓർമ്മയും എന്നെ പുളകംകൊള്ളിച്ചു. ഞാൻ ഇരുന്നു് ജോലി ചെയ്യുന്ന മുറിയുടെ വാതിലിനപ്പുറത്തായി ഒരു കാട്ടുമാവു് നില്പുണ്ടു്. അതിന്റെ പച്ചിലപ്പടപ്പിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു മലയണ്ണാൻ എന്നെ ഉറ്റുനോക്കുകയാണു്. അവനു വാസന നൽകിയ ഗുണത്താൽ ഞാൻ നിരുപദ്രവിയാണെന്നു് നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇടവിടാതെ വെളുത്ത ഏതോ സാധനത്തിൽ ഒരു കറുത്ത കമ്പു് പ്രയോഗിക്കുന്ന ഈ വിചിത്രജീവിയെപ്പറ്റി അവനു് അത്ഭുതത്തിനു് വകയി

ല്ല. എന്തെന്നാൽ പരമ്പരയായി അവന്റെ കൂട്ടുകാർ പറഞ്ഞു വന്ന ചരിത്രം അവനു് അറിയാം. എനിക്കു് അതറിയണമെന്നു് ആഗ്രഹമുണ്ടു്. അവനു് അതറിയുകയും ചെയ്യാം. അവന്റെ ഉള്ളു് എനിക്കും എന്റെ ഉള്ളു് അവനും വായിക്കാവുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളായിട്ടില്ല. എങ്കിലും എന്റെ മുറിയുടെ വാതിൽക്കലേക്കു് പ്രകൃതി നീട്ടിയ മാങ്കൊമ്പു് ഒരു രാമസേതുവായി. എന്റെ ഭാവന ഈ സേതുവിൽക്കൂടി പ്രാചീന ചരിത്രത്തിലേക്കു കടന്നു.

എന്റെ ഭാവനയിൽ തെളിഞ്ഞുകണ്ട ആ ദൃശ്യങ്ങൾ എന്നെ അത്ഭുതപരതന്ത്രനാക്കി. ഇത്തരം താവളങ്ങളുടെ തണുപ്പിൽ ഒളിച്ചു ജീവിച്ചു്, വന്യമൃഗങ്ങളാൽ തിന്നപ്പെട്ടകയോ, വന്യമൃഗങ്ങളെ തിന്നുകയോ എന്നവിധം നിത്യയുദ്ധമായി ജീവിതം നയിച്ചു ആദിപിതാമഹന്മാർ കെട്ടിപ്പടുത്ത ആ സംസ്കാരം കാലക്രമേണ എത്ര ഉച്ചമായ നിലയിലാണു് എത്തിയതു്!

നെടിയോൻകുന്നു മുതൽ തൊടിയോൾ പറ്റം വരെ (അല്ല,അതിനപ്പുറം ഇന്നു കടലിൽ ആണ്ടുപോയ സ്ഥലങ്ങളും) ഉൾപ്പെട്ടതമിഴകം, വടക്കർ ദ്രമിഡമെന്നു പേരിട്ട വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. വടക്കർ ദ്രമിഡമെന്നു പറഞ്ഞതിൽ തമിഴകവും, തെലുങ്കും കർണ്ണാടകവും സംസാരിച്ചിരുന്ന നാട്ടും,എല്ലാം ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ തെലുങ്കരും കർണ്ണാടകക്കാരും തമിഴകത്തുൾപ്പെട്ടവരായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. വാമനമൂർത്തിയുടെ ആസ്ഥാനമായ തിരുപ്പതി മുതൽ വളയിട്ട ദേവി വസിച്ച കുമാരി വരെ നീണ്ടു കിടന്ന നാടാണു് തമിഴകം. പ്രകൃതി ചില അതിരെല്ലാംകൊണ്ടു് ഈ നാടിനെ പിന്നെയും വീതിച്ചെങ്കിലും പല കായ്ത്തിലും ഈ നാട്ടു് ഒന്നായിക്കഴിഞ്ഞു. ഇതിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ ഭാഗത്തിനാണു് ചേരനാടെന്നു പറഞ്ഞുവന്നതു്. ചേരം, ചോഴം പാണ്ടി എന്നു ഭരണപരമായി ഈ നാട്ടു മൂന്നായി പിന്നീടു് വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. അന്നത്തെ ചേരനാട്ടു് 1-11-56-ൽ ഭാഷാപ്രവിശ്യകമ്മിഷൻ നമുക്കു തന്ന കേരളത്തോടുകൂടി കന്യാകുമാരി ഡിസ്ട്രിക്റ്റും അതിനപ്പുറം കടൽ സാപ്പാട്ട

ദേശങ്ങളും, സേലം, കോയമ്പത്തൂർ, മൈസൂറിലെ ചില ദേശങ്ങൾ ഇവയും ഉൾപ്പെട്ടതായിരുന്നു.

'ചേരം' എന്നതു് ദേശപ്പേരാണു്. ചേരൽ എന്ന പദത്തോടു്നാടിന്റെ പേരായ അളമോ അകമോ കൂട്ടിച്ചേർന്നു് ചേരളമായി. ഇതു ലോപിച്ചു് ചേരവും.'ചേരളം സംസ്കൃതികരിച്ചതാണു് കേരളം' എന്ന ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിപ്രായം നമുക്കു സ്വീകാര്യമാണു്.

ആദ്യത്തെ ചേരനാട്ടിനു് എൺപതു കാതം വിസ്തീർണ്ണം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ കോയമ്പത്തൂർ, സേലം, നീലഗിരി ഇവ ഉൾപ്പെട്ട സ്ഥലം കൊങ്കുമണ്ഡലമായി. കാഞ്ചീപുരം ഉൾപ്പെട്ട ഇരുപതുകാതം തൊണ്ടമണ്ഡലവും ആയി പിരിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ പിരിഞ്ഞതു നീക്കിയുള്ള സ്ഥലത്തിനു് (മലൈമണ്ഡലം) മലൈനാടു് എന്ന പേരായി. സഹ്യനിപ്പുറം ഒതുങ്ങിയ നാടാണു് മലൈനാടു്.

നാട്ടുകാരായി തീർന്നവർ

നരവംശത്തിന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നു് ദക്ഷിണാപഥമായിരിക്കണം. എന്നാൽ അങ്ങനെയാണു് എന്നു ഖണ്ഡിച്ചുപറയാൻ തെളിവില്ല. പക്ഷേ; ലോകത്തിൽ പരന്ന ജനങ്ങൾഇവിടെയും താവളമടിച്ചിരുന്നു എന്നതിനു് ആദ്യകാലത്തെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇന്നും കാണാനുണ്ടു്. ഈ പാളയത്തിൽ അഞ്ചു കൂട്ടർ പലപ്പോഴായി വന്നു കയറിയിട്ടുണ്ടു്. നീഗ്രോയിഡ്, ആദിദ്രാവിഡ, ദ്രാവിഡ, ആര്യാമിശ്ര, ആര്യാ എന്നു് ഇവരെ അഞ്ചായിതരം തിരിക്കാം. ഇവർ വന്ന കാലം നിശ്ചയിച്ചു പറയാൻ വിഷമമാണു്.

ഈ കൂട്ടരെല്ലാം തന്നെ ചേരനാട്ടിലേക്കും മലകടന്നു്, കടന്നു വന്നു. എന്നാൽ മല താണ്ടി അല്ലാതെയും ചിലരെല്ലാം ഇവിടെ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടു്.

നീളം കൂടിയ കടൽക്കര, നാവിക സൗകര്യമുള്ള പുഴകൾ, മറ്റെന്നും അധികം കാണാത്തതും കടലിന്റെ സന്താനങ്ങളാണു് എന്നു പറയാവുന്നതും ആയ കായല്

കൾ, കെട്ടിക്കിടന്നു് കൊട്ടങ്കാറിൽ നിന്നു് രക്ഷപ്പെടാവുന്ന ഊറകൾ, ചെറിയ ഓടങ്ങൾക്കു് നാവികസൗകര്യമുള്ള പുഴകൾ, വ്യാപാരത്തിനു് മനസ്സുള്ള ജനത, വിൽക്കാൻ വിലപിടിപ്പുള്ള ചരക്കുകളും, ഇവ കൊണ്ടു് ആദ്യം മുതൽ ചേരനാട്ടു് മദ്ധ്യതരണി മുതൽ ചീനം വരെ നീണ്ടുകിടന്നവ്യാപാരവഴിയുടെ നടുത്താവളവുമായി. കാറുവാക്കിന്റെ കാലം മനസ്സിലാക്കി ഓടം വച്ചവക്കു് ഒരു നടുത്താവളമായിരുന്ന ചേരനാട്ടകടൽപ്പുറം. അല്ല, അവരിൽ പലരും ചേരനാട്ടു് രണ്ടാം തറവാടായി കരുതി. ഇങ്ങനെ ചേരരുടെ രക്തത്തിൽ ചില സങ്കലനവും ഈ വിധം ഉണ്ടായി. പുതിയ സംരംഭങ്ങൾക്കു് ഇങ്ങനെ ഈ പുതിയ രക്തക്കലർപ്പു് വഴിയുമായി. ചുരുക്കത്തിൽ പല ലോഹങ്ങളും ഒന്നിച്ചു് ഉരുകിച്ചേരാൻ ഉള്ള ഒരു മൂശയായി, ചേരനാട്ടു്.

ശുദ്ധ ആര്യനും ശുദ്ധ നീഗ്രോയിഡും ഇന്നു് കേരളത്തിലില്ല. എന്നാൽ നീഗ്രോയിഡുവംശജർ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന എന്ന ലക്ഷ്യം ചിലപ്പോഴെല്ലാം, ഈ നാട്ടിലെ രക്തത്തിൽ ലീനമായികിടക്കുന്നതു് വികൃതരൂപത്തിൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുമ്പോൾ മനസ്സിലാക്കാം. ഉണ്ടത്തല, പരന്ന മൂക്കു്, നിറം പിഴച്ചതും ബലമില്ലാത്തതുമായ മുടി, നീളം കുറഞ്ഞ ഉടൽ, ഇവ ഉള്ള ചില വികൃതരൂപങ്ങളെ കന്യാകുമാരി മുതൽ ഗുജറാറു വരെ നമ്മൾ കണ്ടുമുട്ടാറുണ്ടു്. ഈ വർഗ്ഗസങ്കരവും ഇവിടെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന കാര്യം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളാണു് ഇവർ. തീ കൂട്ടാനോ കൃഷി ചെയ്യാനോ ഇവർ ആദ്യം പഠിച്ചിരുന്നില്ല. ആത്മരക്ഷയ്ക്കും ആഹാരം തേടാനും ഉള്ള ആയുധങ്ങൾ തന്നെ ഇവർ അധികം അന്നു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല.

പിന്നീടു കടന്നുവന്നവർ സംസ്കാരത്തിനു് ഇവരെക്കാൾ കുറച്ചുകൂടി സംഭാവന ചെയ്തു. ഈ കൂട്ടരുടെ കലർപ്പു് നമ്മുടെ ആദിമ വർഗ്ഗക്കാരിൽ ഇന്നും ഒരുവിധത്തിൽ കാണാം. ഒന്നിച്ചു താമസിക്കുക, ഒരു കൃഷിയെങ്കിലും എട്ടുകൂംവരെ ഒരിടത്തു തങ്ങുക, അങ്ങനെ തുടു

മ്പോൾ സുഖസൗകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ചില തെല്ലാം ചെയ്യുക, ചെയ്യേണ്ടതും ചെയ്യരുതാത്തതും എന്തെല്ലാമാണെന്നു് തീരുമാനിക്കാൻ കർശനമായ, കക്ശമായ, നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുക, ഇത്തരം നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനായി പ്രായമായവർ ഒത്തുകൂട്ടുക, ഈ നിയമം പാലിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കുവാൻ അധികാരികളെ നിശ്ചയിക്കുക, വഴ്ത്തിന്റെ നിലനില്പിനായി ചിലതെല്ലാം ചെയ്യുക, എന്നു് സംസ്കാരത്തിന്റെ ഗോവിണിപ്പടികൾ മുറയ്ക്കു് ഇവർ നിർമ്മിച്ചു. നായാടികളിൽ നിന്നു്, നായാടിയും കൃഷിക്കാരനും, എന്ന കൂട്ടനിലപാടിലേക്കു് ഇവർ ഉയരാൻ ശ്രമിച്ചു. ചെറിയ ഉപകരണങ്ങൾ (കലപ്പയല്ല) ഉപയോഗിച്ചു് കൃഷി ചെയ്യുക, ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു് പേട്ടയാടുക, അഗ്നിയെ സ്വാധീനമാക്കുക, താമസിക്കുവാൻ കുടിലുകൾ കെട്ടുക എന്നതെല്ലാം ഇവർ പഠിച്ചു. ഇടപ്പൊക്കം, അത്ര പതുങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത മൂക്കു്, ചുരുണ്ട മുടി, ഇരുണ്ട നിറം, വിതിക്കുറവു് അധികമില്ലാത്ത നെറ്റി, ഇവ എല്ലാം ഈ കൂട്ടരുടെ ലക്ഷണമാണു്.

ആദ്യം പരന്ന ജനങ്ങളെ ഇവർ ആട്ടി ഓടിക്കുകയും അടിമകളാക്കുകയും ചെയ്തുകാണും. അടിമകളാക്കിയ സ്ത്രീകളിൽ നിന്നു് ഒരു സങ്കരവഴ്ചയും നാട്ടിൽ ജാതരായി. ഇവരാണു് ഏറ്റവും പരിഷ്ക്കാരം കുറഞ്ഞ ഗിരിവഴ്ക്കാരായതു്.

പിന്നിട്ടു വന്നവരാണു് ദ്രവിഡർ. ഏഷ്യയിൽ പലയിടത്തും, ആസ്ത്രേലിയയിലും തെക്കേ അമേരിക്കയിലും പരന്ന ഒരു വലിയ വഴ്ത്തിന്റെ ഉപവഴ്ത്തിൽ പെട്ട ഒരു ശാഖക്കാരാണു് ഇവർ. ഇവർ ചേരനാട്ടിൽ കടന്നുകൂടിയതിനോടുകൂടിയാണു് നാടു നാടാകാൻ തുടങ്ങിയതു്. പുഴകളുടെവഴി പിൻതുടർന്നു് ഇവർ നാട്ടിൽ പരന്നു. ഇവരാണു് നാട്ടിന്റെ നട്ടെല്ലായതും. ഗ്രാമങ്ങൾ, ഗ്രാമങ്ങൾ ഒന്നിച്ച നാടുകൾ, നാടുകൾ ഒന്നിച്ച വൻനാടുകൾ, ഇവയെല്ലാം ഇവർ സംഘടിപ്പിച്ചു. സംസ്കാരശ്രേണിയുടെ അങ്ങേ അറ്റം വരെ ഇവർ ചവിട്ടി കേറുകയും ചെയ്തു. കൃഷി, കൃഷിക്കും ഭക്ഷണത്തിനും ഉപയോഗിക്കാവുന്ന

മൃഗങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുക, ഭവനനിർമ്മാണം, കച്ചവടം, യുദ്ധതന്ത്രം, വൈദ്യം, എന്നു വേണ്ട സംസ്കാരത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളിലും ഇവർ കൈവച്ചു. ചങ്ങാടങ്ങൾ കെട്ടുകയും, ഓടങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യാനുള്ള വഴി ഇവർ പഠിച്ചു. ഇവരും ചേരനാട്ടിൽ മുമ്പു താമസിച്ചവരെ ആട്ടിപ്പായിക്കുകയും അടിമകളാക്കുകയും ചെയ്തു. അടിമകളായി നാട്ടിൽതങ്ങിയവരുടെ സങ്കരസന്തതികളാണു് പറയർ, കൊറവർ, പുലയർ തുടങ്ങിയവർ. സ്വാതന്ത്ര്യം കൊതിച്ചു് സുഖസൗകര്യങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചു്, മലയിൽ കടന്നവരാണു് മലവഴ്ക്കാർ.

ആസുരം, ദ്രാവിഡം, രാക്ഷസം, എന്നെല്ലാം പറയുന്ന സംസ്കാരം ഭാരതത്തിൽ പടത്തിയ ഈ കൂട്ടരുടെ ശാഖ തന്നെയാണു് മോഹൻജദാരോയിലും ഹാരപ്പായിലും സംസ്കാരം വളത്തിയതു്. പലതുകൊണ്ടും ഈ കൂട്ടർക്കു് ലോകത്തിൽ സ്ഥാനം ലഭിച്ചു. ലിപിവിദ്യയുടെ ആദ്യത്തെ പടി ഇവരും മനസ്സിലാക്കി. പക്ഷെ കച്ചവടത്തിനു വന്ന ഫിനീഷ്യരുടെ പക്കൽനിന്നു ലഭിച്ച അറിവാണു് ഇതിനെ പരിപൂർണ്ണമാക്കിയതു്. വാണിജ്യത്തിന്റെ പ്രധാന ഗുണമായ (കൊള്ളാനും കൊടുക്കാനും) ഉള്ള മനഃസ്ഥിതിയാണു് ഇവരെ മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുവന്നതു്. ഇരുമ്പിന്റെ ഉപയോഗം മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള മിടുക്കും ഇവരെ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു് വിശേഷമുള്ളവരാക്കി. കാറ്റുവാക്കനുസരിച്ചു് കടലിലും സഞ്ചരിക്കാൻ ഇവർ പഠിച്ചു.

ഈ ദ്രവിഡർ തമിഴകത്തു മുഴുവൻ താമസിച്ചെങ്കിലും ആദ്യം മുന്നോട്ടുവന്നതു് ചേരരാണു്. തേക്കു്, ഈട്ടി, ചന്ദനം, മയിൽ, കുരങ്ങു്, ഏലം, കുരുമുളകു്, സുന്ദരിമാർ എന്നീ വിലപിടിപ്പുള്ള ചരക്കുകൾ വില്ലാനുണ്ടായിരുന്ന ചേരനാട്ടു് കച്ചവടക്കാരുടെ താവളമായി. ഈജിപ്റ്റിലെ ദേവരാജന്റെ അരമനയിലും, ബാബിലോണിയയിലും ഈ ചരക്കുകൾചെന്നുചേർന്നിരുന്നു. 'ഇൻഡിക്ക' എന്ന കേരള സുന്ദരി എഴുതിവച്ച വിവരണം ഈജിപ്റ്റിൽ ഉള്ളതു് കേരളത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ കാണിക്കുന്നുണ്ടു്. നെടുവാളും

നെടുമീശയും, മേലും, മനസ്സിനും ദേഹത്തിനും കരുത്തും ഉണ്ടായിരുന്ന ചേരനെപ്പറ്റി വിദേശികൾക്കും ബഹുമാനം തോന്നിയതിൽ അത്ഭുതമില്ല. എന്തെന്നാൽ അയാൾ ബഹുമാന്യനായിരുന്നു. സംസ്കാരത്തിന്റെ അത്യുച്ചകോടിയിൽ എത്തിച്ചേർന്ന യവനനും ചേരനും തമ്മിൽ വാണിജ്യപരമായ ബന്ധങ്ങൾ മാത്രമല്ല ഉണ്ടായിരുന്നതു്. ചേരസംസ്കാരവും യവനസംസ്കാരവും തമ്മിലുള്ള സാമ്യതയും ബന്ധവും ഇതിന്റെ വിളംബരമാണു്.

'രാജത്വത്തിനും, മതഭ്രാന്തിനും, ഉച്ചനീചാവസ്ഥകൾക്കും എതിരായി പോരാടിയ' വടക്കേ ഇൻഡ്യൻവഗ്ഗക്കാരെപ്പറ്റി ജയസ്വാൾ 'ഹൈന്ദവരാജ്യതന്ത്രത്തിൽ' പുകഴ്ത്തുന്നുണ്ടു്. ഈ വഗ്ഗക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'കേരളപുത്രന്മാരെ' ഉൾപ്പെടുത്താഞ്ഞതു് ഇവരെപ്പറ്റി വേണ്ട വിവരം അദ്ദേഹത്തിനു് അന്നു ലഭിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണു്.

ആര്യം എന്നു പറയുന്ന സംസ്കാരം വൻതോതിൽ പരക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ചേരനാടു് പേരുകേട്ടിരുന്നു. അതായതു് പരശുരാമന്റെ കേരള നിർമ്മാണത്തിനു് രണ്ടായിരം കൊല്ലം മുമ്പു തന്നെ മുത്തമിഴ്നാടിന്റെ ഉത്തമിയായി ചേരനാടു നിലകൊണ്ടു. ഈ സംസ്കാരവും ആര്യസംസ്കാരവും തമ്മിൽ ഉള്ള ഏറ്റുമുട്ടലിന്റെ സൂചനയാണു് മാവേലിയുടെ കഥയിൽ കേൾക്കുന്നതു്—മാവേലി മലൈനാട്ടുകാരനാണു്. അദ്ദേഹത്തെ നാഗപാശം കൊണ്ടു് ബന്ധിച്ച വാമനൻ ആര്യസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രതീകമാണു്. ആദ്യം വാതൽകാവൽക്കാരനും പിന്നീടു് അഭയാർത്ഥിയും ആയി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട വാമനൻ സൂത്രത്തിൽ മാവേലിയെ നർമ്മദാതീരത്തിൽനിന്നു് ചേരനാട്ടിലേയ്ക്കു് (പാതാളത്തിലേയ്ക്കു്) ഓടിക്കയാണു് ചെയ്തതു്.

മാവേലി ചിലർ സങ്കല്പിക്കുന്നപോലെ ബാബിലോണിയക്കാരനല്ല. ചേരനാട്ടസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രതീകമാണു് മാവേലി. 'മാളോരിൽ ഏലാനാംതമ്പിരാനായും' 'കോളേരിതാനായതമ്പിരാനായും' 'എല്ലാരും തനായ തമ്പിരാനായും' ആണു് മാവേലിയെ പഴയ പാട്ടുകാർ

വർണ്ണിക്കുന്നതു്, ഈ ഓർമ്മ രക്തത്തിൽ കലന്നു കിടന്നതു് അയവിറക്കുകമാത്രമാണു്.

ഉറ്റ ചട്ടക്കൂട്ട് സംഘടനയിലും സമഭാവനയിലും ചേരുന്നതിൽ നൽകിയതു് മാവേലിയാണു്. ഈ സമഭാവനയും സഹിഷ്ണുതയുമാണു് ചേരനു് മേന്മകൾ നൽകിയതും. സ്വജനങ്ങളോടുള്ള കൂറു്, തീരാത്ത പക തലമുറകളിലും വച്ചു വാഴിക്കാനുള്ള വീറു്, ഇതും മറ്റൊരുങ്ങുനിന്നും കിട്ടിയതല്ല. 'നേരേ വാ നേരേ പോ' എന്ന പ്രകൃതവും.

— ഇതിനു കരിതേക്കാൻ ആദ്യവും, പൊൻ പൂശാൻ പിന്നീടും, ആര്യന്മാരും മിശ്ര ആര്യന്മാരും ശ്രമിച്ചു. ആ നാട്ടിലേയ്ക്കു കടക്കാൻ പഴുതു് ഇങ്ങനെയുണ്ടാക്കാനുള്ള ശ്രമം ആര്യന്മാർ തുടങ്ങുന്നതിനെപ്പറ്റി പറയുംമുമ്പു് 'അട്ടത്താൽ പൊട്ട്' 'എതിർത്താൽ വെട്ട്' എന്ന വിധം വളർന്ന ഈ സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രതീകമായ മാവേലിയെ ഒന്നു നമുക്കു് വലംവച്ചു തൊഴണം. എന്തെന്നാൽ ചേരന്മാരെപ്പറ്റി അറിയാൻ ആ വിവരണം കൂടുതൽ ഉപകരിക്കും.

വലിയമ്മാവന്റെ മുന്നിൽ

ഒരു അരമനയിലേക്കും ഒരമ്പലത്തിലേക്കും ഞാൻ നിങ്ങളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ വന്നിരിക്കയാണു്. രാജഭക്തിനോട്ടു് നിരക്കാൻ തയ്യാറില്ലാത്തവർക്കും ക്ഷേത്രത്തിന്റെ സങ്കല്പം രസിക്കാത്തവർക്കും മനസ്സു മടിക്കാതെ എന്റെകൂടെ വരാം. എന്തെന്നാൽ ചരിത്രാതീതകാലത്തു് ജീവിച്ചിരുന്ന ചരിത്രപുരുഷനായ മാവേലിയുടെ അരമനപിന്നീടുണ്ടായ 'ആകാശംപൊക്കികൾ' 'ചന്ദ്രനിൽ കളങ്കം വരുത്തുന്നവ' എന്നെല്ലാം കവികൾ പാടുന്ന അരമനകളെപ്പോലെ അഴിഞ്ഞാട്ടത്തിന്റെ അരങ്ങായിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ വണ്ടിയെ കുതിരയുടെ മുമ്പിൽ കെട്ടാതെ നമുക്കു നേരെ പോകാം.

ഒട്ടും ഭയപ്പെടേണ്ട. ആ പടിപ്പുരയുടെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന കാവൽക്കാരനായ നെടുമീശക്കാരൻ നിങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കയില്ല. നിങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാരെ ഉപദ്രവിക്കാനായി മനസ്സിൽ ഉന്നംവരെപ്പോലും മര്യാദയുള്ള നിരുത്താനായി

ജനങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുത്തു നിയമിച്ച ദേശകാവൽക്കാരിൽ ഒരാളാണ് അയാൾ. വിളഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വയലിന്റെ അട്ടത്തുള്ള കരിമ്പിൻതോട്ടത്തിലുള്ള • തണലിൽ ഇരുന്നു വിളവു കാക്കുന്ന കന്യകമാരുടെ പാട്ടുകേട്ടിട്ടുള്ള മനഃസുഖത്തോടുകൂടി ആ പടിപ്പുര നിങ്ങൾ കടക്കും.

'ഇതാണോ അരമന' എന്നു നിങ്ങൾ ചോദിക്കും. പതിനാറു കെട്ടുള്ള ആ ഓലമേഞ്ഞ കെട്ടിടം ഇന്നത്തെ ആളുകൾക്ക് അരമനയല്ല. പക്ഷേ ഇന്നത്തെ പരിഷ്ക്കാരികളുടെ പൊൻപൂശിയ അരമനയുടെ അടുത്തു ഇരുന്നാൽ 'രാജാധികാരം' ആ പതിനാറുകെട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ചെന്നുകേറുന്ന പൂമുഖത്തു മാന്യസ്ഥാനത്തു വെള്ളയും കരിമ്പടവും വിരിച്ചു വെള്ളിച്ചെല്ലവും പിടിമൊന്തയുമായി ഇരിക്കുന്ന ആ ഒറ്റമുണ്ടുകാരനെ കാണുമ്പോൾ തന്നെ നിങ്ങൾ അറിയാതെ കൈകൂപ്പും. കയ്യിലും കഴുത്തിലും ചില ആഭരണങ്ങൾ അണിഞ്ഞതോ പിറകിൽ ചിലർ ആജ്ഞ കാത്തുനിൽക്കുന്നതോ അല്ല അദ്ദേഹത്തിനു് അന്തസ്സു നൽകിയതു്. ആ മുഖം നമ്മൾ മറക്കില്ല. 'അപ്പനേ നീ വല്ലതും കഴിച്ചോ?' എന്നു ചോദിക്കുന്ന വാക്കു കേൾക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു് ആളെ മനസ്സിലായിക്കഴിയും. തൃപ്തിയാകും. നാട്ടിലെ ഏലാന്റെ • ജോലി പട്ടിണിയില്ലാതാക്കുക എന്നതാണു് എന്നു് അദ്ദേഹം ശരിക്കു ധരിച്ചിരുന്നു. ഈ അടിസ്ഥാനതത്വം 'പോലീസ് സ്റ്റേറ്റല്ല' 'വെൽഫെയർ സ്റ്റേറ്റാണു്' എന്നു പറയുന്ന ഇന്നത്തെ നാട്ടുകളും ശരിക്കു ധരിച്ചിട്ടില്ല. പ്രവിശ്യയ്ക്കു ഭക്ഷണം തരുവാൻ കേന്ദ്രത്തിനു കടപ്പാടില്ലെന്നു പറയുന്നതും വെൽഫെയർ സ്റ്റേറ്റാണു് എന്നു പ്രസംഗിക്കുന്നതും തെരഞ്ഞെടുത്ത ഭരണാധികാരികളെ നിയമം മറുത്തും കാലത്തിനു മുമ്പു് പിടിച്ചിറക്കുന്നതും, മനുഷ്യൻ ഭക്ഷണം കൊണ്ടു മാത്രമല്ല ജീവിക്കുന്നതെന്നു പ്രസംഗിക്കുന്നതും എല്ലാം ഇന്നു് നമ്മൾക്കു് ഒന്നിച്ചു കേൾക്കാം; കാണാം. എന്നാൽ മലയാളത്തിനു ഗുണം വരുത്തിയ വലിയമ്മാവന്മാരുടെ പരമ്പരയിലെ ഏലാനായ ആ വലിയ വലിയമ്മാവൻ ഈ കാര്യം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതി

നാൽ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം എന്നു് ഒന്നു് അന്നില്ലായിരുന്നു. അതു മല്ല, ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം കൈകാര്യം ചെയ്ത പരാജയം വരിച്ച ആളെ ഭരണാധികാരിയായി അന്നു് വച്ചുവാഴിക്കയില്ലായിരുന്നു. അതു ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു, അന്നത്തെ നാട്ടുകൂട്ടങ്ങൾക്കു്. അരമനയും ക്ഷേത്രവും അന്നുമുണ്ടായിരുന്നു.

ആ ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കും നമുക്കു് ഒന്നുപോകണം. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പേരു് കളരി എന്നാണു്. അവിടെ ആരാധിച്ചിരുന്നതു് ഒരു ഉഗ്രദേവതയെ ആയിരുന്നു. ആ ദേവതയുടെ പേരു് കൊടുങ്കാളി എന്നും. പക്ഷെ ഈ അരമനയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന തമ്പിരാൻ 'നേരിനു കാവലായി' എല്ലാരെയും ഒരുപോലെ നോക്കി, അങ്ങനെ മാളോരിൽ ഏലാനായി, എല്ലാരും താനായിത്തീർന്ന ആദ്യത്തെ മലയാളവേദാന്തിയായ മാവേലിയായിരുന്നു. ഈ അമ്മാവന്റെ വമ്പു് ശത്രുക്കൾപോലും കൊണ്ടാടി. എന്തെന്നാൽ ഈ സമഭാവന അന്നത്തെ വമ്പന്മാരിൽ പോലും ഇല്ലായിരുന്നു. ഭരണക്കാരൻ തങ്ങളുടെ കക്ഷിയിൽ ഉൾപ്പെട്ട ആളല്ലെങ്കിൽ കള്ളം പറഞ്ഞു പരത്തിയും, സൂത്രം ഉപയോഗിച്ചും തല്ലിഓടിക്കാം എന്നു്, ഇന്നത്തെപ്പോലെ അന്നും വമ്പന്മാർ കരുതിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ വിചാരം ആ വലിയമ്മാവനു് ഇല്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് താൻ ഭരിച്ച വലിയ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം നർമ്മദാതീരത്തു നിന്നു് ചേരനാട്ടിലേക്കു ചവിട്ടേറ്റ ശേഷം കൊണ്ടുവന്നതു്.

ഈ അമ്മാവൻ പട്ടത്തുകെട്ടിയ സമഭാവന പിന്നീടു വലയിടത്തുംപ്രചരിച്ചു; ലോകം മറക്കാതെ കിടന്നു. ഈ വലിയമ്മാവന്റെ പാരമ്പര്യം കൊണ്ടുനടന്ന വലിയ കാരണവന്മാരും കൊച്ചനന്തരവന്മാരും ഈ നാട്ടിൽ തന്നെ ഉണ്ടായി. വലിയമ്മാവന്റെ ഒരുമ ഉന്നതതലത്തിലേക്കു സംക്രമിപ്പിച്ച വലിയ അനന്തരവനാണു ശങ്കരൻ. ശങ്കരന്റെ പെരുമയുടെ അടിസ്ഥാനമായ വേദാന്തം ഈ സമഭാവന ഉന്നതതലത്തിൽ പടർന്നു കയറിയതു മാത്രമാണു്. "ലോകത്തിനു വെളിയിൽ നിന്നു് ഒരു ശക്തിയെ സങ്കല്പിക്കാതെ ലോകത്തിലും ലോകരിലും തങ്ങിനിന്ന

ശക്തിയെ ഒന്നായിക്കണ്ടു് അതാണു് എല്ലാത്തിലും ഉള്ള തെന്നും, അതല്ലാതെ മറെറാന്നുമില്ലെന്നും ഇങ്ങനെ ആത്മ നിഷ്ഠമായ ബ്രഹ്മത്തിനെ താനാണെന്നും ലോകത്തിനു് കാണിച്ചുകൊടുത്ത ശങ്കരൻ മാവേലിയുടെ മരുമകൻ തന്നെയാണു്. തുരുഷ്കരെ തെൻ ഇൻഡ്യയിലേക്കു വിളിച്ചു വരുത്തി കൊള്ളയടിപ്പിച്ച പാണ്ടിക്കാരനെ ഓടിച്ചു തമിഴകം ഒന്നാക്കി സ്വന്തം പട്ടണം പോലെ ഭരിച്ച രവിവർമ്മ കുലശേഖരൻ ഈ അമ്മാവന്റെ പാരമ്പര്യത്തിൽ പിറന്ന മറെറാരു അനന്തരവനാണു്. മത ഭ്രാന്തനായി, ജയിച്ചു പിടിച്ച നാട്ടിൽ സ്വന്തം മതം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ടിപ്പുവിനെ പംഗുപാദനാക്കി ഓടിച്ചു്, കേരളസംസ്ക്കാരത്തെ രക്ഷിക്കയും, കേരളം പൊന്നാനിയെപ്പോലെ ഒരു കൊച്ചു പാക്കിസ്ഥാനാക്കാതെ രക്ഷിക്കയും ചെയ്ത കാർത്തിക തിരുനാൾ രാമവർമ്മയും മറെറാരു മരുമകനാണു്. മതമേതായാലും മനുഷ്യൻ നന്നായാൽ മതി എന്നു പറഞ്ഞു് അവർണ്ണരെ സവർണ്ണക്കു് ഒപ്പമാക്കാൻ ശ്രമിച്ച ശ്രീനാരായണനും ഈ പാരമ്പര്യം വ്യാഖ്യാനിക്കയാണു് ചെയ്തതു്. ചുരുക്കത്തിൽ മാവേലി ഇറക്കിയ വിത്തു വിളഞ്ഞാണു് കേരളം ഫലഭൂയിഷ്ടമായതു്.

മലയാളിയുടെ വലിയമ്മാവൻ മാവേലിയാണു് * അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരമനയായിരുന്ന ചേരളം. ഒട്ടങ്ങാത്ത

---

* ശങ്കരൻ കേരളത്തിനു വെളിയിൽ പോയിട്ടില്ലെന്നും ടിപ്പു മതഭ്രാന്തോടല്ല കേരളത്തിൽ പെരുമാറിയതെന്നും മറും ചരിത്രസത്യങ്ങൾക്കു് എതിരായി ഗവേഷണം നടത്തി മിടുക്കരാകുന്ന മലയാളികളുമുണ്ടു്. വെളിയിൽ പോകാതെ കേരളത്തിൽ ജീവിച്ച ശങ്കരന്മാർ പലരുമുണ്ടു്. അത്തരം ഒരു ശങ്കരൻ എഴുതിയതാണു് ശാങ്കരസ്മൃതി. ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിനും, ഉപനിഷത്തുകൾക്കും, ഭഗവത് ഗീതയ്ക്കും വ്യാഖ്യാനമെഴുതി, ബുദ്ധമതത്തിലെ നല്ല ഭാഗങ്ങളും സ്വീകരിച്ചു് വേദാന്തത്തിനു് ഉറപ്പുവരുത്തിയ ശങ്കരൻ മലയാളിയായിരുന്നു. കാശിയിൽ വച്ചാണു് അദ്ദേഹം ബ്രഹ്മസൂത്രം വ്യാഖ്യാനിച്ചതും. നർമ്മദാതീരത്തു താമസിച്ചിരുന്ന ഗോവിന്ദയോഗീന്ദ്രനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന ശിഷ്യനാണു് സുരേശ്വരാചാര്യർ (മണ്ഡ

ആത്മവീര്യമായ വിത്ത് ഇറക്കിയ ക്ഷേത്രം.(കൃഷിസ്ഥലം) അദ്ദേഹം തന്നെയാണ് ചേരനാട്ടിൻെറ അടിത്തറ കെട്ടിപ്പടുത്തത്. ആ ക്ഷേത്രത്തിൻെറ പേരാണ് കളരി. ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉച്ചനീചഭേദമില്ലാതെ ആരാധിക്കപ്പെട്ട കൊടുങ്കാളിയാണ് നമ്മുടെ കുലദൈവമായ മലൈവാഴ നാട്ടമ്മ; ആ അമ്മാവൻെറ കൊച്ചനന്തരവൾ. മുലപ്പാലോടൊപ്പം നമ്മളെ ഊട്ടിപ്പഠിപ്പിച്ച വേദാന്തമാണ് മലൈയാണ്മ. ആ മലനാട്ടമ്മൻ വച്ച ചട്ടത്തിൻെറ അലകും പിടിയും അലയാഴി കടന്നു വന്നവരുടെ പിറകെ കൂടിയവർക്കും ഇന്നും ഉടച്ചു വാർക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഇങ്ങനെ 'നല്ലോണം' തന്ന ആ വലിയമ്മാവൻെറ മുമ്പിൽ നമ്മൾ ഒന്നു താണു കുമ്പിടണം.

കാണം വിറ്റും പ്രാണൻ വിറ്റും
ഓണംകൊണ്ടൊരു മാബലി മന്നൻ
ഓണത്തപ്പൻ മലയാളത്തിനു
നേരും നെറിയും തന്ന തകപ്പൻ

അഞ്ചുദേശങ്ങൾ

(1) കുറുമ്പ്രനാട്. ആദ്യം ജനങ്ങൾ താമസം തുടങ്ങിയതു് മലയിലാണു്. താമസസൗകര്യത്തേക്കാൾ സ്വാതന്ത്ര്യസംരക്ഷണത്തിനുള്ള കൊതിയാണു് കോട്ടവളച്ചു് ഒത്തുകൂടി ഇവിടങ്ങളിൽ പാർക്കാൻ ജനങ്ങളെ പ്രേരി

നമിശ്രൻ) വടക്കേ ഇൻഡ്യാക്കാരനും. ടിപ്പുവിൻെറ മതഭ്രാന്തുകൊണ്ടു സഹികെട്ടു് മലബാറിൽനിന്നു് ഓടിയവർക്കു് തിരുവിതാംകൂർ രാജാവു് അഭയംകൊടുത്തതും, നാട്ടുകാർ അനുഭവിക്കുന്ന കഷ്ടപ്പാടു് സഹിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാതെ സാമൂതിരിവെടിമരുന്നു പുരയ്ക്കു തീവച്ചതും, ആത്മഹത്യചെയ്തതും ചരിത്രരേഖകളുള്ളതാണു്. ടിപ്പു പട്ടാളക്കാരെയും സാമാനങ്ങളും മൈസൂരിൽനിന്നു് കൊണ്ടുവരാൻ റോഡുവെട്ടിയതും വാസ്തവമാണു്. ഇതു നാടു നന്നാക്കാനല്ല ചെയ്തതു്. ടിപ്പുവിൻെറ മതപരിവർത്തനാസക്തി അദ്ദേഹം ജയിച്ചടക്കിയ രാജ്യങ്ങളിൽ വളരെ ഉപദ്രവം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

പ്പിച്ചതു്. ഇങ്ങനെ താമസിച്ച ജനങ്ങളെ കൊറവർ എന്നാണു് പറഞ്ഞുവന്നതു്. കുറുഞ്ചിയിൽ താമസിച്ചതുകൊണ്ടു് കുറുഞ്ചിയൻ, കുറുഞ്ചിയാൻ, കുറവൻ, കൊറവൻ എന്നാണു് ഈ പേരിന്റെ ആഗമം. കുറുച്ചിയും കുറിച്ചിയരും ഇതിൽ നിന്നു വന്നതുമാണു്. ഇത്തരം കോട്ടകളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ മലയിൽ പലഭാഗത്തും ഇന്നും കാണാം. വേട്ടയാടുകയായിരുന്ന ഇവരുടെ പ്രധാന തൊഴിൽ. മാംസം മാത്രം നേടാനായിരുന്നില്ല ഈ 'വേട്ടയാടൽ' ഉപയോഗപ്പെട്ടതു്. ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചാലേ രക്ഷയും ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. കട്ടവായെ മച്ചമ്പിയായി കണക്കു കൂട്ടുന്ന വീരന്മാർ വരെ ഇവരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. പുലിയങ്കവും നരിയങ്കവും ഇവക്കു വീരന്മാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ ഉള്ള മതപരമായ ചടങ്ങുകളായിത്തന്നെ തീർന്നിരുന്നു. ഇവരുടെ 'അകത്താളുകൾക്കു്' പാട്ടും കൂത്തും. ഊപ്പയ്ക്കു പുതുവെള്ളം പോലെ പ്രിയതരമായിരുന്നു. അവർ പാടിയിരുന്ന പാട്ടുകളിൽ ചിലതിന്റെ രൂപം നമുക്കു ചിലപ്പതികാരത്തിൽ നിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ രണ്ടെണ്ണം താഴെ പകർത്തുന്നു.

മുടിതൊട്ടടിയോളം കണ്ണിണ കവരുന്ന
മടവാർമണിയാണീനന്മലയെന്നേചൊല്ലാം
നീലമാമഞ്ജനവു,മരിതാരവും ചുമ-
പ്പേറിട്ടം ചിംതുരവും നല്ലൊരു നറുതേനും
ചേരുന്ന നിറങ്ങളും സ്വാദുള്ള നറുതേനും
ചേരുന്ന വനലക്ഷ്മിതന്നെയാണീനന്മല
ഇവതന്നുറവുപോൽ നടുവിൽ മഴവില്ലു
ഭൂവനേ നിർമ്മിക്കുന്ന പാടിട്ടം ചോലക്കുള്ളിൽ
ചാടിട്ടം മീനെന്നോണമഴകുവളർത്തുന്ന
വനലക്ഷ്മിയാൾവടിവാണ്ടതാണീക്കന്നിയാൾ
മലപൊറീട്ടന്നഴകിനിയരൂപം പൂണ്ട
മലനാട്ടിലെക്കന്നിതന്നെക്കണ്ടിടാമിപ്പോൾ

ചേരപ്പടയിൽ ഈ നാട്ടിലെ വീരന്മാർക്കു നല്ല സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ നഗരത്തിലേക്കു പോയ പട

യാളിയുടെ കാമിനി മഴക്കാലത്തു പാടുന്ന * പാട്ടുകേൾക്കുവാനും രസമുണ്ട്.

ഇടിവെട്ടി, മുകിൽവന്നു, യിരുൾതിങ്ങിമാനത്തും
പടവെട്ടാൻ പോയോൻ മടങ്ങിയില്ല
പൊടിപൊങ്ങും വേനലിൽ പടവെട്ടും നാട്ടിലു-
മിടിവെട്ടും കാർക്കാലം വെറുതേപോകും.
വനിതമാർ നഗരത്തിനൊളിവീശും വഞ്ചിയി-
ലമരുന്ന പടയാളി മലമറന്നു
മലനാട്ടിൻ 'മകിളരെ' മറക്കുന്ന പടയാളി
മുടിയുമേ വഞ്ചിയിൽ തഞ്ചിയെന്നാൽ
ഇടിവെട്ടിയിരുൾ വന്നു മുകിൽമൂടി മാനത്തും
പടവെട്ടാൻ പോയോൻ മടങ്ങിയില്ല.

ആനക്കൊമ്പു്, അകിൽക്കട്ട, വെൺചമരി, തേൻകുംഭം, ചന്ദനം, രക്തചന്ദനം, ഏലം, നല്ലമുളകു്, കുവപ്പൊടി, തേൻമാമ്പഴം, പച്ചിലമാല, ചക്കപ്പഴം, കരിമ്പു്, വെളുത്തുള്ളി, പഴക്കാക്കല ഇവ എല്ലാം ചങ്ങാടത്തിൽ കൊണ്ടു ചെന്നു് വഞ്ചിയിൽ(തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു്) കൊണ്ടു വിറ്റു് ഉപ്പും മുണ്ടും വാങ്ങിക്കുക എന്നതായിരുന്ന ഇവരുടെ വ്യാപാരം. ആറ്റിൽ ഒഴുകിവരുന്ന അരിപ്പൊന്നും അരിച്ചെടുക്കാൻ ഇവർ പഠിച്ചിരുന്നു. മുരുകനായിരുന്ന ഇവരുടെ പരദേവത. ഇവരുടെ പാട്ടുകളാണു് കുറിഞ്ചിപ്പാട്ടുകൾ എന്നുപറയപ്പെടുന്നതു്. ആദ്യകാലത്തു് അയോഗവിയോഗം (കാമിനീകാമുകന്മാർ വിവാഹത്തിനു മുമ്പു് അനുഭവിക്കുന്ന വിരഹം) മാത്രമായിരുന്നു, ഇവയിലെ വിഷയം.

(2) മുല്ലൈ. മലമണ്ടയുടെയും താഴ്വരയുടെയും ഇടയ്ക്കുള്ള പ്രദേശത്തിനാണു് മുല്ലൈ എന്നു പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നതു്; ഇവിടത്തെ താമസക്കാരെ മറവരെന്നും. കൃഷികാ

* പണ്ടു് മഴക്കാലത്തു് യുദ്ധം പതിവില്ലായിരുന്നു. ഇന്ദ്രൻ മഴവില്ലു വച്ചപ്പോൾ രഘു വില്ലെടുത്തു എന്ന കാളിദാസവർണ്ണന നോക്കുക.

രൃങ്ങളിൽ ഇവർ കൊറവരെക്കാൾ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ നായാട്ട് ഉപേക്ഷിച്ചുമില്ല. വർഗ്ഗസംഘടനയിൽ ഇവർ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിച്ചു. വിവാഹം ചെയ്യാവുന്ന ഇനക്കാരും വിവാഹം തമ്മിൽ പാടില്ലാത്ത ഇനക്കാരും എന്ന വർഗ്ഗത്തെ ഇവർ രണ്ടായി വിഭജിച്ചു. മരുമക്കത്തായത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ദശ ഈ വളർച്ചയിൽ കാണാമായിരുന്നു. ഒരു ഉപവർഗ്ഗത്തിലുള്ളവർ എല്ലാം സഹോദരീ സഹോദരന്മാരായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടു. ഉപഗോത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവർ തമ്മിൽ വിവാഹം പാടില്ലായിരുന്നു. വ്യഭിചാരത്തെക്കാൾ വലിയ പാപമായിട്ടാണ് ഈ ഉപവർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെ ഉൾപ്പെട്ട സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിൽ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നതു് എന്നു് ഇവർ കരുതിയിരുന്നു. പിതാവിനെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു കുടുംബം പട്ടത്തുകെട്ടാനുള്ള ശ്രമം ഇവരിൽ ഉണ്ടായില്ല.

മറവപ്പട മാത്രമല്ല ഇവർക്കു പ്രസിദ്ധി നൽകിയതു്. യുദ്ധത്തിനും പ്രതാപത്തിനും ആനകൾ അന്നു് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത ഘടകമായിരുന്നു. ഈ ജന്തുക്കളെ കുഴിയിൽ ചാടിച്ചു പിടിച്ചു മയക്കി എടുക്കാൻ ഇവരോളം മിടുക്കു് മറ്റുള്ളവർക്കു് ഇല്ലായിരുന്നു. കരിമ്പും, കൂവരകും ഇവർ കൃഷി ചെയ്തിരുന്നു. ഇരുമ്പു കുഴിച്ചെടുത്തു ലളിതമായ രീതിയിൽ അതിനെ ഉരുക്കാക്കാൻ ഇവർ പഠിച്ചിരുന്നു. പുരാണകിട്ടവും പച്ചപ്പുല്ലുംകൂടി നല്ല കളിമണ്ണിൽ പൂശി ഉണക്കി തീയിലിട്ടു് പല പ്രാവശ്യം പഴപ്പിച്ചെടുത്താൽ നല്ല ഉരുക്കു് ആകുന്ന വിധത്തിൽ ഉള്ള ഈ പ്രയോഗം തെന്നിൻഡ്യയിലാണു് ആദ്യം രൂപം കൊണ്ടതു്. [ഈ വിദ്യ ചേരനാട്ടിലും പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഉരുക്കു കൊണ്ടുള്ള ആയുധം വിൽക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിലാണു് ദക്ഷിണ ഇൻഡ്യാക്കാരും ആര്യന്മാരും തമ്മിൽ ആദ്യം ഇടപെട്ടതും]

പിന്നീടു് വിഷ്ണുവായി സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടതും രൂപം മാറിയതുമായ മായനായിരുന്നു ഇവരുടെ കുലദേവത. വിവാഹാനന്തരമുള്ള വിരഹമായിരുന്നു മുല്ലപ്പാട്ടിൽ വർണ്ണിച്ചിരുന്നതു്.

* പൂവാതി മുല്ലെ മുല്ലെ തരികട തരികട
വിരിയാതി കൈതേ പാവി—ആനൊലി പൂനൊലി
തളിരാതി നൊച്ചി നൊച്ചി–തരികട തരികട
പതയാതി ചോലേ ചോലേ—ആനൊലി പൂനൊലി
ചോക്കാതി തെററി തെററി–തരികട തരികട
കരയേണ്ട കാലം വന്നേ...ആനൊലി പൂനൊലി–

[ആധി തരുന്ന പൂവു വിട്ടർത്തുന്ന മുല്ലേ, നീ പൂക്കരുതു്. പാപിയായ കൈതേ,നീ വിരിയരുതു്. അതും ആധി നൽകുന്നതാണു്. ചോലയോടും നൊച്ചിയോടും തെറ്റിപ്പിരിനോടും ഈ വിധം തന്നെ പറയുന്നു.]

(3) മരുതം

നദികൾ പതഞ്ഞൊഴുകുന്ന സമതല പ്രദേശത്തിനാണു് ഈ പേർ പറഞ്ഞു വന്നതു്. ഇവിടെ താമസിച്ചവരെയാണു് വെള്ളാളർ എന്നു പറഞ്ഞുവന്നതു്. കാലം നോക്കി കൃഷിചെയ്യാൻ പഠിച്ചതിനോടുകൂടി വിശ്രമവും വർദ്ധനയും ഉണ്ടാകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ നെൽച്ചെടിക്കൊപ്പം കാലത്തിനിണങ്ങിയ സംസ്ക്കാരച്ചെടിയും ഇവർ കൃഷിചെയ്തു വർദ്ധിപ്പിച്ചു. കൂട്ടുംബജീവിതത്തിനു് ഇതിനോടുകൂടി കെട്ടുറപ്പും വന്നു. കൃഷിയോടനുബന്ധിച്ചു തുടങ്ങിയ ഉത്സവങ്ങൾ മഴയുടെ ദേവനെ ആരാധിക്കുന്നതിനായിട്ടാണു് ആദ്യം തുടങ്ങിയതു്. ഈ മഴയുടെ ദേവനാണു് ഇന്ദ്രനായതു്. ഇന്ദ്രോത്സവം കൊണ്ടാടുന്നതു് ചിലപ്പതികാരത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. ഗ്രാമസംഘടനയെ വളർത്തിയതും ഇത്തരം ആഘോഷങ്ങളാണു്. ഗാർഹസ്ഥ്യമാണു് ഇവരുടെ മരുതപ്പാട്ടിലെ വിഷയം.

കനകമഴ പെയ്യുന്നേ
മലവെള്ളമിറങ്ങുന്നേ!

---

* കാട്ടുമുല്ല എന്ന നാടകത്തിൽ (പിലിവള എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ) ഈ രംഗത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതു് മാറി മറിഞ്ഞു വന്നു് ഒടുവിൽ യാത്രകളിക്കാരുടെ പക്കൽ വന്നുചേർന്ന പാട്ടാണു്.

'അങ്ങേ വീട്ടിലെ കൊച്ചാളി
എന്റെ കൂടെ നടാൻ വായോ'
'തന്റെ കൂടെ നടാൻ വന്നാൽ
കഴുത്തിലെ മിന്നിനുറപ്പുണ്ടോ?'
'എന്റെ കൂടെ നടാൻ വന്നാൽ
മിന്നും പുതുതൊന്നു കെട്ടിക്കാം'
'പോടാ പെണ്ണിന്റെ മിന്നുപറിക്കാൻ
പാടത്തങ്ങനെ പാടില്ല.'
കനകമഴ പെയ്യുന്നേ!

എന്ന രീതിയിലായിരുന്നു ഇവരുടെ പാട്ടുകൾ.

(4) നെയ്തൽ

സമതല പ്രദേശത്തിൽ ഉള്ള രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് നെയ്തൽ. സമുദ്ര പ്രദേശത്തിനാണു് നെയ്തൽ എന്നു പറഞ്ഞുവന്നതു്; ഈ നാട്ടുകാരെ പരവർ എന്നും. കടലിന്റെ ദേവതയെയാണു് ഇവർ ആരാധിച്ചു വന്നതു്. ഈ ദേവതയാണു് പിന്നീടു് വരുണനായതു്. മീൻപിടിത്തം, കപ്പൽ സഞ്ചാരം, വ്യാപാരം, കടൽക്കൊള്ള ഇവയായിരുന്നു പരവർ എന്നു പറയുന്ന ഈ നാട്ടുകാരുടെ തൊഴിൽ. ക്രമേണ ഇവിടങ്ങളിൽ വലിയ പട്ടണങ്ങൾ തുറകളെ ആശ്രയിച്ചുണ്ടായി. സംസ്കാരം, കൊണ്ടും കൊടുത്തും വളർത്തിയതിൽ ഇവർക്കു് പങ്കുണ്ടായിരുന്നു. ജനസംഘം മലമണ്ടയിൽ നിന്നു് കടൽക്കരയിലേക്കു് പ്രവഹിച്ചെങ്കിൽ സംസ്കാരം കടൽക്കരയിൽ നിന്നു് മലയിലേക്കാണു് ചരിച്ചതു്. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുള്ള വിരഹമാണു് മരുതപ്പാട്ടിലെ വിഷയം.

(വഞ്ചിപ്പാട്ടു്)

ആഴിയിലെ ജീവികളെ ഹിതം നോക്കാതയ്യോ നിന്റെ
നായകനും വല വീശിപ്പിടിപ്പതില്ലേ
മണലിലിയിഴയുന്ന ശംഖുതിരഞ്ഞെടുത്തതാം

വളഞ്ഞുള്ള വരപോലെയെന്റെയുള്ളത്തിൽ
വേൽമുനപോലുള്ള കണ്ണാൽ വ്രണം ചേർക്കും മനോഹരി
വേദനയിന്നിവനുള്ളതാരൊട്ട ചൊല്ലും?
വലയിൽപ്പെട്ടുള്ള മത്സ്യം വലയുന്ന കണവനാൽ
വലയിൽപ്പെട്ടവൻ ഞാനും നിന്റെ കണ്ണാലും.
നീയുണക്കും മീനിനെപ്പോലുണങ്ങുന്നുണ്ടെന്റെ ചിത്തം
നീ നടക്കും നട കണ്ടു ഭ്രമിപ്പുഞാനും.
താങ്ങുവാനാകാത്ത ഭാരം തലയിലും മാറിടത്തും
താങ്ങിത്തളർന്നിവിടത്തിൽ മീൻ വില്ക്കുന്നോളേ
താപമാറാനൊരു ഭാരമെന്റെ നെഞ്ചിലിറക്കി നീ
താപമറുവസിക്കണേ വേൽപൊരുംകണ്ണീ!
കാറുകൊണ്ടു സുഖിക്കുന്ന കടൽപ്പുറം പാറി ജനം
നിറഞ്ഞിടുന്നു നിന്റെ നോട്ടം പരവപ്പെണ്ണേ!

ഈ നെയ്തൽക്കാരായ പരവർ വാങ്ങിവച്ചു് കച്ചവടം ചെയ്ത മുളകു്, ഏലം, കുറുവ, ആന, മയിൽ, കുരങ്ങു്, പഞ്ചവർണ്ണക്കിളി, ദന്തം, അടിമപ്പെണ്ണുങ്ങൾ ഇവയാണു് ചേരനാട്ടിന്റെ കീഴ്ത്തി മുറനാട്ടിൽ പരത്തിയതു്. ഇവ കൊണ്ടുപോയതു് നമ്മുടെ നാട്ടിലെ തടികൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച ഓടങ്ങളിലും. ഓടിച്ച ആളുകൾ നമ്മൾ തന്നെ ആയിരുന്നോ എന്നു് നിശ്ചയമില്ല. പക്ഷെ കടൽക്കള്ളന്മാർ ഇവരുടെയിടയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു.

(5) പാലൈ

വെള്ളം കിട്ടാൻ വിഷമവും, ജനവാസത്തിനു് ഉപകാരവും ഇല്ലാത്ത മണൽക്കാടുകളിലും ഒട്ടവിൽ താമസം തുടങ്ങാനും ഒരു കൂട്ടർ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തന്നെ തയ്യാറായി. പിടികിട്ടാൻ വിഷമിക്കേണ്ടിവരുന്ന താവളമായിട്ടാണു് ഇവയെ കണക്കാക്കിയതു്. കള്ളരാണു് പാലൈ ദേശത്തു താമസമാക്കിയതു്. കൊറ്റവൈ (കൊട്ടുകാളി)യാണു് ഇവരുടെ ദേവത. ദീർഘവിരഹമായിരുന്ന പാലൈപ്പാട്ടിലെ വിഷയം. നാട്ടിലെ കുചേഷ്ടിതം ഇവിടെ കൂടിയിരിപ്പായി.

* ഉണങ്ങിയ ചുണങ്ങുമായിഴ്ത്തിയ കണ്ണീരാൽ നിറം
പകർന്നതാം നേത്രവുമായാളുവോയി
കണവനെ പരവയിൽ കളഞ്ഞതാം സുന്ദരിതൻ
തുണപോയൊരവസ്ഥയെ പറയാവല്ല.
പിശാചുക്കൾ പിടിച്ചതാം പേശലാംഗിയെന്നപോൽ
പിശപ്പിനാൽ വലയുന്ന മൂശേട്ടപോലെ
നിറംമങ്ങി, കഴത്തു നീണ്ടറയുന്ന പാമ്പിനെപ്പോലെ
കരയുന്ന സുന്ദരിയെ കാണുവാനാകാ.

എന്ന രീതിയിലാണ് പാലൈ പാട്ടുകൾ.

നാട്ടംസാഹിത്യവും

ഈ അഞ്ചുതരം നാടിനെപ്പറ്റി 'ഐന്തിണ' എന്നാണ് പറഞ്ഞതു്. ഈ അഞ്ചുനാടിന്റെ പ്രകൃതങ്ങളുള്ള പാട്ടിനും ഈ പേരുതന്നെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ ഐന്തിണപ്പാട്ടുകളെ സംബന്ധിച്ചും പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയതിനോടുകൂടിയാണ് സാഹിത്യവും നാട്ടും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം തമിഴർ മനസ്സിലാക്കിയതും. പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിഫലനം– മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ പ്രതിഫലനം– നാടിന്റെ പ്രതിഫലനം–ഈ പാട്ടുകളിലും നിഴലാടി.

ദ്രമിഡസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രകൃതവും ആര്യസംബന്ധിയായ സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രകൃതവും തമ്മിൽ പ്രകടമായ വ്യത്യാസം ആദ്യം കാണാമായിരുന്നു. മതപരമായ കാര്യങ്ങളോടു് ബന്ധിക്കപ്പെട്ടതായിട്ടാണ് ആദ്യത്തെ ഗ്രാനങ്ങൾ. (ഗാഥകളും വേദമന്ത്രങ്ങളും) അവയാണ് സംസ്കൃതമെന്നു് പിന്നെ പേരുവന്ന ഭാഷയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. എന്നാൽ മതത്തിൽ വലിയ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കാതിരുന്ന, പുരോഹിതന്റെ പിടിയിൽ അത്രയും അമരാതിരുന്ന, ദ്രമിഡർ ഇതിൽ അല്ല ശ്രദ്ധ വച്ചതു്. സാമൂഹ്യകാര്യങ്ങൾക്കും, മാനസികവികാരങ്ങൾക്കും ഇവർ പ്രാമാണ്യം കൊടുത്തു. വീരന്മാരെപ്പറ്റിയും ഇവർ പാടാതിരുന്നില്ല.

---

* ദന്തക്ഷതവും നഖക്ഷതവും ഏറ്റ പാട്ടുകൾ പുത്തനായി കാണുന്നതു് സുന്ദരികൾക്കു് സൗന്ദര്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതായ വർണ്ണന തമിഴിലുണ്ടു്.

മാനസിക വികാരങ്ങൾക്കു പ്രാമാണ്യം കൊടുത്ത അഞ്ഞൂതരം പാട്ടിൽ അകത്തെ കാര്യം പ്രാധാനമാക്കുകയാൽ ഇതിനു് 'അകം' എന്നു തന്നെ പറഞ്ഞുവന്നു. ശൃംഗാരത്തിന്റെ മൂലവികാരങ്ങളായിരുന്ന പ്രായേണ 'അക'ത്തിൽ വർണ്ണിച്ചതു്. വീരരസം 'പുറ'ത്തും. ഇങ്ങനെ 'അകവും പുറവും' എന്ന വിഭാഗങ്ങളേ ആദ്യം തമിഴ്നാട്ടു് സാഹിത്യത്തിൽ, ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആര്യന്മാരുടെ സാഹിത്യവുമായി പരിചയപ്പെട്ടു് ഇടപഴകിയപ്പോൾ 'അകം' കാമവും 'പുറം' ധർമ്മാർത്ഥങ്ങളുമായി പിന്നീടു് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ 'അകം, പുറം' ഇവ ധർമ്മാർത്ഥകാമങ്ങളായി. ഈരണ്ടു സാഹിത്യശാഖയ്ക്കുംകൂടി 'മുപ്പാൽ' എന്നും 'പൊരുളെ'ന്നും പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. വാസ്തവത്തിൽ പരലോകത്തെയും മോക്ഷത്തെ പറ്റിയും ആക്കാലത്തും അധികമാരും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. എന്നാൽ ഇതു് ഒരു കുറവായി കരുതി മോക്ഷത്തെ 'വീടു്' എന്നു വിളിച്ചു് ഈ വിഭാഗവും പിന്നീടു് സ്വീകരിച്ചു. ആര്യന്മാരുടെ അക്ഷരവ്യക്തി സ്ഫുരിക്കുന്ന അക്ഷരമാല സ്വീകരിക്കാൻ തമിഴർ തയ്യാറായില്ലെങ്കിലും വ്യാകരണകാര്യങ്ങളിലും സാഹിത്യസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിലും ഇവർ ആര്യന്മാരെ പിൻതുടരാൻ ശ്രമിച്ചു. സംഘങ്ങളും പണ്ഡിതന്മാരും ആണു് ഇതിനു് ഉത്തരവാദികൾ. ആ കാര്യം അല്പം സൂചിപ്പിച്ചാലെ ഇനിയും നമുക്കു് മുന്നോട്ടു പോകാൻ സാധിക്കയുള്ളു.

തമിഴ്

തമിഴകം എന്നതു് ദേശപ്പേരും, തമിഴ് എന്നതു് ആവിടത്തെ ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയുടെ പേരും, തമിഴർ എന്നതു് ജനതയുടെ പേരുമായി ആദ്യം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. തമിഴ് എന്നതിനു് ഭാഷ എന്നേ ആദ്യം അർത്ഥമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഈ വാക്കിനു് മാധുര്യം, വൈശിഷ്ട്യം, പരിഷ്ക്കാരം എന്നെല്ലാം പിന്നീടു് അർത്ഥം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷ സാഹിത്യഭാഷയായി വളരുമ്പോൾ 'വായിൽ തോന്നിയതു് കോതയ്ക്കു പാട്ടു്' എന്ന നില

വിട്ട് ചില നിയമാവലിക്ക് അല്പമെങ്കിലും അനുസരിച്ച് ചില ഭേദങ്ങൾ എല്ലാം വന്നുചേരാതെ ഇരിക്കയില്ല. സംസാരഭാഷയിലും, അതു് ഏറെ സ്ഥലത്തു് വ്യാപിച്ചുകിടക്കുകയാണെങ്കിൽ ദേശഭേദവും കാലഭേദവും കൊണ്ടു് തമ്മിൽ കുറച്ചു് അകൽച്ചയുള്ളവയായിത്തീരും. ഇങ്ങനെ ദേശങ്ങളോടു ബന്ധിച്ചു് ഭാഷയ്ക്കും അല്പസ്വല്പം വ്യത്യാസം വരുകയും ചില പ്രത്യേക ഉപയോഗങ്ങളും ശൈലികളും വന്നു ചേർന്നു് ഈ വ്യത്യാസം വളർന്നു തമ്മിൽ പിരിയുവാൻ ഉള്ള നില വന്നുചേരുകയും ചെയ്യും.

ഇങ്ങനെയുള്ള പിരിവുകളിൽ നാലെണ്ണത്തെപ്പറ്റി ആദ്യത്തെ തമിഴ്വ്യാകരണക്കാർ പറയുന്നുണ്ടു്.

ഇയർചൊൽ	=	(തമിഴു്) സംസാരിക്കുന്നവർ എല്ലാവരുംമനസ്സിലാക്കുന്ന വാക്കുകൾ.
തിരിചൊൽ	=	കവിതയിൽ മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രത്യേക വാക്കുകൾ.
തിചൈചൊൽ	=	പ്രത്യേക ദേശങ്ങളിൽ മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾ.
വടചൊൽ	=	വടക്കരുടെ ഭാഷകളിൽ (സംസ്കൃതം,പ്രാകൃതം) നിന്നു്സ്വീകരിച്ച വാക്കുകൾ.

ഇതിൽ ആദ്യത്തേതു രണ്ടും വ്യവഹാരഭാഷയിൽ നിന്നു് തെരഞ്ഞെടുത്തു സംസ്കരിച്ചു് സാഹിത്യഭാഷയിലേക്കു് സംക്രമിപ്പിക്കയാണു് ചെയ്തതു്. അവ ജനങ്ങളുടെ പൊതുവെയുള്ള സമ്മതിക്കു കാരണമായി.ഇവ ഇങ്ങനെ പരീഷ്ക്കരിച്ചരൂപത്തിൽ സ്വീകരിച്ചു്, ഭംഗി പിടിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു്, ഭംഗിയാക്കി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട തമിഴ്, ചെന്തമിഴ്,(ചെമ്മാക്കിയ തമിഴ്)എന്നുപറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ സാഹിത്യത്തിൽ ഉപയോഗിച്ച തമിഴിനു് ചെന്തമിഴെന്നും സംസാരഭാഷയായ തമിഴിനു് കൊടുന്തമിഴെന്നും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ആദ്യകാലത്തു് തമിഴകം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ച ഭാഷയ്ക്കു് പഴന്തമിഴെന്നും പേരു കല്പിക്കാം എന്നു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നു. പക്ഷെ അങ്ങനെ ഒരു പേർ ഹാളകന്നടം(പഴയ കന്നടം)പോലെ ഉപയോ

ഗിച്ചുവന്നിരുന്നില്ല. ചെന്തമിഴ് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന, (എന്നു പറഞ്ഞാൽ ചെന്തമിഴിനോട് അടുത്ത ഒരു ഭാഷാവിശേഷം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന) നാട്ടിന്റെ എല്ലുകപിൽക്കാലത്തു് വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടനുണ്ട്. തെക്കു വൈഗാനദിയും വടക്കു മരുതയാറും കിഴക്കു് മരുവൂരും പടിഞ്ഞാറു് കരുവൂരുമാണത്രേ ഇതിന്റെ എല്ലുകൾ. മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ ഭാഷയാണു് സാഹിത്യഭാഷയായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടതു് എന്നു പറയുന്ന അർത്ഥമെ ഇതിനും കല്പിക്കേണ്ടതുള്ളു. ചെന്തമിഴ് സാഹിത്യം പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരുടെ തലസ്ഥാനമായ മധുരയിൽ അധികം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ സാഹിത്യഭാഷയുടെ ആസ്ഥാനം മധുരയായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടു. ഈ നിർവചനവും പോഷണവും പിൽക്കാലത്താണു് ഉണ്ടായതു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പരിഷ്ക്കരിച്ചു് ഉപയോഗിച്ചുവന്ന ഭാഷയ്ക്കു് ചെന്തമിഴെന്നും സംസാരഭാഷയ്ക്കു് കൊടുന്തമിഴെന്നും പേരു പറഞ്ഞു വന്നു.

ചെന്തമിഴിനു് മികവും മിഴിവും വന്നതു് സംഘക്കാലങ്ങളിലാണു്. ആര്യന്മാരും തമിഴരുംകൂടി യോജിക്കാൻ തുടങ്ങിയ കാലത്താണു് തമിഴ് സാഹിത്യത്തിനും ഉണർവു വന്നതു്. സംസ്കൃതമാകുന്ന ആര്യന്മാരുടെ സാഹിത്യഭാഷയ്ക്കു് കെട്ടുറപ്പും ഭംഗിയും ഉണ്ടായതു് വ്യാകരണം കൊണ്ടാണു് എന്നു മനസ്സിലാക്കിയതിനോടുകൂടി തമിഴിലും വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ ഭാഷക്കു് മേന്മ ഉണ്ടാക്കണം എന്ന ആശയം ഉള്ള പണ്ഡിതന്മാർ ഒന്നിച്ചുകൂടിത്തുടങ്ങി. കച്ചവടത്തിനായി തെൻ ഇൻഡ്യയിൽ വന്ന യവനരിൽനിന്നും ഇത്തരം സംഘങ്ങളുടെ (അക്കാഡമിയുടെ) മേന്മ തമിഴർ ധരിച്ചതാകാനും മതി. ഏതായാലും ഭാഷാപോഷണതല്പരരായ പണ്ഡിതന്മാരും കവികളും ഒന്നിച്ചുകൂടാൻ അവസരം ഉണ്ടായി. ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പുതന്നെ ഈ ശ്രമം നടന്നുതുടങ്ങി. ചെന്തമിഴ് സാഹിത്യം വളർന്നതു് മൂന്നു സംഘങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണു് എന്നു പറയപ്പെട്ടുന്നു. ആദ്യത്തെ രണ്ടു സംഘങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സൂചനകളല്ലാതെ വിശദവിവരങ്ങൾ

ഒന്നും നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടില്ല. തമിഴ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ജനയിതാവായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടുന്ന അഗസ്ത്യനായിരുന്നത്രേ ആദ്യത്തെ സംഘത്തിലെ പ്രമാണി. അദ്ദേഹം നയിച്ച സംഘം ദക്ഷിണമധുര (കന്യാകുമാരിക്കു തെക്ക് കടലെടുത്തുപോയ സ്ഥലത്തുള്ള ഒരു പട്ടണം)യെ ആസ്ഥാനമാക്കിയാണ് സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നതു്. ഈ സംഘം ഒന്നിച്ചിരുന്ന് കൃതികൾ രചിക്കയും രചിച്ച കൃതികളെ പരിശോധിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. നല്ല കൃതികളാണ്. എന്നു സംഘക്കാർ സമ്മതിച്ചവയ്ക്കാണ് പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചതു്. ഇങ്ങനെയാണ് ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും കാവ്യങ്ങളും ഉണ്ടായതും. ദക്ഷിണമധുര കടലെടുത്തപ്പോൾ സംഘത്തിന്റെ ആസ്ഥാനം കാടാപുരത്തേക്ക് മാറിയത്രെ! ഇങ്ങനെ കാടാപുരത്തു് സമ്മേളിച്ചതായി പറയുന്ന സംഘത്തിനു് രണ്ടാം സംഘമെന്നാണ് പറയുന്നതു്. അവിടവും കടലെടുത്തപ്പോഴാണ് മൂന്നാമത്തെ സംഘം ഉത്തര മധുര(ഇന്നത്തെ മധുര)യിൽ കൂടിയതു്. ഇതാണ് മൂന്നാമത്തെ സംഘം. ആദ്യത്തെ രണ്ടു സംഘങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതു് മൂന്നാം സംഘത്തിന്റെ പാരമ്പര്യം കാണിക്കാനാണെന്നും പറയുന്നവർ ഉണ്ടു്.

ഒന്നാംസംഘത്തിന്റെ വ്യാകരണഗ്രന്ഥം അഗസ്ത്യൻ നിർമ്മിച്ച 'പേരകത്തിയം' ആയിരുന്നത്രെ. ഈ ഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടില്ല. അഗസ്ത്യശിഷ്യനും രണ്ടാം സംഘത്തിലെ പണ്ഡിതനുമായ തോൽകാപ്പിയർ നിർമ്മിച്ച തോൽകാപ്പിയം എന്ന വ്യാകരണ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചില സൂത്രങ്ങൾ പേരകത്തിയ(വലിയ അഗസ്ത്യം)ത്തിൽ നിന്നു് ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ടു്. തോൽകാപ്പിയർ എന്നതുപേരല്ല. [1]തോൽ എന്നാൽ പഴയതു് എന്നും കാപ്പിയം എന്നാൽ കാവ്യമെന്നും ആണ് അർത്ഥം. പഴയ കാവ്യത്തിന്റെ കർത്താവാകയാൽ ഇദ്ദേഹത്തിനെ തോൽകാപ്പിയർ എന്നു പറഞ്ഞുവന്നു.

---

1. ആദ്യത്തെ മലയാളകവിയായി പറയപ്പെട്ടുന്ന തോലനും 'തോലൻ' എന്ന പേർ ഇതേമാതിരി വന്നതാണ്.

[2]ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പ് നാലാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ (ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പ്) രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ ആയിരുന്ന ആദ്യത്തെ രണ്ടു സംഘങ്ങളുടെ കാലങ്ങളും എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ക്രി. പി. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ ക്രിസ്തുവിനുശേഷം നാലാം നൂറ്റാണ്ടു വരെയാണ് മൂന്നാം സംഘം നിലനിന്നത്. ഈ സംഘത്തിനു്, രാജസമ്മിതി ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും ധാരാളം പണ്ഡിതന്മാരും കവികളും അംഗങ്ങളായിരുന്നതുകൊണ്ടും ചെന്തമിഴ് സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഇതു വളരെ സഹായിച്ചു.

ചെന്തമിഴ് സാഹിത്യത്തെ മൂന്നായി വിഭജിക്കാം. കവിത, പാട്ട്, നാടകം എന്നാണ് ഈ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങൾ. ഈ മൂന്നു വിഭാഗത്തിനും ലക്ഷണഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും • കവിതയുടെ ലക്ഷണഗ്രന്ഥമെ നമ്മൾക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളു. കവിതയുടെ ലക്ഷണഗ്രന്ഥമാണ് തോൽകാപ്പിയം. തമിഴ് വ്യാകരണത്തിൽ അഞ്ചുവിഭാഗങ്ങളാണ് ഉള്ളതു്.

1. എഴുത്ത് (വ്യാകരണകാര്യങ്ങളിൽ നിരുക്തം ഒഴിച്ചുള്ളവ)
2. ചൊൽ (നിരുക്തം)
3. പൊരുൾ (കാവ്യാർത്ഥം)
4. യപ്പ് (വൃത്തം)
5. അണി (അലങ്കാരം)

ഇതിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റിയെ തോൽകാപ്പിയത്തിൽ വ്യവഹരിക്കുന്നുള്ളു. (കാവ്യാർത്ഥം) പൊരുൾ സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്നില്ല. (അലങ്കാരം) അണിയെപ്പറ്റി തമിഴനു് ആദ്യം അത്ര പിടിയും ഇല്ലായിരുന്നു. വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൂടാതെ കാവ്യങ്ങളും ഈ കാലത്തു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. ചെറിയ കൃതികളുടെയും വലിയ കൃതികളുടെയും സമാഹാരങ്ങൾ ആയിരുന്ന ഇവ. ഇവയിൽ പ്രധാനങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

---

2. ചേരനാടിന്റെ പ്രാബല്യം കുറഞ്ഞപ്പോഴാണ് തമിഴ്സംഘം മധുരയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയതു് എന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

[3] **എട്ടത്തൊകൈ.** എട്ട സമാഹാരങ്ങളാണ് ഇവയിൽ ഉൾപ്പെട്ടത്തിയിരുന്നത്. പുറനാനൂറ്, അകനാനൂറ്, പതിറ്റുപ്പത്ത് തുടങ്ങിയ കൃതികൾ ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണ്.

2 പത്തുപാട്ട് പത്തു കൃതികളാണ് ഇതിൽ ചേർത്തിരുന്നത്.

3 പതിനെൺ കീഴ്ക്കണക്ക് ഈ കൂട്ടത്തിൽ പതിനെട്ട കൃതികളുള്ളതിൽ തിരുക്കുറളിനാണ് പ്രാധാന്യം.

ഇത്തരം കൃതികൾ കൂടാതെ അഞ്ചു മഹാകാവ്യങ്ങളും അഞ്ചു ചെറിയകാവ്യങ്ങളും കൂടി ആ കാലത്തു് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണ് ചിലപ്പതികാരവും മണിമേഖലയും. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പുറനാനൂറിലും, പതിറ്റുപ്പത്തിലും, ചേരരാജാക്കന്മാരെ സ്പർശിക്കുന്ന കൃതികൾ ഉണ്ട്. പതിറ്റുപ്പത്തു മുഴുവൻ തന്നെ ചേരരാജ പ്രശസ്തികളാണ്. ചിലപ്പതികാരം ചേരരാജവംശക്കാരനായ ഇളങ്കോ അടികളുടെ കൃതിയാണ്. ഇതിന്റെ തുടർച്ചയാണ് മണിമേഖല. ഇതും കേരളത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ അടങ്ങിയതാണ്.

പുറനാനൂറും അകനാനൂറും

* ചേരനാട്ടിനെപ്പറ്റി ഒരുപടി വിവരങ്ങൾ ഇവയിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്നു. ചേരനാട്ടിലെ പ്രജായത്തഭരണം അവസാനിപ്പിച്ചു് പെരുമാളായി രണ്ടുകൂട്ടരുടെയും സമ്മതത്തോടുകൂടി അവരോധിക്കപ്പെട്ട പെരുംചേരലാതൻ (ചേരനാട്ടിലെ വലിയ രാജാവു്) വാണവർമ്മനെപ്പറ്റി മുരഞ്ഞിയൂർ മുടിനാകരായൻ പാടിയ പാട്ട് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

"അണുത്തിരകളാർന്നപൃഥിവി, പൃഥിവിയിൽനിന്നു് ആകാശം, ആകാശം തടവിവരുന്ന വായു, വായുവിൽ

---

3. കുറച്ചുകൂടി വിവരങ്ങൾ അനുബന്ധത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

* ഇവ സമാഹരിച്ചതു് എം. ആർ-ബാലകൃഷ്ണ പാരിയരുടെ പ്രാചീന കേരളത്തിലും, ആറ്റൂരിന്റെ കേരളചരിത്രത്തിലും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

നിന്നു് അഗ്നി, അതിനു വിപരീതധർമ്മമുള്ള ജലം, ഇങ്ങനെ പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ ഗുണങ്ങൾ ഒത്തുചേർന്നു് വിളങ്ങുന്നവനും, ക്ഷമിക്കേണ്ടവരോടു് ക്ഷമകാട്ടുന്നവനും, അല്ലാത്തവരെ അകാറിനിറുത്തുന്നവനും, (ശത്രു) സേനകളെ തമ്മിൽ തല്ലിക്കുന്നവനും, ആ വഴിക്കു് ശത്രുക്കളെ നശിപ്പിക്കുന്നവനും 2 തനിക്കു് വൾപ്പെട്ടുന്നവരോടു കരുണയോടുകൂടി പെരുമാറുന്നവനും ആയ രാജാവേ!''

* നിൻകീഴ്മേവും കിഴക്കേക്കടലിലുദയമാ-
ന്നെത്തിട്ടും ഞായർ വീണ്ടും

നിൻകീഴാപശ്ചിമാബ്ധൌമുഴുകുവതുദയ—
പ്രാപ്തിയായേതു നാടോ

തൻകാലത്തെഗ്ഗുണിപ്പു പരമതിനു മധീ-
ശൻഗുണശ്രേണി മേന്മേൽ

തങ്കും ദേവൻ ഭവാൻതാനുലകുടെ പെരുമാൾ
ബാണവർമ്മാവനീന്ദ്ര!

നാടാണ്ടോരായ്വരും നൂറുവർതലവരെഴും
കൂട്ടരും തമ്മിൽവൈരം

1 * കൂടിപ്പോരാടിട്ടമ്പോഴിരുവക പടയിൽ
ചേർന്നസൈന്യത്തിനെല്ലാം

പാടേകൊറ്റും പടക്കോപ്പുകളുമുളിയീ
നാട്ടുകാർക്കേറുകഷ്ടം—

പ്പാടൊക്കെ തീർത്തനീതാൻന്യപവരനികഴും
രാജധർമ്മാവലംബം

---

2. ഈ രാജാവ് ക്രി—മു 113–101 വരെ ഭരിച്ചു. കുറുക്കന്റെ സ്വഭാവമുണ്ടായിരുന്ന ഈ മനുഷ്യൻ ചേരനാട്ടിലെ പ്രജായത്ത ഭരണത്തിന്റെ കഴുത്തു ഞെരിച്ചാണു് രാജാവായതു്.

* ആറ്റൂരിന്റെ വിവർത്തനം.

1* ഈ പാട്ട തെറ്റിച്ചു വ്യാഖ്യാനിച്ചാണു് കുരുപാണ്ഡവയുദ്ധത്തിൽ ചോറുകൊടുത്തു എന്നു പറയുന്നതു്. തളിയാതിരിമാർ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും അധികാരം വച്ചൊഴിഞ്ഞില്ല. നാട്ടുകൂട്ടക്കാർ ഇതിനെ പ്രതിഷേധിച്ചു് അവരുമായി യുദ്ധം ചെയ്തു. അതാണു് അഞ്ചുംനൂറും തമ്മിൽ നടന്ന യുദ്ധം.

പുത്തൻപയ്മ്പാൽ പുളിച്ചാകിലുമഹിമകരൻ
വേനലുച്ചക്കിരുട്ടായ്
വർത്തിച്ചെന്നാകിലും നാന്മറയുടെ പൊരുൾ തെ—
റ്റെന്ന വന്നീടിലുംതാൻ
ചിത്തം മാറാതെ മുറുംനയപരിചയമാ
ന്നുള്ള വഞ്ചിദ്രർ ചൂഴെ
പ്പാർത്തട്ടേൽക്കട്ടെ നിത്യോദയമഹിതഗുണ
ശ്രീവിലാസങ്ങൾ മേന്മേൽ.

'ചെറിയ തലയും നീണ്ട കണ്ണുകളും ഉള്ള മറിമാൻ മിഥുനങ്ങൾ അന്തണരുടെ ഹോമാഗ്നികളാകുന്ന വിളക്കിന്നരികിൽ സൈരമായി ഉറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പൊൻശിഖരമുള്ള ഹിമവാനേയും പൊതിയിൽ മലയേയും പോലെ അചലഭാവേന നിത്യം വാണരുളണം'

അദ്യത്തെ മഹാകവികളിൽ ഒരാളായി ഗണിക്കപ്പെട്ട കപിലർ കേരളത്തിലെ അന്നത്തെ യുദ്ധമുറ വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

'ക്രൂരദൃഷ്ടികളാർന്ന കൊലയാനകളെക്കൊണ്ട് ശത്രുവിന്റെ കോട്ടവാതുക്കലെ കണയമരത്തെ മുറിപ്പിച്ചും, പരന്നുകിടക്കുന്ന നിലം കുഴിച്ചു നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന ആഴമേറിയ കുണ്ടുകിടങ്ങിൽ ചാടാതിരിക്കാനായി ക്ഷതിരയെ നിയന്ത്രിച്ചും, ആവനാഴി മുതുകിൽ ചേർത്തു തേരിൽ നിന്നുകൊണ്ട് അമ്പുകൾ തെരുതെരെ വർഷിച്ചും പാണർക്കും കൃത്തന്മാർക്കും ദുർല്ലഭങ്ങളായ ആഭരണങ്ങൾ വാരിക്കൊട്ടിത്തും വിളങ്ങുന്ന ഭൂജമുള്ളവനേ!...'

പെരും ചിത്തരനാർ ചേരനാടിനെ വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക:

'വയലിൽ മയിലുകൾ ഉതിർത്തപ്പെട്ട പീലികൾ ധരിച്ച ഉഴവന്മാർ കൊയ്തു കൂട്ടുന്ന നെല്ലിനോട്ടം, കൊഴുമീനുകളോട്ടം, ലഹരിപിടിച്ച കള്ളിനോട്ടം കൂടിയതും പ്രായേണ ജലം അതിരുകളായി വർത്തിക്കുന്നതുമായ നാട്'

കൊടുങ്കെഴിയൂർ കീഴാർ കേരളത്തിലെ സ്ഥിതി വർണ്ണിക്കുന്നതു:

'അവിടെ മദയാനകൾ കുറിയോട്ട ചേർന്നനിന്നു് അയഞ്ഞാട്ടന്നു. വാളില്ലാത്തവരും രാജാവിന്റെ വെൺകൊറ്റക്കുടക്കീഴിൽ സുരക്ഷിതരായി ഉറങ്ങുന്നു. ആട്ടന്ന ചെന്നൽകതിർ കൊണ്ടു മേഞ്ഞു് കരിമ്പുകൊണ്ടു കാൽ നാട്ടിയ ചെറുകുടിലുകളിൽ ഉൽസവം നടക്കുന്നു. കുറവ മറവ ഉലക്കകളുടെ ശബ്ദത്തോടൊത്തു നല്ല പാട്ടു് കേൾക്കപ്പെടുന്നു'.

കേരള സുന്ദരികളെപ്പറ്റി പുളകം നൽകുന്ന വർണ്ണനയാണു് പൊയ്കയാർ പാടുന്നതു്:

'സുന്ദരി, പൂമാല, ചേരനാടു് ഇവ മാറിലണിഞ്ഞ ചേരരാജാവിനാലും, ആ രാജാവിനെപുണർന്ന സുന്ദരികൾ ചൂടിയ പൂമാലയാലും, ശോഭിക്കുന്ന കോതനാട്ടിൽ, എല്ലാ വിധവുമുള്ള ഐശ്വര്യം നിറഞ്ഞു് കുത്തതടാകങ്ങളിൽ ആമ്പൽ പൂക്കളും, തേനിന്റെ മണം ചേർന്നതുമായ പൂഞ്ചോലകൾ നിറഞ്ഞതാണു് എന്റെ നാടു്".

ചരിത്രം പഠിക്കുന്നവർക്കും, സാഹിത്യരസികന്മാർക്കും നല്ല നിധിയാണു് പുറനാനൂറും അകനാനൂറും. ഇതുരണ്ടും ശരിക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യേണ്ടതുമാണു്.

പതിറ്റുപ്പത്തു്:

പത്തു ചേരരാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റി പത്തു കവികൾ പതുപ്പത്തു പാട്ടുവീതം പാടിയതാണു് പതിറ്റുപ്പത്തിൽ ഉള്ളതു്. ഇതിൽ ആദ്യത്തെയും ഒടുക്കത്തെയും പത്തുകൾ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. ഓരോന്നിന്റെയും പതികത്തിൽ നിന്നു മറുചില ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ വിവരങ്ങളും കിട്ടുന്നുണ്ടു്. ചേരനാട്ടിനെപ്പറ്റി ചില ഭാഗങ്ങൾ നോക്കാം.

2-ാംപത്തു്:

ഇമയവർമ്മൻ നെടുംചേരലാതൻ (ക്രി. മു. 101-43 വരെ രാജ്യം ഭരിച്ചു) എന്ന രണ്ടാം പെരുമാളെ കീർത്തിക്കുന്ന ഈ പാട്ടുകൾ കുമട്ടൂർ കണ്ണനാർ പാടിയതാണു്.

ഈ രാജാവിനെ കവി കാണാൻ വന്നതു് ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു:

'കേൾക്കുന്തോറും ആശ വർദ്ധിക്കയാൽ കാണുവാനായി സുഗന്ധം വീശുന്ന കാട്ടുമുല്ലകൾ ധാരാളമുള്ളതും മൃദുരോമങ്ങളോടുകൂടിയ യുവഗജങ്ങൾ ആടിയാടി നടക്കുന്നതും ആയ കുന്നുകൾ കടന്നു് രാജധാനിയിൽ എത്തി. ദീർഘകാലമായി വലച്ച പശി അസ്സമിക്കത്തക്കവണ്ണം വാസന നൽകുന്ന ആട്ടമാംസമിട്ടു വേവിച്ച ചോറു്, നല്ല മദ്യം, ഇവ കഴിച്ചു് സന്തുഷ്ടനായി പരുന്തുകൾ പോലുള്ള പഴന്തുണികൾ അഴിച്ചു കളഞ്ഞു്, കലിംഗപ്പട്ടകൾ ഉടുത്തു്, മന്ത്രിമാരാലും നർത്തകികളാലും പരിസേവിതനായിട്ടാണു്, കവി, രാജാവിനെ സന്ദർശിച്ചതു്.'

കേരളവർണ്ണനയും നോക്കേണ്ടതാണു്. 'കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞു്, ആട്ടകളെ കെട്ടിയിരുന്ന വയലുകളിൽ ജലം നിറഞ്ഞു്, അരൽ മത്സ്യങ്ങൾ തത്തിക്കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കുറവന്മാർ തമ്മിൽ പൊരുതു് നിലങ്ങൾക്കു് ഉഴവിന്റെ ആവശ്യമില്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. കരിമ്പിൻ പാത്തിയിൽ നെയ്തലാമ്പല്കൾ വിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. ഇവിടേക്കു് എരുമകളെ കയറിറിറക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട ബാലികമാർ 'തുണക്ക' കൂത്താടുന്നു. പൂന്പായ്കയുടെ കരയിൽ കിളികൾ ചിലച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെങ്ങുകളും നീർമരുതുകളും കാണപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ സസ്യസമ്പന്നമായ നാടു്. കാടുകൾ ദേവാലയങ്ങളായി. പുറംകാട്ടകൾ പട്ടാളക്കാർക്കു സുന്ദരികളുമായി രമിക്കാനുള്ള ഉദ്യാനങ്ങളായി. ധനവ്യാപാരികൾ കർഷകർക്കു തുണയായി വത്തിച്ചു. കുരുന്നു ചെല്ലുന്നിടത്തു ശുക്രൻ ഓടിയെത്തായ്കയാൽ മഴ വേണ്ടിടത്തെല്ലാം കാലത്തിനുപെയ്തുതുടങ്ങി.'

ചേരനാട്ടിലെ വിരുന്നിന്റെ വൈഭവം വർണ്ണിക്കുന്നതും നന്നായിരിക്കുന്നു. 'കള്ളു് ആവോളം കുടിക്കുവിൻ! അരിവെയ്ക്കുവിൻ! നല്ല ദശയുള്ള മാംസം അറക്കുവിൻ! പുഴുക്കു് അട്ടപ്പിലോറുവിൻ! വരുന്ന വിരുന്നുകാർക്കെല്ലാം അളവില്ലാതെ കൊടുക്കുവാൻ ചുരുണ്ടു് ഇരുണ്ടുള്ള മുടി

അഞ്ചായി പകുത്തുകെട്ടിയവരും, മുല്ലമൊട്ടിനൊത്ത പല്ലുള്ളവരും, ചാരുനിതംബിനിമാരും ആയ സുന്ദരികൾ അവരുടെ ആഭരണജാലം കിലുങ്ങുമാറു് പാചകജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടവിൻ! ചോറിനു പുറമേ എന്തെല്ലാം വിളമ്പാനുണ്ടോ അതെല്ലാം വിളമ്പിക്കൊട്ടക്കുവിൻ!'

ഈ കവിയ്ക്കു് അഞ്ഞൂറുപറ നിലം ഉമ്പർകാട്ടിൽ നൽകി. നികുതിയിൽ ഒരു ഭാഗവും കുറച്ചു കാലത്തേക്കു കുറച്ചു കൊടുക്കപ്പെട്ടു.

മൂന്നാംപത്തു്

മുൻചൊന്ന രാജാവിന്റെ അനുജനെക്കുറിച്ചു ഗൗതമനാർ എന്ന കവി പാടിയ പാട്ടുകളാണു് ഈ പത്തിലുള്ളതു്. പാല്യാനൈചൊൽകഴംകൂട്ടുവനാണു് ഈ രാജാവു്. ബ്രാഹ്മണർ രാജ്യഭാരത്തിൽ കൈ കടത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തി ചേരനാട്ടിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു് ഈ കാലത്താണു്. അതായതു് ക്രി. മു. 15-ാം വർഷം വരെ ഭരിച്ച ഈ രാജാവിന്റെ കാലത്തു് ബ്രാഹ്മണർ ചേരനാട്ടിൽ പ്രാബല്യം പ്രാപിച്ചെന്നതു് പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതാണെന്നു് എടുത്തു പറയണം. എന്തെന്നാൽ ഒരു ശാസനത്തിൽ ബ്രാഹ്മണനെ സാക്ഷിനിറുത്താത്തതുകൊണ്ടും അതു കഴിഞ്ഞുണ്ടായ മറെറാരു ശാസനത്തിൽ ബ്രാഹ്മണൻ സാക്ഷിനിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടും ആ ശാസനത്തിന്റെ കാലത്തുമാത്രമാണു് ബ്രാഹ്മണർ കേരളത്തിൽ പ്രാബല്യം നേടിയതു് എന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ ഒരു ശ്രമം നടന്നിരുന്നതു് എന്നു് ഓർത്തുകൊണ്ടാണു് ഈ കാര്യം പറയുന്നതും.

കൃഷികാര്യത്തിലാണു് ഈ പെരുമാൾ അധികം ശ്രദ്ധിച്ചതു്. അതിന്റെ കാവ്യം പുരണ്ട വർണ്ണന ഈ പാട്ടുകളിൽ ഉണ്ടു്.

'പ്രജാവലി പശിയും പിണിയും നീങ്ങി നീങ്ങി സൈര ജീവിതം നയിക്കുമാറും നീ നാട്ട കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ വേനൽക്കാലത്തുപോലും ഇരുകരകളും കവിയുമാറു് പെരിയാറു പെരുകി. തന്നെക്കൊണ്ടു

പൊറുത്തുകൊള്ളട്ടെ എന്ന മട്ടിൽ തഴകൾ പൂ ച്ചു് കല ങ്ങിമറിഞ്ഞുവരുന്ന ചെന്നിറമാന്ന വെള്ളം ഉണ്ടാക്കുന്ന ആരവമല്ലാതെ ശത്രുക്കളിൽനിന്നു് കൊട്ടമയറിയാത്ത നിന്റെ നാട്ടു് ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നു.'

വാണിജ്യത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട താണു്:

'വെൺമുത്തുകളും പവഴങ്ങളും പെറുക്കി എട്ടുക്കാവു ന്ന കടൽ തീരം. ചുവന്ന കൊമ്പുകളോടുകൂടിയ കാട്ടു പശുക്കളെ വേട്ടയാടിക്കൊണ്ടുവരുന്ന ഇറച്ചി, മദയാനകളു ടെ കൊമ്പു്, ഇവ കൊട്ടത്തു് കള്ളുവാങ്ങി കുടിക്കുന്ന മല യർ. വെൺനരകളേന്തി അണകളെ തട്ടിത്തകർത്തു ഒഴ കുന്ന പുഴകൾ വർദ്ധിപ്പിച്ച കരിമ്പും നെല്ലും അറുത്തെട ത്തിട്ട നടത്തുന്ന ഉത്സവം...' ബ്രാഹ്മണരുടെ പിടിപാടു് അന്നും എത്ര ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു നോക്കുക. 'പ്രതിശാ ഖ്യം, നിരുക്തം, ജ്യോതിഷം, ശ്രുതി, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വശ പ്പെട്ട മനസ്സു് ഇവ അഞ്ചിനേയും അവലംബിച്ചു് നിശ്ച ഞ്ചലമായ നിഷ്ഠയോടും സൂര്യനെപ്പോലെ ഒരിക്കലും തെറ്റാത്ത വായ്മൊഴിയോടുകൂടി ദേവപ്രീത്യർത്ഥം വിധിപൂർവ്വമായ യാഗാഗ്നിയിൽ ഹോമദ്രവ്യങ്ങൾ വീഴും തോറും എരിഞ്ഞുപൊങ്ങിയ ആഹുതിപ്പുകയും...' 'രാജാ വു് ഗൗതമനെക്കൊണ്ടു് ഒൻപതു യജ്ഞങ്ങൾ നടത്തിച്ചു.' ഈ ഗൗതമന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം 25 കൊല്ലം രാജ്യം ഭരിച്ചിട്ടു് ഈ രാജാവു് വാനപ്രസ്ഥം സ്വീകരിച്ചു.

നാലാം പത്തു്: നാർമുടി ചേരലാതനെപ്പറ്റി കാപ്പിയാറ്റു കാപ്പിയാനർ പാടിയതാണു്. (ക്രി. പി. 7–21 വരെ) 28 കൊല്ലമാണു് ഇദ്ദേഹം ഭരിച്ചതു്. അഞ്ചാമത്തെ പത്തു് ചെങ്കുട്ടുവനെപ്പറ്റി പരണർ പാടി യതാണു്. ഈ വീരനായ രാജാവിനെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ അനുജനായിരുന്ന സന്ന്യസിച്ച രാജകുമാരനെപ്പ റ്റിയും (ഇളങ്കോ–അടികൾ) നമുക്കു കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. കടൽ സൈന്യം ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി രുന്നു. ക്രിസ്തുവർഷം 129—ാമാണ്ടാണു് ഇദ്ദേഹം രാജ്യം ഭരിച്ചുതുടങ്ങിയതു്. 174–ാമാണ്ടാണു് ഇദ്ദേഹം മരിച്ചതു്.

കപിലർ,ആതനെപ്പററിയും നൽചെള്ളയാർ എന്ന കവിയിത്രി, ന്യത്തലാലസനായ ചേരലാതനെപ്പററിയും കീഴാർ, ഇരുമ്പൊറൈ എന്ന രാജാവിനെപ്പററിയും മറെറാരു കീഴാർ,ഇളഞ്ചേരൽ ഇരുമ്പൊറൈയെപ്പററിയും സ്തുതിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ സ്തുതികൾ ചരിത്രങ്ങളല്ല. എന്നാൽ ചരിത്രപരമായ വിവരങ്ങൾ ഈ പതിററുപ്പത്തിൽ ധാരാളമുണ്ട്. ഇതു സാഹിത്യകാരന്മാക്കും ചരിത്രകാരന്മാക്കും പഠിക്കാൻ ഔത്സുക്യം ഉണ്ടാകുന്ന വിധം പ്രതിപാദിച്ച കൃതിയുമാണ്. ഇരുളടഞ്ഞ കേരള ചരിത്രത്തിൽ ചില കതിരുകൾ ഈ കൃതി പരത്തുണ്ട്. *

ചിലപ്പതികാരം

അതിമനോഹരമായ ഈ ചെന്തമിഴ് മഹാകാവ്യം ഒരു അതുല്യസമ്പത്താണ്. ചെന്തമിഴിൽ ഇത്തരം ഒരു കൃതി വേറെയില്ല. കവിത, പാട്ട്, നാടകം ഇവയെ ഇണക്കിയ ഈ കൃതി രചിച്ചതു് മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ച കടൽപടയുണ്ടായിരുന്ന ചെങ്കുട്ടുവന്റെ സഹോദരനായ സന്യസിച്ച ഇളയ രാജകുമാരനാണ്. 'സന്യസിച്ച രാജകുമാരൻ' എന്ന അർത്ഥം വരുന്ന 'ഇളങ്കോ-അടികൾ' എന്ന ബിരുദപ്പേരിലാണ് ഇദ്ദേഹത്തെ അറിയപ്പെടുന്നതു്. കവിയുടെ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളും അടങ്ങിയ ഈ മുത്തമിഴ് കാവ്യത്തിൽ മൂന്നു കാണ്ഡവും മുപ്പതു ഗാഥകളും ഉണ്ട്. കഥ കോവലന്റെയും കണ്ണകിയുടേതും തന്നെ. പുകാർ നഗരത്തിൽ പിറന്നവരാണ് നായകനും, നായികയും,ഉപനായികയായ മാതവിയും. കോവലൻ ദുരന്തമണഞ്ഞതു് മധുരയിലും. കണ്ണകി സ്വർഗ്ഗം പൂകിയതു വഞ്ചിയിലും. ഇങ്ങനെ ചോള, പാണ്ഡ്യ, ചേരരാജ്യങ്ങളിലെ സാമുദായികനടപടികൾ വിശദമായി വിവരിക്കാൻ ഈ കഥ അവസരം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. സംസ്കാരപരമായും വാണിജ്യപരമായും ഉള്ള മൂന്നു നാട്ടിലെയും അന്നത്തെ നില കാട്ടാൻ ഈ കൃതി ഒരു കണ്ണാടിയാണ്. ഈ നിലയിൽ രഘുവംശം മാത്രമെ ഇതിനോടു സമീപിക്കുന്നുള്ളു. എന്തെ

* ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ ഇതു് തർജ്ജിമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ന്നാൽ മറ്റു മഹാകാവ്യങ്ങളിൽനിന്നു് രാജ്യസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കാൻ കച്ചിയിൽ പോയ സൂചി തപ്പുന്നതിലും വിഷമമാണു്. ചന്ദ്രനെ വർണ്ണിച്ചു തുടങ്ങുന്ന ഈ കാവ്യം കണ്ണകിയെ ദേവതയാക്കി കല്പിച്ചു് പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതോടുകൂടിയാണു് അവസാനിക്കുന്നതു്. മൂന്നു ഭാഗമായിട്ടാണു് ഈ കൃതി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആദ്യത്തെ ഭാഗം ചോളരാജ്യത്തു നടന്ന കഥയാണു്. പുകാർ നഗരത്തിൽ മാശത്തുവാനെന്ന പ്രഭുവിന്റെ മകനായിട്ടാണു് കോവലൻ ജനിച്ചതു്. മാനയ്ങ്കൻ വശത്തിലാണു് കണ്ണകി ജനിച്ചതു്. ഇവരുടെ വിവാഹവും നടന്നു. ഇവരുടെ ദാമ്പത്യവർണ്ണനയോടുകൂടി രണ്ടാം ഗാഥ അവസാനിക്കുന്നു. മാധവിയെന്ന നർത്തകിയുടെ അരങ്ങേറ്റ വർണ്ണനയിൽ കൂടി നടി, നാട്യാചാര്യൻ, ഗാനാചാര്യൻ, നാടകകവി, മാർദ്ദംഗികൻ, കുഴൽകാരൻ, വൈണികൻ, രംഗം, തലക്കോൽ എന്നു് നടനത്തെ സംബന്ധിച്ചു് വളരെ വിവരം കവി നമുക്കു തരുന്നുണ്ടു്. മാധവിയുടെ അരങ്ങേറ്റത്തിൽ ചോളരാജാവു് സമ്മാനിച്ച മാല, പറഞ്ഞതുക കൊടുത്തു കോവലൻ വാങ്ങി, കാമുകനായി. രാത്രിയുടെ വർണ്ണനയിൽ കൂടി ഈ കാമിനീകാമുകന്മാരുടെ സമാഗമവും വർണ്ണിക്കുന്നു. അഞ്ചാംഗാഥ ഇന്ദ്രോൽസവവർണ്ണനയാണു്. കാവേരിപ്പൂമ്പട്ടണത്തിന്റെ നില അതിൽനിന്നു് ഗ്രഹിക്കാം. ഭൂതപ്രേതപിശാചാദികളിൽ ഉറച്ച വിശ്വാസം അന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇരുപത്തിയെട്ടു നാൾകൊണ്ടാണു് ഇന്ദ്രോൽസവം നടത്തുന്നതു്. ആറാംഗാഥ സമുദ്രസ്നാനവർണ്ണനമാണു്. ഒരു വിദ്യാധരൻ കാന്താസമേതനായി ഇതു കാണുന്നവിധമാണു് വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇവിടെ അന്നു പ്രചാരത്തിലിരുന്ന നാട്യകലയെ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. കൊട്ടുകൊട്ടി നൃത്തം, പണ്ഡുരംഗനൃത്തം, കൃഷ്ണനൃത്തം, മല്ലനാട്ടം, തുടി, കുടക്കൂത്തു്, കുടമെടുത്താട്ടം, പൊടിയാട്ടം, പൊയ്ക്കാലാട്ടം, മോഹിനിയാട്ടം, കടച്ചിയാട്ടം എന്നു പതിനൊന്നു തരം നൃത്തത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ടു്, അന്നും കടലിൽ പന്തയം വച്ചു് വഞ്ചിക്കളി ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നത്തെ ഗാനങ്ങളുടെ മാതൃകകൾ

പന്ത്രണ്ടാം ഗാഥയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. കാവേരി പ്രശസ്തി, കടൽപ്പുറം, ഭൂതിയുടെ സന്ദേശം, സങ്കേതം പ്രാപിച്ച നായകന്റെ പ്രേമവിവശം തുടങ്ങിയ ഗാനങ്ങളാണ് ഇവ. കോവലൻ പാടിയ പാട്ടിൽനിന്നു് മാതവി ചിലതു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. താൻ അന്യനിൽ അനുരക്തയാണെന്നു വരുത്തത്തക്ക വിധത്തിൽ അവളും പാടി. ഏതായാലും കോവലൻ അവളെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു.

ആളയച്ചിട്ടും കോവലൻ മടങ്ങിവന്നില്ല. ദുശ്ശകുനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടും കോവലനെ കണ്ണകി സ്വീകരിച്ചു. ദാരിദ്ര്യം, ജനിച്ച നഗരത്തിൽ അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു് നിശ്ചയിച്ചു് അവർ മധുരയ്ക്കു തിരിച്ചു. ഇടച്ചികളുടെ ഗ്രാമത്തിൽ കണ്ണകിയെ താമസിപ്പിച്ചിട്ടു് കോവലൻ പട്ടണത്തിൽ ചിലമ്പു വിൽക്കാൻ പോയി. ഏതായാലും തട്ടാന്റെ ചതിയാൽ കള്ളനായി കോവലൻ വധിക്കപ്പെട്ടു. ഈ വാർത്തയറിഞ്ഞു് ഇടച്ചേരിയിൽ നിന്നു് കൊലക്കളത്തിൽ ചെന്നു് ഭർത്താവിന്റെ പിണത്തെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. അപ്പോൾ കോവലൻ എഴുന്നേറ്റു് കണ്ണകിയുടെ കണ്ണീരുതുടച്ചത്രെ!

'എന്റെ നായകനെ കൊലപ്പെടുത്തിയതു് എത്ര കണ്ടു ദുർന്നയമായിപ്പോയി' എന്നു ചോദിക്കാൻ കണ്ണകി പുറപ്പെട്ടു. സഭയിൽ ന്യായവാദം ചെയ്തു. രാജാവുതോറ്റു. കണ്ണകിയുടെ കോപാഗ്നി ആ നഗരം എരിച്ചു. നഗരത്തിന്റെ ദേവതതന്നെ കണ്ണകിയെ സമാശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അവിടുന്നു തിരിച്ച കണ്ണകി തിരിച്ചെങ്കുന്നിൽ വന്നു് വേങ്ങമരച്ചുവട്ടിൽവച്ചു് കോവലനോടു കൂടി വിമാനമേറി സ്വർഗ്ഗത്തു പോയി.

ഇതു കണ്ടുനിന്നവർ വിവരം വഞ്ചിയിലറിയിച്ചു. ഈ കഥ കേട്ട ചേരരാജാവായ ചെങ്കുട്ടുവനെ ഭാര്യ പ്രേരിപ്പിക്കയാൽ ഈ പതിദേവതയ്ക്കു് ഒരു ക്ഷേത്രം പണിയിക്കാൻ തന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. ചെങ്കുട്ടുവൻ ദിഗ്വിജയത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. ഹിമവാനിൽ നിന്നാണു് ശില കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടതു്. ഇങ്ങനെ കണ്ണകിയെ ചേരനാ

ട്ടിന്റെ രാജധാനിക്ക് അടുത്തു് ക്ഷേത്രം പണിഞ്ഞു പ്രതിഷ്ഠിച്ചു.

കഥാതന്തുവിനു ചുറ്റുമായി കോർത്തിണക്കിയ കാര്യങ്ങൾ സാഹിത്യകാരനും ചരിത്രകാരനും വിലപ്പെട്ടിപ്പുള്ളതാണു്. അതുകൊണ്ടാണു് ഈ കൃതിയെ ഞാൻ രഘുവംശത്തോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയതും. ഇതിലെ ചില ഗാനങ്ങൾ വിവർത്തനം ചെയ്തു് ആദ്യം ചേർത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണു് ഇവിടെ അവ ഉദ്ധരിക്കാഞ്ഞതും.

ഭാഗ്യംകൊണ്ടു് ഈ കൃതിക്കു് നല്ല ഒരു വിവർത്തനവും നമ്മൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തമിഴിലെ പഞ്ചമഹാകാവ്യങ്ങളിൽ അത്യുത്തമമായി കരുതുന്ന ഈ കൃതിയുടെ വിവർത്തനമെങ്കിലും എല്ലാവരും വായിക്കേണ്ടതാണു്. നമുക്കു് കൃഷ്ണഗാഥയെന്നവണ്ണം തമിഴർക്കു പ്രിയംതോന്നുന്ന ഈ കൃതി ഒരു ചേരനാട്ട മഹാകവിയുടേതാണെന്ന അഭിമാനം നമ്മളെയും ഉൽബുദ്ധരാക്കും. മലനാട്ടവഴക്കം എന്നു് വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാർ വേർതിരിക്കുന്ന പല പ്രയോഗങ്ങളും ഇതിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ വഴക്കം വലിയതോതിൽ വന്നതുകൊണ്ടാണു് ചേരനാട്ട ഭാഷ തമിഴിൽ നിന്നു വേർപിരിഞ്ഞു മറെറാരു വഴിയെ വളർന്നതും. ഇങ്ങനെ രണ്ടുവിധത്തിലും നമുക്കു് അഭിമാനത്തിനുവകനൽകുന്നതാണു്. ശാസ്ത്രജ്ഞൻ, മഹാകവി, നാട്ടിന്റെ നാവായ ഭാഷയ്ക്കു വളരാൻ വഴിവെട്ടിയ മഹാൻ എന്ന നിലയിൽ ആ സന്യസിച്ച രാജകുമാരൻ നമുക്കു് ആരാദ്ധ്യനാണു്.

മണിമേഖല

കോവലനു് മാതവിയിൽ ഉണ്ടായ മകളാണു് മണിമേഖല. ബുദ്ധമതം സ്വീകരിച്ച മണിമേഖലയുടെ ചരിത്രം സംഘം കവിയായ ചാത്തനാർ ഇളങ്കോഅടികളുടെ പ്രേരണയാൽ നിർമ്മിച്ചതാണു്. ഇതിലും മുപ്പതു ഗാഥകളുണ്ടു്. മണിമേഖലയും ചേരനാട്ടിൽ വരുന്നുണ്ടു്. ഈ കൃതിയുടെ അരങ്ങേറ്റവും വഞ്ചിയിൽവച്ചാണു് നടന്നതു്. വഞ്ചിയിൽ അന്നു പ്രചരിച്ചിരുന്ന മതങ്ങളെ

പ്പറ്റി ഉള്ള വിവരം ഈ കൃതിയിലുണ്ട്. പ്രമാണവാദം, ലോകായതം, ബൌദ്ധം, സാംഖ്യം, നൈയായികം, വൈശേഷകം, മീമാംസ, ബ്രാഹ്മം, വൈഷ്ണവം, വൈദികം ആജീവകവാദം, ദിഗംബരസിദ്ധാന്തം, ഇങ്ങനെ പല മതങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഇതിൽ സൂചനയുണ്ട്.

മറ്റു ചില ചേരകവികൾ

ചേരന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ളതും ചേരന്മാർ രചിച്ചതും ആയ കൃതികൾ ഇവ കൂടാതെ പലതുമുണ്ട്. 'പാലൈ പാടിയ പെരുങ്കടുങ്കോ' എന്ന ചേരരാജാവിന്റെ പാലൈക്കളി എന്ന പ്രസിദ്ധ കൃതിക്കു പുറമേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റു ചില പാട്ടുകൾ വേറെ ചില സമാഹാരങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഐങ്കുറുന്നൂറിൽ മൂഷ്യ കവികളുടെ പാട്ടുകൾ മാന്തരംചേരൽഇരുമ്പൊറൈ എന്ന ചേരരാജാവ് കൂടലൂർകിഴാർ എന്ന പണ്ഡിതനെക്കൊണ്ട് തെരഞ്ഞെടുപ്പിച്ചതാണ്.

അയ്നൂറിതനാർ എന്നൊരു ചേരരാജാവു് 7-ാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയായ പുറപ്പൊരുൾവെൺപാമാലൈ, പൊരുളിനു് ഒരു പ്രധാന ലക്ഷണഗ്രന്ഥമാണു്. വളഞ്ഞ വിൽ ധരിച്ച ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ കുലത്തിലാണു് താൻ ജനിച്ചതെന്നു് അദ്ദേഹം തന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. പന്ത്രണ്ടു പടലം ഉള്ള ഈ കൃതിയിൽ ആദ്യത്തെ ഒൻപതു പടലങ്ങൾ 'പുറ'ത്തെ പറ്റിയും പിന്നീടു മൂന്നു പടലങ്ങൾ 'അക'ത്തെ പറ്റിയും ഉള്ളവയാണു്.

ശൈവഭക്തനായ ചേരമാൻ പെരുമാൾ(നായനാർ) (8—ാംനൂറ്റാണ്ടു്) മൂന്നു കോവൈ (തിരുവാരൂർ വാല്മീകിനാഥനെപ്പറ്റിയുള്ള സ്തോത്രം) പൊൻവണ്ണത്തന്താദി(വേദാരണ്യ ശിവസ്തുതി, ആദിയുലാ (തിരുക്കൈലാസജ്ഞാന ഉലാ)എന്ന പാട്ടുകൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൊട്ടങ്ങല്ലൂർകാരനായ ഈ പെരുമാളിന്റെ ചരിത്രം പെരിയപുരാണത്തിൽ ഉണ്ട്. എട്ടാംനൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെയാണ് കുലശേഖരആൾവാറും ജനിച്ചതു്. 767—834 വരെ

227413
032: 915
K2

അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നെന്നും 817 മുതൽ 834 വരെ അദ്ദേഹം രാജ്യം ഭരിച്ചു എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. മുകുന്ദമാല, സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾ ഇവയുടെ കർത്താവായ കുലശേഖരനും ആൾവാറും ഒരാൾ തന്നെയാണു്. ചെന്തമിഴിൽ ആൾവാർ 105 പാട്ടുകൾ രചിച്ചതു് 'പെരുമാൾ തിരുമൊഴി' എന്ന പേരിൽ 'നാലായിരംപ്രബന്ധ'ത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

മറ്റൊരു വിധത്തിലും കുലശേഖരൻ നമുക്കു് ആരാധ്യനാണു്. വാസുഭട്ടതിരിയുടെ യുധിഷ്ഠിരവിജയം, കുലശേഖരന്റെ മുകുന്ദമാല, വിലമംഗലത്തിന്റെ ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം, ശങ്കരാചാര്യകൃതികൾ, എന്നു് ചുരുക്കം ചില കേരളീയകൃതികൾക്കേ അഖിലഭാരത പ്രശസ്തി ലഭിച്ചിട്ടുള്ളു. കുലശേഖരന്റെ മുകുന്ദമാല അതിലൊന്നാണു്. അതിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ വേദാന്തദേശികരും വിശ്വനാഥകവിരാജനും ഉദ്ധരിക്കുന്നു. *ഈ പെരുമാളിനു് സ്നേഹിതന്മാരായി രവി എന്നും ലോകവിരൻ എന്നും രണ്ടുപേർ ഉണ്ടായിരുന്നു *1 നളോദയകർത്താവായ രവി ഭട്ടതിരി ആയിരിക്കണം ഈ രവി. കൂടിയാട്ടം ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ *2 തോലൻ (പഴയ കവി) ഈ രവിതന്നെ ആയിരിക്കണം എന്നാണു് എന്റെ ഊഹം. ഏതായാലും വൈഷ്ണകുലാലങ്കാരമായിരുന്ന ഈ പെരുമാളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തോഴനും കൂടി കാൽചിലങ്കയണിയിച്ച കേരളനാട്യം പിൽക്കാലത്തു വിശ്വം ജയിച്ചു. എന്തെന്നാൽ കൂടിയാട്ടത്തിൽ നിന്നാണു് കഥകളി, കൃഷ്ണനാട്ടംവഴി രാമനാട്ടമെന്ന ഘട്ടത്തിൽ കൂടി വളർന്നതു്. അഭിനയത്തിന്റെ അങ്ങേ അറ്റമായ കൂടിയാട്ടം

---

* വാൽസല്യാദഭയപ്രദാന, (16) ദിവിവാഭൂവിവാ (7) എന്ന ശ്ലോകങ്ങളാണു് ഇവ.

*1 നളോദയ കർത്താവു് ഒ... വരും. *2 തോലൻ എന്നതു് അ... കവി എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ട... തോൽകാപ്പിയരെ പറ്റി പറയുന്നിട... എന്ന അർത്ഥത്തിൽ തോലൻ എന്... ങ്ങളിൽ പറയാറുണ്ടു്.

MUL
227413
UNIVERSITY LIBRARY

ചിട്ടപ്പെട്ടത്തിയ ഈ രാജകവിയും മലയാളഭാഷയുടെ ചുവട്ടു പിടിപ്പിച്ച കവിയുടെ തോഴനും നമുക്ക് ആരാദ്ധ്യരാണ്. രതിക്കു മൂർദ്ധാഭിഷിക്തോദാഹരണമായി സാഹിത്യദർപ്പണത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ച ശ്ലോകം നമുക്കും ഏറ്റു ചൊല്ലാം.

ദിവിവാ, ഭുവിവാ, മമാസ്തുവാസോ
നരകേ, വാ നരകാന്തക പ്രകാമം
അവധീരിത ശാരദാരവിന്ദൗ
ചരണൗ തേ മരണേപി ചിന്തയാമി.

(*[3] എടോ നരകാന്തകനായിരിപ്പോവേ, ദിവിങ്കലാവിലും(സ്വർഗ്ഗത്തിൽ) ഭുവിങ്കലാവിലും നരകത്തിങ്കലാവിലും എന്റെ വാസം വേണ്ടുംവണ്ണം വെച്ചാലും. മരണത്തിങ്കലും നിന്തിരുവടിയുടെ ചരണങ്ങളെ ചിന്തിക്കായിട്ട വരവേണം. എങ്ങനെയിരുന്നോചിലവചരണങ്ങൾ? അവധീരികങ്ങളായിരിക്കുന്ന ശാരദാരവിന്ദങ്ങളോട്ട കൂടിയിരിന്നോ ചിലവ) (ഒരു പഴയ വ്യാഖ്യാനം) തമിഴിൽ പാടിയ കേരളീയ കവികളിൽ ഒട്ടവിലത്തെ ആൾക്കൂലശേഖരനല്ല. 10—ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന വേണാട്ടടികൾ ഒരു തിരുവീഴൈപ്പാവിന്റെ കർത്താവാണ്. എന്നാൽ അനശ്വരതമായ ചെന്തമിഴ്സാഹിത്യപരിശ്രമം തോലന്റെ വരവോടെ അവസാനിച്ചു.

വെറും സംസാരഭാഷയായി കഴിഞ്ഞതമിഴിനു ചെന്തമിഴായി ഉയരാൻ ഉള്ള വഴി ചേരനാട്ടിലാണ് തെളിഞ്ഞതു്. ഒന്നാം സംഘത്തിന്റെ നായകനായ അഗസ്ത്യൻ ചേരനാട്ടിലാണ് ജീവിച്ചതു്. ഒന്നും രണ്ടും സംഘങ്ങൾ നടന്നതും ഇന്നു കടലിൽ ആണ്ടുകിടക്കുന്ന ചേരനാട്ടിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തിലാണ്. തമിഴിന്റെ ആസ്ഥാനം പാണ്ടിയിലേക്ക് ക്രമേണമാറിയെങ്കിലുംചേരനാട്ടിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരും പാണ്ടിയിലെ പുലവരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം നല്ലതുപോലെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു് ആദ്യകാലത്തെ

3 * ഒരു പഴയ മലയാള വ്യാഖ്യാനത്തിൽ നിന്നാണ് ഉദ്ധരണം.

സമാഹാരങ്ങളും, ചിലപ്പതികാരം, മണിമേഖല എന്ന മഹാകാവ്യങ്ങളും തെളിയിക്കുന്നു.

എങ്ങുകൊണ്ടാണ് ഈ ബന്ധം മുറിഞ്ഞതു് എന്ന കാര്യം പറയാൻ വിഷമമില്ല. ആര്യന്മാരുടെ അക്ഷര മാലപോലും സ്വീകരിക്കാത്ത തമിഴനും, ആര്യന്മാരു മായി രക്തബന്ധം പുലർത്തി ആര്യനാകാൻ ശ്രമിച്ച ചേരനും തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞതിൽ അത്ഭുതമില്ലല്ലോ. രാജ ഭാഷ തമിഴായിരുന്നെങ്കിലും പഠിച്ചവരുടെ ഭാഷ സം സ്കൃതമായി. ഇങ്ങനെ സംസ്കൃതവും ദേശ്യഭാഷയുംകൂടി കലർന്ന ഒരു സാഹിത്യഭാഷ ഉദിക്കാൻ തമിഴകത്തു മുഴ വൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും അതിനെ മുളയിൽ തന്നെ നുള്ളി ക്കളയാൻ പാണ്ടിക്കാരൻ തയ്യാറായി. വർളത്താൻ ചേരനും. ഭരണപരമായിട്ടുള്ള അകൽച്ചയും ഇതിനു കാരണമായി.

ഇങ്ങനെ അകൽച്ചയുണ്ടായെങ്കിലും ചേരനാട്ടിലെ പദ്യവും ഗദ്യവും ഏറെക്കാലം ഈ രീതി മുഴുവൻ വിടാ തെ തന്നെ വളർന്നുവന്നു. ആ കഥ ഇനിയും പറയുന്ന താണു്.

കേരള സ്ഥാനത്തിന്റെ അടിത്തറ മാത്രമല്ല, ഭിത്തിയും തട്ടും തുലാങ്ങളും എല്ലാം തമിഴകത്തുള്ളതുതന്നെ. എന്നാൽ മറ്റുള്ള നാട്ടുകളേക്കാൾ കൊള്ളാനും കൊട്ട ക്കാനും അനുകരിക്കാനും തയ്യാറായതുകൊണ്ടു് പലരിൽ നിന്നും പലതും കടം വാങ്ങിച്ചു് സ്വന്തമാക്കി. ഈ വ്യക്തിപ്രഭാവമാണു് ചേരനെ മലയാളിയാക്കിയതു്. നാടിന്റെ സ്വഭാവവും ഇതിനു സഹായിച്ചു. അമ്മ കൊ ച്ചുകുഞ്ഞിനു മുലകൊടുക്കുന്നതുപോലെ മഴ അനുഗ്രഹിക്കു കയാൽ മറ്റു തമിഴ് നാട്ടുകളെക്കാൾ മലനാട്ടു് ഐശ്വര്യവു ത്തായി. നിണ്ട കടൽപ്പുറത്തെ തുറകളും, അവിടെ വസിച്ച ജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും, വിൽക്കുവാനുള്ള ചരക്കുകളുടെ മേന്മയും കൂടുതൽ വ്യാപാരികളെ ചേരനാട്ടിലേക്കു് ആകർ ഷിച്ചു എന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞല്ലോ. ഏതായാലും വൻ തോതിൽ ആര്യമിശ്രന്മാരുമായി സങ്കലനം ചെയ്യാൻ ചേരനാടിനു് മറുനാട്ടുകളെക്കാൾ വേഗം സാധിച്ചു.

ഇങ്ങനെ വേഷം, ഭാഷ, ആചാരം ഇവയ്ക്ക് പുതിയ നാമ്യം ഉണ്ടായി. ഇതിന്റെ തുടക്കം ഇളങ്കോ അടികളുടെ ചിലപ്പതികാരത്തിൽ. അവസാനം കുഞ്ചന്റെ തുള്ളലിൽ വളർച്ച പലപടികളായിട്ടാണ്. എന്നാലും നിരപ്പുവരുത്തിയതു് എഴുത്തച്ഛനാണ്. ഈ കഥയാണ് ഇനി പറയുവാനുള്ളതു്.

ചേരനാട്, സംസ്കൃതം, ആര്യസംബന്ധം

പൂച്ചക്കണ്ണും സ്ഫടോച്ചാരണവും വെളുത്തമേനിയും ആയി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട പൊൻപൂശിയ കിരാതന്മാരും ദ്രവിഡരും തമ്മിൽ ഇണക്കവും പിണക്കവും ഇൻഡ്യയിൽ ആര്യന്മാരുടെ പ്രവേശനം മുതൽതന്നെ തുടങ്ങി. നഗരങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു് യുദ്ധത്തെക്കാൾ കച്ചവടത്തെയും കൃഷിയെയും ആശ്രയിച്ച കഴിഞ്ഞു് തങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ പുരങ്ങൾ തീർത്തു വസിച്ച ഈ പണികളുമായി ആദ്യം ഇണങ്ങിയും പിന്നെപിണങ്ങിയും പിന്നെയും ഇണങ്ങിയും കഴിയുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ മുറയ്ക്കു നടന്നിട്ടുണ്ട്. ആര്യന്മാർ പുരന്ദരനെ അവരോധിച്ചതും ഇത്തരം പണികളെ ഹനിച്ചു് പുരങ്ങൾ നശിപ്പിക്കാനാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള പരിശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി ഇതു് ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥമല്ലാത്തതിനാൽ പറയുന്നില്ല. തെക്കോട്ടു പിൻവാങ്ങി തെങ്ങിയ ദ്രവിഡരുടെ പ്രതാപത്തിനു് ആദ്യം ഉടവുതട്ടിയില്ല. എന്നാൽ വടക്കു താമസിച്ചു് ആര്യന്മാരുടെ ദാസഭാവം സ്വീകരിച്ചവരെക്കാൾ ഇവക്കു മെച്ചവും അധികം കിട്ടിയില്ല. എന്തെന്നാൽ വിന്ധ്യൻ കടന്നുവന്ന ആര്യന്മാർ തെക്കൻദിക്കിലേക്കും കണ്ണുവച്ചു.

രണ്ടായിരത്തഞ്ഞൂറു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഇതു തുടങ്ങിയിരിക്കണം. ബുദ്ധമതം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടവരും ബുദ്ധമതം രാജമതമായതിനോടുകൂടി അതിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ നോക്കിയവരും തെക്കു വന്നിട്ടുണ്ട്. സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിച്ച ചന്ദ്രഗുപ്തൻതന്നെ തെന്നിൻഡ്യയിൽ വന്നാണ് ചരമഗതി പ്രാപിച്ചതു്. ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ സദസ്സിലെ യവനപ്രതിനിധിക്ക് തെൻഇൻഡ്യയിലെ

വിവരങ്ങൾ ചിലതെല്ലാം നിശ്ചയമായിരുന്നു. തെൻഇൻ ഡ്യയിലെ നടന്മാരിൽ ഒരുവൻ സ്ത്രീവേഷം കെട്ടി ബുദ്ധ നെ രാജസദസ്സിൽവച്ച് അപകടത്തിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ച കഥ ജാതകകഥകളിലുണ്ട്. ആര്യസംസ്ക്കാരത്തിന്റെ പ്രചാരകരായ ഋഷിമാർ ചെറിയ താവളങ്ങൾ തെൻ ഇൻഡ്യയിൽ തീർത്തു. ആത്മാർത്ഥമായി ഈ ആശ്രമ വാസികൾ തെൻഇൻഡ്യയിലെ ഭാഷകൾ പഠിക്കാനും ശ്രമിച്ചു. ഈ കാര്യത്തിൽ യൂറോപ്യൻ മിഷനറിമാരെ ക്കാൾ ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ലായിരുന്നു ഇവരും. തമിഴ്സാ ഹിത്യംതന്നെ ഉടലെടുത്തതും സാഹിത്യഭാഷയായ ചെന്തമിഴ് ഉണ്ടായതും ഈ പരിശ്രമം കൊണ്ടാണ്. വടക്കരുടെ അക്ഷരമാലയും വാക്ക കളും സ്വീകരിക്കാൻ മടികാണിച്ചെങ്കിലും സംഘം കൃതി കളിലും ആര്യസംസ്ക്കാരത്തിന്റെ പ്രതിധ്വനി ഉണ്ട്. നായികമാർ അരുന്ധതിയുടെ ഗുണമുള്ളവരാണ് എന്നതു ഇതിൽ ഒന്നാണ്. രാമായണത്തിലെ ലങ്ക സിലോണാ യാലും അല്ലെങ്കിലും തെൻഇൻഡ്യയിൽ പലയിടത്തും വാല്മീകിക്കു പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു കേട്ടുകേൾ വിയിൽ നിന്നല്ലായിരുന്നു. ഭാരതത്തിലും പാണിനിയുടെ അഷ്ടാദ്ധ്യായിവാർത്തികത്തിലും കുറച്ചുകൂടി ചുരുങ്ങിയ സൂചനകൾ ഉണ്ടുതാനും.

അഗസ്ത്യരും തോൽകാപ്പിയരും തമിഴിനു വ്യാക രണം നിർമ്മിച്ചതു സംസ്കൃതവ്യാകരണം ഓർത്തുകൊ ണ്ടുതന്നെയാണ്. ഇവർ തെൻ ഇൻഡ്യയിൽ ആര്യസം സ്ക്കാരം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ വന്ന ഋഷികളോ അവരുടെ സന്താനപരമ്പരയിൽപ്പെട്ടവരോ ആണ്. ഇങ്ങനെ എല്ലാം നോക്കിയാൽ 2500 കൊല്ലം മുമ്പെങ്കിലും ആര്യ ന്മാരും ചേരനാട്ടും തമ്മിൽ ബന്ധം തുടങ്ങി എന്നു ഊഹി ക്കാതെ തരമില്ല.

ആര്യന്മാർ (ഇവർ ശുദ്ധ ആര്യന്മാരല്ല, മിശ്ര ആര്യ ന്മാരായിരിക്കണം) കുറച്ചുപേരെങ്കിലും നേരത്തെ വന്നി രിക്കണം. എന്തെന്നാൽ ഋഗ്വേദോച്ചാരണം ആദ്യത്തെ രീതിയിൽ തന്നെ സൂക്ഷിക്കുന്ന രീതി കേരളത്തിലേ പി

ന്നീട്ട കാണുന്നുള്ളു. അവർ ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ പിടിയിൽ അകപ്പെട്ടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഇങ്ങോട്ട കടന്നിരിക്കണം എന്ന ഊഹമാണു് കേരളത്തിലെ സംബന്ധമുറ നൽകുന്നതും. ആദ്യം തുടങ്ങിയ ഈ മുറ ഒരു രാഷ്ട്രീയമായ ആവശ്യമായി പിന്നീട്ട വൻതോതിൽ തുടരുകയാണുണ്ടായതു്. ഇന്നു ജൈനമതത്തിനും ബുദ്ധമതത്തിനുംകേരളത്തിൽ പ്രാമാണ്യം ഇല്ലെന്നുവച്ചോ, ജൈനബുദ്ധ സംസ്ക്കാരങ്ങളുടെ ആശയങ്ങൾ നമുക്കു കിട്ടിയ പഴയകൃതികളിൽ ഇല്ലെന്നുവച്ചോ, ഇവയ്ക്കു് ഇവിടെ പ്രാബല്യം ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു പറയുവാൻ, ഖണ്ഡിച്ചു പറയുവാൻ, വിഷമമാണു്. എന്തെന്നാൽ "എല്ലാ നദികളും കടലി" ലെന്നതുപോലെ, അവയുടെ പ്രത്യേകത നശിപ്പിച്ചു ചേരുന്നിടമായിത്തീർന്നിരുന്ന, ചേരനാട്ടു്.

പെരുമാളവരോധം തന്നെ ആര്യസംസ്കാരത്തിന്റെ നഴഞ്ഞുകേറിയ അവസ്ഥയുടെ ഫലമായിട്ടാണു് ഉണ്ടായതു് എന്നു് ഊഹിക്കണം. ഏതായാലും മൂന്നാമത്തെ പെരുമാളായ പാൽയനൈകൂട്ടവൻ, ഗൗതമന്റെ പ്രേരണകളാണു് കൂടുതൽ വിലവച്ചതു്. ഈ ഗൗതമൻ ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നുമുണ്ടു്. തോൽകാപ്പിയർ തന്നെ പരശുരാമന്റെ സഹോദരനായിരുന്നു എന്നാണു് ഐതിഹ്യം. ഏതായാലും ക്രി.മു. 1—ാംശതകത്തിൽ തന്നെ ആര്യന്മാരും ചേരനാട്ടും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ടായി എന്നു സമ്മതിക്കാം. ദ്രാവിഡർക്കു ഗാന്ധർവ്വവിവാഹമാണു് വിധിച്ചതെന്നും പറയുന്നുണ്ടു്. ഇതു് പിന്നീടും നിലനിന്നതു് കേരളത്തിലെ സംബന്ധത്തിലുമാണു്.

ഇനി പരശുരാമകഥയിലേക്കു കടക്കാം. ഇന്നത്തെ നായന്മാർ എന്ന സമുദായം മിശ്രആര്യന്മാർ വരുന്നതിനു കുറച്ചു മുമ്പു് കേരളത്തിൽ വന്നു കുടിയേറിപ്പാർത്തവർ ആണെന്നു പറയുന്നതു് ശുദ്ധതെറ്റാണു്. ഇവർ കുടിയേറിപ്പാർത്തവർ തന്നെ. പക്ഷേ ഈ കുടിയേറ്റം എത്രകാലം മുമ്പാണു് എന്നു പറയാൻ പ്രയാസം. ആര്യന്മാരുടെ വരവിനുമുമ്പു് ഇവിടെ താമസിച്ചു് ഇവിടുത്തുകാ

രായിത്തീർന്ന കഴിഞ്ഞവരാണ് ഇവർ.കേരളപ്രകൃതി അനുസരിച്ച് ഇവർ നാഗങ്ങളെ കാവുകളിൽ വച്ച് ആരാധിച്ചിരിക്കാം. എന്നാൽ മറ്റുള്ള നാഗന്മാരുമായി ഇവക്ക് ബന്ധം ഒന്നുമില്ല. ചേരനാട്ടിലെ ആദിമനിവാസികൾ നായന്മാരല്ല. പക്ഷേ ചേരസംസ്ക്കാരം പട്ടത്തുകെട്ടിയവരുടെ സന്തതികളിൽ പെട്ടവരാണ് ഇവർ. ഈ കാര്യം ഉള്ളിലോർത്തുകൊണ്ടുവേണം പരശുരാമനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാൻ.

പരശുരാമൻ കേരളം മാത്രമല്ല കണ്ടുപിടിച്ചതു്. സപ്തകൊങ്കണങ്ങളിൽ ബ്രാഹ്മണരെ കുടിയേറ്റിയതായി പറയുന്നുണ്ട്. ഏതായാലും രാജത്വവും ബ്രാഹ്മണ്യവും തമ്മിലുള്ള 'ഞാൻമുമ്പ് ഞാൻ മുമ്പ്' എന്ന തർക്കത്തിൽ തന്റെ പക്ഷപാതികളെ വേർതിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന താമസിപ്പിച്ച കുലപതിയായി പരശുരാമനെ കണക്കാക്കാം.

ഇന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാരും പോറ്റിമാരും പരശുരാമന്റെ കൂടെ കേരളത്തിൽ വന്ന ആര്യന്മാരുടെ സന്തതികളല്ല. അമ്മയെ കൊന്ന പാപവും, ക്ഷത്രിയനെ കൊന്ന പാപവും ഉള്ള പരശുരാമനോടുകൂടി ഇരുന്ന് ഭക്ഷിക്കാൻ മറ്റു ബ്രാഹ്മണർ വിസമ്മതിക്കയാൽ കടപ്പുറത്തു് ഒഴുകിവന്ന കിടന്ന ശവങ്ങളെ ചുട്ടിട്ട് ആ ഭസ്മത്തിൽനിന്നു് ചിത്പാവന ബ്രാഹ്മണരെ അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചു എന്നു് മഹാരാഷ്ട്രരുടെ ഐതിഹ്യം ഘോഷിക്കുന്നു. കടൽപ്പുറത്തു കണ്ട മുക്കുവരിൽ മിടുക്കരെ പിടികൂടി നമ്പൂ വയ്പ്പിച്ചിട്ട് പുണൂൽ കൊടുത്തു എന്നു കേരളത്തിൽ ഐതിഹ്യമുണ്ട്. പറയിപെറ്റ പന്തിരുകുലത്തിൽ നിന്നാണ് മേഴത്തോൾ അഗ്നിഹോത്രി മുതൽ പാക്കനാർ വരെ ഉണ്ടായതെന്നും പറയുന്നു. തച്ചുടയ കൈമളുടെ അവരോധവും നായരെ ക്ഷത്രിയനാക്കുന്ന ഹിരണ്യഗർഭവും, പത്മഗർഭവും എല്ലാം ഈ ഊഹത്തിനു ബലം നൽകുന്നു. അതുമല്ല,ആദ്യം പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവന്നവർ നാഗങ്ങളെ ഭയപ്പെട്ട് മറുനാട്ടിലേക്കു് ഓടിപ്പോയെന്നും, പിന്നീട് അങ്ങനെ പോകാതിരിക്കാൻ മുൻകൂട്ടിയും ഋതുമതിവിവാഹവും ജ്യേഷ്ഠനുമാത്രം

വിവാഹവും എല്ലാം വിധിച്ചു എന്നു പറയുന്നതും വിജയികളായല്ല കേരളത്തിൽ പരശുരാമനും കൂട്ടരും പ്രവേശിച്ചതു് എന്നുള്ളതിനു് മറെറാരു തെളിവാണു്. ഏതായാലും ബലംകൊണ്ടു നേടാൻ സാധിക്കാത്തതു് ചേരനാട്ടിൽ നയംകൊണ്ടു് ഈ കുടിയേറിപ്പാത്തവർ സാധിച്ചു. ഇങ്ങനെയുള്ള നയം സ്വീകരിച്ചവരും ഒടുവിൽവരെ ചെറുത്തുനിന്നവരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ചെറുത്തുനിന്നവരുടെ വികൃതചിത്രമാണു് യാത്രകളിയിലെ പച്ചനായർ ഇട്ടിക്കണ്ടപ്പനിൽ കാണുന്നതു്.

'അടിക്കൊല്ല (വേദം ചൊരുല്ലതു്) തളിക്കൊല്ല (തളി എന്ന ഭരണസംഘടനയിൽ ഇവരെ കടത്തരുതു്) അട്ടപ്പിൽ തീ കൂട്ടരുതു് (ഹോമകുണ്ഡം ഉണ്ടാക്കാൻ ഇവരെ അനുവദിക്കരുതു്) ഉണ്ണ്ണ്ണാല്ല (ഇവരുടെ ആഹാരം സ്വീകരിക്കരുതു്.) ഉറങ്ങൊല്ല (സംബന്ധമുറ തുടങ്ങരുതു്) ഉറങ്ങിയാൽ പിന്നുണരൊല്ല (ഇങ്ങനെ സംബന്ധം അനുവദിക്കുന്ന കൂട്ടരെ പിന്നീടു വച്ചേക്കരുതു്.)' എന്ന നടപടിയാണു് പരവന്റെ (മുക്കുവന്റെ) വേഷത്തിൽ വരുന്ന പച്ചനായർ ഇട്ടിക്കണ്ടപ്പൻ പറയുന്നതു്.

പെങ്ങളുടെ ഭർത്താവും അച്ഛനും പറയുന്നതു് എതിർത്തു നിൽക്കാൻ ആക്കും സാധിക്കയില്ലല്ലോ. ചേരനെ വശപ്പെടുത്താൻ ഇതേ മാർഗ്ഗമുള്ള എന്നു് നിശ്ചയിക്കയും ഈ നിശ്ചയം നടപ്പിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്തതിനോടുകൂടിയാണു് ബ്രാഹ്മണപ്രാബല്യമുള്ള 64 ഗ്രാമങ്ങൾഉണ്ടായതു്.* എന്നാലും സ്വയ രക്ഷയ്ക്കു് ബ്രാഹ്മണർ തന്നെ ശസ്ത്രം എടുത്തു. അഭ്യാസമുറ ചേരനു് ശിഷ്യരായി പഠിച്ചു. പടയ്ക്കു് തലയിൽ കച്ചകെട്ടിയാൽ പിന്നെ ജാതിവ്യത്യാസമില്ല എന്ന നടപടി ഏറെക്കാലത്തേയ്ക്കു് നിലനിന്നതും ഇതിൽനിന്നാണു്. ഏതായാലും സൂത്രത്തിൽ പരശുരാമന്റെ കൂട്ടർ കേരളത്തിലെ അധികാരികളായി. അതുവരെ നിലനിന്ന ഭരണസമ്പ്രദായവും ഈ വിധത്തിൽ തകിടം മറിക്കപ്പെട്ടു. ക്ഷേത്രങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു് ഗ്രാമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയും ആ ഗ്രാമഭരണത്തിനു് ചുമതലപ്പെട്ട

* 64 ഗ്രാമങ്ങൾ അനുബന്ധത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

സംഘങ്ങൾ പ്രത്യേകം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടകയും, അവയുടെ ഭരണച്ചുമതല കോവിലധികാരികൾക്കു കൊടുക്കകയും ചെയ്തതിനോടുകൂടി, കളരിയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു വളർന്ന സംസ്കാരത്തിനു് ഉടവു തട്ടി. ഒരു മിറാത്തുതന്നെ രണ്ടു കച്ചവടം ഒന്നിച്ചു് ഏറെക്കാലം നടക്കുകയില്ലല്ലോ. പക്ഷേ വിചാരിച്ചിരിക്കാതെ ഒരു ഘടകം ഇവിടെ മുന്നേറി. അന്നത്തെ പ്രഗത്ഭകളായ കേരള സുന്ദരിമാരായിരുന്ന ഈ ഘടകം. സൂത്രത്തിൽ അധികാരം കൈക്കലാക്കിയ ബ്രാഹ്മണൻ കേരളത്തെ തനിക്കിഷ്ടംപോലെ വിഹരിക്കാവുന്ന ഒരു പശുത്തൊഴുത്താക്കാമെന്നു കരുതിയിരിക്കണം. പക്ഷേ വാസ്തവത്തിൽ കുറേനു് പല മുക്കുകയുകൾ നമ്മുടെ മുത്തശ്ശിമാർ ഇട്ടു. ആഭിജാത്യമാകുന്ന അത്തമില്ലാത്ത ബഹുമതി മുക്കാലെ അരക്കാൽ പങ്കുതൊട്ടു് മാകാണിവരെ—കെ. സി. എസ്. ഐ. മുതൽ ഖാൻസാഹിബും റാവുസാഹിബും വരെ—സായിപ്പു സമ്മാനിച്ചതുപോലെ കൊട്ടത്തു കായ്യും നേടാമെന്നു വിചാരിച്ചു. പക്ഷേ സ്വന്തം കുടുംബം സംരക്ഷിക്കാനും കേരളം പരശുരാമൻ തങ്ങൾക്കു് അട്ടിപ്പേറായി തന്നതാണെന്നു് പിന്നീടു പറയാനും എഴുതിവയ്ക്കാനും ഇതുകൊണ്ടു സാധിച്ചു. പക്ഷെ മറെറങ്ങും സാധിക്കാത്തവിധം സംസ്കാരം പരക്കാനും ഇതുകൊണ്ടു് സാധിച്ചു. ജന്മവും മേന്മയും നമ്പൂരിനേടി. അനുഭവം മറുള്ളവരും. ശസ്ത്രത്തിലും ശാസ്ത്രത്തിലും നമ്പൂതിരിയെ പഠിപ്പിക്കാൻ തക്ക പ്രാബല്യം കേരളത്തിലെ കാരണവന്മാക്കും കാരണവത്തികൾക്കും ഉണ്ടായി എന്നതാണു് പരമാർത്ഥം. പിൽക്കാലത്തു് യുറോപ്യന്മാർ സ്വീകരിച്ച നിലപാടു തന്നെ അധികാരം കൈവശം വന്നപ്പോൾ നമ്പൂരി സ്വീകരിച്ചു. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടു് കേരളം എല്ലാരും അപഹസിക്കുന്ന യൂറേഷ്യൻ സമുദായമായില്ല. പുതിയ ഒരു സംസ്കാരവും, ഭാഷയും, കാഴ്ചപ്പാടും ഇതുകൊണ്ടു് കേരളത്തിനു ലഭിച്ചു. തുല്യയോഗ്യതയുള്ള രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങൾ, തെല്ലൊന്നു് ആയുസ്സിന്റെ മേന്മയെ വകവച്ചുകൊടുത്തു്, തമ്മിൽ ചേരുകയാണു് ഉണ്ടായതു്.

കേരളചരിത്രത്തിൽ നടന്ന ഈ സങ്കലനം ശരിക്കു പറയേണ്ടതാണ്. പക്ഷെ മലതുരന്നു പോകുന്ന ടെയിനിൽ ഇരിക്കുന്ന യാത്രക്കാരന്റെ അനുഭവം പോലെ ചുറ്റുമുള്ള കാഴ്ചകൾ മിക്കപ്പോഴും തുരങ്കങ്ങളിൽ കൂടിയും പാറ മുറിച്ച വിള്ളലിൽ കൂടിയും സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഉള്ളതും. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ വരവുവരെ കേരളചരിത്രത്തിലെ പൂർണ്ണവിവരങ്ങൾ നമുക്കില്ല. ചരിത്രം എഴുതിവെക്കണമെന്ന ആശയും നമുക്കില്ലായിരുന്നു. വിദേശികളായ സഞ്ചാരികൾ പറഞ്ഞതും സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്നതുമായ വിവരങ്ങൾ പലപ്പോഴും തെറ്റിധാരണയ്ക്ക് വകനൽകുന്നതുമാണ്. കേരളപുത്രന്മാരെ മറ്റു ഭാഷയിൽ കേരളബ്രോത്ര എന്നാക്കി അതു തിരിച്ച് കേരളപുത്രനായി തജ്ജമ ചെയ്യുമ്പോൾ പ്രജായത്ത സിദ്ധാന്തപ്രകാരം നാട്ട ഭരിച്ച തളിയാതിരിമാർ കേരളം ഒന്നിച്ചു ഭരിച്ച ഏകശാസനനാകും. വിവാഹവും വിവാഹമോചനവും ഇഷ്ടംപോലെ സാമുദായികനടപടിയെ ആശ്രയിച്ച,മതപരമായ ചടങ്ങുകളില്ലാതെ നടത്തപ്പെട്ടന്നതു് വ്യഭിചാരമാകും. പെരുമാളായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടന്ന ആളിന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വിപ്രതിപത്തി ഉള്ളവർ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ മുന്നോട്ട വരുന്നതു്, പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലത്തിൽ ഒരിക്കൽ രാജാവു് ജനങ്ങളുടെ വാളിനു് ഇരയായി നിന്നുകൊടുക്കണം എന്ന വികൃതനടപടിയായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടും. അഭിമാനക്ഷയം വരുമ്പോൾ പ്രായോപവേശം ചെയ്യുന്നതു് ബന്ധുക്കൾ ചേന്നു് രാജാവിനെ പട്ടിണിക്കിട്ടു കൊന്നതായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടും. മലയാളത്തറവാട്ടിലെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചു്, അധികാരവും ജോലിയും മിടുക്കന്മാർക്കു് പങ്കിട്ടുകൊടുക്കുന്നതു് മൂത്ത രാജാവിന്റെ കൊള്ളരുതായ്മയായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടും. കാലാവസ്ഥ അനുസരിച്ചു് വസ്ത്രങ്ങൾ അധികം ധരിക്കാത്തതു് ജനങ്ങൾ ഇന്നും മൃഗപ്രായന്മാരായി സംസ്കാരം ഇല്ലാതെ കഴിയുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നും. ഇതൊന്നും സാരമില്ല. ഇവയെ തജ്ജമ ചെയ്തു മലയാളത്തിലാക്കി കേരളം വ്യഭിചാരത്തിന്റെ നാട്ടും കേരളബ്രാഹ്മണർ

വിഷയലമ്പടന്മാരായി മാത്രം ജീവിച്ചിരുന്നവരും ആയി വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ ശങ്കരനും, മേൽപുത്തൂരും, കേരള സംസ്കാരവും എല്ലാം ആകാശകുസുമങ്ങളാണോ എന്നു ചോദിച്ചുപോകും. നൃത്തനിപുണകളായിരുന്നതിനാൽ ക്ഷേത്രത്തിൽ പണികൊട്ടത്തവരെ കൂത്തച്ചികളാണെന്നു പറയും. രാജാക്കന്മാരും ആഢ്യബ്രാഹ്മണരും കളത്രങ്ങളായി ഇവരെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലാക്കണം. ഒരു രാത്രിയിലെ ബന്ധത്തിനല്ല, ഇവരെ രാജാക്കന്മാർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു്. ഇവരുടെ മക്കളെ രാജാക്കന്മാർ തന്നെ വിവാഹവും ചെയ്തു. ഈ കൂത്തച്ചികളെ ഒരു 'ഇ'കാരം കൂട്ടിയവരായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതു് ചരിത്രകാരന്റെ ചേന്തല്ല. കൂടിയാട്ടത്തിൽ ഇന്നത്തെ സിനിമായിൽ എന്നപോലെ സ്ത്രീകളുടെ ഭാഗം സ്ത്രീകൾ തന്നെ അഭിനയിച്ചു വന്നു. ഇന്നത്തെ സിനിമാനടികളെല്ലാം വ്യഭിചാരിണികളാണെങ്കിൽ മാത്രമേ അന്നത്തെ കൂത്തച്ചികളെല്ലാം വ്യഭിചാരിണികളാകയുള്ളൂ. തോലനോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരാളോ പരിഹാസകവിതയിൽ ഉരൽപ്പുരനാരിമാരെ മറക്കരുതെന്നു പറഞ്ഞുപോയി. ഒരു അഴിച്ചുവിട്ട ഭാവനയുള്ള കവി സംസ്കൃതത്തിലുള്ള കൂട്ടിനിമതത്തെ ഉള്ളിൽ വച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു വൈശികതന്ത്രവും, ഇന്ദ്രോൽസവമോ കൗമുദീമഹോത്സവമോ ഓർത്തുകൊണ്ടു് ഒരു ചന്ദ്രോത്സവമോ നിർമ്മിച്ചുപോയി. അതുകൊണ്ടു് മണിപ്രവാളസാഹിത്യം എല്ലാം വ്യഭിചാരിണികളായ നായികമാരുടെ വർണ്ണനയാണെന്നും, 'കോപികാമി' എന്നതു് കാമുകന്മാരിൽ ആയിരത്തിൽ ഒരാളാണെന്നും മറ്റും വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതു് കഷ്ടാൽ കഷ്ടതരമാണു്. ഈ വീക്ഷണം വച്ചുനോക്കിയാൽ 'മന്നവാഹോമദ്ദവ്യമിപ്പിടെയുണ്ടായ്വരും' എന്നു് ആദ്യം കണ്ട നാഗരികനോടു പറഞ്ഞ ശകുന്തളയേയും ഈ കക്ഷിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണം.

ഏതായാലും സമുദായത്തിന്റെ ഉന്നതതലത്തിലുള്ളവർ (ഇവരെ ത്രൈവർണ്ണികർ എന്നു പറയും) ആര്യബന്ധം അഭിമാനമായി കരുതി. ഭരണക്കാർ ഭരണീയരെനോക്കിയ

നോട്ടത്തോടെ ബ്രാഹ്മണർ തങ്ങൾക്കു വശംവദരായ വരെ വീക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. എങ്കിലും മുൻചൊന്നപടി ഒരു ഇടക്കണ്ണിയായി ചിലർ വർത്തിക്കയാൽ ഈ ഭരണീയർ പിൽക്കാലത്തെ ഇൻഡ്യയിലെ യൂറോപ്യൻ ഭരണക്കാരുടെ നിലപാടു മുഴുവൻ സ്വീകരിച്ചില്ല. എന്നല്ല, കാലാന്തരത്തിൽ സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ ഉന്നതതലത്തിൽ കേരളം എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തു. വേദാന്തിയായ ശങ്കരനും, അഭിനയത്തിൽ അത്യുച്ചകോടി കണ്ട കുലശേഖരനും, ജ്യോതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുകര കണ്ട തലക്കുളത്തു ഭട്ടതിരിയും, ഭക്തികൊണ്ടു് ലോകം ജയിച്ച ചേരമാൻ പെരുമാളും, സംസ്കൃത വിദ്യാർത്ഥികളും പണ്ഡിതന്മാരും ഇന്നും മാനിക്കുന്ന പക്കത്തു വാസുഭട്ടതിരിയും ഭാഗവതനായ വിലമംഗലവും ശങ്കരാചാര്യർക്കുപോലും ആരാദ്ധ്യനായ പ്രഭാകരഭട്ടനും എല്ലാം ഈ പുതിയ സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളാണു്. സംസ്കൃതം പണ്ഡിതഭാഷയായും, ചേരനാടു് നിവാസസ്ഥാനമായും (കർമ്മ ക്ഷേത്രമായും) സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടു് മാവേലിമന്നൻ അസ്ഥിവാരമിട്ട സമഭാവന ഉന്നതതലത്തിലേയ്ക്കു് എട്ടപത്തു നൂറ്റാണ്ടുകൾ കൊണ്ടു് സംക്രമിപ്പിക്കാൻ ബുദ്ധിമാന്മാരായ കേരളീയർക്കു കഴിഞ്ഞു. ശങ്കരൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചതു് ചേരനാട്ടിലെ സമഭാവനയാണു്. പ്രഭാകരൻ സ്വഗുരുവായ കുമാരിലഭട്ടനോടും വിയോജിച്ചു് ഭട്ടമതം സ്ഥാപിച്ചതും ഈ സ്വാതന്ത്ര്യാസക്തി മൂലമാണു്. ചേരനാട്ടിലെ അഭിനയകലയെ ആവുംവിധം പരിഷ്ക്കരിച്ചതു മാത്രമാണു് കൂടിയാട്ടം. ബുദ്ധമതത്തിലെ നല്ലകാര്യങ്ങൾ (മായാവാദംഉൾപ്പടെ) സ്വീകരിച്ചാണു് ശങ്കരൻസ്വതന്ത്രമായി ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിനു് ശാരീരികഭാഷ്യം നിർമ്മിച്ചു് വേദാന്തമതം സ്ഥാപിച്ചതു്: പറയന്റെ ആത്മാവു് ബ്രാഹ്മണന്റെ ആത്മാവാകണമെങ്കിൽ പല ജന്മങ്ങൾ കഴിയണമെന്നു പറയുന്ന വിശിഷ്ടാദ്വൈതവാദിയും ശങ്കരനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമറിയണമെങ്കിൽ പാണ്ടിയിലേയ്ക്കു് ഒന്നു കടന്നാൽമതി. പാണ്ടിയിലെ ബ്രാഹ്മണഗ്രാമവും മറ്റു തെരുവുകളും ഒന്നിച്ചു സന്ദർശിച്ചാൽ

മതി. ഈ അസഹ്യതയാണ് ദ്രാവിഡകഴകം, അബ്രാഹ്മണസമാജം ഇവ ഉണ്ടാക്കിയതും. ഈ അവസ്ഥ കേരത്തിൽ ഒരിക്കലും വന്നില്ല. ബുദ്ധമതപ്രാബല്യം നശിച്ചതിനോടുകൂടി ഹൈന്ദവധർമ്മം സ്വീകരിച്ചവരെ അകത്താക്കി സവർണ്ണരെന്നും പുറത്താക്കിയവരെ അവർണ്ണരെന്നും വേലികെട്ടി തിരിച്ചു. ആ കാര്യം മുമ്പു പറയാം. എന്നാലും ബ്രാഹ്മണനും സവർണ്ണനായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട അബ്രാഹ്മണനും തമ്മിൽ പാണ്ടിയിൽ കാണുന്ന അവസ്ഥാഭേദം കേരളത്തിൽ ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടോടെ കേരളസംസ്ക്കാരം അതിന്റെ അത്യുച്ചകോടിയിൽ എത്തി. ഉന്നതമായ ഒരു സമതലത്തിൽ നിന്നു് ഉയർന്നതാണു് ശങ്കരനും, കുലശേഖരനുമെല്ലാം. ഈ ഉന്നതനില കേരളീയ സംസ്ക്കാരത്തിനു വന്നതു് നൂറ്റാണ്ടുകൾ കൊണ്ടുണ്ടായ യോജിപ്പിന്റെ ഫലമാണു്. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലോ അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിലോ കൂടിയേറിപ്പാർത്തവരാണെങ്കിൽ ഈ യോജിപ്പു് ഇത്രമാത്രം ഏഴും എട്ടും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഉണ്ടാകയില്ല. കേരളത്തിന്റെ പ്രശസ്തിയും ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രാബല്യവും മറുനാട്ടിൽനിന്നു് പലകാലത്തും ബ്രാഹ്മണരെ ഇങ്ങോട്ടാകർഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ നില അടിയുറച്ചതു് ഏറെ നൂറ്റാണ്ടുകൾ കൊണ്ടാണു്. ഇതു കൊണ്ടൊക്കെയാണു് കേരളവും ആര്യസംസ്ക്കാരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം 2500 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു്, തുടങ്ങി എന്നു പറഞ്ഞതും. പരശുരാമാബ്ദം ആയിരം തികഞ്ഞപ്പോൾ നല്ലനേരം നോക്കി തുടങ്ങിയതാണു് കൊല്ലവർഷം എന്നു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നതു് അല്പം കൂടി പുറകോട്ടു കൊണ്ടു പോയാലും ദോഷമില്ല എന്നു തോന്നുന്നു. രണ്ടായിരത്തി അഞ്ഞൂറു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ആര്യന്മാർ ചേരനാട്ടിൽ വന്നുതുടങ്ങി എന്നും ക്രിസ്തുവർഷം തുടങ്ങിയപ്പോഴേയ്ക്കു് അവരുടെ പ്രാമാണ്യം വകവച്ചു കൊടുക്കത്തക്ക നിലയിലായെന്നും അഞ്ഞൂറു കൊല്ലങ്ങൾ കൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആര്യദ്രാവിഡ ബന്ധം നല്ലവണ്ണം ഉറച്ചെന്നും

അതിനോടുകൂടി തമിഴിൽ നിന്നും വേർപെട്ട ഒരു പ്രത്യേക ഭാഷ ചേരനാട്ടിനു ലഭിച്ചു എന്നും പറയാം. ക്രിസ്തുവിനു പിന്നു് അഞ്ചാം ശതകം മുതൽ പാട്ടും എട്ടാം ശതകം മുതൽ മണിപ്രവാളവും ഉണ്ടായി എന്നു സങ്കല്പിക്കാം എന്ന ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിപ്രായം അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതല്ല.

മലയാള ഭാഷ

തമിഴ്, മലയാംഭാഷ, മലയാണ്മ എന്നെല്ലാം പറയുന്ന കേരള ഭാഷ, തമിഴിന്റെ അമ്മയാണു്, സഹോദരിയാണു്, മകളാണു് എന്നെല്ലാം പല മതങ്ങൾ പറയാറുണ്ടു്. ഏതായാലും ഒന്നു നിശ്ചയമാണു്. തമിഴിന്റെ സംസ്ക്കരിച്ച രൂപമായ ചെന്തമിഴിൽ നിന്നല്ല മലയാള ഭാഷ ഉണ്ടായതു്. കൊടുന്തമിഴു് ചേരനാട്ടിൽ സംസാരിച്ചിരുന്നതു് ദേശഭേദമനുസരിച്ചു് കന്നടത്തോടും, പാലി, സംസ്ക്കൃതം ഇവയോടും സംസ്ക്കാരമേളനത്തോടുകൂടി കലർന്നു വ്യക്തിത്വം പ്രാപിച്ച ഭാഷയാണു് മലയാണ്മയായതു്. പാണ്ടിയിലെ ഇന്നത്തെ വ്യവഹാരഭാഷയായ തമിഴും മലയാള ഭാഷയും തമ്മിലുള്ള അകൽച്ച ദേശഭേദം കൊണ്ടും സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ പരിണാമഭേദം കൊണ്ടും വലിയ പേരാലിന്റെ അകന്ന ശാഖകൾ പോലെ ആയതാണു്. രണ്ടും പഴയ കൊടുന്തമിഴിനോടു ബന്ധിച്ചതാണു്. എന്നാൽ പഴയ തമിഴിനോടു് മലയാളത്തിനു ബന്ധം കൂടുതൽ ഉണ്ടുതാനും. ഈ കാര്യം മനസ്സിലുന്നിക്കൊണ്ടാണു് ഉള്ളൂർ, മലയാളം ഇന്നത്തെതമിഴിന്റെ മാതാവോ ജ്യേഷ്ഠത്തിയോ ആണെന്നു് ശഠിക്കുന്നതും.

ഇതു് ഉണ്ടായതു് എന്നാണെന്നു് ചോദിക്കുമ്പോഴാണു് കുഴങ്ങുന്നതു്. അല്പാല്പമായി അകന്നകന്നു വന്ന വിടവു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന അവസ്ഥകൾ സംസാര ഭാഷയിലല്ലാതെ സാഹിത്യ ഭാഷയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നോ, സംസാരഭാഷയിലെന്നതുപോലെസാഹിത്യത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ തന്നെ അവ ഒന്നുംതന്നെ നമുക്കു് ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നോ, പറയണം. അതാണു് ഇവി

ടെയുള്ള വിഷമം. വിഷമിപ്പിക്കുന്ന വ്യാകരണ കാര്യങ്ങളിലേക്കു് ഞാൻ നിങ്ങളെ വലിച്ചുകൊണ്ടു് പോകുന്നില്ല. കൊല്ലവർഷാരംഭത്തോടു കൂടി ഇതു പ്രകടമായി എന്നു പറയാം. ഈ പരിണാമത്തെ അല്പം മുന്നോട്ടു ചെന്ന വിധമാണു് കേരളപാണിനി കണ്ടതു്. "ഇത്രയും കാലംകൊണ്ടു് കേരളഭാഷയ്ക്കു് പ്രായംതികഞ്ഞു. തന്റേടം വന്നു. ഇനിമേൽ രക്ഷകർത്താവിനു് കീഴടങ്ങി ഇരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. യൗവ്വനദശയിൽ എത്തിയ സ്ഥിതിക്കു് മേലിൽ സഹായത്തിനു വേണ്ടതു് രക്ഷകർത്താവല്ല, ഭർത്താവാണു്. ബാല്യം മുതൽതന്നെ ഉള്ള സഹവാസത്താൽ മനസ്സിനു് ഇണങ്ങിയ വരൻ അടുത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു താനും. ദ്രാവിഡഗോത്രജയായ സൗഭാഗ്യവതി കേരളഭാഷ ആര്യവംശകുലാലങ്കാരഭൂതനായ ചിരംജീവി സംസ്കൃതവരന്റെ സ്വയംവരവധുവായി ചമഞ്ഞു് ഉല്ലസിക്കുന്നു" (ഇവിടംവരെ കാര്യത്തിൽ പിശകുമില്ല. എഴുത്തച്ഛനായിരുന്ന പുരോഹിതൻ എന്നു പറഞ്ഞതു് അല്പം അപാകമായി എന്നു മാത്രം) "സംസ്കൃത വല്ലഭയായി ചമഞ്ഞ മലയാളഭാഷയ്ക്കു് തമിഴിന്റെ ജീർണ്ണവും വർണ്ണകലുഷവുമായ അക്ഷരമാലാകഞ്ചുകം ഒട്ടും പഥ്യാപ്തമല്ലെന്നായി. കേരളീയ വിവാഹസമ്പ്രദായത്തിൽ മുണ്ട കൊട്ടക്കയാണല്ലൊ പ്രധാനക്രിയ. ഭാഷകൾക്കു് വസ്ത്രസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതു് അക്ഷരമാലയുമാണു്. അതിനാൽ മലയാളഭാഷ (ഇവിടെ ഭാഷാമിശ്രം എന്നു് ഒരു ടിപ്പണി വേണം) സംസ്കൃതത്തമായ ആര്യ്യഎഴുത്തു് ഈ കാലത്തു സ്വീകരിച്ചു. അക്ഷരമാല മാറിയതിനോടുകൂടി ബാഹ്യവേഷം ആകപ്പാടെ മുഴുവൻ ഭേദപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു." (കേരളപാണിനീയം പീഠിക 15–3)

കാര്യത്തിന്റെകിടപ്പു് ഇതാണു്. 14–ാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദികാലത്തെ അവസ്ഥയാണു് ഇതു്. അതായതു് മണിപ്രവാള ശാസ്ത്രമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ലീലാതിലകം നിർമ്മിക്കുന്നതിനു് പ്രേരണ നൽകിയതു്, വളർന്നു കഴിഞ്ഞ ഭാഷയെ നേരെ നയിക്കണം എന്നു് കുഴിക്കാട്ട ഭട്ടതി

രിക്കു് തോന്നിയതുകൊണ്ടാണു്. എഴുത്തച്ഛനിൽ ആരോ പിക്കുന്ന പൗരോഹിത്യപദവി ലീലാതിലകകർത്താവിനാണു് ചേരുന്നതു്.

ഇങ്ങനെ വളർച്ച പ്രാപിച്ചു് സംസ്കൃതത്തിനോടൊപ്പം വിളങ്ങാവുന്ന തൻറേടം വന്നതു് കുറഞ്ഞതു് അഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടു കൊണ്ടെങ്കിലുമാണു്. കേരളീയസംസ്കാരം അത്യുച്ചത്തിൽ എത്തിയതും കേരളീയഭാഷ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടുതുടങ്ങിയതും കൊല്ലവർഷാരംഭത്തിലാണു്.

'കേരളക്കര തൊട്ട കേദാരനാഥം വരെ
കേളിയോടെത്തിച്ചേന്ന കാലടിപ്പാടിൽകൂടി
കൊല്ലവർഷത്തോടൊത്തു ഭാഷയും സംസ്കാരവും
ഫുല്ലമായതു കാണാം കേരളചരിത്രത്തിൽ'

ഭാരതഭാസുര സംസ്കാരത്തിൻെറ കൊടി കാശ്മീരത്തെ സർവ്വജ്ഞപീഠത്തിൽ കേരളീയനായ ശങ്കരൻ സ്ഥാപിച്ചതിനോടുകൂടി, കലാവാസനയുടെ ഉത്തുംഗ ശൃംഗമായ കൂടിയാട്ടത്തിൽ കുലശേഖര രവിനർത്തകന്മാർ (കുലശേഖരനും തോലനും കൂടിച്ചേന്നതു്) നൃത്തംവച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ നല്ലനേരം നോക്കി ശങ്കരനാരായണൻ കൊല്ലത്തു് ഒരു പുതിയ യുഗം ഉത്ഘാടനം ചെയ്തപ്പോൾ, കുറഞ്ഞതു് മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടെങ്കിലും മൊട്ടിട്ട അവസ്ഥയിൽ കഴിഞ്ഞ കേരളഭാഷയും വിടിന്നു. ഈ പരമാർത്ഥം ധരിച്ചുകൊണ്ടു് മുന്നോട്ടു പോകണം. ഉന്നതമായ സമതലത്തിൽ ഉന്നതരായ വ്യക്തികൾ കേരളസംസ്കാരത്തെ പള്ളി ഉണത്തി. ആ ശംഖനാദമാണു് ഭാഷയേയും ഉണത്തിയതു്.

ഇതിൻെറ തുടക്കം ഇളങ്കോ അടികളുടെ ചിലപ്പതികാരത്തിൽ കണ്ട മലൈനാട്ടുവഴക്കത്തിലാണു്. ആറു നൂറ്റാണ്ടു കൊണ്ടാണു് നമ്മുടെ ഭാഷ കരുപിടിച്ചതു്. ആദ്യത്തെ മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടിൽ ഈ വ്യത്യാസം അത്ര പ്രകടമായില്ല. പിന്നത്തെ മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടത്തെ പരിവർത്തനം ചേരനാട്ടിൽ നടന്ന ആര്യദ്രമിഡസംബന്ധത്താൽ കൂടുതൽ എളുപ്പമായി. തങ്ങൾക്കു മാത്രമല്ല, തങ്ങളെ ബന്ധിച്ചവർക്കും മനസ്സിലാക്കത്തക്ക ഒരു ഭാഷാമിശ്രം — മോശം

മുതിരയുംപോലെയല്ല, പാലും പഞ്ചാരയും പോലെ ചേർന്നതു്—ഉണ്ടാകണം എന്നു തോന്നി. മറ്റു ദ്വിഡഭാഷകളിൽ സംസ്കൃത തദ്ഭവങ്ങളെ വിഭക്തി കൂടാതെയും ക്രിയാപദങ്ങളെ അവ വരുത്തിവെക്കുന്ന കുണ്ടാമണ്ടികൾ കൂടാതെയും സ്വീകരിച്ചാൽ മണിപ്രവാളമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടു. ഇതു് മിശ്രമാണെന്നും ഈ ഭാഷാമിശ്രം സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയാണു് ഭേദമെന്നും അവർ നിശ്ചയിച്ചു. പ്രത്യേകിച്ചു് തമിഴൻ ഈ വഴിക്കുള്ള വാതൽ, പഴുതുകൂടാതെ കെട്ടിയടച്ചു. വാതൽ മാത്രമല്ല വേലികൂടി സംസ്കൃതത്തിന്റെ പ്രവേശത്തിനു് ചേരഭാഷ നീക്കിക്കൊടുത്തു. ഭാഷാമിശ്രത്തെ സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഭംഗിയായ രൂപത്തിൽ തിരിച്ചറിയാത്തവിധം യോജിപ്പിച്ചു് ഭാഷയ്ക്കു് സംസ്കൃതത്തിനൊപ്പം ഒരു നില വരുത്തുവാനുള്ള യത്നമാണു് ചേരനാട്ടിൽ തുടങ്ങിയതു്. 'ആര്യന്മാർ ഒരു ഭാഷ കൊടുത്തിട്ടു് മറ്റു സംസ്കാരങ്ങൾ ഉള്ളിലാക്കി എന്നു പറയുന്നതു്' കേരളത്തിലാണു് കൂടുതൽ ഫലിച്ചതു്. ത്രൈവർണ്ണികരെ ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ഭാഷയിലും തങ്ങൾക്കു് വേണ്ടപ്പെട്ടവരായ അന്തസ്സുള്ള ബന്ധുക്കളാക്കാൻ തന്നെ ഇവർ നിശ്ചയിച്ചു. ഇതാണു് കേരളത്തിലല്ലാതെ മറ്റുനാടുകളിൽ മണിപ്രവാളം ഇല്ലെന്നു ലീലാതിലകകാരൻ ശഠിക്കുന്നതും. ഇതു് വാസ്തവത്തിനു വിരുദ്ധമായി നമുക്കു തോന്നും. എന്നാൽ കേരളത്തിൽ വളർന്ന മണിപ്രവാളത്തിന്റെ നിലയിൽ മറ്റു മണിപ്രവാളങ്ങൾ വളർന്നുമില്ല. തത്സമങ്ങൾ, സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നു് വിഭക്തിയും ക്രിയാരൂപവുൾപ്പടെ സ്വീകരിക്കയും ഭാഷാപദങ്ങൾക്കും ആ ആകൃതി കൊടുക്കുകയും കണ്ടാൽ രണ്ടല്ല ഒന്നെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഭാഷായോഗമാണു് ഉത്തമമണിപ്രവാളത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതു്. ഇതു് കേരളത്തിൽ സംബന്ധം എന്നതുപോലെ ഫലിക്കയും ചെയ്തു. ഉന്നതനിലയിലുള്ള സമ്മേളനമായിരുന്നു ഇതു്. മൂന്നു നിലയിൽ പിരിഞ്ഞൊഴുകിയ ഒഴുക്കുകൾ ഒന്നായി ചേരുകയാണു് ഒടുവിലുണ്ടായതും. ഈ യോജിപ്പിനെപ്പറ്റി

പറയുംമുമ്പ് ഒരു കാര്യം കൂടി പറയണം. കേരളത്തിലെ ശുദ്ധസംസ്കൃതന്മാത്തിനെപ്പറ്റിയാണ് അതു്.

കേരളീയരുടെ ശുദ്ധ സംസ്കൃത കൃതികൾ

ആത്മാർത്ഥമായ ദേശഭക്തിയാൽ പ്രേരിതരായി നാട്ടിലെ സാഹിത്യചരിത്രമെഴുതാൻ തുടങ്ങിയ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയും ഉള്ളൂരും കേരളീയർ രചിച്ച സംസ്കൃതകൃതികളെയും അവയുടെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെപ്പറ്റിയുമുള്ള വിവരങ്ങൾ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനു് ഉള്ളൂർ പറയുന്ന കാരണവും ശ്രദ്ധേയമാണു്.

'കേരളത്തിലെ പ്രഥമഗണനീയന്മാരായ മഹാകവിമൂർദ്ധന്യന്മാരിൽ ഒട്ടുവളരെപ്പേരും സംസ്കൃതത്തിൽ മാത്രമേ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അവരെ അകറ്റി നിറുത്തിയാൽ സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ കേരളത്തിനുള്ള യഥാർത്ഥസ്ഥാനം എന്തെന്നു് അനുവാചകർ എങ്ങനെ ഗ്രഹിക്കും.' (കേ–സാ–ച–1–4)

ഉള്ളൂർ പറയാത്ത മറ്റൊരു കാര്യംകൂടി ഇവിടെ പറയണം. പ്രഭാകരൻ, ശങ്കരൻ, വാസുഭട്ടതിരി, വില്വമംഗലം, കുലശേഖരൻ തുടങ്ങിയവരെപ്പറ്റി സംസ്കൃതപ്രണയികൾക്കു് എല്ലാവക്കും അറിയാം. എന്നാൽ ഗോവിന്ദഭട്ടതിരി, (തലക്കുളം) കാശിനമ്പൂരി, ലക്ഷ്മിദാസൻ, വടശ്ശേരി പരമേശ്വരൻ നമ്പൂതിരി, കേളല്ലൂർ ചോമാതിരി, മേല്പുത്തൂർ, അഭിരാമൻ, പൂർണ്ണസരസ്വതി തുടങ്ങിയ ഗംഭീരന്മാരെപ്പറ്റിയും അറിയേണ്ടതുമാണു്. ശുദ്ധസാഹിത്യത്തിലും, ശാസ്ത്രങ്ങളിലും, ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിലും, വ്യാഖ്യാനിക്കാനുള്ള പാടവത്തിലും കീർത്തിയാർജ്ജിച്ച കേരളീയരെപ്പറ്റി പറയേണ്ടതുമാണു്. അതുമല്ല, കേരളവർമ്മയുടെ കാലം വരെ അല്പം ചിലരൊഴിച്ചു് ആത്മാർത്ഥമായി സാഹിത്യപരിശ്രമം ചെയ്തതും സംസ്കൃതത്തിലാണു്. ഇൻഡ്യയിലെ പണ്ഡിതന്മാരെ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിച്ചതും സംസ്കൃതഭാഷയാണു്. വേദവേദാംഗങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, വിജ്ഞാനശാഖയിലെല്ലാം കേരളീയർ കൈ വച്ചിരുന്നു. അമൃതിനെ ഊഞ്ഞാലാട്ടുന്ന വാക്കുക

ളാണ് കേരളീയവിദ്വാന്മാരുടേതെന്ന് സർട്ടിഫിക്കേറും വാങ്ങിച്ചിരുന്നു.

ഉള്ളൂർ കേരളീയ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ മൂന്നിൽ ഒരു ഭാഗം ഇതിനായി ചിലവഴിച്ചു. എന്നിട്ടും പോരാ എന്ന പരാതിയാണ് പഴയ രീതിയിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാക്ക് ഇതിനേപ്പറ്റിയുള്ളത്. വടക്കുംകൂറിന്റെ ഭഗീരഥ പ്രയത്നം ഈ ശാഖയിലുള്ള സമ്പത്തിനെ ശരിക്കു കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. ഭാഗ്യം കൊണ്ട് ആ ഗ്രന്ഥപരമ്പര മിക്കവാറും എഴുതിത്തീർന്നു. കുറച്ചുകഴിയുമ്പോൾ കേരളീയ സംസ്ക്കാരത്തെപ്പറ്റി പഠിക്കാൻ പണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം ആ ഗ്രന്ഥപരമ്പരയെ സമീപിക്കാതെയും ഇരിക്കില്ല. അത്രയ്ക്ക മാഹാത്മ്യം അവയ്ക്കുണ്ട്. ഈ രണ്ടു പണ്ഡിതന്മാരും പറഞ്ഞതിൽ കൂട്ടതലോ പുതുതായോ തൽക്കാലം പറയുവാൻ എനിക്കില്ലാത്തതിനാൽ ആ വഴിക്ക് ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇറങ്ങി പുറപ്പെടുന്നില്ല.

സ്വന്തമായ ഒരു വീക്ഷണത്തിൽകൂടി മലയാളഭാഷയിൽ ഉള്ള സമ്പത്തിനെ വീക്ഷിക്കാനേ ഞാൻ ഈ ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ. പടർന്നു പന്തലിച്ച അരയാലിന്റെ കായ്യും പറയാതെ അതിനെ ഉപജീവിച്ചു വളർന്ന പറവകളുടെയും വള്ളികളുടെയും കായ്യും പറയുന്നത് ശരിയല്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ വ്യക്തിത്വം പ്രാപിച്ച കേരളീയ സംസ്ക്കാരത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചതും വിശദീകരിച്ചതും വളർത്തിയതും നമ്മുടെ ഭാഷാസാഹിത്യകാരന്മാരാണ്. ഇളങ്കോ അടികളും, കുലശേഖരനും, ശങ്കരാചാര്യരും, വടശ്ശേരി പരമേശ്വരൻ നമ്പൂതിരിയും, മേല്പുത്തൂരും ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തരാണ്. ഇവരെപ്പറ്റി മാത്രം പറഞ്ഞാൽ പൂർണ്ണത വരുകയും ഇല്ല. ഏതായാലും തൽക്കാലം ലീലാതിലകത്തിന്റെ കായ്യമേ പറയുന്നുള്ളൂ. പിന്നെ എന്തിനാണ് തമിഴ് കവികളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതെന്നു ചോദിച്ചേക്കാം. ബുദ്ധിയുള്ളവക്ക് മലയാളത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഇവർ സഹായിച്ച കായ്യം ഓർക്കുവാൻ വഴി ഞാൻ തെളിച്ചുകാട്ടി. അതു് ആവശ്യവുമാണ്. ആറ്റൂർ, ഉള്ളൂർ, നാരായണപണിക്കർ, നാരാ

യണൻനായർ ഇവരുടെ പരിശ്രമം തമിഴ് കൃതികളെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവ് വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ഈ വഴിക്ക് ഇനിയും ശ്രമിക്കേണ്ടതും ഉണ്ട്. എന്തെന്നാൽ ഒരു നല്ല കേരള ചരിത്രം നമുക്കില്ല. അതു് ഉണ്ടാകേണ്ടതുമാണ്. ഇതിന്റെ നിർമ്മിതിക്ക് ഈ കൃതികൾ ഉപകരിക്കുകയും ചെയ്യും.

സമാപനം

ചേരനാട്ടിൽ പ്രവേശിച്ച ആദിദമ്പതികളുടെ കൂടെ നമ്മൾ കൂടി. അവരുടെ സന്താനപരമ്പര അഞ്ചു പുലങ്ങളിലും നിറഞ്ഞു് വസിച്ചതും പാടിക്കളിച്ചതും നമ്മൾ കണ്ടു. ഇവർ അറിയാതെതന്നെ ജീവിതാപേക്ഷകൾ സമ്പാദിക്കാനുള്ള ശ്രമം കൊണ്ടു്, സുഖസൗകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ആശകൊണ്ടു്, സംസ്കാരം പടുത്തുകെട്ടിയതും നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കി. ഇങ്ങനെ ആദ്യം തമിഴ് നാട്ടിൽ മുന്നോട്ടവന്ന ചേരന്മാർ വളർത്തിയ സമഭാവനയുടെ പ്രതീകമായ മാവേലിയെന്ന വലിയമ്മാവനെ നമ്മൾ ഒന്നു വലം വച്ചു, പ്രജായത്തസിദ്ധാന്തം വളർത്തിയ നാട്ടിൽ വിഷമം പിടിച്ച അവസ്ഥ വരുത്തിയ കൂട്ടരേയും അവർ സൂത്രത്തിൽ പ്രാബല്യം പ്രാപിച്ചതും, എന്നാൽ ക്രമേണ അവരും ഈ പ്രത്യേകതയിൽ യോജിച്ചതും, നമ്മൾ കണ്ടു. ഇളങ്കോഅടികളുടെ മഹാകാവ്യത്തിന്റെ പ്രകൃതവും, ചേരമന്നന്മാരുടെ പ്രകൃതവും നാടിന്റെ കിടപ്പും നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കി. ഈ അടിത്തറയിൽ ഉറപ്പിച്ച സംസ്കാരസമ്പത്തിനെപ്പറ്റി ചില സൂചനയും നമുക്കു മനസ്സിലായി. ഈ ഒരുക്കമെല്ലാം ഒരു കായ്ത്തിനായിരുന്നു. പെരുമാക്കന്മാരുടെ പെരുമ വിദേശീയരുടെ ആക്രമണം കൊണ്ടും നാട്ടിലെ തൊഴുത്തിൽക്കുത്തുകൊണ്ടും നശിച്ചു. എന്നാൽ അദൃശ്യമായ ഒരു ബന്ധം ഈ പലതായിത്തീർന്ന കൊച്ചു നാട്ടുകളെ തമ്മിൽ ബന്ധിച്ചിരുന്നതു് അധികമാരും ആദ്യമറിഞ്ഞില്ല. സംസ്കാരബന്ധം, ഭാഷാബന്ധം, ഇവ യോജിപ്പിക്കുന്ന സാഹിത്യബന്ധം, ഇതു് ഭരണക്കാരും ഭരണീയരും തമ്മിലുള്ള താൽക്കാലിക ബന്ധത്തേക്കാൾ ഉറപ്പുള്ളതായി. എന്നല്ല, സാഹിത്യകാരന്റെ

സ്വപ്നം ഒട്ടുവിൽ ഫലിക്കയുംചെയ്തു. ഭാഷാപരമായ ഐക്യം ദേശീയവാദികൾ സമ്മതിച്ചുതന്നു. അതു് ഈ അടുക്കാൻ വയ്യാത്ത ബന്ധത്തിന്റെ ഉറപ്പുംകൊണ്ടു് ഉണ്ടായതുമാണു്. ഇതിനു സഹായിച്ച ശ്രമമാണു് സംസ്കാരചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നതും, സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ നിഴലിക്കുന്നതും. അങ്ങോട്ടാണു് നമ്മുടെ യാത്ര. ഈ തീർത്ഥയാത്രയിൽ ആദ്യം മൂന്നു കൈവഴികൾ ഉത്ഭവസ്ഥാനം മുതൽ മാറിമാറി പിൻതുടരണം. ആദ്യം മൂന്നു കൈവഴികളുള്ള ഒരു കൈത്തോടായിട്ടാണു് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. നമുക്കു് അവിടേക്കാണു് പോകേണ്ടതും.

ഒന്നാമദ്ധ്യായം

മൂന്നു കൈവഴിയുള്ള ഒരു കൈത്തോട്ട്

ദ്വിധാ പ്രയുക്തേന ചവാങ്മയേന
സരസ്വതീതന്മിഥുനം നനന്ദ
സംസ്കാര പൂതേനവരംവരേണ്യം
വധൂം സുഖഗ്രാഹനിബന്ധനേന

(തരം തിരിഞ്ഞീടിന വാക്യഭംഗിയിൽ
പുകഴ്ത്തിനാളായവരെ സരസ്വതി;
ശിവന്നു നൽപ്രക്രിയ ചേർന്ന സംസ്കൃതം
ശിവക്കു പിന്നെ സ്ഫുടലോകഭാഷിതം)

"പാർവ്വതിയുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, സരസ്വതീദേവി രണ്ടു തരത്തിൽ പ്രയോഗിച്ച ഭാഷ കൊണ്ട് (സംസ്കൃതവും പ്രാകൃതവും) വരനെയും വധുവിനേയും വാഴ്ത്തി." എന്ന കുമാരസംഭവശ്ലോകം ഒന്നു വളച്ചു വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ–വധു എന്നതിനു പകരം വധുവിനേയും ബന്ധുക്കളേയും എന്നു മാറ്റിയാൽ–സുഖമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്ന നിബന്ധനം തന്നെയാണ് മലയാളഭാഷയായി പിന്നീടു വളർന്ന ഭാഷാമിശ്രത്തിൽ ആയ്ബ്രാഹ്മണരുടെ നാവിൽ നൃത്തംവച്ച സരസ്വതിയും വാഴ്ത്തിയത് എന്നു പറയാം. ആദ്യമായി കുടിയേറിപ്പാർക്കാൻ വരുന്ന നാട്ടുതട്ടൊത്തു കാണാത്തതു പോലെ ഈ ഭാഷാമിശ്രവും തട്ടൊത്തിരുന്നില്ല. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ട് ഇതു വ്യക്തമാക്കാം.

മുന്നലേന്തിന ചൊൽവരങ്കളുമൂരുവേലയിലങ്കയും
ഇന്തിരൻ തനെവെന്തമൈന്തനു മെണ്ണിലാതവര
ങ്കളും
പന്തുപോലരൻ പെർപ്പെട്ടത്ത പണിപ്പുയങ്കളും
മൗലിയോ—
രൈന്തു മൈന്തു മരിന്തവാളു മൊരമ്പനുക്കിരയായി
തേ

ഈ പാട്ട് ആണ് നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഏററ
വും പഴയ പാട്ടെന്നു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നു. രാവണന്റെ മര
ണത്തെപ്പററിയാണു് പറയുന്നതു്.

വന്നു നൽകിയ വൻ വരങ്ങളും രക്ഷനൽകിടുംലങ്കയും
ഇന്ദ്രനെ തന്നെ വെന്ന പുത്രനും എണ്ണമററ വര
ങ്ങളും
പന്തുപോൽ ഹരൻ പാർപ്പെട്ടത്ത ബലിഷ്ഠഹസ്തവും
മൗലിയോ—
രഞ്ഞുമഞ്ഞുമരിഞ്ഞ വാളു—മൊരമ്പനുക്കിരയായിതോ

എന്നു് ഇതിനെ മലയാളീകരിക്കാം. അമ്പൻ എന്നാൽ വില്ലാളി എന്നാണർത്ഥം. വെറുമൊരു വി ല്ലാളിയുടെ കൈയ്യിൽ പെട്ടു് ഇത്രവലിയ ആൾ മരിച്ച ല്ലോ എന്ന വിലാപമാണു് ഈ പാട്ടിൽ കാണുന്നതു്. കുലശേഖരന്റെ കാലത്തോ അടുത്തോ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഒരു പാട്ടാണു് ഇതു്. മന്ത്രാങ്കത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന തുമാണു്.

പോകാൻ വിലക്കിനേനിത്തിരിയും
പോക്കൊഴിപ്പാനരുതാഞ്ഞുമിപ്പോൾ
ചാവളരെപ്പോൾ നീയകലെപ്പോവൂ
ചങ്ങാത്തംവേണം പെരികയിപ്പോൾ
കോവതലച്ചെട്ടിയഞ്ചുവണ്ണം
കൂട്ടംമണിക്കിരാമത്താർ മക്കൾ
നമ്മളിൽ നാലു നകരത്തിലും
നാലാളരെക്കൊൾക കൂടിക്കു ചേർന്നോർ

ഏററവും പഴയ പാട്ടാണെന്നു പറയുന്ന പയ്യന്നൂർ പട്ടോലയിലേതാണു് ഇതു്. 12-ാം നൂറാണ്ടിനു മുമ്പുള്ള

താണു്. അഞ്ചുവർണ്ണവും മണിഗ്രാമപ്പട്ടവും കാവൽച ങ്ങാത്തവും എല്ലാം ഇതിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പരിചയമി ല്ലാത്തിടത്തേക്കു് കച്ചവടക്കാരനായ പുരുഷൻ പോകുമ്പോൾ വേണ്ട മുൻകരുതലാണു് ഇവിടെ പറയപ്പെട്ടതു്. ഈ പ്പാട്ടിൽ കാണുന്ന രീതിയാണു് പിൽക്കാലത്തു് ഉണ്ടായ വടക്കൻ പാട്ടുകളിൽ കാണുന്നതു്. കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യവും ഇതിൽ ഭാഷ സംബന്ധിച്ചുണ്ടു്. പാട്ടിനു് അയവും കാ ണുന്നു.

അരയിലുടമ്പെട്ടമുടഞാൺ പുണർപൂ—
ണ്ടരുണിത നിരുപമ നീവീവേശാ
നയന മനോഹര നാഭിഗഭീരാ
നമ്രമുലാവിന നീർചുഴിപോലെ

നായികാവർണ്ണനയിലെ ഒരുഭാഗമാണു് ഇതു്. പദ ഘടനയിൽ കൂടി ഭംഗി വരുത്താൻ ആത്മാർത്ഥമായ ശ്രമം ഇതിലുണ്ടു്. സംസ്കൃതവും മലയാളവും ഭംഗിയായി കൂട്ടി ക്കലർത്താൻ പഠിച്ചു എന്ന സൂചനയും. ഈ രീതിയാണു് വൃത്തഗന്ധിയായ ചമ്പുക്കളിലെ ഗദ്യത്തിനു് പിന്നീടു് ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടതു്. മുൻസൂചിപ്പിച്ച കൈവഴികളിൽ ഒന്നായ പാട്ടിന്റെ പല തട്ടിലുള്ള രൂപങ്ങളാണു് ഇവ.

നെൽക്കുത്തുമാറു മരികെയൊരു കോലൊടിച്ചു
പൽക്കുത്തുമാറുമതുകൊണ്ടിടുമാറുമേന്തൽ
നൻറും നമുക്കു മനമേ ചരതം നിനച്ചാ—
ലെൻറും മറക്കരുതുരൽപ്പിരനാരിമാരെ

ആട്ടപ്രകാരത്തിലുള്ളതും ലീലാതിലകത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതു മായ ഈ റീയലിസ്റ്റു് ശ്ലോകം 13—ാം നൂറാണ്ടിനു മുമ്പ് ഉണ്ടായതാണു്. തകഴിയുടെ 'പുതുമലരി'നു് ആശാട്ടി സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതും. ആശയത്തിലോ, ഭാഷയിലോ സംസ്കൃതത്തോടു ബന്ധമില്ല. വൃത്തത്തിൽ ഉണ്ടുതാനും.

ഇക്കാലമാം തിരിയുമിട്ടഥകർമ്മമെന്ന
നെയ്യിട്ട നിർമ്മല മനോഹര നിത്യശോഭാം
ത്രൈലോക്യമാം നിലവിളക്കിലെരിഞ്ഞുനിൽക്കും
മാത്താണ്ഡനാം തനി വിളക്കുവിളങ്ങുകെന്നിൽ

ഈ ശ്ലോകം ഒരു വൈദ്യഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളതാണ്. സംസ്കൃതവും ഭാഷയും കലർത്തി പരിഹാസലേശം കൂടാതെ പദഭംഗിയേക്കാൾ ആശയസൗകുമാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ച് ദ്രാവിഡരീതിയിലോ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ മംഗല്യമായ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിലോ ശ്രദ്ധിക്കാതെ രചിച്ച ശ്ലോകം. ഈ ഭാഷാമിശ്രം മണിപ്രവാളത്തിനു വഴി തെളിക്കുന്നതാണ്.

തോററതിങ്കളുടെ കീറു്–പോററിളങ്കിനനെ
ററിയും
മുരിക്കും മാലതൻകാന്തി—ഭരിക്കു മധരോഷ്ഠവും
മന്ദാരുധവളാകാരം—സുന്ദരം മന്ദഹാസവും
പവ്വചന്ദ്രനു ചേരുന്ന—ഗവ്വൊഴിഞ്ഞ മുഖാംബുജം.

ചെറിയ വൃത്തത്തിൽ അടുക്കിയടുക്കി കാര്യം പറയുന്നതിനൊപ്പം തന്നെ ഭാഷാപദങ്ങളെ തമ്മിൽ ബന്ധിച്ച് സംസ്കൃതശൈലിയിൽ പറയുവാൻ ശ്രമിച്ച് ഒടുവിൽ ഭംഗി തനിസംസ്കൃത രീതിയിലാണെന്നു തോന്നിപ്പോയ ശ്ലോകങ്ങളാണ് ഇവ. രമണീയാർത്ഥശബ്ദപ്രതിപാദനങ്ങൾ യോജിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമവും ഇവയിലുണ്ട്.

ഒരുത്തരെക്കൊണ്ടുപകാരമില്ലെ–
ന്നൊരിക്കലും തോഴി നിനയ്ക്കൊലാകാൺ
ഉരുട്ടിവെക്കും പിതൃപിണ്ഡമുണ്ണാ–
(മൊ)നൊരിക്കലക്കാകനെ വേണമല്ലോ.

ഇതു് നല്ല മലയാളശൈലി തന്നെയാണ്. ഈ നാലു് ഉദാഹരണങ്ങളും തമിഴിനോടോ സംസ്കൃതത്തിനോടോ അധികം പററിനില്ക്കാതെ സ്വതന്ത്രമായി ഒരു ഭാഷാശൈലി സ്വീകരിക്കാനുണ്ടായിരുന്ന ശ്രമത്തെയാണ് കാണിക്കുന്നതു്. തോലനേറതാണെന്നു പറയുന്ന ശ്ലോകങ്ങളും പാട്ടുകളും അനവധി, ഈ ശൈലി സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കാലത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ഉറപ്പുപറയുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല അവ എന്നോർക്കണം. തലമുറകളെ രസിപ്പിക്കാനായി മാറിമറിച്ചു് ഇവ പരിഷ്കരിച്ചി

ട്ടുണ്ട്. ഏറ്റവും പഴയതാണെന്നും പറഞ്ഞു് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള ചില ഭദ്രകാളിപ്പാട്ടുകൾ പലതും പരിഷ്കരിച്ചു് എഴുതിക്കൊട്ടുത്ത കവി മരിച്ചിട്ടു് അധികമായില്ല എന്നു് എനിക്കറിയാം. ഇത്തരം വിരുതന്മാർ ഇന്നുമുണ്ടു്. ഏതു രീതിയിലും ഇവർക്കു് എഴുതാനും സാധിക്കും. അതുകൊണ്ടു് നാരായംകൊണ്ടു് നോവിക്കരുതെന്നു് പ്രത്യേകം പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പാട്ടുകൾ പലതും ഇന്നത്തെ രൂപത്തിലായതു് പല തിരുത്തലും പരിഷ്ക്കാരവും കഴിഞ്ഞാണു്. ഇവയെ പഴയ ശൈലിക്കു് ഉദാഹരണമായി ഉദ്ധരിക്കുന്നതും സൂക്ഷിച്ചുവേണം.

സംസ്കൃതമാകിന ചെങ്ങഴനീരും
നറുമിഴാകിന പിച്ചകമലരും
ഏകകലന്ന കരമ്പകമാലാം
വൃത്തമനോജ്ഞം ഗ്രഥയിഷ്യേത:

സംസ്കൃതത്തിന്റെ പിറകേ ശരിക്കു വണ്ടികെട്ടിയാലെ കാര്യം നന്നാകയുള്ളു എന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ വഴിപിഴപ്പിച്ചതിനാൽ നേരെ തുടങ്ങിയകാര്യംഅവതാളത്തിൽ ചെന്നു ചാടിയതിനു് ഉദാഹരണമാണു് ഈ ശ്ലോകം. (ഇതു് മണിപ്രവാളമല്ലെന്നു് ലീലാതിലകകർത്താവു് എടുത്തു പറയുന്നുണ്ടു്.)

മുൾകിണ്ണോൻ ഞാനമൃതജലധൗ മുദ്ധചന്ദ്രങ്കൽ വിണ്ണോൻ
താണ്ണോൻ ജ്യോൽസ്നാസരസി പനനീർ–തന്നിലാണ്ണോനമിണ്ണോൻ
അല്ലല്ലസ്മന്മനസിജദശാവേദനാം കണ്ടിദാനീ–മമ്പാൽ പുൽകീതനു നവരസ സ്നേഹമെന്നോമലെന്നേ

ഭാഷയും സംസ്കൃതവും വേണ്ടതുപോലെ യോജിപ്പിച്ചു പ്രയോഗിച്ചു്, രസവും കലർത്തി, ആശയവും ഭാഷയും ഒരുപോലെ സംസ്കരിച്ച ഉത്തമ മണിപ്രവാളത്തിനു് ലീലാതിലകത്തിൽ ഉദാഹരിക്കുന്ന ശ്ലോകമാണു് ഇതു്. സംസ്കൃതീകരിച്ചു് ഉയർത്തിയ ഭാഷയാണു് ഇവിടെ കാണുന്നതു്.

പുപൂകിരെ പന്തലകത്തുചൂകര
ശ്ചുചൂടിരെ മാലപറിച്ചൊരോത്തരെ
തതല്ലിരേ തമ്മിലതീവഘോരമായ്
മമണ്ടിരേ കൊണ്ടുമണാട്ടിതന്നെയും

ഇങ്ങനെ സംസ്ക്കരിച്ചാൽ എത്ര വികൃതമാകും ഈ രീതി എന്നതിനു് ഉദാഹരണമാണു് ഇതു്.

ഏതുകാലത്തുണ്ടായ ഉത്തമകൃതികളോടും കിടപിടിക്കത്തക്ക കൃതികൾ കേരളത്തിലെ പണ്ഡിതന്മാർ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന കാലത്തോ, അതിനടുത്തോ രചിച്ച കൃതികളാണു് ഇവയും. 'ഉരൽപ്പിരനാരി'മാരെ പൽക്കുത്തുന്നതും, കൊണ്ടിടുന്നതും മറ്റും കണ്ടപോലെ വർണ്ണിക്കുന്നതും ഏതു മനസ്ഥിതിയോടാണു് എന്നും ഓക്കണം. *അതോ ടൊപ്പംതന്നെ ഭാഷ ഉണന്നേ ഉള്ളു എന്നും.

മലയാളി ലുങ്കിയും ബനിയനും ധരിച്ച വേഷവും, ഫുൾസൂട്ടിട്ടു നടക്കുന്ന വേഷവും, മുണ്ടും നേരിയതും ധരിച്ച വേഷവും, എന്നവിധം മൂന്നു വേഷങ്ങളും ഈ മൂന്നു കൈവഴികളിലും കാണാം. എന്നാൽ മൂന്നാമത്തെ വേഷം തനി മലയാളിക്കുചേന്നതു് അല്പാല്പമല്ലാതെ വൻതോതിൽ നമ്മൾ ആദ്യം കാണുന്നില്ല. ഇവിടെയും ത്രിവേണിയിൽ എന്നപോലെ മിക്കവാറും സരസ്വതീനദി അന്തർവാഹിനിയായിട്ടാണു് ഒഴുകുന്നതു്. എന്നാൽ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു് സംസാരഭാഷയോടു് കൂടുതൽ അടുത്തുനിന്ന ഒരു ശാഖയും വളരുന്നതു് നമുക്കു കാണാം. ഗദ്യത്തിന്റെ കാര്യമാണു് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. അതു് പ്രത്യേകം പഠിക്കേണ്ടതാണു്. അതിനാൽ ഒരു പ്രത്യേക അദ്ധ്യായം തന്നെ അതിനു് നീക്കിവെക്കുന്നു.

ഇനിയും ഈ മൂന്നു ശാഖകളെയും പ്രത്യേകിച്ചു പരിശോധിക്കാം.

---

*ഇൻഡ്യാക്കാരെയും ആംഗ്ലോ ഇൻഡ്യൻ സമുദായത്തെയും അടച്ചു പഴിക്കുന്ന 'ഭവാനി ജംങ്ഷൻ' ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതി വലിയ കാഥികനായി ഞെളിയുന്നതും ഈ മനസ്ഥിതിയും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമില്ല. തങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണു് ലോകം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതെന്ന സാമ്രാജ്യമനസ്ഥിതി സായിപ്പിനുണ്ടായിരുന്നു. ആര്യസന്തതികൾക്കും ഇതു് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ധരിച്ചാൽ മതി.

അദ്ധ്യായം രണ്ട്

തമിഴിന്റെ പിറകെ

* തരതലം താനളന്താ, പിളന്താ പൊന്നൻ—
തനകചെന്താർ, വരുന്താമൽ വാണൻതന്നെ
ക്കരമരിന്താ, പൊരുന്താനവരുടേ
കരളെരിന്താ, പുരാനേ! മുരാരി, കണാ
ഒരുവരന്താ, പരന്താമമേ നീ കനി—
ഞ്ഞുരകചായീ, പണിപ്പവ്വനീന്താവണ്ണം,
ചിരതരം താൾപണിന്തേനയ്യോ, താങ്കെന്നെ—
ത്തിരുവനന്താപുരം തങ്കുമാനന്തനേ.

എട്ടുവരിയിൽ അച്ചടിച്ച ഈ പാട്ട് ലക്ഷണമൊത്ത പാട്ടിന്റെ നാല് വരിയാണ്. എന്താണ് ഈ ലക്ഷണമൊത്ത പാട്ട്? 12 സ്വരങ്ങളും 18 വ്യഞ്ജനങ്ങളും ഉള്ള ചെന്തമിഴക്ഷരമാലയിൽ എഴുതിയിരിക്കണം. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ആ അക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ട് എഴുതാവുന്ന രീതിയിലാക്കണം. നാല് വരികളിലെയും രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരം 'ര' എന്നതാണ്. ഓരോ പാദവും രണ്ടായി മുറിയുന്നിടത്തു പ്രാസം വേണം. ത ത, ക ക, ഒ ഉ, ച ത, ധ ര, എന്ന പദം 'ത ര' എന്നും തിരുവനന്തപുരം, തിരുവനന്താപുരവുമായി തീർന്നതു് തമിഴനുസരിച്ചാണ്. സംസ്കൃതച്ഛന്ദസ്സിലുള്ള പ്രസിദ്ധ വൃത്തങ്ങൾ പാട്ടിൽ ഉപയോഗിക്കരുതു്. ഇതെല്ലാം സമാഹരിച്ചാണ് ലീലാതിലകകാരൻ 'ഭ

---

*ഈ പാട്ടിൽ പറയുന്ന ലക്ഷണങ്ങൾ തന്നെ കഷ്ടിച്ചു് ഒപ്പിച്ചിട്ടേ ഉള്ളൂ. പ്രാസക്കാര്യം, ക്ലിഷ്ടത, അർത്ഥസ്ഫുടതയില്ലായ്മ എല്ലാം ഇതിലുണ്ട്.

മിഡസംഘാതാക്ഷര നിബന്ധമേതുകാമോ ന വൃത്തവിശേഷയുക്തം പാട്ട്'' എന്നു പറയുന്നതു്. ഇനിയും ഈ ലക്ഷണമൊത്ത പാട്ടിന്റെ അർത്ഥം നോക്കാം.

'ധരാതലം അളന്നവനേ! (വാമനമൂർത്തി) പൊന്നൻ (ഹിരണ്യൻ) എന്നവന്റെ അകൃത്യചന്താർ പിളർന്നവനേ! (നരസിംഹം) വിഷമമില്ലാതെ വാ(ബാ)ണന്റെ കരങ്ങൾ മുറിച്ചവനേ! (കൃഷ്ണൻ), യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന ദാനവരുടെ കരളെരിച്ചവനേ (സുദർശനചക്രംകൊണ്ടു് ദാനവരെ നിഗ്രഹിച്ച വിഷ്ണു) അനന്തനിൽ കിടക്കുന്നവനേ! പുരാണപുരുഷ! മുരനെ കൊന്നവനേ! കരുണയുള്ളവനേ! പരമധാമമായ അവിടുന്നു കനിഞ്ഞു് ദുഃഖമാകുന്ന കടൽ നീന്താതിരിക്കുത്തക്കവണ്ണം ഒരു വരം തരണമേ! തിരുവനന്തപുരത്തു് ഇരുന്നരുളുന്ന (തങ്ങുന്ന) ആനന്ദനായ അങ്ങു് വളരെക്കാലം അങ്ങയുടെ പാദം പണിയുന്ന എന്നെ താങ്ങണേ!' എന്നാണു് അതു്.

ലീലാതിലക കർത്താവിന്റെ നോട്ടത്തിൽ പാട്ടു് പഞ്ചമനാണു്. മണിപ്രവാളമാകുന്ന ആരാമത്തിന്റെ പടിയടച്ചു പുറത്താക്കി പിണ്ഡംവച്ചു് നശിക്കാനായി അദ്ദേഹം ഇതിനെ ഓടിക്കുന്നു. പക്ഷെ അതു പറഞ്ഞിയില്ല എന്നു മാത്രം. അദ്ദേഹം താലോലിച്ചു വളർത്തി നേർവഴി കാട്ടിക്കൊടുത്ത സംസ്കൃതവൃത്തനിബന്ധമായ കവിതയേക്കാൾ മേന്മയും ഉണ്മയും നേടി സാക്ഷാൽ ലക്ഷണമൊത്ത മണിപ്രവാളമായി അന്തസ്സോടുകൂടി ഈ പാട്ടു് മടങ്ങിവന്നു് മുടിചൂടി. കേരള സാഹിത്യത്തിൽ കഴമ്പുള്ള വല്ലതും നല്ലതായി ഉണ്ടായതും പാട്ടിലാണു്. കേരളത്തിലെ പഞ്ചമഹാകവികളായ ചെറുശ്ശേരിയും, എഴുത്തച്ഛനും, കോട്ടയവും, കുഞ്ചനും, വള്ളത്തോളും വിജയം വരിച്ചതും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലാണു്.

ആരാധന, വീരകഥാകഥനം, വിനോദം, ഇവ മൂന്നും പലരീതിയിൽ കൂട്ടികുഴച്ചതു്, എന്ന വിധങ്ങളിലുള്ള പലതരം പാട്ടുകൾ ആദ്യകാലത്തു് ഉണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാൽ അവ പലകാരണങ്ങൾ കൊണ്ടും നമുക്കു് ലഭിച്ചില്ല.

ഒന്നാമതു് തമിഴമായി ഉണ്ടായ അകൽച്ച. രണ്ടാമതു് ഇ വയെ സാഹിത്യമായി കണക്കുകൂട്ടാതെ ഇരുന്നതുകൊണ്ടു വന്നതു്. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്നു് രക്ഷപ്പെട്ട രണ്ടു നല്ല കൃതികൾ നമുക്കു കിട്ടി. സാഹിത്യത്തിലും സവർണ്ണ അവർണ്ണ ഭേദം ഉണ്ടായി. രണ്ടുതരം ഭാഷ നാട്ടിലുണ്ടെന്നു് വിദേശമിഷനറിമാർ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു് ഇതുകൊണ്ടാണു്. അവർണ്ണരുടെ ഇടയിൽ അധികം പ്രചരിച്ച ഈ തരം ഗാനങ്ങൾ സമാഹരിക്കാൻ ശ്രമം നടന്നുമില്ല. എന്നാൽ തമിഴിനോടു് അടുത്ത രീതി പോർട്ടുഗീസുകാർ വന്നകാലത്തും മാറിയില്ല. പോർട്ടുഗീസുകാരോടു് ബന്ധപ്പെട്ട മിശ്രവഗ്ഗക്കാരായ പറങ്കികൾ യൂറോപ്യൻ രീതിയിൽ നാടകങ്ങൾ അഭിനയിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു്, ചവിട്ടു നാടകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയപ്പോഴും തമിഴിനെയാണു് ആശ്രയിച്ചതു്. തെക്കൻ നാട്ടിൽ ഈ ശാഖ പിന്നെയും പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ഒന്നോർക്കണം. സംസ്കൃതത്തിനൊപ്പം ആശയത്തിലും,പ്രതിപാദനരീതിയിലും അന്തസ്സു് കിളിപ്പാട്ടിനു വരുത്തിയതിനുശേഷവും ഭാഷയുടെ ഭംഗി മുഴുവൻ എഴുത്തച്ഛകാട്ടിയ കുഞ്ചൻ ജീവിച്ച കാലത്തിനടുത്തുമാണു് ചവിട്ടനാടകങ്ങളും പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങിയതു്. ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, അച്ചടിയും, പത്രങ്ങളുടെ പ്രചരണവും കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, ഈ ഉച്ചനീച വ്യത്യാസം ഇന്നും കാണാമായിരുന്നു.

ഏതായാലും ഇത്തരം പാട്ടുകളിൽ രണ്ടെണ്ണം നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. രാമചരിതവും രാമകഥാപ്പാട്ടുമാണു് അവ.

രാമചരിതം

ഈ കൃതി മുഴുവനും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സാമാന്യക്കാർക്കു് വ്യാഖ്യാനമില്ലാത്ത ഈ പതിപ്പു് ഉപയോഗപ്രദമല്ല. ഉള്ളൂരും കൃഷ്ണൻനായരും വ്യാഖ്യാനിച്ചു് ആദ്യത്തെ പടലങ്ങൾപ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. വേലുപ്പിള്ളശാസ്ത്രി ആദ്യപടലങ്ങൾ മലയാളീകരിച്ചു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവ മൂന്നും ഉപയോഗപ്രദവുമാണു്. ഉള്ളൂർ വ്യാഖ്യാനിച്ചു് പടലങ്ങളിലെ പദാവലികൊണ്ടു് ഇംഗ്ലീഷിൽ പന്താട്ടക മാത്രമാ

ണ്ട് ഡാക്ടർ കെ. എം. ജോർജ്ജ് ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. കൃതിയുടെ പേർ 'ഇരാമചരിതം' എന്നാണെന്നു്—'ഊനമറൊഴമിരാമചരിതത്തിലൊരുതെല്ലു്' എന്നു് ആദ്യവും, 'അരവിന്തനയനൻ മലർമടന്തയൊട്ടുകൂടി വന്നിരാമചരിതം' എന്നു് ഒടുവിലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു നിശ്ചയിക്കാം. സർവ്വാംഗസുന്ദരമായ ഇരാമചരിതത്തിലെ സുന്ദരകാണ്ഡം പാടാൻ വിഷമമാണെന്നു പറഞ്ഞു് യുദ്ധകാണ്ഡ കഥയാണു് വർണ്ണിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഉത്തര ഒഴിച്ചുള്ള രാമായണകഥ മുഴുവൻ ഇതിൽ പറയുന്നുമുണ്ടു്. ഇരാമചരിതം പരിഷ്കരിച്ചു് രാമചരിതമാക്കി. അതുകൊണ്ടു് 'രാമചരിതം' എന്നു പറയുന്നതു് നമുക്കു് സ്വീകാര്യമായ പേരുതന്നെ.

കവിയുടെ പേരും മറ്റും

ആതി(ദി)ദേവനിൽ മനകാമ്പുടയ 'ചീരാമൻ' എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പേർ 'ചീരാമൻ' എന്നുതന്നെ.

ഈ ചീരാമൻ ശ്രീരാമവർമ്മയാണെന്നും മണികണ്ഠബിരുദാലങ്കൃതനായ ശ്രീരാമവർമ്മ 1195—1208 വരെ തിരുവിതാംകൂർ ഭരിച്ചിരുന്നെന്നും, അതുകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥകാരൻ അദ്ദേഹം തന്നെ ആണെന്നും ഉള്ളൂർ പറയുന്നു. ഒരു തിരുവിതാംകൂർ രാജാവാണു് രാമചരിതത്തിന്റെ കർത്താവു് എന്നു് ഐതിഹ്യമുണ്ടു്. ഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ കാണാതെയാണു് ആദിത്യവർമ്മയാണെന്നു് പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പറയുന്നതു്. അതും ബലമാക്കി പറയുന്നുമില്ല. ശിവരാമനാണോ ശ്രീരാമനാണോ ചീരാമനായതു് എന്നു് ആർ. നാരായണപണിക്കർ സംശയിക്കുന്നു. മറെറാരു വിദ്വാൻ ഇതെഴുതിയതു് ഒരു ശിവരാമപിഷാരടിയാണെന്നു പറയുന്നു. ഇതിനൊന്നും തെളിവില്ല. ആദിദേവനേയും പോകിപോകശയനനെയും സ്തുതിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് കവി രാജാവാകണം എന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണരെ സ്തുതിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് കവി ബ്രാഹ്മണനല്ല എന്നു പറയാം. രാമവർമ്മരാജാവു തന്നെ ആയിരിക്കാം കവി

എന്നു് ഐതിഹ്യത്തെ ബലപ്പെടുത്തി പറയാം എന്നു് തോന്നുന്നു.

ഇനി കാലത്തെ പറ്റിയാണു്. കമ്പരുടെ രാമായണ നിർമ്മാണശേഷമാണു് ഇതു നിർമ്മിച്ചതു് എന്നുപറയാം. ലീലാതിലകത്തിനു മുമ്പും. 13–ാമതൽ 15വരെയുള്ള നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ ഇടയ്ക്കു് എന്നതു് ഉറപ്പു പറയുന്ന വിധമാണു് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രൂപം. 13–ാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കം മുതൽ 14—ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതിവരെയുള്ള കാലത്തിനിടയ്ക്കു് ആകാം ഈ ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതി എന്നു പറയാം. ഇതു നല്ല ഒരു വലിയ കൃതിയെപ്പറ്റി എന്തുകൊണ്ടു് തെക്കൻ ദിക്കുകാരനായേക്കാവുന്ന ലീലാതിലകകർത്താവു് സൂചിപ്പിച്ചില്ല എന്നൊരു ചോദ്യം ഉദിക്കാം. ലീലാതിലകകർത്താവു് പാട്ടിനെപ്പറ്റി ആസ്ഥയില്ലാതെ ഒരു സൂത്രം നിർമ്മിച്ചു് ഒരു ഉദാഹരണവും കൊടുത്തു എന്നല്ലാതെ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ കാര്യം പോലെ പാട്ടിനെ പറ്റി ശ്രദ്ധിച്ചില്ല എന്നും ഓർക്കണം. ഒരു പാട്ടേ അദ്ദേഹം മുഴുവൻ ഉദ്ധരിക്കുന്നുള്ളൂ.

ഇതു മലയാളകൃതിയാണോ തമിഴു് കൃതിയാണോ എന്നാണു് പിന്നീടുള്ള തർക്കം. ഏതായാലും ചെന്തമിഴു് കൃതിയല്ല. കൊടുന്തമിഴു് കൃതിയുമല്ല. ചെന്തമിഴ് വ്യാകരണത്തെ തികച്ചും അനുസരിക്കുന്നുമില്ല. കേരളത്തിൽ മാത്രം പ്രചാരമുള്ള പ്രയോഗങ്ങളും ഇതിലുണ്ടു്. പരിവത്തനദശയിൽ, തമിഴിനു് കൂട്ടുതൽ പ്രാബല്യമുള്ളിടത്തു്, രചിച്ച കൃത്രിമ ഭാഷാരീതിയിലുള്ള ഒരു കാവ്യമാണു് ഇതു്. *1 എന്നാൽ രാമചരിതം അന്നത്തെ സാഹിത്യ ഭാഷയിൽ എഴുതിയതാണു് എന്ന ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിപ്രായം അത്ര ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ തമിഴല്ലാതെ

*1 ചിലപ്പതികാരത്തിൽ കാണുന്ന മലൈനാട്ടു വഴക്കങ്ങൾ മാത്രമല്ല തനി ഭാഷാപദങ്ങൾ രാമചരിതത്തിലുണ്ടു്. തനി സംസ്കൃതപദങ്ങളെ തമിഴർ സ്വീകരിക്കാത്ത വിധം ഇതിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ലിംഗവചനപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കാത്ത പൂർണ്ണ ക്രിയാപദങ്ങളും ഇതിലുണ്ടു് എന്നു് ഉള്ളൂർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

മറ്റൊരു സാഹിത്യഭാഷ തെക്കൻ ദിക്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സംസ്കാരത്തിന്റെ വളർച്ചക്കിടയ്ക്ക് മുൻപുള്ളവയോടോ പിൻപുള്ളവയോടോ ബന്ധമില്ലാതെ ചില പ്രത്യേകതകളോടുകൂടി ചില കൃതികൾ ഉണ്ടാകും. അത്തരം ഒരു കൃതിയാണ് രാമചരിതം. ഈ രാമചരിതം പിന്നീടുള്ള ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഒരു കളത്തട്ടാകയും ചെയ്തു.

മിശ്രഭാഷയിലുണ്ടായ അക്കാലത്തെ മറ്റു കൃതികളും രാമചരിതവും തമ്മിൽ പ്രകടമായ വ്യത്യാസമുണ്ട്. വിനോദശൈലിയിലാണ് ആദ്യത്തെ വകയിലുള്ള കൃതികൾ രചിക്കപ്പെട്ടത്. ഇത് വിചാരശൈലിയിലും. ഒന്നു ചിരിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ഉത്തമമണിപ്രവാളകൃതികളുടെ കർത്താക്കന്മാർ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും പരിസരവും മറന്ന് ഫലിതം പറയുന്ന ഘട്ടമുണ്ടാക്കും. എന്നാൽ രാമചരിതകർത്താവ് ഒഴിഞ്ഞുമാറി ഗൗരവം പാലിക്കും. ഈ കാര്യം കാവ്യത്തെ പററി പറയുമ്പോൾ വിവരിക്കാം. ചെറിയവക്ക് അറിയുമാറു ചെയ്ത രാമചരിതം ഒരു ചെറുകൃതിയല്ല. എഴുത്തച്ഛനിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുന്ന അന്തസ്സ് രാമചരിതത്തിൽ ഒളിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രകൃതം

164 പടലങ്ങളിലായി 1814 പാട്ടുകൾ ഇതിലുണ്ട്. 11 പാട്ടുകളാണ് സാധാരണമായി ഓരോ പടലത്തിലും ഉള്ളത്. 12 പാട്ടു വീതമുള്ള പതിന്നാലു പടലങ്ങൾ ഉണ്ട്. 10 പാട്ടുവീതമുള്ള 4 പടലങ്ങളും.

ആദ്യത്തെ പടലത്തിലുള്ള പാട്ടുകൾ സ്തുതികളും കാവ്യവിഷയ സൂചനയും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ദേവന്മാരിൽ ഗണപതി, വിഷ്ണു, ശിവൻ, ഇന്ദ്രൻ, അഗ്നി, യമൻ, നിർൃതി, വരുണൻ, കുബേരൻ, ഈശൻ, സൂര്യൻ, അനന്തൻ, ബ്രഹ്മാവ്, മറ്റു ദേവന്മാർ, ഷൺമുഖൻ, കാമദേവൻ, എന്നിവരെയും ദേവിമാരിൽ സരസ്വതി, പാർവതി, ലക്ഷ്മി, ഭൂമിദേവി, മഹിഷാസുരമർദ്ദിനി, ഭൈരവി ഇവരേയും വന്ദിക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണർ (ഉത്തമർ)

വാല്മീകി, വ്യാസർ, അഗസ്ത്യൻ, നമ്മാൾവാർ എന്നി വരെയും സ്തുതിക്കുന്നുണ്ട്. പിന്നീടാണ് കാവ്യസൂചന. സുന്ദരകാണ്ഡം ഒറ്റപ്പാട്ടിൽ സമാഹരിക്കുന്നു. കവി സരസ്വതിയോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു ഫലിച്ചതാണ്. പില്ലാ ലത്തെ പാട്ടുകളുടെ പ്രകൃതവും കാണിക്കുന്നതുമാണ്.

*1 ജ്ഞാനമെങ്കൾ വിളയിച്ചുതെളിയിച്ചിനിയ
ചൊൽ
നായികേപരവ *2 യിൽ തിരകൾ നേരുനടൻ
തേനുലാവിനപദങ്ങൾ വന്നു തിങ്കിനിയതം
ചേതയുൾതുടന്നു തോന്നുംവണ്ണമിന്നുമുതലായ്
ഊനമറെഴുമിരാമചതിരത്തിലൊരുതെ—
ല്ലൂഴിയിൽ ചെറിയവക്കിയുമാറുര ചെയ്വാൻ
ഞാനടക്കിനതിനേണനയനേനടമിടെൻ
നാവിലിച്ചരയൊടുവച്ചടിയിണക്കമലതാർ

ഈ പ്രാർത്ഥന ഫലിച്ചു എന്നു് കാവ്യംതെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. സുന്ദരകാണ്ഡംഭംഗിയായിസംഗ്രഹിക്കുന്നതുനോക്കുക.

ആഴിമാതിനെ നിശാചരവരൻ കവന്നുകൊ—
ണ്ടാടിമാസങ്ങൾ വരും മുന്നം മറഞ്ഞവഴിയെ
ഊഴിമീതു നടന്നന്നകപിമന്നരുറവാ—
യോടിനാട്ട *3കൈനവേ *4ഹരികൾനാല്പുദിശെയും
കീഴ്മേല്പുംവിനവിൻറ *5ളവിൽ വായുതനയൻ
കേടില്ലാതമതിയൊടു തിരയാഴികടന്ന—
ന്നാഴനീൽമിഴിയെ മൈഥിലിയെനേടിയൊരിരാ—*6
മാൽ *7 പുനന്തവയുരപ്പതിനിരപ്പമെങ്ങളാൽ
മാൽപുനന്തവനറിഞ്ഞണഞ്ഞംഗുലീയവും
മാലവാർകുഴലിലെഴും മണികൈക്കൊള്ളുംമുന്നെ
വേൽപൊരുന്നമിഴിയാൾക്കു നൽകിയപ്പൊഴതിലേ

---

*1 മനസ്സിലാകാൻവേണ്ടി നമ്മുടെ അക്ഷരമാലയിലെ അക്ഷരമെല്ലാം ഉപയോഗിച്ചാണ് രാമചരിതത്തിലെ പദ്യങ്ങൾ പകർത്തിയിരിക്കുന്നതു്. *2 കടൽ. *3 നാട്ട് അന്വേഷിക്കു് എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ *4 കുരങ്ങന്മാർ *5 അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ *6രാ രാത്രിയിൽ *7 ധരിക്കുക

മേതിൽ *8 വീണടിപണിഞ്ഞുവിടയും തൊഴുതു
പോയ്
ചേൽപെരുത്തഹരിവീരനലയാഴികടന്ന–
ത്തീരമെയ്തിയിരുന്നോർ കപികൾചൂഴ്ന്നിനിയ
പൈമ്പാൽവെല്ലുന്ന മൊഴിയാൽ മൊഴിഞ്ഞാൻ
തൊഴുതെല്ലാം.
പാർമന്നൻതന്നൊട്ടുമൈഥിലിയുടെ ചരിതമേ!

ഈ വിധമാണ് കഥ തുടങ്ങുന്നതു്. തുടർന്ന് സീതയുടെ കഥ രാമനെ വർണ്ണിച്ചുകേൾപ്പിക്കുന്നു. കവി വാല്മീകിയേയും കമ്പരേയും അനുകരിക്കുകയും ചിലയിടങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. രാമചരിതത്തിൽ സീതയെ രാവണൻ ആശ്രമത്തിൽ നിന്നു് ബലാൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകയല്ല ചെയ്യുന്നതു്. സന്യാസിയായ രാവണൻ സീതയെ ഭർത്താവിന്റെ സമീപത്തിൽ കൊണ്ടുപോകാമെന്നു പറയുന്നു. *9 അപ്പോൾരാവണൻ സീതയെ രാമസമീപത്തു കൊണ്ടുപോകാമെന്നു് ഏല്ക്കുന്നു. ഇതുപോലെ മറു ചില വ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഹനുമാൻ സീതയെ കാണാതെ കുഴങ്ങുമ്പോൾ ഉണ്ടായ അനുഭവം വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക.

വീരർ തൻ മണിവിളക്കേ വേൽമിഴിയാളെക്കാണ്മാ–
നാരെനിക്കുതകുവോരെന്നകമഴന്നുഴന്നനേരം
താരിടൈമണം പുണർന്നു തരുനിരതടഞ്ഞുപോന്ന—
മാരുതദേവൻ വന്നു വഴിയേതെന്നരുളിചൈതാൻ.

ഈ ആശയം കണ്ണശ്ശനും എഴുത്തച്ഛനും വികസിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. സീതയെ ഹനുമാൻ കാണുന്നതു്:

---

8 ഭൂമിയിൽ.*9 ഇതുപോലെ ഒരു ഘട്ടം ശക്തിഭദ്രന്റെ ആശ്ചര്യചൂഡാമണിയിലും കാണുന്നുണ്ടു്. അപ്പോഴാണു് ശൂർപ്പണഖ അവിടെ വന്നു് സീതയെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നതു്. സീത സ്വമനസ്സാലെ തേരിൽ കയറുന്നു.

അരുൾചെയ്ത വഴിയേപോയ് നല്ലശോകമാവനിപുക്ക—
നിരപലതായ് ചുഴന്ന നിശാചരിമാക്കളുള്ളിൽ
ഒരു പെരുമരത്തിൻ കീഴടൽ പൊടിയണിഞ്ഞുകുമ്പി—
ട്ടരുവയർമണിയെക്കണ്ടേനകലവേയിരുന്നവാറും.

സീതയുടെ അടുക്കൽ രാവണൻ ചെന്നപ്പോൾ ദേവിയുടെ നിലയും ചുരുക്കി പറയുന്നു.

അന്നനടയാൾ പിന്നെയതിനു ചിന*1മീടി
നിന്നുടൽ പിളർന്നു നിണവും പരുകിയിപ്പോൾ—
എന്നിടർ കെട്ടപ്പനിനിയെന്നവനണഞ്ഞാൻ.
അണഞ്ഞകരവാൾ തിരുവുടമ്പിലമിഴും മുൻ—
*2കണ്ണംകുളർ നിശാചരികുതിത്തു പിടിപെട്ടാൾ

എന്ന വർണ്ണനയിൽ വാളെടുക്കുന്ന കായ്യം വാല് മീകി പറയുന്നില്ല. ധന്യമാലിനി എന്ന അപ്സരസ്സാണ് രാവണനെ അവിടെനിന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതു്.

രാമൻ രാവണനോട്ട് യുദ്ധത്തിനു് പുറപ്പെടുന്നിടം നോക്കുക.

അരചനുലകങ്ങൾക്കു മുന്നിനും മുന്തിയോ—
രമലൻ, ഉലകങ്ങൾക്കു തമ്പിരാനുമ്പരിൽ
കരുണപൊഴിയുന്ന കാകുൽസ്ഥനാപത്തിനെ
ക്കളവതിനു വമ്പെഴും തമ്പിയും താനുമായ്
ഹരിവരർ മുഴുത്തതെല്ലാരുമായ് മെല്ലെമെ—
ല്ലണയവെ വിഭീഷണൻ തന്നൊടും പോയ്പട
കരണിലകുഗോപുരത്തുഴിമേ—
ലുറുതി വരുമാറരക്കർക്കുമത്തൽക്കുമേ!
(നമ്പിയാക്കും ഗുരുവായിരുന്ന ചീരാമകവി.)

രാവണന്റെ ചരമം:

*1 കോപം. *2 ധന്യമാലിനിയെ തമിഴാക്കിയതു്. മണ്ഡോദരി ഒളിച്ചിരുന്നതും ഇടപെട്ടതും ശകുനിഭട്ടന്റെ ആശ്ചര്യചൂഡാമണിയിൽ വിവരിക്കുന്നതു് ഓർത്താണ് രാമായണചമ്പൂകാരനും അദ്ദേഹത്തെ തുടർന്നു് എഴുത്തച്ഛനും രംഗം വർണ്ണിക്കുന്നതു്.

വായാലജൻ മൊഴിഞ്ഞുള്ളിലഴിഞ്ഞെ–
ന്മല്ലാർ കുഴൽ കയ്യാരെ വണങ്ങിച്ചിലയുന്തി
ക്കായാമലവർണ്ണൻ തന്നിടകൈകൊട്ടു ചാപം
കാതേറെ വലിച്ചേറെ വലങ്കെ കൊട്ടഞാണും
പോയേറ, നിറഞ്ഞോരളവിൽ പോയിതം വെന്തേ
പോയിതുലകീരേഴിമെരിഞ്ഞന്നിടരേറീ
പേയായിതു കാണുന്നവർപൈതാമഹമായി
പ്പേരാലുരചേന്ന (സ്ത്രീ) സ്ത്രീരമുറാർന്നതുകണ്ടേ
ആത്തെങ്ങുമെരിഞ്ഞസ്ത്രം വേന്തൻ ചുമൽമുട്ടോ–
ടായപ്പടമുറിച്ചൊലി കെട്ടത്തുടവിട്ടാൻ
തീന്നുതുയർ പാർമുന്നിനുമെന്നുംപടിവേഗം
പേന്ന(സ്ത്രീ)സ്ത്രീരം വീരൻ കിളിർ നകതഞ്ചരൻ–
നെഞ്ചിൽ

പാഞ്ഞുള്ളിലിരുന്നോരുയിരോട്ടം പലപാട്ടം
പായുന്ന പിണത്തോട്ട ചിതത്തോട്ടമൊരിക്കം
ചേന്നങ്ങു പുറപ്പെട്ടതുമുൾകീ ളവിയിൽപ്പോയ്–
ത്തീരേറവിരഞ്ഞേറിനുമുവൽ തന്നോളം – –

എന്ന സരസമായ വർണ്ണന രാമചരിതത്തിലുള്ളതു് വായിക്കേണ്ടതാണു്. നല്ല യുദ്ധവർണ്ണന ധാരാളം ഉള്ള മലയാളത്തിൽ ചീരാമകവി പ്രൗഢനേറ രാമായണയുദ്ധകാണ്ഡം ആദ്യത്തെ വലിയ വർണ്ണനയുള്ള തുടക്കവും, തുടർന്നു കഥ പറയുന്ന രീതിയും ഒരുവിധം ഭംഗിയായി കാട്ടിയതാണു് എന്നു് ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം.

രാവണവധത്തിനുശേഷം രാമന്റെ മുന്നിൽ വന്ന സീതയുടെ നിലപാടുനോക്കുക.

*1നേരിടയാട്ടവോരണികൊങ്കയും ചുമടേറിയേറ്റം
നീലനെടുംകണ്ണീരാൽ നിറുത്തിയാനനപങ്കജംതാഴ്–
ത്താര*2മണിഞ്ഞമാർവിടവും മറച്ചുകരങ്ങളാൽ മെ–
യ്യാഭതെളിച്ചുതാർക്കുഴൽകുഴകൊണ്ടും നേർത്തുകിൽ
കൊണ്ടുമെല്ലാം

---

* 1 മദ്ധ്യം കൃശമാകയാൽ ആട്ടുന്ന ദേഹം
* 2 ഹാരം

രാമായണചമ്പൂകാരൻ സീതാദർശനത്തിൽ രാമനെക്കൊണ്ട് 'വേശ്യാസീമന്തമേ' എന്നുവരെ സീതയെ വിളിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ചീരാമകവി വാല്മീകിയെ തുടരുന്നു:

'തനിയെ വിളക്കുപൊരുന്ന നയനരോഗം
തലവെട്ടുമെന്നവെണ്ണമേനന്നേയെനിക്കു'

എന്നു് പറയിക്കുന്നേ ഉള്ളൂ. 'നയനരോഗമുള്ളവനു് വെളിച്ചം എന്നതുപോലെ നിന്നെ കാണാൻ എനിക്കു വിഷമമാണു്' എന്നു പറയിക്കുന്നു.

അഗ്നിയോടു സീതയുടെ പ്രാർത്ഥന:

ഇരുന്നാൾ ലങ്കതന്നിൽ എന്നുടെ മനസ്സിനാൽ ഞാൻ
കരങ്ങളുകിലും നൽകനവില്യം നിനവില്യം ഞാൻ
ഖരൻ കരളരിഞ്ഞ വേന്ദ്രൻ കഴലിണയെന്നിയെ
ന്നിൽ
പൊരുന്തിനേനാകിലഗ്നി പുകഞ്ഞിനിയടക്കുകെ
ന്നേ.

എന്നാണു്.

ദേവകൾ സീതയെ സ്തുതിക്കുന്ന കേശാദിപാദത്തിൽ നിന്നു് ഒരു ഭാഗം.

നാഗശായിതൻനായികേപവിഴത്തിനോടുപമാന
മായ്
നവരത്നാദികൾ പുകഴ്കിലോ വരുമരുണപങ്കജ
കരണികാ—
സ്ഥാകുലം മികവാകയാലൊഴിവോമതും തിരയാഴി
മിതമല—
പങ്കജമലരാലെപ്പരിചവതരിച്ചതു്മൂലമായ്.

വാനരർ പ്രാർത്ഥിച്ച വരം

എനിക്കെന്നും വരമിതെന്നു വേണ്ടുമിമ്മരങ്ങൾവല്ലി
കളുമെക്കുങ്ങും
വനത്തുള്ള വാനരകുലത്തിനൊക്കെ മധുരം പിറന്തി
മതിയെന്നായേ

കനത്തകായ്കനികൾ കവുകാഫല മകാലമാകിലും
നിരന്തരം
പുനൽ തിളച്ചമകരന്ദമായ് വരിക ഭൂതലത്തൊഴുകു
മാറെല്ലാം
(പഴങ്ങൾക്കെല്ലാം മധുരവും ആറുനീർതേനും
ആകണം)

മുൻപു പറഞ്ഞതു കൂടാതെ തെല്ലുഫലിതവും ചില പ്പോൾ ഇതിൽ തല കാട്ടുന്നുണ്ട്. രാത്രിയുദ്ധത്തിൽ കുര ങ്ങന്മാർ രാക്ഷസരെ ജയിച്ചതു് മലകൊണ്ടും രാക്ഷസർ കപികളെ ഉപദ്രവിച്ചതു് 'ചില' (അമ്പു്, വില്ലു്) കൊ ണ്ടുമാണെന്നും അങ്ങനെയാണു് അവരെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ തെന്നും കവി പറയുന്നു.

പാട്ടിനെ ഗൗരവപൂർവ്വം വീക്ഷിച്ചു് പെരുമാറിയതു കൊണ്ടു് കണ്ണശ്ശനും, പുനത്തിനും, എഴുത്തച്ഛനും രീതി യിലും ആശയത്തിലും രാമചരിത കർത്താവു വഴികാട്ടി. ഭാഷാവൃത്തങ്ങളുടെ വളർച്ചയുടെ ചുവടു് രാമചരിതത്തി ലാണു് ഉടങ്ങിയതു്. തമിഴിലെ വൃത്ത (യപ്പു്) ശാസ്ത്രമാ ണു് ആദർശമെങ്കിലും വടക്കൻപാട്ടിൽ കാണുന്നവൃത്തം, കേക,കാകളി, കളകാഞ്ചി,ദ്രുതകാകളി, ഊനകാകളി,തരം ഗിണി, ഊനതരംഗിണി,ഇന്ദുവദന,മഞ്ജരി,കുറത്തിപ്പാ ട്ടു്, കുസുമമഞ്ജരി, തോടക, ഉപസർപ്പിണി,സർപ്പിണി, മദനാർത്ത, മല്ലിക മുതലായി പിൽക്കാലത്തു വികസിച്ച വൃത്തങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ ഇതിലുണ്ടു്. ഇവ എല്ലാംതന്നെ പിൽക്കാലത്തു് തമിഴിനോടു വേർപെട്ടു് അക്ഷരകാല ത്തിൽ വന്നു് സ്ഥിരപ്പെട്ടു.

സാഹിത്യോപക്രമത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന വൻകൃ തികൾക്കു് പല വിധത്തിലുള്ള പരാധീനതകൾ കാ ണും. എന്നാൽ അവയിൽ കാണുന്ന നവാങ്കുരങ്ങളാണു് അവയ്ക്കു് മേന്മ നൽകുന്നതു്. ഗംഭീരാശയന്മാരായ കവി കൾ മണിപ്രവാളമെന്ന പേരിൽ കോമാളിവേഷം കെ ട്ടിയ കാലത്തുതന്നെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചു് മലൈനാട്ട കാവ്യരീതി അന്തസ്സോടെ കാത്തു രക്ഷിച്ചു് അഭിമാനം പുലർത്തി, ഒരു പ്രത്യേക കൃത്രിമഭാഷയിൽ എഴുതിയ കാ

വ്യമാണ് രാമചരിതം. പിൽക്കാലത്തെ മഹാകവികളായ പാട്ടുകാർക്ക് ആശയത്തിലും ആശയിലും രീതികളിലും ഇതുപ്രചോദനം നൽകി ഉയരത്തേക്ക് ചാടുവാൻ ഒരു 'സ്പ്രിങ്ങ് ബോർഡായി' തീർന്നു എന്നു തന്നെ പറയാം. രാമചരിതത്തെ ആദ്യം ഒരു വിധം ഭംഗിയായി കുറച്ചു ഭാഗങ്ങൾക്ക് വ്യാഖ്യാനവുമായി പ്രകാശിപ്പിച്ച ഉള്ളൂരും, മുഴുവൻ പ്രകാശിപ്പിച്ച സാംബശിവശാസ്ത്രിയും, വ്യാഖ്യാനിച്ച പി. വി. കൃഷ്ണൻ നായരും നമ്മുടെ കൃതജ്ഞത അർഹിക്കുന്നു. 'ജ്ഞാനമെങ്കൽ വിളയിച്ചു തെളിയിച്ചു ഇനിയചൊൽ' ഈ കവിയിൽ കൂടി പകർന്നതു് ഒടുവിൽ ഒരു മഹാഹ്രദത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാനമായിത്തീർന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

രാമകഥാപ്പാട്ട്

കോവളത്തിനടുത്തു അവ്വാ (ഒവ്വാ)ടുതുറയുള്ള അയ്യാപ്പിള്ള ആശാൻ അന്നു് ആ ദിക്കിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന നാട്ടുഭാഷയിൽ (തമിഴ്കലർപ്പു നല്ലവണ്ണമുള്ള ഭാഷയിൽ) രാമകഥ ലളിതമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ വാസുഭട്ടതിരിക്കൊപ്പം ആശാനും കവിയായതു് ഏതോ ദിവ്യൻ കൊടുത്ത പഴം തിന്നിട്ടാണത്രെ! ആശാന്റെ അനുജൻ ഈ പഴത്തിന്റെ ഞെട്ട തിന്നു് ഒരു കൊച്ചു കവിയും ആയത്രെ. ആശാന്റെ കാലം രാമചരിതകർത്താവിന്റെ കാലത്തിനടുത്തു തന്നെയാണു്. ആശാനെ മുന്നോട്ടും രാമചരിതകർത്താവിനെ പിന്നോട്ടും കാലഗണനയായ ഊഞ്ഞാലിൽ വലിച്ചു കൊണ്ടുപോകാൻ ഉള്ളൂർ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. തെളിവിനായി രാമകഥാപാട്ടിനു് തുടക്കമായി ചൊല്ലാറുള്ള പാട്ടിൽ കണ്ണശ്ശന്റെ സൂചന ഉണ്ടെന്നുള്ളതും ആശാന്റെ അനുജന്റെ വകയാണെന്നു പറയുന്ന ഭാരതം പാട്ടിലെ ഭാഷ പ്രദർശിപ്പിച്ചുമാണു്. ഒന്നാമതായി ആശാൻ എഴുതിയതല്ല ഈ 'തുടക്കപ്പാട്ടു്.' അതിൽ ഉള്ളൂർ സൂചിപ്പിക്കുന്ന വരികൾ ഇല്ലാതെ പലരും ചൊല്ലുന്നതു് കേട്ടിട്ടുമുണ്ടു്. രാമചരിത നിർമ്മാണത്തിനടുത്ത കാലത്തു

നിർമ്മിച്ചതാണു് രാമകഥാപ്പാട്ടു്. ഭാഷ,കുറച്ചുകൂടി സംഭാഷണഭാഷയോടടുത്തതും.

പാടിക്കേട്ടാൽ നല്ലരസം തോന്നിക്കുന്ന ഈ രാമകഥാപ്പാട്ടു് തെക്കുള്ള വിഷ്ണുക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഇന്നും ചന്ദ്രവളയം എന്ന ഒറ്റ വാദ്യത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി പാടാറുണ്ടു്. ഈ ഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടില്ല. വിരുത്തങ്ങളും പാട്ടുകളുമായിട്ടാണു് ഈ കൃതി രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ലാളിത്യമാണിതിന്റെ പ്രധാന ഗുണം. താളത്തിനൊപ്പിച്ചു് വാക്കുകൾ വയ്ക്കുകയാണു് ഇതിനുള്ള മഹാത്മ്യം.

ഉദാഹരണത്തിനു് ഒരു വിരുത്തവും ഒരു പാട്ടും താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

ദശരഥന്റെ പായസവിതരണമാണു് വിവരിക്കുന്നതു്.

അതിശയിച്ചന്നം വാങ്ങി അരചനും ദേവിമാരെ
മതിചിറന്തൊഴുത്തനേരം മികുന്നവന്നരികിരുന്നാർ
പുതുമതിനുതലിമാക്കു പുത്രരുണ്ടാവാനായ്
ചതുർ മുഖൻ പടച്ചനേരം ദശരഥൻ പകുത്താർ
ചോറെറ

(അത്ഭുതത്തോടുകൂടി രാജാവു് പായസം വാങ്ങി. പത്നിമാരെ സന്തോഷത്തോടു കൂടിഉറക്കെവിളിച്ചു. അവർ സന്തോഷത്തോടുകൂടി അടുത്തു വന്നു. നവചന്ദ്രനേപ്പോലെയുള്ള സുന്ദരിമാർക്കു് പുത്രന്മാരുണ്ടാവാനായി ബ്രഹ്മാവു് നിശ്ചയിച്ച സമയത്താണു് ദശരഥൻ പായസം പകുത്തു കൊടുത്തതു്.)

അമ്പേറു വീണ ബാലി, രാമനോടു് പരിഭവം പറയുന്നതു്.

മന്നാ നീയെതുക്കെന്നെയെയ്തായ്—ബുദ്ധി
ചൊന്നതാർ ക്രൂരങ്ങുകളെ കൊൻറാക്കിലാമോ
മന്നർ ചിലർ കേട്ടാകിലും ചിരിക്കും—താര
മടിയാമൽ അനലൻ വളർത്തു മരിക്കും—പാരിൽ

അന്നേരം ഇരവി തേരിലിരിക്കും —അന്ത
ഇളയവനും നലമായ് ചെന്നിരുന്നരശു ഭരിക്കും—
മന്നാ...

വേട്ടപെണ്ണെ കളവാണ്ട കള്ളനങ്ങിരിക്കെ
വിറുതാവിലെ ഞാനും കിടന്നിങ്കുമരിക്കെ
ചാട്ടമറകുരങ്ങെ എറുമ്പരിക്കെ—നമ്മെ
തരംകെട്ടുത്ത രാവണനുമങ്ങിരുന്നു—ചിരിക്കെ—മന്നാ
ചതിത്തിരുന്നു വാലിതൊടലാമോ—തമ്പി
ചതിയനുടെ ചൊൽ കേൾക്കലാമോ—ആക്കും
എതിർപ്പോരിലെന്നെ വെല്ലുല്ലാമോ—ദേവി
ഇവനാലെ ചിറമീണ്ടു് ഇക്കരയിലാമോ—മന്നാ.
.....
എൻപതിയുമട്ടത്താൾക്കാച്ചേ—ഉലകിൽ
എളിയോക്കും പെരിയോക്കും ഇതൊരു പേച്ചാച്ചേ
—മന്നാ.

(അല്ലയോ രാജാവേ! നീ എന്തിനു് എന്നെ എയ്തു? ഈ ബുദ്ധി നിനക്കു് ആരു് പറഞ്ഞുതന്നു? കുരങ്ങുകളെ വേട്ടയാടി കൊല്ലാറുണ്ടോ? നീ കുരങ്ങിനെ വേട്ടയാടി എന്നു രാജാക്കന്മാർ കേൾക്കുമ്പോൾ ചിരിക്കും. താര മടിക്കുടാതെ അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്യും. അപ്പോഴും സൂര്യൻ തേരിൽ വിളങ്ങും. സുഗ്രീവൻ അതോടുകൂടി രാജാവായി നാടുവാഴും. സീതയെ മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു പോയ കള്ളനായ രാവണൻ കൂലുക്കമില്ലാതെ അവിടെ ഇരിക്കുന്നു. വെറുതെ ഞാൻ ഇവിടെ കിടന്നു മരിക്കുന്നു. എഴുനേൽക്കാൻ (സഞ്ചരിക്കാൻ) പാടില്ലാത്ത എന്റെ ദേഹം എറുമ്പരിക്കും. നമ്മളെ മണ്ടനാക്കിയ രാവണൻ അവിടിരുന്നു ചിരിക്കും. ചതിചെയ്ത ബാലിയെ കൊല്ലുന്നതു് ശരിയാണോ? അതുമല്ല എന്റെ അനുജനായ സുഗ്രീവന്റെ വാക്കു് വിശ്വസിക്കാവുന്നതാണോ? ആക്കും എന്നോടു് നേരിട്ടനിന്നു യുദ്ധംചെയ്തു ജയിക്കാൻ സാധിക്കുമോ? അതുമാത്രമല്ല സുഗ്രീവനെക്കൊണ്ടു് ബന്ധനസ്ഥയായി കഴിയുന്ന സീതയെ ഇങ്ങു കൊണ്ടുവരാൻ സാധിക്കുമോ? എന്റെ നാടു് അടുത്ത ആൾക്കായി തിന്നു. വലിയവക്കും ചെറി

യവക്കും ഈ സംഭവം പറയുവാനുള്ള ഒരു കായ്വുമായി.)

ആവശ്യമനുസരിച്ച് കാര്യം ചുരുക്കി പറയുക, വിശദീകരിക്കേണ്ടിടത്ത് നാടകീയമായ രീതിയിൽ വിശദീകരിച്ച് മനസ്സിൽ തട്ടത്തക്കവണ്ണം പറയുക, അതിനു് ഇണങ്ങുന്ന പാട്ടും വിരുത്തവും സ്വീകരിക്കുക, സാമാന്യക്കാർക്കു് രസിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ അവർക്കു മനസ്സിലാകുന്ന രീതിയിൽ പറയുക എന്നു് സൽസാഹിത്യത്തിനും കഥപറച്ചിലിനും ഉള്ള നല്ല വഴിയിൽ അയ്യപ്പിള്ള ആശാൻ ഏറെ മുന്നോട്ട നടന്നിട്ടുണ്ടു്. കാലം പഴഞ്ചനാക്കിയ ഭാഷാകഞ്ചുകമൊന്നുമാത്രമാണു്, ഒരു കാലത്തു് എളിയോർക്കും പെരിയോർക്കും പേച്ചിനു് വകനൽകിയ ആശാന്റെ പാട്ടുകൾ നമ്മളിൽനിന്നു് ദൂരത്തുമാറി നിൽക്കാൻ ഇടയായതു്. മുഴുവൻ പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ട ഒരു കൃതിയാണു് ഇതു്. രാമചരിതത്തോളം വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമം ഇന്നും ഈ കൃതിക്കില്ല. സാധാരണക്കാരെ കവിത സമീപിക്കാൻ തുടങ്ങിയതിന്റെ ലക്ഷണമാണു് ഇതിൽ കാണുന്നതു്.

ആശാന്റെ അനുജനും, ആശാൻ തിന്ന പഴത്തിന്റെ ഞെട്ടതിന്നു കവിയായ ആളും ആണത്രെ അയ്യനപ്പിള്ള ആശാൻ. അദ്ദേഹം എഴുതിയതാണെന്നു പറയുന്ന ഭാരതം പാട്ടു് ഒരു നൂറാണ്ടുകൂടി കഴിഞ്ഞ ഭാഷയുടെ വളർന്ന രൂപമാണു് കാട്ടുന്നതു്. അതെപ്പറ്റി പിന്നീടു പറയാം.

മറുചില തെക്കൻപാട്ടുകൾ

തെക്കൻപാട്ടുകൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നതും പുലവർ(പണ്ഡിതന്മാർ) എന്നു പറയുന്ന ആശാന്മാർ വില്ലു്, കുടം, കോൽ തുടങ്ങിയ ഉപകരണങ്ങളോടുകൂടി സദസ്സിൽ പാടി രസിപ്പിക്കുന്നതുമായ അനേകം പാട്ടുകഥകൾ പാടിക്കേൾക്കുമ്പോൾ ആകർഷകമായി തോന്നുന്നരീതിയിൽ പലകാലങ്ങളിൽ രചിച്ചവയും പാടിപ്പാടി, കുറവും കൂട്ടലുംകൊണ്ടു് കയറി ഇറങ്ങി രൂപംമാറിയവയായും ഇന്നും പ്രചാരത്തിലുണ്ടു്. പിൽക്കാലത്തു ജനങ്ങളെ ആകർഷിച്ച നാടകങ്ങളേക്കാൾ നാടകീയമായ രീതിയിലാണു് ഇവയുടെ പ്രതിപാദനവും. കന്നടിയൻ പോരു്, തമ്പുരാൻ പാട്ടു്,

പുരുഷാദേവിപ്പാട്ട്, നീലികഥ, ഇവയുടെ ആദ്യരൂപ ങ്ങൾക്ക് പഴക്കമുണ്ട്. എന്നാൽ ആ രൂപത്തിലല്ല ഇവ ഇന്നു പ്രചരിക്കുന്നതു്. വടക്കൻ പാട്ടിലെ ഇളംപൈത ലിന്റെ (ആലുങ്ങോർ വീട്ടിൽ ഉണിച്ചന്തോരുടെ)കഥ യ്ക്കൊപ്പം ശോകസ്ഥായിയായി ശോകാന്ത്യമായി തീരുന്ന 'ഒപ്പന്നിറത്താൽ കഥ'യ്ക്കും,കണിയാങ്കുളം പോരിനും ഇത്ര യും പഴക്കമില്ല. ഇവകൂടാതെ മതിലകത്തു കഥ, കോട്ടയം വീരകേരളവർമ്മയെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന പുതുവാതപ്പാട്ട് ഇ ങ്ങനെ പല സമ്പാദ്യങ്ങളും ഇവയിൽനിന്നും നമുക്കു ല ഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയെപ്പറ്റി ചുരുക്കത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കാ നെ സാധിക്കയുള്ളു. സാഹിത്യത്തിൽ മേൽവിലാസമി ല്ലാത്തവരാണ് ഇവയുടെ കർത്താക്കളെങ്കിലും, പലരും ഒരേ കാലത്തു സംബന്ധം ചെയ്തപോയ പാഞ്ചാലിയെപ്പോ ലെയാണ് ഇവയുടെ അവസ്ഥ എങ്കിലും,വനലത ഉദ്യാന ലതയെ മറിനിറുത്തുന്ന അവസ്ഥ പലപ്പോഴും ഇവയിൽ കാണാം. എന്നുമാത്രമല്ല നാട്ടിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന ആശയ ഗതി ഇവയിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യാം. അതു മല്ല ഇവർ അറിയാതെ കെട്ടിപ്പടുത്ത പവിഴപ്പുറ്റിലാണ് അതുല്യവൈഭവമുള്ള മഹാകാവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായതും. ലീ ലാതിലക കർത്താവു് പടിയടച്ചു പുറത്താക്കിയ പാട്ടിനെ സംരക്ഷിച്ചു വളർത്തിയതു് ഈ കൂട്ടരാണ്; ലീലാതിലക ക ർത്താവിന്റെ വേലിക്കു് വിടവുണ്ടാക്കിയ കണ്ണശ്ശന്മാരും, വേലി പൊളിച്ചുകളഞ്ഞ എഴുത്തച്ഛനും രാമചരിതകർത്താ വിനും തമ്മിലുള്ള കാലാന്തരത്തിൽ സൽസാഹിത്യസര ണിയെ വച്ചു പോറ്റിവളർത്തിയതും ഇവരാണ്. ഈ കൃതി കളിൽ ചിലതിനെപറ്റി മാത്രമേ ഇവിടെ പറയുന്നുള്ളു.

കന്നടിയൻ പോരു്

വള്ളിയൂർ ഭരിച്ച കുലശേഖരൻ ജാതിയിൽ താണ ഒരു കന്യകയെ വരിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. സൈന്യസമേ തം കന്യകയുടെ അച്ഛൻ വന്നു കുലശേഖരനെ തോൽ പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ തോറ്റാലും താൻ ചെയ്യരുതാത്തതു് ചെയ്യുകയില്ല എന്നു നിശ്ചയിച്ചു് കുലശേഖരൻ ആത്മഹ ത്യ ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ആത്മഹത്യചെയ്ത ശവത്തെ കാ

മുകി മാലയിട്ട വരിച്ചു് അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്യുന്നു.

യുവതി അച്ഛനോട്ടു് തന്റെ അന്തർഗതം പറയുന്നതു നോക്കുക.

നാനിരുന്നുചടൈത്തിടിലും ഉയിരിളന്തുപോയീടിലും
കൊറവനാർ പാണ്ടിമന്നൻ കുലശേഖരൻ താനൊഴിയ
മറെറാരുവരെന്നെവന്തു മാലയിടനിനപ്പതില്ലൈ
എഴുതാവൊണ്ണാവടിവഴകൻ ഇലങ്കുമുടിപാണ്ടിയൻതാൻ
പഴുതറവെ മാലയിട്ട പടിയരുളാതിരുന്തിടുകിൽ
അഴുതകണ്ണീരാറാമൽ അക്നിയിൽ താൻ വീഴ്വേൻ.

അഗ്നിപ്രവേശവും ഇങ്ങനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു:

വെന്തെഴുന്തതീക്കുഴിയിൽ മെല്ലിനല്ലാൾതാൻ നടന്താൾ
മാലൈക്കഴുത്തോടെ മഞ്ചണപ്പച്ചോടെ.

തമ്പുരാൻ പാട്ടു്

മറെറാരു ശോകകഥയാണു് തമ്പുരാൻ പാട്ടിലുള്ളതു്. 'ഉലകുടപെരുമാൾ പാട്ടു്' എന്നും ഇതിനു പേരുണ്ടു്. ഏറെ നീണ്ട ആ പാട്ടിൽ കേരളം മുഴുവൻ പ്രസിദ്ധനായ ഉലകുടപെരുമാളിന്റെ കഥയാണു്. അമ്മാവന്മാരെ കൊന്നതിനു് പ്രതികാരം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കെ ദുഃശകുനം കണ്ടു് യുദ്ധത്തിൽ നിന്നു പിന്മാറുകയും അങ്ങനെ ചെയ്തതു് വീരോചിതമല്ല എന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. കഥ പഴയതെങ്കിലും നമുക്കു കിട്ടിയ പാട്ടിനു് അത്ര പഴക്കമില്ല. കുഞ്ചൻ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഉലകുടപെരുമാളും ഈ ഉലകുടപെരുമാളും ഒരാളാണെന്നു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നു.

മുക്കിയമുള്ളനമുടിയുമ്മെകിറും—മുടിമേലെച്ചുററിന
അരവണിയും
അക്കിനിയെരിയുംപോൽ മിഴിയഴകും—ആനയെ
ട്ടത്തശയുന്നനകുഴയും
തക്കവില്ലിട്ട പണിയും ചെറുനകയും—താലികൾ
താവടവും മോതിരവും
കൈക്കിതമൊത്തന ആയുതമനവതി—കൈത്താ
രിൽ പല പണിയതുകണ്ടാർ

എന്നാണു് ഭദ്രകാളിയുടെ വർണ്ണന.

(മുഖ്യമായ മുടിയും വീരപ്പല്ലും മുടിയിൽ ചുറ്റിയ പാമ്പും, അഗ്നി എരിയുമ്പോലുള്ള മിഴിയും ആനയെ എടുത്ത് അണിഞ്ഞ കാതും, ചെറിയ ആഭരണങ്ങളും(കർണ്ണാഭരണങ്ങൾ)താലികൾ തുടങ്ങിയ ആഭരണങ്ങളും കൈക്കിണങ്ങിയ ആയുധങ്ങളും, കൈകളുടെ ഭംഗിയും മറ്റും കണ്ട) മധുരമഹാരാജാവും ഉലകുടപെരുമാളുമായുള്ള യുദ്ധം ആണത്രെ കുഞ്ചൻ നമ്പിയാർ ഘോഷയാത്രയിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

പുരുഷാദേവിയമ്മപാട്ട്

അല്ലിറാണിയുടെ കഥ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കഥയാണ് ഇതിലുള്ളത്. പെണ്ണരശു നാട്ടിലെ രാജ്ഞിയായ പുരുഷാദേവിയോട് ആ രാജ്യത്തുകൂടി ഒരു തീർത്ഥയാത്ര പോകാൻ സമ്മതം ചെമ്പൻമുടിമന്നൻ ചോദിച്ചു. ആ യാത്ര തടയാൻ രാജ്ഞി തയ്യാറായി. ഒടുവിൽ യുദ്ധമായി. അന്ന് പുരുഷാദേവിക്ക് ഒൻപതുമാസം ഗർഭമായിരുന്നു. യുദ്ധം മുറുകിയപ്പോൾ രാജ്ഞി വയറുകീറി ഗർഭസ്ഥശിശുവിനെ എടുത്ത് ശത്രുവിനെ എറിഞ്ഞത്രെ. ഈ അസഹ്യമായ കാഴ്ചകാണാൻ കഴിയുകയില്ലഎന്നു നിനച്ച് തീർത്ഥയാത്രയ്ക്കുവന്ന രാജാവ് ആത്മഹത്യചെയ്തു.

പെണ്ണരശുനാട് ആറുങ്ങലാണെന്നും ചെമ്പൻമുടിമന്നൻ ആടാൻ കൊതിച്ച തീർത്ഥം വക്കലയാണെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

പുരുഷാദേവി ചെമ്പൻമുടിമന്നനു കൊടുത്തയച്ച മറുപടി ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നു.

എന്തന്നുടനാട്ടുവഴി തീർത്ഥമാടപ്പോണമാനാൽ
ഏറിവാറാ കുതിരെയിറങ്കിവരവേണം
ഇട്ടുവരമെതിയടി കഴറിവരവേണം
പിടിത്തുവരുംമന്തിറവാൾ വെത്തുവരവേണം
കാലാളംതരൈപതിയുംവിട്ടുവൈത്തുമന്നവരും
കാൽനടയായിങ്കുവരലാമേ!

["എന്തു"?എന്റെ നാട്ടുവഴി തീർത്ഥമാടാൻ പോകണമെങ്കിൽ കുതിരപ്പുറത്തു നിന്നും ഇറങ്ങണം—മെതി

യടിയിൽ നിന്നു് ഇറങ്ങണം. കൈവശമുള്ള മന്ത്രവാൾ താഴെ വച്ചിട്ടവരണം. കാലാളും, സേനാനായകനും പാടില്ല—കാൽനടയായി രാജാവിനു് ഇവിടെ വരാം.''

ഭാരതം പാട്ടു്

രാമകഥാപ്പാട്ടു രചിച്ച അയ്യനിപ്പിള്ള ആശാന്റെ അനുജന്റെ കൃതിയാണു് ഭാരതം പാട്ടു് എന്ന ഐതിഹ്യം മുൻപു പറഞ്ഞിരുന്നല്ലൊ. എന്നാൽ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഈ പാട്ടിന്റെ രീതി രാമകഥപ്പാട്ടിനേറതാണെന്നു പറയുന്നു. കൃതിയിൽ നിന്നു് അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നുമില്ല. ഉള്ളൂർ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഭാഗം നോക്കിയാൽ അതു് കുറച്ചുകൂടി മലയാളീകരിച്ചതാണു്. കാലവും ആദ്യത്തെ പാട്ടിൽനിന്നു് നൂറുകൊല്ലമെങ്കിലും കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നതു് പാഞ്ചാലീസ്വയംവരഘട്ടം കഴിഞ്ഞു് ഇതിനെപ്പറ്റി ദുര്യോധനാദികൾ ആലോചിക്കുന്ന ഭാഗമാണു്.

> 'ധർമ്മപുത്രർ നല്ലതൊരുസ്സീധനങ്ങളും വരിച്ചു
> സൗഖ്യമോടുമേവും നാളിലേ
> വർമ്മമൊട്ട പോരുതുപോയ കർണ്ണനും സുയോധനനും
> മന്തരിച്ചു തമ്മിലൊക്കെ മുദ്രയായ്
> ദുർമ്മദമുള്ളതോരു മന്നനെയരക്കറയിൽ
> ചുട്ടുകൊന്നതെങ്ങനെ ജീവിച്ചതും'

എന്ന ഭാഷ കണ്ണശ്ശൻ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തും തെക്കൻദിക്കിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നില്ല.

നീലികഥ

ഭാരതം പാട്ടിനു ശേഷവും തമിഴിനെ ആശ്രയിച്ച കൃതികൾ തെക്കൻനാട്ടിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. സി. വി. രാമൻപിള്ള മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പഞ്ചവൻകാട്ടു നീലിയുടെ കഥയിൽ അല്പം വ്യത്യാസമുള്ള ഒരു വിഭാട്ടാണു് നീലികഥ.

ബ്രാഹ്മണൻ നീലിയെ കാണുന്നതും അവളുടെ മാതാ

വു് പച്ചിലയിൽ മരുന്നുകൊടുക്കുന്നതും ധനമെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണനെ നീലിയുടെ മാതാവു് യാത്രയാക്കുന്നതും, വാസ്തവത്തിൽ ബ്രാഹ്മണനെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന നീലി അയാളുടെ പിറകെ അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെടുന്നതും ഒടുവിൽ കാട്ടിൽവച്ചു കണ്ടുമുട്ടുന്നതും, യാത്രാക്ഷീണം കൊണ്ടു് ബ്രാഹ്മണന്റെ മടിയിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്ന നീലിയെ ബ്രാഹ്മണൻ കൊല്ലുന്നതും, നീലിയുടെ ആഭരണങ്ങളും കൊണ്ടു് കാട്ടവിട്ടുന്ന ബ്രാഹ്മണനെ പാമ്പുകടിച്ചു മരിക്കുന്നതുമാണു് ഒന്നാം ഭാഗം. അടുത്ത ജന്മത്തിൽ നീലി പ്രതികാരം ചെയ്തതാണു് രണ്ടാംഭാഗത്തിലെ കഥ.

നീലിയെ ബ്രാഹ്മണൻ കാണുന്നിടം

അഴകുടയ പഴകനെല്ലൂർ—അമ്മയപ്പൻതിരുക്കോവിൽ
കുഴലുടയ സംഗീതം കൂത്താട്ടം മുറക്കാരി
പണിവിടൈകൾ താൻമുകിഞ്ഞു
പടികടന്തും വെളിയിൽ വന്താൾ
വിരുമ്പിയന്ത കോവിൽ നമ്പി—വേശാമകളരികിൽ വന്താൾ
കരുമ്പിനിയ മൊഴിയാള—കണ്ണോട്ടം പോട്ടാനേ
ആയിരൈ മൊഴിപലതും പേശി—അവളോടെ ഉറവാനവൻ
വേശാമകൾ വേദിയനെ–വീട്ടകത്തെക്കൂട്ടിവന്താൾ

നീലിയുടെ അമ്മ മയക്കുമരുന്നു ബ്രാഹ്മണനു കൊടുപ്പിച്ചതിലുള്ള ഫലം ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു.

ഇട്ട പല മരുന്താലും—ഇണപല മാല്വറവാല്വും
കാട്ടിനനിലയാല്വും—അവൾ കാൽപിടിക്കും തിറത്താല്വും
തിട്ടനവെമാമിചെയ്ത—തെളിവാല്വുമുറവാല്വും
ചട്ടമിട്ട പണത്തെ എല്ലാം—വാരി വാരി താൻ കൊടുത്താൻ

ബ്രാഹ്മണൻ നീലിയെ കൊല്ലുന്നിടം

'പച്ചിലയിൽ ഉരുന്തുതന്ത പഴിക്കാറിമകളല്ലുവോ
നെഞ്ചെതിലെ വൈരം വൈത്താൻ
പയ്ന്തൊടിയാൾ കഴുത്തിലുള്ള
പാര ഉടമൈ എല്ലാം താൻകഴുത്തി
കശവിട്ട വേട്ടിയിലെ—കെട്ടിവൈത്താൻ പൊട്ട
ണമായ്
തുടയളകുമണൽ കുമിത്തു—തോകയാരെയതി
ല്യുറക്ക—
തലയെട്ടത്തു മണലിൽ വൈത്തു
ചടപുറമായെഴന്തിരുന്താൻ
ചുറുതുരം പോനവനും
മറകുലത്തിൽ പിറന്തവൻ പോൽ
മനതുറപ്പാൻ മറയോനും

അഴക്ക ഒണ്ണായ് കല്ലെട്ടത്തു-തലയതിലെ താൻപോട്ടാൻ
തൻ പെരിയ കൽവിഴുന്തു-തലനെരിത്തു കൺമിഴിത്താൾ
അടിപിടിയോ നാനിവനെ-അന്യായം ചെയ്തതില്ലേ
കടവുള്ളോർ താനറിയ-കള്ളിമരമേ നീ സാക്ഷി.

ബ്രാഹ്മണനു വന്ന ദുരന്തം

അന്തവേശയെ കൊൻറ വിറയാലെയവൻ
വിറുത്തുവിറുത്തുടനേ
തണ്ണീർ കിണറിൻ കരയിൽ ചെൻറു
തകൈ ആറലാമേ
കല്ലിൽ മിതത്തിടവേ
കല്പടൈക്കളേള ഇരുന്തോരു സർപ്പം
കടിത്തിതൊരു വൈദികനെ
രണ്ടടി തുക്കി എട്ടുക്കും മുന്നേവായിൽ
ര(കൃം)ത്തം കുരിശിചിന്ത
'ഇന്ത ഉലകിനാലാകാതെ' എൻറവൻ
ഏങ്കി ഇറുത്തുവിട്ടാൻ.

5 SEP 1964

മറ്റു ചില പാട്ടുകൾ

ബന്ധുക്കൾ പറയുന്നതു കേൾക്കാതെ തീർത്ഥത്തിൽ കുളിക്കാൻ പോയ ഗർഭിണിയായ പൊൻനിറത്താൾ കള്ള ന്മാരാലും അവരുടെ പ്രതിനിധിയായ ബ്രാഹ്മണനാലും വഞ്ചിതയായി മഴയത്തു വിജനമായ ക്ഷേത്രത്തിൽ എത്തു ന്നതും കാളിക്കു കുരുതി കൊടുക്കപ്പെട്ടന്നതുമായ കഥയാ ണ് പൊൻനിറത്താളിലുള്ളതു്. വയറു കീറി ശിശുവി നെ ബലി അർപ്പിച്ചതു കണ്ടപ്പോൾ ബന്ധുജനങ്ങൾക്കു് ഉണ്ടായ അവസ്ഥ വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക.

വിലക്കിന ചൊൽ കേളാമൽവീണലയോചാക–
വന്തായ്
കൈ അരുവാൾ കൈലെടുത്തു–കുടവയറു—
കീറുന്നേരം
ഉന്നയിർ എപ്പിടിയോ എൻമകളേ പൊന്നിറമേ
ഒരു പെൺ പാലനില്ലാമൽ–എത്തുനയോനേർച്ച–
നേർന്നേൻ—

കണിയാംകുളം പോരിൽ സഹമന്ത്രിമാരുടെ ചതി യാൽ മൃതിയടയപ്പെട്ട ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയുടെ ജഡം കണ്ട പ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ വിലപിക്കുന്നതു്.

ഏഴൈയെൻറ എന്നെ വിട്ട എറന്തിരോ–
എൻ കണവാ
മഞ്ചക്കുറി മറന്തേൻ–മണമുള്ള പൂ മറന്തേൻ
എണ്ണക്കുളി മറന്തേൻ–എങ്കൾ വിതി പൊല്ലാതു
നിത്യവെള്ളൈനാൻ മറന്തേൻ–നീരിറന്ത പോതേ–
മറന്തേൻ
വാചമില്ലാ പൂവാനേൻ–മണവാളനിറന്ത പിൻപു
വാസനയില്ലാത്ത പൂവാണ് വിധവ എന്ന പ്രയോ ഗം ഏതു മഹാകവിക്കും ചേരുന്നതാണ്.

അഞ്ചുതമ്പുരാൻ പാട്ടിൽ കഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ളയെ വർ ണ്ണിക്കുന്നിടം നോക്കുക.

അമ്പിനാലെ തെങ്കലയൻ (കഴക്കൂട്ടത്തു പിള്ള)
ഉയർന്ന തണ്ടിലിരുന്നടൻ
അഴകിനൊട്ട പടയടി പരന്ത
പടിനി കരണി ചേരുമിട
ചേരുമിടപ്പടയ്ക്കൽ നിൻറു
ചിവിയർകൾ (ശിബിയർകൾ) തണ്ടിലെട്ടപ്പരാം
ചെന്നടൻ തൊഴുതുനിന്ന മരുമക്കൾ
നിന്നതനിമയെ കണ്ടടൻ
കണ്ടതെൻ കലയ നാടനമ്പിനൊട്ട
നല്ലപുത്തിമതി ചൊല്ലിയേ
കനകതണ്ടിയലൊട്ടംപെരുമ്പടയിൽ
മുന്നണിക്കണിനടപ്പരാം.
നടപ്പരാം പടമേളവാത്തിയം
വെല്ലുവെല്ലെന്നവിരുതൊടേ
വിരുതുകുമാറിട വിരുതുടൻ പടൈ
കഴക്കൂട്ടം വയൽ കടപ്പരാം

ശബ്ദഗുദ്ധിയില്ലാത്തതും അത്ഥഗ്രണപോരാത്തതും ആയ ഇത്തരം വരികൾ എന്തിനു് ഉദ്ധരിക്കുന്നു എന്നു് നിങ്ങളിൽ ചിലർ ചോദിച്ചേക്കാം. ഉപ്പുവെള്ളം നിറഞ്ഞ കടലിൽ ചെന്നുചേരുന്ന നദികളിലെ ജലത്തിനു് കടൽവെള്ളത്തോളം ഉപ്പിൻെറ സ്വാദു തോന്നുകയില്ല. പക്ഷെ ഈ കടലിലെ ഉപ്പു് പലകാലമായി ഈ നദികൾ അല്പാല്പമായി കൊണ്ടുവന്ന ലവണം ചേർന്നുണ്ടായതാണു്. അതുപോലെയാണു് സാഹിത്യത്തിൻെറ കായ്വും.

പിൽക്കാലത്തു് അലങ്കാരധോരണിയിൽ ഓരോ ശ്ലോകവും പ്രത്യേകം പരിഷ്കരിച്ചു് നിർമ്മിച്ച കാവ്യങ്ങൾ നമുക്കു ലഭിച്ചു. ഒരുവിധത്തിൽ അവയെ പരിശോധിച്ചു് അതുല്യഗ്രണമുള്ളവയാണെന്നു് പണ്ഡിതന്മാർ നമ്മോടു പറഞ്ഞുതന്നു. ആ അഭിപ്രായം മാറി എഴുതേണ്ട കാലമായി. എന്തെന്നാൽ സാഹിത്യം എന്നാൽ ഹിശ്രമസൗകര്യമുള്ള പണ്ഡിതന്മാക്കു് വായിച്ചുരസിക്കാനുള്ള സാഹിത്യചിത്രപ്രശ്നമല്ല. ജീവിതത്തോടു ബന്ധിച്ചു് വളരേണ്ടതാണു്. അല്ലാതെ ഭാവനയിലുണ്ടാകുന്ന

ആകാശകുസുമമല്ല. അന്തരീക്ഷം, ജീവിതപ്രതിപാദനം ഇവയെ ഹൃദയസ്പൃക്കായി പറയേണ്ടതാണ് ആവശ്യം. ഭാവനയിൽ അത്യുച്ചനിലയിൽ എത്തുമ്പോഴും ജീവിതവുമായുള്ള ബന്ധം വിടാതെ പാട്ടുകയാണ് വേണ്ടതും. ഇത്തരം വാനമ്പാടികളെയാണ് മഹാകവികളെന്നു പറയുന്നതു്. തെരഞ്ഞെടുത്ത വാക്കുകളും അവയെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്ന കൗശലവും അതിലുൾക്കൊള്ളുന്ന ആശയത്തിന്റെ സൗകുമാര്യവും മാത്രം മാനദണ്ഡമാക്കി കവിതയെ അളക്കുന്ന കാലം പോയി. ഇവ മാത്രമല്ല ഈ രംഗഭംഗിയോടുകൂടി ആ കാവ്യത്തിൽ ആകപ്പാടെ ജീവിതപ്രതിപാദനത്തിനു് പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കണം. കുറെ സദാചാരവാക്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ കാവ്യം നന്നായി എന്നു പറയുന്ന കാലവുമുണ്ടായിരുന്നു. സദാചാരവാക്യമുരുവിടുന്ന കൊത്തിവച്ച യന്ത്രപ്പാവകളുമല്ല കാവ്യങ്ങൾ.

ഈ കാര്യം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു് മുൻചൊന്നവയെ നോക്കുമ്പോൾ പല കൃത്രിമകാവ്യങ്ങളേക്കാൾ ഗുണം ഇവയ്ക്കുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. കൂടാതെ ഇവയെല്ലാം മറെറാരു തരത്തിൽ വിജയിച്ച പരീക്ഷണങ്ങളാണു്. സാമാന്യക്കാരുടെ രുചിയുടെ ഛായയാണ് ഇവയിൽ കാണുന്നതും. തലമുറകൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും ഇവ ജനങ്ങളുടെ രസനയിൽകൂടി ജീവിക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടാണു്. എന്നാൽ ഇവയ്ക്കു് ഒരു കുറവുണ്ടു്. മഹാരീതി എന്നു പറയുന്ന ഗുണം ഇവയിൽ ചിലപ്പോഴെ നിഴലിച്ചുകാണുകയുള്ളു. എന്നാൽ മഹാകവികൾക്കുള്ള ഈ ഗുണം ഇവരോടു് അടുത്ത നിലയിൽ കഴിയുന്നവക്കും ലഭിക്കും. കഥ പറയുക, അതു് നാടകീയമാക്കുക, അതിനു് ഇമ്പമുള്ള രീതി കൊടുക്കുക, ഇവയുടെകൂടെ മഹാകവികൾക്കു ലഭിക്കുന്ന മഹാരീതിയിൽകൂടി പോവുക എന്ന കാര്യമാണു് നാടൻ പാട്ടുകാരെയും സൽകവികളേയും അകറുന്നതു്. പക്ഷെ സൽകവികൾ ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ കുറെ ഒരുക്കാൻ ഇവരും വേണം താനും. ചീരാമകവിയും ഈ പാട്ടുകാരും തമ്മിൽ മറെറാരു വ്യത്യാസവും ഉണ്ടു്. കൃത്രിമ ഭാഷ

മാത്രമല്ല അദ്ദേഹത്തിനെ നമ്മിൽനിന്നു് അകറ്റിയതു്. ഏട്ടിൽ പതിഞ്ഞ വർണ്ണനയും ഏറെക്കുറെ ഇതിലുണ്ടു്. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യം അദ്ദേഹവും കാട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. പിൽകാലത്തുണ്ടായ മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ നിഴലും സൽകാവ്യത്തിന്റെ നേരിയ നിഴലും രാമചരിതത്തിലുണ്ടു്. ജീവിതത്തിന്റെ നിഴലും ഇല്ലായ്കയില്ല. എന്നാൽ രാമചരിതത്തെ അപേക്ഷിച്ചു് ലളിതമായ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ച അയ്യനിപ്പിള്ള ആശാനും മറുപാട്ടകാരും കൂട്ടരും നമ്മെ ആകർഷിക്കുന്നതും ഇതുകൊണ്ടാണു്. ഇവരുടെ രണ്ടു സൊറിലെയും ഗുണം ചേർന്നാലെ സൽകവിതയാകൂ. അതിനു് ഒരടികൂടി വെക്കണം. അങ്ങനെ ദീർഘവീക്ഷണത്തോടുകൂടി ഒരടി നീട്ടിവച്ചവരെക്കുറിച്ചാണു് അടുത്തു പറയേണ്ടതു്.

രണ്ടാമദ്ധ്യായം

ഒരടിമുന്നോട്ട്

അച്യുതൻ കരുണാകരൻ തരുണാരുണാ—
ബ്ജലോചനൻ
അഖിലജനമനനിലയനിരുപമനിലയ-
നരിപുരുഷോത്തമൻ
പച്ചമൻ നാരായണൻ പാലാഴിയിൽ
തുയിൽകൊണ്ടവൻ
പരമഗുരു മുരവൈരി മധുരിപു സകല
ഗുണ പരിപാവനൻ

ഹരിയെ അരിയാക്കിയതും പച്ചമൻ പ്രയോഗവും ഒഴിച്ചാൽ ഇന്നത്തെ കവിതയുമായി ഇതിന് വലിയ വ്യത്യാസമില്ല. നമ്മൾ എത്ര മുന്നോട്ട വന്നുഎന്നതിന് ഇതും

അരുൾചെയ്താനയോത്തിവേന്ത
നരക്കനാല്വള്ള തുമ്പം
വിരവിൽ ഞാനൊഴിപ്പനെന്നു
വില്ലുമെൺചരവുമേന്തി

എന്നതും കൂടി ചൊല്ലിയാൽ മനസ്സിലാകും. എന്നാൽ

അഴകുടയ പഴവനെല്ലൂർ അമ്മയപ്പൻ
കോവിലിലെ
കുഴലൂതും സംഗീതം കുത്താട്ടം മുറക്കാരി

എന്നു് കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഒട്ടക്കം കൊട്ടത്ത പാട്ടം ഒന്നു തേച്ചുമിനുക്കി എഴുതിയാൽ നമ്മൾ ഒരു തുമ്പിൽ നിന്നു് അട്ടത്തു കണ്ട ഉയർന്ന ചില്ലയിലേക്കു് വലിയ വിഷമം കൂടാതെ എത്തിപ്പിടിക്കയാണു് ചെയ്തതെന്നു് മനസ്സിലാകും. രാമചരിതമായ സ്പ്രിങ്ബോർഡിൽ നിന്നു് നാടൻപാട്ടുകളായ അന്തരീക്ഷം വഴി നമ്മൾ കണ്ണശ്ശൻ പാട്ടുകളിലേക്കു് ചാടിപ്പിടിക്കയാണു് ചെയ്തതു്. പാട്ടിന്റെ തമിഴ്ചായ്വു് ഒന്നുകൂടി കുറച്ചു് സംസ്കൃതത്തോടു ബന്ധിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണു് ഇവിടെ കാണുന്നതു്. അയനും, ഇരാമനും, പുറും, ഇലക്കണനും, പൊന്നനും (അജൻ, രാമൻ, വാല്മീകി. ലക്ഷ്മണൻ, ഹിരണ്യൻ) ഒന്നുംകൂടാതെ സംസ്കൃതാക്ഷരമാലയിൽ നിന്നു് അത്യാവശ്യം വേണ്ടതു് സ്വീകരിച്ചു് വ്യാകരണകാര്യങ്ങളിലും കുറച്ചു സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ നമ്മൾ പാട്ടിൽ കൂടെതന്നെ മുന്നോട്ടവന്നു. ഇതിനു ശ്രമിച്ച പ്രധാനന്മാരെ കണ്ണശ്ശന്മാരെന്നോ നിരണം കവികളെന്നോ ആണു് പറയുന്നതു്. ഇവർ ആരായിരുന്നു? ഇവർ എന്തുചെയ്തു? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് മറുപടി പറയാൻ നോക്കാം.

കണ്ണശ്ശന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ

ഇവരിൽ ഒരാളായ രാമപ്പണിക്കർ തന്നെ കുറച്ചു വിവരങ്ങൾ തരുന്നുണ്ടു്. നിരണത്തു് ഒരു ആൾ ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹം ഉഭയകവീശ്വരനും, മഹാത്മാവും, മഹാഗുരുവരനുമായിതീർന്നു. അദ്ദേഹം മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ കുറച്ചുകാലം ഗൃഹസ്ഥാശ്രമം സ്വീകരിച്ചു് ജീവിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു് രണ്ടു് ആൺമക്കളും മൂന്നു പെൺമക്കളും ഉണ്ടായി. ഈ ആൺമക്കൾ രണ്ടുപേരും വിദ്യാധിപന്മാരായി തീർന്നു. ഈ സഹോദരിമാരിൽ ഇളയവളുടെ മകനായി ബാലനായ രാമൻ ഇവരുടെ എല്ലാവരുടെയും അവകാശിയായി ജനിച്ചു.

ഈ നിരണത്തു പണിക്കന്മാർ ഇങ്ങനെ പേരറിയാൻ മേലാത്ത മൂന്നുപേരും പേരറിയാവുന്ന രാമനും ഉൾ

പ്പെടെ നാല്പേരുണ്ടായിരുന്നു. കൂലകൂടസ്ഥനായ ഉഭയകവിശ്വരന്റെ പേർ കണ്ണൻ എന്നായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വിദ്വാനായതിനോടുകൂടി കണ്ണപ്പണിക്കരും കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കരും എന്ന പേരുകളിൽ അറിയപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ഈ കണ്ണശ്ശപദത്തിന്റെ സംസ്കൃതീകരിച്ച പേരാണ് കരുണേശൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റേതായി ഒരു കൃതിയും നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാധിപന്മാരായ രണ്ടു പുത്രന്മാണ് ഭഗവൽഗീത വിവർത്തനം ചെയ്ത മാധവനും ഭാരതമാലയുടെ കർത്താവായ ശങ്കരനും എന്നു പറയുന്നതിനു് തെളിവൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ രാമപ്പണിക്കരുടെ കാര്യം അങ്ങനെയല്ല. രാമായണം, ഭാഗവതം, ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം, ഭാരതം (മുഴുവനാക്കിയിട്ടില്ല) ഇത്രയും കൃതികൾ രാമപ്പണിക്കർ എഴുതിയതാണ് എന്നു് ഗ്രന്ഥത്തിൽ തന്നെ തെളിവുണ്ട്. ഇതു കൂടാതെ ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം ഗദ്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റേതാണ് എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ഈ കണ്ണശ്ശകുടുംബം തിരുവല്ലാ താലൂക്കിൽ നിരണത്തു് തൃക്കപാലീശ്വരം ക്ഷേത്രത്തിനടുക്കലാണ്.

ഭഗവൽഗീത തർജ്ജിമ ചെയ്ത മാധവനും ഭാരതമാല രചിച്ച ശങ്കരനും നിരണവൃത്തങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് കൈകായ്യും ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. രാമപ്പണിക്കർ ചെയ്യുന്നതു പോലെ പരമാത്മാവിനെ വന്ദിച്ചാണ് കാവ്യം തുടങ്ങുന്നതു്. തിരുവനന്തപുരത്തിനടുത്തുള്ള മലങ്കീഴ് ക്ഷേത്രത്തിലെ ദേവനെ സ്തുതിച്ചുംകൊണ്ടാണ് ഭഗവൽഗീത തുടങ്ങുന്നതു്. ഇതു് പത്തില്ലത്തു പോറ്റിമാരുടെ ക്ഷേത്രമാകയാൽ തിരുവല്ലായിൽ നിന്നു് കണ്ണശ്ശന്മാരിൽ ചിലരെ അവർ ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങൾക്കു് കൊണ്ടുപോയിരിക്കാം. അങ്ങനെ മാധവനെയും നിരണത്തു പണിക്കന്മാരിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. എന്നാൽ ഒരു ഭാരതമാല ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ ശങ്കര വിരചിതായാം ഭാരതമാലായാം' എന്നും കാണുന്നുണ്ട്. ഈ കുറിപ്പുകൊണ്ടു് ശങ്കരൻ കൊച്ചിക്കാരനാണ് എന്നു് അനുമാനിക്കേണ്ടതില്ല എന്നാണ് ഉള്ളൂർ പറയുന്നതു്. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഒരു തെളിവുകൂടി പറയുന്നുണ്ട്. "കണ്ണശ്ശപ്പണി

ക്കരുടെ കവനങ്ങൾ അത്രയും തിരുവല്ലത്തിനു സമീപം അമ്പലത്തുറ എന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരാശാൻ കൊല്ലവർഷം 614-ാമാണ്ടു് പണിക്കരുടെ അനുവാദത്തോടുകൂടി മൂന്നു പ്രതികൾ പകർത്തി എഴുതി. അതിൽ ഒരു പ്രതി ആശാന്റെ ശേഷക്കാരുടെ പക്കൽ അദ്യാപി ഉണ്ടു്. ഇതിനെ വരുത്തിനോക്കിയതിൽ 614-ാമാണ്ടു് പകർത്തി എഴുതിയിരിക്കുന്നതായി കണ്ടതിനാലാണു് പണിക്കരുടെ ജീവിതകാലം ആറാം ശതാബ്ദത്തിൽ എന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു്.'' ഈ ഗ്രന്ഥം ഉള്ളൂരും നാരായണപ്പണിക്കരും കണ്ടിട്ടുള്ളതായി പറയുന്നുണ്ടു്. രാമായണം, ഭാരതം, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം, ഭഗവദ്ഗീത, പദ്മപുരാണം എന്നാണു് പണിക്കരുടെ കൃതികളെപ്പറ്റി പറയുന്നതു്. ഭാരതത്തിൽനിന്നു് ഉദ്ധരിക്കുന്ന പാട്ടു് ഭാരതമാല സഭാപർവ്വം പത്താം പാട്ടാണതാനും. ഏതായാലും ശങ്കരപ്പണിക്കരും മാധവപ്പണിക്കരും കലകൂടസ്ഥന്റെ മക്കളായ വിദ്യാധിപന്മാരായിരുന്നു എന്നു് ഉറപ്പിച്ചുപറയാൻ തെളിവില്ല. രാമപ്പണിക്കരല്ലാതെ മാധവപ്പണിക്കരും ശങ്കരപ്പണിക്കരും കൂട്ടംബകഥ പറയുന്നുമില്ല.

ഏതായാലും 614-ാമാണ്ടു് എഴുതിയ ഗ്രന്ഥം കണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു്, ഇവരിൽ ഒട്ടക്കത്തെ ആളായ രാമപ്പണിക്കരുടെ ഉത്തരരാമായണവും ഉദ്ധരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു്, രാമപ്പണിക്കർ 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തു് ജീവിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം ഗദ്യം 648-ാമാണ്ടാണു് രചിച്ചതെന്നു പറയുന്നു. എന്നാൽ ഇതും മറെറാരു കൃതിയായ പരമജ്ഞാനവിളക്കവും കണ്ണശ്ശന്മാരുടെ കൃതിയാണു് എന്നു തെളിവില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ 1350—1450 ഇടയ്ക്കായിരിക്കണം ഈ കവികൾ ജീവിച്ചിരുന്നതു്.

കണ്ണശ്ശന്മാരുടെ ഭാഷ

കണ്ണശ്ശന്മാരുടെ ഭാഷ സംസ്കൃതവും മലയാളവും തമിഴും കൂടിക്കലർന്ന മുത്തമിഴാണെന്നു് പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പറയുന്നതു് ശരിയാണു്. കണ്ണശ്ശന്മാരുടെ ഭാഷ

ഒരുതരം മണിപ്രവാളം തന്നെ എന്നു് പി. ശങ്കരൻ നമ്പിയാർ പറയുന്നതും ഒരുവിധം ശരിയാണു്. എന്നാൽ രാമപ്പണിക്കർ 'ഭാഷാമിശ്രമിതെൻറികുഴാതെ' എന്നു പറയുന്നതാണു് വാസ്തവം. അന്നത്തെ വ്യവഹാരഭാഷയിൽ ആവശ്യംപോലെ തമിഴും ആവശ്യത്തിൽ കൂട്ടതൽ സംസ്കൃതവും ഇതിൽ കടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ''കണ്ണശ്ശന്റെ മണിപ്രവാളത്തിൽ പ്രവാളം (ലീലാതിലകക്കാരന്റെ പങ്കിൽ മണി) പ്രാഥമികാവസ്ഥയിൽനിന്നു് വളരെ മിനുസപ്പെട്ടിയിട്ടില്ലെന്നേ ഉള്ളൂ. മണി (സംസ്കൃതം) ചിലപ്പോൾ കുറെ കടന്നുകാണുന്നുമുണ്ടു്. 'തുംബുരുനാരദമുഖഭക്തരുംഘസ്തുതപദകമല' എന്നുംമറ്റുമുള്ള പദങ്ങളോടുകൂടിയ കൃതികളുടെ കർത്താവുതന്നെ 'ശോഭനമായവയോധ്യപുകന്താൻ' ഇത്യാദി ദ്രാവിഡപ്രയോഗത്തിലും രസിച്ചിരുന്നതു് കുറച്ചു് അത്ഭുതകരമായി തോന്നിയേക്കാം.'' എന്നു പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാരുടെ അഭിപ്രായം ഒന്നു വിശദീകരിക്കേണ്ടതാണു്. മർമ്മജ്ഞനായ എഴുത്തച്ഛന്റെ രാമായണത്തിലും ഈ നിരപ്പുകേട്ടു കാണുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാരതം ആണു് ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു നിരപ്പുവരുത്തിയതു്. ലീലാതിലകക്കാരൻ പാട്ടിനെ പുറത്താക്കി കെട്ടിയവേലി വൻതോതിൽ പൊളിച്ചു കുറെമാരാണു് കണ്ണശ്ശന്മാർ. പക്ഷെ അവരും ഭാഷയുടെ പരീക്ഷണഘട്ടത്തിലാണു് ജീവിച്ചിരുന്നതു്. പരിണാമം മുഴുവനായതു് എഴുത്തച്ഛനിലാണു്. പാട്ടിലും മണിപ്രവാളത്തിലും ഈ നിരപ്പുകേട്ടു് ആ കാലത്തു ധാരാളം കാണാം. മോരും മുതിരയും എന്ന രീതി വിട്ടു. പാലും പഞ്ചാരയും ആയിട്ടുമില്ല. ഈ രീതിതന്നെ ഗീർവ്വാണഭാഷാവിമിശ്രിതമായ അകത്തൂട്ടു രാമവാര്യരുടെ ഗിരിജാകല്യാണത്തിൽ കാണുന്നുമുണ്ടു് എന്നും പറയണം.

മറെറാരുകാര്യം കൂടി

കണ്ണശ്ശന്മാർ ആത്മാർത്ഥമായി ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭാഷാമിശ്രത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയതുകണ്ടിട്ടാണു് മണിപ്രവാള കവികളും പി

നോദശൈലിയിൽ നിന്ന് വിചാരശൈലിയിലേക്ക് പ്രയാണം ചെയ്യാതെ തങ്ങൾക്കും ജീവിക്കാൻ മാർഗ്ഗമില്ലെന്ന മനസ്സിലാക്കിയതും. ഇങ്ങനെ രണ്ടുവിധത്തിൽ ഭാഷയ്ക്ക് പ്രചോദനം നൽകിയ ഈ മഹാനുഭാവന്മാരെ നമ്മൾക്ക് ആരാധിക്കാനേ അവകാശമുള്ളൂ.

കണ്ണശ്ശകൃഷ്ണംബത്തിലുറപ്പിച്ച കവിത്തം
ഖണ്ഡിച്ചു വെറും പാട്ടിനു കല്പിച്ചപതിത്തം

എന്നുതന്നെ നമുക്ക് ഉറപ്പിച്ചു പറയാം.

ഭഗവദ്ഗീത

ഉഭയകവീശ്വരനും മഹാത്മാവും യോഗിയുമായ കുല കൂടസ്ഥനായ കരുണേശനും ഈ കൃതിയുടെ കർത്താവായ മാധവനും ഒരാളാണെന്ന് ആദ്യം വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ കണ്ണപ്പണിക്കരാണ് കരുണേശനായതെങ്കിൽ ഇതു ചേരില്ല. കണ്ണന്റെ സംസ്കൃതരൂപം മാധവനാകാൻ പാടില്ലെന്നില്ല. ഏതായാലും 'മലയൻ കീഴ്തിരുമാതിൻ വല്ലഭനരുളാലെ തെളിവൊട്ട മാധവനഹമിടർകളവാൻ' എന്നു കവിതന്നെ പറയുന്നതുകൊണ്ട് മലയൻ കീഴ്ക്ഷേത്രഭക്തനായ മാധവനാണ് ഇതു രചിച്ചതു് എന്ന് ഉറപ്പിച്ചു പറയാം. ഉഭയകവീശ്വരന്റെ വിദ്യാധിപനായ പുത്രനാണോ ഈ മാധവൻ എന്നു പറയാൻ തക്ക തെളിവില്ല.

അഖിലോപനിഷൽസാരമായ ഗീത 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഒരു അബ്രാഹ്മണനായ കേരളീയൻ ഭാഷയിലാക്കി എന്നതു് 'അത്ഭുതമത്ഭുതമേ' എന്നുതന്നെ പറയണം. ഭാരതത്തിലെ ദേശീയഭാഷകളിൽ ഗീതയ്ക്ക് ആദ്യമുണ്ടായ തർജ്ജമയായിരിക്കണം ഇതു്. പട്ടനാർ തമിഴിൽ ഗീത തർജ്ജമ ചെയ്തതു് എന്നാണ് എന്നു നിശ്ചയമില്ല. അപ്പോൾ പട്ടനാരുടെ തർജ്ജമ കണ്ടാണ് ഇതു് എഴുതിയതെന്നും. മൂന്നൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടു ജീവിച്ചിരുന്ന എഴുത്തച്ഛൻ സൂത്രത്തിൽ ഗീതയിൽ പറഞ്ഞതു് പലയിടത്താക്കി തർജ്ജമ ചെയ്യുകയാണ് ചെയ്തതു്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടു പിറന്നിടയ്ക്ക് ഒരു അബ്രാഹ്മണൻ

വാല്മീകിരാമായണം തജ്ജമ ചെയ്തതുകൊണ്ടാണ് ചെവി പൊട്ടിയതു് എന്നു് അപവാദം കേട്ട കേരളത്തിലാണു് ഇതു സംഭവിച്ചതു് എന്നു് ഓക്കണം.

നീണ്ട വൃത്തം ഉപയോഗിച്ചതുകൊണ്ടും ചിലയിടം വിട്ടതുകൊണ്ടും എഴുനൂറു് അനുഷ്ടുപ്ശ്ലോകങ്ങളിലെ ആശയം മിക്കവാറും സ്വതന്ത്രമായ രീതിയിൽ 328 പാട്ടുകളിലാക്കാൻ മാധവനു കഴിഞ്ഞു. പ്രത്യേകം ആറുപദ്യങ്ങളിൽ വന്ദനങ്ങളും തന്റെ കഴിവില്ലായ്മയും എഴുത്തു പറഞ്ഞിട്ടാണു് തർജ്ജമ തുടങ്ങുന്നതു്. ആദ്യത്തെ വന്ദനശ്ലോകം എടുത്തുപറയേണ്ട ഗുണമുള്ളതാണു്.

അത്ഭുതമായമൃതായ് മറനാലിനു—
മറിവായഖിലജഗൽ പൂർണ്ണവുമായ്
ഉത്ഭവമരണാദികൾ കരണാദിക—
ളൊന്നിനൊട്ടും കൂടാതൊളിവായേ
പുഷ്പമണംപോൽ സ്ഥാവരചരമൊട്ട
പുനരാതെ പുണരും പൊരുളായ് നി—
ന്നെപ്പൊഴുതും സച്ചിൽ സുഖമായ് നി—
ന്നിടിയ പരമാത്മാനം തൊഴുതേൻ

ഈ പരമാത്മസ്തുതിയോടുള്ള തുടക്കം നിരണം കൃതികളിൽ എല്ലാം കാണുന്നുണ്ടു്. ലക്ഷ്മീദേവിയുടെയോ പാർവ്വതിയുടെയോ കുചകുംഭങ്ങളുടെ തള്ളിച്ചയ്ക്കു് താങ്ങായിനിൽക്കുന്ന ദേവനെ സ്തുതിക്കുന്ന ചമ്പുക്കളിൽ നിന്നു് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ലോകത്തിലാണു് നമ്മൾ പ്രവേശിക്കുന്നതുതന്നെ എന്ന പരമാർത്ഥം നമ്മളെ കണ്ണുതുറപ്പിക്കും. അതിനുശേഷം മഹാശക്തിയേയും, ശിവനേയും ഗണപതിയേയും സരസ്വതിയേയും വന്ദിക്കുന്നു. ഒരു നരകൃമിയായ താൻ ഗീത ഒരു പടി (വിധം) പറയാൻ തുടങ്ങുന്നതു് എറുമ്പു പാൽക്കടലു കൂടിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നവിധമാണെന്നും പറയുന്നു. ഏതായാലും തർജ്ജമ ഒരു പടി തന്നെയാണു്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ തജ്ജിമയിൽ കാണിക്കുന്ന ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം പിന്നീടു് പലയിടത്തും ദുഃസ്വാതന്ത്ര്യമായിത്തീരുന്നുമുണ്ടു്. ഭഗവൽ ഗീതയിൽ മാത്രമല്ല

പിന്നീട്ടുള്ള ഭാഷാകൃതികളിലെല്ലാം ഈ അളവുകോലാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും. മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏകദേശരൂപം പോലും മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കാത്ത വിവർത്തനങ്ങളും നമുക്കുണ്ട്. എന്നാൽ ഭഗവത് ഗീത അതിലുൾപ്പെട്ടതല്ല. മൂലഗ്രന്ഥത്തിലില്ലാത്തതു് വിവർത്തനത്തിലില്ല.

ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിലെ രാജാക്കന്മാരുടെ പേരുകൾ (1—4, 5, 6) പലതും വിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ രീതി തുടരുമ്പോഴുള്ള ദോഷം കാണുന്നു.

തതശ്ചേതൈർ ഹ യൈർയ്യുക്തേ മഹതിസ്യന്ദ—
നേസ്ഥിതൗ
സേനയോരുഭയോർമ്മദ്ധ്യേരഥം സ്ഥാപ—
യമേച്യുത!
യാവദേതാൻ നിരീക്ഷേഹം യോദ്ധുകാമാനവസ്ഥി—
താൻ
കൈർമ്മയാസഹയോദ്ധവ്യ മസ്മിൻ രണസമുദ്യമേ
യോത്സ്യമാനാനവേക്ഷേഹം യ ഏതേത്ര സമാഗതം!

മാറലർ മദ്ധ്യേ മുരരിപുമായൻ
മരതക മുകിൽ വർണ്ണൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ
കാറിനു മുൻചൊല്ലും രഥമതു
കരുതി വിരിഞ്ഞു കടാവിന * നേരം
പോററി മഹാ പുരുഷോത്തമരഥമിതു
പുനരവിടത്തിൽ നിറുത്തുക മറിനി
മാറലരെന്നൊട്ട പോർ കരുതീടിന
മന്നരെയറിവാനെന്നായ് വിജയൻ.

കൂട്ടിയും കുറച്ചും സംഗ്രഹിച്ചുമാണ് തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതു്.

ഗീത ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിലെ ഏവമുക്തോ—(24, 25, 27, 28) എന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ.

---

* ഓടിച്ചു്

എന്നതു കേട്ടടനെ രണഭ്രമൌ
രഥമപ്പൊഴതു നിറുത്തീതമലൻ
നിന്നിമികൾഭീഷ്മദ്രോണാദികൾ
നലനലമുടി മന്നരെയവിടെ
ഒന്നൊഴിയാതെ കണ്ടിന്ദ്രാത്മജ–
നൊരു കൃപയാ പരിവേഷ്ടിതനായേ
വന്ന വിഷാദമടക്കരുതാഞ്ഞു
വരുന്തി മുകുന്ദനെ നോക്കി ചൊന്നാൻ

ഇവിടെയും സംഗ്രഹണവും വിട്ടുകളയലും ഉണ്ട്. ആശയസാരം വിട്ടിട്ടമില്ല. 47 ശ്ലോകമുള്ളതിൽ ഒന്നാമദ്ധ്യായം 13 പാട്ടിൽ ആക്കിയപ്പോൾ ഇത്രയേ ചോർന്നു പോയുള്ളല്ലോ എന്നു സമാധാനിക്കാം.

രണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിലെ ക്ലൈബ്യം മാസ്മഗമ: എന്നു തുടങ്ങുന്ന ശ്ലോകം:

'ധർമ്മവുമല്ലബലകളുടെ തൊഴിലിതു
ഹീനതയും മാനക്ഷയവും വരു
മിത്തൊഴിൽ വിട്ടെഴനേൽക്കുകഴകല്ലിതു'

എന്ന തജ്ജമയും പോരാ എന്നു തോന്നിപ്പോകും.

സുപ്രസിദ്ധമായ 'വാസാംസി ജീർണ്ണാനി' എന്ന ശ്ലോകം:

പേത്തീട്ടന്ന പഴംതുകിൽ പോക്കി
പുതുമതകും തുകിൽ വേറുനരന്മാർ
പേത്തിട്ടമതുപോൽ ജീർണ്ണശരീരം
പോക്കി പുതിയ ശരീരാ തങ്കൽ
ചേത്തീട്ടുംദേഹി

എന്ന ഭംഗിയായി തജ്ജിമ ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്.

എത്ര വ്യാഖ്യാനിച്ചാലും മതിയാകാത്ത ഗീതയ്ക്ക് ഇത്തരം ഒരു തജ്ജമയെങ്കിലും അഞ്ഞൂറാറാണ്ടിനു മുമ്പ് നമുക്ക് ലഭിച്ചല്ലോ എന്ന് ആശ്വസിക്കാം. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ വൃത്താനുവൃത്തമായും രാമപ്പൈ ഗദ്യത്തിലും പിന്നീട് ഈ കൃതിക്ക് തർജ്ജമ എഴുതിയതു വച്ചു നോ

ക്കിയാലും ഈ തർജ്ജമ അത്ര മോശവുമല്ല. ചൊല്ലി കേൾക്കാൻ ഇമ്പവുമുണ്ട്.

ഈ മാധവൻ തന്നെ രചിച്ച ഒരു ശ്രീവല്ലഭ കീർത്തനമുള്ളതും സുന്ദരമാണു്.

മണ്ണെയളന്നിരടിയാക്കിയ
കണ്ണാ, കരുണാകര മരതക
വർണ്ണാ, നിൻപദമിരുപൊഴുതും
വിണ്ണോർ തൊഴുതീടുമവക്കും
എണ്ണിയ വൻവിന തീർത്തീടും
വെണ്ണകൾ കളവുണ്ടവനേ കേൾ
എന്നേയും രക്ഷനുദിനവും
ശ്രീ മാധവ പാഹിതൊഴുന്നേൻ.

ഏതായാലും കനത്ത ഭഗവൽഗീത നനുത്ത ഭാഷയിലാക്കിയതുകൊണ്ടു് വേദാന്തതത്വത്തിനു് പാട്ടു് ഒരു യാനപാത്രമാണെന്നു് ആദ്യം കാണിച്ച

'ഗീതയളന്നിരടിയാക്കിയ
ശ്രീമാധവ പാഹി തൊഴുന്നേൻ'

എന്നു് ആത്മധൈര്യമുള്ള മലയാളികളെല്ലാം ഈ മാധവനെ വന്ദിക്കും.

ഭാരതമാലയും ശങ്കരനും

മറെറാരു പാരമ്പര്യം മലയാളകവിതയിൽ സൃഷ്ടിച്ച മഹാനാണു് ഭാരതമാലയുടെ കർത്താവായ ശങ്കരൻ. ആ പാരമ്പര്യം എന്താണെന്നു് ആദ്യം പറയാം. അഭിമന്യുവിന്റെ വധം കഴിഞ്ഞതാണു് ഘട്ടം. കൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനെ സമാധാനിപ്പിക്കുന്നിടം:

"കടയരുതേ വടിവൊഴിക നരേന്ദ്ര
കടുകവനെക്കൊൽവതു തിറമെൻറാൻ
തിറമതു ചെയ്യുന്നതു കൗന്തേയൻ
തിരുവടി കേട്ടതു കോപത്താലേ
മുറുവൽ വിളക്കി, വിറച്ചുടലെങ്ങും
മുനിവൊട്ട പുരുവ ഞെളിഞ്ഞുടനേറിന

മറിവൊട്ട വട്ടപ്പെട്ട ചുവന്നന
മണിനയനങ്ങൾ വിറച്ചിതു തിരുമുടി
അറിവെന്നുടെ പ്രതിജ്ഞ സമസ്തരു-
മഴിവില്ലാതൊരു സത്യമിതെൻറാൻ
സത്യമിതെല്ലാരും കേൾക്കെന്നുടെ
തനയനെ വധ ചെയ്തതിനു നിമിത്തനെ
അത്യന്തം മമ ശത്രു സുയോധന-
മാശ്രയമായ ജയദ്രഥനേക്കൊല
സത്യം ചെയ്‌വിൻറേറനാദിത്യൻ
താനസ്തമയം ചെയ്യും മുന്നേ
നിത്യൻ കേശവനാണ, യുധിഷ്ഠിര
നിന്തിരുവടി തിരുവരുളാലെ ഞാൻ"

"പെട്ടെന്നങ്ങളെപ്പോലെ ദുഃഖിച്ചിരിയാതെ
തിണ്ണമടങ്ങു ജയദ്രഥൻ തന്നുടെ
കണ്ടും മുറിപ്പതു തക്കതിതിനെന്നു
കൊണ്ടൽ നേർവർണ്ണനരുൾ ചെയ്തനന്തരം
ചാരുനയനങ്ങൾ ചോങ്ങിമറിഞ്ഞിതു
ഘോരപുരികം ഞെളിഞ്ഞു വളഞ്ഞിതു
പാരം വിറച്ചു ചമഞ്ഞു തിരുവുടൽ
ശൂരനായുള്ള കിരീടി കിരീടവും
സൂര്യപ്രഭമായെരിഞ്ഞിളകി തുലോം
നിർജ്ജരനായക നന്ദനനാകിയോ-
രർജ്ജുനൻ തന്നുടെ ഖേദകോപങ്ങളാൽ
ഉജ്വലിച്ചുള്ളൊരു തേജസ്സു കാൺകയാൽ
സജ്വരരായി ചമഞ്ഞിതു ലോകവും
നാനാ ജനങ്ങളും കേൾക്കുമാറർജ്ജുനൻ
മാനമോടേവം പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തീടിനാൻ
സത്യമിതെല്ലാവരും കേൾക്കിനെങ്കിലോ
ചിത്തത്തിൽ മേവുന്ന കൃഷ്ണൻ തിരുവടി
പൊൽത്താരടിയിണയാണ പൊളിയല്ല
സത്യവ്രതനാകുമഗ്രജൻ തന്നാണെ
നിത്യനാം കേശവൻ തന്നാണ നിർണ്ണയം

എത്രയും ശത്രുവായുള്ള സുയോധന
നത്യന്തമാശ്രയമായ ജയദ്രഥൻ
പുത്രനെക്കൊല്ലുവാൻ കാരണമാകയാൽ
മിത്രനുദിക്കുന്നവെങ്കിലോ നാളെ ഞാൻ
അസ്തമിക്കുന്നതിൻ മുമ്പെയിവൻ തല
പത്തി കൊണ്ടെയ്യ മുറിക്കുന്നതുണ്ടതി-
ലെത്തായ്കിലേതുമേ സംശയം കൂടാതെ.
(ഭാരതം ജയദ്രഥവധം)

ആദ്യത്തേതു് ഒന്നു വിശദീകരിച്ചു് നല്ല ഭാഷയാക്കുക മാത്രമാണു് രണ്ടാമത്തേതു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഇതു് ഉറുമ്പിഴഞ്ഞു് അക്ഷരമാകയല്ല ചെയ്തതു് എന്നതിനു് രണ്ടു് ഉദാഹരണങ്ങൾ കൂടി കാണിക്കാം.

'ഇതു കാണായിതു വിജയനുടേതേ-
രീരേഴലകിനു നാഥനുമായേ
ഇത കാണാ കർണ്ണാ പലകാല-
മിരന്നതു നീകണ്ടായോയെൻറാൻ!'

'വിജയനെ തേരിൽ വിളങ്ങിക്കാണായി
വിബുധകളധിപതിയൊട്ടും കൂടി
പലരോട്ടം കാണാഞ്ഞിഹ ചോദിച്ചോരു
വലരിപുതനയനെ കണ്ടാലും നീ,

സുപ്രസിദ്ധ പാർത്ഥസാരഥിവർണ്ണന''കണ്ടാനരചാ' എന്നും 'തിരുമാറിടമേ' എന്നും തുടങ്ങുന്ന രണ്ടു പാട്ടിന്റെ പൊടിക്കൈ വിതറിയ പരാവർത്തനമാണു് എഴുത്തച്ഛന്റെ വർണ്ണന

'തിരുവടി നാരായണനെ മുകുന്ദനെ
ഉരുവേകണ്ടാനത്തേർ മേലെ
നുള്ളിലരുളും പോലെ ഞാൻ'

എന്നതും

'എന്നുടെ ഹൃദയം തന്നിലങ്ങിരിക്കും പോലവെ-
മണിവർണ്ണൻ തന്നെ തെളിഞ്ഞു കണ്ടു ഞാൻ'

തമ്മിൽ ഈഷൽ വ്യത്യാസമേയുള്ളൂ. ഇനിയും ദുശ്ശാസനവധം നോക്കാം.

'വരിക ദുരാത്മാവേ ദുശ്ശാസന
വസ്ത്രമുരിഞ്ഞിതു പാഞ്ചാലിയെയും' എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഭീമവചനം,

വരിക വന്മദം കലർന്ന ദുർമ്മതേ
പരിമിഴിയാളാം ദ്രുപദ പുത്രിതൻ
പുരികുഴൽ ചുറ്റിപ്പിടിച്ചിഴച്ചതും
തുരുതുരത്തുകിലഴിച്ചതുമോരോ...എന്നു് വികസിപ്പിക്കുന്നു.

അതുമല്ല.....ചവുട്ടി അടിച്ചാൻ
അടിച്ചു നിലത്തു കിടത്തിയവന്മാ—
രപ്പൊഴതേ വാൾ കൊണ്ടു പിളർന്നാ—
പൊടിച്ചുപൊടിച്ചെഴകിൻറ നിണത്തോട്ട
പൊങ്കിയെഴും കുടർമാലയണിഞ്ഞു
കുടിച്ചു കുടിച്ചൊഴുകും കുരുതിപ്പുനൽ
കൂടക്കൂടാസ്വാദത്തോടെ
കുടിച്ച മുലപ്പാലൊട്ട തേനമൃതും
കുറുകിലതിനെ ചുവയുണ്ടെൻറാൻ (ശങ്കരൻ)

ചുവട്ടിലാക്കി മേൽക്കരയേറിക്കരെ—
മമർത്തു നന്നായിച്ചവിട്ടി നിന്നുകൊ—
ണ്ടമർത്യമർത്ത്യന്മാർ പലതും കാൺകവെ
ചളിപ്പു കൈവിട്ടങ്ങെടുത്തു കൈവാളാൽ
പൊളിച്ചു മാറിടം നഖങ്ങളെക്കൊണ്ടും
പൊട്ടപൊടെപ്പൊടിച്ചുടനുടനുടൻ
ചുട്ടചുടത്തിളച്ചരുവിയാർ പോലെ
തുടുതുടവന്നരുധിരപൂരത്തെ
കുടുകുടെക്കുടിച്ചലറിച്ചാടിയും (എഴുത്തച്ഛൻ)

എന്നു് അല്പംകൂടി നാടകീയമായി സംക്രമിപ്പിക്കുന്നു. ഗാന്ധാരി വിലാപത്തിൽ ഈ സാമ്യം ഇതിലും കൂടുതലുണ്ടു്.

ഇത്രയും ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തുകാണിച്ചതു് രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ കാണിക്കാനാണു്. കൂട്ടത്തൽ കനം വച്ച കവിതയാണു് ഗീതയിലുള്ളതു്. കൂട്ടത്തൽ കനമുള്ള കവിതയ്ക്കു് പിൽക്കാലം വഴി വച്ചുകൊടുത്തതാണു് ഭാരതമാല. ഭാരതമാലയുടെ കർത്താവായ ശങ്കരൻ ശക്തനാണു്. ഈ ശക്തനായ ശങ്കരൻ ചെയ്ത ഭഗീരഥപ്രയത്നം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ, സംസ്കൃതത്തിലെ മഹാഭാരതത്തിന്റെ ഒരു പതിപ്പും ഭാരതമാല രണ്ടു ഭാഗങ്ങളും കൂടി തുലനം ചെയ്യുനോക്കണം. ഭാരതത്തെ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കുക എന്നതു് വിഷമപ്പെട്ട പണിയാണു്. ഈ വിഷമപ്പെട്ട പണി ചെയ്തതിർത്തതുകൊണ്ടു് എഴുത്തച്ഛന്റെ ഗതിതുളച്ചത്തിൽകൂടി നൂല് കോക്കുക എന്ന മട്ടായി. പക്ഷെ, എഴുത്തച്ഛനും ശങ്കരനും തമ്മിൽ കവിയും, ക്ലാസുനോട്ടു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന വാദ്ധ്യാരും തമ്മിലുള്ള സാമ്യമേ ഉള്ളു. ഭാരതമാല ആദർശമായി സ്വീകരിച്ചാലും എഴുത്തച്ഛനേപ്പോലെ ഒരാൾക്കെ മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ടു നിർമ്മിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളു. ഈ വ്യത്യാസവും സാമ്യവും ഇവർ നിർമ്മിച്ച കൃതികളുടെ തമ്മിലുള്ള പഠനം തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യും. രാവണനോടു് യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ രാമനു് ഹനുമാന്റെയും സുഗ്രീവന്റെയും നീലന്റെയും എല്ലാം സഹായം വേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ രാവണവധത്തിനു് രാമനല്ലാതെ ഈ വാനരസേനയെക്കൊണ്ടു് സാധിക്കുകയുമില്ല. പാട്ടിലെ മലയാളഭാഷയെ മണിപ്രവാളമാക്കാൻ ഉള്ള ശ്രമത്തിൽ ഫലിച്ചതു് എഴുത്തച്ഛന്റെ ശ്രമമാണു്. പക്ഷേ അതിനു വഴിതെളിച്ചവരാണു് രാമചരിതകർത്താവും ശങ്കരനും രാമപ്പണിക്കരുമെല്ലാം.

ശങ്കരൻ

ഭാരതമാലയുടെ കർത്താവു് ഒരു ശങ്കരനാണെന്നു്

> തന്നുണർവായുണർവ്വേ വടിവാകി—
> മഹാഭാരതകഥ ശങ്കരനെമ്പൊട്ട

ചൊന്നതുരപ്പരെയ്യവരെൻറും
ശോകമൊഴിന്തവനന്ത സുഖത്തെ

എന്ന ഒടുവിലത്തെ പാട്ടിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. കണ്ണശ്ശന്മാരുടെ മുദ്രയാണെന്നു പറയുന്ന പരമാത്മാവിനെ ഉള്ള വന്ദനത്തോടാണ് ഭാരതമാലയും തുടങ്ങുന്നതു്.

അനന്തം സത്യം ജ്ഞാനപരം ബ്രഹ്മാനന്ദം—
താനലകങ്കൾ
മനം തന്നിൽ സൃഷ്ടി സ്ഥിതിലയവും മായയിനാൽ—
ചെയ്യരുണാകരനേ!
അനന്തജഗത്ഗുരുവിനെ വന്ദിച്ചവനൻപൊട്ടമെൻ—
ചിത്തം കൂടികൊണ്ടു
മനം കനിവുറു പിറപ്പുമാറുമലർക്കഴലേ ശരണ—
മെൻറു പുകന്തേൻ

എന്നാണ് വന്ദനം. വൃത്തങ്ങളും ഭാഷാരീതിയും നിരണത്തു രാമപ്പണിക്കരും മാധവനും ഉപയോഗിച്ചതും തന്നെ. ഈ ഭാരതമാലയിൽ നിന്നാണ് ഒരു പാട്ട് കണ്ണശ്ശഭാരതത്തിൽ നിന്നെന്നും പറഞ്ഞു് പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ഉദ്ധരിക്കുന്നതും. ഈ പാട്ടിലെ കരുണാകരശബ്ദം കരുണേശപദമായി വളച്ചൊടിക്കാമെങ്കിലും ആദ്യത്തെ കണ്ണശ്ശന്റെ വിദ്യാധിപരായ രണ്ടു പുത്രന്മാരിൽ ഒരാളാണ് ഭാരതമാലയുടെ കർത്താവായ ശങ്കരൻ എന്നു പറവാൻ വേണ്ട തെളിവില്ല. 'വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ ശങ്കര വിരചിതായാം ഭാരതമാലായാം' എന്നു് ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നുമുണ്ടു്. പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾക്കു് വെമ്പുന്ന നമ്മുടെ സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും കൊച്ചിയിലുള്ള വെള്ളാങ്ങല്ലൂർകാരൻ ശങ്കരൻ, രാമപ്പണിക്കരുടെ അമ്മയുൾപ്പെടെയുള്ള മൂന്നു സഹോദരിമാരിൽ ഒരാളുടെ ഭർത്താവായിരുന്നു എന്നു കണ്ടു പിടിക്കാതിരുന്നാൽ ഭാഗ്യം. നിരണം കവികളുടെ കൃതികൾക്കു് കേരളം മുഴുവൻ പ്രചാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. നിരണത്തുപണിക്കന്മാരല്ലാതെ പലരും ഈ രീതിയിൽ കവിത രചിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു ശങ്കരൻനിരണത്തു പണിക്കരിൽ ഒരാളാകണമെന്നില്ല എന്നേ പറയാനുള്ളു. ഇതിലുറപ്പുണ്ടു്

മാധവൻ നിരണത്തു കവികളിൽ ഉൾപ്പെട്ട ആളാണ് എന്നു പറയുവാൻ എന്നുമാത്രമേ തൽക്കാലം പറയുന്നുള്ളൂ.

ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രകൃതം

ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേരു് ഭാരതമാല എന്നാണ്
"നാരായണചരിതം വ്യാസോക്തം നാനാ വേദപു
രാണാധാരം
ചീരായിതു പണിയറിവാനെളിയൊരു ശ്രീകഥഭാര
തമാലയിതെന്നു"
എന്നു് അഞ്ചാം പാട്ടിൽ പറയുന്നതിൽ നിന്നു് ഗ്രഹിക്കാം. പതിനാറു പാട്ടുകൊണ്ടു് പിന്നീട്ട ഭാരതകഥ സംഗ്രഹിക്കുന്നു. 22-ാം പാട്ട മുതൽ 69—ാം പാട്ടവരെ കൃഷ്ണാവതാര കഥ സംഗ്രഹിക്കുന്നു. ബാണനുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ പരമേശ്വരൻ സ്തുതിക്കുന്ന പാട്ടോടുകൂടിയാണു് കൃഷ്ണകഥ അവസാനിക്കുന്നതു്.
'കോലും കുഴലുമെടുത്തു പിടിച്ചൊരു ഗോപാലകനാ
മഖില ജഗൽപതി
കാലും കൈയും ചെന്താമരമലർ കണ്ണുമിരുണ്ട ചുര
ണ്ടനകേശം
മേല്പുലകത്തിന്നും മൂലത്തിനെ'എന്ന രീതിയിൽ പി
ന്നീട്ടു് മധുരമണിപ്രവാളമായിത്തീർന്ന ഭാഷയാണു് ഈ കൃതിയിലുള്ളതു്.

ബുധൻ മുതൽ ശന്തനു വരെയുള്ള കഥ സൂചിപ്പിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. പിന്നീട്ടു് ഭാരതത്തിലെ കഥകൾ മുറയ്ക്കു സംക്ഷേപിച്ചു് പറയുന്നു. അഞ്ചു പാട്ടുകൾ കൊണ്ടാണു് സുഭദ്രാഹരണം കഥ പറയുന്നതും.

കൂടിയാടിയർജ്ജുനൻ കുമാരിതൻ നിവേശനത്തു
നീടുനാളിരുന്നുവന്നനീലകേശമിന്ദുവക്ത്രം
ആട്ടചിത്ത മോട്ടകണ്ടനംഗനാലനത്തുവാധ(ബാധ)
കൂടിയൻറവൾക്കു കേട്ട കുറൊഴിച്ചു ഭദ്രമായി
എന്നു് പ്രത്യേക രീതിയിലാണു് സുഭദ്രാഹരണം വർണ്ണിക്കുന്നതും. 54 പാട്ടേ സംഭവപര്യവത്തിലുള്ളൂ. എന്നാൽ സ

ഭാപർവ്വത്തിൽ കഥ ഇത്രയും ചുരുക്കിയല്ല പറയുന്നത്
* ഇവനോവാലൻനീയൊരുഗോപൻ ഇതിൽപ്രവരൻ
ബലവാനേ മാരുതി
ഇവനോടെ യുദ്ധം ചെയ്‌വിതു ഞാനെതിരേ മാരു
തീ
വരികെൻറാൻ.

കൃഷ്ണന്റെ വരവിനെ,

'നാരായണനെ, മുകുന്ദനെ, നന്ദനനന്ദനനാകിയദേ
വകിതനയനെ
ഓരായിരം നാമവുമുടയണ്ണലെ ഓങ്കാരപ്പൊരുളായ്
നിൻറരുളിയ
നാരായണനെ യെശോദാതനയനെ ഞാനമ്പോടെ
ഭാവന ചെയ്യും
കാരാകിയനിറമുടയവനുടലം കണ്ടുകളിച്ചിതു
കൗന്തേയാദികൾ'

(നന്ദന നന്ദന നിന്ദിരാമന്ദിരനിന്ദ്രാദിവൃന്ദാരക
വൃന്ദവന്ദിതൻ—

എന്ന എഴുത്തച്ഛന്റെ നിണ്ട വർണ്ണനയും ഇവിടുള്ളവ തട്ടിച്ചു നോക്കണം. എഴുത്തച്ഛനിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുന്ന സ്തോത്രശക്തിയും ഭക്തിയും ശങ്കരനിലും പ്രകടമാണ്.) 135 പാട്ടുണ്ട് സഭാപർവ്വത്തിൽ. എങ്കിലും വലിയ വർണ്ണനയില്ല. കാവ്യം പുരോഗമിക്കുന്തോറും ഈ മട്ടുമാറുന്നുണ്ട്. നളചരിതവും രാമായണകഥയും ഭംഗിയായി സംഗ്രഹിക്കുന്നുമുണ്ട്.

1 * വീരതരൻ വായുവിനരുളാലേ വിരയെയശോ
കാവനികപുകുന്തിതു
ചാരുതരാകൃതിശിംശിപയരികേ ജാനകി ശോക
കൃശാതുരയായേ
ഘോരതരാകൃതിയോടെ കൂടിയ കൊടിയനിശാചരി
മാരുടെ നടുവേ

---

* ഗോപൻ ഭവാൻ ജിഷ്ണു കോമളനെന്നുടെ
കോപം പൊറുക്കാൻ വൃകോദരനാകിലാം

1 * ഈ കാര്യം രാമചരിതം കണ്ടിട്ട് എഴുതിയതാണ്.

വീരതരൻ മാരുതി ശ്രീരാഘവ വീരനുടേ ഭാര്യയെ
യടിതൊഴുതിതു

എന്നാണു് സീതാദർശന വർണ്ണന—അറുപത്തഞ്ചുപാട്ടി
ലാണു് രാമായണ കഥ പറയുന്നതു്

ഗീതാവതരണഘട്ടം നോക്കുക

ഭേരിമഹാശംഖാദികൾ പെരികെ ചെയ്തീതിരു
പാട്ടം മന്നവർ
മന്നവർ നടുവേ വിജയനുടേതേർ മാധവനും വിട്ട
രുളിനവാറേ
സന്നനിലേ ഭീഷ്മ ദ്രോണാദികൾ തമ്മെക്കണ്ട
ദയാവോടെ പാർത്ഥൻ
പിന്നെവിടത്തേരെന്നെറച്ചുതനോട്ട പിന്നെ നിമി
ത്തപ്പിഴയും ചൊന്നാൻ
എന്നേകഷ്ടംഞാനിനിനച്ചതെതിർത്തിതു പിതാമ
ഹവധകൊട്ടതല്ലേ
കൊട്ടതല്ലേയാചര്യാദികളെക്കൊല ചെയ്വതു
മാതുല പുത്രരെയും
വിട്ടതേർവധ ബന്ധുക്കളെയെല്ലാം വിജയം രാജ്യാ
ദികളും വേണ്ടാ
കൊട്ടതിതു ചെയ്യേനെൻറജ്ജുനനും ഗോവിന്ദനു
ചൊല്ലി ശോകത്താൽ
നട്ടവെ വീണതു തേരിൽക്കണ്ടിതുനാരായണനുര
ചെയ്താൻ പാർത്ഥനു.

ആറുപാട്ടിൽ വിശ്വരൂപദർശനവും ഗീതയുടെ സംഗ്രഹവും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടുന്നു. സത്യം മറന്നു ഭീഷ്മരുടെ നേരെ കൃഷ്ണൻ ചെല്ലുന്ന ഘട്ടം:

2 * മുറിവേറാണ്ടായാർത്തു തളർന്നതു മുനിപൊട്ട
കണ്ടു ജഗൽപതിമാധവൻ

---

2 * 'നിജസചിവനുടലിൽ മുറിവിടരിനൊട്ടകാൺകയാൽ' എന്ന് ഭാരതത്തിൽ ഉടങ്ങുന്നിടവും ഇതും ഒന്നിച്ചുവായിക്കണം. കൃഷ്ണനെപറ്റി പറയുന്നിടത്തു ഭക്തികൊണ്ടു് സ്തുതിക്കുന്നു

അറിവോരാത്മാവിന്നാനന്ദനനന്തനനേകവുമേക
വുമാകിയ
നെറിയാമച്ചുതനും തേരവിടെ നെറിയിലിറങ്ങി
നടന്നതുകാലം...
കാലാന്തകനെപ്പോലെ കൃഷ്ണൻ ഗാംഗേയനെയു
ഴറിക്കൊലചെയ്വാൻ
നീലാഞ്ജനനിറമോട്ട നടന്നതു നിൻറനദീജൻകണ്ട
മുകുന്ദാ
മൂലാധാരംനീയടിയനയെമൂർത്തി നീവധചെയ്വതു
നൻെറൻറാൻ...

കാവ്യമമ്മം ശങ്കരനും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു എന്നു് മനസ്സിലാക്കുന്ന ഒരു ഘട്ടം കൂടി മാത്രമെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നുള്ളു. ദുര്യോധനൻ യുദ്ധരംഗത്തുനിന്നു പോകുന്ന ഘട്ടം:

നടന്നുനടന്നു നിനച്ചിതു നരപതി
നല്ലതു ചൊല്ലിയ വിദുരരുടെ ചൊൽ
പടനൊഴുകിയ നിണമൊട്ട മുറിവൊട്ട
ഭയത്തൊട്ട ശോകത്തോട്ടടനേ
കടന്നരണാർണ്ണവമതിൽ മരിയാതേ
ഗദയുമെടുത്തു നടന്നിടരോടേ
നടന്ന സുയോധനനോടെ സഞ്ജയനും
നടുക്കത്തോടറിയിച്ചിതവസ്ഥകൾ

കഥ പറയാനുള്ള പാടവം രാമചരിതത്തിനേക്കാളും ഔചിത്യത്തോട്ടകൂടി ശങ്കരൻ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ രീതിയിലും അദ്ദേഹം എഴുത്തച്ഛനു് മാറ്റും തെളിച്ചു. കഷ്ടിച്ചു് 1400 പാട്ടുകൾക്കു് ഉള്ളിൽ മഹാഭാരതം സംഗ്രഹിച്ച ഈ കൃതി നമ്മുടെ ഭാഷയിലെ വൻകൃതിക

പതിവും എഴുത്തച്ഛൻ ഈ കവിയിൽ നിന്നും പകർത്തിയതാണു്. അന്നത്തെ അബ്രാഹ്മണ കവികൾ എല്ലാം ഈ രീതി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭക്തിയായിരുന്നു അവരെ സാഹിത്യനിർമ്മിതിക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചതും. എഴുത്തച്ഛനെ ഭക്തകവിയാക്കുന്നതു് ഇതു മറന്നാണു്. എഴുത്തച്ഛൻെറ മാത്രം പോരൻറല്ല ഭക്തിസാഹിത്യം.

ളിൽ ആദ്യത്തേതു മാത്രമല്ല, ആദ്യന്തം മറ്റു കവിക ൾക്കു് പ്രചോദനം നൽകിയ ഒരു കൃതിയും കൂടിയാണു്.

ഒരു കാര്യംകൂടി എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ടു്. രാമച രിതത്തെക്കാൾ കുറച്ചുകൂടി ഉപയോഗപ്രദമാണു് ഈ കൃ തിയുടെ പതിപ്പു് കൃറേറർഹിസുകാർ പുറത്തു കൊ ണ്ടുവന്ന വിധം. പഴയ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം കുറച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കണ്ണശ്ശന്മാരെപ്പറ്റി വെണ്ണിക്കുളം എഴു തിയ പ്രബന്ധവും ഇതിലുള്ളതു് ഉപയോഗപ്രദമാണു്.

രാമപ്പണിക്കർ

കണ്ണശ്ശന്മാരിൽ ഒടുവിലത്തെ ആളായ രാമപ്പണി ക്കരാണു് മലയാളഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ മഹാകവി. ഇദ്ദേഹത്തിനേറതായി 6 കൃതികളുടെ കായ്മാണു് ഗോ വിന്ദപ്പിള്ള പറയുന്നതു്. രാമായണം, ഭാരതം, ബ്രഹ്മാ ണ്ഡപുരാണം, ഭഗവൽഗീത, ഗുരുഗീത, പദ്മപുരാണം എ ന്നിവയാണു് അവ. അതിൽ ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം ഗദ്യമാ ണു്. കവിയുടെ മുദ്ര കാണുന്നുമില്ല. ഭഗവൽഗീത മയലങ്കീ ഴു് മാധവനേറതാണു്. ഭാരതം എന്നു ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പ റയുന്ന കൃതി ഭാരതമാലയാണു്. എന്നാൽ അപൂർണ്ണമായ ഒരു ഭാരതം രാമപ്പണിക്കർ എഴുതിയതുണ്ടു്. ഗുരുഗീത രാമപ്പണിക്കരുടേതല്ല എന്നു് നിശ്ചയം പറയാം. എന്തെ ന്നാൽ രചന അത്ര മോശമാണു്. പദ്മപുരാണം കണ്ടുകി ട്ടിയിട്ടില്ല. പരമജ്ഞാനവിളക്കം എന്നൊരു കൃതി (ഗദ്യം) കണ്ണശ്ശനേറതാണെന്നു പറയുന്നതിനു് പ്രത്യേക തെളി വൊന്നുമില്ല.

കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ എന്നു് സാധാരണ പറയുന്നതു് രാമപ്പണിക്കരെ തന്നെയാണു്. കേരളഭാഷയിലെ ആദ്യ ത്തെ മഹാകവി മാത്രമല്ല രാമപ്പണിക്കർ. രാമചരിത ക്കാരനും, ഭഗവൽ ഗീതാവിവർത്തകനും, ഭാരതമാലക്കാര നും വെട്ടിയ വഴി വിസ്തൃതമാക്കുക മാത്രമല്ല രാമപ്പണി ക്കർ ചെയ്തതും. ആ വഴിയിൽക്കൂടി ചരിച്ചാണു് ന മ്മുടെ കാവ്യസരണി വളർന്നതും. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതി യിലും രാമപ്പണിക്കരുടെ പരിശ്രമം വലുതും തുക്കമുള്ള

തുമാണ്. ഭാഗവതം, രാമായണം, ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം, ഭാരതം എന്നായിരിക്കണം പണിക്കരുടെ കൃതികളുടെ നിർമ്മിതിയനുസരിച്ചുള്ള അടുക്ക്. രചനയിലുള്ള അശക്തികൊണ്ട് ഭാഗവതമാണ് ആദ്യത്തെ കൃതി എന്നു വിചാരിക്കണം.

ഭാഗവതം

ദശമത്തിലെ കഥ വിസ്തരിച്ചും ഏകാദശം സംഗ്രഹിച്ചും ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കൃതി രാമപ്പണിക്കരുടേതാണ് എന്നതിനു തെളിവുണ്ട്.

ദേവകിമകനായേയവതാരം
ദേവകൾ വിധിയാലേചെയ്തീടിയ
പൂവിൽ മടന്തമണാളൻ തന്നുടെ
പുണ്യമതായീട്ടം കഥ ചെമ്മേ
ആവിയിലുളവായീട്ടം ദുരിത—
മുമ്പടിരാമനരത്തീടിയ കവി
ഏവരുരത്തീടിൻറവരേവരു—
മെയ്തീട്ടം പരമാമറിവോടെ!

എന്ന ഒടുവിലത്തെ പാട്ടാണ് അതു്. ദശമത്തിലെ കഥ അദ്ധ്യായം പ്രതി സംഗ്രഹിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. 90 അദ്ധ്യായങ്ങളിലായിട്ടാണ് കഥ പറയുന്നതു്. സംഗ്രഹവും അല്പം ചിലയിടത്തു വ്യാഖ്യാനവും മിക്കയിടത്തും ശരി തർജ്ജമയുമാണ് ഇതിലെ രീതി. ഇതിലും ആദ്യം പരമാത്മാവിനെയാണ് വർണ്ണിക്കുന്നതു്.

അറിവായ് നിന്നസമസ്തജഗത്തു—
മഖണ്ഡവുമായ്നിൽക്കുന്ന പരാമൃത—
മറിനീയെന്നരുമറയാൽ ബോധി—
ച്ചരുളിയ ശ്രീഗുരുപാദസരോജം
തിറമായ് വന്ദിച്ചീടുന്നേ ഞാൻ
തെളിവൊട്ട കൃഷ്ണമഹാകഥ ചൊൽവാ—
നറിവീടിയസത്തുക്കളേവരുമിതി—
നാശ്രയമായ് നിന്നീടുകനന്നായ്.

അട്ടത്ത ദേവതാവന്ദനപരമായ പാട്ടിലും ശ്രീകൃഷ്ണ മഹാകഥ എന്നതന്നെ തന്റെ കൃതിയേപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ട്. പരീക്ഷിത്തും ശുകനും തമ്മിലുള്ള സംവാദമായി തന്നെയാണ് കഥ പറയുന്നതു്. 14-ാം പാട്ടതൊട്ടാണ് കൃഷ്ണചരിതംപറഞ്ഞുതുടങ്ങുന്നതു്. അശരീരി കേട്ട രംഗം ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു.

*പൊലിപൊട്ടപോം പൊഴുതാകാശേ പുന
രുളവായൊരുവചനം കേട്ടാൻ ബല
മിയലും കംസൻ 'ദേവകിയെട്ടാം
വിമലസുതൻ നിന്നന്തകനെന്നേ'
തലമുടിചുറ്റിയെടുത്താനപ്പോൾ
സഹസാ ദേവകിയെ കൈവാളാൽ
കൊലചെയ്‌വാനതു വസുദേവൻ
കുറുകെക്കൊണ്ടുരചെയ്തിതിവണ്ണം

ദേവകിയുടെ ഗർഭധാരണം വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക.

'ആനകദുന്ദുഭി ഹൃദയേ ശ്രീനാരായണ—
നൻപൊട്ട പുക്കൊരുനേരം
താനൊരു സൂരോദയമതുപോലെ
തത്രമുദാവസുദേവർ നിറന്താൻ
ആനതുകാലം നന്മൂത്തത്തോ—
ടമലാത്മാവാമച്യുതനുടെയംഗം
മാനിനി ദേവകി ധാരണചെയ്താൾ
വടിവൊട്ട രേതദാരത്തുടെ'

'സത്വബുദ്ധിമാൻ വസുദേവൻ തൻ ഹൃദയത്തിൽ
നിത്യവും ധ്യാനിച്ചീടും ധ്യാനരൂപത്തിൽചേർന്നു
സത്യരൂപിയും ശോഭിച്ചീടിനാനത്യത്ഭുതം
ഭക്തവത്സലനുടെ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യം കൊണ്ടു

*ഇതു് ഭാഗവതത്തിന്റെ സംഗ്രഹമാണു്. 'തന്മനോവശഗതനായവൻ ചമ്മട്ടിയും' ..... എന്നു തുടങ്ങി — 'ക്രൂരുടൻ ചൊല്ലീടിനാൾ' എന്ന വരിവരെയുള്ള സംഗ്രഹം ആണു് എന്നു ഭാഗവതം വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും.

ഭക്തനാമവനക്തേജസാവിളങ്ങിനാൻ
തല്പാലം മുദ്ധാംഗിയാം പത്നി ദേവകി തന്നി—
ലുൾക്കാമ്പിൽ വളർന്നിതു വിഭ്രമസ്നേഹഭോഗം
തൽ സൂത്രമാർഗ്ഗേണ ചെന്നെത്തിനാനവളുടെ
ശുദ്ധമാം ഗർഭാശയേ നിത്യനാമഖിലേശൻ
ശുക്ലബിന്ദുക്കൾതന്നെ വേണമെന്നുണ്ടോജഗൽ
*സൃഷ്ടിപാലനിലയകാരണൻ തനിക്കോത്താൽ'
(ഭാ—ഭാഗവതം)

ഏതായാലും ഭാഗവതത്തിലെ ഈ വിശദീകരണം പണിക്കർ കൊട്ടക്കുന്നില്ല.

കംസന്റെ പക്കൽ നിന്ന് തെറ്റി തെറിച്ച ദേവിയുടെ വർണ്ണനയും വാക്കും:

അംബരമാർഗ്ഗേ രത്നവിഭൂഷണ
ഭൂഷിതയായ് പുനരഷ്ടഭുജങ്ങളിൽ
അമ്പൊട്ട വില്ലും ശംഖും ചക്രവും—
മസിചർമ്മം ഗദശൂലവുമെല്ലാം
വമ്പൊടെടുത്തമരന്മാരാലും
വന്ദിതമായ് നിന്നിട്ടരുൾചെയ്താൾ
നിൻ പകയൻ ഭൂമൌ ജാതനുമായ്
നിഷ്ഫലമെന്നു വധിച്ചുമെന്നേ

കഥ ചുരുക്കിപ്പറയുന്ന രീതി വിട്ട് കാവ്യം പുരണ്ട പ്രതിപാദനവും ഇടയ്ക്കിടെ കാണാം.

അരുവികളുടെ ഘോഷംകൊണ്ടതു—
മറിഞ്ഞീടാ ചീവിടിന്റെ ധ്വനി
അരുവിയിൽ മേവിന കൽഹാരോത്പല
മാമതിനുടെ പൊടിവായുവിനാലേ
പരിചിനൊടാഹൃതമാകിന്റെതിനാൽ
വഹ്യാക്കാദികളുഷ്ണമിതറിയാർ
ഒരുവരുമജ്ജലകങ്ങളിലത്തിരകളി—
ലൂടെവന്നൊരു വായുവിനാലും

*തനിയെ ജന്മമാർന്നില്ല—ധർമ്മസംസ്ഥാപകൻ വിട്ട (ഉള്ളൂർ)

*ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പുറത്തു വരുന്നതിനു മുമ്പ് എഴുത്തച്ഛനാണ് ഭക്തിയുടെ പൂങ്കുല മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതെന്നു് ചിലർ പറഞ്ഞതു് ഇന്നും ചില നോട്ടെഴുത്തുകാരും കാളേജ് അദ്ധ്യാപകന്മാരും ചരിത്രമെന്ന പേരിൽ എഴുതിവെക്കാറുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛന്റെ ഏതു സ്തോത്രങ്ങളോടും കിടപിടിക്കുന്ന സ്തോത്രങ്ങൾ ഔചിത്യപൂർവം കണ്ണശ്ശനും ഭാരതമാലാകർത്താവും സ്ഥാനത്തു് വിന്യസിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത്തരം ഒരു പാട്ട് ഭാഗവതത്തിൽ നിന്നും ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

ആനന്ദാമൃതനായവനേ ജയ
ആഴിമഥന പുണർന്നവനേ ജയ
ജ്ഞാനം താനായ് നിന്നവനേ ജയ
നാന്മറയുൾപ്പൊരുളായവനെ ജയ
ഊനം വാരാതമരകൾ മുനികളും
വന്നു സ്തുതിച്ചരുളും പരനേ ജയ
ആനന്ദാത്മാവായവനെ ജയ
നാരായണ ജയ നാരായണ ജയ.

ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ വേണുഗാന:

വിളിച്ചിതു കാമോദയമാം വേണുവെ
വേൽമിഴിമാർ കേട്ടീദിനനേരം
ചലിച്ചഖിലാല്മാവാകിയ കൃഷ്ണൻ
തന്മേലുന്നിന മാനസരായേ
വിളിച്ചരുളുന്ന സ്വരത്തിൻ വഴിയേ
വേഗത്തോടെ ഗോപാങ്ഗനമാർക—
ളൊളിച്ചുനടന്നാരാടിനകുണ്ഡല
മോടഴിഞ്ഞാടകളാദികളോടേ

ഈ ഭാഷാമയത്തെ ഭാഷാമിശ്രമെന്നു പറഞ്ഞാൽ സൽഭാഷ ഏതാണെന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എഴുത്തച്ഛനായ ബാലരവിക്കു് അരുണനായും ഉഷസ്സായും

* ദ്രാവിഡകവികളെല്ലാം തന്നെ ഭക്തിലഹരിയിൽ മുഴുകി. ഈ കവി അഭിമാനപൂർവ്വം മേൽപ്പുത്തൂർ, നാരായണീയത്തിൽ സ്തുതിച്ചു പറയുന്നതു് അന്യത്ര ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്.

പരിണമിച്ച രണ്ടുപേരിൽ ഒരാളാണ് രാമപ്പണിക്കർ. ആ നാവിനു് ഏതുമെട്ടത്തു പെരുമാറാമായിരുന്നു. എല്ലാം മറന്ന കവി പാട്ടന്നതു നോക്കുക:

ആയതലോചനമാരവർ മുലകളി—
ലളകങ്ങളിലുരുക്കളിൽ നീവിയിൽ
നായകനേ കണുങ്ങളിൽ മറും—
നാനാലീലരസാദികളോടേ
തുയമഹാ കൈനഖമതിനാലെ
തുടരെത്തുടരെ സ്പശം ചെയ്തേ
മായവനാലിതു നമ്മുടെ പുണ്യം
മററില്ലെന്നതിമോദിതരായേ

കംസവധം.

എതുപോലേ നാഗങ്ങളെ വിനതാ—
സുതനെതിർചെൻറു പിടിച്ചീടിൻറതു—
മതുപോലെ ശ്രീകൃഷ്ണൻ കംസനെ
യാശു പിടിച്ചു കിരീടത്തോടേ
ചെതറിടിനകോപത്തോടേ കേശം
ചുററിയെടുത്താമാളികമീതീ—
ൻറതുനേരത്തരങ്ങത്തു പതിപ്പി—
ച്ചാനതിന്മീതേക്കുടെ താനും.
താനത്യുരറിതമാകിയ മാളിക
തന്മേൽ നിന്നരങ്ങത്തുപതിപ്പി—
ച്ചാനതിനാല്യയിരോടെ വേറാ—
യവനുടെ തലമുടി താനഖിലേശൻ
ദീനമകൻറു പിടിച്ചരങ്ങത്തുതഥാ
പലവട്ട മിഴച്ചീടിൻറതു—
മാനവവീരാകണ്ടു ജനങ്ങൾ
വചിച്ചു പുനരെൻറാ ഹായെൻറേ

രുക്മിണീഹരണം

അതുകാലം ശ്രീകൃഷ്ണൻതമ്മെ—
യുമ്പൊഴുകണികാൺമതിനായളകങ്ങളെ—

യിതമായ് വാമകരം കൊട്ടനിക്കീ—
ടിന ലജ്ജാഭാവത്തോടേ
യതുനാൾ മന്നരെ നോക്കിനനേര—
ത്തംബുജനയനൻതന്നണയക്ക
ണ്ടതിവേഗത്തൊട്ടതേർമേലേറു—
ന്നതിന്നവൾ നില്പതുകണ്ടാനമലൻ
അവിടെ ചുറ്റും വിദ്വേഷികളാ—
യവലോകനഗതരായേനിൽക്കും
ഭുവനിയിലുള്ള നൃപന്മാർ മദ്ധ്യേ
പുണ്യാത്മാകൃഷ്ണൻ തിരുവടി
അവരെയനാദരണം ചെയ്തേറമഹോ
നൃപരാജനുടെ കന്യാവിനെ—
യവിടെഗ്ഗരുഡധ്വജമൊട്ട ചേർന്നി—
ട്ടഴകിയ തേർമേൽ വച്ചു നടന്നാൻ
നടന്നിതു മന്ദംമന്ദം കേസരി
നരികളുടെ നൻഭാഗ—
മുടൻ ധരനായ് നടന്നീടും പോലെ
ഉമ്പർപുരാൻരാമാദികളോടെ.

മധുരമനോഹരമായ സംസ്കൃതമഹാഭാഗവതത്തി ലെ ഗാംഭീര്യം പകർന്നു തരാൻ എഴുത്തച്ഛനും കഴിവില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ മാധുര്യം കോരിവാരി വയറു നിറയെ തരാൻ ചെറുശ്ശേരിക്കും അതിനുമുമ്പ് തുഞ്ചി നോക്കിക്കാൻ രാമപ്പണിക്കർക്കും കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ കാവ്യം എന്ന നിലയ്ക്ക് ഈ കൃതിക്ക് ഒരു ദോഷമുണ്ട്. രചന എല്ലായിടത്തും ഒരുപോലല്ല. ശുദ്ധ ഗദ്യവും, വായിച്ചുപോകാവുന്ന പദ്യവും മധുരം നിറഞ്ഞ ഘട്ടങ്ങളുമുണ്ട്. ആകെ2026പാട്ടുള്ള ഈ കൃതി എഴുത്തച്ഛൻ ദശമത്തിൽ കൈവച്ചില്ല എന്ന സങ്കടം ഒരു വിധം തീർന്നതാണ്. ഇന്നും ശ്രദ്ധിച്ചുവായിച്ചാൽ സാമാന്യർക്ക് മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. ഈ കൃതി മുഴുവൻ രണ്ടു ഭാഗമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

രാമായണം

മലയാളഭാഷയിലുള്ള ഏതു സൽകൃതിയോടും പട പൊരുതാൻ ഗുണമുള്ള കൃതിയാണ് കണ്ണശ്ശരാമായണം. ഇതു് ഉത്തരയുൾപ്പടെ രചിച്ചതു് രാമപ്പണിക്കർ തന്നെയാണു്. വാല്മീകിരാമായണമാണു് പണിക്കരുടെ ആദർശം. അതിനെപ്പറ്റി പണിക്കർ തന്നെ ആദ്യവും ഒട്ടക്കവും പറയുന്നതു നോക്കുക.

ചൊല്ലേറിയ വാൽമീകി മഹാമുനി
ചൊല്ലിയ രാമായണമിനിയേതും
വല്ലാതെ ഞാനിന്നുരചെയ്വതു—
മനസിപൊറുക്കമഹാജനമെല്ലാം.....
ഒരുപടി ശ്രീവാൽമീകിമുനീന്ദ്രനു
മുരത്തമഹാകാവ്യം കണ്ടേനതു
നിരുപമമതിലില്ലാത കഥാദികൾ
നിശ്ചയമിതിൽ ഞാൻ ചൊല്ലീലേതും
പെരിയമഹാകാവ്യമിതിവണ്ണം
പേർത്തുര ചെയ്വാനോപണിയെന്നാൽ
വരഗുണനാകിയ ശ്രീരാമൻ കഥ
ബാലന്മാരിതു കണ്ടറികെന്നേ

എന്നു് ആദിയിലും ഒട്ടവിലും പറയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇതും സ്വതന്ത്രവിവർത്തനമാണു്. സംഗ്രഹമുണ്ടു്. വികസനവും ഉണ്ടു്. തുടക്കം തന്നെ നോക്കുക.

ഇനിയമഹാമുനി ശ്രീനാരദനോടു്
ഇതറിയി ശ്രീവാൽമീകിമഹാമുനി
തനിയെ ചോദിച്ചാർ—'ആരെയുളർ
സകല ഗുണങ്ങളുമുടയാരെ'—ന്നേ

എന്നതുതന്നെ 'കോനസ്മിൻ' എന്ന അഞ്ചുശ്ലോകങ്ങളുടെ സംഗ്രഹമാണു്. അതുകഴിഞ്ഞും ഈ രീതി തന്നെ തുടരുന്നു.

മനുകുലനായകനാകിയ രാമൻ
മഹിമ മികത്ത ഗുണാകാരൻ ആയേ

തനിയെയുളൻ എന്നവനുടെ ചരിതം
സംക്ഷേപിച്ചുരചെയ്താൻ മുനിവരൻ

എന്നു് നൂറു ശ്ലോകങ്ങൾ ചൂരുക്കുന്നു. രാമായണം നിർമ്മിച്ചതും പഠിപ്പിച്ചതും പാടി നടന്നതും എല്ലാം രണ്ടു പാട്ടിൽ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടു് മുറ്റുള്ള കഥപറയുന്നു. അയോദ്ധ്യാനഗരവർണ്ണന കഴിഞ്ഞു് ഋശ്യശൃംഗകഥ സംഗ്രഹിക്കുന്നു. യാഗം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങുന്നതും ദേവന്മാർ രാവണോപദ്രവത്തെപ്പറ്റി പറയാൻ വൈകുണ്ഠത്തു പോയതുമാണു് പിന്നീടു് പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. വിഷ്ണുസ്തുതിയിൽ പരശുരാമാവതാരം വരെയുണ്ടു്. ഇത്രയും കഥാഗതികാണിച്ചതു് കവിചെയ്യുന്ന സംഗ്രഹം, വിട്ടതൽ, ഇവ കാണിക്കാനാണു്. ഇനി പ്രതിപാദനരീതിനോക്കാം. പായസവിതരണവും അതിന്റെ ഫലവുമാണു് താഴെ കൊടുക്കുന്നതു്.

* ഭൂതലപതികൗസല്ല്യക്കെന്നേ
പൊലിവൊടുപാതികൊടുത്താൻ പായസം
ആദരവോടെ ശേഷിച്ചതിൽ നാലൊന്നു
അന്നു സുമിത്രയ്ക്കു കൊടുത്താൻ
നീതിയൊടുള്ളതിൽമൂവിരുകൂറും
നിരുപമകൈകേയിക്കുകൊടുത്താൻ
ചേതതെളിഞ്ഞുസുമിത്രക്കരുളീ
ശേഷമിരുന്നതുപിന്നെയുമരചൻ
അപ്പൊഴതേസേവിച്ചാർപായസം
അരുമയൊഴിന്തമരർകളിടതീർപ്പാൻ
അഖിലജഗൽപതിയച്ചുതനമലൻ
തിരുമരുവിയതിരുമാർവൻതിരുവടി
തിറമുറുവവർഗർഭാശയമതിലേ
മരുവിവസിച്ചാൻ 'എന്തരുതാത്തതു
മഹതാംപരിതാപംകളയാൻ'

ഇങ്ങനെ ഔചിത്യപൂർവ്വം സംഗ്രഹിച്ചു കഥപറയാൻ ഭാഷയിൽ ശ്രമിച്ചതു് കാലത്തിനൊത്തതും, ആവശ്യമു

* ഈ വിഭാഗമാണു് കമ്പരും തുളസീദാസനും സ്വീകരിച്ചു് വിവരിക്കുന്നതും.

ള്ളതും, മഹത്തായതും മഹാകവിക്കു ചേർന്നതുമായ കൃത്യ മാണ്. ഈ ഔചിത്യം അഹല്യാമോക്ഷ കഥാസംഗ്രഹണ ത്തിലുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഗംഗാവതരണവും വിശ്വാമിത്രോ പാഖ്യാനവും നീട്ടിവർണ്ണിക്കുന്നുമുണ്ട്.

രാമന്റെ ചാപഭഞ്ജനം

വരമാകിയവിൽ പൊടിയുമണിഞ്ഞൊരു
മാതൃയിലെചെറുതൊണൊലിചെയ്താൻ
കരുണാലയനാകിയസകലേശൻ
കാകുസ്ഥൻതിരുവടിശ്രീരാമൻ
നരപാലകർചിലരതിനുവിറച്ചാർ
നലമുടെജാനകിസന്തോഷിച്ചാൾ
അരവാദികൾഭയമൊട്ടമിടിധ്വനി-
യാൽമയിലാനന്ദിപ്പതുപോലെ

എന്ന വർണ്ണനയിലെ സാരസ്യം മുഴുവൻ എഴുത്ത ച്ഛൻ നല്ലഭാഷയിൽ പകർന്നു തന്നപ്പോൾ പോല്യം വന്നില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. പാമ്പുകൾ ഭയ പ്പെട്ടുന്ന മേഘനിർഘോഷം ജാനകിക്കു മയിലിനെന്ന പോലെ സന്തോഷമുളവാക്കി. ഇതു് സീതാരാമന്മാരുടെ കഥയിൽ പിന്നീട്ട മുഴുവൻ തെളികയും ചെയ്യു. ഏതു മഹാകവിക്കും അഹങ്കാരം കൊട്ടക്കുന്ന ഒരുപദപ്രയോഗ മാണ് പരശുരാമചരിതത്തിൽ രാമൻ പറയുന്ന 'ഗംഭീ രാക്ഷേപം' എന്ന പ്രയോഗം.

കവിതയ്ക്കു പ്രധാനമായി മൂന്നു കാര്യമാണു വേണ്ടതു്. ഒന്നാമതു് ഈണം, പിന്നെ അതിനിണങ്ങുന്ന പദയോ ജന, ആ പദയോജനയിൽ മുഴച്ചുനിൽക്കാത്ത ആശയം. ഇവ യോജിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും ഉണ്ടാകുന്ന ഗുണവും ദോഷവും കാണിക്കാൻ രണ്ടുദാഹരണങ്ങൾ കൊടുക്കാം.

'അമ്മയ്ക്കുമാത്രമല്ലാക്കുമേചെന്നെട്ട-
ത്തുമ്മവച്ചീടുവാൻതോന്നുമല്ലൊ.'

'പൊന്നെണ്ണവേർപെട്ടപൂരുഷകൊപ്രായ
പ്പിണ്ണാക്കപ്പേഷകയന്ത്രത്തിങ്കൽ'

രണ്ടും രണ്ടുരീതിയിൽ ഉള്ളതു്

ശബ്ദഭംഗികൊണ്ടു വരാൻ രണ്ടിലും നല്ല ശ്രമവുമുണ്ടു്. പക്ഷെ പദയോജനയും ആശയത്തിന്റെ മതുമതുപ്പും ഒന്നാമത്തേതിനെ നന്നാക്കി. ഇവയുടെ അഭാവം രണ്ടാമത്തേതിനെ വഷളാക്കി. ഈ ഗുണദോഷങ്ങൾ ഒരേ ആശയം മൂന്നുപേർ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാക്കാം:

'താരിടമണംപുണർന്നതരുനിരതടന്തുപായ്ന്ത
മാരുതദേവൻവന്തുവഴിയേതെന്നെരുളിചെയ്താൻ'

'നടവാനിന്നതുകാലത്തുദ്യാനാമോദത്തോടെയ്തീടിയ
ദേഹം
തടവീട്ടംകാറിൻവഴിചെന്നുസദാഗതിശാലപുക
ന്താൻ.'

'കുസുമചയസുരഭിയൊട്ടപവനനതിഗ്രുഢമായ്
കൂടെത്തടഞ്ഞുകൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയുടൻ'

രാമചരിതത്തിലെ ഏറ്റവും മനോഹരമായ ഘട്ടങ്ങളിലൊന്നാണു് ആദ്യത്തേതു്. ഒന്നുകൂടി ഭംഗിപിടിപ്പിക്കാൻ രാമപണിക്കർ ശ്രമിച്ചില്ല. എഴുത്തച്ഛൻ പൊടിക്കൈ ചിലതുകൊണ്ടു് ഇതു കൂടുതൽ മനോഹരമാക്കി.

ഓട്ടമൊട്ടലരെതുയർന്നിട്ടൊരോ
മാട്ടമലയുംകൊടെറിന്തുടൻ
കൂടിനാർ കപിവീരർ,നിചാചരർ
വീട്ടപൂമളംവിണ്ടനർപിന്നെയോ
എവിടെപ്പോമെന്നനിശാചരരീടിയ
പേടിയൊടോടിയകാലം
ഭവനേപോമളവുംപിഞ്ചെന്നുഭയംവരു
മാറുതറച്ചുയിർകൊണ്ടോ–
രവിടെനിശാചരരെക്കവിപുംഗവ–
രവരവർമാരുതിയെസ്തുതിചെയ്താർ.

രാമചരിതത്തെക്കാൾ പരുപരുപ്പു് രാമായണത്തിൽ കൂടുവുണ്ടു് എന്നു സാമാന്യമായി പറയാം. പദ

യോജനയില്യും, ഔചിത്യംകൊണ്ടുള്ള ഭംഗി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ആർത്തിളകും തിരമാലകളഖി-
ലാശാവിവരവുമൊക്കെനിറച്ചൊരു
മാത്രയിലേപരമശിരസി
മഹാവേഗത്തോടിറങ്ങിനശേഷം

എന്നു ഗംഭീരമായി തുടങ്ങി,'സാ'എന്നവസാനിക്കുന്നിടവും

അരിയജലാശയമതിൽനീരാടി-
യനന്തരമേപൂമ്പൊടിയുമണിഞ്ഞേ
പെരിയസുഗന്ധവശാഗതരാകിയ
ഭൃംഗമഹാന്ധകാരത്തോടേ
പരപെരുമാൻമരമൊക്കെയിളക്കി
വരുന്നമഹാഗജസമനായേ
വിരവൊട്ടതെന്നലിയന്നഴകോടേ
വീയിമുനിവരനരികെയതുകാലം

എന്നു് തുടങ്ങിയ രീതിയിൽ അവസാനിപ്പിക്കുന്നിടവും ധാരാളം.

ദേവകുലാർത്തിവിനാശനനേജയ
ദൈത്യപുരത്രയനാശനനേ ജയ
ദേവകൾതാപവിനാശന ജയജയ
സിതവൃഷവാഹനശങ്കരജയജയ
പാവനകീർത്തനപഞ്ചാനന ജയ
പാപഹരാന്തകസൂദനജയജയ
മാവ്രതിൽമുഖ്യശിരോമാലാധര
മാമലമീതുവസിപ്പവനേജയ

സീത ഒടുവിൽ ശ്രീരാമസവിധത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നിടം നോക്കുക

താർമകളയനുടെ പിൻവരുമതുപോൽ
താർകുഴലാൾജാനകിപിറേറനാൾ
സീമയിലാവാല്മീകിയുമായതി
ദീനതയോടെവരുന്നതുകണ്ടേ
താമകതാരഴിവുറവരവരെ
സാധുവിദേഹജയേ ജയയെന്നാൾ.....

എന്നു തുടങ്ങിയ വർണ്ണന സീതയുടെ അന്തർദ്ധാനത്തിൽ

ഗുണഗണനിലയനിരാമനരേന്ദ്രനു–
മലിവിടിനമാനസനായ്കുമ്പി–
ട്ടശ്രുജലംവർഷിച്ചേനിന്നാർ–

എന്ന അവസ്ഥയിൽ എത്തിക്കുന്നു.

* വിടഭാഷണവും വിട്ടഭോഷത്തരവും കൊണ്ടു മണിപ്രവാളകവിത കാട്ടകേറിയ അവസരത്തിൽ ധിഷണാശാലിയായ രാമപ്പണിക്കരും കൂട്ടരും മിശ്രഭാഷയുടെ മറെറാരു കൈവഴിയിൽ ചെയ്ത പരിഷ്ക്കാരം കണ്ടാണു് തങ്ങൾക്കും നിലവേണമെങ്കിൽ ഈ അന്തസ്സു് തങ്ങളും സ്വീകരിച്ചേ മതിയാകൂ എന്നു മണിപ്രവാളകവികളും നിശ്ചയിച്ചതു്. രാമായണചമ്പുവിന്റെ നിർമ്മിതി വരെ മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിൽ വൻതോതിലുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ പരിശ്രമം നടന്നിട്ടില്ല. രാമായണചമ്പുകർത്താവുതന്നെ തന്റെ വാക്കാകുന്ന കുതിരയെ ലക്ഷ്യലക്ഷണമില്ലാതെ അഴിച്ചുവിടുന്നുമുണ്ടു്. എന്നാൽ രാമപ്പണിക്കർ എവിടെയും മിതവും, ഹിതവും, ഋതവും ആയ വാക്കുകളെ ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. മിശ്രഭാഷയെന്നോ ഭാഷാമിശ്രമെന്നോ പറയാവുന്ന രണ്ടു കൈവഴികളിൽ രാമപ്പണിക്കരും രാമായണചമ്പുവിന്റെ കർത്താവും തനിക്കു താൻ പോന്ന മഹാകവികളായി വർത്തിക്കുന്നു.

വടക്കു ഭാഷാ മർമ്മം കണ്ട ചെറുശ്ശേരി കാലത്തെ പിന്നോക്കം നീക്കി ഏതുകാലത്തും ആഹ്ലാദം തരുന്ന കൃഷ്ണഗാഥ രചിച്ചപ്പോഴാണു് നമ്മൾക്കു് രാമപ്പണിക്കരുടെ ഭാഷ പഴഞ്ചനായിപ്പോയതു്. ചെറുശ്ശേരി ഈ കാര്യത്തിൽ അമാനുഷനായിരുന്നു. എന്നാൽ രാമപ്പണിക്കരും ചെറിയവനല്ല. പല കാര്യങ്ങളിലും രാമപ്പണിക്കരുടെ ശിഷ്യനായി കഴിഞ്ഞ എഴുത്തച്ഛൻ കാവ്യഗുണത്തിൽ രാമപ്പണിക്കരിൽ താഴ്ന്നനിലയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ. ഭാഷാഗുണമായ കഞ്ചുകമാണു് എഴുത്തച്ഛനെ കൂടുതൽ രക്ഷിച്ചതും മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുവന്നതും.

---

* ഈ കാര്യം ആറാമദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കും

കാവ്യഗുണത്തിൽ രാമപ്പണിക്കരുടെ രാമായണമാണ് മെച്ചം.

ഈ കണ്ണശ്ശരാമായണം മുഴുവനും ഒന്നിച്ചു കിട്ടത്തക്ക വണ്ണം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടില്ല എന്നു പറയുന്നതും നമുക്കു ലജ്ജാകരമാണ്. നാലു കാശിനു വിലയില്ലാത്ത കൃതികൾക്ക് എഴുനൂറുരൂപയും, അഞ്ഞൂറും ആയിരവുംരൂപയായിരവും കൊടുത്തു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും കമ്പോസിറ്റർമാർ മാത്രം വായിക്കുന്ന കൃതികൾക്കു പ്രസിദ്ധംചെയ്യാൻ അവസരം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നമ്മുടെ അധികാരികൾ, ഈ മഹാകാവ്യത്തിനു്, നമ്മുടെ ആദിമഹാകവിയുടെ ഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ മഹാകാവ്യത്തിനു്, ഗുണദോരണിയാൽ ഭാഷാമിശ്രത്തിനും, ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾക്കും അതുവഴി മലയാളഭാഷയ്ക്കും ശാശ്വതസമ്പത്തായി, സൽകൃതികൾക്കു മുന്നോട്ടു പോകാനുള്ള വഴി സുഖമായി നിർമ്മിച്ച കൃതിക്കു്, അതർഹിക്കുന്ന രൂപത്തിൽ ഒരു പ്രസാധനം നടത്താതെ ഇരിക്കുന്നതു് കഷ്ടാൽകഷ്ടതരമാണു്. കൃത്യവിലോപമാണു്.

ശിവരാത്രി മഹാത്മ്യം

ഈ കൃതി ചെറുതാണു്. 150പാട്ടുകളെ ഇതിലുള്ളൂ. 'സാരതയില്ലാതകൃതിയിരാമൻ താൻ നിരണത്തു കപാലീശ്വരമേ ചേരുമാപതി തന്നരുളാലെചെയ്തേനേവം ഭാഷയിനാലേ' എന്നതുകൊണ്ടു് കൃതി ആരുടേതാണെന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

സുകുമാരൻ എന്ന ബ്രാഹ്മണൻ അനവധി പാപം ചെയ്തു. എന്നാൽ, തൻെറ പ്രിയതമയായ ചണ്ഡാലിക്കു വേണ്ടി പൂപറിക്കാൻ പോയപ്പോൾ മറ്റുള്ളവർ ശിവനെ വന്ദിക്കുന്നതു കണ്ടു് അയാളും ദൂരെനിന്നു ശിവനെ വന്ദിച്ചു. അന്നു ശിവരാത്രിയായിരുന്നു. അയാൾക്കും മരണാനന്തരം ശിവലോകം പൂകാൻ കഴിഞ്ഞു, എന്നാണു കഥ.

ആയതബാഹുചതുഷ്ടയശോഭിത
രായതിനിർമ്മലഭസ്മോദ്ധൂളിത

കായതുമായേചർമ്മാംബരരായ്
ക്കാലന്തകസമവിക്രമരായേ
മായയെനീക്കുംബ്രഹ്മശിരാവലി
മാലാധരരായ്ദുഷ്ടരരായേ
ത്രയഗണേശ്വരരേക്കണ്ടകമേ
സുഖമായിതുവൈവസ്വതനവിടെ
എന്നാണ രീതി.

ഭാരതം

ഇതിന്റെ കർത്താവും രാമപ്പണിക്കർ തന്നെ എന്നതും രാമായണത്തിനു ശേഷമാണു് ഇതിന്റെ നിർമ്മിതി എന്നും,

കളവാൻ പാപം മുന്നെരാമകഥാ—
മൊട്ടായപ്രകാരം ചൊന്നേ—
നിളയാതെ ശ്രീകൃഷ്ണകഥാമിനി
യെളുതായൊരു പടിചെൽകനിനൈന്തേൻ

എന്നതിൽ നിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു്. ഇതിലും പരമാത്മാവിനെയാണു് ആദ്യം വർണ്ണിക്കുന്നതു്. സരസ്വതിയെ വന്ദിക്കുന്നതു് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്.

കളകമനോഗതമാലസ്യം–കരുണയിനാലതിനിർമ്മല
കോമള.
നളിനമനോഹര ദേവോ ഭാരതി–നാഥേസരസിജ
സംഭവദയിതേ
ഇളകിയസാഗര വീചികൾ മേന്മേ–ലിതമൊട്ടവന്നു–
ളനായതുപോലേ
തളർവിയലാതതി സുന്ദരവാണികൾ–സതതം മമ
വരുവാനരുളേണം.

ഇതിലും കൃഷ്ണകഥ സംഭവപർവത്തിന്റെ ആദ്യം സംഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതിനായി ഇരുപതു പാട്ടുകൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുന്നു. ഇതു് രാമപ്പണിക്കരുടെ ഒട്ടവിലത്തെ കൃതിയാവാനാണു് ന്യായം. എന്തെന്നാൽ ദ്രോണപർവത്തിനു് അപ്പുറം താൻ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നു. കൃഷ്ണകഥ സംബന്ധിച്ചു് ചില കഥകൾ പറയാൻ തുട

ങ്ങുന്നേ ഉള്ളെന്നു് കവി ആദ്യം പറയുന്നുണ്ടു്. ഇതില്യും ഭാരതസംഗ്രഹമുണ്ടു്.

ശകുന്തളയും ദുഷ്ഷന്തനുമായുള്ള ആദ്യത്തെ കണ്ടുമുട്ടലിനെ കവി ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു.

ഒരുവരുമേയൻറു കാണാഞ്ഞു നൃപ—
'നുള്ളവർകളാരിവിടെ'മെൻറിവണ്ണമുച്ചൈ—
രുരചെയ്തളവേ 'ഹന്തഞാനിവിടെയുണ്ടെ'
ൻറുഴറിയരുൾചെയ്യ മുനിപുത്രിയെതിർവന്നാൾ
വന്നമുനികന്യമനോ ഹരിയുമിൻറവിടെ
മന്മഥസമാനധരണീപതിയെ നോക്കി 'യഹ
വന്നതു മഹാസുഖമിരുന്നരുൾകപാദ്യമിത
മററിതുടൻർഘ്യമിഹകൊണ്ടരുൾക' യെൻറേ
ചൊന്നവളുടൻ മുഗ്ദ്ധമാനനസരോജമതി—
ശോഭവരുമാറുഴറി നാണമൊട്ടതാഴ്തി
മന്നനൊട്ട നിൻറരുൾചെയ്യാൾ മന്ദഹാസമൊട്ട
'മററിവിടെ ഞാനെന്തു വേണ്ടമതുമെൻറേ'...

എന്നാണു്. കവിതപം 'ഈഷദീഷച്ചുംബിതാനി' എന്ന രീതിയിലാണു് പ്രതിപാദനം.

അന്നത്തെ രാജക്കന്മാരുടെ മാതൃകയായ ദുഷ്ഷന്തൻ ശകുന്തളയെ മറന്നതിനു് കവി പറയുന്ന സമാധാനവും നോക്കുക.

ഏറെ വരിഷങ്ങൾ പല സുന്ദരികളോട്ടമിത
മെയ്തിമരുവീടിന മഹീപതി മറന്നാൻ

എന്നാണു്.

ഭീഷ്മർ (ഗംഗാദത്തൻ) ശന്തനുവിന്റെ സങ്കടകാരണം അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ ശന്തനു പറഞ്ഞ മുടിവു്:

താതൻ ഭ്രപതിതൻ നിനവായതു
താനെ ചൊല്ലാതെ ചെന്നാനതി
ഖേദമൊടേ ദേവവ്രതനൊട്ട—'നീ
കേവലമൊരുവനെനിക്കു തനുജൻ
വാധവരും തവനാശവുമെയ്യുകിൽ
വംശമെതിന്നേമൻറരു പുത്രനെ

യാദരവോടുണ്ടാക്കുവതിനി—
ല്ലാഗ്രഹവും മമ ഖേദവുമതിനാൽ.

എന്ന ഭാഗത്തിലെ ആദ്യത്തെ വരിയിലെ ആശയ പ്രകടനം എത്ര ഭംഗിയായിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുക. (ഇതു് എഴുത്തച്ഛൻ വിട്ടുകളഞ്ഞു) രചനയുടെ ഭംഗിയുണ്ടെങ്കിലും ഭാഷാഗ്രണംകൂട്ടുതല്യുണ്ടെങ്കിലും ഭാരതത്തിനു് രാമായണത്തോളം ഗ്രണമില്ല.

മറ്റു കൃതികൾ

കർത്താവു് ആരെന്നു് അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത പല കൃതികളും കണ്ണശ്ശന്മാരുടെ തലയിൽ കെട്ടിവയ്ക്കാറുണ്ടു്. രാമപ്പണിക്കർക്കു ശേഷവും ഇവരുടെ പരമ്പര ഉണ്ടായിരുന്നേക്കാം. ഒരു നിരണത്തുകൃഷ്ണപണിക്കരുടെ തൃക്കപാലീശ്വരസ്തോത്രം ഉണ്ടു്.

കുങ്കുമകളഭങ്ങളതണിയും മങ്കയിൽ മണിയാകിയ
പാവ്വതി
വഞ്ചനചെയ്തഞ്ചിക്കൊഞ്ചി കൊങ്കയിൽ വച്ചൻ
പൊട്ടപുണരും
പങ്കജമലരമ്പനെവെന്നൊരു ശങ്കരനുടലെങ്കൽ
വിളങ്ങുക—
നിരണകപാലീശ്വരമമരും ഗിരിതനയാരമണ
തൊഴുന്നേൻ

ഈ കൃതി രാമപ്പണിക്കർ ജീവിച്ചിരുന്ന നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതിയതല്ല എന്നു് ആരും പറയും. സീതാസ്വയംവരം അമ്മാനപ്പാട്ടിൽ നിന്നാണു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ആദ്യം ഉദ്ധരിച്ചതു്. 72 പാട്ടുകളുള്ള ഗ്രന്ഥഗീതയും ഈ കാലത്തു് ഉണ്ടായതാണു്. ഭാരതമാലപോലെ ഒരു രാമായണസംക്ഷേപവും, ചില സ്തുതികളും മറ്റൊരു രാമായണം പാട്ടും കാണുന്നുണ്ടു്. ആദ്യക്ഷരപ്രാസം വരികൾ മുറിയുന്ന കണക്കിനു് ചേർത്തും, ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം തമിഴ് രീതിക്കു വരുത്തിയും വരുത്താതെയും ഈ വൃത്തങ്ങളിൽ പല കൃതികളും പല കാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇരയിമ്മൻ തമ്പി തന്നെ ഈ രീതിയിൽ ഒരു കീർത്തനം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഇക്കാലത്തും ചിലർ ഈ രീതി പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ഓരോ പാട്ടും ഒട്ടുവിലത്തെ വരിയിലെ വാക്കുകളിൽ ഏതിലെങ്കിലും തൊട്ടുത്താൻ ശ്രമിച്ചരീതി ഇവരുടെ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തീർന്നു.

നിരണവൃത്തങ്ങൾ

തരംഗിണിയാണ് ഇവർ പ്രായേണ കൈകാര്യം ചെയ്തത്. ഇതു പരിഷ്ക്കരിച്ചാണ് ഓട്ടംതുള്ളലായതു്. ഇന്ദുവദനയും മണികാഞ്ചിയും പ്രാകൃതരൂപത്തിൽ ഇവർ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. കഥപറയാൻ അയവുള്ളതുംഎന്നാൽ ഗദ്യമാത്രമായ ശുഷ്ക്കത ഇല്ലാത്തതുമായ ഒരു രീതി പരീക്ഷിച്ചുകണ്ടുപിടിക്കാനുള്ള ഒരു ശ്രമം ഫലിച്ചതാണ് നിരണവൃത്തങ്ങളിൽ കാണുന്നതു്. ഈ പരീക്ഷണം കൂട്ടത്തൽ തുഞ്ചനും കുഞ്ചനും വിജയത്തിൽ എത്തിച്ചു എന്നതാണ് ഭാഷയ്ക്കു കൂട്ടത്തൽമെച്ചമുണ്ടാക്കിയതു്.

സമാപനം

ഭാഷാമിശ്രത്തിൽ നിന്നു് ഭാഷയിലേക്കുള്ള പ്രയാണം പരിവർത്തനദശയിൽ വത്തിച്ചപ്പോൾ ഭാഷാകവിതയുടെ അന്തസ്സു വർദ്ധിപ്പിച്ചു് മണിപ്രവാള പദ്യസാഹിത്യത്തെപോലും ഉയത്താതെ രക്ഷയില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിച്ച മാഗ്ദർശികളായ മാധവനും, ശങ്കരനും, മഹാകവിയായ രാമപ്പണിക്കരും മൂന്നു വിധത്തിൽ പാരമ്പര്യം സൃഷ്ടിച്ച മഹാത്മാക്കളാണു്. മലയാളകവിതയുടെ നില ത്രാസിൽ തൂക്കിയപ്പോൾ കനം വച്ചുകണ്ടതും ഇവരുടെ പരിശ്രമത്തിലാണു് എന്നു ചുരുക്കിപറയാം.

കണ്ണശ്ശകൃതുംബത്തിലുടക്കിച്ച 'കവിത്തം'
ഖണ്ഡിച്ചുവെറുമ്പാട്ടിനു കല്പിച്ച 'പതിത്തം'
വിണ്ണോർക്കുമിളക്കം വരുമാപാത 'ഗുണത്തം'
വർണ്ണിച്ച കിളിപ്പാട്ടിനു കാണിച്ചു 'വഴിത്തം'

ആദ്യത്തെ കേരളഭാഷയിലെ മഹാകവിയായ രാമപ്പണിക്കരുടെ മുന്നിൽ തലകുനിക്കാൻ ഒരു കാലത്തും കേരളീയർ മടിക്കയില്ല. അഭിമാനം കേരളഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു് ഉണ്ടാക്കിയ ആ മഹാകവിയുടെ പാരമ്പര്യമാണു്

നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് ഇന്നുമുള്ളതു്. മാധവൻ പറയും പോലെ.

പോത്തീടുന്ന പഴന്തുകിൽ പോക്കി
പുതുമതകുംതുകിൽ വേറുനരന്മാർ
പോത്തീടുന്നതുപോൽ ജീർണ്ണശരീരം
പോക്കിപ്പുതിയ ശരീരം തങ്കൽ
ചേത്തീടുന്ന
ആ മഹാമതിയെ പൂവിട്ട് ആരാധിക്കണം.

നാലാമദ്ധ്യായം

മറെറാരു കൈവഴി

പലരെയും വഴിതെററിച്ച ഒരു കാര്യത്തെപററിയാണ് ഇവിടെ പറയേണ്ടതു്. അതായതു് തമിഴിനോടോ സംസ്കൃതത്തിനോടോ ഒട്ടിച്ചേരാതെ നമ്മുടെ സംസാരഭാഷയിൽ വളന്ന സാഹിത്യമാണു് രണ്ടാമത്തെ കൈവഴി. സംസാരഭാഷയിൽ നാടൻപാട്ടുകളെങ്കിലും ആദ്യംമുതൽ ഉണ്ടാകാതെ ഇരുന്നുകാണുകയില്ല. എന്നാൽ ഇവയെ സാഹിത്യമായി ആരും കരുതിയിരുന്നില്ല. അതിനു കാരണവും ഉണ്ടു്. കൊല്ലവർഷത്തോടടുത്തു് നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു സ്വതന്ത്രരൂപം ഉണ്ടായപ്പോൾതന്നെ കേരളം ഭരണപരമായി തകർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നെന്നോ തകരാൻ തുടങ്ങി എന്നോ സൗകര്യമനുസരിച്ചു് പറയാം. ഇന്നു് ഇത്രയും സഞ്ചാരസൗകര്യവും ആശയവിനിമയ സൗകര്യവും ഉണ്ടായിട്ടും തെക്കുള്ളവർ പറയുന്നതു് വടക്കുള്ളവർക്കും വടക്കുള്ളവർ പറയുന്നതു് തെക്കർക്കും ശരിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. അപ്പോൾ പന്ത്രണ്ടു നൂറാണ്ടിനു മുമ്പു് പല തട്ടിൽ കിടന്നഴന്ന കേരളത്തിലെ സംസാരഭാഷയുടെ നിരപ്പുകേടിനെപ്പററി പറയണോ? ഒരേകാലത്തുതന്നെ കേരളത്തിൽ പലയിടത്തായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഗദ്യരീതിയും പദ്യരീതിയും ഒന്നിച്ചു സമാഹരിച്ചു പഠിക്കുമ്പോഴാണു് ഇതു് ശരിക്കു മനസ്സിലാകുന്നതു്. പ്രമാണങ്ങൾ,ശാസനങ്ങൾ,വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, തമിഴെന്നു പറയുന്ന ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ, തോലനേറ

തെന്നു പറയുന്ന ഭാഷാശ്ലോകങ്ങൾ, നമുക്കു കിട്ടിയ ഏറ്റവും പഴയ പാട്ടുകൾ, ഇവയിൽ കാണുന്ന ഭാഷാരൂപങ്ങൾ ഒന്നുപോലെ ഇരിക്കുന്നില്ല. ഇതിൽനിന്നു് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു് ഒന്നേ ഉള്ളു. സർവ്വരും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷാരീതി ഗദ്യത്തിലോ പദ്യത്തിലോ അന്നില്ലായിരുന്നു. മൂന്നു കൈവഴികളും മൂന്നായിത്തന്നെ മുന്നോട്ടു വന്നു. പ്രാമാണികന്മാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ പ്രയോഗങ്ങൾതന്നെ സ്വീകരിച്ചു നടപ്പാക്കാൻ മിക്കവരും ശ്രമിച്ചില്ല.

രാമചരിതംപോലെ മറ്റൊരു കൃതി കാണാത്തതും അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു്. തോലന്റേതെന്നു പറയുന്ന ഭാഷാശ്ലോകങ്ങളുടെ മേന്മ പിന്നെ പാക്കണമെങ്കിൽ നമ്മൾ കുഞ്ചന്റെ കാലത്തു വന്നുചേരണം. തമിഴെന്നു പറഞ്ഞിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഗദ്യരീതി സ്വീകരിക്കാമോ എന്നൊരു പരീക്ഷണം എങ്കിലും നോക്കണമെങ്കിൽ ധിഷണാശാലിയായ ഒരു അപ്പൻ തമ്പുരാൻ ഉണ്ടാകണം.

എന്നാൽ മൂന്നു കൈവഴികളും തമ്മിൽ തൊടാതെ, തീണ്ടൽ ഭാവിക്കാതെ, അന്യോന്യം കടന്നു കയറിയിട്ടുമുണ്ടു്. മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ 'തുംബുരു നാരദമുഖ ഭക്തൗഘസ്തുതപദകമല' എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്ന ആൾതന്നെ 'ശോഭനമായവയോധ്യപുകന്താൻ' എന്നു സൗകര്യംപോലെ ഉപയോഗിച്ചു നോക്കും. ഇതു് ഒരു ഭാഷാചരിത്രമല്ലായ്കയാൽ ഇതേപറ്റി ഇത്രമാത്രമേ ഇപ്പോൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുള്ളു.

തോലൻ

എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുവിലും ഒൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യവും ജീവിച്ചിരുന്ന കുലശേഖരന്റെ മിത്രമായിരുന്ന തോലനാണല്ലോ കൂടിയാട്ടം ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ ആളായി നമ്മളാൽ സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടുന്നതു്. കുലശേഖരനു് രവിയെന്നും ലോകവീരൻ എന്നും രണ്ടു മിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണല്ലോ പറയുന്നതു്. അവരിൽ രവി ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു. ഈ രവിയാണു് തോലനായി പിന്നീടു് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുന്നതു് എന്നാണു് എന്റെ ഊഹം.

'തോലൻ' എന്ന പദം 'പഴയകവി' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പിന്നീട് നടപ്പായിരിക്കണം. തോൽ കാപ്പിയത്തിലെ തോൽ ശബ്ദവും തോലന്റെ തോൽ ശബ്ദവും ഒന്നാണ്. ഇന്നും പഴഞ്ചൻ, ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവൻ, എന്നെല്ലാം ഉള്ള അർത്ഥത്തിൽ ഈ പദം പ്രയോഗിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഏതായാലും പഴയ കവി എന്ന നിലയ്ക്ക് കുലശേഖരന്റെ മിത്രമായിരുന്ന രവിയ്ക്ക് തോലൻ എന്ന പേര് ലഭിച്ചു. ഇതു് ഒരു ഊഹം മാത്രമാണ്.

കൂടിയാട്ടത്തിൽ ഒരങ്കം അഭിനയിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് പല ചടങ്ങും നടത്തണം. ഇവയിൽ പലതും ഭാഷയിലാണ്. പുരുഷാർത്ഥം (അശനം, വഞ്ചനം, രാജസേവ) പറയുന്ന വിദൂഷകനാണ് നാടകത്തിലെ വിദൂഷകനാകുന്നതും. അഭിനയിക്കുമ്പോഴും വിദൂഷകൻ ഒരുപടി ഭാഷാശ്ലോകങ്ങൾ, പ്രതിശ്ലോകങ്ങൾ (പാരഡികൾ) ഇവ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഈ ഇനത്തിൽ ധാരാളം സമ്പത്ത് നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവ എല്ലാം പഴയതാണോ, ഈ രൂപത്തിൽതന്നെയാണോ ഇവ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു് എന്നു തീർത്തു പറയുവാൻ വിഷമമാണ്. എന്തെന്നാൽ കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ ചിട്ട മാറരുതെന്നല്ലാതെ ആട്ടപ്രകാരമോ ക്രമദീപികയോ മാറ്റി എഴുതരുതെന്നു് ആരും വിധിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരേ നാടകത്തിനുതന്നെ ഒന്നിൽ കൂടുതൽ ആട്ടപ്രകരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒരേ ഘട്ടത്തിൽ തന്നെ ഉപയോഗിക്കാൻ ഒന്നിൽകൂടുതൽ വർണ്ണനകളും ഇവയിൽ ചിലതിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുത്തിയ ശ്ലോകങ്ങൾക്കും കാലമനുസരിച്ചു് മാറ്റം വന്നിരിക്കാവുന്നതാണ്. അഭിനയിക്കുന്നവർ ഇത്തരം ശ്ലോകങ്ങൾ സദസ്യരുടെ രുചിഭേദമനുസരിച്ചു് പുത്തനായി ഉണ്ടാക്കാതെയും ഇരിക്കയില്ല; പരിഷ്ക്കരിക്കാതെയും ഇരിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു് തെളിവുമുണ്ട്.

വിനോദത്തിലും ഗൗരവത്തിലും രചിച്ച ഇത്തരം ശ്ലോകങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ ഈ കാര്യംകൂടി ഓർക്കണം.

സംസ്കൃതമാകുന്ന വണ്ടിയുടെ എൻജിനോട്ട തൊട്ടുള്ളതും തൊട്ടുകൂടാതെയും മുൻപു് ശ്രദ്ധമണിയായി പലതും ഉണ്ടായിരുന്നെന്നും കാണാം. അത്തരം കൃതികളെപ്പറ്റി സൂചന ലീലാതിലകത്തിൽ ഉണ്ടുതാനും. ഈ പച്ചകളിലെ(ഭാഷാധാരാളം ഉള്ളതു്) ചില ശ്ലോകങ്ങളാണു് താഴെ കൊടുക്കുന്നതു്. ഇവയുടെ കാലത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും നിശ്ചയം പറയാൻ വിഷമമാണു്.

തൊട്ടുവാൻ തുനിയുന്നേരം—പൊടിയുന്നോരു ശക്കര
തരുവാൻ മടിയില്ലാത്തോ—ക്കിട്ടവൻ വള കൈക്കു ഞാൻ
ഉരുട്ടീട്ടമ്മതൻ കയ്യാൽ—തരുന്നോരുരുളയ്ക്കു ഞാൻ
വിരുന്നിപ്പോൾ വിശേഷിച്ചും—ചെറുപ്പം പോന്നതാകിലും

എന്നു് ഭക്ഷണപ്രിയന്റെ കവിത. (കരിശ്ലോകങ്ങൾ ചൊല്ലുക എന്ന ചടങ്ങു് വൻ സദ്യകൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.)

പുഴുങ്ങി നന്നായ് ചരതിച്ചലക്കി–
പിഴിഞ്ഞുനന്നായ് പശയും പുരട്ടി
ഉണക്കി നന്നായതെനിക്കു തന്നാ–
ല്യുട്ടപ്പതിന്നേ സുഖമിന്നെനിയ്ക്കു്.

എന്നു് പണ്ടത്തെ വസ്ത്രധാരണ ഫാഷൻ വർണ്ണിക്കുന്ന കവിത

* പത്തച്ചങ്ങു പടിപ്പുരയ്ക്കു പുറമേ—
നില്പാ, നകം പൂകുവാൻ
പത്താനക്കളഭാ, നകത്തൊരു പദം
വെപ്പാൻ സുവർണ്ണാചലം
മറേറക്കാൽക്കു സുരദ്രുമം, പുണരുവാൻ
വിശ്വം തരേണം നമു—
ക്കിത്ഥം ചൊന്നനതാംഗിമാരിലണയു—
ന്നോക്കേഷബദ്ധാജ്ഞലി

---

* പത്തു നാണയം.

എന്നു് വേശ്യമാരെയും വിടന്മാരെയും പരിഹസിക്കുന്ന പദ്യം.

വാനാറ്റം *കവർനാറ്റമീറപൊടിയും
ഭാവം, കൊട്ടംക്രൂരമാം
വാക്കും നോക്കു, മിതാദിസവ്വിഭവാൻ
നിശ്ശേഷചക്കീഗ്രണാൻ
ഇച്ചക്യാമുപയുജ്യപത്മജനഹോ
ശക്യംനചക്യാന്തരം,
സൃഷ്ടിപ്പാനതു വേണമെങ്കിലിഹവ—
ന്നെല്ലാമിരന്നീടണം.

എന്നു് പണ്ടത്തെ നായികാവർണ്ണനഭ്രാന്തിനു് അസൽ പ്രതികൃതി.

'കാളി'താളിയെടുത്തുകൊൾ
'കാരുരി'ന്നില്ലയോ മുലക്കച്ച
'നങ്ങേ'താക്കോലെങ്ങു്
ചെമ്പഞ്ചിച്ചാറരച്ചിതോ 'ചിറ്റേ'

ചേടിമാരുടെ സംഭാഷണം. കൊട്ടേഷൻ കൊട്ടത്തിട്ടുള്ളതെല്ലാം അന്നത്തെ സ്ത്രീകളുടെ പേരുകളാണു്.

വരിനെൽക്കതിരെപ്പോലെ
വിരിയും രോമരാജിയും
ചാരുപൊൻകദളിത്തണ്ടിൻ—
നേരുളാമൂരുഭാരവും

എന്നു് നല്ല അംഗവർണ്ണന.

ഈ പ്രസ്ഥാനം വളർന്ന കാലത്തു് (എന്നു പറഞ്ഞാൽ പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിനുമുമ്പു്) ഏതോ ഒരു വിനോദരസികൻ രചിച്ച കൃതിയാണു് വൈശികതന്ത്രം. അനംഗസേന എന്ന യുവതിക്കു് വൈശികതന്ത്രം അവളുടെ അമ്മ ഉപദേശിക്കുന്നു. വലിയ മണിപ്രവാളഭ്രമം ഈ കൃതിയെ വഴിതെറ്റിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും വഴിതെറ്റിച്ച കൃതിയാണു് ഇതു്.

---

* റൗക്ക

കല്ലിനെ പെരികകായലാക്കലാം
കായലെപ്പെരികകല്ലുമാക്കലാം.
വല്ലവാറുപലനാളുഴിക്കിലും
വല്ലുവാനരിയതെൻറു വൈശികം,

മുലയും തലയും മുഖക്കളിപ്പും
മറുവൽക്കാന്തിയുമുള്ള മഞ്ജുവാചാം
മുതൽ തേട്ടക, തേടലായതെല്ലാം
മുനതേടാ മുതുകണ്ണ മുൻനടായ്കിൽ

ഒരുത്തനേക്കൊണ്ടുപകാരമില്ലെ—
ന്നൊരിക്കലും തോഴി നിനയ്ക്കാലാകാൻ
ഉരുട്ടിവെയ്ക്കും പിതൃപിണ്ഡമുണ്ണാ—
നൊരിക്കലക്കാകനെ വേണമല്ലൊ.

പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ അംബോപദേശമായ കൂട്ടിനി
യുടെ വലിയ മുത്തശ്ശിയാണു് ഈ വൈശികതന്ത്രം. ച
ന്ദ്രോത്സവവും കൊടിയ(കോടി)വിരഹവും ഈ ശാഖയിൽ
ഉണ്ടായ കൃതികളാണെങ്കിലും, പദ്യരത്നത്തിലെ മിക്ക കൃ
തികളിലും, ആദ്യ മണിപ്രവാള ചമ്പുക്കളിലും ഈ രീതി
കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഭാഷയുടെ വ്യത്യാസംകൊണ്ടു് ഇവ
യെ ഇവിടെ സ്മരിക്കുന്നില്ല. ഇരുനൂറോളം ശ്ലോകങ്ങ
ളുള്ള ഈ കൃതി ഒരു രസികൻ രചിച്ചിരുന്ന എന്നു കണ
ക്കാക്കി അന്നത്തെ വിദ്വാന്മാരുടെ വീക്ഷണകോണവും
സാഹിത്യനിലവാരവും, സംസ്കാരവും എല്ലാം ഈ നില
യിലാണെന്നു് കരുതുന്നതും തെറ്റാണു്. ഏതു ഭാഷയി
ലും ഇത്തരം കൃതികളുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എന്നു വിചാരിച്ചു്
ആ സമുദായത്തിൻറെ നിലപാടു് മുഴുവൻ അതാണെന്നു്
അടച്ചുപറയുന്നതും തെറ്റാണു്. ലോകസംസ്കാരത്തിനു്
ഉന്നതനിലവാരം സൃഷ്ടിച്ച ഗ്രീസിലും ഇത്തരം കവിതയു
ണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തിലുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷിലുണ്ടു്.
ഫ്രഞ്ചിലുണ്ടു്. എന്നുവച്ചു് ഇവരെയെല്ലാം അധഃപ
തിച്ചവരായി അടച്ചുപറയാൻ സാധിക്കുമെങ്കിലെ കേരള
ത്തിലെയും കഥ അങ്ങനെ പറയാൻ സാധിക്കയുള്ളു.

പല കൃതികളിൽനിന്നും ഇത്തരം ശ്ലോകങ്ങൾ ലീലാതിലകത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതാണ് താഴെ കൊടുക്കുന്നത്.

കറുത്തുമല്ലന്നിറമെങ്കിലോറ്റം
വെളുത്തുമല്ലമുലചാഞ്ഞുമല്ല
വെറുപ്പുമാകാ പടവാത്ത കേട്ടാ—
ലൊരുത്തിപോനാളവളാകിലോതാൻ

തെളിഞ്ഞ തേൻകൂപ്പി കടഞ്ഞശംഖെ—
ന്നിവറിലൊന്നേചിരുതേയികണ്ടും
അതല്ലറിഞ്ഞേനണിവാനനംഗൻ
മിടഞ്ഞുവച്ചോരു കുറിഞ്ഞിമാല.

നമ്മൾ വിചാരിച്ചിരിക്കാത്തിടത്തും ഇത്തരം ശ്ലോകം കാണും. ഒരു വിധം നല്ല മണിപ്രവാളമുള്ള മുണ്ടക്കൽ (ഉണ്ണുനീലി) സന്ദേശത്തിൽപോലും

കണ്ടംവണ്ടിൻ നിറമുടനേ, കെങ്കനിരോട്ട തിങ്കൾ—
ത്തുണ്ടംചേർക്കുംഹരനെ, മലമാതിന്നുമൈപാതി—
യോനേ
മണ്ടുംമാനോൽക്കരനെ, ഹരനെക്കമ്പി പാമ്പാക്കി—
യോനേ
കണ്ടേപോകാൻ തരമവിടെ നീ കണ്ടിയൂർ തമ്പി—
രാനേ.

എന്ന ശ്ലോകം കാണുന്നുണ്ട്.

ഈ രീതിയിലുള്ള പാട്ടുകൾ

സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ ഉള്ള ഇത്തരം ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു തുടങ്ങുമുമ്പ് പാട്ടിന്റെ കാര്യം പറയേണ്ടതല്ലേ എന്നു ചോദിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്. പക്ഷേ ഇവ ഇന്ന കാലത്തിനുമുമ്പ് ഉണ്ടായതാണ് എന്നെങ്കിലും മിക്ക ശ്ലോകങ്ങളെപ്പറ്റിയും പറയാം. എന്നാൽ പാട്ടിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഈ ഉറപ്പില്ല. എന്തെന്നാൽ ഓലയിൽ എഴുതാതെ നാവിനു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ച കാലത്ത് ഉണ്ടായി തലമുറകൾ മറിഞ്ഞു നമുക്കു കിട്ടിയ പാട്ടുകളെപ്പറ്റി ഈ

ഉറപ്പ് പറയാൻ വിഷമമാണ്. പതിനഞ്ചാം നൂറാണ്ടിനു മുമ്പുള്ള പാട്ടുകളിൽ പയ്യന്നൂർ പട്ടോല (ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചു) ആട്ടപ്രകാരത്തിൽ കണ്ട പാട്ട് (ഇതു് തമിഴിന്റെ വഴിക്കാണ്—ഇതും ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്) ഇവയെ ഉള്ളൂ എന്നതന്നെ പറയാം. പയ്യന്നൂർ പട്ടോലയിലെ രീതി പിൽക്കാലത്തു് വടക്കൻ പാട്ടിൽ വികസിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഭാഷാമന്ത്രമായി കരുതിയിരുന്നതിനാൽ സംഘക്കളിയിലെ 'നാല്പാദം' മാറ്റംകൂടാതെ കാണും എന്നു് ഞാൻ ആദ്യം വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ

കണ്ടമിരണ്ട നടം ചെയ്യുന്നേൻ ചേവടിയേ
എന്നമരങ്ങൾ നിലക്കവെണ്ണൂർമായകനേ
വഞ്ചനചെയ്യമദൂതകൾ വന്തണയും മാലൊഴിവാൻ
കേണികൾ ചൂഴം തിരുക്കാരുർ വാണമുക്കണ്ണരേ
(പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള)

കണ്ടമിരണ്ട നടംചെയ്യുന്നേൻ ചേവടിയേ
എന്നമരങ്ങിൽ നില്ലുവിണ്ണോർ നായകനെ
വഞ്ചനചെയ്യമദൂതർകൾ വന്തണയും മാലൊഴിയ്ക്ക
കേണികൾ ചൂഴം തിരുകാരിയൂർ വാണ മുക്കണ്ണരേ
(ആർ-നാ-പ)

കണ്ടമിരണ്ട നടം ചെയ്യും നിൻ ചേവടിയേ
എന്നമരങ്ങിൽ നിലയ്ക്കുക വിണ്ണോർ നായകനേ
വഞ്ചനചെയ്യമദൂതർകൾവന്തണയുംമാലൊഴിവാൻ
കേണികൾ ചൂഴ്തിരുക്കാരിയൂർ മുക്കണ്ണരേ മുക്കണ്ണരേ
(ഉള്ളൂർ)

എന്ന മൂന്നു വിധമാണ് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ ഈ പാട്ടുതന്നെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്. ഇനിയും ചില വാക്കുകൾക്ക് ഭേദം വന്നവിധം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഇതാണ് മന്ത്രത്തിന്റെ കഥ. പിന്നെ, വായിൽ തോന്നിയതു് കോതയ്ക്കു പാട്ട് എന്നവിധം എല്ലാ സമുദായക്കാരെയും, പ്രത്യേകിച്ചു് ആര്യസംസ്കാരം പകരാൻ അടിതൊട്ടു മുടിയോളം

ബന്ധിച്ചു തങ്ങളുടെ പ്രാമാണ്യം സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതിനു് എതിരു നിന്നവരെ പരിഹസിക്കാനായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട വിനോദഗാനങ്ങളുടെകഥ പറയണോ? സംഘക്കളി. ബുദ്ധമതപ്രചരണത്തെ തടയാനാണു് തുടങ്ങിയതെന്നു് പറയുന്നു. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണർ ആയുധമെടുത്തു് സൂത്രത്തിൽ നേടിയ പ്രാമാണ്യം ഉറപ്പിക്കാൻ ചെയ്ത പണിയാണു് അതിൽ, അല്പംമുമ്പു് പ്രചരിച്ച വിധത്തിൽ കാണുന്നതു്. ഇതിന്റെ ഒരു താഴ്ന്ന അനുകരണമാണു് ഏഴാമത്തുകളി. ഇതിൽ എഴാമത്തുകളി ആക്ഷേപം ആകാം എന്നാണു് വച്ചിരുന്നതു്. പാട്ടില്ലാത്തതുമാണു്. സംഘക്കളിയിൽ മുക്കവനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന പച്ചനായർ ഇട്ടിക്കണ്ടപ്പൻ ബ്രാഹ്മണ ബന്ധത്തെ സംശയാസ്പദമായി വീക്ഷിച്ച സെറുകാരുടെ നേതാവിന്റെ പരിഹാസരൂപമാണു്. ഈ വിനോദത്തിൽ സൂതികളും അല്ലാത്തവയും ഉണ്ടു്. അന്നു നാട്ടിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന പഴയ പാട്ടുകളുടെ രീതിയിൽ നിർമ്മിച്ചവയാണു് സൂതികൾ. നാട്ടിൽ പ്രചരിച്ച പഴയ പാട്ടുകളെ പരിഹാസത്തിനു് ഉപയോഗിക്കാൻ വളച്ചൊടിച്ചവയാകാം ഇവ. രണ്ടുതരത്തിലുള്ള ഓരോ ഗാനങ്ങളും പകർത്തുന്നു.

പാന (എന്നു പറഞ്ഞാൽ നാലുവരിയുള്ള വിരുത്ത ഭേദമാണു്)

അന്തരമെന്നേ്യ പന്തൽ തന്നിലകം പുകത്തു
ചിന്തയിൽ*മലമശ്ശാസ്ത്രം പന്തിയിലുരചെയ്യിപ്പാൻ
ചന്തമായൊറക്കൊമ്പൻ വന്തളനാകമുമ്പിൽ
അന്തരിയാതെയാതിയുമന്തവും തോന്നിച്ചിപ്പോൾ

പരിഹാസഗാനം

ചെനകന്റെ മകളല്ലോ ചിരുതപ്പെണ്ണു്
അവക്കല്ലോ ഇരാമച്ചാരുട്ടപ്പാനിട്ട
അവളെ ഇരാവണൻ കട്ടോണ്ടുപോയി
അതുമൂലം കുരങ്ങച്ചനിലങ്കചുട്ട.

* മലയാളനാടിനെ ബന്ധിക്കുന്നതു്

കുറച്ചുകൂടി പദയോജനയിൽ ഭംഗികാണുന്ന വിഷ്ണുസ്തുതി കുറച്ചു കാലം കൂടി കഴിഞ്ഞു് ഉണ്ടായതായിരിക്കണം എന്നതിനു് ലക്ഷ്യം, ഇവർതന്നെ മച്ചാട്ടിളയതിനേറതാണെന്നു പറയുന്ന വ്യാസാവതാരം വഞ്ചിപ്പാട്ടു് വടക്കും, കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടെ കിരാതം തെക്കും ചൊല്ലുന്നുണ്ടു്, എന്നതുതന്നെ.

മാടൊന്നേ കൂടയാക്കി പിടിച്ചാൻ പോലിവനേ
മാതേരെ പിരിഞ്ഞുപോയു് വളന്താൻ പോലിവനേ
ചാടൊന്നേ ചവിട്ടീട്ട * കിടന്താൻ പോലിവനെ
ആട്ടന്നോരരവം മേൽക്കുഴല്ലൂതുന്നിവനേ
ചായൽ പെണ്ണുരുവമായു് ചമഞ്ഞാൻ പോലിവനേ
ആനായത്തികളുടെ തുകിൽ വാരിയതിവനേ
ഗോവിന്ദ, പുരാനെന്നു നിനവെൻറെ മനമേ

ആരാധനപരമായ ഗാനങ്ങളും സ്തോത്രങ്ങളും, കുറച്ചു് അഭിനയം കലർത്തിയ ചടങ്ങിലും അല്ലാതെയും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടവ ധാരാളം ഉണ്ടു്. ഒരു വിധത്തിൽ നല്ല ഭാഷ പ്രചരിക്കാൻ ഇവ യാനപാത്രങ്ങളുമായി.

ഒരു സ്തോത്രം

മുതിർന്ന ലതതന്നിലമർന്നണ്ണലേ ജയ
മുകിലൊളി നിറമുടയമ്മതേ ജയ
കതിരവൻ കുലമാർന്നമല ജയ
കനവിയ ദശരഥ തനയാ ജയ

ഈ രീതിയിൽ രാമായണം മുഴുവൻ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

സർപ്പപ്പാട്ടു്

ഗദ്യത്തിനും പദ്യത്തിനും ഇടയിലുള്ള രീതിയിലാണു് സർപ്പപ്പാട്ടു്.

* നടന്താൻ എന്നപാഠത്തിലും നല്ലതു് കിടന്താൻ എന്നതാണു്. എന്തെന്നാൽ കൃഷ്ണൻറെ അതിബാല്യകഥയാണു് പറയുന്നതു്.

പാതാളത്തിൽ രണ്ടല്ലോ മുട്ടകളായുരുതിരിഞ്ഞു
താന്നിയെന്നതലതോന്നി, കന്നിയെന്ന തലതോന്നി
കുളിർവായെന്നു് വായ്തോന്നി–പന്ന(ഫണ)മെന്ന
പടം തോന്നി
ഇരുമ്പെന്ന വാൽതോന്നി–കാളകണ്ണും, കറുകണ്ണും
മുമ്മൂന്നായുരു തിരിഞ്ഞു—കാളിയെന്നും യമകാളി
യെന്നും
ദൂതനെന്നും കാളരാത്രിയെന്നും.....

ഒരു തരം സംഗീതോപകരണത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി പ്രത്യേകരീതിയിൽ മൂക്കും നാക്കും ഉപയോഗിച്ചു് ഈ പാട്ട മൂളുകയും പാടുകയും അല്ലാത്തരീതിയിൽ ചൊല്ലുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേക ആകർഷണവും ഇതിനുണ്ടു്.

പാണന്മാരുടെ തുയിലുണർത്തു പാട്ടു്

പണ്ടത്തെ കേരളത്തിലെ വന്ദിവർഗ്ഗമായിരുന്നവർ. തിരുവരങ്കൻ എന്ന പാണന്റെ കഥയാണു് ഇവർ പാടുന്നതു്. വിനോദപരമായ ഒരു കഥയാണു് ഇതു്. ശ്രീപരമേശ്വരന്റെ മാന്ദ്യം തീർത്തതിനു് ഈ തിരുവരങ്കനു് അനുഗ്രഹവും കിട്ടിയത്രെ. വെളുപ്പിനു ചെന്നു് പറകൊട്ടിയാണു് ഈ പാട്ടു പാടുന്നതു്.

പകലെന്നെ സൂതിക്കരുതു്–കാരോലെ വരയ്ക്കരുതു്
വിളിച്ചുണർത്തിപാടരുതു്–യാത്രചൊല്ലിപ്പോകരുതു്.

എന്നാണത്രെ ഇവർക്കു കിട്ടിയ അനുഗ്രഹം. ചേട്ടയെ ഓടിച്ചു് ചീപോതിയെ(ശ്രീഭഗവതിയെ)അകം പൂക്കാൻ ഈ പാട്ടു് ഉപകരിക്കുമത്രെ.

ആനയേറാൻ രാജാവല്ല–കുതിരയേറാൻ മന്ത്രിയല്ല
(അങ്കം)അങ്ങളെതരട്ടിതോട–ചുങ്കങ്ങളെ തരട്ടിതോട
ആയതുമടിയന്നു വേണ്ട–അഴകുള്ള തമ്പുരാനേ

നിഴൽകുത്തുപാട്ടു്

ശത്രുസംഹാരത്തിനു് ഉപയോഗിക്കുന്ന പാട്ടാണു് ഇതു്. വളരെക്കാലം മുമ്പുമുതൽ കേരളത്തിൽ പ്രചാരത്തി

ലിരുന്ന മാവാരതം പാട്ടിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ് ഇതു്.*1 മഹാഭാരതം കഥ വളച്ചൊടിച്ചതാണു് ഇതിവൃത്തം. കഥ കേരളത്തിൽ നടക്കുന്നതായാണു് സങ്കല്പം. ഇതിനു് രണ്ടു രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടു്. തെക്കും വടക്കും ഇവ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ഭീമൻ (കുഞ്ഞുഭീമനാണു്) ആണത്രെ പാണ്ഡവരിൽ മൂത്ത ആൾ. പവ്വങ്ങൾക്കു പകരം വിരുന്നുണ്ടേടം, മാല യിട്ടേടം, നിഴൽ കുത്തിയേടം, പ്ലാവില പറിച്ചേടം, വിഷം കൊടുത്തേടം എന്നു പല ഭാഗങ്ങൾ ഇതിലുണ്ടു്. *2 കുറവൻ നിഴൽകുത്തുകൊണ്ടു് പാണ്ഡവരെ മോഹിപ്പിച്ചു, കുറത്തി എതിർ മന്ത്രം ചൊല്ലി ഇവരെ ജീവിപ്പിച്ചു,എന്ന ഈ കഥ ശത്രുബാധ ഒഴിക്കാൻ ഉഴിഞ്ഞു പാടാറുണ്ടായിരുന്നു. ചില വരികൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

ആനമുട്ടയിപ്പോളില്ലെന്നാലും നാളികേരംകൊണ്ടു—
കാര്യം നേടാം
കുതിരമുട്ടയിപ്പോളില്ലെന്നാലും— കോഴിമുട്ടകൊണ്ടു—
കാര്യം നേടാം
നിലാവിൻ കുരുന്നിപ്പോഴില്ലെന്നാലും—പ്ളാശിൻ—
കുഴകൊണ്ടു കാര്യം നേടാം
വെള്ളത്തിൻ പൊടിയിപ്പോഴില്ലെന്നാലും—അരി—
തൻ പൊടികൊണ്ടു കാര്യം നേടാം

എന്നാണു് പാട്ടിന്റെ രീതി.

വേലൻ പാട്ടു്

ഇതും നാവിൻദോഷം കരിങ്കണ്ണു്, ഇവ ഇല്ലാതാക്കാൻ വേണ്ടി പാടുന്നതായിരുന്നു.

---

*1 രാമായണത്തിൽ കണ്ണശ്ശൻ വാല്മീകി പറയാത്ത കഥ ഒന്നും താൻ പറയുന്നില്ല എന്നു പറയുന്നതു്, രാമചരിതക്കാരൻ രാമായണത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കുന്നതും, മാവാരതം ഇങ്ങനെ വളച്ചൊടിച്ചതുംഓർത്തുകൊണ്ടാണു്.

*2 കണികൻ എന്ന മന്ത്രവാദിയുടെ കഥ വ്യാസൻ മഹാഭാരതത്തിൽ പറയുന്നുണ്ടു്. ഈ കഥ ഉപയോഗിച്ചു് എഴുതിയതാണു് നിഴൽകുത്തു് എന്ന കഥകളി.

അരിയാണെ പിണിയരം വരിക—അരിയാണേ പി-
ണിയരം വരിക
പൂവണിഞ്ഞ തിരുമുടിമേല്യം—തോല്യഴിഞ്ഞ പി-
ണിതിന്നൊഴിക
പൊൻനിറമണിഞ്ഞ മേല്യം—തോല്യഴിഞ്ഞ.....

എന്ന രീതിയിൽ ദേഹത്തിലെ അംഗം മുഴുവൻ ഇങ്ങനെ ഉഴിഞ്ഞു പാട്ടം. ഇവരുടെ പൊലിപ്പാട്ട് കൂട്ടതൽ രസമുള്ളതാണ്.

ഇല്ലത്തൊരുണ്ണി പിറന്നെന്ന കേട്ട—കൊല്ലത്തുനിന്ന—
വരെല്ലാരും വന്ന
മുമ്പിൽ പൊലിക്ക പെറമ്മയുമച്ചനും—മുതി—
ന്നുള്ള ചേട്ടത്തിമാർ പൊലിക്ക...

എന്നാണ് രീതി.

കേരളത്തിലെ പ്രത്യേക ആരാധനാ വിഗ്രഹങ്ങളായ അയ്യപ്പനേയും ഭദ്രകാളിയേയും സ്തുതിക്കുന്ന പലതരം പാട്ടുകളുണ്ട്. ഭദ്രകാളിയെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടുകളിൽ ദാരികവധവും കണ്ണകിയുടെ കഥയും ഉൾപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. അയ്യപ്പനെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടുകളിൽ പല കഥകളും പല നാട്ടിൽ പല വിധത്തിലുള്ളവ പല രീതിയിൽ പാടുന്നുമുണ്ട്.

ശാസ്താം പാട്ടിൽനിന്ന് ചിലയിടങ്ങളാണ് താഴെ കൊടുക്കുന്നത്.

പുലിശേവുകം *

(ഭ) പൂതനാഥനനംഗകോടിനിറം പകർന്ന ഗുണാ—
ലയൻ
പുവനതലമതിയമർജനങ്ങളെ യല്ലൽതീർത്ത വ—
സിപ്പവൻ
പൂതലേ മലനാട്ടതന്നിൽ വളർന്ന കോവിൽ വനങ്ങ—
ളിൽ
പൂതമായ് വിലസുന്ന കരമതിലന്നവിൽ ശര—
മേന്തിയേ!

* പുല്ലിശ്ശേവുകം (ശേവം) ഈഴശ്ശേവം, വേളിശ്ശേവം ഇങ്ങനെ പല ഭാഗങ്ങൾ ഈ പാട്ടിനുണ്ട്.

ഈഴശ്ലോകം

അരശരിൽ മണിമകുടതിലുത്തമൻ—അഖില ജ—
ഗൽ പരിപൂർണ്ണൻ
അണിമതികലതലയിലണിഞ്ഞരനടെ—മകനുമന—
സ്സുതെളിഞ്ഞുടൻ
കരുതിയതീഴത്തൊരു രാജാവെ-കാണണമെന്നൊ—
രുപക്ഷം
കടലൊരു ശതയോജനയുണ്ടതു—കടപ്പതിനരുതു നി—
നച്ചവൻ

വേളിശ്ലോകം

അന്തനാട്ടിനു പോകണമച്ഛാ
അന്തപ്പെണ്ണിനെ വേൾക്കുകവേണം
അന്തനാട്ടിനു പോകയും വേണ്ട
അന്തപ്പെണ്ണിനെ വേൾക്കയും വേണ്ട
അന്തപ്പെണ്ണിനെ വേട്ടില്ലെങ്കിൽ
കുത്തിക്കുത്തിമരിക്കും ഞാനു്.

ചെറുശ്ശേരിയും തുഞ്ചനും, കുഞ്ചനും കാണിച്ച വഴി ഇവർ സ്വീകരിച്ചോ, ഇവർ സ്വീകരിച്ച വഴി മഹാകവികൾ സ്വീകരിച്ചോ എന്നു പറയുവാൻ വിഷമം. രീതിസാമ്യം മാത്രമല്ല ആശയസാമ്യവുമുണ്ടു്. ഭാഷയാണെങ്കിൽ പുട്ടപോലെ (തേങ്ങായും അരിപ്പൊടിയും പോലെ) യോജിപ്പില്ലാത്തതും. സാഹിത്യശാഖയിൽ എത്തിപ്പിടിച്ചു പടരാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പിഞ്ചു വള്ളികളാണു് ഇവ. ഇവയുടെ പഴക്കത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയുവാൻ സാധിക്കയില്ല.

ഭദ്രകാളിപ്പാട്ടുകൾ

* കാരിരുൾ നിറമൊത്ത തിരുമുടി തൊഴുന്നേൻ
കനൽക്കണ്ണും തിരുനെറ്റി തിലകവും തൊഴുന്നേൻ
വിലസുന്ന മിഴിയും നാസികകവിൾതൊഴുന്നേൻ

---

* പൂന്താനത്തിന്റെ 'ഘനസംഘം' നോക്കുക.

... ...

മുടിതൊട്ടടിയോളമുടൽ കണ്ടു തൊഴന്നേൻ
മുടങ്ങാതെ കൊട്ടങ്ങല്ലൂരമന്നമ്മേ തൊഴന്നേൻ

ദാരുകവധം പാട്ടുകൾ

സുന്ദരി, അന്തരത്തി—പൊങ്കിന പോതിനാളേ
തോറ്റു മക്കരത്തിനാളേ—തുയതാം പട്ടുക്കും
അഖിലലോക സ്വരൂപിണി—അഖണ്ഡമാം മന്തി–
രത്തെ
നീലമാം മലകണക്കെ—നിറം പൊടിവു ഭിന്നമൂർ–
ത്തി.....

ദാരുകവധം

'ഊതുമ്പോൾ പറക്കുന്ന ദാരുകനേ
കൊല്ലാനോ അച്ഛനെന്നെ തോറ്റിയതു്
കേൾക്കയല്ലൊനിൻെറ നല്ലയച്ഛൻ
പോരിനായിട്ട ഞങ്ങൾ പോയ്വരട്ടോ?'
'കേൾക്കുക കേൾക്കുക പൊൻമകളേ
പോരിനായിട്ട നിങ്ങൾ പോയ്വരിക'

... ...

ദാരുക പുരത്തുനിന്നു ചെന്നുംകൊണ്ടു്
അറുകുലവിളിയൊന്നു വിളിക്കുന്നുണ്ടു്
'കൈലാസത്തു കള്ളനിരുന്നുംകൊണ്ടു്
കള്ളിയെ തോറ്റിയിങ്ങയക്കുന്നുണ്ടു്
പോരിനായ് ഞാനങ്ങു പോയില്ലെങ്കിൽ
മാനക്കേടുണ്ടാകും പോകാം പോകാം'

ഇങ്ങനെ ഫലിതം തുഴയുന്ന വരികളും ഇതിനിടയിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. മറെറാരു തോറ്റംപാട്ടിൽ പരശുരാമൻെറ കണ്ണിൽനിന്നു് ആറു കാളികൾ പിറന്നെന്നും ഇവരെ പ്രത്യേക വള്ളങ്ങളിൽ കയറ്റി പേരാറ്റിൽ കൂടി ഒഴുക്കിയെന്നും പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇവർ ഭാഗ്യനാർ കാവിലും യോഗ്യനാർകാവിലും ഓലക്കടവിലും കൊല്ലം കിഴ്കടവിലും മറ്റും ചെന്നു് പല ഭഗവതികളാകയും ചെയ്തത്രെ.

പരന്ന രാജ്യത്തിൽ വെളിവില്ലാഞ്ഞിട്ട
പരശുരാമൻ കണ്ണിൽ ജനിച്ചു
ആറുകൂർ കാളിമാർ ജനിച്ചുനല്ലച്ചൻ
പൊന്നിനോടത്തിൽ കരേറി
കീഴം കീഴ്കടവിൽ ഇറക്കിനല്ലച്ചൻ
പൊന്നിൻ താഴിട്ട പൂട്ടി
ഒലിവെള്ളപ്പേരാറിലൊഴുക്കിനല്ലച്ചൻ
ഭാഗ്യമുള്ളോരു മകളേ.....

കണ്ണകിയെപ്പറ്റിയുള്ള തോറ്റം പാട്ടുകൾ

മാവാരതം പാട്ടിനെ അനുകരിച്ച് ചോളനാട്ടിൽ ജനിച്ച കണ്ണകിയേയും കോവലനെയും മലനാട്ടുകാരാക്കിയാണ് ഈ പാട്ടിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്.

തെക്കും കൊല്ലത്തു കണ്ണകിയും—* വടക്കും കൊല്ലത്തു പാലകനും
ഒരു മനസ്സായി വിവാഹം ചെയ്താൽ—തിതന്നെ
കൂട്ടാതെ വിളക്കെരിയും

ഇങ്ങനെ കണ്ണകിയുടെയും പാലകന്റെയും കഥ മുഴുവൻ സൂചിപ്പിക്കുന്ന തുടക്കം ഏതു നാടകത്തിന്റെ നാന്ദിയോടും വെല്ലുവിളിക്കുന്നതാണു്. (ഇതാണു് ഉള്ളൂർ തല യറഞ്ഞു് ഇത്തരം നാടൻ പാട്ടുകൾ, 'അടവീലതയാനിജാഭമൂലം സ്ഫുടമുദ്യാനലതാകൃതാവിദൂരേ' എന്നു് ഇവയെ സ്തുതിക്കുന്നതു്.) ആദ്യത്തെ സൂചന മനസ്സിലാക്കിക്കാണില്ലെന്നു് വിചാരിച്ചാണു്, 'പൊൻകഴ വെക്കരേറുമെന്നു് ഇവർ തന്നെപറയുന്നേ' എന്നു് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു്. അലൗകിക സൗന്ദര്യം അല്പായുസ്സിനു കാരണമാണെന്നുള്ള ചൊല്ലാണു് ഇവിടെ പറയുന്നതും.

ചുമന്തിരവാഴുന്നനല്ലപ്പൻ—തന്തോഷത്തോടെഴുന്നേറു

---

* തെക്കൻകൊല്ലവും വടക്കൻകൊല്ലവും (പന്തലായനിക്കൊല്ലവും)

തെക്കും കൊല്ലത്തു കന്യാവിൻറെ—വീട്ടതിരക്കി
ചെല്ലുന്നേ
കണ്ടാൽ നല്ലൊരു പെണ്ണവളെ—ലക്ഷണമെത്തൊ
രുപെണ്ണവളേ
തന്നുടെ മകനിവൾ കൊള്ളാമെന്നു—മനതാരിങ്കൽ
നിനക്കുന്നേ

കോവലനെ പാലകനാക്കിയതു പോലെ ചില തോറ്റം പാട്ടുകളിൽ കണ്ണകിയെ മണിമേഖലയുമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതു കൊണ്ടാണ് ചില തോറ്റം പാട്ടുകൾക്ക് മണിമേഖലതോറ്റമെന്ന പേരു വന്നതു്.

മാമല തെയ്യാട്ട്

ചാന്തണിയും തിരുമേനിയാളേ
ചായലിൽ നല്ലോളെ കൊണ്ടുപോന്നേൻ
ചിത്തിരപ്പെൺകൊടിത്തയ്യലാളെ
ചിപ്പത്തിൽ ഞാനിങ്ങു കൊണ്ടുപോന്നേൻ...

വിനോദവും വിചാരവും, ആരാധനയും കലർന്ന ഈ പാട്ടുകളിൽ അഭിനയപരമായ സാഹിത്യത്തിൻറെ നാടകീയഗുണം ഉടലെടുക്കുന്നുണ്ട്. ജീവിതത്തിനാവശ്യമായ ചടങ്ങുകൾക്കും, കൃഷി മുതലായവയ്ക്കും ഉപയോഗിക്കുന്ന പാട്ടുകളും ധാരാളമുണ്ട്.

എഡേസായുറമുഖത്തുനിന്നു് പുറപ്പെട്ട ക്നായി തൊമ്മൻറെ കൂടെവന്നു് കേരളത്തിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്ത ആളുകൾ അവരുടെ ചടങ്ങുകൾക്കു് പലതരം പാട്ടുകൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. അവയിൽ ചിലതിനു് വളരെ പഴക്കമുണ്ട്. അതിലൊന്നാണു് പെൺപാട്ടിൽ (വിവാഹച്ചടങ്ങിൽ) ഉൾപ്പെട്ട മൈലാഞ്ചിപ്പാട്ടു്.

'പിഴവഴിക്കു നിറമൊഴിഞ്ഞു–തൻറെ നിറമകന്ന
പോലെ
മയിലാഞ്ചി തടവിയോക്കു—നിറപിഴച്ചതടയാളം
പച്ചമേനി മയിലാഞ്ചി–ഇട്ടകൈകൾ ചുകപ്പവക്കു്
കുരുന്നുപിള്ളേരടുത്തകാലം–തിമിതിമിർക്കും തക്കമില്ല

വാഴടയ മയിലാഞ്ചി—പൊരുളുടയമയിലാഞ്ചി
മയിലാഞ്ചി മണം കേട്ട—മയങ്ങിവീണുമണവാളൻ
മയിലാഞ്ചി മണം കേട്ട–മയങ്ങിവീണുമണവാട്ടി'

'അന്നന്നു കന്നിമാർ മംഗല്യംവാഴുവാൻ
പച്ചില മയിലാഞ്ചി കൊണ്ടുപൊതിയണം
1 * കയ്യാലെ കായും പറിച്ചൊരു കാരണം
കൈപ്പടം തന്നിൽ പൊതിയുന്നു മയിലാഞ്ചി
കാലാൽ നടന്നു കനിതിന്ന കാരണം
കാൽനഖം തന്നിൽ പൊതിയുന്നു മയിലാഞ്ചി
2 * അസ്ഥിമേൽ മണ്ണുപൊതിഞ്ഞൊരു കാരണം
ദുസ്ഥിതി മാറാൻ പൊതിയുന്നു മയിലാഞ്ചി
അന്നവർ നാണിച്ചൊളിച്ചതുകാരണം
ഇന്നിങ്ങുപിള്ളേരൊളിച്ചു കളിച്ചതും
മയിലാഞ്ചി നൂലാലെ പിഴവന്ന കാരണം
മയിലാഞ്ചിയിട്ടല്ലോ നൂൽ കൂട്ടമാറുള്ളൂ.
നീതിയന്നങ്ങു കൊട്ടത്ത പോൽ പിള്ളേക്കു
നീതിയെന്നേക്കും കൊട്ടക്കണേ നായനേ'

അഭിനയത്തിന്റെ അങ്കുരമുള്ള മാഗ്ഗംകളിക്കു് ഉപയോഗിക്കുന്ന പാട്ടു് സാമാന്യം വലുതാണു്. എന്നാൽ തോമസ് അപ്പോസ്തലനെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ പാട്ടു് ആദ്യവും ഒടുക്കവും ഉള്ളവ കുറച്ചു് പഴയതാണു്. മറവ പുത്തനും. ഇതും ക്രിസ്തീയക്കാരുടെ പാട്ടുകളിൽ ഉള്ളതാണു്. ഇതിന്റെ ആദ്യത്തെ പാട്ടാണു് താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്.

മെയ്ക്കണിന്തപീലിയും മയിൽമേൽ തോന്നും മേനിയും
പിടിത്തദണ്ഡും കയ്യും മെയ്യും എന്നന്നേക്കും വാഴ്കവെ
വാഴ്കവാഴ്ക നമ്മുടെ പരിഷയെല്ലാംഭ്രമിയിൽ
വാഴിക്കുറായ് നടക്കവേണ്ടി വന്തവരല്ലോ നമ്മളും

---

1 * ആദാമിന്റെ പിഴ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

2 * ബൈബിൾ പ്രകാരമുള്ള സൃഷ്ടികഥ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

അഴിവുകാലം വന്നടുത്തു അലയുന്ന നിൻമക്കളെ
അഴിയാംവണ്ണം കരുത്തൽവാഴാൻ കഴിവുപേക്ഷിമർ
ത്തോമ്മൻ
മലയിൽ നിന്നു വേദ്യനമ്പൂചാത്തിമാറിയെന്ന
പോൽ
മയിൽമേലേറി നിന്ന നില കാണവേണം പന്തലിൽ.

ഇവരുടെ ഇടയിൽ മാറുള്ളവരുടെ വാതൽതുറപ്പാട്ടപോലെയുള്ള പാട്ടാണ് അടച്ചുതുറപ്പാട്ട്. കല്യാണച്ചടങ്ങിൽ ഒന്നായിരുന്നു ഇതു്.

മങ്കതങ്കം മണിയറയിൽ—മണവാളൻ കതകടച്ചു
എങ്കംപുകൾപെറോറാനെ—എന്നുടെയമണവാള
സന്തോഷത്താൽ മാതാവന്നു—തന്നുടെയമങ്കമാരും
താശിയോടെനീയടച്ചു—മണവറേടെവാതൽമുട്ടി
* പേരാരംപൂണ്ടപെരും—തായാർവന്നുവാതൽമുട്ടി
മണിമോതിരക്കയ്യാലെ മാമിവന്നുവാതൽമുട്ടി
.....
വട്ടകയും കിണ്ടീം തരാം—വട്ടമൊത്തതാലംതരാം
പട്ടുചേല ഞാൻ തരുവേൻ—ഭംഗിചേരും മേൽവി
താനം
കട്ടിൽ തരാം മെത്തതരാം—കണ്ടിരിപ്പാൻ വിളക്കു
തരാം
ഒത്തവണ്ണം ഞാൻ തരുവൻ—ഒന്നിനൊന്നും കുറ
യാതെ
എൻമകനെ മണവാള—മണവറേടെ വാതൽതുറ

സാഹിത്യം ഒരു വിധം മധുരമായ പദ്യ രീതിയിൽ ഇവരും വശത്താക്കി കേരളീയരായി തീർന്നു എന്നു പറയുന്നതു് രണ്ടു വിധത്തിൽ സന്തോഷമാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നതു്.

കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്

ലളിതമായ ലാസ്യമാണ് കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടിൽ (തിരുവാതിരപ്പാട്ടിൽ) കാണുന്നതു്. അതിനു ചേർന്ന

* വലിയമാല

ലളിതഗാനങ്ങളും മധുരമേറിയ രീതിയിൽ ആദ്യകാലം മുതൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ചടങ്ങനുസരിച്ച് ഗണപതി, സരസ്വതി, മംഗലവാതിര, സ്വയംവരം, ദശപുഷ്പപ്പാട്ട്, പുലവൃത്തം ഇവ തിരുവാതിരനാൾ ചൊല്ലിക്കളിച്ചേ മതിയാകൂ. പിന്നെ പല പാട്ടുകളും ഇടയ്ക്ക് പാടാറുണ്ട്. ഇതിനുതന്നെ വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന പാട്ടുകളിൽ പലതും കാലം ഭക്ഷിച്ചു. കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടെ (രുക്മിണീസ്വയംവരം) പത്തുവൃത്തവും മച്ചാട്ടിളയതിന്റെ ശകുന്തളാവാക്യവും ഇരയിമ്മൻതമ്പിയുടെ സുഭദ്രാഹരണവും, കഥകളിപ്പദങ്ങളും ഈ വിനോദത്തിനു് കൂടുതൽ ആകർഷകങ്ങളായി തോന്നിയതാണു് ഇത്തരം പഴയ പാട്ടുകൾക്കു് പ്രചാരം കുറയുവാൻ കാരണം. എന്നാൽ ചടങ്ങനുസരിച്ച് ഗണപതി, സരസ്വതി, പാതിരാപ്പൂ ചൂടാനുള്ള ദശപുഷ്പപാട്ട്, മംഗലവാതിര, സ്വയംവരം, വെള്ളപ്പാകുമ്പോൾ പുലവൃത്തം, സരസ്വതി, എന്ന പാട്ടുകൾ പാടണം. ഇടയ്ക്ക് ഏതു പാട്ടുകളും പാടാം. പഴയ പാട്ടുകളുടെ മാതൃകകാണിക്കാൻ ഇവ നല്ല ഉദാഹരണങ്ങളാണു്.

ഗണപതി

കോവപ്പഴം പോലെ കയ്യുംമെയ്യും
കൊല്ലച്ചിറാടയും കിങ്ങിണിയും
താഴപ്പറക്കുന്ന പക്കിപോലെ
താണകളിയെന്റെയുണ്ണിമയേ *
ഉണ്ണിമയ്ക്കുന്നും വഴക്കുതന്നെ–
യെന്റെ വയറിലൊരാനയുണ്ട്
ആനയുമല്ല ഗണപതിയ്
വന്നുപിറന്ന ഗണപതിയ്
എന്റെ ഗണപതി തമ്പുരാനേ
ഞാനിതാ നിമ്പാദം കുമ്പിട്ടുന്നേൻ

ഏതായാലും താണുപറക്കുന്ന ഉണ്ണിമയും ഉണ്ണിമയുടെ വഴക്കും പല വിധത്തിൽ സങ്കല്പങ്ങൾക്കു് വഴി നൽകും.

---

* ഉണ്ണി + ഉമ = ഉണ്ണിയുമ.

ലളിതമാണെങ്കിലും മധുരമായ ഗാനമാണ് 'പാവ്വ തീസ്വയംവരം'. ഇതു് ചെറുതും വലുതും ഉണ്ടു്. ചെറിയ സ്വയംവരമാണു് താഴെ കൊടുക്കുന്നതു്.

ദേവി സതിദേവി ചെന്നു—പിന്നെ—ഹിമവാൻ
മകളായ് പിറന്നു
പാർവ്വതിയെന്നൊരു പേരുമിട്ടു—അന്നവുമൂട്ടി
വളർത്തി
മുടിയുമിറക്കീട്ട കാതും കുത്തി—അക്ഷരവിദ്യപഠിച്ചു
ആടയുടുപ്പിച്ചു താതൻ—പിന്നെ— ആരോമലാക്കി
വളർത്തി
ഓമനയായൊരു കന്യാവിനും— പന്തിരണ്ടായി
വയസ്സു്
കാന്തനുണ്ടാവാനും കാലം—വന്നു—കാനനേ സേവ
തുടങ്ങി
ദേവനെ സേവിച്ചു ദേവിയപ്പോൾ—ദേവനും
പ്രത്യക്ഷമായി
നല്ലൊരു കാന്തനുണ്ടാകു—മെന്നു—നല്ല വരങ്ങളും
നൽകി

.....

ശ്രീ കൈലാസത്തിൽ കുടിയും—പൂകി—സ്വൈരമാ—
യങ്ങു വസിച്ചു.

മംഗലവാതിര

സരസമായ ഒരു കഥയാണു് മംഗലവാതിരയിലെ വിഷയം. ചടങ്ങുപ്രകാരം വിവാഹം നടന്നെങ്കിലും തൊട്ട കല്യാണം (കൂളിയൂണ കല്യാണം) കഴിയും മുമ്പു് ഒരു നവ ദമ്പതിമാരിൽ വരനെ യമൻ കൊണ്ടുപോയി. അപ്പോൾ

'കഷ്ടമേയെന്നുമുറതുടങ്ങി— കഷ്ടമേയെന്നു മാലോകർ
ചൊല്ലി'

പൂരംകൂളി, അഷ്ടമിനോമ്പു്, ആതിരാനോമ്പു് ഇവനോറ കന്യകയുടെ കരച്ചിൽ കൈലാസത്തിലും കേട്ടു. ആ സമയം—

മാമലമങ്കമനം തെളിഞ്ഞു—മുടിയിൽ പൂമാലചൂട്ടും നേരം
കന്നികരയും കരച്ചിൽ കേട്ട—കയ്യിലെ മാലയും താനെറിഞ്ഞു

പാവ്വതി ശിവന്റെ അട്ടക്കൽ ഒരു സത്യാഗ്രഹനടപടി തുടങ്ങാൻ നോട്ടീസു കൊട്ടത്തു.

ഇന്നവൾ കുന്തൽനിലത്തിട്ടുകിൽ–ഞാനുമെൻകുന്തൽ നിലത്തിട്ടുവൻ

* ഇന്നവൾ താലിയഴിച്ചുവെക്കിൽ—ഞാനുമെൻ താലിയഴിച്ചുവെക്കും
ഇന്നവൾ കോടിനനച്ചുടക്കിൽ—ഞാനും നനച്ചു പിഴിഞ്ഞുടുക്കും
ഇന്നവൾ കണവനിണപിരികിൽ—ഞാനും തിരുമേനി തീണ്ടുകില്ല.

ഈ പരിപാടി കൈലാസവാസനു് ഇഷ്ടമാകയില്ലല്ലൊ. അദ്ദേഹം കാലപുരത്തേക്കു് നോക്കി. അപ്പോൾ കാലൻ:

ഭക്തനായുള്ളൊരു മാർക്കണ്ഡനെ–രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടതുമോർത്തു കാലൻ
ശക്തനായുള്ളൊരു കാമൻതന്നെ–കത്തിയെരിപ്പിച്ചതോർത്തു കാലൻ

ഏതായാലും യമൻ ബ്രാഹ്മണന്റെ ജീവൻ എരുക്കിലയിൽ കൊണ്ടുവന്നു് ശിവനു കാഴ്ചവച്ചു. ശിവൻ കൈലാസത്തു നിന്നുംകൊണ്ടു് മരിച്ചുകിടന്ന ബ്രാഹ്മണന്റെ ശിരസ്സിലും മാറിലും വെള്ളം തളിച്ചതെ. ഈ കാര്യം ശിവൻ പറഞ്ഞിട്ടും പാർവ്വതിക്കു് ബോദ്ധ്യമായില്ല. വാസ്തവമാണോ എന്നു പരിശോധിക്കാൻ പാവ്വതിയും തോഴിമാരും കന്യകയുടെ ഗൃഹത്തിൽ വന്നു. അപ്പോഴും കന്യക മയങ്ങി കിടക്കുകയാണു്.

മയങ്ങിക്കിടക്കും മലർ കന്നിയെ— മടിയിലെടുത്തു കിടത്തിമാതേർ

* ബ്രാഹ്മണവിധവകളുടെ നടപടിയാണു് ഇതു്.

വെള്ളംതളിച്ചു മുഖംതുടച്ചു-നിദ്രയും നീങ്ങിയുണർന്നവളും
കന്യകയോടു പറഞ്ഞു മാതേർ-മംഗല്യഹാനി നിനക്കില്ലൊട്ടും
മക്കൾ പലരേയും പെറുകൊൾക-കന്നിക്കു വേണ്ടും വരവും നൽകി

അതിനുശേഷം പാവ്വതിയും തോഴിമാരും കൈലാസത്തിലേക്കു മടങ്ങി.* 2കൂളി ഊണു കല്യാണം ആഘോഷിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടും കവിക്കു മതിയായില്ല. ഒരു ഫലശ്രുതി കൂടി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

മംഗലവാതിര പാടുന്നോർക്കും-കൂടക്കളിക്കുന്ന തോഴിമാർക്കും
ചുറ്റുമിരുന്നിതു കേൾക്കുന്നോർക്കും— മംഗല്യഹാനി വരുകയില്ല'—

ഏതായാലും ലളിതരീതിയിൽ കഥപറയുവാൻ ഇതിന്റെ കർത്താവിനു് അറിയാമായിരുന്നു.

ദശപുഷ്പപ്പാട്ടു്

പാതിരപ്പൂതെരഞ്ഞെടുത്തു മാലകെട്ടുമ്പോൾ ചൊല്ലുന്നതാണു് ഇതു്.

ആദികുകുക്ഷ്ണു ദേവദേവൻ__ആദ്യനാം ബ്രഹ്മാവുതന്നെയല്ലൊ
പിന്നെ * 3 ചെറുവുള്ള പൂവതിന്നു-മന്നിൽ പ്രസിദ്ധനാം ധർമ്മരാജൻ
വിഷ്ണു(കൃഷ്ണ)ക്കിടാന്തിയാം പൂവതിന്നു—മൂത്തിമാനച്യുതനല്ലിക്കൃഷ്ണൻ
നാലാകും പൂവങ്കുന്തലിനു— ബാലശശിമുഖിശ്രീദേവിയും

2* സേകത്തിനു വരനും വധുവും ഒന്നിച്ചു്, കൂളിച്ചു് ഉണ്ണണം. പിന്നെയാണു് ശരിയായ വിവാഹം. (ചേർച്ച)

3* ബലിപുഷ്പം

അഞ്ചാമിലചെവ്യൻ പൂവതിന്നു–പഞ്ചബാണാരി
മഹാശിവൻ താൻ
ആറാകും കയ്യുണ്ണിപ്പൂവതിന്നു— ആറിൻപതിയാം
വരുണൻ താനും
ഏഴാകും മുക്കുറിപ്പൂവതിന്നു—തോഴിമാർ മൗലിയാം
പാവ്വതിയും
എട്ടാകും നല്ലനിലമ്പനയ്ക്കു—കേട്ടില്ലയോ നല്ല കാമ
ദേവൻ
ഒമ്പതാം നല്ലോരുഴിഞ്ഞക്കിപ്പോ–ളമ്പോടറിഞ്ഞാലു
മിന്ദ്രൻ താനും
പത്തിൽ തിരുതാളിപ്പൂവതിന്നു–മൂത്തിമഹാവിഷ്ണുലോ
കനാഥൻ
ഇങ്ങനെയുള്ള ദശപുഷ്പത്തെ–തിങ്ങിനമോദാലു
ഴിഞ്ഞെടുത്തു
ആദരവോടൊരു മാലകെട്ടി–ആതിരപ്പാതിരാ പൂവു
ചൂടി
പന്തടിപ്പാട്ടുകൾ വേറെ പാടി–ചന്തത്തിലാതിരയ്ക്കു
കളിപ്പിൻ
സന്തതം നല്ലൊരു കാന്തനോടും–സന്തതിയോടും
സുഖിച്ചിരിക്കാം.

പുലവൃത്തം

വെറും വിനോദം മുതൽ വേദാന്തം വരെ ഫലിതരൂപത്തിൽ ഈ കൃതികളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. വിനോദരീതിയിലുള്ള ഒന്നാണ് താഴെ കൊടുക്കുന്നതു്.

ഏനും പുലയനും തീനും കഴിഞ്ഞു
പുട്ടിലും വട്ടിയുമൊറാല്യമരിവാളും
കൂട്ടയിലാക്കി തലയിലെടുത്തിട്ട്
ഏനും പുലയനും യാത്രതിരിച്ചേ
ഓരാറ്റിൽ ചെന്നപ്പോഴൊറാല്യം താഴ്ത്തി–
ചെമ്മീനും, കരിമീനും, നന്മീനും, പൂമീനും
മീനിൽ വലിയൊരു പൂശോനെ കിട്ടി–
അതുംകൊണ്ട് ഏനെന്റെ കൊട്ടമാടം പുക്കു

നെടുവരി കീറീട്ട ചേറേറാടെ കഴകി
പതയുന്ന നീരിൽ മുറിച്ചിട്ടകഴകി
കൊല്ലത്തെ തേങ്ങാ പതിനെട്ടരച്ചു
കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ വെള്ളുള്ളിയതിലേറെയരച്ചു
ആനത്തലയോളം കായവുംകൂട്ടി
കണ്ണൻചിരട്ടയിൽ കറിയുംതികത്തി
വന്നോക്കും നിന്നോക്കും വേണ്ടോപാണംവിളമ്പി
പതിനെട്ടിലച്ചിമാർ തൊട്ടൊട്ടനക്കി
അയലത്തെ ചിരുതേച്ചിതവിക്കണനക്കി.

സരസ്വതി.

ഒടുവിലാണ് ഇതു് പാടുന്നതു്:–

'വെന്താമരപ്പൂവിൽ പള്ളികൊള്ളും
വെളുവെളമേനി വെളുത്തപെണ്ണേ
വെഞ്ചന്ദനംകൊണ്ടു പൂയുന്നോളെ
വെൺമുത്തുമാലയണിഞ്ഞനങ്കേ
വെൺതുളസീദളം ചൂടുന്നോളേ
.....
എന്റെറ സരസ്വതീതമ്പുരാട്ടീ
ഞാനിതാനിൻപാദം കുമ്പിടുന്നേൻ.'

***ഐവർ നാടകം**

അഞ്ചു വാനരങ്ങളുടെ സംഭാഷണം തട്ടുമ്മേൽ ഏറി ചവിട്ടിയുള്ള അഭിനയമാണു് ഐവർ നാടകത്തിലുള്ളതു് എന്നു് കഥയറിയാതെ ആട്ടം കാണുന്ന ഒരു വിരുതൻ എവിടോ എഴുതി പിടിപ്പിച്ചു. അതു് വേദവാക്യംപോലെ പിന്നീട്ട സാഹിത്യ ചരിത്രകാരന്മാർ പലരും ആവർത്തിച്ചു. വാസ്തവത്തിൽ സുന്ദരകാണ്ഡവും യുദ്ധകാണ്ഡവും രാമായണസംഗ്രഹവും അടങ്ങിയ ഒരു കൃതിയാണു് ഇതു്. ചിലഭാഗങ്ങൾ ഗദ്യമോ പദ്യമോ അല്ലാത്ത രീതിയിലും ചിലയിടം നാടകീയ സംഭാഷണമായുമാണു്. പഴക്ക

---

*അഞ്ചു വർണ്ണ (ഐങ്കുമ്മാളർ) ക്കാരുടെ വിനോദമാണു് ഇതു്.

മില്ലാത്ത പല ഭാഗങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്. പലരുടെയും കൈവിരുത് ഇതിലുണ്ട്.

വെണ്മതിക്കലയണിഞ്ഞോൻ–
വേദങ്ങൾവേർതിരിഞ്ഞോൻ
അംബികാകുചോരനായോൻ–
ഹരനെന്നനാമം പൂണ്ടോൻ

എന്നു തുടങ്ങുന്ന വിരുത്തവും കടൽകണ്ട വാനരങ്ങൾ കാട്ടിക്കൂട്ടിയ കോപ്രാട്ടി വർണ്ണനയും മാത്രമാണ് ഇതിൽ നിന്ന് സാധാരണമായി ഉദ്ധരിക്കാറുള്ളത്. അങ്ങനെയാണ് ഇത് അഞ്ചു കുരങ്ങന്മാരുടെ അഭിനയമായത്.

കടൽക്കരനിന്ന് ലങ്കയിലേക്കു ചാടുന്ന ഹനുമാന്റെ വർണ്ണന നോക്കുക.

വാരിധിതന്റെ തീരത്തുചെന്നു–
വാനരദേഹം വണ്ണംതുടങ്ങി
കണ്ടുവും മാർവും കാൽകരമെല്ലാം–
ഉന്നതമായി തടിച്ചതുകണ്ടു.
വിഷ്ണുനാഥന്റെ മായങ്ങൾ കണ്ടു.....

ലങ്കാലക്ഷ്മിയോട് ഹനുമാൻ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യവും അവളുടെ മറുപടിയും നല്ല വിനോദത്തിനു വകയാണ്.

*എന്തണേ വന്തണേ ചൊല്ലണേ പെണ്ണണേ
എന്തൊരു കാവൽ നീ കാക്കുന്നണേ
കാവൽ വച്ചാരാണേ കാക്കുന്നതെന്തണേ
ചൊല്ലണേ, നിയ്യണേ, പെണ്ണണേ നീ...

ലങ്കാലക്ഷ്മി ഈ ചോദ്യമാലയ്ക്കു മറുപടി പറയുന്നതു നോക്കുക.

എന്തടാവാനരശ്രേഷ്ഠകപിവര
ലങ്കയിൽ വന്നതു ചൊല്ലടാ നീ
ഇങ്ങനെ വാക്കുതർക്കം വളർന്നു,

---

* സംസ്കൃതത്തിലുള്ള നാടകങ്ങളിലെ പ്രാകൃതംപോലെ മലയാള പ്രാകൃതം

ഒപ്പത്തിനൊപ്പം കൂറയുന്നതാരെന്നു
തമ്മളിലോരോന്നടിച്ചു.

രാവണന്റെ പ്രണയ പ്രാർത്ഥന ഇങ്ങനെയാണു്.

അടുത്തണിമുലപുണരുവാൻ
കൊതിയുണ്ടു ബാലെ നിനവെന്തേ
നിന്റെ മനതാരിലെന്നുമറിയണം
പതിന്നാലു ലോകം ധരിത്ത രാമനും
നിനക്കുസാദ്ധ്യമായ് വരുകില്ല
കുലഭേദമൊന്നും കരുത വേണ്ട നീ
പരമ തമ്പുരാനൊരുപോലെ.

ഇതിനു് സീതയുടെ മറുപടി ഇതിലും പാടിക്കേൾക്കാൻ രസമുണ്ടു്.

കള്ളനായ നിന്റെ മായം കണ്ടറിഞ്ഞു ഞാനെട
ലക്ഷ്മണനറിയാതെന്നെ കട്ടകൊണ്ടു പോരു—
മ്പോൾ
പക്ഷിയോടടുത്തപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടുനിന്റെ വീ—
രിയം.

ഇതിനെ നാടകമെന്നു പറയുന്നതു് കൂറെ ശ്ലോകങ്ങളും ഗദ്യവും ഇടകലർത്തി എഴുതിയാൽ നാടകമായി എന്ന വിചാരം ഇടക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന മലയാളിക്കു് ചേർന്നതാണു്. നാലു ജാതിയിലും പെടാത്തവരുടെ വിനോദത്തിനുള്ളതായതുകൊണ്ടാണു് ഇതിനു് അഞ്ചാമത്തെ ജാതിയുടെ നാടകമായ ഐവർ നാടകം എന്നു പേരു വന്നതു്. ചവിട്ടനാടകക്കാർ ഇതിലെ ചവിട്ടാണു് അനുകരിച്ചതും. ആ രീതിയിലും ഇതു് ഒരു പ്രചോദനത്തിനു വഴിയായി. വിരുത്തവും പാട്ടമാണു് ചവിട്ടനാടക്കാരും സ്വീകരിച്ചതും.

വഞ്ചിപ്പാട്ടു്

പ്രധാനമായി രണ്ടുതരം പാട്ടുകളാണു് ഇവയ്ക്കു് ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. തണ്ടുവലിക്കുന്നവർ

ആര്യങ്കാവിലെ പൂരംകാണുവാ—
നാരെല്ലാവരും പോകുന്നു.

എന്ന രീതിയിലുള്ള പാട്ടുകളും തുഴ ഉപയോഗിക്കുന്നവർ പിന്നീട് നതോന്നതയായിത്തീർന്ന രീതിയിലുള്ള പാട്ടുകളും ഉപയോഗിച്ചുവന്നു.

എരപ്പാൻ പോനാലും തൊരക്കാൻപോനാലും
ചെരപ്പാൻ പോനാലും കെതികിട്ടും
പെരുക്കും വെള്ളത്തിൽ പരുക്കൻ കാറിലെ
ചെരിക്ക നിന്നാലും കെതിമുട്ടും
പിടിത്ത പെണ്ണാളും പൊടിത്ത കുഞ്ങളും
എരപ്പച്ചട്ടിയിലടിക്കുട്ടും.

എന്നു് വഞ്ചിക്കാരന്റെ ജീവിതവിഷമവും

കറുത്തപെണ്ണേ നിന്നെ–കാണാഞ്ഞിട്ടൊരുനാളുണ്ടേ
വരത്തപ്പെട്ടേൻ ഞാനൊരു–വണ്ടായ് ചമഞ്ഞുനെടീ
വണ്ടായ് ചമഞ്ഞോൻ ഞാനൊരു–തുമ്പ്യായ് പറന്നേനെടീ–
തുമ്പ്യായ് പറന്നേൻ ഞാനൊരു–പള്ളീവാതുക്കച്ചെന്നപ്പം.....
പൂമാല പൈതലെന്നെ–പൂകൊണ്ടെറിഞ്ഞനെടീ.

എന്നു് കാവ്യശൈലിയിലുള്ള ഗാനവും

വൈക്കം കായലിലോളം തുള്ളുമ്പോ–
ളോക്കും ഞാനെന്റെ മാരനേ—

എന്ന മധുരവിഷാദം നിറഞ്ഞ ഗാനശകലവും ഈ രീതി വികസിപ്പിക്കാവുന്നതാക്കി കാട്ടിയെങ്കിലും വൻകൃതികൾ ഇതിൽ ഉണ്ടായില്ല.

'കണ്ടവക്കു പിറന്നോനേ, കാട്ടുമാക്കാൻ കടിച്ചോനേ
കടവിൽകല്യാണി നിന്റെ അച്ചിയല്ലോടാ',

എന്നു് നതോന്നതയും രണ്ടുശീലും ഒരുപോലുള്ള രീതിയിൽ

'പടയ്ക്കായി തുടരുമ്പോൾ പടക്കുട്ടം തുയർത്തെത്തി
കൊടിയതലമിടർ പലരെയുമൊട്ടുക്കിക്കളവതിന്നും'

എന്ന രീതിയിലും, പലവിധത്തിൽ വളന്നു. വള്ളംകളി ആറന്മുളയും അമ്പലപ്പുഴയും ദേശീയ വിനോദരീതിയിൽ വളർന്നതിനോടുകൂടിവഞ്ചിപ്പാട്ടും സാഹിത്യ സോപാനത്തിൽ ഇരുപ്പുറപ്പിച്ചു. ഉണ്ണിമാണിക്കം, കിരാതം, കുചേലവൃത്തം,വ്യാസാവതാരം ഇവ ഈ ഇരുപ്പുറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞുണ്ടായതാണു്.

പാട്ടിൽ വീരവാളിനല്ല പങ്കജത്താർ പൂവിൽ നല്ല,
ഭാരതത്തിലെതിർത്തോരിലജ്ജുനൻ നല്ല
വെട്ടുവാൻ കൈവാളുനല്ല ബന്ധുവെ കളയാഞ്ഞുനല്ല
വേരുക്കെ കൊല ചെയ്വാൻ രാഘവൻ നല്ലും,

എന്നു് കായ്മമട്ടക്കി പറയുവാനും ഈ വൃത്തത്തിൽ സാധിച്ചുതുടങ്ങി. വാതിൽ തുറപ്പാട്ടിലും ഈ രീതി കാണുന്നുണ്ടു്.

'ഐയ്യമേറു നടക്കുന്ന കയ്യനെപ്പോലവേ നീയും
പയ്യവന്നു വിളിച്ചാൽ ഞാൻ തുറക്കയില്ല'

എന്നു അകത്തുനിന്നും ഭാര്യ പറയുമ്പോൾ

'ഇക്കനമിപ്പാട്ടിനത്ഥമൊക്കെ നന്നായറിഞ്ഞോരെ-
തിക്കരിക്കയില്ലയാരും തുറക്കവാതൽ'

എന്നാണു് പുറത്തുനിന്നു മറുപടിയും.

വിനോദത്തിനും ആരാധനയ്ക്കും, ഇവരണ്ടും കൂട്ടിക്കുഴച്ചവിധത്തിൽ അഭിനയം കൂടി അടങ്ങിയചില പ്രകടനങ്ങൾക്കും ഇത്തരം ഗാനങ്ങൾ, ശ്ലോകങ്ങൾ ഇവ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഭാഷയുടെ പഴക്കം നോക്കുമ്പോൾ ഇത്രയും പോലും ഇല്ലാത്തതിനാൽഅവയെ ഇവിടെ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നില്ല. ഈ ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയാണു് വടക്കൻ പാട്ടുകളെ സാധാരണ പറയാറുള്ളതു്. എന്നാൽ കാലപരമായ ഗണനയാൽ അവയേയും അല്പം കഴിഞ്ഞെ പ്രതിപാദിക്കുന്നുള്ളു.

പുളകം തോന്നുമാറുള്ള വാക്കുകൾ കൊണ്ടാണു് ഉള്ളൂർ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ നാടൻപാട്ടുകളെ വിവരിക്കുന്നതു്. അതിൽ അത്ഭുതവുമില്ല. എന്തെന്നാൽ അയ്യർ ഘടസമ്പന്നത്താണു് ചരിത്രപരമായും സംസ്കാരപരമായും-

അവ സമ്പാദിച്ചു തന്നതു്. മാവേലിപ്പാട്ടു്, ഓണപ്പാട്ടു്, എന്നെല്ലാം പറയുന്ന പാട്ടുകളിലും ഈ പരിഷ്ക്കാരം കാണുന്നുണ്ടു്. വലിയ ഒരു മാവേലിപ്പാട്ടു് നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതിനും നാലു നൂറ്റാണ്ടിൽ കൂടുതൽ പഴക്കമില്ല. എന്നാൽ കുറച്ചുകൂടി പഴക്കമുള്ള ഒരു ചെറിയ മാവേലിപ്പാട്ടു കാണുന്നതു് താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

മാവേലിത്തമ്പിരാൻ തമ്പിരാനേ–കാവല്യ നേരി
നെൻ തമ്പിരാനേ
മാളോരിലേലാനാം തമ്പിരാനേ–മാമല പോല്യുള്ള
തമ്പിരാനേ,
കോളേരിതാനായ തമ്പിരാനേ—എല്ലാരേം നോക്കുന്ന
തമ്പിരാനേ
എല്ലാരും താനായ തമ്പിരാനേ–മൂലോകം പാലിക്കും
മായവനും
മൂവടി നൽകിയ തമ്പിരാനേ!

ഈ ഗാനത്തിൽ കാണുന്ന അടുക്കും ചിട്ടയും, ചെറിയ വാക്കുകളിൽ കാര്യം ശരിക്കു പറയാനുള്ള മിടുക്കും, വൻകൃതികളിൽ പോലും പിന്നീടും കാണുന്നില്ല.

കാലം അധികം ഉഴുതുമറിക്കാതെ ഇട്ടിരുന്ന ഊഷരപ്രദേശത്തു് അങ്ങിങ്ങായി പുല്ലു മുളയ്ക്കുന്നതുപോലെയാണു് സംസ്കൃതത്തോടോ തമിഴിനോടോ ചേരാതെ സാഹിത്യഭാഷയായി തന്നെ കരുതിയിട്ടില്ലായിരുന്ന ഭാഷയിൽ ഇത്തരം പാട്ടുകൾ ഉണ്ടായതു്. എന്നാൽ ആരും അധികം ശ്രദ്ധിക്കാതെ കിടന്ന ഈ സ്ഥലത്തു് പെട്ടെന്നു് ഒരു പേരാൽ പ്രത്യക്ഷമായി. അതും വിചാരിച്ചിരിക്കാത്തവിധത്തിൽ! മുളകുടിച്ചു വളർന്ന ജീവികളെ,വൻമൃഗങ്ങളുടെ യുഗത്തിൽ ആരും സംസ്കാരപാരമ്പര്യം മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകാൻ ഉതകുന്ന ജന്തുക്കളാണു് എന്നു കരുതിയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇത്തരം സ്തന്യജീവികളിൽ ഒന്നു് പെട്ടെന്നു് നാലുകാലിൽ നിന്നു് രണ്ടു കാലിൽ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു. ഈ രീതിയിൽ വികൃതമായ നടപ്പു് അന്നത്തെ വൻമൃഗങ്ങൾക്കു് ഹാസ്യനോട്ടങ്ങൾക്കു് ആദ്യം വഴിനൽ

കിയിരിക്കണം. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ നിവർന്നു നിന്ന ജീവി പെട്ടെന്നു വളർന്നു മനുഷ്യനായി. വൻജീവികൾ ഭൂമുഖത്തുനിന്നു് താമസിയാതെ അന്തർദ്ധാനവും ചെയ്തു. ഈ ജീവിയുടെ കുതിപ്പും വളർച്ചയുമാണു് ഇതിനെ മനുഷ്യനാക്കിയതു്. അതുപോലെയാണു് നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഉത്ഭവവും. രാമപ്പണിക്കരുടെ മിശ്രഭാഷാഗാനങ്ങളും ചെറുശ്ശേരിയുടെ ശുദ്ധഭാഷാഗാനങ്ങളും അടുപ്പിച്ചു തന്നെയാണു് ഉണ്ടായതു്. രാമപ്പണിക്കരുടെ മിശ്രഭാഷാഗാനങ്ങൾക്കു് നല്ല ഭാവിയുണ്ടെന്നും വിചാരിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ ഈ കണക്കൊക്കെ ചെറുശ്ശേരി പിണക്കി. ഉരുവായ മൊഴികൊണ്ടു് ഗുരുവായ പരനെ ചെറുശ്ശേരി പുകഴ്ത്തു നികത്തു. ഇന്നത്തെ മലയാളഭാഷയുടെ ഉടലിന്റെ ബീജവും അതിനോടെ സംജാതമായി.

അദ്ധ്യായം അഞ്ചു്

ഉരുവും ഗുരുവുമായ മൊഴി

പതിന്നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപങ്കിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കഴിക്കോട്ടഭട്ടതിരിമാരിൽ ഒരാൾ അന്നു പ്രശസ്തി ആർജ്ജിച്ചിരുന്ന തെൻകൊല്ലത്തെ രാജാവിന്റെ തേവാരിയായിരുന്നു. സമുദ്രബന്ധൻ ഒരു സംസ്കൃതഗ്രന്ഥത്തിനു് വലിയ വ്യാഖ്യാനം നിർമ്മിച്ചതു കണ്ടിട്ടു് ഇത്ര അലങ്കാരസമ്പത്തുള്ള സംസ്കൃതത്തോട്ടു് അടുത്തു നിൽക്കാനുള്ള നില വല്ലാതെ വളരുന്ന തന്റെ നാട്ടിലെ കൃത്രിമ സാഹിത്യഭാഷയ്ക്കും ഉണ്ടാകാൻ വയ്യായ്കയില്ലെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ നിയന്ത്രിക്കാനും നേർവഴിക്കു നടത്താനും, തനിക്കു ഹിതമല്ലാത്തതും പഴഞ്ചനും ജീർണ്ണിച്ചതുമായ കഞ്ചുകം ഇട്ടു കഴിയുന്നഒരു വൃഷളിയെ ഇതിന്റെ കൂട്ടിൽ നിന്നു് അകറ്റാനും അദ്ദേഹം ഒരു സൂത്രപ്പണി ചെയ്തു. മണിപ്രവാളത്തിനു് ഒരു ലക്ഷണ ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹം സംസ്കൃതത്തിൽ നിർമ്മിച്ചു. മണിപ്രവാളത്തെ വളത്താനും തമിഴിനോടടുത്തു നിന്ന പാട്ടിനെ വളരാതെ തളർന്നു നശിക്കാനും ഉതകുന്ന വിധമാണു് ഗ്രന്ഥം രചിച്ചതു്. എന്നാൽ 'ഭാഷയേറി വരുന്ന മണിപ്രവാളം' ഈ കണക്കെല്ലാം പിണക്കി പാട്ടിനോടു് ഇണങ്ങി.

കണ്ണശ്ശന്മാർ എന്നു പറയാവുന്ന പ്രസ്ഥാനക്കാർ ഭാഷയെന്നോ ഭാഷാമിശ്രമെന്നോ തങ്ങളുടെ വാക്കുകളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞൊള്ളൂ. ഈ വളർച്ചയുടെ പരിണതരൂപം

കാട്ടുന്ന ഗിരിജാകല്യാണത്തിന്റെ പ്രകൃതം 'ഗീർവാണ കേരളഭാഷാവിമിശ്രിതം' എന്നു പറഞ്ഞു് ആശ്വസിച്ചു.

ഭാഷയും രസവും പ്രധാനഭാഗങ്ങളായ കൃതികളാണു് ഉത്തമമണിപ്രവാളത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതു് എന്നു കഴിക്കോട്ടു ഭട്ടതിരി പറഞ്ഞപ്പോൾ ഇത്തരം കൃതികൾ പാട്ടിൽ ആയിരിക്കും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതെന്നു് അദ്ദേഹം സ്വപ്നത്തിൽ പോലും വിചാരിച്ചു കാണില്ല. എന്നാൽ സംഭവിച്ചതു് അങ്ങനെയാണു്. തൈവർണ്ണികരിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒരാൾ ഇത്തരം ഒരു വലിയ പാട്ടു് എഴുതാൻ പോകുന്നു എന്നു് കഴിക്കോട്ടു ഭട്ടതിരി കേട്ടിരുന്നെങ്കിൽ ആ ഉദ്യമത്തിൽ നിന്നു് അദ്ദേഹത്തെ ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പിൻതിരിപ്പിക്കാൻ എല്ലാ പണിയും നോക്കുമായിരുന്നു.

ചെറുശ്ശേരിയുടെ മാധുര്യം നുകരാൻ തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു് അല്പം കാര്യങ്ങൾ പറയണം. രാമപ്പണിക്കർ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമ്മതത്തോടുകൂടി കൊ.വ.614—ാമാണ്ടു് അവ ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ പകർത്തി എഴുതിയിരുന്നു എന്നു് നമുക്കറിയാം. 1438–1439—എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വർഷങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ട കൊല്ലവർഷത്തിൽ രാമപ്പണിക്കർ ജീവിച്ചിരുന്നു. കുറച്ചുകാലംകൂടി അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. 1445–1475 വരെയാണു് ഉദയവർമ്മ കോലത്തിരി രാജ്യംഭരിച്ചതു്. ആ രാജാവിന്റെ ഭരണകാലത്താണു് കൃഷ്ണഗാഥ രചിക്കപ്പെട്ടതു്; അതായതു് രാമപ്പണിക്കർ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴോ അദ്ദേഹം മരിച്ചു് അധികം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പോ കൃഷ്ണഗാഥ രചിച്ചിരിക്കണം.

രാമപ്പണിക്കർ ഒരു തെക്കൻകവി മാത്രമായിരുന്നില്ലെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾക്കു് കേരളം മുഴുവൻ ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രചാരം തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഭാഷയും രാമപ്പണിക്കരുടെ ഭാഷയും തമ്മിൽ അജഗജാന്തരമുണ്ടു്. പ്രാദേശികമായ വ്യത്യാസം കൊണ്ടുമാത്രമല്ല ഇതു വന്നതും. അതുകൊണ്ടാണു് ചെറുശ്ശേരിയുടെ കൃഷ്ണഗാഥ ഒരു അവിചാരിത സംഭവമോ പോക്കറ്റ് ഡെവലപ്പ്മെന്റോ ആയതു്. ഇത്തരം മുളകൾ സംസ്കാര

ത്തിൽ ഉണ്ടാകാറുണ്ടെന്നു് ഞാൻ കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചു. രാമചരിതം അത്തരം ഒരു പ്രോക്കറ്റ് ഡെവലപ്പ്മെൻറായിരുന്നു. പക്ഷേ അതിനെ അതേപടി അനുകരിക്കാൻ ആളില്ലാതായി. എന്നാൽ കൃത്രിമമില്ലാത്ത ഭാഷയിൽ പുറപ്പെട്ട രസനിഷ്യന്ദിയായ ഈ കാവ്യത്തെ പിൻതുടർന്നു് കാവ്യം രചിക്കാൻ ആളുകളുണ്ടായി.

നാട്ടിൽ പ്രചാരമുള്ള ഭാഷയിൽ ചെറിയനാടോടിപ്പാട്ടുകൾ രചിക്കുക സാധാരണമാണു്. ക്രമേണ ഇതു് പരന്നു് വായ്മൊഴിതന്നെ വരമൊഴിയായി നൂറാണ്ടുകൾ കൊണ്ടു് തീരുകയും പതിവാണു്. എന്നാൽ പാരമ്പര്യം കൊണ്ടും പരിചയംകൊണ്ടും മണിപ്രവാളത്തിനോടോ സംസ്കൃതത്തിനോടോ മമത തോന്നേണ്ട ഒരു മഹാകവിയുണ്ടു്. 15-ാം നൂറാണ്ടിൻറെ ആദ്യം ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു നമ്പൂരിക്കവിയുണ്ടു്, തൈവർണ്ണികരിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കാത്ത വർഗ്ഗക്കാരിൽ പോലും ഉണ്ടാകാത്ത ഭാഷാസ്നേഹം എങ്ങനെ വന്നു ചേർന്നു? അതാണു് വിശ്വസിക്കാനും വിവരിക്കാനും സാധിക്കാത്തതു്. അതാണു് ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഗുണവും. ഒരു രാജാവു് പറഞ്ഞതു കൊണ്ടു് ഒരു മഹാകാവ്യം ഉണ്ടാകയില്ല. മഹാകവിയുടെ ഗുണങ്ങൾ ഉള്ള ഒരു മനുഷ്യനോടു് ഒരു മഹാകാവ്യം തീർക്കാൻ ഒരു രാജാവു് ആജ്ഞാപിക്കാം. അതു സാധിക്കയും ചെയ്യും. പക്ഷെ ഒരു രാജാവു പറഞ്ഞു എന്നു വച്ചു് പെട്ടെന്നു് അതുവരെയുള്ള പാരമ്പര്യം എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു് ഒരു പുത്തൻ ഭാഷയിൽ ഒരു മഹാകാവ്യവും, പ്രത്യേകിച്ചു് കൃഷ്ണഗാഥയെപ്പോലുള്ളതു്, ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല. ഈ വഴിക്കുള്ള വാസന ഈ കവിയിൽ കണ്ടിട്ടു് ഈ രീതിയിൽ കവിത എഴുതാൻ രാജാവു് പ്രേരിപ്പിച്ചിരിക്കാം.

ഗ്രന്ഥകാരൻ

കോലത്തിരി രാജവംശം സാഹിത്യത്തെ പ്രോൽസാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പല്ലിക്കുന്നത്തു കവികൾ എന്നു പറയാവുന്ന ശങ്കരനും രാഘവനും ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ തന്നെയാണു് ഈ കവിയും ജീവിച്ചിരുന്നതു്. അന്നു കോലസ്സ്വ

നാട്ട ഭരിച്ചിരുന്ന ഉദയവർമ്മയുടെ സദസ്യനുമായിരുന്നു, ഇദ്ദേഹം. അടുത്ത നൂറാണ്ടിൽ പകർത്തിയ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പുറത്തെഴുത്തുകൊണ്ട് പുനം ശങ്കരൻ നമ്പിടിയാണ് കൃഷ്ണഗാഥ എഴുതിയതെന്ന് ഉറപ്പു പറയാൻ വിഷമമാണ്. ചെറുശ്ശേരി ഇല്ലം പുനം ഇല്ലത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കാം. ഇങ്ങനെ ലയിക്കും മുമ്പാണ് ചെറുശ്ശേരി ഇല്ലത്തെ ഒരു അംഗം കൃഷ്ണഗാഥ എഴുതിയതു്. സാമൂതിരിയുടെ സദസ്യനും പതിനെട്ടരക്കവികളിൽ അരക്കവിയുമായ പുനവും ഈ കവിയും ഒരാളല്ല. കാനഞ്ഞൂർ ഗ്രാമക്കാരനായ ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂരിയുടെ വകയായി കൃഷ്ണഗാഥയല്ലാതെ മറെറാരു ഗ്രന്ഥവും നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടില്ല. രാമായണചമ്പു തന്നെ പുനത്തിനോടു ബന്ധിക്കാൻ തക്ക രേഖയില്ല. അപ്പോൾ കൃഷ്ണഗാഥാ കർത്താവിന്റെ കൃതിയാണ് രാമായണചമ്പു എന്നു പറയുവാനും സാധിക്കുന്നതു് എങ്ങനെയാണ് എന്ന് ഒന്ന് ആലോചിക്കണം. പോരെങ്കിൽ രണ്ടും രണ്ടുശൈലിയാണ്. എന്നല്ല ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഭാഷാമർമ്മജ്ഞത രാമായണചമ്പുവിൽ കാണുന്നുമില്ല. 1475 വരെ ജീവിച്ചിരുന്ന ഉദയവർമ്മയുടെ സദസ്യനായിരുന്നതിനാൽ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ കർത്താവ് പതിനഞ്ചാം നൂറാണ്ടിലെ കവിയാണ്. പതിനഞ്ചാം നൂറാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതിൽ രചിച്ച കൃതിയാണ് കൃഷ്ണഗാഥയെന്നു ഉറപ്പിച്ചു പറയാം എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേർ

ചെറുശ്ശേരി, കൃഷ്ണപ്പാട്ട്, കൃഷ്ണഗാഥ എന്നു മൂന്നു പേരുകളിൽ ഈ കൃതി അറിയപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും കവി ഉദ്ദേശിച്ചതും കല്പിച്ചതും ആയ പേർ കൃഷ്ണഗാഥ എന്നു തന്നെ ആണ്, എന്നതിനു് 'കൃതായാം കൃഷ്ണഗാഥായാം' എന്നു് ഓരോ ഭാഗങ്ങളിലും അവസാനംഉള്ള സംസ്കൃതശ്ലോകം മാത്രമല്ല തെളിവു്. 'ഗാഥയായ് ചൊല്ലുന്ന ഭാഷയായി' (മംഗലാചരണം.

കോലാധിനാഥനുദയവർമ്മൻ
ആജ്ഞയെ ചെയ്യുയാലജ്ഞനായുള്ള ഞാൻ
പ്രാജ്ഞനെന്നിങ്ങനെ ഭാവിച്ചിപ്പോൾ
ആവതല്ലെങ്കിലുമാശതാൻ ചൊല്കയാ– ടി
ലാരംഭിച്ചീടുന്നേനായവണ്ണം
'സജ്ജനം മുമ്പിലിഗ്ഗാഥയെ കാട്ടുവാൻ'(സഭ്യാരോ–
ഹണം)
അച്ചുതഗാഥയെ ചൊല്ലിനിന്നീടാഞ്ഞു ടി
ആനന്ദഗാഥയെ കേൾപ്പോക്കെല്ലാം ടി
മാധവൻതന്നുടെ ഗാഥയെ നിർമ്മിച്ച ടി
ഗാഥയെകൊണ്ടിവൻ പാതകം പൂണ്ടോരേ ടി
ഉത്തമഗാഥയെ കൊണ്ടുതാനും ടി
ഗാഥയെ നിർമ്മിക്ക കൊണ്ടതന്നെ ടി
ഗാഥയിൽ ചൊന്നുള്ള രേഖകളോരോന്നേ ടി

എന്നതുകൊണ്ട് തന്റെ കൃതിയുടെ പേര് ഗാഥ എന്നതന്നെ എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട്. പിന്നെ എന്തുകൊണ്ട് കൃഷ്ണഗാഥ എന്നു പറയുന്നില്ല എന്നു ചോദിക്കാം. കൃഷ്ണഗാഥ എന്നതു് മഞ്ജരി വൃത്തത്തിൽ കർണ്ണകഠോരമായതു കൊണ്ടു തന്നെ. വലിയ പാട്ടുകൾക്കു് ഗാഥ എന്നു് പണ്ടു പറഞ്ഞിരുന്നു. ഈ പേർ തമിഴിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നു് ചിലപ്പതികാരത്തിലെ ഗാഥകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ഏതായാലും ചെറുശ്ശേരിയിലെ ഗാഥയുടെ രീതിയാണു് ഈ ഭാഷാവൃത്തത്തിനു് ഗാഥ എന്നു പേരുകൊടുത്തതു്. ചെറുശ്ശേരി എഴുതിയ കൃഷ്ണപ്പാട്ടിന്റെ കഥ എടുത്തു പറയേണ്ടതാണു്. പക്ഷെ ഈ പാട്ടിന്റെ പേരു കൃഷ്ണഗാഥ എന്നാണു്. ഇതു് ആനന്ദഗാഥയും അച്ചുതഗാഥയുമാണു്.

ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രകൃതം

'മാരിവന്തൊരു മാമലയെടുത്തു തടയും മായന്റെ' കഥ ഇതിനുമുമ്പും മണിപ്രവാളത്തിലും ഭാഷാമിശ്രത്തിലും വന്നിട്ടുണ്ടു്. വാസുദേവസ്തവം, (മണിപ്രവാളം) ഭാരതമാലയിലെ സംഗ്രഹം, രാമപ്പണിക്കരുടെ ഭാഗവതം, രാമപ്പ

ണിക്കരുടെ ഭാരതത്തിലെ 'കൃഷ്ണവിലാസം സംഗ്രഹം' ഇവ എടുത്തു പറയേണ്ടതാണു്. രാമപ്പണിക്കർ സംസ്കൃത ഭാഗവതത്തിലെ പ്രതിപാദനം അദ്ധ്യായംപ്രതി സംഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ കൃഷ്ണഗാഥയിൽ ഈ രീതിയല്ല സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കഥയുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നും കവി ചെയ്യുന്നില്ല. മാവാരതകത്താവിനെപ്പോലെ കഥയിൽ വലിയ സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കുന്നുമില്ല. താൻ കേട്ടിട്ടുള്ളതോ പഠിച്ചിട്ടുള്ളതോ ആയ സൽകാര്യങ്ങളിലെ നല്ല ആശയങ്ങൾ അദ്ദേഹം മറക്കാറില്ല.1* എന്നാൽ താൻ എഴുതുന്നതു് കേരളഭാഷയിലാണെന്നും, അതു് സാധാരണക്കാർക്കും മനസ്സിലാകാനാണെന്നും, അവക്കു് രസിക്കുന്നതും രുചിക്കുന്നതുമായ രീതി സ്വീകരിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു് മിക്കപ്പോഴും നിർബന്ധവും ഉണ്ടു്.2* അതുകൊണ്ടു് കേരളഭാഷയുടെ അത്യുത്തമ കവിയാകയും ചെയ്തു. ഈ പൊടിക്കൈ പിന്നീട്ടുള്ള ചമ്പൂകാരന്മാരും കുഞ്ചനും ഉപയോഗിച്ചു. ഒരു ഉദാഹരണം കൊണ്ടു് ഇതു് വ്യക്തമാക്കാം. ദേവകിയെ വിവാഹത്തിനു ശേഷം കംസൻ തേരിലേറ്റിക്കൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ അശരീരി കേൾക്കുന്ന ഘട്ടംതന്നെ നോക്കാം.

'മന്നവാ കംസാ ഭവനൊന്നറിഞ്ഞിരിക്കേണം
ഇന്നുതൊട്ടുപായങ്ങളോർത്തുകൊള്ളുക പക്ഷേ
നിന്നുടെ സഹോദരിയാമിവൾ പെറുണ്ടാകും
നന്ദനനെട്ടാമവനതി മാനുഷൻ നിന്നെ
കൊന്നുനിന്നീടുമൊരു സംശയമുണ്ടാകയി–
ല്ലന്നവനോട്ട നിനക്കാവതല്ലതിന്നേതും'
പിന്നെയും പുനരുതന്നെ കേവലം ദുഃഖം

1* ഈ കാര്യം–പി. കെ. നാരായണപിള്ള വിദഗ്ദ്ധമായി കൃഷ്ണഗാഥയുടെ അവതാരിക (2) യിൽ എടുത്തുകാട്ടിയിട്ടുണ്ടു്.

2* ഏതു മണിപ്രവാള കവിയെയും ഈ വ്യാപാരത്തിൽ തനിക്കു കൊമ്പുകുത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു് ഒടുവിലത്തെ സ്തോത്രങ്ങളിൽ ചിലതിൽ വള്ളം തിരിച്ചു ഊഞ്ഞു് കവി കാണിക്കുന്നുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ചെറുശ്ശേരിയുടെ ലാളിത്യം ഇവിടെയും പ്രത്യേകതസൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ടുതാനും.

അന്യൂനതരം വിശദസ്ഫുടാക്ഷരം ധ്രുവം
കേൾക്കയാലശരീരീ വാക്യമാശല്യം ബഹു–
മൂർഖനാം കംസനുള്ളിലേല്ക്കയാലതുമൂലം
രാക്ഷസബുദ്ധ്യാനടങ്ങീടിനോരജ്ഞാനിതാൻ
ഈക്ഷണേന്ദ്രിയാത്ഥയം സോദരി തന്നെപ്രതി
വാച്ചവാത്സല്യം മറന്നേറ മുൽക്രോധം കല–
ന്നോർച്ചകളൊഴിഞ്ഞിവൾ തന്നെ ഞാനിപ്പോൾ—
തന്നെ

ശീഘ്രമിസ്സഭയിൽ നിന്നെല്ലാരും കാൺകെക്കര–
വാൽക്കിരയാക്കീടുവാനില്ല സംശയമേതും
ഈശ്വരനതു ചെയ്യാനെന്നോട്ട നിയോഗിച്ച–
താശ്ചര്യമിനിക്കതുകൊണ്ടൊരു ദോഷംവാ
ഇത്ഥമാത്മനി ചിന്തിച്ചുറച്ചു കല്പിച്ചതി
സത്വരം ചമ്മട്ടിതേത്തട്ടിൽ വച്ചെഴുനേറ്റു
ദക്ഷിണകരേവാളെടുത്തു മറേറതു കൊ–
ണ്ടക്ഷണം സഹോദരിതന്നുടെ തലമുടി
ചുറ്റി വേഗേന പിടിച്ചെടുത്തു തുക്കിക്കൊണ്ട
തെറെറന്നു ഗളഭവിവെട്ടുവാനോങ്ങുന്നേരം
ചിത്തവിഭ്രമം കലർന്നുത്ഭയായ കന്യാ–
രത്നവും തദാ വാവിട്ടാർത്തയായലറിനാൽ
ബദ്ധസങ്കടത്തോടുമപ്പൊഴതു കണ്ട
വിദ്രുതം വസുദേവർ താനെഴുനേറ്റുചെന്നു
ദുഷ്ടനാമവൻ തന്റെ ഹസ്തവും വാളുംകൂടി
പ്പെട്ടന്നു പിടിച്ചിടുറുടൻ ചൊല്ലീടിനാൻ.....
(ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ട്)

പൊലിവൊട്ടപോം പൊഴുതാകാശേപുന–
രുളവായൊരു വചനം കേട്ടാൻ ബല–
മിയല്യം കംസൻ 'ദേവകിയെട്ടാം
വിമലസുതൻ നിന്നന്തക'നെന്നേ
തലമുടി ചുറ്റിയെടുത്താനപ്പോൾ
സഹസാദേവകിയെ കൈവാളാൽ

കൊലചെയ്‌വാനായതു വസുദേവൻ
കൂറുകൊണ്ടരചെയ്തിതിവണ്ണം. (രാമപ്പണി
ക്കർ ഭാഗവതം)

ചെറുശ്ശേരിയുടെ സമീപനവും നോക്കാം:

'ദേവകിദേവിതന്നഷ്ടമ ഗർഭത്തിൽ
മേവിനിന്നുണ്ടായ ബാലകൻതാൻ
നിന്നുടെ കാലനായ് പോന്നവന്നീടുന്നോൻ
എന്നതു ചിന്തിച്ചു കൊൾക കംസ'
ഘോരനായുള്ളോരു കംസൻതാനന്നേരം
*വീരാതതായിതാനെന്നുനണ്ണി
പാവകഭാവത്തെ കേവലംപൂണ്ടുടൻ
ദേവകിതൻ കൊലചെയ്‌വതിന്നായ്
തൽക്കചം തന്നെ പിടിച്ചു വളർന്നൊരു—
ഖഡ്ഗവും വാങ്ങിയങ്ങോങ്ങി നിന്നാൻ
കണ്ടുനിന്നീടുന്ന മാലോകരെല്ലാരു—
മിണ്ടല്യംപൂണ്ട ചമഞ്ഞാരപ്പോൾ.

ഇതുവരെ മൂലത്തിലെ ആശയം ചുരുക്കിയും വിട്ടുമാണ് കവി വിവരിച്ചതു്. പക്ഷെ പുരാണകർത്താവും കവിയും തമ്മിൽ ഇവിടെ സലാംപറഞ്ഞു. കണ്ടുനിന്നവർ—

'കണ്ണടച്ചീടിനാർ കണ്ണുനീർ തൂകിനാർ
തിണ്ണമങ്ങോടിനാർഖിന്നരായി
കൈതിരുമ്മീടിനാർ കൺചുവന്നീടിനാർ
കൈയ്യലച്ചീടിനാർ മെയ്യിലെങ്ങും'

എന്ന അലങ്കാരമില്ലാതെ, എന്നാൽ ഭാഷയ്ക്ക് അലങ്കാരമായി, കാവ്യമയമായ അന്തരിക്ഷം സൃഷ്ടിച്ചു. അതു മാത്രമോ? ദേവകിയുടെ അവസ്ഥ വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക.

---

*ബന്ധുക്കളെ കൊല്ലുന്നവനെ ആതതായി എന്നു പറയും. രാജാക്കന്മാർ ഇങ്ങനെ ചെയ്യാറുണ്ട്. അതു് പാപവുമല്ല. പകുർപ്പെഴുതിയവരാണ് വീരാതതായിയെ 'വീരതയായതി' എന്നാക്കിയതു്. (വീരതായാദി)

കേസരി വീരൻതന്നാനനം തന്നിലെ .
കേവലം കേഴന്നോരേണം പോലെ
മേവി നിന്നീടുന്ന ദേവകി ദേവി താൻ
ദൈവമേയെന്നങ്ങു ചൊല്ലിച്ചൊല്ലി
ഘോരനായുള്ളൊരു കംസനെ നോക്കീട്ട—
പാരം വിറച്ചു നടുങ്ങുമപ്പോൾ
ചൂഴം നിന്നീടുന്ന ലോകരെ നോക്കീട്ട
കോഴപൂണ്ടേറവും കേഴും പിന്നെ
ചങ്ങാതിമാരുടെ നന്മുഖം നോക്കി നി—
ന്നിങ്ങനെയെൻ കർമ്മമെന്നും പിന്നെ
അച്ചരനെ തന്നെയും മെച്ചമേ നോക്കിനി—
ന്നച്ചത്തിൽ നീളെ വിളിച്ചുകേഴും
നിർമ്മായ പ്രേമം പൂണ്ടമ്മാവൻതന്നെയു—
മമ്മയെ തന്നെയു മൗവണ്ണമേ
ആങ്ങളെ തന്നെ വിളിച്ചുനിന്നീടുവാ
നോങ്ങിനിന്നങ്ങുനടുങ്ങും പിന്നെ
ആനകദുന്ദുഭിതന്നുടെ യാനനം
ദീനമായ് മെല്ലവെ നോക്കിവീക്കും

പുരാണകത്താവു പറഞ്ഞതിൽ പലതും വിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു് ആദ്യം നമുക്കു തോന്നും. ആദ്യം ഈ മാറിയ പ്രകൃതം കണ്ടിട്ടു് 'മാളോരുടെ ഭാവമാണു് വർണ്ണിക്കുന്നതു്'. ഏതായാലും നാട്ടകായ്ത്തിലും വിട്ടകാര്യത്തിലും അന്നും ഇന്നും കേരളത്തിൽ മാളോക്കു കൈയുണ്ടു്. ഏതായാലും മഥുരക്കാരിയായ ദേവകിയ്ക്കു് 'നിർമ്മായ പ്രേമം പൂണ്ടമ്മാവൻ' തീർച്ചയായും വിഷമം വരുമ്പോൾ ഓർമ്മയിൽ എത്തുകയില്ല. ഇന്നും കേരളത്തിൽ അമ്മാവനും ആങ്ങളയും സ്ഥാനമുള്ളവരാണു്. ഈ ശൈലി, മലയാളശൈലി, കാവ്യശൈലിയാക്കിയതാണു്. 'കാടായിച്ചൊല്ലുന്നേൻ' 'സൂരികൾ പൊറുക്കണം' എന്നും മറ്റും അപേക്ഷിക്കുന്നതും ഇങ്ങനെ തുടക്കം.ഇനിയും ഒട്ടക്കം കൂടി ഒന്നു നോക്കാം.

'ധാതാവാദികളായ ദേവകൾ സ്തുതിച്ചതും' എന്നു പുരാണത്തിലുള്ള.

വരമാദരവോടറിഞ്ഞമരന്മാർ
പരമേശ്വരനും ധാതാവോടെ
പരമാദരവോടു മുനിയക്ഷാദികൾ
പലർവിദ്യാധരർകിന്നരരെൻറിവർ
പരമാദരവോടു വന്നു പുകണ്ടാർ
പലപല പൂവുകളാരാധിച്ചേ (രാമപ്പണിക്കർ) 1 *

എന്ന ഭാഗം വിപുലമാക്കി ബ്രഹ്മാവു്, ഇന്ദ്രൻ, മുനികൾ, രുദ്രന്മാർ, അശ്വികൾ, ആദിത്യന്മാർ, വസുക്കൾ, ശിവൻ ഇവരെക്കൊണ്ടു് വേദാന്തം പ്രസംഗിച്ചു് സ്തുതിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ഗഹനഭാഗങ്ങളെ ഇങ്ങനെ അടക്കിയതു് ഇന്ദുലേഖയുടെ പതിനെട്ടാം അദ്ധ്യായം പോലെയാണു്. ഇതിൽ രസിക്കാത്തവക്കു് ഇവിടം ഒന്നിച്ചുവിടാം. കഥാഗതിയ്ക്കോ രസാസ്വാദനത്തിനോ ഇടർച്ച ഇല്ലതാനും. രാമപ്പണിക്കരും അതിനെ പിന്തുടർന്നു് എഴുത്തച്ഛനും ചോറു വിളമ്പുമ്പോഴെല്ലാം ഉപസ്തരിക്കും പോലെ കൃഷ്ണൻറെ (അല്ലെങ്കിൽ രാമൻറെ)പേരു പറയുമ്പോൾ രണ്ടു സ്തുതിവചനമെങ്കിലും ഉൾപ്പെട്ടുത്താതെ ഇരിക്കയില്ല. കാവ്യമെന്ന നിലയ്ക്കു് ഈ സ്തുതിയും തത്വജ്ഞാനവും എല്ലാം ഒരു ഭാഗത്തടച്ചതു് ഔചിത്യമുള്ളതു തന്നെയാണു്. ഭക്തനെന്ന നില കാണിക്കാൻ സവ്വാംഗം ഭസ്മക്കുറിയും അതു മുറിച്ചു് ചന്ദനവും അതിൻറെ നടുക്കു സിന്ദൂരവും തൊട്ടും ദേഹം വസ്ത്രം കൂടാതെ മറച്ചും നടക്കുന്നവരെ നമ്മൾ കാണും. എന്നാൽ ഗാംഭീര്യം മുഖഭാവത്തിൽ കൂടി തെളിയിക്കുന്ന ഭക്തന്മാക്കു് കുറിയും മുറിച്ച കുറിയും ആവശ്യമില്ല. ഇത്തരക്കാരനാണു് ചെറുശ്ശേരി. ഇതും സാക്ഷാൽ മലയാളിയുടെ സ്വഭാവമാണു്. 2*

---

1 * രാമപ്പണിക്കർ ഇത്തരം സ്തുതി ഇവരെക്കൊണ്ടു് കൃഷ്ണൻറെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണ സമയത്തു് ഭംഗിയായി സ്തുതിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്.

2 * ജീവിതം മുഴുവനും വിടനായി നടന്ന ചേലപ്പാമ്പൻ ശേഷായുസ്സുമതി കേ തിക്കെന്നു പറഞ്ഞു ഗുരുവായൂർ അമ്പലത്തിൽ നമസ്കരിച്ച കഥ ഓക്കുക. ചെറുശ്ശേരി ഭക്തനായിരുന്നു. ആ ഭക്തിയാണു് കൃഷ്ണഗാഥയുടെ രചനയ്ക്കു് പ്രേരണ നൽകിയതും. പക്ഷെ ഉചിതരസവിചാരാവസരത്തിൽ ഭക്തിക്കു് സ്ഥാനമി

ഇതിലും ഒരുപടി കൂടി കടന്ന കയ്യാണ് കാവ്യത്തിന്റെ ഉപസംഹാരഘട്ടം. താൻ ഏറെറടുത്ത കൃത്യം അഭിമാനപൂർവ്വം ചെയ്തുതീർത്തു എന്ന ബോധത്തിൽ നിന്ന് മുളച്ചു തുടിയായാകുന്ന ചെടിയിൽ തഴച്ച ആനന്ദസുമങ്ങളാണ് ഈ ഭാഗത്തിൽ നമ്മൾ കാണുന്നതു്. ഇവിടം ആനന്ദഗാഥതന്നെയാണ്. *

ഇംഗ്ലീഷു സാഹിത്യത്തിന്റെ സമ്പർക്കം കൊണ്ടു നമുക്കു ലഭിച്ച സമ്പത്താണ് ലിറിക്സ് എന്നുനമ്മൾപറയുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ കാവ്യഗുണസ്പർശനം ഇവിടെ പ്രകടമാണ്.

കവിമൂരിച്ചു് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ചെല്ലുമ്പോഴുള്ള അവസ്ഥ:—

'മാധവൻ തന്നുടെ ഗാഥയെ നിർമ്മിച്ച...
മാനുഷൻ വന്നതായെന്നു ചൊല്ലി
മാനിച്ചുവന്നുള്ള മാനിനിമാരെല്ലാം
ഗാനത്തെ ചെയ്തിട്ടും കേൾക്കാകേണം'

എന്താ! സ്വർഗ്ഗസ്ത്രീകൾ കൃഷ്ണഗാഥ ചൊല്ലിവേണം ചെറുശ്ശേരിയെ സ്വീകരിക്കാൻ! അവിടെ നിശ്ചയിച്ചകാലം കഴിയുമ്പോൾ ഭൂമിയിലേക്കല്ല കവി വൈകുണ്ഠത്തിലേക്കാണ് കൊണ്ടുപോകപ്പെടുന്നതു്. സ്വർഗ്ഗാനുഭവംകൊണ്ടു് കവിയുടെ പുണ്യം വർദ്ധിക്കയാണ് ചെയ്തതു്. പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടു് കവി മരിച്ചപ്പോൾ നേരിട്ടു് വൈകുണ്ഠത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകപ്പെട്ടില്ല എന്നു ചോദിക്കരുതു്. ചോദിച്ചാൽ മറുപടിയില്ല.

കവി വൈകുണ്ഠത്തിൽ

കവിയെ വൈകുണ്ഠത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതും

ല്ലെങ്കിൽ ചെറുശ്ശേരി കാവിവസ്ത്രം അഴിച്ചു വെക്കാനും മടിക്കയില്ല. എന്നാലും അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഈ ഗുണം ലയിച്ചുകാണുകയും ചെയ്യും.

* സൗന്ദര്യലഹരി, കൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം, നാരായണീയം, എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾ, പൂന്താനം കൃതികൾ, ചില സ്തോത്രങ്ങൾ ഇവയ്ക്കു് ഈ അന്തരീക്ഷം പലപ്പോഴും വന്നു ചേരുന്നുണ്ടു്.

പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതും പ്രത്യേക രീതിയിലാണ്. വിഷ്ണുദൂതന്മാർ കവിയെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്

ഗാഥയെക്കൊണ്ടിവൻ പാതകമാണ്ടോരെ
പൂതന്മാരാക്കിനാൻ നീതിയാലെ
നിസ്തുലപൂണ്ടുള്ള വൃക്ഷങ്ങൾക്കെല്ലാമേ
സൽഗതിനൽകിനാൻ ഗാഥകൊണ്ടേ
ഭക്തന്മാരായുള്ളോരുത്തമന്മാരുടെ
ചിത്തവുംചാലെ കൂളർപ്പിച്ചുടൻ
മുക്തിയെതന്നെയും നൽകിനിന്നീടിനാ–
നത്തമമാകിയ ഗാഥകൊണ്ടേ
ചാരത്തുകൊള്ളണം പാരാതെയെന്നാലി
ദ്വാരസ്ഥനാമിവൻ തന്നെയിപ്പോൾ.....

എന്നു ദൂതന്മാർ പറയുമ്പോൾ കവി വിഷ്ണുവിനു് രണ്ടു ശീലുകൾ അടിയറ വയ്ക്കുന്നു.

വേലപ്പെൺ തന്നുടെ ബാലപ്പോർകൊങ്കതൻ
മാലേയച്ചാറും മാറുള്ളോനേ
പാലിച്ചുകൊള്ളണം പാരാതെ നീയെന്നെ
നീലക്കാർവർണ്ണനേ കൈതൊഴുന്നേൻ

ഇതിനും വിഷ്ണുദൂതന്മാക്കു് ശരിയായ വ്യാഖ്യാനമുണ്ടു്.

'ദാസനെന്നുള്ളതോ വന്നതായല്ലോ നിൻ
ഗാഥയെ നിർമ്മിക്കകൊണ്ടതന്നെ
ഏതൊരു വേലയിലാക്കി നിന്നീടുന്നു
നീതിയിലിന്നിവൻ തന്നെയിപ്പോൾ?'

ഈ വ്യാഖ്യാനം ശരിക്കൊന്നു പഠിക്കണം. ഗാഥയുടെ നിർമ്മാണംകൊണ്ടു തന്നെ കവി വിഷ്ണുദാസനായി. ഇനിയും ഇതിൽ നല്ല ഒരു ജോലി കവിക്കു് കൊടുക്കാനില്ല. നീതിയോടെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ പരിശ്രമം ചെയ്യിപ്പിച്ച കവി ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്യുകഴിഞ്ഞു. കൃതകൃത്യനായി തീർന്നു. ഇതിൽ എത്രമാത്രം വ്യംഗ്യം ഭംഗിയിൽ

അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാൻ വിഷമം. അതിലും രസമാണു് വിഷ്ണുവിന്റെ അനുഗ്രഹവും.

മെല്ലവെയെൻ മുഖം നോക്കിനിന്നനേരം
ചില്ലിതൻ തെല്ലാലെ ചൊല്ലുകയാൽ
'പ്രാഞ്ജലിയായ ഞാൻ പാഞ്ഞുപാഞ്ഞന്നേരം
തോഞ്ഞുനിന്നീടുമാമ്മോദത്താലെ'

വിഷ്ണുവിന്റെ പാദങ്ങൾ മടിയിൽ വച്ചു്—

എൻമനം തന്നിൽ പണ്ടന്വേഷിച്ചുള്ളവ—
യുണ്ടയോ എന്നതു നിർണ്ണയിപ്പാൻ
ഗാഥയിൽ ചൊന്നുള്ള രേഖകളോരോന്നേ
ബാധയെകൈവിട്ട നോക്കി നോക്കി

സാലോക്യം, സാമീപ്യം ഇവ സിദ്ധിച്ചു. സായുജ്യം സിദ്ധിച്ചോ എന്നു് ഇനി സംശയിപ്പാനുണ്ടോ?

ഒരു പക്ഷേ തന്റെ ഉരുവും ഗുരുവുമായ മൊഴികൊണ്ടു് കൃഷ്ണനെ പൂജിച്ചതു് ചൊല്ലി കേട്ടപ്പോൾ കോലത്തിരിരാജസദസ്സിൽ ഉണ്ടായ അനുഭവത്തെ ഒന്നു നിറംകാച്ചിപറഞ്ഞതായിരിക്കാനും മതി ഇതു്. ഏതായാലും ലീലാതിലകകർത്താവു് സ്വപ്നം കണ്ട, ഭാഷയും രസവും പ്രധാനമായുള്ളതും, തുല്യപ്രാധാന്യം ഉള്ളതും, ആയ ഉത്തമമണിപ്രവാള കൃതി ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായി. എന്നാൽ ലീലാതിലകകർത്താവു് ഇതു കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ ഇതു് മണിപ്രവാളമായി അംഗീകരിക്കാതെ തമിഴിന്റെ കക്ഷ്യയിലേക്കു് തള്ളിമാറ്റുകയോ, കാലംമാറിയതുകൊണ്ടു് മണിപ്രവാളലക്ഷണം മാറി എഴുതുകയോ ഏതായിരിക്കും ചെയ്യുക എന്നു് എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. നിത്യകർമ്മങ്ങളും തേവാരവും ഭക്ഷണവും കഴിയാതെ ഭാഷാപദം ഉപയോഗിക്കരുതു് എന്നു ശഠിച്ച സമുദായത്തിലെ ഒരു കവിയാണു് ഇതു നിർമ്മിച്ചതു് എന്നും ഓർക്കണം. അതും അഞ്ഞൂറു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു്!

ഏതായാലും

1 * മരുമലർമാൺപിനെ മാച്ചുവനേ കവി
മസൃണമഹാമണി 2 * മണ്ഡിതനേ കവി
മംഗലമന്ദിരമായവനേ കവി...കവി...

എന്നു ചൊല്ലി ഈ കളം അവസാനിപ്പിച്ചിട്ട് കാവ്യശരീരം ഒന്നു പരിശോധിക്കാം.

കാവ്യശരീരം

ആനന്ദഗോപകുമാരനായി ആയുധമെടുക്കാതെ വൃന്ദാവനത്തിൽ വളർന്ന കൃഷ്ണന്റെ ബാല്യകഥയും കംസവധത്തിനു മുമ്പുള്ള കഥയുംചേർന്ന ഒന്നാം ഭാഗമാണ് ഈ മഹാകാവ്യത്തിൽ ഒരേ രീതിയിൽ ഗ്രഥനമുള്ള ഭാഗം. രണ്ടാം ഭാഗത്തിലെ രുക്മിണീസ്വയംവരവും സുഭദ്രാഹരണവും രണ്ടു ചെറിയ മഹാകാവ്യങ്ങൾ തന്നെയാണ്. തന്റെ ജ്ഞാനവും, ഏതുരീതിയിലും തന്റെ ഭാഷാപ്രേയസ്സിയുടെ ഉയിരും ഉടലും കാണുമ്പോൾ സർവ്വാംഗസുന്ദരമാണെന്നു കാണിക്കുന്ന സ്തുതികളും, അതിലും മനോഹരമായ ഉപസംഹാരവും മറ്റൊരു തരം കാവ്യപ്രപഞ്ചത്തെ കാണിക്കുന്നുണ്ട്. രാജസൂയം ഗദ്യരീതിയിൽ എഴുതിയ ചമ്പുവാണ്. ഒഴുക്കൻ മട്ടിൽ ഉള്ള കഥപറച്ചിലും രണ്ടാം ഭാഗത്തിലുണ്ട്.

ഈ കാവ്യത്തെ ഉപാഖ്യാനങ്ങളായി വിഭജിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ തലക്കെട്ടുകൾ പല വിധത്തിലാണ് കെട്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതു പകർപ്പെഴുത്തുകാരുടേയോ അച്ചടിപ്പിച്ചവരുടേയോ കൈക്കുറ്റപ്പാടാണ്.

വടക്കുംകൂറിന്റെ പതിപ്പിലെ വിഭജനം.	ഗോവിന്ദപ്പണിക്കരുടെ പതിപ്പിലെ വിഭജനം.
1–ാംഭാഗത്തിൽ 69	1–ാംഭാഗത്തിൽ 18
2–ാംഭാഗത്തിൽ 53	2–ാംഭാഗത്തിൽ 23.

ഈ വിഭജനംതന്നെ ഇതു തെളിയിക്കുന്നു.

1* മണിപ്രവാളം എന്നാൽ മലയാളത്തിലെ പെണ്ണുങ്ങളുടെ കഴഞ്ഞാട്ടവർണ്ണന എന്ന ദുഷ്പേരുകളഞ്ഞതു്.

2* മണി—മണിപ്രവാളത്തിലെ മണിയായ ഭാഷ.

മംഗലാചരണത്തിനു ശേഷം കവിയും വാസുഭട്ടതിരിയെപ്പോലെ കീർത്തിയെ വാഴ്ത്തിയാണു് കാവ്യം തുടങ്ങുന്നതു്. യുധിഷ്ഠിരവിജയത്തിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല വ്യാഖ്യാനം രചിച്ച പള്ളിക്കുന്നത്തു രാഘവന്റെ വിനീത ശിഷ്യനായിരിക്കണം ഈ കവി എന്നതിനു് ഒരു തെളിവാണു് ഇതു്. ഗുരു, ഗണപതി, സരസ്വതി, വ്യാസൻ, പണ്ഡിതന്മാർ ഇവരെയും വന്ദിക്കുന്നുണ്ടു്. ഗുരുവിന്റെ പേരു പറയുന്നില്ല. സരസ്വതിയെ വന്ദിക്കുന്നതു് പ്രത്യേകരീതിയിലാണു്.

'നന്മധുകോല്ലുന്ന നന്മൊഴി നൽകുവാൻ –* തണ്മകളഞ്ഞു വിളങ്ങുകെന്നിൽ' എന്നതായാലും ചെറുശ്ശേരിയുടെ ആവിർഭാവത്തിനു ശേഷം താഴ്ചയും തണുപ്പും പാട്ടിനു് ഉണ്ടായില്ല. ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥന ഫലിച്ചു. അന്നത്തെ പണ്ഡിതന്മാരെ സമാധാനിപ്പിക്കാനാണു്, 'കാടായി ച്ചൊല്ലുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു' എന്നു പറയുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ കാട്ടിലാണു് ഭാഷയായകനകം വിളഞ്ഞതു്. ഭാവനതന്നിലെ'കാർവർണ്ണൻ മെയ്ചേർത്തിട്ടാപോളം പുൽകിയതു്' ആയവണ്ണം തന്നെ ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സൽകാവ്യങ്ങളായ തിങ്കൾ കിടാങ്ങളുടെ അങ്കുരങ്ങളും ഉണ്ടായി.

'കാളിന്ദിതീരത്തെ കാനനംതന്നിലെ
കാണ്മനി തിന്നല്ലൊ ഞാൻ വളർന്നു.
എന്നുമതിന്നുള്ളൊരിച്ചര പുലമ്പിയു
ണ്ടെന്നുള്ളിലെന്നതു തേറിനാലും'

എന്നു കൃഷ്ണൻ വളത്തച്ചനോടു പറയുന്നപോലെ

'ഗാഥയൊഴുകിയ കാടകം തന്നിലെ
ഗീതത്തിൽ കൂടല്ലൊ ഞാൻ വളർന്നു
ഇന്നുമതില്ലുള്ള മാധുര്യം കാതുകൾ
നന്നേ കൊതിക്കുന്നു ഞാനുമയ്യോ'

എന്നു ഭാഷാ ഭഗവതിയും പറയും. മലയാളത്തിന്റെ മർ

* താഴ്ച, തണുപ്പു്.

മ്മം കാണുകയും, നർമ്മബോധത്തോടുകൂടി നമ്മളെ അതു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കയും ചെയ്ത നാല് മഹാകവികളിൽ ആദ്യനാണ് ചെറുശ്ശേരി. ആ കവി അനവദ്യമായ വിധമാണ് അതു കാട്ടിത്തന്നതു്.

രണ്ടുതരം കവിത കൃഷ്ണഗാഥയിൽ കാണാം. മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ രീതിയനുസരിച്ചു് അലങ്കാരം വാരിവിതറി അരങ്ങു തിമിർത്തു് നടനം ചെയ്യുന്ന നാഗരികനർത്തകിയെ അദ്ദേഹം നമുക്കു കാട്ടിത്തരുന്നുണ്ടു്. മുൻചൊന്ന പോലെ അദ്ദേഹം പഠിച്ചതും, കേട്ടുപഠിച്ചതും എല്ലാം അപ്പോൾ എടുത്തു പ്രയോഗിക്കും. അതും വിദഗ്ദ്ധമായി. അതിനിടയിൽ സ്വഭാവോക്തികൊണ്ടു് കായ്യും ഉള്ളിൽതട്ടുന്ന വിധം, ഏതൊരുള്ളുറയേയും തുറക്കുന്ന മണിത്താക്കോൽ നമുക്കു് തരുകയും ചെയ്യും. ഈ രണ്ടു രീതിയും നമുക്കു് ഒന്നു പരിശോധിക്കാം.

ഭ്രമിദേവിയുടെ ആവലാതി തന്നെ നോക്കുക:—

'കഷ്ടരായുള്ളോരു ദുഷ്ടരെ സൃഷ്ടിച്ച—
തൊട്ടേറിപ്പോകുന്ന തമ്പുരാനേ!
മാമയനായോനെ ഭാരത്തെ കൊണ്ടു ഞാൻ
നാമവശേഷയായ് പോകും മുമ്പേ
പാരാതെ കൊണ്ടെന്നെ പാലിച്ചു കൊള്ളണം
കാരുണ്യക്കാതലെ കൈതൊഴുന്നേൻ'

ബ്രഹ്മാവു് കാരുണ്യക്കാതലാണു്. അതു കൊണ്ടു് ദുഷ്ടന്മാരെയും ശിഷ്ടന്മാരെയും ധാരാളം സൃഷ്ടിക്കും. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ ഈ ദുഷ്ടർ (കവിയുടെ പുതിയ വാക്കിൽ കഷ്ടർ) ഒട്ടേറിപ്പോയി. * കുറച്ചധികമായിപ്പോയി. അത്രയും വേണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ സഹിക്കാവുന്നത്രയും സഹിക്കാം. പക്ഷേ ഞാൻ പാതാളത്തിൽ പോകും മുമ്പു് (നശിക്കും മുമ്പു്) എന്നെ രക്ഷിക്കണം. എന്ന വാക്കുകളിൽ ഊറിയൂറി തുടങ്ങുന്ന ഫലിതം ഉണ്ടു്. ബ്രഹ്മാ

* അധർമ്മം അഭ്യുദ്ധാനം ചെയ്യുമ്പോൾ, ധർമ്മത്തിനു് ഗ്ലാനി തട്ടുമ്പോൾ, ആണു് അവതാരത്തിന്റെ ആവശ്യം വരുന്നതു്. ഈ കാര്യം മനസ്സിൽ വച്ചു കൊണ്ടാണു് പറയുന്നതും.

വിന്റെയും, സ്ത്രീയായി സങ്കൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ഭൂമിദേവിയുടേയും സ്വഭാവം, നമ്മളെ ഈ സൂചനയിൽ കൂടി മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇവിടം—

'അലിവൊട്ട കേളതി പീഡിതയായേ
അസുരജനത്താലെയഹമിപ്പോൾ'

എന്നു രാമപ്പണിക്കർ ചുരുക്കി പറയുന്നു. പഴയ രീതിയിലുള്ള അലങ്കാരമെല്ലാം മഥുരാപുരി വർണ്ണനയിലുണ്ട്. എന്നല്ല—

'തൽസാരമോക്കിലോ വസ്വൗകസാരയും 1 *
നിസ്സാരയായിട്ടെ വന്നുകൂട്ടം'

എന്നു വിഷമിപ്പിക്കുന്ന വരികളുമുണ്ട്. പക്ഷെ ഈ കായ്യും അധികം പിന്നീടില്ല എന്നതും ഭാഗ്യമാണ്.

ദേവകിയുടെ ഗർഭവർണ്ണനയിലെ വരികൾ നമുക്ക് ഒരിക്കലും മറക്കാൻ വയ്യ.

ആനകദുന്ദുഭിമാനികളും കൊങ്കകൾക്ക് ആനനം മെല്ലെക്കുറുത്തതിന്റെ കാരണം കണ്ടുപിടിച്ചു പറഞ്ഞതു് അസ്സലായെന്നു് ആയിരം പ്രാവശ്യം നമ്മൾ കേട്ടതാണു്. പക്ഷേ അതിലും അസ്സലായ ഒരു കായ്യും അസ്സലാക്കി പറഞ്ഞതു് നമ്മളോടു് അധികമാരും പറഞ്ഞില്ല.

2 * 'കൂപ്പിയിൽനിന്നൊരു നൽ വിളക്കെങ്ങനെ
കൂപ്പിയെച്ചാലെ വിളക്കിഞായം' എന്നതാണു് അതു്.

പണ്ടത്തെ കാലത്തു് രാത്രി സഞ്ചാരത്തിനു് ഉപയോഗിക്കത്തക്കവിധം എണ്ണയൊഴിച്ചു് ഒരുതരം കൂപ്പിവിളക്കുകൾ കൊണ്ടു നടക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഈ കായ്യം ഓർത്തുകൊണ്ടാണു് ഈ അലങ്കാരം പ്രയോഗിക്കുന്നതു്. മലയാളികൾക്കു് പരിചയമുള്ള ഈ അലങ്കാരം കാവ്യത്തിന്റെ പ്രകൃതം തന്നെ കാട്ടിത്തരുന്നതുമാണു്.

---

1 * അളക 2 * നന്മണി റാന്തൽവിളക്കേ
ചിമ്മിനിയാൽ നീ മറച്ച ദീപമിതാ
ഉണ്മയിൽ വെളിയിൽ വരുന്നു
നിർമ്മലർ ചൂട്ടുന്ന തൊക്കയിമ്മട്ടാം
എന്നു് പരിഷ്ക്കരിച്ചു് മറ്റൊരു കവി ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ചെറുശ്ശേരിയുടെ കവിതപോലെതന്നെ മലയാളഭാഷയാകുന്ന കുപ്പിക്കും മഹത്വമുണ്ടാക്കിയതു്. കുപ്പിവിളക്കും കൊണ്ടു നടന്നു് ഞായവും പറഞ്ഞു് നമ്മെ നേർവഴി നടത്തിയ ആ മഹാനുഭാവനു് എന്റെ വിനീത നമസ്കാരം.
ഗർഭിണി ആഭരണം ത്യജിച്ച കാര്യവും സരസമായി പറയുന്നു.

ചാരുവായ് മേവുമമ്മാറോട്ട ചേരുന്നോ—
രാരവും പോയങ്ങു ദൂരത്തായി
ബാലകൻ വേണമമ്മാറോട്ട ചേരുവാൻ
ഞാനിനി നീങ്ങണമെന്നപോലെ
മാനിനിമാരുടെ മാലികയാമവൾ—
ക്കാനനം മെല്ലെ വിളർത്തുകൂടി
ഗർഭഗനായുള്ളോരർഭകനോട്ടുള്ള
നിർഭരഹാസം കൊണ്ടെന്നപോലെ.

ഇവിടെയും സ്ഥാനത്തു വിന്യസിച്ച അലങ്കാരങ്ങളാണു് കാണുന്നതു്. മറേറതുമഹാകവിക്കും മുഖം കുറുപ്പിക്കുന്നതിനും വിളർച്ച വരുത്തുന്നതിനും കാരണം ഈ പ്രയോഗങ്ങളിലുണ്ടു്.

ദേവകിയുടെ പ്രസവം അലങ്കാരപ്പൂപ്പന്തലിലാണു്. എന്നാലും മനസ്സിൽ തട്ടുന്നതും ഉള്ളലിയിക്കുന്നതും പലതു് അവിടെയുണ്ടു്.

പാവനയായൊരു ദേവകി ദേവിക്കു
നോവുതുടങ്ങിനാർ മെല്ലെമെല്ലെ
*വേദന വേറിട്ട മേദിനിദേവിക്കു
മേനിയിൽ നോവു കുറഞ്ഞിതപ്പോൾ
മൂക്കരെ തിണ്ണം ചുമന്നുള്ളനന്തനു
ശൂൽക്കാര മീഷൽ തളർന്നതായി
ചീർത്തുനിന്നീടുന്നോരിറുനോവാണ്ടവ-
ളാത്തയായേറവും മേവുന്നേരം

---

* ഇങ്ങനെ ബന്ധിച്ചു പറയുന്നതു് ചെറുശ്ശേരിക്കു് വളരെ ഇഷ്ടമുള്ളതാണു്.

ഇന്ദ്രദിഗാംഗന ചന്ദ്രനായുള്ളൊരു
നന്ദനൻ തന്നെയും പെറാറാരപ്പോൾ
അംബരമായുള്ളോരങ്കണം തന്നിലെ
2*രിംഖണം ചെയ്തവൻ നിന്നനേരം*3

എന്നു് മറെറാരു പ്രസവം നടത്തി ഒരു ബാലനെ മുറത്തുകൊണ്ടു നിറുത്തി ദേവകിയുടെ പ്രസവവേദന കുറയ്ക്കാൻ ഉതകുന്നവിധം ഇടറി കരയിച്ചതു് ഏറെറവും ഔചിത്യത്തോടെ ചെയ്ത പണിയാണു്. എന്നുമാത്രമല്ല,

കോമളയായൊരു രുക്മിണി തന്നുടെ
പോർമുലതന്നിലലംകരിക്കാൻ
ദേവികിയായൊരു കല്പകവല്ലിമേൽ
മേവിനിന്നുണ്ടായ ദിവ്യരത്നം
ഭൂതലം തന്നിലങ്ങായതുകാണായി–
പൂതനായുള്ളൊരു താതനപ്പോൾ

എന്നു നല്ലവാക്കിൽ കാര്യം ഭംഗിയായി പറഞ്ഞ കവിയെ കൈകൂപ്പി തൊഴണം.

അവതരിച്ച കൃഷ്ണനെ അലങ്കരിച്ചാണു് കവി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതു്. എന്നാലും,

കാർമുകിൽ മാലയിൽ പാതിമറഞ്ഞൊരു
വാർമതി പ്പൈതൽ താനെന്നപോലെ
കുന്തളജാലം കൊണ്ടഞ്ചിതമാകയാൽ
ചന്തത്തെകോല്മുന്ന ഫാലവുമായ്
കന്മുമായുള്ളൊരു കംബുതൻകാന്തിയെ
കണ്ടിച്ചുമണ്ടിക്കും കണ്ണുംകണ്ടാൽ.....
ഉള്ളകാൽ തന്നുടെ മാർദ്ദവം ചിന്തിക്കിൽ

കല്ലെന്നു തോന്നുമപ്പല്ലവത്തെ.

ഈ വരികൾ നമ്മൾ ഒന്നു വായിച്ചാൽ പിന്നീടു് മറക്കില്ല.

*2 ഇടർച്ച.

*3 മേൽപുത്തരും, അതിനെ തുടർന്നു് കുഞ്ചനും നാരാണീയത്തിലും ശ്രീകൃഷ്ണചരിതത്തിലും വർണ്ണിക്കുന്നതും ഇതുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കണം. 'ആശാസു' എന്ന ശ്ലോകത്തിലെ ആശയമാണു് നമ്പിയാർ വികസിപ്പിക്കുന്നതും. രണ്ടിന്റെയും മൂലകന്ദം ഒന്നുതന്നെ.

'കമ്രമായുള്ളൊരു കംബുതൻ കാന്തിയെ
കണ്ടിച്ചു മണ്ടിക്കും കണ്ടും കണ്ടാൽ'

എന്തെന്നാൽ, തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാത്തവിധം സംസ്കൃതപദങ്ങളും ഭാഷാപദങ്ങളും പ്രവാളവും മണിയും എന്നതുപോലെ തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാത്തവിധം കോർത്തിണക്കിയ കരമ്പകമാലകൊണ്ട് കാർവർണ്ണനെയും ഭാഷാകവിതയേയും അണിയിച്ച മഹാകവിയെ എത്ര ആരാധിച്ചാലാണ് മതിയാകുന്നതു്. ഉള്ളൂരിന്റെ വർണ്ണന സാക്ഷാൽ വൈദർഭിരീതിയിലാണ്.

'ഇങ്ങനെയുള്ളൊരു രൂപത്തെക്കാട്ടിഞാൻ
നിങ്ങൾക്കു സന്തതം ചിന്തിപ്പാനായ്''

എന്നു് കൃഷ്ണൻ ദേവകീവസുദേവന്മാരോടു പറയുന്നതു് ചെറുശ്ശേരി മലയാളികളോടു പറയുന്നതായി വ്യാഖ്യാനിച്ചാലും ദോഷമില്ല.

വാക്കുകളുടെ ശബ്ദം കൊണ്ടു മാത്രം കാര്യം നടക്കുന്നതു്, കൃഷ്ണനെ വസുദേവൻ കാളിന്ദി കടത്തി കൊണ്ടുപോകുന്നിടത്തുനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം:

ആനകദുന്ദുഭി തന്നുടെ ചേണെഴും
പാന്നിയായുള്ളൊരു യാനമേറി
വാരുറുനിന്നൊരു വാരിദനാദമാം
ഭേരിതൻ നാദവും പൂരിച്ചെങ്ങും
വൻകനിവാണ്ടൊരു പന്നഗ നാഥനാം
വെൺകുടതന്നെയും ചൂടിനന്നായ്
കൈതവമാണ്ടു നൽപൈതലായ് മേവുമ
ക്കൈടഭ വൈരിതാൻ ചെല്ലുന്നേരം
മേളം കലന്നൊരു കാളിമ പൂണ്ടന-
ല്ലോളങ്ങളാളമക്കാളിന്ദിതാൻ
*4(നൽ) നൻവഴി നന്നായി നൽകിനിന്നിടിനാൾ
നല്ലവക്കങ്ങനെ തോന്നിഞായം

ഏതായാലും നല്ല പദങ്ങൾകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ ചലന

*4 നൽ = നല്ല.

ത്തെ വർണ്ണിച്ചു് ഈ യാത്രയെ ഘോഷയാത്രയാക്കിയതു് സൽസാഹിത്യത്തിന്റെ ഘോഷയാത്രയായി.

1*വച്ചുമാറ്റം കൊച്ചുങ്ങളെക്കൊണ്ടു് പറഞ്ഞിച്ചപ്പോൾ മാറ്റൊലി കൊള്ളുമാറു് ഈറ്റില്ലത്തിൽനിന്നു് പടോളി കേൾക്കാറായി. വാളുമായിട്ടു് കാലനെപ്പോലെ വന്നുനിന്ന കംസനോടു് ദേവകി പറയുന്നതുംകേൾക്കേണ്ടതാണു്.

പാമ്പെന്നു ചിന്തിച്ചു ശങ്കിച്ചു നിന്നതോ
പാശമായല്ലോ താൻ വന്നുകൂടി.

വേദാന്തി കയറിനെ പാമ്പാക്കി പറയും. കവി പാമ്പിനെ കയറാക്കും. എന്നു മാത്രമല്ല, കള്ളം പറയാതിരിക്കാൻ കൃഷ്ണചരിതം മുഴുവൻ സൂചിപ്പിക്കാൻ ആണു് 'വന്നുകൂടി' എന്നു പറയുന്നതും.

കംസന്റെ കൈതെറ്റി ആകാശത്തിലേക്കു പോയ അംബികയുടെ കേശാദിപാദം പണ്ടത്തെ മഹാകാവ്യങ്ങളിലെ രീതിയിൽ നീട്ടിവർണ്ണിക്കുന്നു. ഒന്നും അധികമില്ലാത്ത ആ കാലത്തു് മലയാളത്തിൽ ഇത്തരം ഒരു വർണ്ണനയുടെമാതൃകകാണിക്കുന്നതിൽ കൂട്ടുതൽവല്ലതും ഇതിലുണ്ടോ-എന്നു് ചിലർ സംശയിച്ചേക്കും. 2* ഈ സംശയം കവിക്കുമുണ്ടായിരുന്നു.

*3 കാടായിച്ചൊല്ലുന്നതെത്രനീയെന്നല്ലീ
മൂഢരായുള്ളോരിൽ മുമ്പനല്ലോ.

എന്നു് ഇടയ്ക്കു പറയുന്നതും, ദേവിയുടെ കുറുനിരകളെ

ചായലായുള്ളൊരു നായിക താൻപെറ്റു
ചാപലം പൂണ്ടുള്ള ബാലകന്മാർ

1* വാണിഭം ചെയ്യുന്നോനെന്നപോലെ

2* ഗിരിജാ കല്യാണത്തിൽ ഇത്തരം ഒരു വലിയ വർണ്ണനയുണ്ടു്.

3* ഭാഷയിൽ ഇത്രവലിയ വർണ്ണനയ്ക്കു സ്ഥാനമുണ്ടോ എന്നു കവിക്കും സംശയമുണ്ടു് എന്നു് ഈ വരി സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

നെറ്റിയായുള്ളൊരു മുറ്റത്തിലാമ്മാറു
മുറ്റുമമുണ്ണുള്ള ലീലയല്ലോ
ചീന്തിനകാന്തി കലർന്നനിന്നീടുമ–
ക്കുന്തളമായിട്ട കണ്ടതിപ്പോൾ

എന്നു വർണ്ണിക്കുന്നതും ദേവിയുടെ മുഖസൗന്ദര്യത്തിനു് ചന്ദ്രനും താമരയുമായി തമ്മിൽതല്ലാതിരിക്കാൻ പുരികം കൊണ്ടതിരിട്ടതും ഭംഗിയായിട്ടുണ്ടു്.

നന്ദനോടു് കൂട്ടി പെണ്ണായിരിക്കും എന്നു പറഞ്ഞ പ്രാശ്നികന്മാർ ഒടുവിൽ വ്യംഗത്തിൽ 'ഓർച്ചയിൽ ചേർച്ച നല്ല' എന്നു പറയുന്നതും മലയാള നാട്ടിലെ പ്രശ്നക്കാർക്കു് ചേർന്നതു തന്നെ.

കൃഷ്ണന്റെ വരവോടെ ഗോകുലം സമ്പന്നമായതും ഞായമാണെന്നു് കവി വർണ്ണിക്കുന്നു. നന്ദനും വാസുദേവനും തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടുന്നതും അവരുടെ സംഭാഷണവും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. വാസുദേവൻ നന്ദനോടു്

'വൻപേറുമമ്പിനാൽ നിൻപൈതൽതന്നെയി—
ന്നെൻപൈതലെന്നു ഞാനുന്നിക്കുന്നു'

എന്നു പറയുന്നിടത്തെ സ്വാരസ്യം ഉന്നിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണു്. പൂതനാമോക്ഷത്തിൽ ഈ കാവ്യാങ്കുരങ്ങൾ ഒന്നുകൂടി വളരുന്നു. വക്ഷസ്സിൽ ധരിക്കേണ്ട രത്നം കനലായി നിനച്ചെന്നു കാളിദാസൻ പറയും. പാമ്പിനെ കയറാക്കിയ കേരളകാളിദാസൻ *1

'രത്നമെന്നിങ്ങനെ തന്നിലെനണ്ണിനി–
ന്നഗ്നിയെച്ചെന്നു തൊട്ടനപോലെ'

എന്നു പൂതന കൃഷ്ണനെ എടുക്കുന്നതു വർണ്ണിക്കുന്നു. ഉണ്ണിക്കണ്ണനെ പൂതന എടുക്കുന്നതു്,

ഉമ്പർകോൻനാട്ടിലെ പൂതന തന്നേക്കാൾ
മുമ്പിലെ പോവാനായെന്നപോലെ
നീണ്ടുള്ള ബാഹുക്കൾ കൊണ്ടവൾ പൂവൽമെയ്–
പൂണ്ടുകൊണ്ടീടിനാളൊന്നു മെല്ലെ

---

*1 കേരള കവികളിൽ കാളിദാസനോടു് അടുത്തു ചെല്ലുന്നതു് ചെറുശ്ശേരിയാണു്.

പല്ലവമാണ്ടൊരു *2 സല്ലകിയെന്നിട്ട
പാവകജാല നല്ലാന പോലെ
കത്രമായുള്ളൊരു നന്മുഖം തന്നിലെ
ചുംബിച്ചു മേവിനാളൊന്ന മെല്ലെ
അഗനമാരിലന്നന്മുഖ(മാൺമുഖാ) കാണുമ്പോ–
ളങ്ങനെ തോന്നാത്തോരില്ലയാരും *3

എന്നാണ് വർണ്ണിക്കുന്നത്.

മധുരമനോഹരങ്ങളായ ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ ഏതു വിടണം, ഏതു് ഉദ്ധരിക്കണം എന്നു് ഞാൻ കുഴങ്ങുകയാണു്.

നല്ല വേനൽകാലത്തു് കാറുകൊള്ളാൻ കടപ്പുറത്തു പോകുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥ ഒന്നു ചിന്തിക്കുവിൻ! ചെറുകാറ്റിൽ ചുളുവു പറ്റിയ പുടകപോലെ ഒന്നിനൊന്നിനു പിറകെ വന്നു മറിഞ്ഞു് പതയായി അന്തരീക്ഷത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്ന ജലകണങ്ങൾ ചുറ്റുപാടിനും കുളിർമ നൽകും പോലെ ഉള്ള പ്രസന്നതയാണു് നമ്മൾ ഈ കാവ്യത്തിൽ കാണുന്നതു്. ഈ പ്രസന്നത അന്നുവരെ കേരളഭാഷ വൻതോതിൽ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. നാടൻ പാട്ടിൽ ഇതു് നിഴലിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ഒചിച്ചുനോക്കുവാനുള്ള അളവിൽ പോലും അതു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വൻ കാവ്യങ്ങളായ രാമചരിതവും നിരണവൃത്തങ്ങളിലുള്ള കൃതികളും വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമാണു്. അഴിഞ്ഞ ശൃംഗാരവും ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്ത പ്രതിപാദനവും, നോവിക്കുന്ന ഫലിതവും മണിപ്രവാളത്തിൽ കണ്ടു. എന്നാൽ തമിഴിന്റെ പിറകെ പോയവരുടെ ആത്മാർത്ഥത, നാടൻ പാട്ടിലെ ശാലീനത, മണിപ്രവാളത്തിൽ കാണുന്ന കലുഷമായ ഫലിതവും കാവ്യാങ്കുരങ്ങളും വളർന്നതെളിഞ്ഞു് കാണുന്ന കാവ്യഗുണം. ഇങ്ങനെ ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു് ഇവ അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ അതു് കാലത്തിനു ചേർന്ന

---

* 2 ഇന്തൽ പട്ട.

*, 3 'അമ്മഞ്ഞ മാത്രമല്ലാക്കുമെ ചെന്നെട–
ത്തമ്മവെച്ചീടുവാൻ തോന്നുമല്ലൊ.' (വള്ളത്തോൾ)

തായി കണക്കാക്കാം. പൂവിൽ നിന്നു് കായുണ്ടാകാം. എന്നാൽ തളിരും പൂവും കായും പഴവും ഒന്നിച്ചു് ഇന്ദ്രജാലം പോലെ ചെറുശ്ശേരിയാകുന്ന പൂങ്കുലയിൽ കൂടി കേരള ഭാഷാ സാഹിത്യത്തിൽ പൊട്ടിപുറപ്പെട്ട. അതു കൊണ്ടാണു് ചെറുശ്ശേരി ഒരു പോക്കറു് ഡവലപ്പ് മെൻറാണു് എന്നു പറഞ്ഞതു്.

കൃഷ്ണൻെറ ബാല്യകഥയാണു് നമ്മളെ കൂടുതൽ ആകർഷിക്കുന്നതു്. യാതൊരു ആയുധവും എടുക്കാതെ ഓടക്കുഴലുമായി ഓടിനടന്ന കാർവർണ്ണൻ,

ചഞ്ചലലോചനമാരുടെ വെണ്ണയും
നെഞ്ചകം താനുമെയഞ്ചിടാതേ
കൈകളെക്കൊണ്ടുമപ്പുഞ്ചിരിത്തുമതൻ
കൈതുടർന്നീടുന്ന കണ്ണുകൊണ്ടും,

ചാലക്കവർന്നു കളിച്ചു നിന്നീടുന്നതു് എത്ര വർണ്ണിച്ചാലും ചെറുശ്ശേരിക്കു് മതിയാവാഞ്ഞതു് കൈരളിയുടെ ഭാഗ്യം. ബാല്യകാലത്തെപ്പറ്റി ഇത്ര വൻതോതിൽ ഇത്ര മധുരമായ പ്രതിപാദനം നമുക്കു് ഇതിനു മുമ്പോ പിൻപോ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. കൃഷ്ണൻെറ തഞ്ചത്തിലുള്ള വാക്കു് ചെറുശ്ശേരി വിവരിക്കുമ്പോൾ 'തന്നിലെയോർത്തു ചിരിച്ചു നിന്നീടുന്നതു്' യശോദമാത്രമല്ല. സാക്ഷാൽ കൈരളിയും. അമ്മതന്നുൾപ്പൂവുമാത്രമല്ല ഇങ്ങനെ വഞ്ചിക്കപ്പെടാൻ സാധിച്ചതും. ഈ മഹാകവിക്കും മഹാകാവ്യത്തിനും ഈ ഗുണം എന്നുമുണ്ടായിരിക്കും.

കൃഷ്ണൻെറ തെമ്മാടിത്തരത്തിനെപ്പറ്റി ഒരു ഗോപി യശോദയോടു പറയുന്ന കഥ കവിയുടെ ഹൃദയം നമ്മൾക്കു് കാട്ടിതരുന്നുണ്ടു്.

ഏതോ ഒരു വീട്ടിലെ പശുക്കുട്ടിയെ ഈ ഗോപസ്ത്രീയുടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു് കൃഷ്ണൻ ഒളിച്ചു നിറുത്തി. കന്നിനെ കാണാതായപ്പോൾ ഉടമസ്ഥ പ്രശ്നക്കാരെ സമീപിച്ചു. 'കന്നിനെ കള്ളന്മാർ മോഷ്ടിച്ചതു തന്നെ, അടുത്ത വീട്ടിൽ എങ്ങാനും കാണും അന്വേഷിച്ചാൽമതി'. കേരളത്തിലെ കണിയന്മാർ പറയുന്ന സാധാരണ മറുപടി. ഉടമസ്ഥ കന്നിനെ ഒളിച്ചു നിറുത്തിയ വീട്ടിലും

ചെന്നു. പരിചയമുള്ള ആളെ കണ്ടപ്പോൾ ആ കിടാവു് കരഞ്ഞു. അന്വേഷിച്ചു ചെന്നപ്പോൾ,

കുരിശുട്ടായൊരു കോണത്തുകാണായി
ദൂരത്തു നിന്നതാക്കന്നു തന്നെ
ചുറ്റു നിന്നീടുന്ന തോഴിമാർ കേൾക്കവേ
* ചിറ്റവും കൈവിട്ട തോഴിയപ്പോൾ
എന്നുടെ കന്നിനെ കട്ടതു നീയത്രേ–
യെന്നങ്ങു ചൊല്ലിനാരെന്നെ നോക്കി
നാവും കടിച്ചും കൊണ്ടേതുമേ വല്ലാതെ
നാണവും പൂണ്ടങ്ങു നിന്നു പിന്നെ
നിന്നുടെ കന്നിനെ കട്ടതു ഞാനല്ല–
യെന്നു ഞാൻ ചൊന്നതു കേട്ടനേരം
പേപറഞ്ഞീടിനാൾ കൂ പറഞ്ഞീടിനാൾ
വാ പറഞ്ഞീടിനാൾ പാപിയെന്നെ
ഓടിവന്നീടിനാർ പിള്ളേരും താനുമായ്
നീടാന്നുമേവുമായ്പൈതലപ്പോൾ
* 1 പുഞ്ചിരിത്തുമയും ചെഞ്ചമ്മേ തുകിനി–
ന്നഞ്ചാതെ ചൊല്ലിനാർ കൊഞ്ചിപ്പിന്നെ
പേശിനിന്നങ്ങനെ നിങ്ങളില്യുള്ളൊരു
പേമൊഴികേട്ട ചിരിപ്പതിന്നായ്
കന്നിനെക്കൊണ്ടു മറച്ചതു ഞാനത്രേ
കള്ളനെന്നുള്ളതു ചിന്തിക്കേണ്ട'

ആഭാസസ്പർശമില്ലാതെ ഇത്ര ഫലിതമയമായ കഥ പറച്ചിൽ ബാല്യകാലത്തെപ്പറ്റി മറേറതു കാവ്യത്തിലാണ് കാണുന്നതു്? ഭാഷയ്ക്കു് അയവുണ്ടായിരുന്ന ബാല്യകാലത്തിലാണ് ഇതു് ഉണ്ടായിവന്നതു്. ഇങ്ങനെയാതൊരു അരുതായ്കകളും ഇല്ലാതെ വളർന്ന നിസ്സർഗ്ഗസുന്ദരമായ കാവ്യശ്രീയുടെ തഴപ്പാണ് ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഭൂതു

---

* ബന്ധം.

* 1 പെണ്ണുങ്ങൾ നെഞ്ചകംതന്നെ പിളർക്കുന്ന
പുഞ്ചിരിയുണ്ടുടൻ കൂടക്കൂടെ

' ഉള്ളിലിണങ്ങിതേനെന്നങ്ങു ചൊല്ലുന്ന
കള്ളനോക്കുണ്ടുടൻ കൂടക്കൂടെ (ഗോപികാദുഃഖം)

വർണ്ണനകളിൽ കാണുന്നതു്. ഋതുക്കളെവർണ്ണിച്ചു പ്രത്യേകം മഹാകാവ്യങ്ങൾതന്നെ മറ്റു പലരും എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഋതുവർണ്ണനകൾ കേരളീയരുടെ ആദ്യത്തെലക്ഷണമൊത്ത മഹാകാവ്യമാണു്. കേരളത്തിന്റെ അന്നത്തെ നില കാട്ടുന്നതുമാണു്.

സംസ്കൃതകാവ്യക്കളരിയിലുള്ള വിഭവങ്ങൾ എല്ലാം ചെറുശ്ശേരിക്കും കൂട്ടംബന്ധത്താണു്. എന്നാൽ അവയും മിനുക്കുപണി ചെയ്തേ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കയുള്ളൂ. അതിനുദാഹരണമാണു് കാളിയമർദ്ദനം കഴിഞ്ഞുള്ള സന്ധ്യാവർണ്ണന.

വാരിയിൽനിന്നങ്ങു വന്നൊരു കാർവർണ്ണൻ
തീരത്തുനിന്നു വിളങ്ങുന്നേരം
വാരുറ്റുനിന്നൊരു സാഗരവാരിയിൽ
നേരെപോയ് ചാടിനാൻ സൂര്യനപ്പോൾ
കാളിന്ദിതന്നുടെ നീരെല്ലാം പൊങ്ങീട്ടു
നീളെ പരന്നു ചമഞ്ഞപോലെ
പാരിച്ചുനിന്നൊരു കൂരിരുട്ടന്നേരം
പാരിടമെങ്ങും പരന്നുകൂടി

ഒരാൾ കൂളിച്ചു കയറിപ്പോയിട്ടു് അയാളെ വെള്ളം തെറിപ്പിച്ചു് അശുദ്ധമാക്കരുതെന്നു കരുതി കാത്തുനിൽക്കയും അയാൾ കയറിപ്പോയപ്പോൾ എട്ടുത്തു ചാടുകയും അതുവരെ താമസിപ്പിച്ചതിനു് പ്രതിഷേധമെന്നപോലെ ചുറ്റുമുള്ളവരെ എല്ലാംവെള്ളം തെറിപ്പിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന നടപടി ശുദ്ധാശുദ്ധം നോക്കിവന്ന അന്നത്തെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതാണു് ഇവിടെ ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കാൻ ഇടയായതു്. അതിനുശേഷം ഒന്നു ചീഞ്ഞാൽ മറ്റൊന്നിനു വളം എന്ന രീതിയിൽ സന്ധ്യാരംഗങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നു.

പക്ഷികൾ കൂട്ടിലടങ്ങിയതന്നേരം
ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾ നടത്തംകൊണ്ടു
ഗോകുലനാരിമാർ കേഴാതെ നിന്നപ്പോൾ
കോകങ്ങൾ കേണുതുടങ്ങി ചെമ്മേ

കുമ്പിത്തുടങ്ങിയ ലോകക്കു കണ്ണെല്ലാ—
മാമ്പല്യമങ്ങു വിരിഞ്ഞുകൂടി
നാരിമാർ തൻമുഖം നന്നായ് വിരിഞ്ഞപ്പോൾ
വാരിജം കുമ്പിത്തുടങ്ങിതെങ്ങും
മുത്തുകൾ പൂണ്ടൊരു കാർവർണ്ണൻ മെയ്യൊട്ട—
മെത്തുനിൽക്കേണം നാമെന്നപോലെ
താരങ്ങളായുള്ള ഹാരങ്ങൾ പൂണ്ടിട്ട്
പാരംവിളങ്ങി വിയത്തുമപ്പോൾ.

ഇമ്പവും കാമ്പും ഉള്ള വർണ്ണനകളിൽ ഒന്നാണ് ഇതു്. ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളുടെ യോജിപ്പു കാണിച്ചു് അവസരം നോക്കിയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾകൊണ്ടാണു് കാവ്യത്തിന്റെ മേന്മ കൂട്ടുന്നതു്. കാട്ടുതീയെ കൃഷ്ണൻ വിഴുങ്ങുന്ന രംഗം.

'ചിമ്മീടുവിൻ നിങ്ങൾ കണ്ണുകളെല്ലാരും
ചെമ്മുവരുമെന്നാലെന്നും' ചൊല്ലി
പാരംവരുന്നൊരു പാവകൻ തന്നെയും
നേരെ വിഴുങ്ങിനാൻ വെണ്ണപോലെ
ആച്ചിമാരന്നന്നേ കാഴ്ചയായ് നൽകിന
കാച്ചപാൽ വെണ്ണ പചിപ്പതിന്നായ്
ജാഠരനാകിയ പാവകന്നേതുമേ
പാടവംപോരാ തനിക്കുതന്നെ
ഇന്നിവർ കൂടെ തുണച്ചുകൊട്ടക്കണെ—
മെന്നതു ചിന്തിച്ചിട്ടെന്നപോലെ'
ഈ ഞായം കണ്ടുപിടിച്ചതും അസലായി.

ബോധമുള്ള മലയാളിക്കു് കൃഷ്ണഗാഥ സാഹിത്യത്തിന്റെ കണ്ണാണു്. വല്ലവിമാരുടെ മാനസവല്ലികൾ ചെന്നു പടർന്നു്, മേൽ തണ്ടുത്തു് ഒരു പാദപമായി ഗോകുലത്തിൽ കളിച്ചെങ്കിൽ മനോഹരമായ നാടോടിപ്പദങ്ങളാകുന്ന ഭാഷാഭഗവതിയുടെ ഇടവിടാതുള്ള കടാക്ഷങ്ങൾ കൃഷ്ണഗാഥയിൽക്കൂടി പടർന്നു കയറി മലയാള സാഹിത്യത്തിനു് താങ്ങുംതണലുമായ പാദപമായി

സുഖാശനന്തുഹ ഗോപമണ്ഡലേ
മഖാശനാൽപ്രിയമിവ ദേവമണ്ഡലേ

(അവിടത്തേക്കു ഗോപന്മാരുടെ കൂടെ ഇരുന്നു സുഖമായി ഊണുകഴിക്കുന്നതാണു് ദേവന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇരുന്നു് യജ്ഞാംശം ഭുജിക്കുന്നതിലും സുഖമെന്നു തോന്നുന്നു.) എന്നതുപോലെ സംസ്കൃതത്തിലേക്കു് തർജ്ജമ ചെയ്താൽ മറെറാരു മധുര കാവ്യമായിത്തീരും കൃഷ്ണഗാഥ. അതുകൊണ്ടു് ഇണമുണ്ടു് അതിനു്. ഒട്ടും ലജ്ജിക്കാതെ, ഒന്നാന്തരം കവിയായ മേൽപുത്തൂർ, നാരായണീയ നിർമ്മാണത്തിനു് പല പ്പോഴും കൃഷ്ണഗാഥയെ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഗോപസ്ത്രീ വസ്ത്രാപഹരണത്തിലെ,

ആതപമേറെറങ്ങു ശീതം തോഞ്ഞീടുന്നോ—
രാതങ്കംവേറായ നേരത്തിങ്കൽ
പൂഞ്ചായലെല്ലാം മുറുക്കി മണമ്മേൽ താൻ
പൂഞ്ചേലയെല്ലാമഴിച്ചുവച്ചു്
ഏറ്റുന്ന വീചികളാണ്ടൊരു വാരിയിൽ
നീന്തേണം നാമിപ്പോഴെന്നനണ്ണി
പൂന്തേനെ വെല്ലുന്ന നന്മൊഴിമാരെല്ലാം
നീന്തിത്തുടങ്ങിനാർ മെല്ലെ മെല്ലെ.....
കാർമുകിൽ വർണ്ണനെ വന്നതു കാണായി
കാമിച്ചു നാണിച്ചു കണ്ടനേരം

എന്ന വർണ്ണന,

നിയമാവസിതൗനിജാംബരം
തടസീമന്യവമുച്യതസ്തദാ
യമുനാജലഖേലനാകുലാ!
പുരതസ്താമവലോക്യലജ്ജിതാ:

UNIVERSITY LIBRARY 23 SEP 1984 KERALA

ചെറുശ്ശേരിയായ കവിരാജൻ സാർവ്വഭൗമത്വം സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടി അഴിച്ചുവിട്ട കാവ്യാശ്വത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ വിഹരണഘട്ടമാണു് ഗോപസ്ത്രീവസ്ത്രാപഹരണം. ഗോപകുമാരികൾക്കു കൃഷ്ണനെ കാമുകനായി ലഭിക്കണം. അന്നത്തെ നിലയ്ക്കു് ഈ ചിന്തയിൽ അപാകമില്ല. നല്ലതെല്ലാം ഗോത്രപതിയ്ക്കാണു്. ഗോത്രപതിയുടെ മൂത്തപുത്രനാണു് കൃഷ്ണൻ. കൃഷ്ണനു് ഈ കായ്ത്തിൽ വിസമ്മതവു

മില്ല. ഗോത്രപതിയുടെ വെപ്പാട്ടികളായാൽ തന്നെ യാതൊരുപതിത്വവും അന്നില്ലായിരുന്നു. മധുര ഭാവത്തിലുള്ള ഭക്തിയുടെ സ്വരൂപം മനസ്സിലാക്കാൻ രാമകൃഷ്ണപരമഹംസൻ പോലും സ്ത്രീവേഷമണിഞ്ഞു് സാധന ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഈശ്വരന്റെ ദാസിയാണു് ആത്മാവെന്ന സങ്കല്പം മിസ്റ്റിസിസത്തിൽ എല്ലാമുണ്ടു്. കാമുകനെ അന്വേഷിച്ചു പോകുമ്പോൾ വസ്ത്രം പോലും കാമിനിക്കു ത്യജിക്കേണ്ടിവന്നതായി ഈജിപ്തിലെ പുരാണകഥകളും ഘോഷിക്കുന്നു. സരസമായ ഈ കാവ്യം സഹൃദയക്കു വായിച്ചു രസിക്കാനുള്ളതാണു്. ഈ മുഖവുരയോടുകൂടിവേണം ഈ കാവ്യം വായിക്കാൻ. എന്നാൽവിഷമമില്ല. ഉത്തമഗീതവും കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ഗോപസ്ത്രീവസ്ത്രാപഹരണവും രാസക്രീഡയുംഒരേ മനസ്ഥിതിയോടാണു് രചിച്ചതും. തുക്കം കൂട്ടൽ നമ്മുടെ കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ഭാഗങ്ങൾക്കാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിശയോക്തിയുമല്ല.
ഈ ഘട്ടത്തിലെ ഗോപിമാരുടെ നില—

ചാപലംകാട്ടിനാർ കോപവും കാട്ടിനാർ
വേർപാകിനിന്നൊരു വേഴ്ചയേയും
ക്ഷീണവും നാണവും കാമവും പ്രേമവും
ദീനവും മാനവും കാട്ടിനിന്നാർ

എന്നു് അലങ്കാരധോരണി കൂടാതെ ഔചിത്യത്തോടുകൂടി. ആ രംഗം വർണ്ണിക്കുന്നു. ആശയെ കൂറയാക്കുകയും നാണം വിലക്കുകയാൽ കണ്ണടയ്ക്കുകയും (1) രോമാഞ്ചകഞ്ചുകമണിഞ്ഞു് നഗ്നത മറയ്ക്കുകയും വിയർപ്പു പൊങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതു് വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. സൂര്യനും തിങ്കളും ചാരത്തു നിന്നൊരു വാരിജലീലയെ കാട്ടുന്നതുമെല്ലാം നല്ലതുപോലെയാണു് വർണ്ണിക്കുന്നതു് എന്നു് കാവ്യം വായിക്കു

(1) രോമാഞ്ചക്കുപ്പായം കൃഷ്ണഗാഥക്കാരൻ ഈറനാക്കി. പക്ഷെ ചൂടാക്കിയതു കുചേലവൃത്തം വഞ്ചിപ്പാട്ടിലാണു്.

മ്പോൾ മനസ്സിലാകും. ഗോപികൾക്കും കൃഷ്ണനും മാത്രമല്ല ഇതു വായിക്കുമ്പോൾ പുളകം ഉണ്ടാകുന്നതു്. കവിയുടെ ആത്മാവിനും വായനക്കാർക്കും കൂടിയാണു്. അതുണ്ടു മാധുര്യമുണ്ടു് പ്രതിപാദനത്തിനു്; ചാതുര്യമുണ്ടു് വാക്കുകൾക്കു്; സാന്ദ്രതയുണ്ടു് ആശയത്തിനു്. പാതിവിരിഞ്ഞ പൂവിലെ തേൻ ഉഭയകക്ഷികളുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി ആസ്വദിച്ച കഥ. ഇതു് ഒരു മഹാനാടകത്തിന്റെ നാന്ദി മാത്രമാണു്. (2) മഹാനാടകമാണു് രാസക്രീഡ. അനുബന്ധങ്ങളാണു് രുഗ്മിണീസ്വയംവരവും സൗഭദ്രിക കഥയും.

പേശലമാരായ ഗോപികമാരെല്ലാം
കേശവൻ തന്നുടെ ചൊല്ലിനാലേ
മേളത്തിൽ വന്നങ്ങു ശൈലത്തിൻ മോളേറി
നീളക്കളിച്ചങ്ങു പാടിനിന്നാർ
കള്ളം കളഞ്ഞുള്ള വല്ലവിമാരെല്ലാ
മുള്ളംതെളിഞ്ഞങ്ങു നിന്നുപിന്നെ.

എന്നു് ഗോവർദ്ധനോദ്ധാരണത്തിൽ പറയുന്നതും ഇതുകൊണ്ടാണു്.

മലയാളഭാഷയിലെ മഹാനാടകം

"ഉവെണ്ണിലാവു വിരവിൽ തെളിയുന്നനേരം
പൂവിന്നുളാം പരിമളം ചൊരിയുന്ന നേരം
കാർവർണ്ണനക്കഴലെടുത്തു വിളിച്ചനേരം
നീൽക്കണ്ണിമാരുഴറി വന്നതു കാണ്മനോ ഞാൻ

---

(2) പൂർണ്ണസമ്മദരസാർണ്ണവം കമപിയോഗിഗമ്യമനു–
ഭാവയൻ
ബ്രഹ്മശങ്കരമുഖാനപീഹപശുപാംഗനാസുബഹുമാനയൻ
എന്ന മേൽപ്പുത്തൂരും

പാട്ടിലിന്നിക്കഥയൊട്ടും പറയാതെ കണ്ടൊഴിഞ്ഞാൽ
പാപവും ഗോപസ്ത്രീകടെ ശാപവുമുണ്ടാം
പാട്ടിലുള്ള കലവിദ്യകൊണ്ടുപരമാത്മാവിന്റെ
പാദംപ്രാപിച്ചകൂട്ടത്തെ മറന്നെന്നാമോ.

എന്നു രാമപുരത്തുവാര്യരും പറയുന്നതു് ഈ മനസ്ഥിതിയോടാണു്. ഭക്തന്മാർക്കു് ഇന്നും ഈ മനസ്ഥിതിയുണ്ടു്.

അംഗഭംഗികണ്ടുകണ്ടനംഗമാൽ പിണഞ്ഞുമേവു–
മംഗനാജനത്തൊടേ മനം കലർന്ന മാധവൻ
രംഗനാഥനെന്നുപേർ പുകഴ്ന്നനാഥനിന്നെനിയ്ക്കു
സംഗനാശമെന്നുചൊന്നമംഗലം തരേണമേ.

വട്ടപ്പോർ കൊങ്കമൊട്ടുംതടവി മുരഹരൻ മെല്ലെ–
വട്ടക്കളിക്കായ്
മട്ടോലുംവാണിമാർ തന്നിടയിൽ മരതകംപോലെ–
ചേർന്നു വിളങ്ങി
വാട്ടംവാരാതെ താളം തരിവളകുടകം നൂപുര–
ത്തോടിണങ്ങി
പുഷ്ടാനന്ദേനനിൽക്കും മുഴമതിയതിലാമ്മാറു–
ഗീതങ്ങൾ പൊങ്ങി.

പീലിക്കാർമുടിചാഞ്ഞതും തിരുമുഖം മെല്ലേ–
വിയർക്കുന്നതും
ചാലക്കണ്മിഴികൊണ്ടു കാമിനികളെ കാമിച്ച–
നൈപുണ്യവും
നീലക്കാർമുകിൽ വർണ്ണവും തിരുവുടൽക്കുള്ളോരു–
സൌരഭ്യവും
ബാലക്കാമിനിമാർ മയങ്ങിനതുമെൻ കൺകൊണ്ടു–
കണ്ടാവു ഞാൻ."

"വേണുനാദകൃതതാനദാന കളഗാനരാഗഗതിയോജന–
ലോഭനീയമൃദുപാദപാതകൃതതാളമേളനമനോഹരം
പാണിസങ്കലനിതകങ്കണഞ്ചുമുഹുരംസലംബിത–
കരാംബുജം
ശ്രോണിബിംബചലദംബരം ഭജതരാസകേളിരസ–
ഡംബരം.

ഗാനമീശവിരതംക്രമേണ കിലവാദ്യമേളനമുപാരതം
ബ്രഹ്മസമ്മദരസാകുലാ,സദസികേവലം നൃതുരംഗനാ:
നാവിദന്നപിചനീവികാം കിമപികുന്തളീമപിച–
കഞ്ചുളീം
ജ്യോതിഷാമവികദംബകം ദിവിവിളംബിതം–
കിമപരംബ്രൂമഹേ!"

വിസ്കിയുടെ രുചി, പരിചയിച്ചാലെ ഇഷ്ടമാകയുള്ളൂ. അതു് ഇഷ്ടപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ മറ്റു മദ്യങ്ങളിൽ ആശതോന്നുകയും ഇല്ല. അതുപോലെയാണു് സൽകാവ്യങ്ങളുടെ ഗുണവും. ആ അന്തരീക്ഷം സ്വായത്തമാക്കിയാലെ കാവ്യത്തോടു നമ്മൾക്കും അലിഞ്ഞുചേരാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. അങ്ങനെ ലയിച്ചാലെ ആ കാവ്യത്തിന്റെ ഗുണം മുഴുവൻ മനസ്സിലാകയുള്ളൂ. ഈ അന്തരീക്ഷം വിശ്വമഹാകവികൾക്കു് എളുപ്പം നമ്മിൽ വ്യാപിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. 'ജ്യോതിഷാമപികദംബകം ദിവിവിളംബിതം കിമപരം ബ്രൂവേ, എന്നതാണു് ഈ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കാൻ മേൽപ്പുത്തൂർ എടുത്ത വിദ്യ. അതായതു് തിളങ്ങുന്നതും ആകാശത്തിലുള്ളതുമായ ഗോളങ്ങൾപോലും കണക്കൊപ്പിച്ചു സഞ്ചരിക്കാൻ മടിച്ചു നിന്നുപോയി. വേറെന്തു പറയണം? ഇതു കവിയുടെ അതിശയോക്തിയായല്ല പറയുന്നതും; ആത്മാർത്ഥതയോടെയാണു്. മാനസികമായ ജ്ഞാനത്താൽ മനുഷ്യൻ ഭാവനയിൽ ഈ ലോകംപോലെ തന്നെ സ്പർശന യോഗ്യമല്ലെങ്കിലും ഭാവനയിൽ ഈ ലോകത്തെക്കാൾ വിശദമായി അനുഭവിക്കാവുന്ന ഒരു ലോകം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഈ ആദ്ധ്യാത്മസിദ്ധിക്കു് യോഗവിദ്യ എന്നു നമ്മൾ പറയും. യോഗവിദ്യയാൽ സിദ്ധിക്കുന്ന ആനന്ദം ഭക്തിയിൽകൂടി അക്ഷരശ്ലോകന്യർക്കും പോലും കൈവരും. അപ്പോൾ അതു പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ ഭാഷയില്ലാതെ ആവുകയും ചെയ്യും. സ്ത്രീപുരുഷ ബന്ധത്തെ മാതൃകയാക്കി യന്ത്രഘടനയിൽ മുന്നോട്ടു പോയപോലെ തന്നെ ഈ ആനന്ദവും ഈ ബന്ധത്തെ ആസ്പദമാക്കിയെ വാക്കുകൾ കൊണ്ടു വിവരിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. ലോകത്തിനു് ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഉണർവു നൽകിയ ഉപദേശങ്ങളിൽ എല്ലാം ഈ സങ്കല്പം നമ്മൾ കാണുന്നുണ്ടു്. ഉത്തമഗീതത്തിലും ക്രിസ്തുവിന്റെ നിർമ്മിത കഥകളിലും (parables) ഭാരതീയ ഭക്തിമയ സാഹിത്യത്തിലും ലോകത്തുള്ള എല്ലാ മിസ്റ്റിക്കുകളുടെ വാക്കുകളിലും ഈ ബന്ധത്തിൽ കൂടി പരമാത്മാവിന്റേയും ആത്മാവിന്റെ (ജീവാത്മാവിന്റെ)യും ബന്ധം,

ആത്മാവും അനന്തതയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം, ഇവ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. കൃഷ്ണൻ യോഗേശ്വരനാണ്. കൃഷ്ണന്റെ രാസക്രീഡ ഇത്തരം ഒരു കാവ്യമാണ്. സൽസാഹിത്യത്തിൽ ഇത്തരം കാവ്യങ്ങൾ ധാരാളവുമുണ്ട്. നമുക്ക് പിടി കിട്ടാത്തതു് കഴിയുന്നത്രയും മനസ്സിലാക്കാവുന്ന വിധം സൂചന നൽകാനുള്ള വാക്കുകളാണ് ഇത്തരം കാവ്യങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്. ഈ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം കോശങ്ങളിൽ കാണുന്നവയല്ലായിരിക്കും. എത്തും പിടിയും ഇല്ലാത്ത കാര്യങ്ങളെ വിശദീകരിക്കാൻ ഒരു വഴിയാണ് ഇതു്.

എന്നാൽ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇത്രയും വിഷമമില്ല. ആന്തരാർത്ഥത്തിൽ പിടികിട്ടിയില്ലെങ്കിലും രസിച്ചു ലയിക്കാവുന്ന വിധമാണ് പ്രതിപാദനം. പക്ഷെ ഈ പ്രതിപാദനത്തിന്റെ ഗുണംകൊണ്ടു് കവി ഉദ്ദേശിച്ചിടത്തു് എത്തണമെങ്കിൽ അക്കാലത്തു് വിഷമമില്ലായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അന്നത്തെ ദ്രാവിഡ കവികളെല്ലാം ഭക്തിമാർഗ്ഗക്കാരായിരുന്നു. നമ്മുടെ പാട്ടസാഹിത്യവും ഈ കാര്യം ഓർത്തിരുന്നു. ഈ പാരമ്പര്യം സ്വീകരിച്ചു്, ഇതു് ഉണ്ടെന്നു സങ്കല്പിച്ചും കൊണ്ടാണ് ചെറുശ്ശേരിയും മുന്നോട്ടു പോകുന്നതു്. അല്ല, വിടനായ കൃഷ്ണനും വേശ്യക്കുറുമ്പകളായ ഗോപിമാരുമായി നടന്ന മാരലീലയാണ് ഇതു് എന്നു സങ്കല്പിച്ചുംകൊണ്ടു് ഇന്നത്തെ വായനക്കാരൻ ഈ രാസക്രീഡ വായിച്ചാലും ദോഷമില്ല. പക്ഷെ കാവ്യഗുണം മുഴുവൻ മനസ്സിലാകില്ല, എന്നു മാത്രം.

ഈ മഹാ നാടകത്തിന്റെ രംഗം ഒരുക്കുന്നതു് അതിമോഹനമായ ഒരു സന്ധ്യാവർണ്ണനയോടുകൂടിയാണ്. *

അസ്താചലത്തിൽമെത്തിയിരുന്നൊരു—
പുത്തൻ നിറമാണ്ട ചെമ്പരുത്തി
ഒക്കെ വിരിഞ്ഞു പരന്നകണക്കെയ—
ദിക്കുകളൊക്കെ ചുവന്നുതപ്പോൾ
തിണ്ണം നടന്നുടനർക്കൻ തൻ തേരുമാ—

* ഈ വർണ്ണന ബയറന്റെ ഒരു വർണ്ണനയോടു് സമമാണ് എന്നു് പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

യർണ്ണവം തന്നിൽ പതിക്കുന്നേരം
ബാഡവനാകിയ പാവകൻ തങ്കലെ
വേഗത്തിൽ ചെന്നങ്ങു വീഴ്കയാലെ
ജ്വാലകൾ മാലയായ് കത്തിയെഴുന്നിട്ട
ചാലവെ വന്നതോയെന്നു തോന്നും
ചാലെപ്പതിതനാം മാർത്താണ്ഡൻ തന്നോട
ക്കാലത്തു സംഗമ മേൽക്കുകയാൽ
താരങ്ങളാകുന്ന മുദ്ധരിച്ചിട്ട
പോകത്തുടങ്ങിനാൾ സന്ധ്യമെല്ലെ'

ഭ്രഷ്ടനായ നമ്പൂരിക്ക് ഭ്രഷ്ടിനു കാരണമായ സംഭവം നടന്നതിനു ശേഷം ഭാര്യയുമായി ബന്ധം ഉണ്ടെന്നു തെളിഞ്ഞാൽ ആ ഭാര്യയും ഭ്രഷ്ട കല്പിക്കപ്പെട്ടം. ഇങ്ങനെ പതിതനായ മാർത്താണ്ഡനെ നമ്പൂരിയായും സന്ധ്യയെ വേളിയായും (അകത്തോളായും) പതിതപം ആരോപിച്ച് മുദ്രയടിക്കപ്പെട്ടവളായും വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടന്നതു് സന്ധ്യാവർണ്ണനയെ കൂടുതൽ ഹൃദ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. സന്ധ്യ രംഗത്തു നിന്നു പോയപ്പോൾ രാത്രിയായ താർത്തേൻ മൊഴിയുടെ വരവായി. അവളുടെ മുടിയഴിച്ചു വിരിച്ചതിനോടെ ഇരുട്ടു വന്നു. പിന്നീട്ടുള്ള രാത്രി വർണ്ണനം നമുക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള കൃഷി കായ്മായിട്ടാണ് പറയുന്നതു്.

മന്മഥൻ തൻ പല ബന്ധുക്കളുണ്ടാവാ–
നംബരമായ 1* കഴനിതന്നിൽ
അന്തിച്ചുവപ്പായ പൊന്നിൻകരി * 2 കൊ
ണ്ടന്തിയുഴുച്ചു ചമച്ചു ചെമ്മെ
സുന്ദരമായുള്ളൊരിന്ദുവിത്തൻപൊട്ട–
മന്ദം വിതച്ചു ചമച്ചപോലെ
കോരകമായൊരു താരകപൂരകം
നേരെ വിയത്തിൽ വിളങ്ങിതപ്പോൾ

1* കൃഷിഭൂമി. * 2 കലപ്പ

ഏതായാലും കാമൻ അംബരമായ വിളഭൂമിയിൽ അന്തി ച്ചുവപ്പായ കലപ്പകൊണ്ട് നല്ലവണ്ണം ഉഴതു് ഇന്ദുവിത്തു വിതച്ചു. അതിൽ നിന്നുണ്ടായ മുളകളാണു് നക്ഷത്രങ്ങൾ.

സന്ധ്യയുടെ ചന്തം കണ്ടിട്ടാണു് ചെന്താമരക്കണ്ണൻ ഇന്നു വല്ലിവമാതുമായു് നന്നായ്രമിക്കണം എന്നു് ഓർത്തതു്. കൃഷ്ണനായ ജന്മിയുടെ ഇംഗിതം മനസ്സിലാക്കിയ സേവകനായ ചന്ദ്രൻ കൊഴുവനായ കാമനോട്ടു് ഇതിനുവേണ്ടതെല്ലാം ഒരുക്കാൻ പറഞ്ഞു. പിന്നീട്ടുള്ള വർണ്ണന കുമാരസംഭവം മൂന്നാം സർഗ്ഗത്തിലെ വർണ്ണന ആശ്രയിച്ചാണു്. * ഇതു് കാമദഹനം ചമുവിനും മൂലകന്ദമായോ എന്നു് ആലോചിക്കേണ്ടതാണു്. അത്രയ്ക്കു സാമ്യം ഇവ തമ്മിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. എന്തെന്നാൽ മേല്പുത്തൂരിനുമാശ്രയമാകാവുന്ന കേരളീയ മഹാകവിയെ കാമദഹനക്കാരൻ പകത്തിയാലും ദോഷമില്ല. കാമന്റെ ജൈത്രയാത്രയാണു് ഇതു്; അന്ത്യയാത്രയല്ല. അകമ്പടി സേവിക്കാനുള്ള പുറപ്പാടു് പല കുഴപ്പവും സൃഷ്ടിച്ചു. ഇവിടെയും രഘുവംശവും കുമാരസംഭവവുമാണു് ആദർശം.

ഇങ്ങനെ പ്രഭുവിന്റെ വരവുകാത്തു് സപരിവാരം ഇട്ടമാടമ്പിമാർ ഒരുക്കത്തോടെ നിൽക്കുന്നിടത്തെ വർണ്ണനയിൽ ചില കാര്യം പറയണം.

'ഇച്ഛരതിരണ്ടോരു പിച്ചകം തൻ പൂവു
മച്ചുതൻ കാര്യവും വച്ചു നിന്നതു്' ആലോചിച്ചു രസിക്കേണ്ടതാണു്. ചന്ദ്രന്റെ കളങ്കംപോലും പുത്തൻ സങ്കല്പത്തിനു് വക നൽകുന്നു.

ഉത്തമയാകിയ രോഹിണി തന്നുല
കസ്തൂരി മെയ്യിൽ പുരണ്ടപോലെ

---

* ഈ ഭാഗം പി. കെ. 'കൃഷ്ണഗാഥ'യുടെ അവതാരികയിൽ ചിരിക്കുന്നുണ്ടു്.

നീലിമകൊണ്ടു വിളങ്ങുന്ന തിങ്കളും 1 *
ചാലെമുളച്ചുങ്ങയന്നിതപ്പോൾ

പൂനിലാവു് എങ്ങനെ ഇരുന്ന എന്നതും നോക്കുക.

അംബരമായ വിതാനത്തിൽ തുക്കിന
നിർമ്മല മുല്ലതൻ മാലപോലെ
രശ്മികൾ താണു നിലത്തു പരന്നുടൻ
കശ്മലമായതു പോക്കിനിന്നു.

ഇതിനേത്തുടന്നു് ആമ്പൽ വിടിരുന്നതിനെപ്പറ്റി അസൽ ഒരു കേരളീയ ഫലിതമുണ്ടു്. ഉഗ്രശാസനനായ കാരണവൻ പകൽ പൂമുഖത്തിരുന്നും ചുറ്റിനടന്നും കുട്ടംബാംഗങ്ങളെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നതും രാത്രിയിൽ അയാൾ സംബന്ധവീട്ടിൽ പോയശേഷം തറവാട്ടിൽ അതുവരെ ഒതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞ യുവതികൾ സംബന്ധക്കാരെ ഉത്സാഹത്തോടു സ്വീകരിക്കുന്നതും മറ്റും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതാണു് ഇതു്.

മുഷ്ക്കുടങ്ങിയ പത്മിനീകാന്തൻ ചെ—
ന്നൊക്കവെ മൂപ്പിച്ചു നിൽക്കയാലേ
2 * ഊമ്പാല്യറഞ്ഞങ്ങു കൂമ്പിമയങ്ങിനോ—
രാമ്പൽനിരകളും മെല്ലെ മെല്ലെ
തങ്കരംകൊണ്ടുടനമ്പിൽ തലോടീട്ടു്
സങ്കടമായതു പോക്കിനിന്നാൻ
ഏന്തിയെഴുന്നുള്ളോരാമോദം പൂണ്ടുടൻ
പൂന്തേനാം കണ്ണുനീർ വാർത്തുനിന്നാൾ,

പിന്നീടു് ബാല്യം വിടാത്ത കൃഷ്ണന്റെ യൗവനസ്വഭാവത്തിനു് ഒരു വിശദീകരണം നൽകാനാണു് കവി ശ്രമിക്കുന്നതു്. മായ ജനിച്ചതു് ഗോകുലത്തിലാണു്. മായ

---

1 * രാസക്രീഡയുടെ സ്വഭാവം മുഴുവൻ കൃഷ്ണന്റെ ബാല്യത്തിലെ യൗവനപ്രഭാവംപോലും ഇതിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്.

2 * പൂമ്പൊടി.

യാണ് കൃഷ്ണനെ ഇങ്ങോട്ടുകൊണ്ടുവന്നതും. ഇങ്ങനെമായാമയനായ കൃഷ്ണനു് യൗവനം മുമ്പിൽ നൽകിയതു് അത്ഭുതത്തിനവകാശമുണ്ടോ?

ഇങ്ങനെയുള്ള ശൃംഗാരമാധവന്റെ ഓടക്കുഴൽവിളിയുടെ വർണ്ണന വേണുഗാനംപോലെ സമ്മോഹനമാണു്. ഉദ്ധരിച്ചു് ഉദ്ധരിച്ചു് പരിചയമായി തീർന്ന ഈ വരികൾ ഞാൻ ഇനിയും എടുത്തെഴുതി ഉപദ്രവിക്കുന്നില്ല. ഇതിന്റെ ഫലത്തിന്റെ വർണ്ണനയിൽ രഘുവംശത്തിലുള്ളതും കൂട്ടത്തലും ഉണ്ടു്.

ഗോപിമാരുടെ യാത്ര—

ചാഞ്ഞുചരിഞ്ഞൊരു നൽവഴിയുടെ പോയു്
പാഞ്ഞുതുടങ്ങിനാർ പാൽമൊഴിമാർ
ചാഞ്ഞുചരിഞ്ഞൊരു നേർവഴിയുടെ പോയു്
പാഞ്ഞുതുടങ്ങിനാർ പാൽമൊഴിമാർ

എന്ന വരികൾ രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഒന്നു ചൊല്ലി നോക്കുക. നിങ്ങൾ ഒരു മലയാളം മുൻഷിയോ കോളേജു് പണ്ഡിതനോ, അലങ്കാരശാസ്ത്രം പഠിച്ച ആളോ ആണെങ്കിൽ ഈ വരികളിൽ കേരളീയ കവികൾക്കു് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ മേല എന്നു പറയുന്ന നിരർത്ഥപ്രയോഗത്തിനും പ്രാസനിർബന്ധത്തിനും വേണ്ടി കവിതയെ വല്ലാതെ വലിച്ചു നീട്ടി എന്നു കുറ്റം പറയും. ചാഞ്ഞും ചരിഞ്ഞും എന്ന ആദ്യത്തെ വാക്കുകളും, പോയതും പാഞ്ഞതും എന്നു് പിന്നിട്ടുള്ളതും വേണ്ടതിൽ കൂട്ടത്തലും ഒന്നിനു പകരം രണ്ടു് ഉപയോഗിക്കുന്നതും കാവ്യദോഷമാണെന്നും പറയും. അതുമാത്രമോ, പാൽമൊഴിമാർ എന്നു് ഉപയോഗിച്ചതു സുന്ദരികൾ എന്ന അർത്ഥത്തിലായാലും അപ്രസക്തമാണു് എന്നും പറയും. എന്തെന്നാൽ ശ്രീകൃഷ്ണനു് ഇവരുടെ ശബ്ദത്തിലല്ല ആകർഷണം തോന്നിയതു് സൗന്ദര്യത്തിലാണു് താനും. ഒരു അനാവശ്യമാണെന്നും തോന്നും.

"ഗോപികൾ പോയി ചരിഞ്ഞ വഴിയുടെ"

ന്നു് ഒരു വരിയിൽ കാര്യം ഒതുക്കാമായിരുന്നു എന്നും

പറയും. ശരിതന്നെ. ഈ കുരങ്ങന്മാർ എന്തറിഞ്ഞു വിഭോ എന്നു തന്നെയാണ് ഇതിനു മറുപടി.

ശരി, ചാഞ്ഞു ചരിഞ്ഞ വഴിയിൽ കൂടി നമുക്കും ഒന്നു പോകാം. ഒന്നാമതു ശ്രീകൃഷ്ണൻ വേണുനാദം പുറപ്പെട്ടുവിച്ചതു് കാട്ടിലാണു്. ആ കാട്ടു് തട്ടൊത്ത സമതലമായിരിക്കയില്ല. കുന്നിൽ കയറാൻ ചുറ്റി വളഞ്ഞു വഴികൾ സൗകര്യത്തിനു കാണുകയുള്ളു. അങ്ങനെയാണു് കുന്നിൽ നടപ്പാതകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതും. പിന്നെ ഉയർച്ചയും താഴ്ചയും ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ചാഞ്ഞു ചരിഞ്ഞ വഴി തന്നെ ആയിരിക്കും കുന്നിലും കാട്ടിലും ഉള്ള നേർവഴി. ആദ്യം കാട്ടിൽ കയറുമ്പോൾ പരിചയമില്ലാത്തിടത്തു പതുക്കെ നടക്കാനെ സാധിക്കയുള്ളു. പിന്നെ അല്പം പരിചയം വന്നാൽ വേഗം പോകാനും സാധിക്കും. അതുകൊണ്ടു് പോയതും പാഞ്ഞതും ഈ യാത്രയെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനു് അത്യാവശ്യമാണു്. പിന്നെ കാട്ടിൽ കൂടി കടന്നു പോകുന്നവൻ വഴി ചുറ്റാതിരിക്കുവാൻ നടന്നു നടന്നു തെളിഞ്ഞ ഒരേ പാതയെ തന്നെ സ്വീകരിക്കും. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ വേണുഗാനത്താൽ ആകൃഷ്ടരാകുന്നതു സംഗീതവാസനയുള്ളവരായിരിക്കുമല്ലോ. അപ്പോൾ ശബ്ദഗ്രഹണത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന 'പാൽമൊഴിമാർ' എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതും ശരിയാണു്. ഇങ്ങനെ ഔചിത്യമുള്ള സഹൃദയനു് ഈ വാക്കുകൾ എല്ലാം അർത്ഥവത്താണു് എന്നു സമർത്ഥിക്കാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ ഇതു് (ഒറ്റ) അർത്ഥം മാത്രമെ ആകുന്നുള്ളു.

കവിയും ഗദ്യകാരനും, നമ്മളും ഒരേ വാക്കു് ഉപയോഗിക്കും. പക്ഷെ നമ്മൾ വാക്കു് ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ മലക്കറിക്കടയിലെ കച്ചവടമാണു് നടക്കുന്നതു്. അധികം ആയുസ്സില്ലാത്ത സാധനങ്ങളുടെ കൈമാറ്റം ആയിട്ടാണു് ഇതിനെ കണക്കു കൂട്ടേണ്ടതു്. നിത്യോപയോഗത്തിനു് ഇതു് അത്യാവശ്യമാണു്. ഗദ്യകാരൻ പലചരക്കുവ്യാപാരിയാണു്. കുറച്ചുകാലംമാത്രം ആയുസ്സുള്ള വ്യാപാരമാണു് അവിടെ നടക്കുന്നതു്. എന്നാൽ കവി ഒരിക്കലും ഒളിമ

ങ്ങാത്തതും വിലയിടിയാത്തതും ആയ രത്നവ്യാപാരമാണു ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ അറിയാതെ രത്നവ്യാപാരി മുക്കുപണ്ടങ്ങൾ വിൽക്കും. പലചരക്കുവ്യാപാരി വിലയറിയാതെ അജ്ഞനക്കല്ലാണെന്നു കരുതി വജ്രം തന്നെ വിറ്റെന്നുവരും. മലക്കറിക്കടയിൽ സൗഭാഗ്യമുള്ള പൂക്കളും ചിലപ്പോൾ വിൽക്കപ്പെട്ടും. മനുഷ്യോപയോഗം ഉള്ളതാണിവരുടെ വ്യാപാരങ്ങൾ. പക്ഷേ, കവിയുടെ വ്യാപാരമാണു് ഇവിടെ അത്യുത്തമമാകുന്നതു്. ചെറുശ്ശേരി, കേരളത്തിലെ അത്യുത്തമരത്നവ്യാപാരികളിൽ അഗ്രഗണ്യനാണു്. തൂക്കിയും, ഉരച്ചും, തീയിലിട്ടും നോക്കിയാലും അദ്ദേഹം വിൽക്കുന്ന ചരക്കിനു് വിലയിടിയുകയുമില്ല. അത്തരം വ്യാപാരമാണു് ഈ വാക്കുകളിലും കാണുന്നതു്. ആത്മാവിനെ അറിയുവാൻ, ആത്മാവിൽ ലയിച്ചു്, വ്യക്തിത്വം മറന്നു്, പരമാനന്ദത്തിൽ ലയിക്കാൻ, യോഗവിദ്യയാണു് ഉത്തമം. മൂഢഭക്തി ഏറ്റവും താണതാണു്. ആ നിലയിൽപോലുംഗോപികമാർ എത്തിയിരുന്നില്ല. കൃഷ്ണന്റെ അന്തഃസൗന്ദര്യത്തെപ്പറ്റി ഒരു ചിന്തയും ബോധവും അവർക്കില്ല. എന്നാൽ അവരിലും കൃഷ്ണനിലും കൂടികൊണ്ട ആനന്ദം (ബ്രഹ്മം) തമ്മിൽ ആകർഷിക്കപ്പെടാൻ വേണുഗാനവും, അതിന്റെ സംഗീതഗുണം മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ഗോപിമാരുടെ ശബ്ദഗുണവും കാരണമായി. അപ്പോൾ പാൽമൊഴി എന്ന പ്രയോഗം സ്ഥാനത്തണിഞ്ഞ ആഭരണംപോലെ സൗന്ദര്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണു്. പാലിന്റെ ഗുണം വെണ്മയാണു്. ഗോപികമാരുടെ ഹൃദയവും കൃഷ്ണപ്രേമത്താൽ ശുദ്ധമാണു്. അങ്ങനെ ഈ പദപ്രയോഗത്തിനു് കൂടുതൽ ഔചിത്യവുമുണ്ടു്. ലക്ഷ്യത്തെപ്പറ്റി ഒരു സാമാന്യ ബോധമേ അവർക്കുള്ളൂ. ശരിയായ വഴി നിശ്ചയമില്ലെങ്കിലും ചാഞ്ഞും, ചെരിഞ്ഞും, മുള്ളും കല്ലും നിറഞ്ഞ വഴിയിൽ ഇരുട്ടിൽ ഇവർ സഞ്ചരിച്ചതു കാട്ടിൽകൂടിയാണു്. ഇങ്ങനെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഈ പദങ്ങൾ എല്ലാം അർത്ഥവത്താകും. ഇവയുടെ ഔചിത്യവും വെളിവാകും. മുൻപു് ഉദ്ധരിച്ച വരികളിലെ—

പൂർണ്ണസമ്മദരസാർണ്ണവംകമപിയോഗി യോഗ്യ
മനുഭാവയൻ
ബ്രഹ്മശങ്കരമുഖാനപിഹപശ്ര പാംഗനാസുബ
ഹുമാനയൻ
ഭക്തലോക ഗമനീയരൂപ കമനീയകൃഷ്ണ പരി
പാഹിമാം.

എന്നതു് കൃഷ്ണഗാഥയുടെ സ്തുതിയായി മാറുകയും ചെയ്യും.

(യോഗികൾക്കു മാത്രം അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്ന അവാങ്മനസഗോചരമായ പരമാനന്ദസമുദ്രത്തിൽ [കൃഷ്ണഗാഥയെക്കൊണ്ടു്] ആറാടിച്ചു ശിവൻ, ബ്രഹ്മാവു് [നിസ്തുല്യരായ പണ്ഡിതന്മാർ] മുതലായവർക്കു ബഹുമാനം തോന്നിച്ചു് വിളങ്ങിയ ഭക്തജനങ്ങൾക്കുപോലും സുഗമ്യനും സവ്വഗുണനിധിയും ആയ അങ്ങു് [കൃഷ്ണഗാഥാ കത്താവു്] ഞങ്ങളെ രക്ഷിച്ചാലും [രക്ഷിച്ചു] (ഭാഷയ്ക്കു മെച്ചംവരുത്തി)

ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രതിപാദനം നിറഞ്ഞ ചെറുശ്ശേരിയിൽ കഷ്ടണമില്ല എന്നു് എങ്ങനെ പറയും.

ഈ നാടകത്തിലെ നായികമാരായ ഗോപിമാരെ വേണ്ടവിധമുള്ള സ്വീകരണം നൽകിയാണു് അരങ്ങത്തേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതും.

തുമ കലർന്നുള്ള പൂമരമോരേന്നേ
കാമിനിമാരങ്ങു ചെല്ലുന്നേരം
മേനിയിൽ മേവിന പൂവുകൾ പൂണ്ടിട്ട–
ങ്ങാനായമാതർതന്മുന്നിൽ നിന്നു്
കൂകുന്ന കോകില നന്മൊഴികൊണ്ടപ്പോൾ
സ്വാഗതമെന്നങ്ങു ചൊല്ലിപ്പിന്നെ
പൂമലരാകിയ ജാലങ്ങൾ തന്നെയും
കാമിനിമാർ മെയ്യിൽ തൂകിത്തൂകി
പൂന്തേനായ്മേവുന്നോരർഘ്യജാലംകൊണ്ടു്
കാന്തമാർ ക്ലാന്തിയെപ്പോക്കിനിന്നു
നാരിമാരന്നേരം നാഥനായുള്ളവൻ
ചാരത്തു ചെന്നുടൻ നിന്നുചെല്ലെ

ലോചനാദീധിതി ജാലമതാകിന
മാലകൾ ചാർത്തിനാർ മെയ്യിലെങ്ങും *

എന്ന സങ്കല്പം പഴയതാണെങ്കിലും മലയാളഭാഷയിൽ പുതിയതാണ്.

അലങ്കാരം വാരി അണിയിക്കാൻ അലംഭാവം വരാത്ത കവി തന്നെയാണ് കൃഷ്ണന്റെ മുഖപടിയിൽ സ്വഭാവോക്തിമാത്രം എടുത്തുകാണിക്കുന്നതും. അതിൽ രാഗത്തിന്റെ മർമ്മംപോലും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടുകയും പരമാത്മാവിന്റെ പ്രകൃതം സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചാരത്തുപോരികെൻ നാരിമാരെല്ലാരും
ദൂരത്തു നിൽക്കുന്നതെന്തിങ്ങനെ
ഇന്നല്ലോയെൻ കണ്ണു ചാലെക്കുളർക്കുന്നു—
തിന്നല്ലേയെന്നുള്ളം ചീർത്തുനിന്നു
നിങ്ങളിക്കാനനം തന്നിലെ വന്നതു
മംഗലമായ് വന്നതെങ്ങൾക്കിപ്പോൾ
നിങ്ങളെയിങ്ങനെ ചാരത്തു കാണ്മാനാ—
യെങ്ങൾക്കു വൻകൊതിയുണ്ടല്ലോ താൻ
തങ്ങൾക്കുമവ്വണ്ണമുണ്ടാകിലായല്ലോ—
യെങ്ങൾ കൊതിക്കുന്നതുണ്മയാവു

എൻ, നിങ്ങൾ, യെങ്ങൾ, എന്ന പദങ്ങൾ അർത്ഥമറിഞ്ഞു് ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് പ്രേമത്തിന്റെ അന്യോന്യാലംബഭാവം തെളിയുന്നതു്.

കൃഷ്ണന്റെ അലസമായ മുഖപടിയും ഗോപികാദുഃഖവും താദ്രൂപ്യമായിച്ചു രസിക്കണം.

---

* നീലോല്പലമാലയുമിട്ടിടിനാൾ (രാമായണം സീതാസ്വയംവരം)
ലോലനീലവിലോചനോൽപല
മാലികാപരിലേഖനം
മേളമോടു വളർത്തുനീളെ വിലാസിനി (പാർവതീസ്വയംവരം)
കരിന്താരണി മാല മോഹമായ് നിർമ്മിച്ചും. (ആശാൻ)

കണ്ണൻതൻ മാനസം പെണ്ണുങ്ങൾ കണ്ണിലെ
കണ്ണുനീർ കണ്ടപ്പോൾ ഖിന്നമായി

എന്ന ആശയം പല വിധത്തിൽ ഭാഷയിൽപകർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇതിനോളം പതുപതുപ്പു് അവയ്ക്കൊന്നിനുമില്ല.

'കൗടില്യമുണ്ടിവനെന്നുള്ളതെങ്ങുമേ–
മൂഢന്മാരായോക്ക പാഠമല്ലോ'* 1

എന്ന കുത്തുമൊഴിയും ഏറെ വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്നതാണു്.

പിന്നീടാണു് സാക്ഷാൽ അഭിനയം. രണ്ടുവിധത്തിലാണു് ഇതിനു മെച്ചമുള്ളതു്. ശൃംഗാരത്തിന്റെ സംഭോഗ വിപ്രലംഭ ഭാവങ്ങളുടെ എല്ലാപിരിവുകളും സലക്ഷണം ഇതിൽ അലങ്കാരശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഉദാഹരിക്കാൻ തക്കവിധം ഉൾപ്പെട്ടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു് വായിച്ചു് രസിച്ചു് ലയിച്ചു് മതിമറന്നുപോയ നമ്മൾ ഓർക്കുകയില്ല. അതുക്കു് മനഃഷ്യമൂല്യം അതിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടു്. അതാണു് രണ്ടാമത്തെ മെച്ചം.

നമുക്കു് കാട്ടിലെ ഗോപിമാരെ കുറച്ചുകൂടി പിൻതുടരാം.

പെണ്ണുങ്ങളെല്ലാരും കള്ളം കളഞ്ഞുടൻ
കണ്ണനോട്ടുള്ള മിണങ്ങീ ചെമ്മേ
ഒക്കെ മദിച്ചു പുളച്ചു തുടങ്ങിനാർ
ദുഃഖമകന്നുള്ള മൈക്കണ്ണിമാർ * 2

ഗോപികമാർ കള്ളം കളഞ്ഞതുപോലെ ചെറുശ്ശേരി ഇവിടെ അലങ്കാരഭ്രമവും ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. ആ വർണ്ണനയെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ തന്നെ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞാൽ മതി.

നീറ്റാറ പൂവെല്ലാം നീളെ പറിച്ചുടൻ
ചൂടിത്തുടങ്ങിനാരെല്ലാരുമേ

1* ധർമ്മം ഖലുതേ വചനം കർമ്മതുനോ നിർമ്മലസ്യവിശ്വാസം (നാരായണീയം)

2* തവവിലോകനാദ്ഗോപികാജനപ്രമദസങ്കുലാ: (നാരായണീയം)

കേടറ്റ രാഗങ്ങൾ പാടിത്തുടങ്ങിനാ–
രാടിത്തുടങ്ങിനാരാദരവിൽ
ഓടിത്തുടങ്ങിനാർ, ചാടിത്തുടങ്ങിനാർ
പാടിത്തുടങ്ങിനാർ ഗാനങ്ങളും
തേനൂറുന്ന പൂവുകൾ മെല്ലെ പറിച്ചുടൻ
മാനിച്ച മൗലിയിൽ ചൂടിച്ചൂടി
നെഞ്ചിൽ നിറഞ്ഞൊരു കൗതുകം തന്നാലെ–
പുഞ്ചിരി സന്തതം തൂകിത്തുകി––

മന്ദമാരുതനെ കൃഷ്ണൻ വർണ്ണിക്കുന്നത് 'ഋതുസംഹാര'ത്തിലെ ആശയം കൊണ്ടാണ്. അതു കൃഷ്ണനും ചേരും.

ജാരനായ് നിങ്ങൾക്കിന്നാരുമറിയാതെ–
പോരുമിത്തെന്നലെ ഞാനറിഞ്ഞേൻ
ചന്ദനക്കുന്നിന്മേൽ ചാരെമറിഞ്ഞിട്ട–
ചന്തമായ് നിന്നാനങ്ങന്തിയോളം
മാലമയക്കായ കാലം വരുന്നേരം–
മാലേയം തന്നണം മെയ്യിൽ പൂചി
കുന്തലഴിച്ചു മയക്കിച്ചമച്ചിട്ട–
ചീന്തിത്തുടങ്ങിനാർ മെല്ലെമെല്ലേ
ധൂർത്തതന്നെയിത്താർതെന്നലോളമി–
ന്നോക്കുമ്പോൾ മറെറങ്ങും കണ്ടൂതില്ല.
ഈ കൗശലം തന്നെയാണ് സംഭോഗത്തെ–
ചേണറുനിന്നൊരു പങ്കജം തന്നീതെ–
കാണായി വന്ന നൽതുണീരങ്ങൾ
അഞ്ചിതമായൊരു പൊൽക്കമ്പം തന്നീതെ
തിങ്കൾക്കിടാങ്ങൾ തന്നങ്കുരങ്ങൾ
ഓക്കമല്ലേതുമക്കണ്മായം തന്നായം–
കാക്കാലം കാണായീ പാക്കുന്നേരം
കാർമുകിൽ തന്നോടിണങ്ങി വിളങ്ങുന്നോ
രോമൽ വലാകങ്ങൾകാണായ്വന്ന
കണ്ടായമിങ്ങനെ കാണുന്നനേരത്തു
പൊന്നെലിമാരായ വല്ലരിമാർ

തങ്ങളെകൈവിട്ടചെയ്തൊരുവേലതൻ
ഭംഗികൾ ഞാനിങ്ങു ചൊല്ലവല്ലേൻ
എന്തൊരു വല്ലവിമാരുടെ പൗരുഷം
ചിന്തിച്ചതോറുമങ്ങൽഭൂതം താൻ

രാസക്രീഡാരംഗം ഒരുക്കുന്നതും ദേവഗണം വന്നു കാണുന്നതും ആകാശത്തെ ജ്യോതിസ്സുകൾ വിളങ്ങുന്നതും എല്ലാം മലയാളത്തിന്റെ ധർമ്മവും മർമ്മവും അറിഞ്ഞ കവി എങ്ങനെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു എന്നു വായിച്ച് എല്ലാവരും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു തന്നെയാണു്. ഭാഗ്യം കൊണ്ടു് പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ കയറി തിക്തകഗുണം ഇവയ്ക്കു് കൈവന്നിട്ടില്ല. ഗോപിമാർ കൃഷ്ണനെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഭാഗം മാത്രമേ ഞാൻ ഇനി ഉദ്ധരിക്കുന്നുള്ളു; ഒരു ദേവസ്ത്രീ രാസക്രീഡ കണ്ടിട്ടു പറഞ്ഞ അഭിപ്രായമാർക്കും:

കാർമുകിൽപോലെയവന്നു നിറംതന്നെ
കാർകുഴലൊട്ടുണ്ടുകെട്ടിച്ചെന്നേ
കയ്യിൽകുഴലുണ്ടു കാലിൽ ചിലമ്പുണ്ടു
മെയ്യിലാമാൺപുറപൂൺപുമുണ്ടേ
മഞ്ഞൾ നിറന്തൊരുകുറയുട്ടുണ്ടു്
മഞ്ഞുളമായ മൊഴിയുമുണ്ടേ
നെറിമേൽ താണ കുരുൾനിരയുമുണ്ടു
നേരില്ലാതെയൊരു കാന്തിയുണ്ടേ
കുങ്കുമംകൊണ്ടു തൊട്ടകുറിയിട്ടുണ്ടു്
കങ്കണമുണ്ടു കരങ്ങളിലും
പെണ്ണുങ്ങൾ നെഞ്ചകം തന്നെപിളക്കുന്ന
പുഞ്ചിരിയുണ്ടുടൻ കൂടെക്കൂടെ
ഉള്ളിലിണങ്ങിനേനെന്നുതോന്നുന്ന
കള്ളനോക്കുണ്ടുടൻ കൂടെക്കൂടെ

ആദ്യത്തെ വരികളിൽ സരസമായി വരച്ച ചിത്രം ഒടുവിലത്തെ വരികളിൽ ചെയ്ത മിനുക്കുപണികളാൽ സജീവമായി നമ്മുടെ നടുവിൽ ചരിക്കുന്ന അതിസുന്ദരനായിത്തീരുന്നു.

കണ്ടേനേ കണ്ടേനേ കൺകുളിർക്കുംവണ്ണം
ഇണ്ടലാകുന്നതേ കണ്ടനേരം

എന്നു് ചെറുശ്ശേരിയുടെ മഹിമ കണ്ടപ്പോൾ അക്കാലത്തും പിൽക്കാലത്തും കവികൾ പറയാതിരുന്നുകാണില്ല.

'ഗോവിന്ദൻ മേനിയായുള്ളൊരു മന്ദരം—
ഗോപിമാർ മാനസ വാരിധിയിൽ'

മുങ്ങിക്കിടന്നതു് ആദികൂർമ്മമെന്നപോലെ കൃഷ്ണഗാഥക്കാരൻ പൊങ്ങിച്ചു വെട്ടപ്പെട്ടത്തി. രസരാജനായ ശൃംഗാരത്തിനെ രംഗനാഥനായ കൃഷ്ണന്റെ കൂട്ടുകാരനാക്കി, വിടഭാഷണത്തിലേക്കുതാഴ്ത്താതെ ഭക്തിയിലേക്കു ചുവട്ടിക്കയറുവാനുള്ള പടി മാത്രമാക്കി. മറ്റു മിശ്രഭാഷാകവികളുടെ തോളുവെക്കാതെ, മണിപ്രവാള കവികളുടെ അഴിഞ്ഞാട്ടത്തിൽ ഭ്രമിക്കാതെ, പരപ്പും ആഴവും ഗാംഭീര്യവുമുള്ള സാഹിത്യസാഗരം ഭഗീരഥനൊപ്പം നല്ല ഭാഷകൊണ്ടു് നിറയ്ക്കുകയാണു് ചെറുശ്ശേരി ചെയ്തതു്. ഇതിൽ കുളിക്കുകയും തർപ്പണം ചെയ്യുകയുമാണു് മറ്റു കവികൾ പിന്നീടു ചെയ്തതും. ഈ കാവ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാം തികഞ്ഞുകാണുന്നതു് രാസക്രീഡാഘട്ടത്തിലുമാണു്. അതാണു് ചെറുശ്ശേരിയിലെ രാസക്രീഡയുടെ മെച്ചം.

'കല്ലിൽനടത്തീട്ട കാലെല്ലാം നോകുന്നു—
മെല്ലെ നീയെന്നെയെടുക്കവേണം'

എന്ന ഭാഷാകവിത പല കവികളോടും പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഒരുതടവുംകൂടാതെ—

'എൻകഴുത്തിങ്ങനെ നിൽക്കുന്ന നിന്നുടെ—
സങ്കടംപോക്കുവാനല്ലയോ താൻ'

എന്ന ചെറുശ്ശേരി പറഞ്ഞു. അതു് അദ്ദേഹം രാസക്രീഡയിൽ പാലിക്കയും ചെയ്തു.

ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഗൌരവം

ഒരു കഥ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. കൃഷ്ണഗാഥ മിക്കവാറും വായിച്ചുകേട്ടപ്പോൾ ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഗുരു പറഞ്ഞതത്രെ—

'ഇതിൽ ഉപ്പില്ല'. ഒട്ടവിലത്തെ വേദാന്തപരമായ സ്തോത്രങ്ങൾക്കുടി കേട്ടപ്പോൾ 'ഉപ്പുണ്ട്, പക്ഷെ ഇളക്കിച്ചേർത്തിട്ടില്ല' എന്നും പറഞ്ഞതെ!

ചെറുശ്ശേരിയിലെ വൃത്തവും ഇതിവൃത്തവും ശൃംഗാരത്തിനും ഫലിതത്തിനും മാത്രമാണ് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്, ഉപകരിക്കുന്നതു്, എന്നു പറയാറുണ്ടു്. കാളിദാസനും വീരരസം പ്രതിപാദിക്കാൻ വിദഗ്ധനല്ലെന്നു ചിലർ പറയാറുണ്ടു്. ഈ കായ്ങ്ങളെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം പറയുംമുമ്പു് ഇത്തരം രംഗം എങ്ങനെ കവികൈകായ്ം ചെയ്യുന്നു എന്നു നോക്കാം.

ആദ്യം കംസന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു കടന്നുചെല്ലാം. നാരദൻ കൃഷ്ണന്റെ ജന്മരഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തി. കംസൻ നേരെ വസുദേവന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി. നാരദൻ തടയുകയാൽ ഭഗിനിയും ആവുത്തനും മൂതരായില്ല*പിന്നെ രാജസദസ്സുകുടി. അവിടെ നടന്നതു് ഭാഗവതത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

'കാട്ടിൽ പശുക്കളെ മേച്ചുകഴിയുന്ന—
കാട്ടാളർപോൽ നിരാധാരികളാകുന്ന
ഗോഷ്വവാസർ രാമകൃഷ്ണർ ഭവാനിന്നു—
കോട്ടംവരുത്തുവാനാളെന്നുചൊന്നതും
ശ്രേഷ്ഠമതേപരമാർത്ഥമായുംവരാ—
ശ്രേഷ്ഠനാംസിംഹത്തെക്കൊല്ലുമോജംബുകം'?

എന്നതു്

ആഭാസനായൊരു ഗോപാലബാലകൻ—
വ്യാപദിക്കുംനമ്മെയെന്നോചൊന്നു?

എന്നു് ചുരുക്കുന്നു.

ഗോമായുകൊല്ലുന്നസിംഹത്തെ—യെന്നതി-
പാർമേലെങ്ങെങ്ങാനുണ്ടോകേൾപ്പൂ?

എന്നു് ഒട്ടവിലത്തെ ആശയം അതുപോലെതന്നെ പറ

* ചിറത്തോടെ ഭയ്യാവൊട്ടകൂടിട്ടുനാൾ ബന്ധിപ്പാൻ വസുദേവരെ, അരചാചങ്ങലകൊണ്ടേ—(ഭാഗവതം—രാമപ്പനിക്കർ)

യുന്നു. ബന്ധുക്കളുടെ കാര്യം പറയുമ്പോൾ വിവിധനെ പ്പറ്റി വിട്ടുപോയി.

'വൈരിയാകുന്നവൻ ദുർബ്ബലനെങ്കിലും
വേരോടെനാശം വരുത്തുന്നതുത്തമം'

എന്ന ഭാഗവതത്തിലെ ഈരടിയെ

വമ്പനല്ലായ്കിലുമിന്നിവൻതന്നെ നാം
തമ്പന്ന(മാപന്ന)മാക്കണം മൃക്കുമുമ്പേ
വൈരിയായുള്ളവൻ വീരനല്ലായ്കിലും
വൈരസ്യമാർക്കുമേ പാർക്കുംതോറും
കണ്ടകംതന്നുടെയങ്കുരമെങ്കിലു
മിണ്ടലാക്കീടുമെന്നുണ്ടുഞായം.

എന്നു വികസിപ്പിക്കുന്നു.

'മുഷ്ടിയുദ്ധേന ചതിച്ചവർതന്നെയും
മുഷ്ടികർ ചാണൂരനാദികൾ കൊല്ലണം'

എന്നതു്

മല്ലുകൾകൊണ്ടുകളിക്കണമെന്നിട്ടു—
മെല്ലെവിളിച്ചുങ്ങട്ടുത്തുകൊള്ളു
കൈക്കൽവരുന്നേരമൊക്കെഞെരിക്കണം—
ചക്കിലകപ്പെട്ടൊരിക്ഷുപോലെ'

എന്നു് സോദാഹരണം വിവരിക്കുന്നു. കംസൻ അക്രൂരനു നൽകുന്ന നീണ്ട നിർദ്ദേശത്തിനു് അക്രൂരൻ മുപടി പറയുന്നതും ചെറുശ്ശേരി വിട്ടുകളഞ്ഞു. പുരാണ കർത്താവിനേക്കാൾ കവി പ്രസന്നനായതു് ന്യായം. പക്ഷെ ദേവകീവസുദേവന്മാരെ കംസൻ ബന്ധിച്ചതു് വിട്ടുകളഞ്ഞതു് തെറ്റുമാണു്. എന്തെന്നാൽ പിന്നീടു്—

'ചങ്ങല പൂണ്ടുള്ളോരച്ഛനമ്മയ്ക്കും
മംഗലം നൽകുവാൻ ചെന്നുമുമ്പിൽ'

എന്നു പറയുന്നുമുണ്ടു്. അപ്പോൾ ബന്ധിച്ചകാര്യം പറയുവാൻ വിട്ടതു് പന്തിയല്ലതന്നെ.

വേണമെങ്കിൽ വഷളാക്കാവുന്ന രംഗമാണു് കുബ്ജയുടെ കൂനു നിവർത്തതു്. എന്തെന്നാൽ—

'ദാരസംയുക്തരല്ലാത്ത പാന്ഥക്കിഹ
സാരസലോചനേ നീയേഗതിയല്ലോ,
കാമുകന്മാക്കുതാപംകളഞ്ഞീടുന്ന

കാമിനി' എന്നു് പുരാണകത്താവു് കുബ്ജയെപ്പറ്റിപറയാൻ,(കൃഷ്ണനെക്കൊണ്ടു് പറയിക്കാൻ) മടിക്കുന്നമില്ല. ആദ്യം തുടക്കം ഈവഴിക്കാണെന്നു തോന്നുകയുംചെയ്യും. എന്തെന്നാൽ—

അബ്ജത്തെവെന്നുള്ളൊരാനനമാണ്ടോരു
കുബ്ജവരുന്നതു കാണായപ്പോൾ

എന്നു തുടങ്ങിയ വർണ്ണനയും

*സുന്ദരിമാരുടെ മൗലിയായുള്ളനിൻ
മന്ദിരംചാരത്തോ ദൂരത്തുതോ
എങ്ങുന്നുവന്നുനീ യെങ്ങിനെ പോകുന്നു
തെങ്ങൾതൻ ചാരത്തു വന്നതെന്തേ
നീയാരെന്നുള്ളതു പാരാതെ ചൊല്ലണം
നീലവിലോചനേ നമ്മോടിപ്പോൾ'

എന്നു ഭഗവാക്കു ചൊന്നിട്ടാണു് കുറിക്കൂട്ട ചോദിക്കുന്നതു്. രാസക്രീഡയിൽ എല്ലാമഴിച്ചുവിട്ട കവിയാണു് വിടഭാവത്തിലേക്കു താഴാതെ, അതിനു പുരാണകത്താവു് അക്കാലത്തെ നാട്ടനടപ്പനുസരിച്ചു് വച്ചുകൊട്ടത്ത വഴികണ്ടില്ലെന്നു ഭാവിച്ചു് ഈ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിപ്പിക്കുന്നതു് എന്നുമോക്കണം. ഇവിടെ കുബ്ജ പുരാണത്തിലെ കുബ്ജയേക്കാൾ വായാടിയുമാണു്. തന്റെ ജോലി പറഞ്ഞിട്ടു് അവൾ കൃഷ്ണനോടു ചോദിക്കുന്നതു് കവിയുടെ സ്വന്തമാകാൻ മതി.

'കാമനെന്നെല്ലാരും നിന്നെയോചൊല്ലുന്നു—
കാന്തിയെക്കാണുമ്പോഴെന്നതോന്നും

---

*അംഗനമാർമണി മൗലേ നീയാരെടോ
മംഗലമാംകുറിക്കൂട്ടിതാർക്കുള്ളതു
അംഗരാഗമിതു ഞങ്ങൾക്കുനൽകുകിൽ
മംഗലംവന്നുകൂടും നിനക്കിപ്പൊഴേ

(ഭാഷാഭാഗവതം)

പൂവില്ലായ്നിന്നതു ചില്ലിയോചൊല്ലുനീ—
പൂവമ്പായ്നിന്നതു കൺമുനയോ?'

ഇവിടെ ഗൌരവം കുറയുന്നില്ല. കുന നിവന്ന രംഗം ഭാഗവതത്തിൽ നീട്ടിവർണ്ണിക്കുന്നതു—

കാൽവിരൽ കൊണ്ടവൾ കാലുമേലൂന്നിച്ചു—
കൈവിരൽകൊണ്ടുമുയത്തിപ്പിന്നെ
ആനനം താഴ്ത്തീട്ടു മുന്നിച്ചുപൊങ്ങിച്ചാൻ—
മാനിനിതന്നുടെ മേനിപിന്നെ

എന്നു ചുരുക്കി. പക്ഷെ—

കീഴ്പ്പോട്ടപോയൊരു നാരിതാനന്നേരം
മേൽപ്പെട്ടവായ്പോട്ട പൊങ്ങിനിന്നാൾ
കണ്ണനെത്തീണ്ടിന പുണ്യംകൊണ്ടന്നേരം
വിണ്ണിൽകരേറുവാനെന്നപോലെ.
... ...
മാനിനിതന്നുടെമേനിനിവന്പോൾ—
മാരനൊറവില്ലു വളഞ്ഞുതായി—

എന്നു് കായ്യം വിവരിക്കുന്നു. ചായം പുരട്ടിയ വർണ്ണനയാണു് പിന്നീട്ടുള്ളതു്. തുറന്നു പറയാൻ മടിയില്ലാത്ത കുബ്ജ—

'ഉന്മാദനായൊരുമന്മഥൻകണ്ടാലും—
നിന്മൂലമെന്നിൽപ്പൊരുന്നതിപ്പോൾ'

എന്നു പറയുന്നു. കൃഷ്ണൻ പറയുന്ന മറുപടി ഭാഗവതത്തിൽ ഇത്രയേ ഉള്ളു—

ഇന്നൊരുകായ്യംനിമിത്തമായ്പോകുന്നു
മന്ദമെന്യേയതു സാധിച്ചുമോദേന
വന്നീടുവൻ നിൻ ഗൃഹത്തിൽ വൈകിടാതെ

കൃഷ്ണന്റെ മറുപടി കുറച്ചുകൂടികാരണങ്ങൾ കാണിച്ചാണു് ചെറുശ്ശേരി പറയുന്നതു്:

ആയന്മാർ ഞങ്ങൾ നൽകാഴ്ചയുമായിട്ടു
രാജാവെക്കാണ്മാനായ് വന്നതിപ്പോൾ

മുൻപിലെ നിന്നുടെ മന്ദിരം പൂകിലോ
വൻ പിഴയാമല്ലൊ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം
രാജാവെക്കണ്ടിട്ട കാഴ്ചയും നൽകിനാൽ
പാരാതെ വന്നുണ്ടുനിൻ വീട്ടിലും
നേരത്തെ നിന്നോട്ട ചൊന്നതുഞാനെന്നു–
നാരിമാർ നായികേ തേറിയാലും'

ഇവിടെയും ഔചിത്യവും ഗൗരവവുംപാലിക്കുന്നുണ്ട്. എന്തായാലും കുബ്ജയുടെ അപേക്ഷയും കൃഷ്ണൻ (പിൽക്കാലത്തു) സാധിച്ചുകൊടുത്തു. ഒരു ദിവസം ഉദ്ധവരുമായി കൃഷ്ണൻ അവളുടെ ഗൃഹത്തിൽ പോയി.

വാരുറു നിന്നൊരു മാരനെറ ചൊല്ലാലെ
ചാരത്തു ചെന്നുടൻ മെല്ല മെല്ലെ
ഔചിത്യമാണ്ടൊരു ലീലകൾ കൊണ്ടുതാൻ
വൈചിത്ര്യം കാട്ടിന കാമിനിതാൻ
ആനന്ദമൂർത്തിയായ് നിന്നൊരു കണ്ണനേ
മാനിച്ചു പുൽകിനിന്നായവണ്ണം
ഉള്ളിലെഴുന്നുനിന്നാശയായുള്ളൊരു
വല്ലിയെ കായ്പിച്ചാൻ വായ്പ്പോടപ്പോൾ

എന്നു് കാര്യം ചുരുക്കി പറയുന്നു. എന്നാൽ സാംഖ്യാചാര്യനായ ഉപശ്ലോകൻ എന്ന പുത്രൻ കൃഷ്ണനു് ഇവളിൽ ഉണ്ടായ കഥ പറയുന്നുമില്ല.*

---

* രാമപ്പണിക്കർ ഇവിടം കുറച്ചുകൂടി നീട്ടിവർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്

'ചെൻറവൻ നാണിച്ചുവീക്ഷണമോട്ട ചെമ്മെ നില്കിൻറവളെ വിളിച്ചാൻ
നിൻറ മികുത്തഖിലേശൻ തിരുവടി നൂതനസംഗമറിഞ്ഞവൾ കരതാർ
ചെന്നു പിടിച്ചുഞെട്ടുത്തമലാത്മാചേതസ്സുഖമൊട്ട ശയ്യായാംവാ
ചെൻറവളെ പുണർന്നാനനുലേപനമൻപൊട്ട നൽകിയ പുണ്യം കൊണ്ടേ
കോമളമാമവനുടെ പദകമലം കൊണ്ടവൾ മുലമേലുരസിമുഖത്തും
താമസ തടവീട്ടാഘ്റാണം ചെയ്തുകളഞ്ഞാൽ താപമശേഷം
ആമതുനാളവളണി മുലനടുവിലണച്ചാശ്ലേഷം ചെയ്തമിച്ചാൽ
മാമറയിൻ മുതലായ മഹാത്മാമനുവരനേ പരമാദമവോടെ

മല്ലയുദ്ധത്തിലും ഈ ഔചിത്യം കാണുന്നുണ്ട്. നീട്ടി യുള്ള വർണ്ണനയുണ്ട് ഭാഗവതത്തിൽ. എന്നാൽ കംസൻ സംബന്ധികളെ എല്ലാം ശിക്ഷിക്കാൻ കല്പനയായ പ്പോൾ—

കൺ ചുവത്തീടിനോരഞ്ചന വർണ്ണൻ താൻ
ചെഞ്ചെമ്മെ മല്ലനെ കൈപിടിച്ചു
അഞ്ചാതവണ്ണമകഞ്ചനു കാണുമാ—
റഞ്ചാറു നൂറു ചുഴറ്റിപ്പിന്നെ
ഭൂതലം തന്നിലെ തല്ലിനാരൊന്നുടൻ

എന്നു മാനുഷികമായ മൂല്യം ഇവിടെയും കൂട്ടുന്നുണ്ട്. പ ക്ഷപാതമില്ലാത്ത ഭാഗവതകർത്താവു് കംസവധം വർണ്ണി ക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്.

തുംഗമാം മഞ്ചത്തിൽ നിന്നു കീഴ്പ്പോട്ടേക്കു
മംഗലൻ തള്ളിവിട്ടീടിനാൻ കംസനേ
രംഗത്തിൽ വന്നു വീണീടിനാൻ കംസനും
വന്നഭീത്യാദിശിസംഭ്രമത്തോട്ടടൻ
നന്ദാത്മജനെ നോക്കീട്ടുന്നതിൻ മദ്ധ്യേ
കൂടവെചാടിനാൻ കൃഷ്ണനതിൻ മീതെ
കൂടി വീണപ്പൊഴേ കംസന്റെ ജീവനും
കൂട്ടവിട്ടു മരിച്ചീടിനാൻ കംസനും
കംസന്റെ ദേഹത്തെ മേദിനി തന്നിലെ
കംസാരി പാദം പിടിച്ചിഴച്ചീടിനാൻ

ചെറുശ്ശേരിയാകട്ടെ—

കേസരി വീരൻ തന്നേണത്തിൻ പോതത്തെ
കേവലം ചെന്നു പിടിക്കും പോലെ

പരമാകിയ മോക്ഷത്തിനെനൽകും പങ്കജലോചനനോടവൾ ചൊന്നാൾ
അരുതേനിന്നെ പിരിവതിനേതുമതിന്നിവിടെ ചിലദിനമെന്നോടെ
പരമസുഖത്തൊട്ടകൂടെരമിപ്പാൻ പാരാതെൻറതിനുടനവണ്ണം
പരമാദരവോട്ട നൽകിനടന്നാൻ മന്നാ ഉദ്ധവരോട്ടം നിജഗേഹം

എന്നു വർണ്ണിച്ചപ്പോൾ ഉപ ശ്ലോകജന്മവൃത്താന്തം പറയുന്നുമില്ല.

പാരം പിടിച്ചങ്ങുള്ളി വിട്ടീടിനാൻ
ദൂരമായുള്ളൊരു ഭൂതലത്തിൽ
പെട്ടെന്നുചാടിനാൻ താനുമന്നേരത്തു
ദുഷ്ടനായുള്ളൊരു കഞ്ചൻ മീതെ
പാരെല്ലാ മീരേഴുമുള്ളിൽ ചുമന്നവൻ
പാരാതെ മേനിയിൽ പാഞ്ഞനേരം
വീരനായ് വീണുകിടന്നൊരു കഞ്ചൻതാൻ
നേരെ പതുങ്ങിനാൻ പഞ്ഞിപോലെ
ജീവനു മന്നേരം കഞ്ചനെ വേറിട്ട
പോവതിനായി തുടങ്ങുന്നേരം
കാർമുകിൽ വർണ്ണൻതൻ മേനിതടഞ്ഞിട്ട
പോകരുതായ്യയാലെന്ന പോലെ
പുണ്യമിയന്നവൻ തന്നുടെ മേനിയോ
ടൊന്നിച്ചു നന്നായി നിന്നുതപ്പോൾ*
ചാർച്ചയെന്നുള്ളതു പിന്നെയു മോർക്കുമ്പോൾ—
ചേർച്ചയായ് വന്നിട്ട മെന്നു ഞായം
വഞ്ചകനാകിലും മാതുലനായൊരു
കഞ്ചനെ തന്നൊട്ട ചേത്താനല്ലൊ

എന്നു് വിശദീകരിച്ചു്, ഒരു സംഭവം കാണാതെ ഭാവിച്ചു നിറുത്തുന്നു. കൃഷ്ണന്റെ വൈരികൾ പറയാറുള്ള സംഭവം, മൃതദേഹത്തെ അവമാനിച്ചതു്, കൃഷ്ണഗാഥാകാരൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നു പോലുമില്ല. എന്നല്ല കംസനെ 'വീരാതതായി'യായി അവതരിപ്പിച്ച കവി അതു മറക്കാതെ വീണുകിടന്നപ്പോഴും വീരത വേറിട്ടില്ലെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. കൃഷ്ണനെ പേടിച്ചും സംഭ്രമിച്ചും കംസൻ നോക്കുന്നു

* മൂന്നുജന്മം കൊണ്ടു് ഈശ്വരനിൽ വൈരം വച്ചു പുലർത്തിയാൽ മോക്ഷം സിദ്ധിക്കും. കംസൻ മൂന്നാമത്തെ ജന്മമാണു്. ഈ അനുഗ്രഹം ഓർത്തും കൊണ്ടാണു് കവി ഇവിടം ഇങ്ങനെ പറയുന്നതു്. വീരനായ ഹെക്ടറുടെ ശവം ആക്കിലീസ് തേരിന്റെ പിറകിൽ കെട്ടിയിട്ട വലിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ കാര്യത്തിൽ ശ്രീരാമനെ മാത്രമേ മഹാത്മാവായി നമ്മൾ കാണുന്നുള്ളു. മരിച്ചരാവണനെ ബഹുമാനിക്കയാണു് ശ്രീരാമൻ ചെയ്യുന്നതു്.

മില്ല. എന്നല്ല ചാർച്ചയും ചേർച്ചയും യോജിപ്പുള്ളതാ ണെന്നും, അമ്മാവനെ തന്നോട്ട ചേക്കുകയേ ചെയ്യുള്ളു എ ന്നും വിശദീകരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെയും ഗൗരവമി ല്ലാത്ത വാക്കുകൾ ഇല്ല. പ്രതിപക്ഷ ബഹുമാനവും ഉണ്ട്. കംസനേയും കൃഷ്ണനേയും അഭിമാനത്തോട്ട കൂടിയാണ് അ വതരിപ്പിച്ചതും മരിപ്പിക്കുന്നതും.

ചെറുശ്ശേരിയിൽ ഉപ്പിന്റെ കഥ പറഞ്ഞല്ലൊ. ദേ വന്മാർ അവതാരകാര്യം സാധിച്ചതിനു് സ്തുതിക്കുന്നതാ യിട്ടേ ഭാഗവതത്തിൽ പറയുന്നുള്ളു. എന്നാൽ വേദാന്ത സാരം ഉൾപ്പെട്ടത്തി ഓരോ ദേവന്മാരെക്കൊണ്ടു് കൃഷ്ണ നെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സ്തുതിപ്പിക്കുന്നതു് ചെറുശ്ശേരി പല ഉദ്ദേശങ്ങൾ സാധിപ്പിക്കാൻ ചെയ്തതാണു്. ഇഴ ഞ്ഞ മഞ്ജരിയിൽ മാത്രമല്ല ഏതു വൃത്തത്തിലും, ഏതു രീതിയിലും, തനിക്കെഴുതാൻ കഴിയുമെന്നും ഏതു വിധ ത്തിലുള്ള ഭാഷയും തനിക്കു കൈകായ്മും ചെയ്യുവാൻ സാ ധിക്കുമെന്നും എന്നാൽ കേരളസാഹിത്യത്തിനു് താൻ നി ട്ടിയെഴുതിയ വിധത്തിലുള്ള ഭാഷയാണു് കൂട്ടുതൽ ഉപകാ രം ചെയ്യുന്നതു് എന്നും അദ്ദേഹത്തിനു് അഭിപ്രായമുണ്ടാ യിരുന്നു. ചില പൊട്ടി സമ്പ്രദായവും വിട്ടൊഴുകുന്ന വർഷകാലത്തെ പുഴപോലെ—

1* കുയിൽപ്പേടചൊല്ലിൽ കനത്തിടിനേരം–
മ്മനസ്താപമേറാംകൊട്ടക്കുന്ന വേണോ
സവകത്രേണ നിന്നെയുണർത്തുന്നനേരം–
ത്തുണർത്തീട്ട നീ ഞാനുഴറ്റുന്നതെല്ലാം (വസുസ്തുതി)
മധുമല്ലികവളർവില്ലിവ വളർവില്ലൊട്ടനിതരാം
ഉരതല്ലിന വളർചില്ലികൾവരമേകുകമമതേ
കടൽമാനിനി മുഖപങ്കജമധുപായിതമയിതേ
നയനാംബുജമിതഞാനയി നരകാന്തക

തൊഴുതേൻ (ശിവസ്തുതി)

1* 'അയിമുരളി' എന്നു തുടങ്ങുന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ ആശയാ നുകരണം

വൃഷ്ണിവീരവിരിഞ്ചവന്ദിത കൃഷ്ണരാമ കൃപാംബുധേ
പുഷ്കരേക്ഷണപൂരിതാഖില നിഷ്കളാത്മകനേ നമ:
വേദസാരവിനോദനേനമ:വേദപാലകനേ നമ:
വേദവേദികൾ വേദ്യനേ നമ: വേദമായവനേ നമ:

എന്നു് പതിരില്ലാത്ത മണികളും പ്രവാളങ്ങളും, കണ്ടാൽ തിരിച്ചറിവാൻ പാടില്ലാത്തവിധം രസംനിറഞ്ഞവ, പ്രകാശം പൊഴിക്കുന്നവ, ചേത്തിണക്കിക്കെട്ടി, ഭാഗവതോത്തമനായ ചെറുശ്ശേരി കൃഷ്ണനേയും അതുവരെ കൃഷ്ണപക്ഷത്തിൽ കഴിഞ്ഞ മണിപ്രവാള സാഹിത്യത്തേയും പ്രസന്നപൂജ നടത്തുമ്പോൾ, ലീലാതിലക കർത്താവു് തളർച്ച കൂടാതെ ഈ കവിയെ എത്രവേണമെങ്കിലും സ്തുതിക്കുമായിരുന്നു.

ഇനിയും നമുക്കു് ഈസ്തുതിയുടെ ഉള്ളിലേക്കു കടക്കാം.

ബ്രഹ്മസ്തുതി

തോയങ്ങൾതോറും വിളങ്ങിനിന്നീടുന്ന – തോയജ
വല്ലഭനെന്നപോലെ
ജാതങ്ങളായുള്ള ഭൂതങ്ങളുള്ളത്തിൽ – ചേതന
നായോനേ കൈതൊഴുന്നേൻ

* * *

എന്തൊരു വേലയ്ക്കു ബന്ധമില്ലാതെ നീ – ബന്ധമു
ണ്ടെന്നതു തോന്നിക്കുന്നു.

ഈ ആശയം പഴയതുതന്നെ. പക്ഷെ പറയുന്ന ഭാഷയ്ക്കു് ഒരിക്കലും പഴക്കം വരികയില്ല. കവിയുടെ വാക്കുകൾ ഒന്നു വളച്ചു്—

"കൊറവനായ നിനക്കു നിനയ്ക്കുമ്പോൾ–മുറ്റും
വിളക്കമെ മറുവേണ്ട"

എന്നു പൂജിച്ചുപോകും.

ഒരു വിഷമവും കൂടാതെ—

2* ഒമ്പതു വാതല്പുള്ളമ്പലം തന്നിൽ പൂ–ക്കുമ്പൊ
ഴിഞ്ഞു വസിച്ചുചെമ്മേ
അമ്പലം തന്നെയെനിക്കുള്ളതെന്നു മ–ങ്ങമ്പലം താ
നതു ഞാൻതാനെന്നും
സന്തതമിങ്ങനെ ചിന്തിച്ചുകൊൾവാനായ് – രണ്ടാ
യിനിന്നെപ്പകുത്തുപിന്നെ

എന്നു തുടങ്ങി—

3* മൂട്ടിൽ മുളച്ചങ്ങു മൂന്നായി മേവിനി–ന്നോട്ടയാം
വള്ളിതന്നുടെപ്പോയി
നീളെപ്പുറത്തുമകത്തുമായങ്ങനെ–മേളത്തിൽ നിന്ന
വർ സഞ്ചരിപ്പൂ.

എന്നു വളത്തിമായ പുനർജന്മം ഇവയെ

അമ്പലം വീണുപൊളിഞ്ഞു നിന്നീടുമ്പോ–
ളൻപിനോടന്യമാമമ്പലത്തിൽ
പിന്നെയും പൂകുന്നോനെന്തിതിൻ കാരണ–
മെന്നതു ചൊൽവോരെ കണ്ടില്ലെങ്ങും
മായതൻ വൈഭവമെന്നുണ്ടു ചൊല്ലുന്നു–
മാന്യരായ്നിന്നുള്ള മാമുനിമാർ
അങ്ങനെയെങ്കിലതങ്ങനെയാകട്ടെ–
യെങ്ങൾക്കോചേതമില്ലൊന്നുമേതാൻ 1*

എന്നു് എത്ര വ്യാഖ്യാനിച്ചാലും മതിവരാത്ത കായ്ങ്ങൾ പച്ച മലയാളത്തിൽ മെച്ചമായി പറഞ്ഞ ഈ സിദ്ധി ഇത്ര വെടിപ്പോടെ മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ പിന്നെ കണികാണാനില്ല. ഇതു മലയാള ബ്രഹ്മാവിന്റെ നിസ്തുല്യമായ സൃതിയാണു്.

2* ഇദംശരീരം എന്ന ശ്ലോകം (ഗീത—13—1)

3* ഈ കാര്യം ഒന്നുകൂടി അടുക്കി 1, 2, 3 എന്ന ക്രമത്തിൽ കിരാതം തുള്ളലിൽ കുഞ്ചൻ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്.

1* ആത്മാവിനു് നാശമില്ലാ എന്ന തത്വം സംഗ്രഹിച്ചാണു് ഇവിടെ പറയുന്നതു്.

ഇന്ദ്രസ്തുതി.

മറെറാരു രീതിയിലാണ് ഇതു്. എതു വർണ്ണിച്ചിട്ടും മതിയാകാത്ത കൃഷ്ണലീലയെ സംഗ്രഹിക്കുന്നതു നോക്കുക.

ചെറുപ്പമായിരുന്ന നാൾ ചെറുപ്പിള്ളേർപലരുമാ–
യുരത്തോരു വനത്തിൽപോയ് ചിലപ്പോഴെല്ലാം
മനക്കാതൽ മയക്കിനി കളിക്കുംനിർ കളികാണ്മാൻ
കൊതിക്കുന്നയിനിക്കായിന്നിരക്കണ്ണെല്ലാം * 2
ഉമിണ്ണും വായ്മലർതേനുമമിണ്ണോരുനിലന്തന്നിൽ
തമിണ്ണു നീയുരുണ്ടങ്ങു പുരണ്ടനേരം
അണഞ്ഞുവന്നഴിഞ്ഞൊന്നുപുണർന്നില്ലുന്നതുകൊണ്ടു–
പിണഞ്ഞീടുന്നകക്കാമ്പിൽ കനമ്മാലിപ്പോൾ * 3

എന്ന വ്യസനത്തിനു് ഇന്ദ്രനല്ലാതെ ചെറുശ്ശേരിക്കോ മലയാളഭാഷയ്ക്കോ അവകാശവുമില്ല. എന്തെന്നാൽ ആനകദുന്ദുഭിയുടെ യാനമേറി മഥുരയിൽനിന്നുപോയ ഉണ്ണിക്കണ്ണനെ മലയാളഭാഷയാകുന്ന അക്രൂരന്റെ രഥത്തിൽ ഭാഷയാകുന്ന വഴിയേ തെളിച്ചുകൊണ്ടു് ചെറുശ്ശേരി നമ്മളുടെ മുന്നിൽ നിർത്തിത്തന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ സ്തുതിയിലെ 'ഉരുവായ്മൊഴികൊണ്ടു ഗുരുവായ പരൻതന്നെ പരിചോടു പുകഴ്ത്തി'താണു് കൃഷ്ണഗാഥ, എന്നു് ആദ്യന്തം ശ്രദ്ധിച്ചുവായിക്കുമ്പോൾ നമ്മൾക്കും മനസ്സിലാകും. കൃഷ്ണനെ സ്തുതിച്ചു് ബ്രഹ്മാവു് തളർന്നുകാണും. പക്ഷേ ചെറുശ്ശേരിയും, എഴുത്തച്ഛനും, ഭാഷയും, വളരുകയും ചെയ്തു.

---

* 2 ഇന്ദ്രൻ ബാലകൃഷ്ണന്റെ അടുക്കൽ ബലം പരിശോധിച്ചു് തോൽക്കുകയാണു് ചെയ്തതു. അതു വിചാരിച്ചുള്ള ഖേദം ഈ സ്തുതിയിലുണ്ടു് (ഒടുവിലത്തെ വരിയിലെ പാഠം ശുദ്ധമല്ല. എന്റെ ആയിരം കണ്ണും ബാലലീല കാണാൻ കൊതിക്കുന്നു എന്നാണർത്ഥം)

3* മുൻപു് സൂചിപ്പിച്ച സങ്കടം ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. (ഇന്നു മലയാളത്തിൽ പ്രചാരമില്ലാത്ത ഉമിണ്ണു്, അമിണ്ണു്, തമിണ്ണു്, ഇവ സൂചിപ്പിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിൽ കവിതയിലെങ്കിലും തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ സാധിച്ചെങ്കിൽ വലിയ ഭാഗ്യമായി.)

മഹർഷിസ്തുതി

മദനനായ് ചെന്നമനതാരിൽ നിന്നു
മലിനരാക്കുന്നോൻ ചിലരേ നീ
... ...
സമനായ് മേവുന്ന യമനായ് നിന്നങ്ങു–
കുമയിട്ടീടുന്നോൻ ചിലരെ നീ
... ...
അകതാരിൽ നല്ലോരറിവായ് നിന്നിട്ടീ–
യഴൽ തീർത്തീടുന്നോൻ ചിലർക്കെല്ലാം.

എന്നു് ഈ രത്നത്തിന്റെ മറ്റൊരു പട്ടം ഈ സ്തുതിയിൽ കാണിച്ചു തരുന്നു.

രുദ്രസ്തുതി

പാരിടത്തിലുരത്തു നിന്നൊരു ഭാരമൻപൊട്ട പോക്കുവാൻ
പാരിൽ വന്നു പിറന്നുവെന്നതു ചേരുന്നില്ലിതു ചെഞ്ചമേ
പാരിടത്തെയകത്തെടുത്തൊരു ചാരു നിന്നുടൽ തന്നെയും
ആദരിച്ചു ധരിച്ചുനിന്നതു മേദിനിക്കു പൊറുക്കുമോ?

പദയോജനയിലും ആശയത്തിലും കുഞ്ചൻനമ്പിയാരുടെ പരമഗുരുവായി ചെറുശ്ശേരിയെ കാണിക്കുന്ന ഒരു സ്തുതിയാണു് ഇതു്. പിൽക്കാലത്തു് ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന *1 രീതിയിലുള്ള കീർത്തനങ്ങളുടെ മൂത്തചേട്ടനായി കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവിനെ ഇതിൽ കാണുന്നുണ്ടു്.

അശ്വിനിസ്തുതി

ഭാരതമായൊരു പോരിലിഴഞ്ഞു– വീരത പൂണ്ടമന്നോർ
നേരില്ലായതധീരതപൂണ്ടു്— പൊരുതു തുടങ്ങുമപ്പോൾ

1* 'വൃന്ദാവനത്തിൽ മരുവീടിന വാസുദേവാ' എന്നു തുടങ്ങുന്ന കീർത്തന ശ്ലോകം നോക്കുക.

പാത്ഥനിൽ മേവുമാത്തികളഞ്ഞു– തേത്തടമാണ്ടനി
ന്നേ
ചിത്തെഴുമല്ലൽ തീർപ്പതിനായി–വാഴ്ത്തി വണ
ങ്ങുന്നേൻ

ഗീതാവതരണം ഇങ്ങനെ കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടിനു് വിധേയമാക്കിയ രീതി കുഞ്ചനും, കോട്ടൂരിനും, മച്ചാട്ടിളയതിനും പഠിച്ചുപാടാൻ വഴിയും തെളിച്ചു.

ആദിത്യസ്തുതി

ജനനമഹാംബുധിതൻ നടുവേവീ–ണനിശമുഴയ്ക്കും
ജനനിവഹങ്ങൾ
സുതജനസഹജസ്നിഗ്ധന്മാരാം–മുതലകൾ വായിൽ
പാഞ്ഞും ചാഞ്ഞും
ജായകളായുള്ളാവത്തത്തിൽ—പോയിച്ചെന്നുട
നാണം കേണും
ക്ലേശമിയറുന്നാശകളെന്നും– വീചികൾതോറുമല
ഞ്ഞു കരഞ്ഞും
മായാകാരം തോയം തന്നിൽ—പായം പായം മുങ്ങി
നട്ടങ്ങി
ഒരു കരയെങ്ങുമണഞ്ഞില്ലാതെ– തെരുതരെ നീന്തി
താന്തന്മാരായ്
പെരുകിന താപമിയന്നു തളർന്നും– കരുതിനതോറും
മാഴ്കുന്നയ്യോ

കുഞ്ചൻനമ്പിയാരുടെ ശൈലി 18–ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ സന്താനമാണെന്നും ഭാഷയുടെ വളർച്ചയുടെ ഫലംകൊണ്ടുണ്ടായതിലാണു് ഇങ്ങനെ വന്നതെന്നും പറയുന്നവരോടു് ഈ വരികൾ മറുപടി പറയും. ഈ വരി ചൊല്ലിയിവ ആരുടേതാണെന്നു് ചോദിച്ചാൽ 'സംശയമുണ്ടോ കുഞ്ചന്റെ' എന്നായിരിക്കും സാഹിത്യചരിത്രം എഴുതിയ മഹാ പണ്ഡിതന്മാരിൽ ചിലർ പോലും പറയുക. 2*

2* കുഞ്ചൻനമ്പിയാരെപ്പറ്റി സ്പെഷ്യലായി പഠിച്ചെന്നു പറയുന്ന ഒരു സാഹിത്യകാരനെ ഈ വരികൾ ചൊല്ലി കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ 'നമ്പിയാരുടേതാണു് സംശയമില്ല' എന്ന മറുപടിയാണു് എനിക്കു കിട്ടിയതെന്നു് ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

വസുസ്തുതി

'പിറപ്പും മരിപ്പുംപിണഞ്ഞെത്ര നാളു-
ണ്ടഴൽപാട്ടിൽ വീണങ്ങുഴക്കുന്ന ഞങ്ങൾ
അനദ്ധ്യായമെന്നും വരുത്തീടുമാറു-
മ്മനത്താരിലേതുംദയാവില്ലയോ ചൊൽ'

വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് അനദ്ധ്യായം (Holiday) ആഹ്ലാദത്തിനു് കാരണമാണു്. പഠിപ്പില്ലാത്ത ദിവസം പോലെ മുഷിവു(അല്പകാലത്തെ സ്വസ്ഥവാസമല്ല. അതു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയും ജനനമുണ്ടല്ലോ; മരണവും) നൽകണമെന്നു്. ജനനം, മരണം, സ്വസ്ഥാനുഭൂതി ഇവയെ വർണ്ണിക്കുന്ന കെല്പു് എഴുത്തച്ഛനിൽ പോലും ഇത്രയും ലളിതമായി കാണുന്നില്ല.

മഹാമോഹമാളും മഹാലോകരിൽ നിൻ (ലോകരിൽ തൻ)
ഗൃഹാവാസമീട്ടും മഹാനായ നിന്നെ
അഹോ കാൺക വല്ലാഞ്ഞലഞ്ഞങ്ങുമിങ്ങും
മുദാകാൺക പായുന്നതിൽ കണ്ടുകൊൾവാൻ
ശിലായാ മൊരുത്തൻജലേമറൊരുത്തൻ
കലാലാദിശില്പേ പരൻ, പാവകാദൗ
കരാർദ്ധപിണ്ഡം കനം കാണവല്ലാ—
ഞ്ഞൊരേപാടുപോവൂ പയിച്ചെന്നപോലെ

ഭുജംഗപ്രയാതത്തിലുള്ള ഈ സ്തോത്രം അത്യുത്തമമാണു് എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയോ എന്നു സംശയം. എന്തെന്നാൽ ആത്മാവിൽ ആത്മാവിനെ ഓക്കാൻ ഇത്രനല്ല ഭാഷയുപയോഗിച്ചതു് കണക്കിനു് പിന്നക്കം ചേക്കുന്നതാണു്.

ശിവസ്തുതി

നിഗമാവലിപുകഴും തവ ചരണാംബുജയുഗളം
നിയതം മമമനകാമ്പിനു നിനവായ് വരികനിശം
പെരുതാകിന ദുരിതാമയ പരിതാപഹമയിനിൻ
ചരിതാമൃത മുരചെയ്യുയി രസനാ മമ രസികാ—

ഏതായാലും ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഈ പ്രാർത്ഥന ഫലിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രസന രസികത്തിയായി, ചരിതാമൃതം ഉരചെയ്യുകയും ചെയ്തു. കനത്തകാര്യം നന്നുത്തവാക്കിൽ ഇങ്ങിനെ പാഞ്ഞ കവിയെ ആരാധിച്ചാൽ ഭാഷയ്ക്കും കനംവരും എന്നു് ചുരുക്കിപ്പറയാം.

മഞ്ജരിയിൽ എഴുതിയ രണ്ടു ചമ്പുക്കൾ

കൃഷ്ണഗാഥയിലെ രുക്മിണീ സ്വയംവരവും രാജസൂയവും വാസ്തവത്തിൽ മഞ്ജരിയിൽ ചമ്പൂരീതിയിലുള്ള രണ്ടു കാവ്യങ്ങളാണു്. ഈ രീതിയാണു് പിന്നീടുണ്ടായ ചമ്പുക്കളിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും.

രുക്മിണിയുടെ തൽക്കുറിയോടു കൂടി(ജനിച്ച സമയത്തുള്ള ഗ്രഹനില നോക്കി ചുരുക്കിപ്പറയുന്ന ഫലം) തുടങ്ങുന്ന വിവരണം, ജാതകഗുണത്താൽ വരന്മാരുടെ ആശയിൽ കൂടി ഗാത്രേ ഗാത്രേ തുടന്നു് മധുരിമതിരളും മാർദ്ദവം—എന്നു തുടങ്ങുന്ന വിധം യൗവനപ്രാപ്തിയുടെ വർണ്ണനയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. കണ്ണിനു പകരം ചെവിക്കു സ്ഥാനം കൊടുത്തു് മാധവഗുണങ്ങളാൽ ആകൃഷ്ടയായ കന്യക ആ ഹിതമൊത്ത വരനെ സമ്പാദിക്കാൻ ഭജനവും തുടങ്ങി. നാരദൻ രുക്മിണിക്കു് ചേന്ന വരൻ കാർവർണ്ണനാണു് എന്നു തീർത്തുപറഞ്ഞു. *1 ഇതു് രുക്മിക്കു് രസിച്ചില്ല. ചൈദ്യനാണു് സോദരിക്കു് ചേന്ന വരൻ എന്നു് അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. ഇങ്ങനെ പശുപാലനിൽനിന്നു് ശിശുപാലനിലേക്കു് മനം മാറ്റാൻ വൈദ്യവും തുടങ്ങി. ഈ ശ്രമം "കീഴ്പോട്ടു് പോകുന്ന വെള്ളത്തെ മേല്പോട്ടു പോകുവാ"—നുള്ള വിധമായിരുന്നതേ!

രുക്മിണിക്കു് ഖിന്നത ഉണ്ടായതിന്റെ കാരണം ആരാഞ്ഞ തോഴിമാക്കു്—

ഈശ്വരൻ തന്നെയൊഴിഞ്ഞു മേ മാന്സേ—
യാശ്രയമില്ല താൻ മറ്റാരേയും

*1 കുമാരസംഭവത്തിലും ഈ രീതി കാണുന്നു.

എന്നു് രുക്മിണിയുടെ മറുപടി കാര്യത്തിന്റെ കിടപ്പുമുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തില്ല. എന്നാൽ കൂട്ടിൽ കിടന്നു കിളി, രാജകന്യകയുടെ രഹസ്യപ്രാർത്ഥന ഏറുചൊല്ലി

ദൈവമേനിൻ കഴൽ കൈതൊഴുതിടുന്നേൻ— കൈ
വെടിഞ്ഞീടൊല്ലെയെന്നെയെന്നും
ദേവികീനന്ദനൻ തന്നുടെ മെയ്യോട്ട–കേവലം ചേ
ക്കണമെന്നെയും നീ *2

ഇങ്ങനെ കള്ളി വെളിച്ചത്തായപ്പോൾ—

ശ്രുമണം കേട്ടൊരു കാർവണ്ടു പിന്നെയ–
പ്പൂമരമെന്നിയേ തേടുമോതാൻ

എന്നു് അവർ സമാധാനവും നൽകി. ഏതായാലും സഹോദരിയെ ചേദിപനു കൊടുക്കാനുള്ള ഒരുക്കമായി. ഇതറിഞ്ഞു് ആപ്തനായ ഒരാരണനെ സന്ദേശവുമായി രുക്മിണി ദ്വാരകയ്ക്കയച്ചു.

'ചേദിപനായൊരു കാലൻ തൻ കൈപുക്കു
വേദനപൂണുമാറായി ഞാനോ
നീണ്ടൊരു വേഴ്ചയെ പൂണ്ടൊരു നീയിന്നു–
വീണ്ടു കൊള്ളേണമെയെന്നെയിപ്പോൾ
നിന്നുടെ കാന്തയാമെന്നെ യിമ്മന്നിലെ—
മന്നവർ തീണ്ടൊല്ല യെന്നിങ്ങനെ'

ഈ സന്ദേശം പറയുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ

'മറ്റുള്ളതെല്ലാമേ ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു
മുറ്റുമിന്നീതാനെ ചൊൽകവേണ്ടു'

എന്നു് രുക്മിണി ഏർപ്പാടും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ഈ സുന്ദരബ്രാഹ്മണൻ കുശലനായിരുന്നതിനാൽ വിരഹ ദുഃഖം ശരിക്കു് വർണ്ണിച്ചുകേൾപ്പിച്ചു. അതിന്റെ മുഖവുര–

രുക്മിണി തന്നെ ഞാൻ ദുഃഖമാം വാരിയിൽ
മഗ്നയായ് നിന്നതു കണ്ടുപോന്നു.
സ്നിഗ്ദ്ധനായുള്ള നീ പാരാതെ ചെന്നുനി–
ന്നുദ്ധരിക്കേണമേയെന്നു ചൊൽവാൻ

എന്നാണു്.

2* മനസ്സു് ചേർന്നുകഴിഞ്ഞു എന്നു് അർത്ഥം.

"മന്മഥമാൽകൊണ്ടു ചൊന്നുള്ള വാക്കിൽ നീ–സമ്മതിയായതേ കൊൾകവേണ്ടു.
പാലിൽ കലന്നുള്ള നീരിനെ വേറിട്ടു–പാൽ കൂടിച്ചീട്ടന്നോരന്നംപോലെ"

എന്നു പഴയരീതിയിൽ പറഞ്ഞതു് പോരാഞ്ഞിട്ടു്—

"ഓക്കിൽ ഞാൻ ചൊന്നതു യോഗ്യമായ്വന്നീട്ടും–പോക്കറാൽവൻപുലി പുല്ലുംമേയും"

എന്ന നമ്പൂതിരി ഫലിതവും ഇതിലുണ്ടു്. കൃഷ്ണനെ കാമുകനായി കാണിക്കുന്ന ചിത്രവും വിചിത്രമാണു്.

സന്ദേശമായുള്ള നന്മൊഴികൾ...

നിർമ്മലനായുള്ളോരംബുജലോചനൻ–തന്മനം തന്നിലെ ചെന്നുപുക്കു
സ്ഫാടിക ഭൂതലം തന്നിലെപായുന്ന- പാതംഗപാദങ്ങളെന്നപോലെ'

എന്നും,

'കൊണ്ടിങ്ങു പോരുന്നതുണ്ടെന്നു നിർണ്ണയം–കണ്ടങ്ങുനിന്നാലും കാമുകന്മാർ'

കൃഷ്ണന്റെയും രുക്മിണിയുടെയും വാക്കുകൾ അലങ്കാരമില്ലാത്തതും ബ്രാഹ്മണന്റേതു് അലങ്കാരം നിറഞ്ഞതും ആയിട്ടാണു് കൊട്ടക്കുന്നതു്. കൃഷ്ണനും ബ്രാഹ്മണനും കുണ്ഡിനത്തിൽ ചെന്നതു്—

"വേഗത്തിൽ പോയങ്ങു വേലപ്പെൺ കാന്തനും
വേലപ്പെടാതെയും ചെന്നുകൂടി."

ശത്രുക്കളുടെ ഒരുക്കം കാണിക്കുവാൻ ചേദിപനും കൂട്ടരും—

"ഘോരമായുള്ളൊരു സേനയുമായിട്ട
പൂരിലകം പൂക്കാർ ഭ്രഷിതരായ്"

എന്നു് പറയുകയും കൃഷ്ണനെ ദ്വാരകയിൽ കാണായ്കയാൽ അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞു് രോഹിണിനന്ദനൻ,

തന്നുടെ സേനയുമായി ചെന്നേ
ഓടിവന്നീടിനാൻ മാധവൻ ചാരത്തു–
കൂടപ്പിറന്നുള്ളോരെന്നു ഞായം

എന്നു മറുള്ളതൊന്നും സാരമില്ല എന്ന രീതിയിൽ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ആഘോഷം ഒന്നുവർണ്ണിച്ചിട്ട്—

"കന്യക തന്നുടെ മംഗല്യമായുള്ള—
കർമ്മങ്ങളെല്ലാമങ്ങാരംഭിച്ചാൻ'എന്നു് എല്ലാം മംഗലമാക്കുമെന്നു് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ആ രംഗം നല്ലതുപോലെ ചെറുശ്ശേരി കൊഴുപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരിടത്തു് കന്യകയെ അലങ്കരിക്കുന്നു. മറെറാരിടത്തു് ചൈദ്യൻ കാപ്പുകെട്ടുന്നു. ബ്രാഹ്മണന്റെ മടങ്ങിവരവു് പ്രതീക്ഷിച്ചാണു് രുക്മിണിയുടെ നില. ചൈദ്യൻ കാപ്പുകെട്ടിയപ്പോൾ രുക്മിണിയുടെ ഉള്ളിലെ ദുഃഖമായ തീയ്യു് ഇതു് കാററായി. ഇതിൽ നിന്നുണ്ടായ കണ്ണുനീർ പണിപ്പെട്ടാണു് രുക്മിണി ബന്ധിച്ചതു്. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണനും വന്നു. രുക്മിണിയുടെ ലോചനമാലകൾ വിപ്രന്റെ കാല്ക്കൽ നമസ്കരിച്ചു. അതു്

"കുമ്പിമയങ്ങിയ വാരിജംതന്നിൽനി—
ന്നാമ്പലിൽ ചാടുന്നവണ്ടുപോലെ—"ആയിരുന്നത്രെ.

ഇതു് എത്രവേണമെങ്കിലും വ്യാഖ്യാനിക്കാം. അതുമാത്രമോ, രുക്മിണിയുടെ മാനസം കാറേററ മുല്ലയുടെ പല്ലവം പോലെയായി. ആ കുമാരിയുടെ ദേഹമെല്ലാം ബ്രാഹ്മണന്റെ വാക്കുകേൾക്കാൻ കാതുകളായി. കണ്ണു് ബ്രാഹ്മണന്റെ നാവിൻതലയ്ക്കൽ തറച്ചു നിന്നു.

'എന്തിവൻ ചൊല്ലുന്നതെന്നങ്ങു ചിന്തിച്ചു'—
വെന്തുവെന്തങ്ങവൾ നിന്നനേരം—"ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞ വാക്കും അതിനനുസരിച്ചാണു്.

'ചിന്തപൂണ്ടീടിന സന്താപം വേറിട്ട—സന്തോഷം പൂണ്ടാലുമായവണ്ണം'

ഏറെപ്പറഞ്ഞിട്ട കാലം കഴിക്കേണ്ട—
തേറുകേ വേണ്ടുഞാൻ ചൊല്ലുകെല്ലാം
കാലത്തു വന്നുനിൻ പാണിതലം തന്നെ
ചാലേ പിടിക്കുമാമാധവൻ താൻ'

രുക്മിണിക്കു് കരച്ചിലും ചിരിയും ഒന്നിച്ചുവന്നു. മറുപടിയും അതിനനുസരിച്ചായിരുന്നു.

'ഇന്നുകഴിഞ്ഞെങ്ങൾ നിർണ്ണയിച്ചീടുന്നു –നിന്നുടെ
ചൊല്ലെല്ലാം' എന്നതായിരുന്നു അതു്. ഇങ്ങനെ കാര്യമായിട്ടുള്ള വിഷമം തീർത്തിട്ട് സുന്ദര ബ്രാഹ്മണനും നമ്മുടെ മഹാകവിബ്രാഹ്മണനും വേളിമഹോത്സവത്തിൽ മുഴുകുന്നു. ഏതു കാട്ടിലെല്ലാം നമ്മുടെ മഹാകവി കയറിയെന്നോ ഏതു മഹാകാവ്യവൃക്ഷങ്ങളിലെയെല്ലാം(തളിരും പൂവും കായും പഴവും)ഒടിച്ച് തന്റെ വിവാഹവർണ്ണനപ്പന്തൽ അലങ്കരിച്ചെന്നോ പറയാൻ പ്രയാസമാണു്. അന്തർജ്ജനങ്ങൾ'സന്താപം വേറിട്ട് സന്തതിയുണ്ടായി സന്തതം വാഴ്ക' എന്നാണു് അനുഗ്രഹിച്ചതു്.

കാർവർണ്ണന്റെ കാമിനിയെ നിലത്തുടെ നടത്തുന്നതിനു് നമ്മുടെ മഹാകവിക്കു് സമ്മതമില്ലാത്തതാണു്. മന്നവർ മാനസത്തിൽ കൂടിയാണു് രുക്മിണി സഞ്ചരിച്ചതു്. ഈ വർണ്ണന അരിച്ചുപെറുക്കിയതാണു് അശ്വപതി തിരുനാളിന്റെ രുക്മിണീ സ്വയംവരത്തിലെ(ആട്ടക്കഥയിലെ) 'കർണ്ണാലങ്കാരഹീരാങ്കുര'—എന്നു തുടങ്ങുന്ന രസനിഷ്യന്ദികളായ ശ്ലോകങ്ങൾ.

ഏതായാലും വണ്ടുകൾ ചുഴന്ന താമരപ്പൂവിനെ കണ്ടു മണ്ടിയടുക്കുന്നഹംസം പോലെ കാമുകർ ചൂഴ്ന്ന കാമിനിയെ കൃഷ്ണൻ കൈ പിടിച്ചു. കൊമ്പനാന പിടിയാനയുടെ സമീപത്തു ചെന്നുവശത്താക്കി കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു് ഓടി മാറുന്നതു പോലെ—

'തേരിലങ്ങായ് കൊണ്ടു പാഞ്ഞു തുടങ്ങിനാൻ
വീരന്മാരെല്ലാരും നോക്കി നിൽക്കേ'

എന്നു് വെടിപ്പിൽ വിശ്വാസം തോന്നത്തക്കവണ്ണം കാര്യം പറഞ്ഞു. എതിരെ വന്നവർ ചോരവെള്ളത്തിൽ കുളിച്ചു തുടങ്ങി. അതു മാത്രമോ? രുക്മിണിയെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ—

എന്നുടെ ബാണങ്ങൾ ചെല്ലുന്നനേരത്തു
മന്നവരാരുമെനില്ലാരെങ്കും
ആയിരം കാകനു പാഷാണമൊന്നേതാൻ
വേണ്ടതെന്നല്ലൊ കേൾപുണ്ടല്ലോ

രുക്മിയുടെ വാക്കിലും ഇത്തരം നാടൻ കാര്യങ്ങളാണ് ഉള്ളതു്.

മൂക്കൻതൻകയ്യിലെ നന്മണിതന്നെയ–
മ്മൂഷികൻ കൊണ്ടങ്ങുമണ്ടുംപോലെ

ഇങ്ങനെ കൂപ്പിവിളക്കിൽ തുടങ്ങിയ നാടൻഉപമ എലിയും പാമ്പും തമ്മിലുള്ള കടിപിടിയിലും, പോക്കറ പുലിയുടെ പുല്ലുതിന്നലിലും, ആയിരം കാക്കയ്ക്കു് പാഷാണം ഒന്നുവച്ചതിലും ചെന്നുചേരുന്നു. രുക്മി അവിടന്നു തപ്പിപ്പിഴച്ചതു് സോദരി തന്നുടെ ലോചനവാരികളാലം ബിച്ചാണു്. രുക്മിണിയുടെ മധുവിധു ആഘോഷം വർണ്ണിച്ചു കവി ഇവിടം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭാഗവതത്തിലെ 'ദമ്പതീലീല' എന്ന അദ്ധ്യായത്തിലെ നല്ല നർമ്മസംഭാഷണം വിട്ടുകയും ചെയ്തു.

ശൃംഗാര, വീര, കരുണാ,തുടുതരസംനിറഞ്ഞ രുക്മിണീ സ്വയംവരം ഭംഗിയാക്കിയ ചെറുശ്ശേരിതന്നെ ശൃംഗാരമില്ലാത്ത രാജസൂയവും അസൂയാവഹമായരീതിയിൽ ഭംഗിയാക്കി വർണ്ണിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ ഗാംഭീര്യം ഇവിടെ കാണുന്നില്ല.

ബ്രാഹ്മണവേഷത്തിൽ ജരാസന്ധനോടു പോരിനു ചെന്ന കൃഷ്ണഭീമാർജ്ജുനന്മാരോടുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ കൃഷ്ണജരാസന്ധയുദ്ധങ്ങളെ പരാമർശിക്കുമ്പോൾ എഴുത്തച്ഛൻ അന്തസ്സായി ചില ഫലിതം ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്, മഥുരയിൽവച്ചാണു് പണ്ടു തമ്മിൽ കണ്ടേക്കാവുന്നതു് എന്നുപറയുന്ന കൃഷ്ണനോടു്—

വീരരെ മണ്ടിച്ചു പോകുന്നകൃഷ്ണനും
പാരാതെ പാഞ്ഞുകളഞ്ഞതുകണ്ടീലേ

എന്നു ജരാസന്ധൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ—

ഓടിച്ചതാരെന്നുമോടിയതാരെന്നു–
മൂടെ തിരിഞ്ഞപോതേതും തിരിഞ്ഞീല

എന്നാണുമറുപടി.

കൃഷ്ണഗാഥയിൽ

കൊണ്ടൽനേർവർണ്ണനന്നിണ്ടലും പൂണ്ടിട്ട–
മണ്ടന്നതെല്ലാമെകണ്ടതല്ലീ?.

എന്നാണ് ജരാസന്ധൻ ചോദിക്കുന്നത്. കൃഷ്ണന്റെ മറുപടി—

ചീറ്റവുംകൈവിട്ട പോറ്റിയുംചൊല്ലീട്ട
തോറ്റങ്ങുമണ്ടുന്നതേറ്റമപ്പോൾ.
അഞ്ചാറുവട്ടമല്ലുന്ന ഞാൻ കണ്ടതോ–
ചെഞ്ചമ്മേകേൾപതിനേഴവട്ടം

എന്നാണ്. എന്നാൽ കൃഷ്ണൻ മുതലായവർ തങ്ങളെ വെളിപ്പെട്ടത്തിയപ്പോൾ—

നിന്നോട്ടുകൂടിനി സംഗരം നില്ക്കുട്ടി–
മ്മന്നവന്മാരിലാരെന്നേവേണ്ട
കണ്ടൊരു നേരത്തു മിണ്ടൂതും ചെയ്യാതെ
മണ്ടുവയല്ലോനീ പണ്ടേപ്പോലെ
അന്നുപോയംബുധിതന്നിൽ മറഞ്ഞനീ–
യിന്നു വെളിച്ചത്തോ വന്നായല്ലോ
കോമളനായൊരു പാത്ഥനെകാണുമ്പോ–
ളോമനിച്ചീടുവാൻ തോന്നിഞായം
ഭീമനായുള്ളൊരു ഭീമനെയെന്നോട്ട
പാവനായ് നിന്നു കുതിർപ്പാനാവു.

എന്നു് വിസ്മരിച്ചു ഭംഗിയാക്കുന്നു. എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛൻ ഒന്നുകൂടി ചുരുക്കി കാര്യം ഗംഭീരമാക്കുന്നു—

ഗോപൻഭവാൻ ജിഷ്ണുകോമളനെന്നുടെ–
കോപംപൊറുക്കാൻ വൃകോദരനാകിലാം

എന്നതാണ് അതു്. പിന്നീടു് ചമ്പുക്കളിലും മണിപ്രവാളത്തിലുള്ള സന്ദേശകാവ്യങ്ങളിലും കാണുന്ന തെരുവിലെ സംഭാഷണവും ഇതിൽ ധാരാളമുണ്ടു്. വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം, മന്ത്രവാദം, ചതുരംഗം, സദ്യ, എന്നു വേണ്ട സർവ്വവും ഇവിടെ ചർച്ചയ്ക്കു വിഷയമാകുന്നു.

ആവണക്കെണ്ണനീയാവോളം സേവിക്ക–
രാവണ വൈരിതാൻ വീരനല്ലോ
കാർത്തികാമാതുതൻ വാത്തയെ ചൊല്ലുനീ
വാത്തികം വായിച്ചു കൂടീതിപ്പോൾ
ബാലിതൻ വാലിന്റെ വണ്ണം ചൊല്ലെങ്ങനെ
നീലവിലോചനമാരെപ്പോലെ
വാത്സ്യായനത്തിങ്കൽ വാത്സല്യമുണ്ടല്ലീ
മാത്സ്യന്മാർ വന്നതു കണ്ടതുല്ലീ

മാഘൻ വൻതോതിലും ഭട്ടതിരി ചെറിയതോതിലും നടത്തുന്ന രാജസൂയം കേരളത്തിലെ പന്ത്രണ്ടാം മാസമായി കൊണ്ടാടുകയാണു് ഇവിടെ ചെറുശ്ശേരി ചെയ്യുന്നതു്. എഴുത്തച്ഛൻ ഇതു രണ്ടും കൂട്ടിയിണക്കി ചെറിയതോതിൽ ഒരു മാഘമതന്നെ എഴുതിയിട്ടുമുണ്ടു്. കൃഷ്ണനെ അന്നത്തെ ഭാരതീയരെല്ലാം ഒന്നാമത്തെമനുഷ്യനായി, നരോത്തമനായി, സ്വീകരിച്ചതും, അതിനു് ശിശുപാലൻ ഇടങ്കോലിട്ടതുമായരംഗം അടിയന്തിരസ്ഥലത്തു കൂട്ടുന്ന ശത്രുക്കൾ തമ്മിൽ ഉള്ള ചെറു വഴക്കാക്കിയാണു് ചെറുശ്ശേരി പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. കൃഷ്ണനെ ശിശുപാലൻ പഴിക്കുന്നതുകേട്ടപ്പോൾ—

'സമ്മതക്കേടിനു നമ്മുടെ വീടല്ല–തന്നുടെ വീടകം പൂകവേണം.
വല്ലാത്തവാക്കുകളിങ്ങനെചൊല്ലുകി–ലൊല്ലാതെന്നിങ്ങനെ ചൊല്ലും ഞങ്ങൾ'

എന്നു വിട്ടുകാരൻ പറയുന്നതു് കേരളത്തിലെ മിക്ക അടിയന്തിരസ്ഥലത്തും നമ്മൾകേൾക്കുന്നതാണു്.*1

ചുരുക്കിപറഞ്ഞാൽ പിൽക്കാലത്തെ കവികൾക്കു

1*എഴുത്തച്ഛൻ ഇവിടം പറയുന്നില്ല.എന്നാൽ,
തല്ലുകൊണ്ടായാലും പിന്നങ്ങനെങ്കിലോ
വില്ലുകൊണ്ടെങ്ങൾക്കു പിന്നേതെല്ലാം.
എന്നഭാഗം
ഇത്തരംചൊല്ലുകിലസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടുഞാ–
നുത്തരം ചൊല്ലിഞ്ഞായംകൊണ്ടു മന്നവാ, എന്നു് അർജ്ജുനനെക്കൊണ്ടു പറയിക്കുന്നു.

രീതിയും, രചനാരീതിയും ചെറുശ്ശേരി ഇവിടെ കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നുണ്ട്.

സൗഭദ്രികകഥ

മറെറാരു മോഹന ലോകമാണ് സൗഭദ്രികകഥ. മഹാകാവ്യ കർത്താക്കളെ അനുകരിച്ച്—

പാരമായുള്ളൊരു ലാവണ്യപൂരത്തെ–പൂരിച്ചുകൊണ്ടൊരു ഭാജനത്തിൽ
മാനിനിതന്നുടെയാനനമിങ്ങനെ–മാനിച്ചു നിന്നു ചമച്ചു പിന്നെ
ശേഷിച്ചുനിന്നൊരു ലേശത്തെക്കൊണ്ടുടൻ –ദോഷത്തെ കൈവിട്ടൊരാനനത്തെ
പിന്നെയും നിർമ്മിച്ചു നിന്നോരുനെരമ –തിന്ദുതൻമണ്ഡ'ലമായ്ചമഞ്ഞു.
ക്ഷാളനംചെയ്യാനപ്പാണികൾ പിന്നെയും–നാളീക സംഭവൻ തോയന്തന്നിൽ
എന്നതുകൊണ്ടുനൽപങ്കജജാലങ്ങ–ളിന്നുമുണ്ടാകുന്ന തോയംതന്നിൽ—

*2എന്ന ഗദനെക്കൊണ്ട് സുഭദ്രയുടെ മുഖം വർണ്ണിക്കുന്നു. സുഭദ്രയുടെ തുടയുടെ സൗന്ദര്യം മന്ത്രിച്ചേ ചൊല്വാനാവു എന്ന് സരസമായി പറയുന്നു. അതിനു കണ്ടുപിടിക്കുന്നകാരണവും സരസമാണ്.

ജംഭാരിക്കൻപുള്ളകുംഭീന്ദ്രൻ തന്നുടെ
തുമ്പിക്കൈചേർന്നുള്ള കാന്തിയെല്ലാം
പെട്ടെന്നുചെന്നതു കട്ടകൊണ്ടിങ്ങുപോ—
ന്നിഷ്ടത്തിൽ തങ്കലെ വച്ചുകൊണ്ടു
എന്നതുകൊണ്ടല്ലൊ ചേലകൊണ്ടെപ്പൊഴും
തന്നെമറച്ചുനിന്നീടുന്നതാൻ–

*2 സുഭദ്രയോട് എഴുത്തച്ഛനും പ്രത്യേകം വാത്സല്യം കാണിക്കുന്നുണ്ട്. തന്റെ ഗൗരവം മിക്കവാറും മാറിവെച്ചിട്ടാണ് അദ്ദേഹം സുഭദ്രാഹരണം എഴുതുന്നതും. ഭാരതത്തിലെ സുഭദ്രാഹരണവും മേൽപുത്തൂരിന്റെ സുഭദ്രാഹരണം ചമ്പുവും കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ഈ ഭാഗവും കൂടി ഒന്നിച്ചുവായിച്ചാൽ പലതും പുതുതായി ഈ കവികളെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കാം.

വരണാഭ്യർത്ഥന, കൃഷ്ണന്റെ ഉപദേശം, അർജ്ജുനന്റെ സന്യാസം, സന്യാസിയുടെ ചാതുർമ്മാസ്യം, കന്യകാഗൃഹത്തിലാക്കാമെന്ന ബലഭദ്രന്റെ അഭിപ്രായത്തിനു് കൃഷ്ണൻ പറയുന്ന മറുപടി, ഇവ എല്ലാം ഒന്നാന്തരം കായ്യം, കാരണം, തടസ്സം, സമാധാനം ഇവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണു്. പിന്നീടുള്ള വർണ്ണന, അഴിച്ചുവിട്ടതും.

മുൻപിലെ വേണ്ടതു പിൻപിൽ വിളമ്പുന്ന സുഭദ്രയേയും പഴത്തൊലി തിന്ന പാർത്ഥനേയും ചാപല്യത്താൽ ചാടിക്കളഞ്ഞ വാഴപ്പഴങ്ങളേയും നമ്മൾ ഒരിക്കലും മറക്കില്ല.

ആദ്യം മനസ്സുന്നിയതു് അർജ്ജുനനിൽ. രാഗമുണ്ടായതു് സന്യാസിയിൽ. ഇങ്ങനെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ അർജ്ജുനനാണു് സന്യാസി എന്നു് വെളിപ്പെട്ടപ്പോൾ സുഭദ്രയ്ക്കുണ്ടായ സന്തോഷം.

'നാണവുംപൂണ്ടു നട്ടങ്ങിനിന്നീടുന്ന—
മാനിനിതന്നുടെയുള്ളമപ്പോൾ
പായസംകണ്ട ബുഭുക്ഷിതൻതന്നുടെ—
മാനസംപോലെ ചമഞ്ഞുകൂടി'

എന്ന ഭോജനപ്രിയനായ കവി വർണ്ണിക്കുന്നതു് ശുദ്ധ കേരളീയ മട്ടാണു്. എന്തെന്നാൽ ഇന്നും നമ്മുടെ കുമാരിമാർ മനപ്പായസം കുടിക്കാറുണ്ടു്.

ഏതായാലും കന്യകയുടെ മോഷണമറിഞ്ഞപ്പോൾ വഴക്കിനുപോയാൽ—

'മാധവിതന്നുടെ മംഗല്യസൂത്രത്തിൽ—
ബാധയെചെയ്കയൊഴിച്ചേതുമില്ലേ'എന്ന കൃഷ്ണന്റെ സമാധാനവും സ്വീകാര്യമായി ബലഭദ്രനുതോന്നി.

മറ്റു ചില കാര്യങ്ങൾ

വിചാരിച്ചിരിക്കാത്ത സ്ഥലത്തുവച്ചു് മനസ്സിലിരിക്കുന്നവരെ കാണുന്ന സന്തോഷം ചിലപ്പോൾ കൃഷ്ണഗാഥ വായിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകും. കുചേലൻ ദ്വാരകയിൽ നിന്നു് തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ ലക്ഷ്മീഭഗവതിയുടെ അനു

ഗ്രഹത്താൽ മറെറാരാളായി ചമഞ്ഞ സ്വന്തം ഭാര്യയെ കാണുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വിചാരം ഇത്തരം ഒരു ഘട്ടമാണ്.

'ഉത്തമമായൊരു നാരിയെന്നുള്ളതു—
വ്യക്തമായ്ചൊല്ലാമേ മേനികണ്ടാൽ
എന്നുടെമാനസ മന്യമാരാരില്ല—
മെന്നുമേ ചൊല്ലുവോന്നല്ലയല്ലൊ'

എന്നതു് കാളിദാസന്റെ ശാകുന്തളത്തിലെ ഒരു ശ്ലോകം വളച്ചൊടിച്ചതാണു്. കുചേലഗേഹത്തിൽ ലക്ഷ്മീ ഭഗവതി ചെന്നുകയറിയ ഘട്ടം നോക്കുക. കുചേലന്റെ ഭാര്യയാണു പറയുന്നതു്.

ഇന്നലെയിന്നേരം വന്നതുകാണായി—
സുന്ദരിയായൊരു നാരിതന്നെ
പങ്കജമുണ്ടവൾ കൈകളിൽരണ്ടിലും—
കൊങ്കയിലുണ്ടുനനുത്തമാല
... ...
പൊൽക്കുംഭംപൂണ്ടുള്ളൊരാനകൾ രണ്ടുണ്ടു—
നിൽക്കുന്നതങ്ങവൾരണ്ടുപാട്ടം
തെറ്റെന്നുപോന്നിങ്ങുവന്നവൾനമ്മുടെ—
ചെറ്റയിൽനുണ്ണതെളിഞ്ഞുചൊന്നാൾ
ദ്വാരകതന്നിൽ നിന്നിന്നുഞാൻവന്നനി—
ന്നാരണൻവന്നതു കാരണമായ്.
എന്നങ്ങുകേട്ടഞാൻ ചെന്നങ്ങു നിന്നപ്പോ—
ളെന്നെയുമിന്നിലം തന്നെയുംതാൻ
കൺമുന കൊണ്ടങ്ങുഴിഞ്ഞുനിന്നിടിനാൾ—
കന്മഷവൈരിയായുള്ളദേവി*

---

* ചിത്രതരമിന്നലെയിങ്ങർദ്ധരാത്രിയായിവിടെ—
ചിത്രദീപ്തിപൂണ്ടൊരുത്തി മുറ്റത്തുവന്ന
ഇന്ദിരയ്ക്കുനേരായുള്ള ചന്ദ്രബിംബമുഖിതന്റെ
സുന്ദരത്വംകണ്ടാൽ കണ്ണിനുമതായുള്ള.
പങ്കജക്കോരകമവൾ കരങ്ങളിലുണ്ടുരത്ന
കൊങ്കകളിലിളകുന്ന മുത്തുമാലയും
കുന്ദമന്ദസ്മിതം തുകീട്ടെന്നെ നോക്കിയുരചെയ്ത
... ...

തീർത്ഥയാത്രയിൽ നന്ദനെയും യശോദയേയും കണ്ട മുട്ടുന്ന രംഗത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഭാഗം മനോഹരമാണെന്നു പറയേണ്ടല്ലൊ. അതു് പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ ഏറെ ഉദ്ധരിച്ചതാണു്. എന്നാൽ നന്ദൻ പറയുന്ന വാക്കുകൾ എടുത്തുപറയേണ്ടതാണു്.

നിത്യവും കണ്ട കിനാവുകളെല്ലാമേ—
സത്യമെന്നിങ്ങനെ ചൊല്ലാമിപ്പോൾ
മുന്നമെപ്പോലെവന്നിന്നുഞാനെന്നുടെ—
പൊന്നാരപ്പൈതലേപ്പുണ്ടേനല്ലോ
എൻമുതുകേറിനിന്നാനകളിപ്പതി—
ന്നിന്നിനിയാമോചൊല്ലുണ്ണിക്കണ്ണാ
ഓടിവന്നെന്നുടെ നന്മടിതന്നിലായ്—
താടിപിടിച്ചു കളിക്കേണ്ടയോ
തിങ്കളെച്ചെന്നു പിടിപ്പതിന്നായിട്ടി—
ന്നെൻകഴത്തേറുക വേണ്ടയോചൊൽ?

ബാല്യകാലത്തിന്റെ ചാരുതയും ഇങ്ങനെ രണ്ടാമതും പണ്ടേപ്പോലെ കരുത്തോടെ കൊണ്ടുവരുന്ന ഈ രംഗം കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ആദ്യഭാഗം രചിച്ച പൊൻനാരായത്തെ തന്നെ കാണിച്ചുതരുന്നു.

ബാല്യകാല സാഹിത്യമെന്നു പറഞ്ഞു നമുക്കു് ഇളഞ്ചുണ്ടുകളും, ഓലപ്പീപ്പികളും, കന്നിമണികളും എല്ലാമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഒരുപക്ഷേ ശീലക്കുടകളും, ചാണക്കയറുകളും പോണിപ്പുതുമകളും ഇനിയും ഉണ്ടാകയും ചെയ്തേക്കാം. മലയാളത്തിന്റെ ധർമ്മവും മർമ്മവും മറന്നു് ഇവയെല്ലാം സമ്മാനങ്ങളും വല്ലവിധത്തിലും വാങ്ങിച്ചേക്കാം. പക്ഷെ,നമുക്കുള്ള എറ്റവും നല്ല ബാല്യകാല സാഹിത്യം ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂരി ലോഭംകൂടാതെ വിളമ്പിത്തന്നതാണു്.

ദ്വാരകയിൽനിന്നഹമിഹാഗമിച്ചു നിൻ കണവൻ.....
ശ്രീപതി അവൾ ഭ്രജിച്ചകാരണം ഞാൻവന്നിവിടെ
ശ്രീസമ്പദംനിങ്ങൾക്കെന്നുമനുഭവിക്കാം(കുചേലവൃത്തം)

ഭാഗവതംഭാഷയിൽ ഈ രംഗമില്ല. ലക്ഷ്മിയുടെ അടയാളമായ ആനകളെ ചെറുശ്ശേരിയേ കണ്ടുള്ളു.

വാക്കിനും ലാക്കിനും തെറ്റുപറ്റാത്ത ചെറുശ്ശേരി ഗോപസ്ത്രീകളും ശ്രീകൃഷ്ണനുമായുണ്ടായ രണ്ടാം സമാഗമവും ശരിക്കു സംഗ്രഹിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. അവിടത്തെ ആശയഗ്രഹണവും, പദയോജനയുടെ ഭംഗിയും മലയാളഭാഷയുടെ കഴിവിന്റെപരമസീമയും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

ദൂരത്തുനിന്നുള്ള വല്ലവിമാരുടെ—
ചാരത്തുചെന്നങ്ങിരുന്നുപിന്നെ
കാണാഞ്ഞുനിന്നുള്ള വേദനതന്നെയും—
പൂണാഞ്ഞുനിന്നുള്ള വേദനയും
ചേണാന്നനിന്ന പറഞ്ഞവർതന്നുടെ—
പൂണാരംപൂണ്ണ മാറുതഴുന്ന
മാറോട്ടചേർത്തുടൻ നീറുന്നതെല്ലാമേ—
മാറുമാറാക്കിനാൻ മാനിച്ചപ്പോൾ

ഒരുഭാഗംകൂടി മാത്രമേ ഞാൻ കൃഷ്ണഗാഥയിൽനിന്നു് ഉദ്ധരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഏറ്റ കൃത്യം അസലായി ചെയ്തു തീർത്തു എന്നു് ആത്മാഭിമാനത്തോടുകൂടി വിഷ്ണുവിനെക്കൊണ്ടുപോലും സമ്മതിപ്പിച്ചു എന്ന ഭാവനയിൽകണ്ട കവി ഒട്ടക്കം പാടിയ ആനന്ദഗാഥയാണു് അതു്. തനി മലയാളത്തിൽ ആദ്യത്തെ നല്ല മഹാകാവ്യം ചമയ്ക്കുക മാത്രമല്ല, നല്ല പദങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകൂടി ഇദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു കാട്ടാനാണു് ഇതു ചെയ്യുന്നതും.

മതുമതവെണ്ണതുകൻവനേ ഹരി
മരുതുമരങ്ങൾ ഞെരിച്ചവനേ ഹരി
മഴമുകിൽകാന്തി കലൻവനേ ഹരി
മധുമൊഴിമാർതുകിൽ കട്ടവനേ ഹരി
മധുരയിൽവാണുനിറന്നവനേഹരി
മന്ദരജകുലത്തിലുരത്തവനേഹരി
മഗധനൃപന്മദമിഴ്തവനേഹരി
മനസിജസൂനുവെയാണ്ടവനേഹരി
മടവയറോടുകലൻവനേഹരി
മലയജവാസിതമാറുളനേഹരി
മലിനതമാച്ചുകളഞ്ഞവനേഹരി

മലിപുകഴ്വാണനെവെന്നവനേഹരി
മനസിജവൈരിയൊടേറവനേഹരി
മുകുരമനോഹരഗണ്ഡകനേഹരി
മണമെഴുമാലകൾപൂണ്ടവനേഹരി
മഞ്ജുളശിഞ്ജിതനൂപുരനേഹരി
മല്ലരെവെന്നുനിറന്നവനേഹരി
മരുമലർമാൺപിനെമാച്ചവനേഹരി
മംഗലമന്ദിരമായവനേഹരി
മസൃണമഹാമണിമണ്ഡിതനേഹരി

കൃഷ്ണഗാഥയുടെ മഹത്വം

'ദ്വാരവസ്ഥ'യിൽ വർണ്ണിക്കുന്ന ചാത്തന്റെ, ശില്പതന്ത്രം എത്തിനോക്കിയിട്ടില്ലാത്തതും, കോണും മുഴുങ്ങുമുള്ളതുമായ ചെറുക്കുടിലുകളല്ലാതെ മറ്റൊന്നും, നല്ല ഭാഷാലോകത്തിൽ അന്നു കേരളത്തിൽ അധികമില്ലായിരുന്നു. രണ്ടു വിധത്തിൽ വക്രമായ ഭാഷാമിശ്രങ്ങളാകുന്ന എത്തും പിടിയുമില്ലാത്ത കുന്നുകളുടെ നടുക്കു് അങ്ങിങ്ങു പച്ചപ്പുടർപ്പുകാണുന്ന ഊഷരപ്രദേശത്തേക്കാണു് ഈ ഭാഷാമന്ദാകിനിയെ ഈ ഭഗീരഥൻ കൊണ്ടുവന്നതു്. ഭാഷയ്ക്കു് ഒഴുക്കും ഓജസ്സും ഇങ്ങനെ സൃഷ്ടിച്ച ഈ മഹാത്മാവിനെ കേരളഭാഷ മറക്കില്ല. രണ്ടാമത്തേതാണു് കാവ്യഗുണം. ചെറുശ്ശേരിയിലെ കാവ്യഗുണം മറ്റൊരു മലയാളകാവ്യത്തിലും കാണാനില്ല. മൂന്നാമതു് ഭാഷയോടും കവിതയോടും ഉള്ള ആത്മാർത്ഥത. ആലങ്കാരികന്മാർ പ്രസാദം എന്നു പറയുന്ന ഈ ഗുണത്തിലും ചെറുശ്ശേരി നിസ്തുല്യനാണു്. മാധുര്യത്തിന്റെകാര്യം ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ചെറുശ്ശേരി അതിനു പര്യായമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. മഹാകാവ്യരീതിയും സഭാവോക്തിയും വേണ്ടതുപോലെ ഇണങ്ങിച്ചേർന്നുള്ള നന്മനമാണു് ഈ കവിതയിൽ കാണുന്നതു്. അതുവരെ കേരളീയരായ സംസ്കൃതകവികളിലല്ലാതെ ഭാഷാകവികളിൽ ഇതു കാണുന്നുമില്ല. ഇവ എല്ലാം നോക്കുമ്പോൾ നിരണംകവികൾ ജീർണ്ണകഞ്ചുകരാണു്. കഥാനായകനാ

യ കൃഷ്ണനു് മനുഷ്യത്വം നൽകി മാനിക്ക എന്ന ഗുണവും കാവ്യത്തിനു് ആകെപ്പാടെ കേരളീയമായ അന്തരീക്ഷം നൽകുക എന്ന ഗുണവും അതുവരെ ഇത്രയും ഔചിത്യത്തോടുകൂടി മറ്റാരും ചെയ്തിട്ടില്ല. പിൽക്കാലത്തും കുഞ്ചനേ ഈ നിലയിൽ എത്തിച്ചേരാനും സാധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഭാഷയുടെ മർമ്മം മനസ്സിലാക്കിയ നാലുപേരിൽ രണ്ടുപേർ വേണ്ടത്ര വളർന്നില്ല. പൂന്താനവും ചങ്ങമ്പുഴയും വമ്പന്മാരായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ പരിശ്രമം ചെറിയ ഒരളവിലേ ഉള്ളായിരുന്നു. എന്നാൽ ചെറുശ്ശേരിയും കുഞ്ചനും ഈ കാര്യത്തിൽ കൊലകൊമ്പന്മാരായിരുന്നു.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ശൈശവാവസ്ഥയിലെ അവ്യക്തവർണ്ണരമണീയവചഃപ്രസംഗം ഉപേക്ഷിച്ചു് മധുരസ്ഫുടാക്ഷരങ്ങളിൽ കേരളസാഹിത്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു് ചെറുശ്ശേരിയിലാണു്. ഏതായാലും ഈ ആരണൻ വന്നതുകാരണമായ്, ഉരുവും ഗുരുവുമായ ഒരു ഭാഷ, മണിപ്രവാളത്തിന്റെ മാധുര്യവും ദ്രാവിഡകവികളുടെ ഗാംഭീര്യവും നിറഞ്ഞതു്, നമുക്കുലഭിച്ചു. കേരളത്തിന്റെ സംസ്കാരമെന്നതുപോലെ ഈകലർപ്പിൽ ഭാഷ (കേരള–ചേര സംസ്കാരം) മുന്നിട്ടുനിന്നു. മലയാളഭാഷയിലെ ആദിമമഹാകാവ്യം കൃഷ്ണഗാഥതന്നെയാണു്. രാമപ്പണിക്കരുടെ രാമായണം മിശ്രഭാഷാഗാനമാണു്, കാവ്യഗുണമുള്ളതെങ്കിലും.

എന്നാൽ ഒരുകാര്യംകൂടി എടുത്തുപറയണം. ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഉടൽനീളമുള്ള ഇഴഞ്ഞ രീതിയും കഥപറയുന്ന സാവധാനമട്ടും മനസ്സിലാക്കിയാണു് എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ മഹാകാവ്യങ്ങൾക്കു് ഭിന്നവൃത്തങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചതു്. ചെറുശ്ശേരിയുടെ കാവ്യത്തെക്കാൾ കെട്ടുറപ്പും വൈവിദ്ധ്യവും എഴുത്തച്ഛൻപാട്ടുകൾക്കുണ്ടു്. എന്നാൽ ഭാഷാഗുണവും കാവ്യഗുണവും ചെറുശ്ശേരിയിലും.

തനിക്കും ഭാഷയ്ക്കും ഉത്തമഗാഥയെക്കൊണ്ടു് മുക്തിയും ശക്തിയും നൽകിയ ആ മഹാകവിയുടെ മുന്നിൽ എന്റെ വിനീതമായ നമസ്കാരം ഒന്നു് ആത്മാ

ത്ഥമായി ചെയ്യകൊള്ളട്ടെ. അതിനു നിങ്ങളും എന്നോട്ടു കൂടി കൂട്ടം എന്നു് എനിക്കു് ഉറപ്പുണ്ടു്—

മസൃണ മഹാമണിമണ്ഡിതനേ കവി,
മംഗലമന്ദിരമായവനേ കവി.

കൃഷ്ണഗാഥയിലെ വൃത്തങ്ങൾ

കൃഷ്ണഗാഥയുടെ പ്രചാരംകൊണ്ടു് സ്തോത്രങ്ങളിൽ ഒഴികെ കാവ്യത്തിൽ മുഴുവൻ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന രീതിയിലു് കൃഷ്ണഗാഥ, ഗാഥ, ചെറുശ്ശേരിമട്ടു് എന്നെല്ലാം പറയാറുണ്ടു്. ഈ വൃത്തത്തിനു് മാകന്ദമഞ്ജരി, മഞ്ജരി എന്ന പേരുകളാണു് കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ഒരുപക്ഷേ അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ചതാകാം ഈ പേരുകൾ. കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി കൊടുത്ത ലക്ഷണവും വിവരണവും താഴെച്ചേർക്കുന്നു.

കൃഷ്ണഗാഥയതിൽ കാണും—
കാകളി പിന്നടിക്കിഹ
നിർണ്ണയംപത്തെഴത്തെന്നാ—
ലേകുംമാകന്ദമഞ്ജരി (303)

കൃഷ്ണഗാഥയിൽ മുൻപറഞ്ഞ കാകളിയുടെ പിന്നടിക്കു് രണ്ടക്ഷരം കൂറച്ചുകാണുന്ന ശീലിനു് മഞ്ജരി എന്നു പേർ. ഇതിന്റെ ഗാനരീതിക്കു് എല്ലാ അക്ഷരങ്ങളും ഗുരുവായിതന്നെ ഉച്ചരിക്കണം എന്നറിക. (കേ. കൗമുദി) കൂറച്ചുകൂടി വിശദമാണു് വൃത്തമഞ്ജരിയിലെ വിവരണം.

ശ്ളഥകാകളിവൃത്തത്തിൽ—
രണ്ടാംപാദത്തിലന്ത്യമാം
രണ്ടക്ഷരംകൂറച്ചീടി—
ലതുമഞ്ജരിയായിട്ടം

* കാകളിയുടെ ഗണമൊന്നും മഗണമാകരുതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മഞ്ജരിയിൽ ആ നിയമം വേണ്ട; അ

---

* 1 മാത്രയഞ്ചക്ഷരം മുന്നിൽവരുന്നോരുഗണങ്ങളെ
എട്ടുചേർത്തുള്ളീരടിക്കുചൊല്ലാം കാകളിയെന്നുപേർ (മഗണംപാടില്ല. എന്നാൽ ഈ നിബന്ധന ശ്ളഥകാകളിക്കില്ല)

താണ് ശ്ലഥകാകളി എന്നു പറഞ്ഞതു്. ശിലാവതിപ്പാട്ടിനും ഇതുതന്നെ വൃത്തം. ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തത്തിൽ 10, 12–വൃത്തങ്ങൾ ഇതാകുന്നു.

ഒട്ടവിലത്തെ സൂതികളിൽ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളും സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. (7–രീതികൾ)

ഈ മഞ്ജരി പണ്ടേ ഭാഷയിൽ താളപ്രധാനമായി പ്രചരിച്ചിരിക്കണം. ഭാഷാവൃത്തങ്ങളിൽ ഏറ്റവും സംഗീതാത്മകമായ വൃത്തവും ഇതാണു്. പിൽക്കാലത്തു പലരും ഇതു പരിക്ഷിച്നോക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പല ഗാഥകളും എഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വൻതോതിൽ ഈ രീതിയിൽ വിജയിച്ചതു് ചെറുശ്ശേരി മാത്രമാണു്.

കൃഷ്ണഗാഥയുടെ പതിപ്പുകളും നിരൂപണങ്ങളും

കൃഷ്ണഗാഥയുടെ പതിപ്പുകളും അഭിമാനിക്കത്തക്കവയാണു്. കേ. എൻ. ഗോവിന്ദപ്പണിക്കരെ ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ഒരു നല്ല പത്രാധിപരായിട്ടാണു് കേരളം അറിഞ്ഞിരുന്നതു്. ആ കാര്യം ഇന്നത്തെ തലമുറ മറന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഏറെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു് ഒരു ശുദ്ധമായ പാഠംതന്നെ തയ്യാറാക്കി എടുത്തു. അതു് പി. കെ. നാരായണപിള്ളയുടെ അവതാരികയോടുകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ തന്നെ കൃഷ്ണഗാഥയിലെ പഴയ മലയാളവാക്കുകൾക്കു് ഒരു ടിപ്പണിയും ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർ എഴുതിച്ചേർത്തു. ഈ പതിപ്പായിരുന്നു പ്രാമാണികഗ്രന്ഥമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു്.

ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർക്കു ലഭ്യമല്ലാതെ ഇരുന്ന ഉത്തരകേരളത്തിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾകൂടി പരിശോധിച്ചു് വിട്ടുപോയതും സ്ഥാനംപിഴച്ചതുമായ വരികളെല്ലാം ശരിയായി ഉൾപ്പെടുത്തി വടക്കുംകൂർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പതിപ്പു് പലഗുണങ്ങൾകൂടി ഉള്ളതാണു്. ഇതിൽ സാമാന്യം ഭേദമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനവും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥ

ഭാഗത്തിൽ വരികൾക്ക് നമ്പർകൊടുത്തു് അതും വ്യാഖ്യാനവുമായി ബന്ധിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ കൂടുതൽ ഉപയോഗപ്രദമാകുമായിരുന്നു. ഈ വിഷമം അടുത്ത പതിപ്പിൽ പരിഹരിക്കാവുന്നതേ ഉള്ളു. വടക്കുംകൂറിന്റെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളിൽ, വിലപ്പെട്ട സമ്പാദ്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് ഇതു്.

ഇനിയും കൃഷ്ണഗാഥയുടെ നിരൂപണത്തെപ്പറ്റിയാണെങ്കിലും ആ വിഭാഗത്തിലും നമ്മൾ ധന്യരാണു്. സാഹിത്യചരിത്രത്തറവാട്ടിലെ വലിയ കാരണവരായ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളതന്നെ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ മാഹാത്മ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. പി. കെ. നാരായണപിള്ളയുടെ കുലങ്കഷമായ നിരൂപണവും വടക്കുംകൂറിന്റെ കൃഷ്ണഗാഥാ പ്രവേശികയും ആർ. നാരായണപ്പണിക്കരും ഉള്ളൂരും സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ചർച്ചകളും ഉപകാരപ്രദങ്ങളാണു്. കാവ്യത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻവേണ്ടി എഴുതിയവയുമാണു്. * 2

മറ്റൊരു ഗാഥയും ചെറുശ്ശേരിയുടെ അനന്തരാവകാശികളും

ചെറുശ്ശേരി ഭാരതം, ഭാരതഗാഥ എന്നീ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന കൃതി രചിച്ചതു് ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂരിയല്ല, കൃഷ്ണഗാഥാ കർത്താവുമല്ല, എന്നു് ഉറപ്പിച്ചുതന്നെ പറയാം. പെരുഞ്ചെല്ലൂർ ഗ്രാമക്കാരൻ ആയേക്കാവുന്ന ഒരു കവി ചെറുശ്ശേരി ജീവിച്ചിരുന്ന നൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെ, കൃഷ്ണഗാഥ കണ്ടതിനുശേഷം, ആ രീതി അനുകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു് രചിച്ചതാണു് ഈ കൃതി. വലുപ്പത്തിൽ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ അരപ്പങ്കിൽ അല്പം കൂടുതൽ വന്നേക്കാവുന്ന ഈ കൃതി കാവ്യഗുണത്തിൽ ശതാംശം പോലും കൃഷ്ണഗാഥയെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതല്ല. ചെറുശ്ശേരി, പുരാണകഥകളുടെ അലകും പിടിയും മാറില്ല. എ

* 2 'കുഞ്ചൻറശേഷ'ത്തിൽ ഇവയെപ്പറ്റി പാഠങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

ന്നാൽ ഭാരതഗാഥാകർത്താവു് പുത്തൻ കഥകളും സൃഷ്ടിക്കും. ഈ കാര്യത്തിൽ ചെറുശ്ശേരിയല്ല മാവാരതം പാട്ടുകാരനാണു് ഭാരതഗാഥാകർത്താവിന്റെ ഗുരു. ഈ കാര്യമെല്ലാം ഉള്ളൂർ പഠിച്ചു് കേരള സാഹിത്യചരിത്രം–2–ാം ഭാഗത്തിൽ പറയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ചിലയിടത്തു് നല്ല സങ്കല്പങ്ങളുമുണ്ടു്.

കേടറ പാൽവെണ്ണ കാണുന്നനേരത്ത–
ങ്ങാട്ടുന്ന നാടക രീതികളും.

എന്നതു് കൃഷ്ണനെ സ്തുതിക്കുന്നഘട്ടത്തിലുള്ള ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു സങ്കല്പമാണു്.

പരീക്ഷിത്തിന്റെ കഥയോടെയാണു് കാവ്യം തുടങ്ങുന്നതു്. ശ്രീപതി തന്നെ പരീക്ഷിത്തായി അവതരിച്ചെന്നു പറയുന്ന കവി, ഈ പുത്തൻ അവതാരത്തിനു് അഹങ്കാരം എന്ന ഗുണം കൂടി നൽകി (തക്ഷക) നാഗസ്പർശത്താൽ മൃതിയടഞ്ഞ കഥ സംക്ഷേപിക്കുന്നു. സർപ്പസത്രം, വൈശമ്പായനൻ കഥ പറയുന്നതു്, ലോകോൽപ്പത്തി, എന്നു് മുറയ്ക്കു് കഥ തുടരുന്നു.

നാല്പത്തിയഞ്ചു ഭാഗമുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ മൂന്നാം ഭാഗം ശകുന്തളോപാഖ്യാനമാണു്. വ്യാസനേയും കാളിദാസനേയും മറേറതോ ഒരു കവിയേയും സ്മരിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഈ കഥ പറയുന്നതു്. മോതിരം കൊടുത്തിട്ടാണു് രാജാവു പോകുന്നതു്. ദുർവ്വാസാവിന്റെ ശാപവും ഇവിടെയുണ്ടു്. അതുമാത്രമല്ല, രാജാവിന്റെ തിരസ്കരണവും. ശകുന്തള മടങ്ങിയതു് എങ്ങോട്ടാണു് എന്നു പറയുന്നില്ല. കാളിന്ദിയിൽ പോയ മോതിരം രാജാവിനു കിട്ടി. ശകുന്തളയെ അന്വേഷിച്ചു് കാട്ടതോറും നടന്നു. ഒരു കാട്ടിൽ വൻപുലിക്കൂട്ടത്തിന്റെ നടുവിൽ വമ്പനായ ബാലനെ കണ്ടു. ഈ കുട്ടിയെ തൊടുവാൻ ചെന്നപ്പോൾ

'താതൻ വന്നെന്നെയെടുത്തതില്ലെന്നിട്ട–
മോദനം പെണ്ണാതെ മേവുന്ന ഞാൻ'

അതുകൊണ്ടു് 'തൊട്ടീടരുതു്' എന്നു പറഞ്ഞതത്രെ! ഇങ്ങനെ ഒരു കാര്യം ഭാരതത്തിലോ ശാകുന്തളത്തിലോ ഇല്ല. ശകുന്തളയും പുത്രനെ അന്വേഷിച്ചു് അവിടെ വന്നു.

ശകുന്തള പറയുന്നതു് ഉണ്ടയാണു് എന്നു് 'ഖമ്മി'ൽ (ആകാശം) ഒരു ചൊല്ലുണ്ടായി. എത്ര ഗതികേടു വന്നാലും മലയാളത്തിന്റെ മർമ്മമറിഞ്ഞ ചെറുശ്ശേരി ഒരു 'മ്മ' പ്രാസത്തിനു് 'ഖമ്മി'നെ കൊണ്ടുവരുമോ എന്നു സംശയമാണു്.

'ശന്തനുവിന്റെ വില്ലിങ്കലുള്ളൊരു വ്യാപാരം കാൺകിലോ
വില്ലാളി രാമനും മെല്ലെ തേൽക്കും'പോലും.

ചെറുശ്ശേരി അനർത്ഥപദങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. മറ്റൊരു പ്രയോഗം നോക്കുക. ശന്തനു ഗംഗയെ കാണുന്നതാണു് രംഗം—

'കാർമുകിൽ മാലകൾ കാൽപിടിച്ചീടുന്ന
കാർകുഴൽ ചാലെത്തലോടി നന്നായ്'

ഉടുക്കു കളഞ്ഞും കൊണ്ടു നിൽക്കുമ്പോഴാണു് ഗംഗാദേവിയെ ശന്തനു കാണുന്നതു്. അവൾ പറയുന്നതു്

'കാമുകൻ തന്നെ ലഭിച്ചു നിന്നീടുവാൻ
കാമിച്ചിട്ടത്രേ ഞാൻ നിൽക്കുന്നെന്നാൾ'

ഈ കാമുകന്റെ അർത്ഥം നമ്മൾ വിചാരിക്കുന്നതല്ല. പാവക സാക്ഷിയായ് വേൾക്കുന്ന ആളാണു് കാമുകൻ!

'ഘോരമായുള്ളൊരു താപത്തിൻ കാരണം
ചേരാതെയുള്ളൊരു കർമ്മമീ ഞാൻ
നിഷ്ഠുരമാകിലുമെന്നു ചെയ്തീടുന്ന—
തിഷ്ടമായ് വേണമിന്നല്ലയായ്കിൽ
എന്നുടെ കാന്തനായ് മേവി നിന്നീടുന്ന
തന്നെയും കൈവിട്ടു പോന്നു കൊൾവൻ' (ചെ. ഭാ.)

'അപ്രിയം പറഞ്ഞാകിലപ്പൊഴേ പോകും ഞാനും' എന്നു് ഈ കാര്യം ഭംഗിയായി പറയുന്ന എഴുത്തച്ഛനെ നമ്മൾ എത്ര നമിക്കണം.

ഇങ്ങനെയാണു് പദത്തിനു വിഷമിക്കുന്നതു്. മറ്റൊരു പുരുഷനോക്കുക. ശന്തനുവിനു് പുണ്ഡരീകാർബുദം എന്നു് ഒരു രോഗം പിടിപെട്ട പോലും. കസ്തൂരിയാണു് മരുന്നു്! ഈ മരുന്നു് വിലകൂടാതെ നിത്യവും

കൊടുത്തത് പണ്ട് മത്സ്യഗന്ധിയായ കസ്തൂരിഗന്ധിയാണ്. ഹസ്തിനപുരത്തിൽ വില്ലാളി രാമനും മെല്ലെ തോക്കുന്ന വിധം രാജ്യം ഭരിച്ച ശന്തനുവിനു വന്ന ഗതികേട്ട്! കസ്തൂരിഗന്ധിയെ ദേവവ്രതൻ അച്ഛനു കൊണ്ടു കൊടുത്തപ്പോൾ കിട്ടിയ അനുഗ്രഹം നോക്കണേ!

'ഇന്നാരും ചെയ്യാത്ത വേലകൾ ചെയ്ക നീ
ഇന്നു ഞാൻ ചാകണമെന്നു നീ താൻ
ചിന്തിച്ച നേരത്തങ്ങെന്നിയേ നിന്നുടെ–
യന്തത്തെ പ്രാപിക്കയില്ല യെന്നാൻ'

എന്ന നാലു വരികളിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു വരി വായിച്ചാൽ ഭീഷ്മർക്കു കിട്ടിയ 'സ്വച്ഛന്ദമൃത്യു'വരമാണോ അച്ഛൻ മരിക്കാൻ മകൻ വിചാരിച്ചാൽ മതിയെന്നാണോ എന്നു സംശയമാകും. കൃഷ്ണഗാഥ രചിച്ച കവി കുട്ടിക്കാലത്തു പോലും ഇതു അനർത്ഥങ്ങളായ വരികൾ എഴുതുകയില്ല.

'ആഭാസമായിട്ട മേവിനിന്നീടുന്ന–
നാഭിയും പൊങ്ങിത്തുടങ്ങി മെല്ലെ.

എന്ന ഈരടിക്ക് എന്തർത്ഥമായിരിക്കും നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുക! അതു് സത്യവതിയുടെ ഗർഭത്തെ പറ്റിയുള്ള വർണ്ണനയാണു്. ഇത്തരം ആഭാസകവിയായിരുന്നില്ല ചെറുശ്ശേരി. ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾ തൂക്കി നോക്കിയേ ആ ഭാഷാമർമ്മജ്ഞൻ പ്രയോഗിക്കുമായിരുന്നുള്ളൂ. പോരറിയാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു ബാലന്റെ പക്കൽ ചന്ദ്രഹാസം കിട്ടിയാൽ ഗുണത്തേക്കാൾ ദോഷമായിരിക്കും അതുകൊണ്ടു് ചെയ്യുക ഉണ്ടാവുന്നതു്. ഇത്തരം ഒരു കയ്യാങ്കളിയാണു് ഭാരത ഗാഥയിൽ കാണുന്നതു്. ചെറുശ്ശേരി ഭാരതത്തിന്റെ കത്താവു് നൂറു ജന്മം ചമ്പുപിറന്നാലും സാക്ഷാൽ ചെറുശ്ശേരിയാവില്ല. കോലഭൂപൻ ആജ്ഞാപിച്ചതുകൊണ്ടു് ഒരു കവി നിർമ്മിച്ച കൃതിയാണിതു്. കാവ്യഗുണം രാജാജ്ഞയെ അനുസരിച്ചു് വഴങ്ങിയില്ല. എന്നു മാത്രം. മഞ്ജരി വൃത്തത്തിൽ മറ്റു ചില കൃതികൾ

ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ ലിസ്റ്റ് അനുബന്ധത്തിൽ കൊട്ടത്തിട്ടുണ്ട്.

ചെറുശ്ശേരിക്ക് രണ്ടുവിധത്തിൽ പിൻതുടർച്ചക്കാർ ഉണ്ടായി. മഞ്ജരിവൃത്തം സ്വീകരിച്ചില്ലെങ്കിലും മലയാളത്തിന്റെ മർമ്മം മനസ്സിലാക്കി ധർമ്മം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ചെറിയ സൽകൃതികൾ രചിച്ച പൂന്താനം എഴുത്തച്ഛനേയും ചെറുശ്ശേരിയേയും തമ്മിൽ ബന്ധിക്കുന്ന ഒരു ഇടക്കണ്ണിയാണ്. പൂന്താനത്തെപ്പറ്റി വിശദമായി അന്യത്ര വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഗുണ്ടർട്ട് ഉദ്ധരിച്ചു നമ്മളെ പരിചയപ്പെടുത്തിയ പയ്യന്നൂർ പട്ടോലയിലെ വരികളിൽ കാണുന്നരീതി പിടിച്ച് വളർന്ന വടക്കൻ പാട്ടുകളും ഒരുവിധത്തിൽ ചെറുശ്ശേരിയുടെ അനന്തരാവകാശികളാണ്. 16–ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഭാഷയാണ് ഇവയിലുള്ളത്. ചെറിയ മഹാകാവ്യങ്ങൾ(Minor Epics)എന്നതന്നെ ഇവയെ പറയണം. വായ്മൊഴിയെ വരമൊഴിയിൽ എത്തിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ഇവയെപ്പറ്റിയും ഇനിയും സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ചെറുശ്ശേരി, കാലം അതിക്രമിച്ച വളർന്നു. അവിടെ മറ്റുള്ളവർ എത്തിച്ചേരാൻ ഏറെക്കാലം വേണ്ടി വന്നു. ഭാഷയുടെ അലകും പിടിയും മാറി, കാവ്യത്തിന്റെ ഊടും പാവും ശരിപ്പെടുത്തിയ ആ മഹാകവി ചെയ്ത അതുല്യമായ പ്രയത്നം ഈ കവിതകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോഴാണ് നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നത്. ആരാണ് മാണിക്യം വിറ്റത്, ആരാണ് കാചം കൊണ്ടു നടന്നതെന്ന് അപ്പോൾ മനസ്സിലാകും.

അദ്ധ്യായം ആറ്

മൂന്നാമത്തെ കൈവഴി

ഈ കൈവഴിയെ സംസ്കൃതത്തിന്റെ മച്ചമ്പി എന്നു വിളിക്കാം. മൂന്നു പ്രവണതകളാണ് ഇതിൽ മുന്നിട്ടുനിന്നതു്. അവയെ മുറയ്ക്കു് ഉദാഹരിക്കാം

നാട്ടാർ കാവ്യമകം മുറിച്ചു പുലരെ
കട്ടൊട്ട താനോത്തതും
കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ചമച്ച ചാരു പിടിപെട്ട
നന്നാവദ്യോത് കരൻ
പാട്ടോമറു ചിലോകമോ പുനരിതെ
ന്നോരാതെ നാട്ടച്ചിമാർ
വീട്ടിൽ പുക്കുപണം കൊതിച്ചു
കവികെട്ടീടും കവിഭ്യോനമഃ

ആരെഴുതി എന്നു് അറിഞ്ഞുകൂടാ എങ്കിലും ഈ ശ്ലോകം അസ്സലായി അതായതു് കേരളകവിതയാണെന്നു പറയണം. ആശയം മിക്കവാറും മോഷ്ടിച്ചതായിരിക്കും. അല്പം മേമ്പൊടിക്കു് തന്റേതും കാണും. ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കിയ ശ്ലോകമോ പാട്ടോ എന്നു തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാത്ത പദ്യം എഴുതി അതു് സുന്ദരിമാക്കു കാഴ്ചവച്ചു് പണം വാങ്ങുന്ന ദുഷ്കവികളെ നമിക്കുന്നു എന്നാണു് ഇതിന്റെ സാരം. പലതരം കവിതകൾ, പലഹാരങ്ങളിൽ 'മിക്സ്ചർ' എന്നതു പോലെ ചേർത്ത സമാഹാരഗ്രന്ഥങ്ങൾ മിക്ക ഗ്രന്ഥപ്പുരകളിലും കാണാറുണ്ടു്. അതിൽ നായികാവർണ്ണനം, സ്തോത്രങ്ങൾ, രാജപ്രശംസ ഇ

വയെല്ലാം അടങ്ങിയിരിക്കും. ഇത്തരം ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് 'ഒറശ്ളോകം' 'പദ്യരത്നം' എന്നു രണ്ടായി മുറിച്ച് ക്യൂറേറർമാഫീസുകാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. മുൻ ചൊന്ന വിധത്തിൽ പാട്ടോ ശ്ളോകമോ എന്നു് തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാത്തവിധം രചിച്ച കൃതികളുടെ അങ്കുരങ്ങൾ തോലനേറതു് എന്നു പറയുന്ന ശ്ളോകങ്ങളിൽ തന്നെ ഉണ്ടു്. വേറൊരുവിധം ഇവയെ പായുന്നതു നോക്കുക

പൈന്തേനോലും ചിലോകം പരിചിനൊട്ട നിരത്തി
ത്തിരുത്തിച്ചമച്ചി
ട്ടെന്തേചേതം മെനക്കെട്ടൊരു തടിയനിരുന്നങ്ങു
ചൊല്ലുന്നതാകിൽ
എന്നേറ മുറും നിനച്ചാൽ നിനവു തരുണിമാക്കെ
ൻറു കൂറിട്ടകണ്ടി—
ട്ടിൻറ പദ്യ പ്രബന്ധേചുവപെരികെവരുന്നില്ലെടോ
മാദൃശാനാം.

ഏതായാലും തുമ്പാ എട്ടത്തു കിളിയുടെ വാവുന്ന ഒരാൾ വെറുതെ ഇരുന്ന വല്ലവരുടെയും നല്ല ശ്ളോകങ്ങൾ വാക്കുമാറിവച്ചു് അനുകരണരീതിയിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതു് അധികമാക്കും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. കുറച്ചുകൂടി പരിഹാസം കടത്തി അന്നത്തെ കവികളെ പരിഹസിക്കുന്ന ശ്ളോകം ഇന്നും രസപ്രദമാണു്.

ഓരോരോ ക്രമതോറും പുലരുമളവിലേ പൂക്കു പൂതം
പറഞ്ഞീ—
പ്പാരിൽ പോരിൻറ കള്ളച്ചെറുമികളെ വിളിച്ചോ
രു പേരിട്ട കൊണ്ടു്
വൈരാഗ്യം കൈവരുത്തും പരിചു ചില ചിലോ
കങ്ങളച്ചോചമയ്ക്കും
വീരന്മാരെ തൊഴുനേറൻ പകലിരവനിശം നിൻറു
കുമ്പിട്ട ഞാനോ

മണിപ്രവാള കവിത എന്നു പേരു പിന്നീടുവന്നു ചേർന്ന ഒരു തരം ഭാഷാമിശ്രത്തിൽ ഇത്തരം ഉരൽപുര സാഹിത്യമാണു് അധികമുള്ളതെന്നും സ്ത്രീകൾക്കു് മലയു

ടെയും പുഴയുടെയും പേരു കൊടുത്തു് ഇത്തരം ശ്ലോകം ചമയ്ക്കുന്നതു് തെറ്റാണെന്നും മണിപ്രവാളത്തിനു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമെഴുതിയ കുഴിക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപോലും പഴിച്ചു. എന്നാലും ഈ പ്രസ്ഥാനം ഒരു കാലത്തു് പലർക്കും ഇഷ്ടമായിരുന്നു എന്നും സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടുന്നു.

കാവ്യത്തിലെ പദക്ഷണങ്ങളെ പെറുക്കി എടുത്തു പഠിക്കാൻ വിരുതനായ ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള ഈ പരിഹാസം ഗദ്യത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചു് പറഞ്ഞു്, അതിനുതെളിവായി പല ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും ഉദ്ധാരണങ്ങളും കൊടുത്തു്, ലീലാതിലകത്തിനും മുണ്ടയ്ക്കൽ സന്ദേശത്തിനും മറും മുഖവുര എന്ന പേരിൽ ചിലതെല്ലാം എഴുതി പിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ധർമ്മരോഷത്താൽപ്രേരിതനായി കൂട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാരും ഇതിനു കൂട്ടുനിൽക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു വിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ ഇതു ശരിയാണുതാനും. എന്നാൽ മുഴുവൻ ശരിയല്ല. എന്നും പറയണം. കേരള സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ ഈ അന്തരീക്ഷവും സാഹചര്യവും ഞാൻ വിവരിച്ചു. വിജയക്കൊടി ഒട്ടവിൽ നാട്ടിയ ബ്രാഹ്മണർ ഇതര സമുദായങ്ങളെ പാദദാസരാക്കിയപ്പോൾ അവരെയും അവരില്ലുള്ള സുന്ദരിമാരേയും ഉള്ളിൽ പരിഹാസത്തോടും പെരിയിൽ ബഹുമാനത്തോടും വീക്ഷിച്ചു് വന്നു മാനം പറഞ്ഞതു് സാഹിത്യത്തിൽ പകർത്തി. ഇതിനു് തങ്ങളുടെ പ്രവണത വാടകയ്ക്കു കൊടുക്കാൻ ചില കവികരികയുമാരും ഉണ്ടായി. കേരളത്തിലെ നമ്പൂരിമാരിൽ ജ്യേഷ്ഠപുത്രൻ മാത്രം വിവാഹം കഴിക്കുക എന്നും മറുള്ളവർ വിവാഹവും വ്യഭിചാരവും അല്ലാത്ത ഒരിടമട്ടിൽ മറു ജാതിക്കാരായ സ്ത്രീകളുമായി ഇടപെടുക എന്നും ഉള്ള അവസ്ഥ ഉണ്ടായി. ഈ സംബന്ധമുറ, അസംബന്ധമായിരുന്നെന്നു് ഇന്നത്തെ ആളുകൾക്കു് തോന്നും. അതിൽ തെറുമില്ല. എന്നാൽ പാണ്ടിയിലെ അബ്രാഹ്മണനും, കേരളത്തിലെ അബ്രാഹ്മണനും തമ്മിൽ ഉള്ള സംസ്കാര വ്യത്യാസത്തിനു് പ്രധാന കാരണവും ഇതാണു്. ഉയർന്നനിലയിലുള്ള സംസ്കാരം താഴേക്കു് ഈ നിലയിലേ പരക്കുകയുള്ളു. അങ്ങിനെ പരക്കുകയുംചെയ്തു. വിജയിച്ചു് രാജ്യം കൈവ

ശമാക്കിയവർ ഈ നിലപാട് എല്ലാ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും സ്വീകരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

കേരളത്തിൽ പരശുരാമൻ തന്നെ ജയന്തന്റെ പുത്രികളെ സ്വർഗ്ഗത്തു നിന്നും കൊണ്ടുവന്നു കുടിപാർപ്പിച്ചു എന്നു് കേരളോൽപത്തിയിൽ എഴുതിപിടിപ്പിച്ചതും, കേരളമാതേരെ കാണാൻ ഇന്ദ്രനും ചന്ദ്രനും ഗന്ധർവന്മാരും വന്നെന്നു പറഞ്ഞു് കവിത എഴുതിയതും ഒരേകൂട്ടരും ഒരേ മനസ്ഥിതിക്കാരും തന്നെയാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഇത്തരം കാവ്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന നായികമാരെല്ലാം ദേവദാസികളാണെന്നോ, ദേവദാസികളെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ കവിത മണിപ്രവാളത്തിൽ എഴുതാറുണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നോ അടച്ചു പറയുന്നതും തെറ്റാണു്.

ഏതായാലും സംസ്കൃതവും ദേശഭാഷകളും കൂടികലന്നു മണിപ്രവാളങ്ങൾ തെക്കൻഭാഷകളിൽ പലതിലും ഉണ്ടായി. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ മണിപ്രവാളത്തിനു് ഒരു പ്രത്യേകത ഉണ്ടായിരുന്നു. നാട്ടഭാഷാ പദങ്ങളും സംസ്കൃത പദങ്ങളും ഇടകലത്തിയതു കൊണ്ടു് മണിപ്രവാളമായി എന്നു് കേരളീയർ ഗണിച്ചില്ല. സംസ്കൃത വാക്കുകളെ സംസ്കൃതവ്യാകരണ പ്രകാരം തന്നെ ഉപയോഗിക്കുകയും ഭാഷാപദങ്ങളിൽ നല്ലവയെ, സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ രീതിയിൽ തന്നെ കൂട്ടിഇണക്കി, കണ്ടാൽ തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാത്തവിധം പ്രയോഗിക്കയും ചെയ്താലെ മണിപ്രവാളമാകയുള്ളൂ. ഇത്തരം മണിപ്രവാളം കേരളത്തിൽ മാത്രമെ സാഹിത്യത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണു് കേരളത്തിൽ മാത്രമേ മണിപ്രവാളം ഉള്ളു എന്നു് ലീലാതിലക കർത്താവു് ശഠിക്കുന്നതും.

തോലൻ തുടങ്ങിയ മാർഗ്ഗത്തിൽ ഏറെപ്പേർ ചരിച്ചു കാണണം. എന്നാൽ അത്തരം ആദ്യകാല കൃതികൾ ഒന്നും നമുക്കു് ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

ബുദ്ധമതവും ജൈനമതവും പ്രചരിച്ചിരുന്നപ്പോൾ കഥകൾ പറയുവാൻ ഗദ്യവും പദ്യവും കൂട്ടിഇണക്കി ചില കൃതികൾ പ്രാകൃതഭാഷയിൽ രചിച്ചിരുന്നു. ഉദാഹരണം

തെക്കേ ഇൻഡ്യയിൽ പ്രചാരവും സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഈ രീതി സംസ്കൃതം, പ്രാകൃതം, ദേശഭാഷ ഇവയെ തമ്മിൽ കൂട്ടുതൽ അടുപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ഈ രീതി സനാതന മതത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപനത്തോടുകൂടി മിക്കവാറും മറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഈ രീതി സംസ്കൃതത്തിലേക്കു കടന്നു് ഒരു പ്രസ്ഥാനമായി. അങ്ങനെയാണു് ചമ്പുക്കളുടെ ഉത്ഭവം*1 ഇതു തെക്കുനിന്നും വടക്കോട്ടു കടന്നു. ഇങ്ങനെ സംസ്കൃതത്തിൽകൂടി കടന്നു വന്നതോ, പ്രാകൃതത്തിൽ നിന്നു നേരിട്ടു കടന്നുവന്നതോ ആണു് മണിപ്രവാളത്തിലെ ചമ്പു പ്രസ്ഥാനം. മണിപ്രവാളത്തിൽ ഉണ്ടായ കൃതികളിൽ ആദ്യത്തേവയായി ഇന്നു് അവശേഷിക്കുന്നതു് ഇത്തരം കൃതികളും ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും, ഈ രീതി പിടിച്ചെഴുതിയ സ്തോത്രങ്ങളുമാണു്. ഉണ്ണിയച്ചി ചരിതമാണു് ഏറ്റവും പഴയ മണിപ്രവാളചമ്പു.

ഉണ്ണിയച്ചീ ചരിതം

ദേവൻ ചിരികുമച്ചൊന്ന ചമ്പുമുറുവുമാദരാൽ.
രാമൻ ചിരികുമാനേട്ടിനെഴുതിക്കുട്ടിന.....നനെ

എന്നു് ഈ കൃതിയുടെ 25–ാമതു ശ്ലോകത്തിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ടു് ഇതിന്റെ കർത്താവു് ഒരു ചിരികുമാനാണെന്നും എഴുതിയതു് രാമൻ ചിരികുമാനാണെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. പക്ഷേ, ഇവർ എവിടുത്തുകാരാണു് എന്നു് നിശ്ചയമില്ല. 'ആനയച്ചു' എന്ന നാണയത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതുകൊണ്ടു് അതു പ്രചരിച്ചു തുടങ്ങിയതിനുശേഷം ഉണ്ടായതാണു് ഈ കൃതി എന്നു് ഊഹിക്കാം. 13–ാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിനു ശേഷമാണു് ഇതുണ്ടായതു്. ഇളംകുളം ഇതെല്ലാം പരിശോധിച്ചു് 13–ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലാണു് ഈ കൃതി ഉണ്ടായതെന്നു പറയുന്നതു് സ്വീകാര്യമാണു്.

1* ഉദ്യാനപ്രവേശം ചമ്പുവിന്റെ മുഖവുരയിൽ ഇതു വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. (N. B. S. പതിപ്പു്)

ഇതിവൃത്തം

തിരുനെല്ലിക്കു സമീപമുള്ള തിരുമാന്ധാംകുന്നു ക്ഷേത്രത്തിനു സമീപമായിട്ടുള്ള ഒരു ഗൃഹത്തിലെ അംഗമായ നങ്ങ്യാരുടെ പുത്രിയായ ആച്ചിയാർക്കു് രണ്ടു സ്ത്രീസന്താനങ്ങൾ ഉണ്ടായി. അവരിൽ അനുജത്തിയാണു് ഉണ്ണിയച്ചി. ഈ സുന്ദരിയെ കാണാൻ ഒരു ഗന്ധർവ്വൻ വരുന്നു. ഒരു ബ്രാഹ്മണ വിദ്യാർത്ഥിയാണു് ഗന്ധർവ്വനെ2* ഇവിടേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതു്. വഴിക്കു കാണുന്ന അങ്ങാടിയും വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. ഉണ്ണിയച്ചിയുടെ താമസസ്ഥലത്തു് പലരേയും കാണുന്നുമുണ്ടു്.

കവിതാരീതി

ധർമ്മത്തിന്നിഹ നിർമ്മിതമില്ലം
കാമാർത്ഥ സുഖം കാവൊടിവേടം
മുക്കൺമൂർത്തികളമരുകയാലപി–
മുക്കിരസന്ധ്യയുമുറവിന മൂലം
കോട്ടംവിട്ട മഹീപാലാനാം–കോട്ടവിശേഷം
വാണിയ ലക്ഷ്മി
വാണീകവിതാതാവളമാമള–താമൻറാള്ള
വിദശ്ധജനാനാ–
മിരുമരുതിന്നടവേപോമെമ്മാ–ന്തിരുമാർ
വിടമിവതിരുവിന്നിലയ.....

ഇതും വൃത്തഗന്ധിയായ ഗദ്യത്തിലുള്ള തിരുമരുതൂരിന്റെ (വടക്കൻ കോട്ടയത്തു്) വർണ്ണനയാണു്.

കണ്ടിട്ടേനം കലിത പുളകാനന്ദകൗതൂഹലാത്മാ
മത്തേഭ്യാഭ്രത്വാനിജചലദൃശാം മറുവാത്താം മറന്നു്
കീഴ്പെട്ടാനക്കിളികളരവാം കേട്ട പാട്ടങ്ങുചൈതും
ഗന്ധർവ്വോസൗഗളിതഹൃദയോഗന്ധവാഹസ്യമാഗ്ഗാത്
*3

2* കേരളസ്ത്രീകളെ ഗന്ധർവ്വന്മാർ ഉപദ്രവിക്കാറുണ്ടെന്നു് പണ്ടേ പ്രസിദ്ധമാണു്.

*3 ഇളങ്കൂളും സങ്കല്പിക്കുന്നതുപോലെ സതി ഉണ്ണിയച്ചി വേശ്യയാകുമോ എന്നും ആലോചിക്കണം.

എന്നാണ് 'സതിഉണ്ണിയച്ചി മധിരേക്ഷണ'യെ കാണാൻ വരുന്ന ഗന്ധവ്വന്റെ യാത്ര.

ഉണ്ണിയച്ചിയുടെ വർണ്ണനയിൽനിന്നു് അല്പം ഭാഗം കൂടി അടിയിൽ ചേർക്കുന്നു.

മൂവത്തിങ്കൾ അണിഞ്ഞ പിരാനുടെ
മൂവന്തിക്കുത്തിവിടെ ക്കണ്ടുപയറിക്കൊൾവാൻ.
കേവലമുർവ്വശികിഴ്പോന്നവളോ
പൂവല്ലഞ്ഞിലിരിക്കും ദേവൻ
പൂവല്ലിക്കു ചമച്ചുകിംവാ.

പട്ടിക്കു് പൊതിക്കാത്തേങ്ങാ കൊട്ടത്തുപോലെയാണു് ഏറെപ്പൊടിഞ്ഞ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസാധനം. ഈ ഗ്രന്ഥം ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിച്ചാൽ കേരളത്തെപ്പറ്റി ചിലതെല്ലാം ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കും.

ഉണ്ണിയാടീചരിതം

കോട്ടയത്തുള്ള മാങ്ങാനത്തു ദാമോദര ചാക്യാർ അക്കാലത്തെ കവികളിൽ പ്രമുഖനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുവിലാണു് ജീവിച്ചിരുന്നതു്. ഈ കൃതിയും ചമ്പുരീതിയിലാണു് രചിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ചാക്യാരുടെ ഈ കൃതിയും മുന്നുസ്സൽ സന്ദേശവും, ചന്ദ്രോത്സവവും തമ്മിൽ ബന്ധിച്ചവയാണു്.

കായങ്കുളം, കൊച്ചി, എന്നീ രാജ്യങ്ങളേയും അവിടത്തെ രാജാക്കന്മാരേയും സ്തുതിക്കുന്ന രണ്ടു കൃതികൾ ചാക്യാർ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ശിവവിലാസവും മണിപ്രവാളത്തിലുള്ള ഉണ്ണിയാടി ചരിതവും ആണു് ഇവ.

കഥ

ഉദയ പർവതത്തിന്റെ വർണ്ണനയോടു കൂടിയാണു് കാവ്യം തുടങ്ങുന്നതു്, അവിടെ രണ്ടു ഗന്ധർവ്വകുടുംബങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽ ഒന്നിലുള്ള പ്രാവുട്ടെന്ന അപ്സരസ്സിനെ ചന്ദ്രൻ പ്രാപിക്കുന്നു. ഈ കാര്യം

അറിഞ്ഞു് രോഹിണി അവളെ ശപിച്ചു് മനുഷ്യലോകത്തേക്കയയ്ക്കുന്നു.

ഈ കഥ എല്ലാം മറന്ന ചന്ദ്രൻ ഭൂലോകത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുന്ന പാട്ടുകേട്ടു് അത്ഭുതപ്പെട്ടുന്നു. ആ പാട്ടു് ആരുടേതെന്നു് അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ രണ്ടു സേവകരെ അദ്ദേഹം നിയോഗിച്ചു. അവർ അഞ്ചാം ദിവസമേ മടങ്ങിവരുന്നുള്ളൂ, അവരിൽ ഒരാളായ സുവാസകനാണു് കഥ പറയുന്നതു്. ഭൂലോകം, കേരളം, തൃശ്ശൂർ, തിരുവഞ്ചിക്കുളം (മഹോദയപുരം) ഓടനാടു്, കണ്ടിയൂരു്, മറ്റും അവിടത്തെ അങ്ങാടി, കണ്ടിയൂർ ശിവക്ഷേത്രം ഇതുയും വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടുന്നു. കണ്ടിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ വച്ചാണു് ചന്ദ്രന്റെ സേവകൻ സുന്ദരനായ ദാമോദരചാക്യാരെ കാണുന്നതു്. ചാക്യാർ ചെറുകരയുള്ള സുന്ദരിമാരെയും രാജാവായ കേരളവർമ്മയേയും സ്തുതിക്കുന്നു. ചാക്യാരാണു് ഇവരെ ചെറുകരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതു്. ഉണ്ണിയാടിയുടെ സമീപത്തെത്തുംമുമ്പു് പലരേയും കണ്ടുമുട്ടുന്നുണ്ടു്.

കവിതാരീതി

മലനാടതിലേറ്റവും മനോജ്ഞം–മലർമാതിന്നൊരു
കേളിനൃത്തരംഗം
മലയാട്ടിയിൽ നിൻറു.....മല്ലി–മലരിൽ ചെന്നു
ഴലിന്റെ മാധുര്യം

എന്നാണു് കേരള വർണ്ണന.

മഹോദയപുരവർണ്ണന

അമലജല പൂരിതഹസ്തിന പുരത്തട്ട–ത്തമരനദി
യെന്റെറപോൽ ചൂർണ്ണിമേവിന്റെടം
തരളവീചികരൈരൊരുപുറത്തഴകൊട്ടം– തരളജാല
ങ്ങളാൽ പരവ തുകിന്റെടം
കൊടിയ മുനചേർന്നകൺതോമരം*1കൊണ്ടുപൊൻ
–കൊടികൾ ചാട്ടിൻറ*2തത്തരുണർമേല്പടം
മതിതെളിഞ്ഞമറയോർ മരുവിവെണ്മതിതൊട്ടം–
മതിതെളിഞ്ഞിതമെഴും തളികൾ ചൂഴിന്റെടം

*1 ഒരായുധം *2 പ്രയോഗിക്കുക (എറിയുക)

*3 തിരുവാതിരകളി

തറവുട്ടത്തിളയപെൺകൊടികൾ വട്ടത്തിൽനി–
ന്നെറാത്തിചകൾ പാടിയാടിക്കളിക്കിൻറിടം.

കണ്ടിയൂരപ്പൻ

മൻറിലാരുണ്ടുനീയെൻറി–കൊൻറപ്പൂമലർച്ചൂട്ട
വോൻ
ഞാനച്ചാകണ്ടതില്ലാക്ക–മാനത്തോല്പുടയാടയായ്
നമശ്ശിവായനിൻ കോലം–നമുക്കേവിസ്മയാവഹം.

കൂട്ടത്തി

അവിടക്കമലേവദുശ്ശാസിന്ധോ– രവനീമണ്ഡലമ
ണ്ഡനായമാനാ
അബലാകുലമൗലിമാലികാകാ– പ്യവതീർണ്ണാ യുവ
നേത്ര പുണ്യപൂരൈ.

ഉണ്ണിയാടി

അരയാലിലമേൽക്കുടി–വരിവണ്ടിനു പോൻറുതോ
വ്യാമൂഢാത്മാസ്മിസത്യം തേ–രോമാവലി മൃദുദരേ
മെയ്യോ മസ്മകമോ തുമ്പി–ക്കയ്യിരണ്ടുള്ള ദന്തിനഃ
നിൽക്കട്ടെ തവ ശ്രോണീ—ചക്രവും തുടയുഗ്മവും.

ഭാഷയും സംസ്കൃതവും ഭംഗിയായി കൂട്ടിയിണക്കാനും, അതിനുമസ്യണത വരുത്താനും അതിൽ നല്ല ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാനും ഇവിടെ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഇത്തരം മറു കൃതികൾ

ഭാവമധുരങ്ങളായ നായികാവർണ്ണനകൾ അടങ്ങിയ പദ്യരത്നം എന്ന കൃതിയിൽ 68 സുന്ദരികളെ വർണ്ണിക്കുന്ന 291 ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ട്. മീനച്ചിലാറിൻറെ അറ്റത്തുള്ള ഉത്തരയെ (കൗണോത്തര) വെമ്പലനാട്ടരചൻറെ കല്പനയാൽ വർണ്ണിക്കുന്ന കൃതി ഒരു കൊച്ചു മുണ്ടശ്ശൽ സന്ദേശം തന്നെയാണ്. 74 ശ്ലോകവുമുണ്ട്.

---

3 മറ്റൊരു മുണ്ടശ്ശൽ സന്ദേശത്തിലും ഉജ്ജ്വലമായി വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്.

കാതോലും കണ്ണിമാർ കൈശിക മണികലികേ
കാണതിസ്നിശ്ചലീലാ–
ചേതോരമ്യാംഗി, രോമാവലിരിയ മധുനാ
പാർത്തുകാണും ദശായാം
നാഥേ നിൻ നാഭിയെന്നും നവബകുളനറും–
പൂവിൽനിന്നൽപതന്തീ
വാർതോയം കൊങ്കയാം പങ്കജമുകുളമളി–
ശ്രേണികൗണോത്തരേ തേ–

എന്നാണ് ഇതിൽ ഒരു ശ്ലോകം.

യുദ്ധാനന്തരം സുന്ദരിമാർ ഭർത്താക്കന്മാരെ കാണുന്ന അവസ്ഥ വർണ്ണിക്കുന്നതു് നോക്കുക.

അയ്യോ പാപം രതാന്തേ അയി മൃദുമമപ–
ണ്ടൂരുകാണ്ഡം തലോട്ടം
കൈയോ ദൂരെക്കിടക്കിൻറിതു ചികുരഭരം
കാൺകധൂളിവികീർണ്ണം
ശയ്യായാം പണ്ടിദാനീം വെറുനിലമഖിലം
ദൈവമല്ലോരിപൂണാം
മയ്യേൽക്കണ്ണാൾക്കിവണ്ണം മുറപുരളിമഹീ
പാലയുദ്ധോത്സവാന്തേ!

വേറൊരു ശ്ലോകം:

എല്ലാരും സകളം കാ–
ധത്തേഗ്രണമേവ കേവലംസകളങ്കം
നാരീമണി കാളി മകൾക്കും–
കുറവൊണ്ടു കചേനമേഘകാളിമകൾക്കും

എന്നുള്ള യമകക്കസർത്തുക്കളും ഇതിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഏതായാലും ഹലൻ എന്ന രാജാവു് പ്രാകൃത കവിതകളെ(നായികാസ്തുതികളെ) സമാഹരിച്ചപോലെ കുറെ ശ്ലോകങ്ങളെ പദ്യരത്നത്തിലും ഒരു സരസൻ സംഗ്രഹിച്ചു. ഇവ ശുദ്ധ ഉരൽപുരസാഹിത്യമായാൽ തന്നെയും ഭാഷയേറിവരുന്ന മണിപ്രവാളത്തിൻറെ ഘോഷയാത്രയ്ക്കുള്ള മണിരഥങ്ങളാണ് എന്നു തന്നെപറയാം. ആത്മാർത്ഥത ഇവയിൽ മിക്കതിനുമില്ല. എന്നാൽ അപ

ഹസിക്കാൻ തുടങ്ങി അനുസരിക്കാൻ ശീലിച്ച് ആരാധിക്കാൻ തയ്യാറായ രീതിയിൽ എഴുതിയ മുണ്ടയ്ക്കൽസന്ദേശവും കേരളത്തിലെ കൂട്ടിനിമാരെ ഒരിടത്ത് കൊണ്ടുവരുവിച്ച് കൂട്ടിക്കെട്ടിയചന്ദ്രോത്സവമെന്ന വിനോദകൃതിയും ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്കും കവിതയുടെ വളർച്ചയ്ക്കും വഴിതെളിച്ചവയാണ്. ആ നിലയ്ക്കും അവയ്ക്ക് സ്ഥാനമുണ്ട്. അവയിലേയ്ക്ക് കടക്കുന്നതിനു മുമ്പ് മറ്റു ചില കൊമ്പുകൾ കൂടി പിടിച്ചു കുലുക്കി ചിലപൂക്കൾ കൂടി നമുക്ക് ശേഖരിക്കണം.

സ്തോത്രങ്ങൾ

കൊമ്പറേറാരു മരാമരത്തിലില കൂ–
ടാതോരു പൂവല്ലി ചെ–
ന്നമ്പിൽ കാച്ചു ഫലം മുളച്ചോരു മര
ത്തെകാൺകതെങ്കിലമേൽ
കൊമ്പറോറാൻറതുതാനഭിഷ്ട വരദം
ഭക്തക്കു ലോകത്രയ
സ്തംഭപ്പായ മഹോ വിഭാതി സകലാ–
രംഭേഷുസമ്പൂജിതം (ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ)

എന്നു ശബ്ദാഡംബരവും അർത്ഥഗുണവുമുള്ള ശ്ലോകം.

പൂത്താമ മൺപും കേശാന്തേ–ചാർത്തും ചന്ദ്രകരോ
ജ്വലാ
കാത്തുവന്നെങ്ങൾ നാവിന്മേൽ–കൃത്താട്ടക സരസ്വ
തി: (താമരനെല്ലൂർഭാഷ)

എന്നു് ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞ പ്രാർത്ഥന

പറവുൽസാഹമുണ്ടെൻറാൽ – മറവുമെല്ലാമിതപ്പെട്ടം
പണ്ടു ഗംഗാനദീതന്നെ–കൊണ്ടുപോന്നാൻ ഭഗീരഥൻ
മോക്ഷാർത്ഥമായിരിപ്പോരു –ദീക്ഷപൂകിൻറതുണ്ടു ഞാൻ
രക്ഷിക്കവേണ്ടു മെൻറേറക്കും–നിക്ഷേപമയ മഞ്ജുലി:
(അനന്തപുര വർണ്ണനം)

എന്നു് അനുഷ്ടുപ്പിൽ അടുക്കി കാര്യം പറയാനുള്ള പാടവം ഇങ്ങനെയാണു് കിട്ടിയതു്.

വേണുനാദഹൃദധൈര്യവല്ലവീ–വാണികൊണ്ടു
നിതരാമഭീഷ്ടദൻ
കോണമുള്ളവരിലുള്ളവൻ ജഗൽ–പ്രാണനെൻ
മനസി വാഴ്ക സന്തതം
വിണ്ണളാർകൾ വരവർണ്ണിനീ മുഖം–പുണ്യശാലി
പുകൾകൊണ്ടണിഞ്ഞവൻ
കണ്ണെഴുത്തുകുറിയാൽ വിഭൂഷിതൻ–കണ്ണനെൻ
മനസി വാഴ്ക സന്തതം

മഞ്ജരിയിൽ മാത്രമല്ല സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലും മാധുര്യവും ചാതുര്യവും വേണമെങ്കിൽ കൊണ്ടുവരാമെന്നു് ശ്രീകൃഷ്ണസ്തവമെന്നു് ഉള്ളൂരും ശ്രീവാസുദേവസ്തവമെന്നു് കൃറെറററാഫിസുകാരും പേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഈ കൃതി വായിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാകും.

ചാടിയും ത്തുടിതി പാടിയും കളി–ച്ചാടിയും വിവിധ
മായർയോഷിതാം
ഈടെഴുംമഹിത മാഗലപ്രിയൻ–നിടൊടെൻമനസി
വാഴ്ക സന്തതം

എന്ന ശ്ലോകം ഒരിക്കൽ വായിച്ചാൽ നമ്മൾ മറക്കില്ല. അത്ര കണ്ടു് ജീവിതചലനവും ഭംഗിയും അതിനുണ്ടു്.

ആച്ചിമാർ മനയിൽ മച്ചകത്തുറിയിൽ വച്ചിരുന്ന
തയിർ വെണ്ണ പാൽ
കാൽചിലമ്പൊലിയെ മെല്ലവേ–പരിമാച്ചുചെൻറു
വരികിൻറവൻ
വാച്ച കാലികളെ മേച്ചവൻ മഹിത കാശ്യപാദി
മുനിവന്ദിതൻ
മാച്ചെഴാതെ പനമണ്ണമന്മതിചൂതനെൻ മനസി
ഭാസതാം.

ഇതു മണിപ്രവാളമാണോ എന്നു തന്നെ പറയാൻ വിഷമമാണു്. (മതിചൂത പഞ്ചകം)

ചിരിക്കു വകനൽകുന്ന ചരക്കുകളും ഇവർ വിറ്റിട്ടുണ്ടു്.

ഉരപൊങ്ങിന പങ്കജായുധൻ താ—
നൊരു പൊങ്ങൻ ഭസിതത്തിനായ് ചമഞ്ഞു
തരമങ്ങനെ വേണമേറെവന്നാൽ
തിരുവങ്ങാടമരുന്ന തിങ്കൾമൗലേ!

എന്നു് കാമദഹനം ഒരു രസികൻ പ്രസംഗത്തിനു് വകയാക്കി.

ശിവൻ ദക്ഷിണാമൂർത്തിയായി തപസ്സുചെയ്തതു് സുന്ദരികളെ ആകർഷിക്കാനാണു് എന്നു് വേറെ ഒരു വിരുതൻ കൊളംബസ്സു് കണ്ടുപിടിച്ച കഥ നോക്കുക:

നന്നത്രേനീതപം ചെയ്തതു വരദവധൂകാർമണം ഞാ—
നറിഞ്ഞേൻ
കുന്നിൻപെണ്ണിന്നു മാരജ്വരമധികമതിൽപ്പിന്നെ—
യല്ലോ പിണഞ്ഞു
അന്നൾത്തിങ്കുംജടാമണ്ഡലവിരചനയാദിവ്യഗംഗ—
ക്കിരിപ്പാൻ
പിന്നെതീർത്താനയംകൊണ്ടൊളിയറജയകല്യാണ—
ച്ചൊല്ലൂർപിരാനേ

ശിവന്റെ തപസ്സുതുടങ്ങിയശേഷമാണത്രെ, അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണത്രെ, പാവ്വതിക്കു് കാമപ്പനി വർദ്ധിച്ചതു്. അതു മാത്രമാണോ? ഇങ്ങനെതപസ്സുചെയ്യുന്ന കാലത്താണു് ഗംഗയ്ക്കു് ഒളിച്ചിരിക്കാൻ ജടയിൽ സ്ഥലം ഉണ്ടാക്കിയതും! പറയുന്നതു് ആത്മാർത്ഥതയോടും ഭംഗിയായും പറയണമെന്ന വ്രതക്കാരും ഇവരിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

പൊന്നിൻമാലയണിഞ്ഞപോർമുലയിണകുന്നിക—
ലൊന്റിടുവാൻ
പൊന്നില്ലായുകയോ പകുത്തുടൽ മലപ്പെണ്ണിന്നു—
നല്കീർതു്
പൊന്നിൻമാമല വില്ലുമാക്കിയവിഭോ തീർക്കെ—
ങ്ങൾതാപങ്ങളേ
പൊന്നിൻമാളിക വിണ്ണളാർപുരിതൊടുംതുക്കാരി—
യൂരണ്ണലേ!

അവർ വിനോദത്തിൽ തുടങ്ങി വിചാരത്തിലെത്തിച്ച മലയാളകവിതയുടെ രൂപം ഇതിൽ കാണാം.

വ്യാമോഹത്തെവരുത്തുമഞ്ചിതരുചിം മാരീച—
മായാമൃഗം
ചാമാറെയ്തവിധൗരുഷാദശമുഖേ സീതാംഗ്രഹീ—
ത്വാഗതേ
സീമാതീതശരൈർനിശാചര കുലം നിശ്ശേഷമാ—
ക്കും വിട്ടും
രാമംകാരണമാനുഷം ഗുണനിധിം ശ്രീപദ്മനാഭം—
ഭജേ
(ആദിത്യവർമ്മസ്തോത്രങ്ങൾ)

ലീലാതിലകകർത്താവിന്റെ ശരിയായ ശിഷ്യന്റെ കവിതയാണ് ഇതു്. സംസ്കൃതവും ഭാഷയും തമ്മിൽ അത്ര അകൽച്ചയ്ക്കാൻ ഇതിൽ സാധിച്ചു. ഭക്തിയെ കൃഷിയാക്കി സങ്കല്പിക്കുന്നതു നോക്കുക:

ഉദ്വേലം വേലികെട്ടിത്തിറവിയധൃതികൊണ്ടീശ—
രോപാസനാഖ്യം
വിത്താവോളം വിതച്ചീടയിമമമനമേ നിന്നകത്തു—
ട്ടുദ്ധം
സൽസേവാവാരിസേകം ദിവസമനുവളർത്തീട്ട പാ—
ടേണമോദാ—
രിദ്ര്യംകൊണ്ടാരൊടെല്ലാ, മനിശമനുഭവിച്ചീടുകെ
ശ്വയ്യമെല്ലാം
(ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ)

വാസ്തവത്തിൽ ഇത്തരം ഭക്തികാവ്യകൃഷിയാണു് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നടന്നതു്. ഇൻഡ്യക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയതിനു് ഈശ്വരനോടാണു് വന്ദനം പറയേണ്ടതെന്നു്, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പാതിയായിട്ടും, നടന്നതെല്ലാം പത്രത്തിൽകൂടി വായിച്ചിട്ടും പദ്യം എഴുതുന്ന മഹാശയന്മാർ ഇന്നും ജീവിച്ചിരിക്കെ, ഇതു് അത്ഭുതത്തിനു് വകയും നൽകുന്നതല്ല. ഭക്തി എന്നപേരിൽ പൂരപ്പാട്ടു പാടുന്നനാട്ടിൽ, സാഹിത്യപ്പൂരപ്പാട്ടിന്റെ നടക്കു് ഇത്തരം

സൽകൃതികൾ ഉണ്ടായതും അത്ഭുതത്തിനു വകയാണെന്നു് ആദ്യം തോന്നും. എന്നാൽ വിലമംഗലം, ചേരമാൻപെരുമാൾ, കുലശേഖരൻ, തുടങ്ങിയവർ വച്ച പാരമ്പര്യം, ശങ്കരൻ ഉറപ്പിച്ച പാരമ്പര്യം, ഇവ നേർവഴികാട്ടിത്തന്നതുകൊണ്ടു് നീണ്ടതും ചെറിയതുമായ സ്തോത്രങ്ങൾ ധാരാളം നമുക്കു ലഭിച്ചു. ഹരിനാമകീർത്തനമാണു് ഇതിൽ അത്യുത്തമം. പുരാണകഥകളെ പാട്ടും ശ്ലോകവുമാക്കിയവയും അനവധിയുണ്ടു്. ഇവ നൽകിയ സമ്പത്തു് വിലപിടിപ്പുള്ളതും. മണിപ്രവാളശാഖയിലെ ഈ ഭാഗ സമ്പത്തു് ഇത്തരം സ്തോത്രങ്ങൾ മാത്രമാണു് എന്നു് ചിലക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നതിൽ അത്ഭുതവും ഇല്ല.

രാജസ്തോത്രങ്ങൾ

ഇതിൽ തൊട്ടകുറിയാണു് എന്നു പറയാവുന്ന 'താരിൽ തനവി' എന്നുതുടങ്ങുന്ന ശ്ലോകം പിന്നീടുണ്ടായതാണു്. എന്നാലുംനായികാവർണ്ണനകളേക്കാൾ ആത്മാർത്ഥത ഈ സ്തോത്രങ്ങൾക്കുണ്ടു്.

'നിൻപടകൾ കണ്ടുലകിലുമ്പർകുലപാലൻ
കമ്പമകമേകരുതി നൃതനമിതാനീം
കുംഭിവരമേറിയുടനോടിനടകൊണ്ടാൻ
ബിംബിലമഹീതിലകവീരരവിവമ്മ'

(ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ)

എന്ന വടക്കുംകൂർപ്രശസ്തി ഇന്നും കാതിനു് ഇമ്പംതരുന്നതാണു്.

'ഏറ്റംതിമിർത്തു തിറമുറ്റണയും നൃപൻ താൻ
കാറ്റത്തു സംചലിത തുലസമാൻവിതാനേ
ചീറ്റത്തിനാൽ മതിമറന്ന മഹാനുഭാവാൻ
കൂറ്റത്തിലും കൊടിയ വിക്രമ പാണ്ഡ്യസിംഹ:'

എന്നു മുനാട്ടരചരെയും മണിപ്രവാളത്തിൽ സ്തുതിക്കാൻ നമ്മുടെ കവികൾ തയ്യാറായിരുന്നു. കവികൾക്കു് കല്പതരുവായ അമ്പലപ്പുഴ ദേവനാരായണനെ സ്തുതിക്കുന്നതു നോക്കുക.

ദാതൃതത്തിന്നിരപ്പാനഴകിനനിലമേ, സാദരം ഭ്രര—
മണ്യാ
മാറിൽചേരിന്റെ ചാരുപ്രസരകിരണ മാണിക്യമേ,
മാനസിന്ധോ
പാരെപ്പോരും ചിരംപാലയ, ഭവദഹിതാൻ പൂണ്ട—
വാനോർവധൂനാം—
മാരപ്പോർ കൊങ്കതേടീടിനസുചരിതമേ; ദേവനാ—
രായണാ നീ

വിദേശികൾപോലും വാഴ്ത്തിയ ദേവനാരായണനെ പാട്ടിലും ശ്ലോകത്തിലും ധാരാളം സ്തുതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു സാമൂതിരിപ്രശംസ കൂടിയെ ഇവിടെ ചേർക്കുന്നുള്ളു.

വീരാണാം വീരപോരും പൊരുതതു പുരുഹൂതാല—
യേപോയ്നിറഞ്ഞ—
ങ്ങോരോ വൈരാകരാണാം പെരുമയിലൊരു ഭാരേ—
ണശൗര്യാംബുരാശേ
നേരേവാരുറു മേരുത്തടിയനുമടിവാരം പൊളിഞ്ഞെ
ങ്ങുതന്നേ
പോരും മുന്നാളകം ശുക്രനുമമരകളും വിക്രമക്ഷോ—
ണിബന്ധോ

പ്രസാധകരും വായനക്കാരും ഉണ്ടായിട്ടും, ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ചെരിപ്പുചുമന്ന് പണ്ടത്തെ പദവി പാതിപ്പെട്ട പാലിച്ചിട്ടും, ആണ്ടുതോറും പുറന്നാളിന് മംഗളപത്രപ്പടം പറത്താൻ നമ്മുടെ കവികൾ മടിച്ചില്ല. എന്നല്ല, നീണ്ട ലഹരികൾവരെ എഴുതിയിട്ടുമുണ്ട്. പാർട്ടിയും അതിന്റെ ആദർശങ്ങളും വന്നപ്പോൾ കായ്ംകണ്ട പടനായകന്മാക്കൊപ്പം തരംനോക്കികളായ കവികളും ആത്മാർത്ഥതയില്ലാതെ ജൈത്രപടഹം ഗദ്യത്തിലടിച്ചും, അന്ത്യമാല്യം കോർത്തും തങ്ങളുടെ സിദ്ധിയെവിറ്റു കാശുമാറിയിട്ടുമുണ്ട്. അപ്പോൾ മറെറാരു ആലംബവുമില്ലാതെ ഇരുന്ന കവികൾ സംസ്ഥാരം രക്ഷിക്കയും, തങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കയും ചെയ്ത രാജാക്കന്മാരെ സ്തുതിച്ചതിൽ തെറ്റുണ്ടോ? എന്നാൽ കുറിക്കു കൊള്ളുന്ന ചിലതെല്ലാം ഇ

തിലും ഇടയ്ക്കിടക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വിടനായ രാജാവിനെ അതിനനുസരിച്ച് ഒരു വികടൻ സ്തുതിച്ചതു നോക്കുക:

'അസംബന്ധം ബന്ധംതലയിലുടലോ പാതി പണയം
സുസംബന്ധം ഭീത്യാമടിയിലിതുതാൻ ശവ്വനുസുഖം
വസൻശ്രീവത്സാങ്കൻ ലഹരിയിലജൻ കാട്ടുമൃഗമാ-
മസാരന്മാരെല്ലാസ്സുരരുമമലൻ വഞ്ചിനൃവരൻ.'

ഏതായാലും ക്ഷേത്രങ്ങളേയും പരദേവതകളേയും സ്തുതിക്കാനും സുന്ദരികളെ വാഴ്ത്താനും, അന്നദാതാക്കളെ നേരിട്ടും പരോക്ഷമായും നിന്ദാസ്തുതിയും സ്തുതിനിന്ദയും ചെയ്യാനും മൂന്നായി തരംതിരിഞ്ഞ സ്തോത്രങ്ങൾ ഒടുവിൽ ഒരു സഹൃദയന്റെ ശ്രമത്താൽ ഒന്നായി. ഇല്ലാതെ ഇരുന്ന ആത്മാർത്ഥതയും ഇതിനോടുകൂടിച്ചേർന്നു. താൻ ജനിച്ച നാടിനേയും അയാൾ മറന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ഈ മൂന്നുഗുണങ്ങളും ചേർന്ന് അതിൽ ആത്മാർത്ഥതയുടെ അന്തരീക്ഷവും കലർന്നപ്പോൾ അതുവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന മണിപ്രവാളത്തിനുമാറി. ഈ വഴിത്തിരിവു് ഉണ്ടാക്കിയ കൃതിയാണു് മുണ്ടയ്ക്കൽസന്ദേശം. മണിപ്രവാള സാഹിത്യത്തിലെ ആദ്യത്തെ ആത്മാർത്ഥതനിറഞ്ഞ കൃതിയാണു് ഇതു്. ഈ കൃതിയാണു് ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശം എന്നപേരിൽ പ്രചരിക്കുന്നതും.

അദ്ധ്യായം ഏഴ്

മുണ്ടയ്ക്കൽസന്ദേശവും മറ്റു മണിപ്രവാള കൃതികളും

വായനക്കാരോട് ഒരു അപേക്ഷ. ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം എന്നു തെറ്റിച്ചപേരിൽ പരന്ന ഈ കൃതിയെപ്പറ്റി ഇല്ലാത്തഗുണങ്ങളും വല്ലാത്ത ദോഷങ്ങളും പലരും പറഞ്ഞുപരത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതെല്ലാം തൽക്കാലത്തേയ്ക്ക് ഒന്നു മറക്കണം. എന്നാലെ ഈ കാവ്യത്തിന്റെ ഗുണം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കയുള്ള.

കഴിഞ്ഞഅദ്ധ്യായത്തിൽ മൂന്നു പിരിവുകൾ മണിപ്രവാള സാഹിത്യത്തിനു് ഉണ്ടെന്നും അതു മൂന്നുംകൂടി മുണ്ടയ്ക്കൽസന്ദേശത്തിൽ യോജിച്ചെന്നും പറഞ്ഞല്ലോ. അതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങൾ തന്നെ കൊടുക്കാം.

നായികയുടെ പ്രശംസ

അപ്പുമാതിന്നൊരു സഹചരീമംഗനാമൗലിമാലാ-
മിപ്പാർമേലുള്ള മൃതസരസീമിക്ഷുചാപസ്യകീർത്തീം
കർപ്പൂരാളീമിനിയനയനങ്ങൾക്കു കാണാം നരാണാം
മൽപ്രേമത്തിൻ വിളകഴനിയാം മാനിനീം കാൺക പിന്നേ
അന്നപ്പേടക്കതിമൃദുപദന്യാസവൈദഗ്ധ്യലീലാം
തന്നെത്തന്നേമുഴുവനറിയിപ്പോൻറു യാത്രാവിലാസം
ഉന്നിദ്രാണം തരുണകമലം വെല്ലുമച്ചേവടിത്താ-
രന്യസ്ത്രീണാമരിയ കബരീ ഭ്രഷണം മൽ പ്രിയായാ

ദേവവർഗ്ഗങ്ങളെയുള്ള സ്തുതികൾ

ഭദ്രകാളി

കച്ചക്കൊക്കക്കതിനനെമുറിച്ചുച്ചകൈർദ്ദിഗ്ഗജേന്ദ്രാ-
നച്ചച്ചോ ശിവശിവ മഹാഘോരമോരോ യുഗാന്തേ
പച്ചച്ചോരിക്കളി വെളുവെതെക്കോരിയേറെക്കുടി
ച്ചോ-
രെച്ചിൽ കിണ്ണം തവ വിയദിദം ദേവി ഭൂഭൃം നമസ്തേ

(ഓരോ യുഗത്തിന്റെയും അവസാനത്തിൽ അഷ്ടദിഗ്ഗജങ്ങളുടെ കണ്ണുരക്തം ഏറുപാനംചെയ്യുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിട്ട കഴുകാതെവച്ച പാത്രംപോലെയാണ് സൂര്യോദയത്തിൽ ഒരറ്റത്തു ചുവന്നനിറമുള്ളതും സാക്ഷാൽ നീലനിറമുള്ളതും ആയ ആകാശം. അങ്ങനെയുള്ള പനയന്നാർ കാവു ഭദ്രകാളിയെ ഞാൻ നമിക്കുന്നു.)

പാൽകുളങ്ങരഭഗവതി

പാലും നെയ്യും പരഭൃതഗിരാം വീട്ടതോറുംകവർന്നാ-
രോമൽപൈതൽക്കിളയളിയി ഞാനെൻറു ചൊല്ലുന്നപോലെ
പാരേഴിന്നും പ്രഥമ ജനനീം പാൽക്കുളത്തിൽ
കുളിക്കും
ദേവീമേവം തൊഴുക ദിവിഷദ്-ദ്വേഷവിദ്വേഷിണീം താം

[കുയിൽവാണിമാരുടെ(ഗോപസ്ത്രീകളുടെ) വീട്ടതോറും കടന്നു മോഷ്ടിച്ച കൃഷ്ണന്റെ ഇളയസഹോദരി (സംബന്ധി) യാണ് പാൽക്കുളങ്ങര ഭഗവതിയെന്നു തെളിയിക്കാൻ നിത്യവും പാൽക്കുളത്തിൽ കുളിക്കുന്നവളും അസുരന്മാരുടെ ശത്രുവുമായ ദേവിയെ തൊഴുന്നു.]

ബാലഗോപാലൻ

കാലിക്കാലിൽ തടവിന പൊടിച്ചാർത്തുകൊണ്ടോത്ത ശോഭം
പീലിക്കണ്ണാൽ കലിതചികുരം പീതകൗശേയവിത്തം

കോലും കോലക്കുഴലുമിയലും ബാലഗോപാലലീലം
കോലം നീലം തവനിയതവും കോയിൽ കൊൾകെ
ങ്ങൾ ചേതഃ

രാജപ്രശംസ

കൊല്ലത്തു വീരരവിവർമ്മപ്രശംസ

അർത്ഥശ്രേണിക്കഭിമതഫലം നൽകുവാൻ പാരി
ജാതം
വിദ്വത്പദ്മാകരദിനകരം വിശ്വലോകൈകദീപം
മുററിക്കുട്ടം പെരിയ പരചക്രേഷുചക്രായമാണം
കറാക്കാർമൽ പുരികുഴലിമാർ മാരനെ കാൺകപി
ന്നെ.

ആദിത്യവർമ്മപ്രശംസ

വട്ടത്തിൽ ചേന്നടയരുടലിൽ ചേരുമച്ചോരിവെ
ള്ളം
മുട്ടെക്കോരിക്കുഴകുമെഴുപാരും കുടിക്കും പ്രകാരം
വെട്ടിക്കീറിപ്പടയിലുടവാൾ കൊണ്ടു വേറിട്ട കൂറി-
ട്ടൊട്ടൊട്ടേടം നൃപ പറവരിന്നും വിരുന്നുൺമതു
ണ്ടോ?

(ശത്രുക്കളുടെ രക്തം കുഴികളും വൻകുഴികളും കുടിക്കുക, മാംസം പക്ഷികൾ വിരുന്നുണ്ണുക, എന്നവിധം യുദ്ധത്തിൽ അങ്ങു് വിരുതുകാണിക്കുന്നതു് ഇന്നും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടല്ലൊ.)

വീരമണികണ്ഠപ്രശസ്തി

മാറാടിക്കീഴ് മരുവലർ പിണംകൊണ്ടു് നായ്ക്കും
നരിക്കും
ചോറാടിക്കും മനുജവരനെ കാൺകനീ ചെൻറു പി
ന്നെ
കൂറാടിൻറോക്കയിരുമുടലും നീടൊട്ടക്കും(നീടെട്ടക്കും)
വടക്കിൻ-
കൂറാളിൻറോരിനിയമണികണ്ഠാഖ്യസാമന്തമൗലിം

(എതിരിട്ടന്ന ശത്രുക്കളുടെ ശവം നായ്ക്കും നരിക്കും ഭക്ഷണമാക്കുന്നവനും സ്നേഹിതന്മാക്ക് മനസ്സും ശരീരവും നൽകുന്നവനും ആയ സാമന്തമൗലിയായ വടക്കുംകൂർ രാജാവിനെ (വടക്കരോട്ട കൂറുള്ള ആളെ)നീ ചെന്നു കാണണം.)

കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ച ശ്ലോകങ്ങളെക്കാൾ അത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ചിലയിടത്തു് കൂടുതൽ വിഷമമുണ്ടെങ്കിലും ഇവയും അവയും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു് നിങ്ങൾക്കു വായിക്കുമ്പോൾ തന്നെ തോന്നും. ഭദ്രകാളിയെ ആ ഉഗ്രദേവതയ്ക്കു ചേർന്ന രീതിയിലും ലീലാഗോപാലബാലനെ അദ്ദേഹത്തിനു ചേർന്ന രീതിയിലും പാൽക്കുളങ്ങര ഭഗവതിയെ ആ ദേവിയുടെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചും മൂന്നു സ്വഭാവക്കാരായ രാജാക്കന്മാരെ അവരുടെ സ്വഭാവങ്ങളനുസരിച്ചും വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ ആത്മാത്ഥതയും അത്ഥവും ശബ്ദവും യോജിക്കുന്നുണ്ടു് എന്നു നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകും. വഴിപിഴച്ച കവിതയും വഴിപാട്ട കവിതയും അല്ല ഇവ. മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷ, കടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത സംസ്കൃതവാക്കുകൾ, ബന്ധുത്വം മുറിഞ്ഞ തമിഴിന്റെ ഉപദ്രവം. ഇവ പലവിധത്തിൽ ചേത്തിണക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളും, അവയിൽ വിജയിച്ചു് ഭാഷയെ പോഷിപ്പിച്ച രണ്ടു കവികളേയും നമ്മൾ പരിചയപ്പെട്ട. മൂന്നാമത്തെ കവിയുടെ സമീപത്താണു് നമ്മൾ വന്നു നിൽക്കുന്നതു്. മണിപ്രവാളത്തിലെ മഹാകവിയാണു് മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശം രചിച്ചതു്.

കവിയും കാവ്യവും

മണിപ്രവാളത്തിലെ ആദിമഹാകവിയുടെ പേരോ വീട്ടുപേരോ നമുക്കറിവില്ല. അദ്ദേഹം രചിച്ച കൃതിയുടെ പേരു് മുണ്ടക്കൽസന്ദേശമെന്നാണു്. 'ഉണ്ണുനീലി വിഷയേ സന്ദേശകർണ്ണാമൃതം' എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു് 'ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശം'എന്നു പറഞ്ഞാലും വലിയ അപാകമില്ല. ഏതായാലും ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശമല്ലതന്നെ. ഉണ്ണുനീലിയെ ചെറുതാക്കിയാൽ ഉണ്ണുലിയായേക്കാം. ഏ

ക്ഷെ ഉണ്ണുലി സന്ദേശമെന്നല്ല തീർച്ചയായും കൃതിയുടെ പേർ. ഇതിന്റെ കർത്താവു് ഒരു ഇടവെട്ടിക്കാട്ട നമ്പൂതിരിയാണെന്നു പറയുന്നതു് ഊഹം മാത്രമാണു്. അതിനു് അടിസ്ഥാനമില്ല. ശുകസന്ദേശത്തിന്റെ നിർമ്മിതി കഴിഞ്ഞും, ലീലാതിലകത്തിനു മുമ്പും ആയിരുന്ന ഈ കൃതി രചിച്ചതു്. 'തണ്ടാർമാതാണ്ടു്' എന്നതിലെ 'തണ്ടാർമാ' എന്നതു് കലിസംഖ്യയാകുമോ, അതും അഞ്ചാം പക്കം എന്ന ശ്ലോകത്തിലെ സൂചനയുമായി ഒക്കുമോ, അതിനുമുമ്പു് മാലിക്കാഫർ മധുരയിൽ വന്നിരുന്നോ, വീരരവിവർമ്മ ചക്രവർത്തി അന്നു ജീവിച്ചിരുന്നോ എന്നുള്ള തർക്കമെല്ലാം പണ്ഡിതന്മാർക്കു് വിട്ടിട്ടു 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതിൽ ഉണ്ടായ ഒരു കൃതിയാണു് മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശം എന്നു് നമ്മൾ ധരിച്ചാൽ മതി. ഒരു കാര്യം മാത്രം. ഈ കാവ്യത്തിൽ കിട്ടുന്ന സൂചനകളെല്ലാം അക്ഷരംപ്രതി ചരിത്രസത്യങ്ങളാണെന്നു് ഒരിക്കലും വിചാരിക്കരുതു്. യക്ഷി പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോവുകയെന്നതു് സങ്കല്പത്തിലേ സാധിക്കൂ. അത്തരം സങ്കല്പങ്ങളാണു് മാറുള്ളവയും. അല്പം സത്യം ഇവയിൽ കണ്ടേക്കാം. ഈ കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർക്കണം. പണ്ഡിതന്മാർ ഈ കൃതിയുടെ കാലത്തിനു് 65 കൊല്ലത്തെ വ്യത്യാസംവരെയാണു് കാണുന്നതു്. അതു് സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഒരു വലിയ വ്യത്യാസമല്ല.

ഇതിവൃത്തം

ഒരു കറുത്ത പെണ്ണിനെപ്പറ്റി അത്ര വെണ്മയില്ലാത്ത ഒരു കഥയാണു് ഇതിലുള്ളതു്. കട്ടത്തുരുത്തിയിലെ മുണ്ടക്കൽ ഗൃഹത്തിൽ സുന്ദരിയായ നായികയും സുന്ദരനായ നായകനും രസിച്ചുലയിച്ചുകിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ ആകാശത്തിൽ കൂടിപ്പോയ ഒരു യക്ഷി സുന്ദരനായ നായകനിൽകാമാതുരയായി അയാളെയും എടുത്തുകൊണ്ടു് ആകാശമാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി തെക്കോട്ടേക്കു പറന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു് ചെല്ലുന്നതുവരെ നായകൻ ഉണരുന്നില്ല. ഉണർന്നപ്പോൾ കാമിനിയെ വേർപെട്ടതിൽ വലിയ പരിഭ്രമമു

ണ്ടായെങ്കിലും നരസിംഹമന്ത്രം ജപിച്ചപ്പോൾ യക്ഷി നായകനെ ഇട്ടിട്ടപൊയ്ക്കളഞ്ഞു. കാറിന്റെ സഹായം കൊണ്ട് പുല്ലിനു കേടില്ലാതെ പദ്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിനു് സമീപം ചെന്നുവീണു. സ്ഥലം ഏതാണെന്നറിയാതെ വിഷമിക്കുമ്പോൾ വന്ദികൾ പദ്മനാഭനെ സ്തുതിക്കുന്നതുകേട്ട. ഈ സ്തുതികേട്ട് അല്പം ആശ്വസിക്കുമ്പോൾ വസന്തം ഒരു പട്ടകൊലക്കാരിയായി നായകനോട്ട് പടസ്തുതന്നെ തയ്യാറായി. നായകൻ മരണത്തിന്റെ വക്കിൽ ഇങ്ങനെ എത്തിയപ്പോൾ,പണ്ടേ പരിചയമുള്ള തുപ്പാപ്പൂർ മൂപ്പൻ(രവിവർമ്മയുടെ ഇളയസഹോദരനുമായ) ആദിത്യവർമ്മ അവിടെ വരുന്നു. തന്റെ സന്ദേശവും കൊണ്ട് കുട്ടത്തുരുത്തിക്ക് ആ രാജന്യനെ അയയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അയക്കോലിലാണ് കവി തന്റെ ഭാവനയാകുന്ന വസ്ത്രം ഇട്ടുന്നതു്.

കാവ്യത്തിന്റെ സ്വരൂപം

സന്ദേശം തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് സന്ദേശവൃത്തത്തിലല്ലാതെ മറ്റുവൃത്തങ്ങളിൽ ഉള്ള അഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇതിനെപ്പറ്റി പിന്നീട് പറയാം.

സന്ദേശത്തെ പൂർവ്വഭാഗവും, ഉത്തരഭാഗവുമായി ഗ്രന്ഥത്തിൽ തിരിച്ചിട്ടില്ല. * ആദ്യത്തെ മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങൾകൊണ്ട് നായകൻ തിരുവനന്തപുരത്തു് എത്തിച്ചേരുന്നതുവരെയുള്ള കഥ പറയുന്നു. അവിടെ എത്തിച്ചേർന്ന നായകന്റെ ദിഗ്ഭ്രമം, വന്ദികളുടെ സ്തുതി, ഇവയാണ് പിന്നീട വർണ്ണിക്കുന്നതു്. വസന്തം, ഈ വസന്തമായ പട്ടകൊലക്കാരിയിൽനിന്നു നേരിട്ട വിഷമം, അതിൽനിന്നു് ആദിത്യവർമ്മ വന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായ രക്ഷപ്രാപിക്കൽ, ആദിത്യവർമ്മയെ കണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ സന്തോഷം, ആദിത്യവർമ്മയെ സ്തുതിക്കുന്നതു്, സന്ദേശം കൊണ്ടുപോകുവാൻ അദ്ദേഹത്തോടുള്ള അപേക്ഷ, തിരുവനന്തപുരം ക്ഷേത്ര വർണ്ണന, തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും കട്ട

---

*ഈ രീതി അനുകരിച്ച് മേഘസന്ദേശവും ഇങ്ങനെ തിരിക്കാതെയാണ് കെ. കൃ മാരാർ അച്ചടിപ്പിച്ചതു്.

ത്തുരുത്തി വരെയുള്ള വഴിയുടെ വർണ്ണന, വഴിയിലുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങൾ, അവിടങ്ങളിൽ കാണാവുന്ന സുന്ദരിമാർ, രാജാക്കന്മാർ, കച്ചവടം, അങ്ങാടി, കടൽപ്പുറം, ഇവയെല്ലാം പണ്ടത്തെ ചമ്പുക്കളുടെ രീതിയിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടുന്നു. കട്ടത്തുരുത്തി രാജധാനി അവിടത്തെ രാജകുടുംബാംഗങ്ങൾ, മറ്റു ചിലർ, നായികയുടെ ഗൃഹം, ചേടികൾ, അവരുടെ സംഭാഷണം, നായികയുടെ പാദാദികേശം, നായികയുടെ അപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ, അടയാളവാക്കുകൾ, ഇവ വിവരിച്ചിട്ട് പുനർദർശനാനന്ദലക്ഷ്മിയെ സ്മരിച്ചു കാവ്യം അവസാനിക്കുന്നു.

മറ്റു കൃതികളോടുള്ള കടപ്പാട്.

ശുകസന്ദേശവും മേഘസന്ദേശവും കാണാപ്പാഠം പഠിച്ച ഒരു കവിയാണ് ഈ കൃതി രചിച്ചതു്. അവയിൽനിന്നു് സംക്രമിച്ച ആശയവും, രീതിയും, ആശയങ്ങളുടെ അനുകരണവും നീക്കിവച്ചാൽ, നളചരിതത്തിലെ അരയന്നത്തിന്റെ എല്ലും തോലും ചിറകും കൊക്കുംപോയശേഷം തെല്ലു ഭൂജിപ്പാനുണ്ടെന്നും വരുംഇല്ലെന്നുംവരും എന്ന അവസ്ഥയാണ് കാവ്യത്തിനുള്ളതു്. എന്നാൽ ഇതു കാവ്യത്തിനു് ഒരു ദോഷമല്ല. ഇങ്ങനെ സംസ്കൃതകൃതികളെ അനുകരിക്കുന്നതു് ഒരു ദോഷമാണെന്നു് കേരളകവികൾ ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയും വ്യത്യാസമില്ല. സംസ്കൃതത്തിനു പകരം ഇംഗ്ലീഷും ഇംഗ്ലീഷിൽക്കൂടി പകർന്നു വന്ന മറ്റു ഭാഷാകൃതികളും എന്ന വ്യത്യാസമേയുള്ളു. ഈ കാര്യം പറയുന്നമിടുക്കന്മാരും പറയാതെ മറ്റുള്ളവരുടെ കണ്ണിൽ മണ്ണിടാൻ ശ്രമിക്കുന്ന മിടുമിടുക്കന്മാരുമാണ് ഇന്നും ഉള്ളതു്.

എന്നാൽ മേഘസന്ദേശവുമായി ഈ കൃതിക്കു് പ്രകടമായ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. മേഘസന്ദേശത്തിലെ നായകൻ ഏകപത്നീവ്രതക്കാരനാണു്. അതനുസരിച്ചുള്ള ചിന്തയും ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വളരാവുന്ന ആശയങ്ങളും ഔചിത്യപൂർവ്വം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വർണ്ണനയും മാത്രമേ അതിലുള്ളു. വഴിച്ചുറ്റിപ്പോകുന്ന ഉജ്ജയിനിയിൽ എത്തു

മ്പോഴും ഇതിൽനിന്നു് വ്യത്യാസം വരുന്നില്ല. ഇതാണു് മേഘസന്ദേശത്തിന്റെ ജീവൻ. എന്നാൽ ഇവിടെ എല്ലാം മറിച്ചാണു്.

അതിനു കാരണവും ഇല്ലാതില്ല. അന്നു പ്രചാരത്തിലിരുന്ന കവിതാരീതിയേയും സന്ദേശ നിർമ്മാണഭ്രമത്തേയും, കുറിക്കു കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം പരിഹസിക്കാനാണു് കവി ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങിയതു്. എന്നാൽ കേരളസാഹിത്യത്തിന്റെയും പ്രത്യേകിച്ചു് മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിന്റെയും ഭാഗ്യംകൊണ്ടു് ആത്മാത്ഥതയുടെ ലേശം ഇതിൽ ആദ്യം കടന്നുകൂടി. അതു കാവ്യരചന മുന്നോട്ടു പോകുംതോറും വർദ്ധിച്ചു. ഇങ്ങനെ വിനോദരീതിയിൽ നിന്നു് വിചാരശൈലിയിലേക്കുള്ള യാത്രയാണു് ഈ കാവ്യത്തിനു മാറ്റു കൂട്ടിയതു്.

കുബേരൻ യക്ഷനെ ഏതോ കുറ്റത്തിനു നാടുകടത്തി. സ്വപ്നത്തിൽ രാമേശ്വരത്തിനു പോയതാണു് ലക്ഷ്മീദാസനു് കാവ്യരചനയ്ക്കു് ആലംബമായ സംഭവം. ഉറക്കത്തിൽ യക്ഷി എടുത്തുകൊണ്ടുപോയതാണു് മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശത്തിന്റെ കാവ്യബീജം. ഇതു മാറ്റു രണ്ടും കൂട്ടിക്കുഴച്ചതല്ലെ? പക്ഷികളെയും പ്രകൃതിശക്തികളേയും ദൂതന്മാരാക്കരുതു് എന്നു് സാഹിത്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറഞ്ഞതിനു മറുപടിയാണു് ഒരു മനുഷ്യനെത്തന്നെ ദൂതനാക്കുന്നതു് എന്നു തോന്നും. ഇതും അക്കാലത്തു പ്രചരിച്ചിരുന്ന സന്ദേശകാവ്യഭ്രമത്തെ പരിഹസിക്കയല്ലെ?

നായകനു നായികയെ കാഴ്ചവാണു്. എന്നാൽ ചെറിയ തോതിൽ അനുരാഗമുള്ള മറ്റു നായികമാരും വഴിയിൽ ഏറെ ഉണ്ടെന്നു വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടുന്നു. അതുമല്ല, നായികയുടെ കണ്ണീർകൊണ്ടു നനഞ്ഞ സ്തനങ്ങൾ ചുന പുരണ്ട മാമ്പഴങ്ങളാണെന്നു പറയുന്നതു് വിചാരശൈലിയേയും നൊവിനോദരീതിയെയാണൊ സ്മരിപ്പിക്കുന്നതു്? *1 ദുർ

*1 നീലക്കല്ലാൽ മനസിജമണിച്ചെപ്പുപോലേ വിളങ്ങും
കോലപ്പോർവന്മൂലകുവലയംവെന്ന മുഗ്ദ്ധേക്ഷണായാ:
ബാലസ്തിഗ്ദ്ധംനഖപദമണിഞ്ഞശ്രുപാതാത്തരേഖം
ചാലെത്തോൻരും ചുനയൊഴുകുമച്ചൂതപകപങ്ങളെൻറു

വൈദ്യന്മാരെ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ പറയുന്ന പച്ചത്തെറി ഒരു സൽക്കാവ്യത്തിലും എഴുതിവയ്ക്കാവുന്നതല്ല. ഇങ്ങനെ വിനോദവും വിചാരവും കൂട്ടിക്കുഴച്ച ഒരു പ്രത്യേക മണിപ്രവാളമാണ് ഇതു് എന്നെല്ലാം പറയാമെങ്കിലും ഈ കുറവും കുറവും മൂടിവെയ്ക്കാനുള്ള കാവ്യശൈലി കവിക്കു വശവുമാണ്. ആ പൂച്ചവിദ്യ മൺകൂടിലിനെ ദൂരെനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ മഹാപ്രാസാദമാണെന്നു തോന്നിപ്പിക്കത്തക്കവിധത്തിലുള്ളതും.

കുറക്കാർ മൽകുഴലികളൊരോരാഗഭേദംപുലത്തി–
ട്ടിററിറേറലും മധുരസമയം ചിന്തുപാട്ടംദശായാം
മുററം തോറുംകിളികളതിനെക്കേട്ടിരുന്നക്കണക്കേ
മുറും പാടിൻറിടമയിസഖേമററമങ്ങേതു പിന്നെ

എന്ന ശ്ലോകവും,

തററട്ടത്തിളയ പെൺകൊടികൾ വട്ടത്തിൽ നി–
ന്നെറാത്തിശകൾ പാടിക്കളിക്കിൻറിടം
ചിററിളം കിളികൾ മല്ലാരിയിൽചേർത്തു ചേ–
ർത്തുററു ചിവനെൻറു നാമം ജപിക്കിൻറിടം

എന്നു് മററത്തെ ദാമോദരചാക്യാർ വർണ്ണിക്കുന്നതും ചേർത്തു് വായിച്ചുനോക്കണം.*2

ഏതായാലും മററവും കണ്ടിയൂരും കവിക്കു പ്രത്യേകം മമതയുള്ള സ്ഥലങ്ങളാണു്.

ദാമോദര ചാക്യാർ വർണ്ണിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിയും ഉണ്ണിയാടിയും ഈ കൃതിയിലും വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടുണ്ടു്. ഉണ്ണിയാടിയെ വർണ്ണിക്കുന്നിടം നോക്കുക:

2* ഈ സന്ദേശത്തിന്റെ കർത്താവു് ഒരു ചാക്യാരാണു് എന്നു് സി. എൻ. എ. രാമയ്യാ ശാസ്ത്രിയും മററു ചിലരും വാദിച്ചിരുന്നു എന്നു് ഓർക്കണം.

ആട്ടം വെല്ലുംപരിചുമിഴിയും തെറുമാളാ മണി
ക്കീഴ്–
പ്പാട്ടം കോലഹലമഴകെഴുംകോലവുംകിംപ്രലാപൈ:
നാട്ടിൽ ചൊല്ലേറിന ചെറുകരെച്ചേരു
മെന്നുണ്ണിയാടീം
വീട്ടിൽ ചെല്ലാഞ്ഞിലുമായിസഖേ കണ്ടുകിട്ടുന്നതുണ്ടാം
"വേണീമുകിൽക്കുലമൊരിന്ദുകലാലലാടം
നീലോല്പലം മിഴികൾ വായ് മലർബന്ധുജീവം
പോർകൊങ്ക പൊൻകലശയുഗ്മമലംപ്രലാപൈ
രച്ചോ വിചിത്ര മിവൾ തൻ തിരുമെയ് വിലാസം"
(ദാമോദരചാക്യാർ,)

ചെറുകര കൂട്ടത്തിയേയും കവി വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്.

മാറേറും നൽ കനകകലശം വെന്നുപോർ കൊങ്ക
താങ്ങി
കാറേററാട്ടം നളിനമിഴിയാൾപോന്നുനിൻ മുമ്പിൽ
വന്നു
(കോൽതേൻ) കോറേറൻ വെല്ലുംമൊഴി ചെറു
കരെച്ചേർന്നു കൂട്ടത്തി നിന്നെ–
പ്പോറേറി വൈകിച്ചതുളുകിലിനിക്കൊട്ട വല്ലായ് മ
ചാലെ.

ആദിത്യവർമ്മയുടെ വരവിനെ എതിരേൽക്കാനായി നില്ക്കുന്ന ബാലത്തരുണികളായ വല്ലികളുടെ വർണ്ണനയും നന്നായിട്ടുണ്ട്.

പൂന്തൊത്തെന്നും കുളർമുല ചുമന്നോമൽ വക്ത്രം
വണങ്ങി–
കിഞ്ചിൽ ചഞ്ചന്മധുപ വചനംകൊണ്ടു കൊണ്ടാടി
മന്ദം
മാർഗ്ഗോപാന്തേ മലർനിര ചൊരിഞ്ഞെന്നടക്കാവി
ലെങ്ങും
വല്ലീ (ബ) വാലത്തരുണികളുടൽ കാണലാം
നിൽക്കുമാറു്.

ഈ ആശയവും പുതിയതല്ല.

ഓരോ പെൺമാൻമിഴികൾ ഭവനംതോറുമുൽ
പ്പെട്ടചെൻറ–
ങ്ങാരാഞ്ഞെല്ലായ്പ്പൊഴമിടിമാടമ്പു വാരാതവണ്ണം
വീരന്മാർ മേൽപുലരെ മലരമ്പെയ്തതാൻ
വീരനാവാൻ–
മാരന്തുണം കുളിയുമവിടെച്ചാലെ വൈകിൻെറ
തല്ലോ.

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ രണ്ടു കായ്ങ്ങളാണു് പറയുന്നതു്. അവിടത്തെ സുന്ദരികളുടെ ദാസനായ കാമദേവനു് അവരെ എപ്പോഴും പരിചരിച്ചു നിൽക്കേണ്ടതുകൊണ്ടു് സമയത്തിനു് സ്വന്ത കൃത്യങ്ങൾ നടത്താൻ സാധിക്കുന്നില്ല. അതുമല്ല, വീരന്മാരിൽ വീരനാണു് താനെന്നു തെളിയിക്കാൻ അവിടത്തെ വീരന്മാരോടു യുദ്ധം ചെയ്യണം. ഈ രണ്ടു ജോലികൊണ്ടു് മാരനു് സ്വന്തം കായ്യം അമാന്തത്തിലാകും. ഇതു് മേഘസന്ദേശത്തിലെയും ശുകസന്ദേശത്തിലെയും ആശയങ്ങൾ വളച്ചൊടിച്ചു വലിച്ചുകെട്ടിയ ഒരു പരിഹാസ ശ്ലോകമാണു്. അതുപോലെ തന്നെ കവികളെ പരിഹസിക്കുന്ന മറെറാരു ശ്ലോകവും നോക്കുക.

കേട്ടിട്ടില്ലേ കിരണമലമേൽ പഞ്ചകം ഞാൻ
ചമച്ചോ–
ൻറാട്ടം ചൊൻറാൽപുടവതരുവുണ്ടമ്മനൂർ
തേവിയമ്മൻ
പാട്ടം പയ്യൂർക്കവിതചുവയില്ലെൻെറാരോമാതർ
വീട്ടിൽ

'പാട്ടം' ചൊല്ലിക്കുഹചന കവിക്കാരർ മേവീടുമേടം
(കിരണമലയെപററി ഞാൻ എഴുതിയ പഞ്ചകം സുപ്രസിദ്ധമാണു്, എൻെറ കവിത കേട്ടാൽ അമ്മനൂർതേവിയമ്മൻ എന്ന പ്രൌഢ വസ്തും സമ്മാനിക്കും, പയ്യൂർ കവിതയ്ക്കു് ഗുണം പോരാ, എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞു് ദുഷ്ക്കവികൾ സുന്ദരികളുടെ വീട്ടിൽചെന്നു പാട്ടപാടുന്നിടം.)

വീട്ടുവർണ്ണനയും കദളിവാഴയുടെ കഥയും മയിലും എല്ലാം കടം വാങ്ങിയവയാണു്.

സന്ദേശ ശ്ലോകവും അതിൽ നിന്നുള്ള സൂചനകളും.

കണ്ടാമല്ലൊതളിയിലിരുവംകൂത്തുനാമൻറാരിക്കൽ
തെവംകെട്ടാളൊരുതപതിയാർ നങ്ങയാരെന്നെ നോക്കി
അന്യാസംഗാൽ കിമപികലുഷാ പ്രാകൃതം കൊണ്ട വാദീൽ
പിന്നെക്കണ്ടീലണയെവിവശം വീർത്തുമങ്ങിൻറെ നിന്നെ

ഈ ശ്ലോകം ഈ കാവ്യത്തിൻറെ ആണിക്കല്ലാണു്. നായകനും നായികയുംകൂടി ക്ഷേത്രത്തിൽവച്ചു നടന്ന കൂടിയാട്ടം കണ്ട കഥയാണു പറയുന്നതു്. തപതീസംവരണം മൂന്നാമങ്കം ആയിരുന്ന കഥ. നായകൻ പറയുന്ന 'ചകിത നയനം ചുംബസ്യസ.....' (8–ാം ശ്ലോകം) എന്നുള്ള ശ്ലോകം തെറ്റിദ്ധരിച്ചു് 'മന്മഥ അഹോതേ അവിവേക:' എന്ന തപതിയുടെ ആത്മഗതം അന്നു നാടകത്തിലെ നായികയായ തപതിയുടെ വേഷംകെട്ടിയ നങ്ങയാർ കാവ്യത്തിലെ നായകനെ നോക്കിയാണു് പറഞ്ഞതു്. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഉണ്ണിനീലി വിവശയായി കണ്ണീർ പൊഴിച്ചു് അവിടെനിന്നു പോയി. ഏതായാലും കൂടിയാട്ടം കൂത്തമ്പലത്തിനകത്തു നടന്നതു് കാണാൻ ചെന്ന നായിക ഉന്നതകുലജാതയായിരിക്കണം. ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരുമല്ലാതെ കൂത്തമ്പലത്തിൽ കുറച്ചു കാലം മുമ്പുവരെ കൂത്തോ കൂടിയാട്ടമോ നടക്കുമ്പോൾ കടന്നുചെന്നു് ഇരിക്കില്ലായിരുന്നു. മന്മഥൻ അവിവേകിയാണെന്നു പറഞ്ഞു് നങ്ങയാർ നായകനെ (കാവ്യത്തിലെ നായകനെ) നോക്കിയാൽ വിവശപ്പെട്ട കാവ്യനായിക വിഷമിക്കണമെങ്കിൽ അതിനു പ്രത്യേക കാരണം കാണണം. അവിടുന്നെഴുന്നേറ്റു പോയതു് ലജ്ജിച്ചുമായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു് കാവ്യത്തിലെ നായികാനായകന്മാരുടെ വേഴ്ച പരസ്യമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നില്ലെന്നും, ഈ അരമനരഹസ്യം (ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകൾ കൂടി

യാട്ടം കാണാൻ പോകാറില്ല. മറ്റു ജാതിക്കാരിൽ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകൾ മാത്രമേ കൃത്തമ്പലത്തിൽ കടന്നിരിക്കാറുമുള്ളൂ) പരസ്യമാക്കിയതിനാലാണ് എഴുന്നേറ്റ് നായിക പോയതെന്നും ഊഹിച്ചുകൂടെ? അതിനു തെളിവ് മറ്റു ശ്ലോകങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്. ഇരുട്ടിൽ നായകനെ 'ചെറിയതു്' എന്ന തോഴിയാണു് അട്ടത്തുവന്നതെന്നു കരുതി ഉണ്ണിനീലി ഒരു വശത്തു നഖം കൊണ്ടു ചൊറിഞ്ഞപ്പോൾ കളിച്ചു് നായകൻ നായികയുടെ കൊങ്കകളിൽ കടന്നുപിടിച്ചതും (ii-96) സന്ധ്യയ്ക്കു വെളിയിൽ ഒളിവിലെങ്ങാണ്ടു് ക്രീഡിച്ചു കിടന്നുറങ്ങിയപ്പോൾ മാന്തൊത്തു വീണതു പാമ്പാണെന്നു് സങ്കല്പിച്ചതും (95) മുകളിൽക്കൂടിപോയ യക്ഷി കിടന്നുറങ്ങുന്ന ദമ്പതികളെ കാണാനിടയായതും (i—2) എല്ലാം ഈ രഹസ്യബന്ധത്തിന്റെ തെളിവാകാം. അങ്ങനെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ണിനീലി തിരുനാൾ വടക്കുംകൂർ രാജകുമാരിയാണെന്നും, മണികണ്ഠരാജാവിന്റെ ഉടപ്പിറന്നവളോ അനന്തരവളോ ആണെന്നും വരാം. *മണികണ്ഠനെയും ആ രാജ്യത്തിന്റെ പൂണാരമായി ഉണ്ണിനീലിയേയും വർണ്ണിക്കുന്നതു് രാജാവിനേയും രാജ്ഞിയേയും വർണ്ണിക്കുന്ന വിധം തന്നെയാണു്. ഇങ്ങനെ രഹസ്യബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന നായികാനായകന്മാരുടെ കഥ നങ്ങയാരുടെ അഭിനയമായ സൂചനയിൽനിന്നു് വെളിപ്പെട്ടുകണ്ടപ്പോൾ കോപിച്ച രാജാവു് ബ്രാഹ്മണൻ അവധ്യനായിരുന്നതിനാൽ നാടുകടത്തിക്കാണണം. ഈ വിലക്കു നീട്ടി പിൻവലിക്കാനാണു് അന്നത്തെ തമിഴ്ചക്രവർത്തിയായ വീരരവിവർമ്മയുടെ സഹജനെ കൂട്ടപിടിച്ചതും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായത്താൽ രഹസ്യമായി തുടങ്ങിയ ബന്ധം പരസ്യമായി തുടരാൻ അനുവാദവും കിട്ടിക്കാണണം. ഇളംകുളം സംശയിക്കുന്നതുപോലെ ഉണ്ണിനീലി വേശ്യ

---

* ഈ ഊഹങ്ങൾവച്ചുകൊണ്ടു് ഞാനും മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശത്തെപ്പറ്റി കഥയായും നാടകമായും മലയാളരാജ്യം വാരിക, സിനിമാ മാസിക വിശേഷാൽപ്രതി, പ്രഭാതം ഞായറാഴ്ചപ്പതിപ്പ് ഇവയിൽ ചില ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്നു.

യാണെന്നു് ഒരു സൂചനയും ഗ്രന്ഥത്തിലില്ല. രാജകുമാരികളുടെ സൗന്ദര്യം വർണ്ണിക്കുന്ന പല മണിപ്രവാള ശ്ലോകങ്ങളും പദ്യരത്നത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. തിരുനാൾപദം ചേർത്തിയവിധം പേരു രാജകുലത്തിലുള്ള വർക്കല്ലാതെ വേശ്യാകുലത്തിൽ പിറന്നവക്കു് ഉപയോഗിച്ചതായി കാണുന്നുമില്ല. നർത്തകികളായി പറയപ്പെട്ടന്ന ചെറുകരയുള്ള സ്ത്രീകളെ തിരുനാൾ ബഹുമതിക്കുട്ടി ദാമോദരചാക്യാരോ മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശകാരനോ പറയുന്നുമില്ല. സന്ദേശത്തിലെ നായകൻ വടക്കുംകൂർ രാജകുടുംബത്തിലുള്ള ആളുമല്ല. ഇതു് ഊഹം മാത്രമാണു്. ഉണ്ണുനീലി ഉന്നതകുലജാതയാണു് എന്നതിനു് തെളിവു് കാവ്യത്തിലുണ്ടു് എന്നു മാത്രം. വേശ്യാകുലത്തിൽ പിറന്നവൾ ആണെന്നു് തെളിവുമില്ല. പുരുരവസ്സിന്റെയും ഉർവ്വശിയുടേയും സന്താനപരമ്പരയിലാണു് പിറന്നതെന്നു പറയുന്നുമുണ്ടു്.

നായികമാരെയും, ദേവഗണത്തേയും വർണ്ണിക്കുകയും, രാജാക്കന്മാരെ സ്തുതിക്കുകയും, ചെയ്യുന്ന പലതരം മണിപ്രവാള കൃതികൾ, പരിഹാസവും, വിനോദവും കലർന്നതു് നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവയിൽ വിചാരശൈലിയിലേക്കു കടന്നു് ഇതെല്ലാം കാര്യകാരണസഹിതം ബന്ധിച്ചു് ഒരു കൃതിയുണ്ടാക്കിയതാണു് ഇതു്. ഈ നിലയിലുള്ള ആദ്യത്തെ കൃതിയെന്ന നിലയ്ക്കും, ആദ്യത്തെ മണിപ്രവാള മഹാകാവ്യം എന്ന നിലയ്ക്കും (ആകൃതിയിലല്ല പ്രകൃതിയിൽ), ആദ്യത്തെ മണിപ്രവാള സന്ദേശം എന്ന നിലയ്ക്കും ഇതിനു് മെച്ചമുണ്ടു്. രാമപ്പണിക്കർ, ചെറുശ്ശേരി തുടങ്ങി മറ്റു പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രമുഖരായ മഹാകവികളെപ്പോലെ മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിലെ ആദ്യത്തെ മഹാകവി മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശത്തിന്റെ കർത്താവാണു്. എന്നാൽ കാവ്യവും കവിയും മറ്റു രണ്ടു മഹാകവികളുടെ നിലയിൽ എത്തിയില്ലെന്നു മാത്രം. മുണ്ടക്കൽസന്ദേശം കണ്ടിട്ടായിരിക്കണം മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ലീലാതിലകകർത്താവിനു് ഉറപ്പുതോന്നിയതും. കട്ടത്തുരുത്തി മുതൽ തിരുവനന്തപുരം വരെയുള്ള

സ്ഥലങ്ങളുടെ വിവരണം നൽകിയ ആ കവി മറെറാരു വിധത്തിൽ നമുക്ക് ആരാധ്യനുമാണ്.

മറ്റുചില കാര്യങ്ങൾ

കവിയും നായകനും ഒരാളാണ്. പിന്നെ എന്തിനാണ് ആദ്യത്തെ പ്രസ്താവന എന്നു ചോദിച്ചാൽ അതിനു മറുപടി പറയാം. കാവ്യത്തിൽ തെളിയാത്ത ചില കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിക്കാനാണ് ഇതു ചെയ്തതു്. വന്ദനം, കഥാസൂചന ഇവ കഴിഞ്ഞുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ ഇതിനുപകരിക്കും. മണികണ്ഠൻ വെമ്പലനാട്ടിലെ രാജാവും ഉണ്ണിനീലി രാജ്ഞിയും ആണെന്നും, ആ സുന്ദരിയിലുള്ള പ്രണയംകൊണ്ടാണ് ഈ കാവ്യം എഴുതിയതെന്നും ഇതിൽനിന്നു ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കാം. അതു പറയേണ്ടതു് ആവശ്യവുമാണ്. 12 ബ്രാഹ്മണക്കു് ആണ്ടിലൊരിക്കൽ ചോറുകൊട്ടക്കാൻ വസൂചാത്തിക്കൊട്ടത്ത രവിവർമ്മ അല്ല ഇതിലെ കൊല്ലംരാജാവു്. തമിഴകം അടക്കി ഭരിച്ച വീരരവിവർമ്മ ചക്രവർത്തി തന്നെയാണ്. അതു കൊണ്ടാണ് ആ കലാപോഷകനെയും കേരളസംസ്കാരരക്ഷകനെയും 'അത്ഥശ്രേണിക്കഭിമതഫലം...' എന്നു തുടങ്ങി ഉചിതജ്ഞനായ കവി സ്തുതിക്കുന്നതും. ഒരുപക്ഷെ കവി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദസ്യനുമാവാം. ലീലാതിലകകർത്താവു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദസ്യനായിരുന്നു. ഇതൊന്നും ചരിത്രവുമായി യോജിക്കുന്നില്ലെന്നു പറയുന്നവരോടും മറുപടി പറയാം. ഇതു് കാവ്യമാണ്, ചരിത്രമല്ല. ചരിത്രം ചരിത്രവിക്ഷണത്തോടെ കാവ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടത്തിയ ഒരു കൃതിയും ഭാരതീയസാഹിത്യത്തിൽ അടുത്തകാലം വരെ ഉണ്ടായിട്ടുമില്ല എന്നുമോർക്കണം. 'മുണ്ടക്കൽ തങ്കമുണ്ണിനീലി വിഷയേ സന്ദേശകർണ്ണാമൃതം' അതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തവുമല്ല. സന്ദേശം പറയുന്ന മിന്നിട്ടവരെ സൂക്ഷ്മപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും സന്ദേഹങ്ങൾ തീരുന്നില്ല. കാവ്യഗ്രഹണത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ അതു കൂട്ടുതൽ ഉപകരിക്കുന്നുമില്ല.

ഇനിയും പറയേണ്ടതു് ഇതിന്റെ പ്രസാധനശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ്. രസികരഞ്ജിനി ശ്ലോകം മാത്രം പ്രസി

ദ്ധപ്പെട്ടത്തി. ആറ്റൂർ സാമാന്യം ഭേദമായ ഒരു പതിപ്പു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തി. ഇതിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് തേമ്പാട്ട ശങ്കരൻനായരുടെ പ്രസാധനം. ഉള്ളൂർ ഈ പതിപ്പുകളിൽനിന്നു് മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങൾ കൂടി ഉള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം കണ്ടതായും പാഠഭേദങ്ങളുള്ളതായും പറയുന്നു. ഇളങ്കുളവും ശൂരനാടനും രണ്ടു പതിപ്പുകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശൂരനാടന്റെ ആദർശം ഉള്ളൂരിന്റെ പക്ഷമുള്ള ഗ്രന്ഥമാണത്രെ! ഏതായാലും ഉള്ളൂർ കഴൽകണ്ണാടിയും വച്ചു് നോക്കിയിട്ടും കിട്ടാത്ത ചില പാഠങ്ങൾ അതിൽ വന്നിട്ടുണ്ടു്. അവയും ഇളങ്കുളത്തിന്റെ പ്രസാധനവുമെല്ലാം പല വഴക്കുകൾക്കും കാരണമായി. അവയിലൊന്നിലും സാമാന്യക്കാർക്കു വലിയ രസം കാണില്ല.

മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശത്തിന്റെ ശരിയായ ഒരു പതിപ്പു് ഇനിയും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ഇത്തരം പതിപ്പുകൾ അനുസരിച്ചു് ഒന്നു് ഉണ്ടായാൽ കൊള്ളാം. എന്തെന്നാൽ പാഠഭേദങ്ങളും അർത്ഥഭേദങ്ങളും എല്ലാം കാണിച്ചു്, ഇന്നും കിട്ടിയേക്കാവുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഒന്നു വിദഗ്ദ്ധമായി പരിശോധിച്ചു് ഒരു വെറോറിയം എഡിഷൻ ഒരു പണ്ഡിതസമിതി പുറപ്പെട്ടുവിച്ചാൽ നല്ലതുതന്നെ. അതാവശ്യവുമാണു്.

കാവ്യഗുണം

ഈ സന്ദേശത്തിനുള്ള മെച്ചം ഒന്നു് ഇതാണു്. പ്രഭാത വർണ്ണനയിലെ ഈ ശ്ലോകം നോക്കുക:

> കാളംപോലേ കുസുമധനുഷോ ഹന്ത പൂങ്കോഴി കൂകി
> ചോളംപോലേ ചിതറിവിളറീ താരകാണാം നികായം
> താളംപോലേ പുലരിവനിതയ്ക്കാഗതൗ ചന്ദ്രസൂരൗ
> നാളംപോലേ നളിന കുഹരാദ്ദഗ്ദ്ധതാഭ്രംഗരാജി:

കാമദേവന്റെ കുഴൽവിളിയാണു് കോഴിയുടെ കൂകൽ. നക്ഷത്രങ്ങൾ ചോളമലർ പൊരിയുമ്പോൾ പാത്രത്തിൽനിന്നു് വീഴുന്നതുപോലെ ചുറ്റും വീണുവിളറി. സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ പ്രഭാതമാകുന്ന വനിതയ്ക്കു താളം (കുഴിത്താളം)

ആയി.(താമരമൊട്ട വികസിച്ചപ്പോൾ അതിൽപെട്ടിരുന്ന വണ്ടുകൾ പുറത്തുവന്നു.)

സന്ധ്യയെ യുവതിയോട്ട് ഉപമിക്കാറുണ്ട്.എന്നാൽ സന്ധ്യയെ കാമക്രീഡാരസവിലുളിതയായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

അപ്പോഴുദ്യൽ കുളർമതിമുഖീ, മേഘരാഗാധരോഷ്ഠീ
ചൂഴെത്താഴം തിമിരചികുരാ ചാരുതാരാശ്രമാംബു:
കിഞ്ചിൽകാണാം കുമുദഹസിതാ നൂനമെന്നുണ്ണി നീലീം
കാമക്രീഡാ രസവിലുളിതാം തന്നെ, അന്വേതിസന്ധ്യാ–

(ഉദിച്ചുപൊങ്ങുന്ന ചന്ദ്രനായ മുഖത്തോട്ട കൂടിയവളും, അന്തിമേഘങ്ങളുടെ ചുവപ്പായ അധരോഷ്ഠങ്ങളോട്ട കൂടിയവളും, ആമ്പൽപൂവാകുന്ന മന്ദഹാസത്തോട്ട കൂടിയവളും ചുറ്റും വർദ്ധിക്കുന്ന ഇരുട്ടാകുന്ന തലമുടിയോട്ട കൂടിയവളും,നക്ഷത്രങ്ങളാകുന്ന വിയർപ്പു ഉള്ളിയോട്ട കൂടിയവളും ആയ ഇവൾ (സന്ധ്യ) കാമക്രീഡാരസത്തിൽ ഉലസ്സുപ്പെട്ട ഉണ്ണിനീലിയാണ്"; സന്ധ്യയല്ല.) ഈ ശ്ലോകം അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കി വായിച്ചാൽ നമ്മൾ മറക്കില്ല. സുന്ദരികളുടെ ആസ്ഥാനമായ കണ്ടിയൂർനിന്നു വീശുന്ന കാറ്റിനെപ്പറ്റി പറയുന്നതു കേൾക്കേണ്ടതാണു്.

വിങ്ങിപ്പൊങ്ങിച്ചിതറിന മലർതെൻറൽ പിതാമടങ്ങി–
തങ്ങിത്തങ്ങി ത്തരുണികൾ മുലക്കൻറിലു ചൈരുറങ്ങി
തിങ്ങിത്തിങ്ങി ച്ചുഴലവരിവണ്ടിണ്ടയാം കണ്ടിയൂരിൽ
പങ്ങിപ്പങ്ങി പ്പരിമളമെഴും തെൻറൽ വീയും തദാനീം

മധുപാനവും രതോത്സവവുംമയക്കവും കൊണ്ടു് ഉള്ളഴിച്ചവിടൻെറ നിലയാണു് കാറ്റിനുള്ളതു്. പദയോജനയുടെ

ഭംഗിയും ആശയത്തിന്റെ രമ്യതയും ഇണങ്ങിച്ചേരുന്നതു കൊണ്ടാണ് ഈ ഭംഗി ഉണ്ടാകുന്നതും.

പേരറിയാൻ പാടില്ലാത്ത ഈ മഹാകവിയെ,സ്വന്തം അനുഭവം കവിതയാക്കി വളച്ചുവർണ്ണിച്ച മഹാനുഭാവനെ, 14—ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ദക്ഷിണകേരളത്തിലെ സ്ഥിതി കാണിച്ചുതന്ന മഹാനുഭാവനെ, ഒരിക്കൽകൂടി അദ്ദേഹത്തിനു ചേർന്ന രീതിയിൽ

'ആകല്പം വാണരുളുകവികൾക്കാർക്കു മാരാദ്ധ്യനായ് നീ—
യാരെന്നാലും രസികരസികൻ, വാക്കിനാക്കും കൊട്ടപ്പോൻ'

എന്നു തൊഴുതിട്ട് അടുത്ത പടിയിലേക്കു കടക്കാം.

ചക്രവാക സന്ദേശം

കോകസന്ദേശം എന്നു് ഉള്ളൂരും ചക്രവാകസന്ദേശമെന്നു ശൂരനാടനും പേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സന്ദേശത്തിന്റെ കുറച്ചുഭാഗം നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശത്തിനു് പിമ്പായിരിക്കണം ഇതു രചിച്ചതു്. എന്തെന്നാൽ മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശത്തിൽ ലയിച്ചുമാത്രംകാണുന്ന ആത്മാർത്ഥത ഈ കൃതിയിൽ മുഴുപ്പിച്ചു കാണിക്കുന്നുണ്ട്. സാമൂതിരി തൃക്കണ്ണമതിലകം കൈവശമാക്കിയതിനുശേഷവും കേരളത്തിലും വെടിമരുന്നു കടന്നുകൂടിയതിനു ശേഷവുമാണു് ഇതു രചിച്ചതു്. കവി ആരെന്നു നിശ്ചയമില്ല. ഏതായാലും കാളിദാസനെപ്പോലെ മണ്ണിന്റെ മണവും കൃഷിയുടെ ഗുണവും ഇതിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. ഒരു കാര്യം കൂടി എടുത്തുപറയണം. മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശത്തിലെ നായകനെപ്പോലെ വിടഭാവത്തിലുള്ള വർണ്ണനയ്ക്കു് ഈ കവി തയ്യാറാകുന്നില്ല. മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശം 97ശ്ലോങ്ങളാകുമ്പോഴേക്കു നായികമാരല്ലാത്ത രണ്ടു പേരെയും ഒരു സംഭോഗകഥ (സന്ധ്യാവർണ്ണന)യും കണ്ടിയൂരെ വിടനായ കാറിനെയും ഭംഗിയായി വർണ്ണിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇതിൽ കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. കൂടുതൽ

ഔചിത്യവും അവിടെ കാണുന്നുണ്ട്. കൃതിയുടെ പേർ ചക്രവാക സന്ദേശമെന്നാണു് പറയുന്നതു്.

'കനിവൊട്ട ഞാൻ ചൊല്ലിനേൻ ചക്രവാകം'
എന്നു് 4-ാമത്തെശ്ലോകത്തിൽ കാണുന്നു.

തുടക്കം

1* പൊൽപൂമാതിൻ മിഴിനിഴൽ പൊഴിഞ്ഞ ദേശി
ങ്ങനാട്ടിൽ (ചേതിങ്കനാട്ടിൽ) ചെറുകരവീട്ടിൽ ഭാര്യ
യും ഒത്തിരുന്ന നായകൻ പെട്ടെന്നു് ബോധംകെട്ടു് നെട്ട
വീർപ്പിട്ട കണ്ണനീർ തുകി കാണപ്പെട്ട. കാര്യം ചോദി
ച്ചപ്പോൾ (ബോധം ഉണ്ടായപ്പോൾ) 'നിർദ്ദയനായ ഒരു
ആകാശസഞ്ചാരി എന്നെ നിന്നിൽനിന്നും അകറ്റി.
അതുമായയാണോ സ്വപ്നമാണോ എന്നറിഞ്ഞു കൂടാ.
അപ്പോളുണ്ടായ വിഷാദം കൊണ്ടു് കരഞ്ഞതാണു്.
ഞാൻ ഒരു പൊയ്കയുടെ അടുത്താണു് നിന്നതു്. പൊയ്ക
യിൽ കണ്ട ചക്രവാകത്തിനോടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.'
ഇങ്ങനെ സന്ദേശത്തിനു് ഒരവസരം ഉണ്ടാക്കിയതു് മുണ്ട
ക്കൽ സന്ദേശത്തിലെ ഘട്ടത്തെപ്പോലെയൊ ശുകസന്ദേ
ശത്തിലെ ഘട്ടം പോലെയോ സരസമായിട്ടില്ല.

തെക്കേമലബാറിൽ വെള്ളോട്ടുകര (തൃപ്പറങ്ങോട്ടു്)
നിന്നാണു് സന്ദേശം തുടങ്ങുന്നതു്. ഇടപ്പള്ളിയിലുള്ള
ഇന്ദ്രാണീകൃത പരിചയം (ഇതു് ഒരു കാമകലാവിശേഷ
മാണു്.)2* സിദ്ധിച്ച സ്ത്രീകളെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഭാഗം
വരെ മാത്രമേ നമുക്കു് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള. പക്ഷിക്കു് ഒരു
ദിവസം കൊണ്ടുകൊല്ലത്തുചെന്നെത്താം, മനുഷ്യനു് നാല
ദിവസം വേണം എന്നു് സന്ദേശം അയയ്ക്കാൻ സമാധാന
വും കണ്ടുപിടിച്ചു. വെള്ളോട്ടുകരശിവനെ തൊഴുതു്, യമക
ശ്ലോകങ്ങളും കേട്ടു് കുറച്ചു വളഞ്ഞു തിരുനാവായ്ക്കു
പോകണം, പാടം ഓടിക്കടക്കണം, തണ്ണീർ പന്തലി
നടുത്തുള്ള ആലിൻചുവട്ടിൽ ഇരുന്നു കാറേറാറു സുഖിക്കു

1* ശുകസന്ദേശത്തിലെ തുടക്കം തന്നെ മലയാളീകരിക്കു
യാണു് ഇവിടെ ചെയ്യുന്നതു്.

2* ഇളങ്കുളം ഇതു് തെറ്റിച്ചാണു് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു്.

ന്ന യാത്രക്കാരെ കാണണം, മാമാങ്കത്തിൽ സാമൂതിരി പട്ടം കെട്ടുന്നതും സാമന്തർ ചെന്നു നിൽക്കുന്നതുമായ ഓത്തുപറമ്പ്, രാവിലെ കുളിക്കാൻ വരുന്ന സ്ത്രീകൾ, ഇവരെയും പേരാറും കണ്ട് ഗോവർദ്ധനപുരത്തേക്കു പോകണം. മാറാഞ്ചേരിയഴ്വാഞ്ചേരിമന, ഗോവിന്ദപുരം, പുനത്തൂർ, വൈരത്തൂർ, കുരുവയൂർ (ഗുരുവായൂർ) വമ്മേനാട്ട്, വെൺകിടങ്ങ്, മുച്ചൂറ്റൂർ, നന്തിയാറ്, ചൂരല്ലൂർ, കാക്കത്തുരുത്തി, തിരുപ്പോർക്കളം, തൃക്കണ്ണമതിലകം, സവ്വാദിത്യൻചിറ, കാമപ്പഴ, കോതപറമ്പ്, കുരുമ്പക്കാവ്, ചിങ്ങപുരം, അരയാകുളം, ബാലക്രീഡേശ്വരം, കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ, ചേന്നമംഗലം, പെരുവാരം, ചേരാനെല്ലൂർ, ഇടപ്പള്ളി ഇത്രയും സ്ഥലത്തെപ്പറ്റിനമുക്കു കിട്ടിയ ഭാഗത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്.

കവിത

കവിതാഭാഗത്തിലേക്കു കടക്കും മുമ്പ് ഒരു ശ്ലോകത്തിന്റെ കാര്യം പറയണം.

മാരക്രീഡാരഭസജനിതോദ്വേലഖേദാലസാനാം
വാരസ്ത്രീണാം വളരിള മുലക്കുൻറിലേറിക്കിടന്നു്
വാരിക്കൊണ്ടശ്രമജലകണാൻ കട്ട പൂഞ്ചാലയുടേ
പോരക്കണ്ടിട്ടളികളനിലം വിൻതയാന്നാക്കുമേടം

(വേശ്യാസ്ത്രീയെ രമിപ്പിച്ചിട്ട് അവൾ ക്ഷീണിച്ചു് ഉറങ്ങുമ്പോൾ മുത്തുകളാകുന്ന സ്വേദബിന്ദുക്കളെ മോഷ്ടിച്ചും കൊണ്ട് ജന്നൽവഴി കള്ളനായ കാറ്റു കടക്കുമ്പോൾ ഇതു് വണ്ടുകൾക്കു് അത്ഭുതമുണ്ടാക്കുന്നു.) ഈ ശ്ലോകവും 'മാരക്രീഡാമഹലഹളയിൽ' എന്ന ശ്ലോകവും (മയൂരസന്ദേശം) തമ്മിൽ കുറച്ചു സാമ്യമുണ്ട്. ഒന്നു കണ്ടിട്ടാണു മറ്റൊന്നുണ്ടായെന്നുള്ള ഇളകുളത്തിന്റെ സങ്കല്പം കുറച്ചുകടന്നതാണു്. എന്തെന്നാൽ 'യത്ര സ്ത്രീണാം.....'എന്നു തുടങ്ങുന്ന മേഘസന്ദേശ ശ്ലോകം കണ്ടു പകർത്തിയതാണു് രണ്ടും. എന്നാൽ കുറച്ചുകൂടി സ്വാരസ്യം ചക്രവാകസന്ദേശത്തിലെ ശ്ലോകത്തിനുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ രണ്ടിലും കാറ്റു് പാഠിച്ച കള്ളനാണു്.

എങ്കിലും മറ്റുള്ള കാമുകർക്കു് അസൂയ ഉണ്ടാക്കുന്ന വിധം ക്ഷീണിച്ചു മയങ്ങിക്കിടന്ന സുന്ദരിയെ അനുഭവിച്ചിട്ടു് ആഭരണവും മോഷ്ടിച്ചു പുറത്തു ചാടുന്ന കള്ളനാണു് ചക്രവാകസന്ദേശത്തിലെ കാറ്റു്. ഉത്സവത്തിന്റെ ബഹളത്തിനിടയിൽ മുഴുകിയ ആളുകൾ അറിയാതെ ആഭരണം ജന്നൽവഴിക്കു കയറി മോഷ്ടിക്കുന്നു എന്നു് ഒഴുക്കൻമട്ടിലെ പറയുന്നുമുള്ളൂ. ഈ ശ്ലോകം കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ കേരളവർമ്മയ്ക്കു് ഈ ആശയം ഒന്നുകൂടി ഭംഗിപിടിപ്പിക്കാൻ വിഷമവുമില്ല. അങ്ങനെ അങ്ങോട്ടാലോചിച്ചാൽ

> ധന്യാഭാനോ:പുലരിവഴിവെള്ളാട്ടിഭാനുക്കളെന്നും
> പൊന്നിൻചൂൽ കൊണ്ടിരുൾമയ മടിക്കാടടിച്ചങ്ങു—
> നീക്കി
> ഇമ്പംചേരും ഗഗനഭവനം ചുറ്റുമുറ്റംതളിപ്പാ
> നംഭോരാശൗ ശശധരകുടം കാൺക മുക്കിൻറവാറു്

(പുലരിയാകുന്ന ജോലിക്കാരി പൊന്നിൻചൂൽ കൊണ്ടു് ഇരുളാകുന്ന ചപ്പുംചിപ്പും അടിച്ചുമാറ്റി ആകാശത്തിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള മുറ്റം തളിക്കുവാൻ സമുദ്രത്തിൽ ചന്ദ്രനാകുന്ന കുടം മുക്കുന്നു.) എന്ന ശ്ലോകം കണ്ടാണു് വള്ളത്തോൾ പ്രഭാതമംഗളം എഴുതിയതെന്നു പറയണം.

ഇത്തരം തർക്കം കാവ്യരസിക്കാൻ ഉപകരിക്കില്ല. ഈ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളും കാവ്യഭംഗി രണ്ടുവിധത്തിലുള്ളതാണു്. നമുക്കു് ഇനിയും മറ്റൊരു പ്രഭാതവർണ്ണനകൂടി നോക്കാം. കുരിരുട്ടാകുന്ന കാട്ടു മുഴുവൻ ചുട്ടുപൊട്ടിച്ചു് സന്ധ്യയാകുന്ന കാട്ടുതീ ശാന്തമായപ്പോൾ ചാരമായ നിലാവും അടങ്ങിത്തിരത്തക്കവിധം പകൽ വെണ്മേഘങ്ങളെ കെട്ടി ഉഴുതു് എല്ലായിടവും വിതച്ചതിൽ നിന്നു് വളർന്നു് കുലച്ച ചെന്നെല്ലിൻകതിരാണു് സൂര്യകിരണങ്ങൾ എന്ന സാരമുള്ള 'അന്ധധ്വാന്താടവിയെ.....'എന്ന ശ്ലോകം. തെങ്ങിന്റെ വളർച്ചയെപ്പറ്റിയും പലയിടത്തും സൂചനയുണ്ടു്.

മാരിത്തക്കത്തൊട്ട നടവരമ്പിട്ട ചൂഴംപരക്ക–
ച്ചേരുംനീർമേല്പഴുമരമേറിട്ടകണ്ടങ്ങൾതോറും
ഓരാളിന്മേലിളകിവളരും നെല്ലിഴാലിച്ചു മൈത്ര–
ന്നോരോപാടേപെരികവിളയും പാടമേ പോക–
പിന്നെ

മഴയുടെ തക്കം നോക്കി വരമ്പിട്ട വെള്ളത്തിന്റെ നില നോക്കി (വെള്ളം പാകത്തിലുള്ളപ്പോൾ) ഉഴുത് മരമടിച്ച് (നിരപ്പുവരാൻ ഞവരിപ്പലകയിട്ട് അടിച്ച്.) നല്ലതുപോലെ കൃഷിചെയ്യുമ്പോൾ ഒരാളിന്റെ പൊക്കത്തെക്കാൾ കൂടുതൽ എഴിപ്പ് (തഴപ്പ്; ഉയർച്ച) ഉള്ള നെല്ല് കൊണ്ട് പാടങ്ങളെല്ലാം മിത്രങ്ങളായി ഒന്നായി ചേർന്നു കിടക്കുന്നോ എന്നു തോന്നുന്ന വിധം ഉള്ള വലിയ വിളവുള്ള പാടത്തുകൂടിപോകണം. *1 കാട്ടുകൃഷി, നാട്ടുകൃഷി, കരിമ്പുകൃഷി, *2 വാഴക്കൃഷി ഇവ മാത്രമല്ല മീൻപിടിത്തവും ഇതിൽ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്.

കാറേറാടോളം കടലിലുയരത്തോറി മേലോറി–
മണ്ടും
പാറിൻമേലേ വലയുമുളിയും കൈപ്പിടിച്ചശ്ര–
മേണ
ഏറേറം വമ്പേറിന ചെറുകമീൻകൊൻറുകൊൻറിട്ട
മുക്കോ–
രാറുടെ വന്നണയുമതു കണ്ടത്ര വൈകായവേണ്ടും

[കാറ്റും കോളും വകവയ്ക്കാതെ പാറിൽ കയറി (കെട്ടുമരത്തിൽ) ശ്വാവിനെ വേട്ടയാടാൻ ഉളിയും വലയുമായി പോയിട്ട് മടങ്ങിവരുന്ന മുക്കുവരെ കണ്ടുകൊണ്ട് അധികം താമസിക്കരുത്.] ഉഴുത മറിച്ചിട്ട മണ്ണിന്റെ മണവും പാടത്തു പണിയെടുക്കുന്നവരുടെ പ്രീതിയും സ്നിഗ്ധതയും കലർന്ന നോട്ടവും കാളിദാസൻ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാട്ടതീ ഏറേറ മലയുടെ കാര്യവും. ഇതെല്ലാം ഓർത്താ

---

*1 പതിറുപ്പത്തിലും ഇത്തരം വർണ്ണന കാണുന്നുണ്ട്.
*2 കൊയ്യും കാലായരികിലുടനെ നട്ടനിൽക്കും കരിമ്പിൻ
തൈയും വാഴപ്പുനവുമണയച്ചേരു മാർങ്ങാവിലൂടെ—(83)

ണെങ്കിലും കേരളീയമായ ഒരന്തരീക്ഷം ഇതിലും ഭംഗിയായി സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്.

സന്ധ്യയെപ്പറ്റി വേറൊരു നല്ല സങ്കല്പം നോക്കുക:

ഇപ്പാത്തട്ടാം തളികയിൽ നിലാവാന പാൽക്കഞ്ഞി
വീഴ്ത്തി–

3* ചുപ്പുപ്പെന്നിൻറിതുമുഹൂരത്തിൽക്കൂട്ടവേട്ടിച്ചകോര:
ഇത്ഥം മത്പാലവണസലിലംവീചിഹസ്തൈരുയത്തി
പ്രത്യാസന്നേശശിനി ചുഴലപ്പോന്നുപൊങ്ങീപ–
യോധി

(ഈ ഭൂമിയാകുന്ന തളികയിൽ നിലാവായ പാൽകഞ്ഞി വീഴ്തി അതിനു കൂട്ടുന്നതിനു് 'ഉപ്പു് ഉപ്പു്' എന്നു പറയുകയാണോ ചകോരങ്ങൾ എന്നു സംശയിച്ചു് ഉപ്പുവെള്ളത്തെ തിരമാലകളാകുന്ന കൈകളാൽ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു് ചന്ദ്രൻ ഉദിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ കടൽ ചുറ്റും വന്നു.)

ഭദ്രകാളിയെപ്പറ്റി വർണ്ണിക്കുന്നിടം:

വട്ടച്ചോറാം തുടമെഴുമിളന്നീർ കുടിക്കും കണക്കേ
വെട്ടിത്തുക്കിത്തലദനുഭവാം ചോരിവെള്ളംപിബന്തീം
ഒട്ടേവെള്ളച്ചെകിറിണ വിളങ്ങിച്ചിരിണ്ടങ്ങുമാനം
മുട്ടത്തട്ടംപടി നെടിയളാം കാളിയെക്കുപ്പുപിന്നെ

(നല്ല മുഴുപ്പുള്ള കരിക്കു് വട്ടംവെട്ടി കുടിക്കുംപോലെ അസുരന്മാരുടെ തല വെട്ടി തൂക്കിപ്പിടിച്ചു് ഒഴുകുന്ന ചോരകുടിക്കുന്നവളും, അല്പമാത്രം വെളുത്ത ദംഷ്ട്രങ്ങളോടുകൂടി, കുട്ടത്തു് മാനം മുട്ടംപടി ഉയരമുള്ളവളുമായ കാളിയെ പിന്നീടു വന്ദിക്കുക)

സാമൂതിരി വംശത്തിലെ ഏറാൾപാടിനെറ വർണ്ണന:

തീവെച്ചെല്ലാപ്പുറവുമടലാർക്കോട്ട ചുട്ടംബരേപോയ്–
ത്താവിപ്പൊങ്ങും പൊടിനികരമാദിഗ്വധൂകേശബന്ധേ

3* ഉപ്പുപ്പെന്നും നിജസഹചരീമുപ്പനഭ്യേതിവാമാം' മു. സ.

ശ്രീമൽ കീർത്തിപ്പൂതുമലർ തൊട്ടുക്കിൻറ തുക്കെ
യിൽവച്ചി–
പ്പാർമുട്ടെത്താങ്ങിന നെട്ടവിരിപ്പിൽതകുംവീരസിം
ഹം.

(എല്ലാഭാഗത്തുമുള്ള കോട്ട തീവച്ചു ചുട്ടമ്പോൾ ആകാ
ശത്തിൽ വ്യാപിച്ചുയരുന്ന പൊടികളുടെ കൂട്ടമാകുന്ന
കീർത്തിപ്പൂതുമലർ ദിഗ്വധുക്കളുടെ തലമുടിക്കെട്ടിൽ
അണിയിക്കുന്ന അഴകുള്ള കൈകൊണ്ടു് ഈ വീരസിം
ഹം ലോകം മുഴുവൻ താങ്ങി രക്ഷിക്കുന്നു.)

തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു് കാമദേവൻ പുറങ്കാവൽകാരൻ
മാത്രമാണു്. കട്ടത്തുരുത്തിയിൽ ഇട്ടമാടമ്പിയായി സങ്ക
ല്പിച്ചതിൻറെ ചരിഞ്ഞ വ്യാഖ്യാനമല്ലേ ഇതു്? തിരുവ
ഞ്ചിക്കുളത്തെ സുന്ദരിമാരെ വർണ്ണിക്കുന്നിടം കൂടി നമുക്കു്
ഒന്നു പരിശോധിക്കാം.

ചൊൽവം ചേൻക്കുണകയിലകം പൂക്കുനീ തെക്കു
നോക്കി
ച്ചെല്ലുന്നേരം തിറവിയ പെരുങ്കോയിൽ കാണാം
പുരാരേ:
അല്ലിത്താർമൽകുഴലികൾ കുരാൽക്കണ്ണരെത്തല്ലിമാ
റും
മല്ലക്കണ്ണിൻമുനയിൽ മലർവില്ലാളിയെത്തേറു
മേടം

[പ്രസിദ്ധമായ ഗുണകയിൽ(തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു്) പ്രവേ
ശിച്ചു തെക്കുനോക്കി ചൊല്ലുമ്പോൾ പുരിയുടെ ശ്രേഷ്ഠ
മായ ക്ഷേത്രം കാണാം. ശിവനെ തല്ലി മാറ്റിയിട്ടു്
(തീക്കണ്ണനെ) മനോഹരമായ കൺമുനയിൽ കാമനെ
സുന്ദരികൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന സ്ഥലമാണു് അവിടം.]

വഴി പകൃതി വർണ്ണിച്ച ഭാഗം മാത്രം കിട്ടിയിട്ടുള്ള
ഒരു കാവ്യത്തെ പറ്റി ഉറപ്പിച്ചു് പറയാൻ ഒന്നും
സാധിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊ
ടുത്തതു്. രചനയ്ക്കു് മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശത്തോളം ഗുണ
മില്ല. എന്നാൽ ആത്മാർത്ഥത എന്ന ഗുണം കൂടുതൽ

ഉണ്ടതാനും. മുഴുവൻ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിക്കേണ്ട ഒരു കൃതിയാണു്. പുസ്തകരൂപത്തിൽ ഇതിനും രണ്ടു പതിപ്പുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. കൂട്ടത്തൽ ഉപയോഗം ഇളങ്കുളത്തിന്റെ പതിപ്പിനാണു്. എന്നാൽ ഇളംകുളം സംശയിക്കുന്നതുപോലെ ഇതിലെ നായികയും തേവരാട്ടിയാണു് എന്നു് ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും തെളിവു് കിട്ടുന്നില്ല. കോപികാമി എന്നതിനു് നായികയുടെ കാമുകന്മാരിൽ ഒരാൾ എന്നു് അർത്ഥം പറയേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല.

ചന്ദ്രോത്സവം

ഉപക്രമം

* പരഭൃതമൊഴി ചുറ്റും മറ്റു ഖണ്ഡങ്ങളെട്ട–
ണ്ടതിലുമധികഹൃദ്യം ദക്ഷിണം ഭാരതാഖ്യം
വിളനിലമലർ മാതിന്നംഗജന്മം ത്രിലോകീ
ചെറുതൊട്ട കുറിപോലെ ചേരമന്നാട്ടയുസ്മിൻ

സകല ഫലസമൃദ്ധം കേരളാനാം പ്രതാപം
പെരിയ പരശുരാമസ്യാജ്ഞയാ യത്രനിത്യം
കനിവൊട്ട മഴകാലം പാർത്തുപാത്തർഭകാണാം
ജനനി മുല കൊടുപ്പാനെന്നപോലെ വരുന്നു.

ചന്ദ്രോത്സവ കർത്താവിനെ എന്തു തെറി പറഞ്ഞാലും ദോഷമില്ല; പത്തെലെട്ടത്തു തല്ലിയാലും എനിക്കു കോപം വരില്ല. പക്ഷെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു സമയം നോക്കി മുലകൊട്ടക്കാൻ അമ്മ വരുന്നതുപോലെയാണു് മഴക്കാലം കേരളത്തിൽ വരുന്നതെന്നും അതുകൊണ്ടാണു് സകലഫലസമൃദ്ധമായ കേരളത്തിന്റെപ്രതാപം ഉണ്ടായതെന്നും പറഞ്ഞ ആ മഹാമതിമാനായ മലയാളിയെ, മറ്റു മഹാകവികൾക്കുപോലും ആരാധ്യനായാണു് ഞാൻ കരുതുന്നതു്. അതു മാത്രമോ? നമ്മുടെ നിരൂപണസാഹിത്യത്തിനും ഇദ്ദേഹം മുഖവുര എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ആദികവീശ്വരന്മാരായ വാല്മീകി വ്യാസന്മാരെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു നോക്കുക:

---

* ഉമാകേരളത്തിലെ 18ാം സർഗ്ഗത്തിലെ 52ാം ശ്ലോകം മുതലുള്ള ഭാഗവും ഇതുംകൂടി ഒന്നു വായിച്ചു നോക്കണം.

അകതളിരിലുപാസേ പൂർണ്ണ പുണ്യപ്രവാഹൗ
കനമുടയ കവിനാമാദിമൗ സാവ്വഭൗമൗ
അഴകെഴമനുകമ്പാവാരിധീ വിശ്വഭാജാം
ഹൃദയതിമിരമാലാ സൂര്യ ചന്ദ്രൗ മുനീന്ദ്രൗ

(കനമുള്ള കവികളാണ് ഈ ആദി കവിസാവ്വഭൗമന്മാർ. പരിപൂർണ്ണമായ പുണ്യത്തിന്റെ പ്രവാഹമായിട്ടുള്ളതും അനുകമ്പക്കടലായിട്ടുള്ളതും, ഉള്ളിലെ ഇരുട്ടിനെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതും ആയ കവിതയാണ് ഇവരുടേതു്. ഈ മുനികൾ സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുമാണ്.)

കാളിദാസസ്തുതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാരീതിയെ കാണിക്കുന്നതാണ്.

ധ്വനിഭിരമൃത ബിന്ദുസ്യന്ദിഭി: പ്രീണയന്തീ
സഹൃദയമഭിരാമൈ രന്വിതാ ഭാവഭേദൈ:
സരസമുചിതശയ്യാമാശ്രിതാ വിശ്വലോകം
സുഖയതിസുകുമാരാ കാളിദാസസ്യവാണീ.

അമൃതകണങ്ങൾ പൊഴിക്കുന്ന ധ്വനികൊണ്ടു് സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതു്, മനോഹരങ്ങളായ ഭാവാദികളോടു് യോജിച്ചതു്, രസോൽക്കർഷമുളവാക്കുംവണ്ണം ഉചിതശയ്യയൊട്ടു കൂടിയതു്, ഇങ്ങനെ സുകുമാരമായിരിക്കുന്ന കാളിദാസന്റെ വാണി സുഖം തരുന്നു.(ബാഹ്യ സൗന്ദര്യവും അന്ത: സൗന്ദര്യവും ഉള്ള ഒരു കുലീന നായികയുടെ ധ്വനിയാണ് ഇതു് നൽകുന്നതു്. വിശ്വം മുഴുവൻ സുഖിപ്പിക്കുന്നതാണ് കാളിദാസ കവിത എന്നു പറയാൻ 14–ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഒരു മലയാളിക്കു് തന്റേടമുണ്ടായല്ലോ.) ഇതുപോലെ ഓരോ കവിയേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം അനുസരിച്ചാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്.ഭാസൻ ആത്മഭാസ്വാലാണ് വിളങ്ങുന്നതു്. മുരാരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ ആഴമറിഞ്ഞ ആശയത്തിൽ കൂടിയും. ബാണനെ വർണ്ണിച്ചശേഷം കേരള കവികളായ ശങ്കരൻ (സംസ്കൃതകവി–കൃഷ്ണവിജയകർത്താവു്) പുനം ഇവരേയും അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. അന്നത്തെ ദോഷഗ്രാഹികളായ നിരൂപകന്മാർക്കു് ചികിത്സിച്ചാൽ ഭേദമാകാത്ത വെള്ള

പ്പനാടൻ പനി പിടിച്ചിരുന്നതെ. അതുകൊണ്ടാണു് പേ പറഞ്ഞും വിറച്ചും അവർ കഴിയുന്നതു് എന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ടു്. അവരെ കവി പിന്നെയും പരിഹസിക്കുന്നുണ്ടു്. മലയാളത്തിലെ പ്രൗഢനിരൂപണത്തിന്റെ ബീജം ഇതിലാണു് വിതച്ചതു് എന്നു് ഉറപ്പിച്ചു പറയാം.

തന്റെ ഭാഷാകവിത രതിക്രീഡാവിധാനാനന്തര ജ്ഞനായ മേദിനീചന്ദ്രികാ രമണനെ, ഗൃഹണി എന്നതു പോലെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുന്നവളല്ലെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ടു്. എന്തായാലും ഈ കാവ്യപീഠിക ഒന്നാന്തരമായി.

മറെറാരുവശം

ചന്ദ്രന്റെ മറുപുറംപോലെ ഈ കവിതയ്ക്കു് വേറൊരു വശവുംഉണ്ടു്. ഇരുട്ടനിറഞ്ഞതു്.

ഒരു മകളുണ്ടായാൽ എന്തുചെയ്യിക്കാം എന്നു് കാമദേവനോടു് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു നോക്കുക.

വാത്സ്യായനം മുഴുവനനുപഹ മോമലേക്കൊ
ണ്ടാടിക്കുമാറലർശരന്നല സാക്ഷിനേന്നാൾ,

മേദിനീചന്ദ്രികയുടെ ബാല്യവർണ്ണനയിൽ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളുള്ളതിനാണു് ഈ കാവ്യത്തെ അടച്ചു പുലഭ്യം പറയുന്നതു്.

സൗവർണ്ണകിങ്ങിണി കുലുങ്ങെ മുദാ കമിണ്ണാ–
ളാരോമലമ്പൊട്ട ചിരിച്ചു ചിരച്ചകാണ്ഡേ
മേലിൽ തിരണ്ടു പുരുഷായിത സൂത്രധാര–
ശ്രീമൽ പ്രവേശമിവ കോമള ഗാത്രവല്ലി (1–43)

ധാത്രീജനം മടിയിൽവെച്ചിതു വിച്ചയെന്നു–
കാട്ടും വിധൗ പുതിയകിങ്ങിണി മാലബാലാ
മദ്ധ്യേപിടിച്ചു മുദനാ കരുപല്ലവേന
ഫുല്ലാക്ഷി വായിലിടുമൂഢഗുരുപ്രമോദം (1–49)

ഇങ്ങനെ പുരുഷായിതവും ഔപരിഷ്ടകവും വർണ്ണിച്ചതിനാണു് വഴക്കു്. ശ്ലോകസന്ദേശത്തിലെ 'സന്തഃകോ

*• പടയിൽ ജയിച്ചവക്കു് കച്ചകെട്ടണോ. (കളരിപ്പയറു പഠിക്കണോ?)

പം സമരജയിനാം കിംഖല്വയ്തേതിയത്ര'–എന്നു സമാധാനിക്കാവുന്നതിൽ കൂട്ടതലൊന്നുമില്ല. അതുമല്ല, ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ബാല്യത്തിലെ നിഷ്കപടതയുടെ മൂടുപടം പറിച്ചുകളയുകയും ചെയ്യ. കെ എം. പണിക്കരുടെ'ബാലികാമതവും' ഇരയിമ്മൻതമ്പിയുടെ 'പ്രാണനാഥനെനിക്കു നൽകിയ' എന്ന പാട്ടും സൽസാഹിത്യമാണ് എന്നു പറയുന്നവർക്കാണ് ഈ ശ്ലോകങ്ങളോട്ട് ധർമ്മരോഷം ഉണ്ടാകുന്നതും. മിൻകടയിൽ ചെന്ന് ഭഗവൽഗീതയും പാതിവ്രത്യപഞ്ചകവും ചോദിക്കുന്നതുപോലാണ് തന്റെ കാവ്യത്തിൽ എന്താണ് എന്ന് ആദ്യംതന്നെ എടുത്തുപറയുന്ന കവിയോട്ട് ആവശ്യമില്ലാതെ കോലാഹലത്തിനു ചെല്ലുന്നതു്. ബഷീറിന്റെ 'ശബ്ദങ്ങളും' 'നരകത്തിലെ നടികളും' വില്ക്കപ്പെടുന്ന മലയാളസാഹിത്യച്ചന്തയിൽ ചന്ദ്രോത്സവവും വിൽക്കാം; അത്രമാത്രമേ ഇതിനെപ്പറ്റി പറയാനുള്ളു.

കാവ്യത്തിന്റെ മുഖവുര

ഈ കൃതിയുടെ കർത്താവായി എഴുത്തച്ഛനേയും,മേൽപ്പുത്തൂരിനേയും, ചേലപ്പറമ്പനേയും എല്ലാം പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു പറച്ചിലിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ഇതിന്റെ (ചന്ദ്രികാമഹോത്സവം എന്നപേരാണ് അദ്ദേഹം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്) കർതൃത്വം മേൽപ്പുത്തൂരിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതു്. (2ാംഭാഗത്തിലെ 10, 11 എന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നുമുണ്ട്). ചാക്യാന്മാർ കൊടിയവിരഹം വർണ്ണിച്ചുപറയാൻ ഉപയോഗിച്ച ഒരു ചമ്പുവിനെ ആശ്രയിച്ച് ശൃംഗാരമയമായ കോടിവിരഹം എഴുതിയ മേൽപ്പുത്തൂരിന്റെ പേരിൽ തെറ്റിദ്ധാരണകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ ഇതിന്റെ കർതൃത്വവും ആരോപിക്കപ്പെട്ടതാണ്. അരിയന്നൂർ ക്ഷേത്രത്തിലെ ഭഗവതിയുടെ ആരാധകനും പുനം തുടങ്ങിയവരുടെ സമകാലീനനും ആയ ഒരു സരസനാണ് ഇതു് രചിച്ചതു്. അദ്ദേഹം 15–ാം നൂറ്റാണ്ടിലായിരിക്കണം ജീവിച്ചിരുന്നതും. ഇത്രയെ ഗ്രന്ഥകർതൃത്വത്തെപ്പറ്റി പറയാനുള്ളൂ. വൈശികതന്ത്രവും പഴയ ചമ്പു

ക്കളും മാതൃകയാക്കി ലീലാതിലകത്തിനുശേഷം രചിച്ച അല്പം ചില കൃതികളിൽ ഒന്നാണു് ഇതു്. ഗൗരവമില്ലാത്തതും, വിടൻ വേശ്യകൾ തുടങ്ങിയ കഥാപാത്രങ്ങൾ ഉള്ളതുമായ ഭാണം, ധൂർത്തം, പ്രഹസനം, ഏകാങ്കം, വീഥി, ഗോഷ്ഠി, നാട്യങ്കം, പ്രസ്ഥാനകം, കാവ്യം, പ്രേഖണം, വിലാസിക, ദുർമ്മലിക എന്നു തുടങ്ങിയ സംസ്കൃതരൂപകവിഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നിൽ ഇതിനെയും ഉൾപ്പെടുത്താം. ആ തോതിൽ എഴുതിയ ഒരു കൃതിയാണിതു്. പക്ഷെ എഴുതിയതു് മണിപ്രവാളത്തിലും. കവിക്കു് ഈ സംശയം ആദ്യമേതന്നെഉണ്ടു്

> സുഖയതി കിമുഭാഷാരൂപിണീ ഭാരതീമേ
> സഹൃദയഹൃദയം നൽക്കാവ്യശൈലീരസജ്ഞം
> ഗൃഹയുവതിവരാകീ, മേദിനീചന്ദ്രികായാ
> രമണമിവ രതിക്രീഡാ വിധാനാന്തരജ്ഞം.*

കവി അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ കുയിലിന്റെ പാട്ടും കാക്കയുടെ ജോലിയും ഇതിലുണ്ടു്. അത്രയേയുള്ളു. വൈശികതന്ത്രം ഈ കൃതിയുടെ വലിയ മുതൽക്കൂട്ടാണു്. അംബോപദേശങ്ങൾ ഈ കാവ്യത്തിന്റെ അനന്തര തലമുറക്കാരുടെ സന്തതിപരമ്പരയിൽ പെട്ടവർ.'ബാലികാമത'വും 'പതിതപങ്കജ'വുംഈകവിതയുടെ ഇന്നത്തെ പുനർജന്മം എന്നു കരുതിയാൽ മതി. ബഷീറും തകഴിയും പൊൻകുന്നം വർക്കിയും ഇത്തരം കൃതികൾ ഇതിൽ പകുതി കലാഭംഗിയോ ഭാഷാഗുണമോ ഇല്ലാതെ എഴുതിയിട്ടുമുണ്ടു്.

ഇതിവൃത്തം

ഒന്നിനു പിറകെ ഒന്നായി മൂന്നു കഥകൾ ഈ കവിതയിലുണ്ടു്. മരതകപുരത്തിൽ സുഖിക്കുന്ന ഒരു കിന്നരിയും അവളുടെ കാമുകനുംകൂടി ലോകോത്തരമായ ഒരു പരിമ

---

*ഈ കൃതി സംസ്കൃതത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ ഇത്ര ശ്രദ്ധ ലഭിക്കില്ലായിരുന്നു. കൂട്ടിനീതവും മറ്റും നല്ല കാവ്യങ്ങളായി സംസ്കൃതത്തിൽ കരുതുന്നു. പ്രാകൃതത്തിലും ഇത്തരം കൃതികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ളം അവിടെ പരക്കുന്നതു് അനുഭവിക്കുന്നു. ആ സൗരഭ്യം നിറഞ്ഞ പൂവ് വാടാതെ കിട്ടണം എന്നായി കിന്നരി. ഉടൻതന്നെ കാമുകൻ അതിനുചാടിപ്പുറപ്പെട്ടു. ആറു ദിവസം കഴിഞ്ഞേ മടങ്ങിയെത്തുന്നുള്ളു. അപ്പോഴേയ്ക്കു് കിന്നരി മരിക്കാറായി. മേദിനിചന്ദ്രികയെന്ന യുവതി ചിറ്റിലപ്പള്ളിനാട്ടിൽ നടത്തിയ ചന്ദ്രോത്സവംകണ്ടു നിന്നതുകൊണ്ടാണു് താൻ താമസിച്ചതെന്നും ആ ചന്ദ്രോത്സവത്തിന്റെ പരിമളമാണു് തങ്ങൾ അനുഭവിച്ചതെന്നും അയാൾ കിന്നരിയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. കിന്നരിക്കു് ചന്ദ്രോത്സവത്തിന്റെ കാര്യം അറിയണം. അതു യുവാവ് പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

കഥ നമ്പർ രണ്ടു്

ചന്ദ്രൻ മേനകയിൽ കാമാതുരനായി. കടക്കണ്ണുകൊണ്ടു സങ്കേതം കുറിക്കുന്നതു് ചന്ദ്രിക കണ്ടു. ചന്ദ്രിക മേനകയുടെ വേഷംകെട്ടി നേരത്തെ സങ്കേതത്തിൽ എത്തി. ഇങ്ങനെ ചന്ദ്രൻ കള്ളമേനകയുമായി രമിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ സാക്ഷാൽ മേനകയും അവിടെ എത്തി. ഇങ്ങനെ ഭാര്യ വാരയോഷയുടെ വേഷംകെട്ടിയതിൽ ദേഷ്യംവന്ന ചന്ദ്രൻ ആ ഭാര്യ ഭൂലോകത്തിൽ വേശ്യാകുലത്തിൽ ജനിക്കട്ടെ എന്നു ശപിച്ചു. ചന്ദ്രോത്സവം നടത്തിയാൽ തിരിച്ചു് ദേവീപദം ലഭിക്കുമെന്നു് ശാപമോക്ഷവും കിട്ടി.

കഥ നമ്പർ മൂന്നു്

ചിറ്റിലപ്പള്ളിലുള്ള പുത്തൂർ എന്ന ഉദ്യാനത്തിൽ മതി എന്ന സ്ത്രീക്കു് പെൺമക്കളില്ലാഞ്ഞിട്ടു് പല സൽക്കർമ്മങ്ങളും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ കാമദേവനെയും ഭജിക്കുന്നു. കാമൻ സ്വപ്നത്തിൽ ചന്ദ്രിക അവളുടെ മകളായി അവതരിക്കുമെന്നു് പറയുന്നു.* ഇങ്ങനെ പിറന്നതാണു് മേദിനി

---

*'നൂറാണ്ടു വാഴ്ക നര പൊങ്ങിന ദൃഗ്ഭ്രുപാഥോ—
നാഥോപമേന യശസാ പരി പൂയ്യലോകം'

എന്നു് അംബരതലത്തിൽ അശരീരിവാക്യവും ഈ പ്രസവകാലത്തുണ്ടായതത്രെ!

UNIVERSITY LIBR

വെണ്ണിലാവ്', 'മേദിനീചന്ദ്രിക എന്ന രണ്ടുപേരിൽ പിന്നീട് അറിയുന്ന യുവതി. ഈ യുവതിയുടെ പിറവിക്കാണ് കാമദേവനെ പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ വാത്സ്യായനം മുഴുവൻ ആടിക്കാമെന്നും ചന്ദ്രോത്സവം നടത്തിച്ചേക്കാമെന്നും പ്രാർത്ഥിച്ചതു്. ഏതായാലും മേദനി വെണ്ണിലാവ് ചന്ദ്രോത്സവം നടത്താൻ നിശ്ചയിച്ചു. അതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാൻ സ്ത്രീസമാജംകൂടി. ചന്ദ്രോത്സവവും, മാരമഹോത്സവവും, വസന്തോത്സവവും സ്ത്രീകൾക്കു വിധിച്ചതാണത്രെ. ഇതിൽ ചന്ദ്രോത്സവം നടത്താനാണ് ഒടുവിൽ നിശ്ചയിച്ചതു്. വരാകപ്പള്ളി എന്ന ആചാര്യന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം കാമദേവന്റെ അഞ്ചു ശരങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അഞ്ചു നിലയിൽ അഞ്ചു ദിവസം പൂജിച്ചത്രെ! പൂജാവസാനത്തിൽ പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ സപരിവാരം നായികയുടെ മുന്നിൽവന്നു്

മദനമണിവിളക്കായ് നീ വിളങ്ങീടുകസ്സൽ
പ്രണയിനി, പുനരാശാപാന്തമസ്സിൻ പ്രപഞ്ചേ
കലിത കുതുകമിന്നേ വാരസീമന്തിനീനാ–
മഴകുടയമുടിപ്പൺപാക നിൻ പാദപദ്മം

അവനിവിബുധഹൃദ്യാ ഹന്ത ചന്ദ്രോത്സവശ്രീ
രിയമിതിനുപദേശം താവകം നിഷ്കളങ്കം
പെരുകിന യശസാ നീ വിശ്വചക്രം വെളുപ്പി–
ച്ചമര സദസി വന്നീടൊപ്പമസ്സൽ പ്രസാദാൽ

എന്നനുഗ്രഹിച്ചത്രെ!.

ചന്ദ്രോത്സവം

രാജാക്കന്മാർക്കു് ഇന്ദ്രോത്സവവും സ്ത്രീകൾക്കു് ചന്ദ്രോത്സവവും വിധിച്ചതാണത്രെ! കൗമുദീ മഹോത്സവത്തെക്കുറിച്ചു് സംസ്കൃതകൃതികളിൽ വർണ്ണനയുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ള വിധമുള്ള പൂജാവിധി 'പ്രയോഗസാര'ത്തിലുണ്ടെന്നാണു് പറയുന്നതെങ്കിലും ആ കൃതിയിൽ കാണുന്നില്ല എന്നാണു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നതു്. സംഘക്കളിക്കാർ, മണിപ്രവാളകവികളായ പുനം, ശങ്കരൻ, രാഘവൻ (മധുരകവികൾ) കേരളത്തിലുള്ള വാരനാ

രികൾ, നമ്പൂരിമാർ ഇവരെല്ലാം വരുന്നുണ്ട്. ഇന്ദ്രോത്സവത്തിന്റെ വർണ്ണന ചിലപ്പതികാരത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഈകൃതിയിൽ വർണ്ണിക്കുന്നവിധം ചന്ദ്രോത്സവം നടത്തിയെന്നു സങ്കല്പിക്കാതിരിക്കയാണു നന്നു്. ഏതോ ഒരു സരസൻ അന്നത്തെ മണിപ്രവാളകവികളെയും അവർസ്തുതിക്കുന്ന നായികമാരെയും കളിയാക്കാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ Moc-Heroic (എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിനോദം കലർത്തിയതും എന്നാൽ കാവ്യഗാംഭീര്യമുള്ളതും) എന്ന രീതിയിൽ രചിച്ച കൃതിയാണു് ഇതു്. ഉരൽപ്പുരനാരിമാരെയും അവരുടെ വന്ദിവൃന്ദങ്ങളെയും പരിഷ്കാരികളാക്കി, ഇന്ദ്രനും, ചന്ദ്രനും ഗന്ധർവ്വന്മാരും കാണാൻ വന്നെന്നു വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടന്ന സുന്ദരിമാരെ വർണ്ണിക്കയാണു് ഇതിൽചെയ്യുന്നതു്. അല്ലെങ്കിൽപരിഹസിക്കപ്പെട്ടകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. തൃശ്ശൂർപൂരം പോലെ അതിനടുത്തു് ഒരു പെൺപൂരം നടത്തുന്നതു് വിനോദരൂപത്തിൽ വർണ്ണിക്കയാണു് കവി ചെയ്യുന്നതു്.ഈ രീതിയിലാണു് ഇതു പരിശോധിക്കേണ്ടതും. വഴിപിഴച്ച മണിപ്രവാളകവിതയുടെ സവ്വവിധങ്ങളായ പ്രവണതകളും സഹൃദയനായ ഒരു വിനോദരസികൻ ഒരുമിച്ചു് സൽക്കാവ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതാണു് ഇതിൽ കാണുന്നതു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഒരു 'പേക്കഥ' നല്ല മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിൽ എഴുതിയതു്. ആ കാലത്തെ ഭാഷയ്ക്കു താങ്ങാൻ പാടില്ലാത്തവിധം കനത്ത ഗുണമുണ്ടായ കൃഷ്ണഗാഥ ഉണ്ടായതിനു പകരം വാട്ടം പിടിക്കാൻ ഉണ്ടായ ഒരു കൃതിയാണു് ഇതു്. കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ കുകവികളെ പരിഹസിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അവയെല്ലാം ഈ കൃതിയുടെ കർത്താവിനുംചേരും.

ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെ കവിത

കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവു് ഭക്തിലഹരിയിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ചു് സാഹിത്യ പുളകമായ കഞ്ചുകമണിഞ്ഞു് കവീന്ദ്രനായി ചമഞ്ഞു്

ഉമിണ്ണും വായ് മലർത്തേനുമമിണ്ണോരു നിലംതന്നിൽ
തമിണ്ണുനീയുരുണ്ടങ്ങു പുരണ്ട നേരം
അണഞ്ഞുവന്നഴിഞ്ഞൊന്നു പുണർന്നില്ലെന്നതുകൊണ്ടു
പിണഞ്ഞിട്ടെന്നകക്കാമ്പിൽ കനമ്മാലിപ്പോൾ

എന്നു് രസികാമൃതമാക്കിയ ബാല്യത്തിലെ നില, വഷളത്തരംകൊണ്ടു കൈകഴുകുന്ന കവി വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക*

ധാത്രീകരാംബുജ ധൃതാകമനീയശീലാ
സാപാണിപാദയുഗളീമനിശം കുടഞ്ഞാൾ
മേലിൽപ്രസൂനശരസംഗമപാടവായ
മുൽപാടുതേടിന ചെറുശ്രമമെന്നപോലെ

ഇനി ഗർഭവർണ്ണനയിലെ ഒരു ഘട്ടം നോക്കാം.

ആനീലമംബുജ ദൃശാസ്മിനച്ചൂചുകാഗ്ര
മാപാണ്ഡുമൂലമബലാകുലമൗലിരാജേ
തുവെണ്ണിലാവൊട്ട മറത്തു പുറത്തു പോകാൻ
നൃഴന്ന കുരിശുളതൻ തലയെന്നപോലെ

എന്നാണു് മുല കറുത്തതിനെപ്പറ്റി പറയുന്നതു്. മതിയുടെ പ്രസവ വർണ്ണനയുടെ ഘോഷത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതും നല്ല ശ്ലോകമാണു്.

ആർത്തു വസന്തമലർമാതിനെ കൺകുളിർത്തു
ചീർത്തുവിരിഞ്ഞരമണീകുളർ കൊങ്കരണ്ടും
വാഴ്ത്തിഗിരാമധുരയാദിവദേവസംഘം
ധാത്രീതലേതരുണി പോന്നുപിറന്നനേരം

ഈ ശ്ലോകം വായിക്കുമ്പോൾ ഈ സിദ്ധി ചെറുശ്ശേരിയും മേൽപുത്തുരും ഉപയോഗിച്ച വഴിയിൽ തിരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, എന്നു ചിന്തിച്ചുപോകും.

---

* ഉവാചധാത്ര്യാപ്രഥവോദിതംവചോ
യയൗതദീയാമവലംബചാംഗുലീം
അഭ്യർച്ചനമ്രഃപ്രണിപാതശിക്ഷയാ–
പിഠൂർമ്മുദം തേനതതാനസോർഭകഃ. (രഘുവംശം 3–സ്ഗ്ഗം.)

ചിത്രയോഗത്തിലും ഈ നല്ല ശ്ലോകം മറെറാരു രൂപത്തിൽ കടന്നുവരുന്നുണ്ടു്.

എന്തെന്നാൽ

ഉത്സാഹമൂലം നയസാരപുഷ്പം
കാര്യദ്രുമം കാമഫലാവനമ്രം
വിവേകശക്ത്യാ നനയാത്തനാളിൽ
പരണ്ടുപോം വേരൊട്ടു കൂടിനുനം

എന്നു പറയുന്ന കവിക്കു് ഭാഷയിൽ എന്തായിരുന്നു വയ്യാത്തതു് എന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ചരമശിഖരിപീഠേ പാടലം നാളികേരം
ദ്യുമണിവലയരൂപം വച്ചുവിച് ഛിന്നസാരം
ജഗതി കൃതിതർപ്പിച്ചീടിനാൻ ചൂടൊഴിപ്പാ–
നഖില ഭുവന ഭാജാമന്തിയാം മന്ത്രവാദി

എന്നു പറയാൻ യാതൊരു കൂസലുമില്ലാത്ത കവി ഇങ്ങനെ തന്റെ കഴിവിനെ ഈ ദുഷ്കാവ്യ രചനയ്ക്കു് ബലികഴിക്കേണ്ടായിരുന്നു.

അഞ്ചുഭാഗമായി രചിച്ച ഈ കൃതിയിൽ ഭാഷയും ആശയവും തമ്മിൽ പാലും പഞ്ചസാരയും പോലെ ചേരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ചിലയിടത്തെല്ലാം കേരളകവികൾക്കുള്ള യതിഭംഗം കാണുന്നുമുണ്ടു്. നാലിടത്തെ കഥ ഉള്ളൂർ സ്മരിക്കുന്നുണ്ടു്. ലീലാതിലകത്തിനുശേഷം മണിപ്രവാളത്തിന്റെ അകത്തെ കാര്യത്തിനു് കനംവന്ന കാര്യം ഈ കവിയും കോടിവിരഹത്തിന്റെ കത്തിവും മറന്നുപോയി. അത്രമാത്രം. ഓരോ ശ്ലോകത്തിലും ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളിൽ വച്ചൊന്നിലെ ചമൽക്കാരം കാണിക്കണം എന്ന ശ്രദ്ധ ഈ കാവ്യത്തിലുണ്ടു്. ഈ പെൺപൂരപ്രബന്ധം വിശ്രമം ധാരാളമുള്ളവർക്കു് വായിച്ചു രസിക്കാൻ നല്ലതാണു്. കൊളത്തേരി ശങ്കരമേനോന്റെ ശ്രമംകൊണ്ടു് വടക്കുംകൂറിന്റെ അവതാരികയോടുകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പതിപ്പാണു് ഇതിന്റെ നല്ലപാഠം*

* കെ. കെ. രാജാ ചെറിയ വ്യാഖ്യാനത്തോടെ ഇതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ പാഠം ശുദ്ധമല്ല

കൊടിയവിരഹം (കോടീവിരഹം) ചമ്പു

ചന്ദ്രോത്സവത്തിന്റെ സന്താനമായി 16–ാംനൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായ ഒരു കൃതിയാണു് കൊടിയവിരഹം ചമ്പു. കൂടിയാട്ടത്തിനു് (മന്ത്രാങ്കാഭിനയത്തിൽ) ഉപയോഗിക്കാനായി കൊടിയ വിരഹത്തെപ്പറ്റി പറയാൻ ചില ശ്ലോകങ്ങളും ഗദ്യവും ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു് മണിപ്രവാളവുമായിരുന്നു. ഇതിനെ ആശ്രയിച്ചു് തോൽപ്പുത്തൂർ ഒരു കോടീവിരഹം ചമ്പു സംസ്കൃതത്തിൽ എഴുതി ചാക്യാൻമാക്കു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ ഇതിവൃത്തം തന്നെയാണു് കൊടിയവിരഹം എന്ന പേരായ ചമ്പുവിലും ഉള്ളതു്. ശൃംഗാരകേതുവും ശൃഗാരചന്ദ്രികയും തമ്മിൽ കേട്ടറിഞ്ഞു സ്നേഹിച്ചു. പൂരപ്പറമ്പിൽ വച്ചു കണ്ടുമുട്ടി. കുറേകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഏഷണിക്കാർ ഇവരെ പിണക്കി. നായികനായകനെ വീടുവിലക്കി.ഇങ്ങനെ വിവാഹശേഷമുള്ള വിപ്രയോഗത്തിനു് കളമൊരുക്കി. ഒടുവിൽ സങ്കടപ്പെട്ടു് നായിക പിച്ചകമാല എടുത്തു് കെട്ടിച്ചാടാൻ തയ്യാറായി.

'അത്ഥിക്കുന്നേൻ വിധാതാവൊട്ട മുഹുരപി ഞാൻ
ജന്മ ജന്മാന്തരേമേ
ഭർത്താസംഗീത കേതുർഭവതു'

എന്ന നായികയുടെ പ്രാർത്ഥന കേട്ടു് അടുത്തങ്ങാണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ശൃംഗാരകേതു ഓടി എത്തി.

പിന്നീടു്

അന്യോന്യ പ്രേമലോലം മിഥുനമഴകെഴും മന്മഥ
ബ്രഹ്മവിദ്യാ–
മെന്നപ്പാവാഴ്ത്തിമാധ്വീജലനിധിനടുവേ മുങ്ങി മു
ങ്ങി പ്രകാമം
ഇന്നേക്കാൾ നാളെനാളേതിലൊരധികമൊടേ മറ
നാളെന്നിവണ്ണം
തന്നേ ജാതം നിരസ്തേതരസുഖലഹരീലേശമാജീവ
നാന്തം

എന്നു് ഭംഗിയായി കവിത അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

രണ്ടു ഭാഗമായി രചിച്ച ഈ കൃതിക്കു് ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെ ശയ്യാഗ്രഹണമില്ല. പലകൃതികളിൽ നിന്നും

ശ്ലോകംഎടുത്തു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ശൃംഗാരത്തിന്റെ എല്ലാവശങ്ങളും പരാമർശിക്കപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ പിന്നീട്ടുള്ള ചമ്പുക്കളിലെപ്പോലെ കഥാസൂചനയോ ഇഷ്ടദേവതാവന്ദനമോ ഒന്നുമില്ല. മഴക്കാലത്തെ, ഒരു ഉൽസവമായി വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക

ആകാശേകാളമേഘദ്വിരദവരഘടാബന്ധുരേ ചന്ത
മേറും
നാകാധിശായുധം കൊണ്ടിനിയ കൊടിമരം നാട്ടി
വർഷോൽസവാത്ഥീ
കൂകും കേകാമണിക്കൊമ്പുകൾ നിവിരെ വിളിപ്പി
ച്ചുവിശ്വം മുഴക്കി–
ച്ചാകമ്രംകുകിനാൾ വന്നുദകഹവിരഹോ ഹന്തപ
ജ്ജന്യ ദേവൻ*2

എന്നതു് ഒരു നല്ല ഉദാഹരണമായി കണക്കാക്കാം. രതിയെ യുദ്ധമാക്കി അതിനു തയ്യാറാകുന്ന യുവതി രോമാഞ്ചമായ പടച്ചട്ടയും (പഞ്ഞിക്കുപ്പായവും) പുരികമായ വില്ലും കടാക്ഷമായ ബാണവും, കിങ്ങിണികളുടെ കിലുക്കവും, ഒക്കെ സ്വീകരിച്ചത്രെ! ഉൽസവം കാണാൻ പതിന്മൂന്നുപേർ കൂടെ വേണം. പെട്ടെന്നു് കവിത ഉണ്ടാക്കുന്ന ആൾ, വിടൻ, വേശ്യ, തുടങ്ങിയവർ ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടും. പല വൃത്തികേടുകളും വാത്സ്യായനവും കൊക്കോകശാസ്ത്രവും അനുസരിച്ചു് സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സംഭോഗം പച്ചയായി വർണ്ണിക്കുന്ന ഗദ്യവും ഇതിലുണ്ടു്. ഇതിന്റെ അവസാനം മാത്രം ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു

'പ്രതിനവശയ്യാമണിഭവനത്തിൻ നടുവിൽ വിതച്ചും മുക്താജാലംരേരേ ഭടഭട, നാഥവിമുഞ്ച വിമുഞ്ച, നിപീഡയ,മാരയമാരയദർശയദർശയ സാമർത്ഥ്യം തേ – പശ്യതു പ്രിയ സാമർത്ഥ്യം മേ

---

*2 വള്ളത്തോളിന്റെ 'മിന്നൽകാടുകളായ' എന്ന വരികൾ നോക്കുക

ലജ്ജാമുദ്രാമിതഥം പോക്കിപ്പറയും ഭാഷാമധുരിമ
സമരമ്മന്മഥ വീര വെളിച്ചപ്പാടായ് പറയും ഭാഷ
കളറിയാമോതാൻ. വളതളതോടകൾ താവടമുടഞാ
ൺ എന്നിവപൊട്ടിനുറുങ്ങിച്ചിതറി പൊടിധൂളിച്ച
ത്തന്നെത്താനറിയാതോളംകാമക്രീഡാമേളംമേളിച്ചി
രുവരുമൊപ്പം പരമാനന്ദപയോനിധിമദ്ധ്യേ വീണ
തളർന്നാർ.'

ഏതായാലും തനിക്കൊരു മകളുണ്ടായാൽ വാത്സ്യായനം മുഴുവൻ ആടിക്കാം എന്നു് മേദിനീ ചന്ദ്രികയുടെ അമ്മ നേന്നു. സ്വന്തം കാവ്യകന്യകയെക്കൊണ്ടു് ഈ കവി ഇതാടിച്ചു. ഇതിന്റെ കർത്താവു് പയ്യൂർ ഭട്ടേരിമാരിൽ ഒരാളാണെന്നു കൊളത്തേരിശങ്കരമേനോൻ പറയുന്നു. മഴമംഗലമാണെന്നു് ഉള്ളൂരും. പയ്യൂരില്ലം മീമാംസയ്ക്കു പ്രസിദ്ധി ആർജ്ജിച്ചതാണു്. ഈ കൃതിയിൽ കാമതന്ത്രം ബ്രഹ്മവിദ്യയാണെന്നും പറയുന്നു. ഏതായാലും വലയാധീശ്വരിയെ സ്തുതിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് മഴമംഗലത്തിന്റേതാണു് എന്നു് ഉറപ്പിച്ചു പറയാൻ വിഷമം. പയ്യൂരില്ലത്തെ ഭട്ടേരിമാരിൽ ഭാഷാകവികളും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം എന്നു് 'പാട്ടം പയ്യൂർ കവിത' എന്നു് മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു കൊണ്ടു വിചാരിക്കാം. ഏതായാലും ഋഷിതുല്യരായി ഗണിക്കുന്ന ഈ കുടുംബക്കാരിൽ ഈ കൂട്ടിനീമതം കെട്ടിവെക്കുന്നതു് എനിക്കിഷ്ടമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ ഇതിന്റെ കർത്താവു് ആരെന്നു നിശ്ചയമില്ല.

രാജരത്നാവലീയം

ഇതും കൊടിയ വിരഹവും എഴുതിയതു് ഒരാളായേക്കാൻ മതി. പൂർവ്വജന്മത്തിൽ വിദ്യാധരനായ ചന്ദ്രസേനനാണു് 740 – 776 വരെ കൊച്ചി രാജ്യം ഭരിച്ച രാമവർമ്മ മഹാരാജാവായി ജനിച്ചതു്.* ചന്ദ്രസേനന്റെ ഭാ

* തിരുക്കുറൾ മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തിച്ചതും ഈ രാജാവാണു് എന്നു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നു.

ര്യയായിരുന്ന മന്ദാരമാല തന്നെ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായി ഭവിച്ചു. ഇതിനു് ഒരു യോഗിനിയുടെ സഹായവും ഉണ്ടായത്രെ.

വിരിയുമിളയ മുല്ലപ്പൂവിലേന്തും നറുന്തേൻ
പരിമളമിടതൂകിക്കാമഭൂപാലമന്ത്രി
സരസമുദുലഗാമീരാത്രിവാർതെന്നലേറ്റം
പരമസുഖമൊടമ്മാറേഷവീയിത്തുടങ്ങി

താങ്ങീടയ്യോ പാപം താപം തികതിലപിടിപെടെ
മുഹുരിളകുന്നുതാന്താഞാനിന്നെന്തേ ചെയ്‌വൂ തെ
രുതെരെ വരുമഴൽ മറവിതരുന്നു താനേതന്നെകയ്യും
കാലും തലവിധിതടയുരുതിടതളരുന്നു
താർബാണാ! നീ കൊല്ലാതേമാം——

എന്നാണു് കാവ്യരീതി.

ഏതായാലും തോലൻ വിനോദത്തിൽ തുടങ്ങിയതു് എട്ടു നൂറാണ്ടുകൾക്കിടയിൽ അന്തസ്സുള്ള കവിതാരീതിയായി മാറി. വിനോദത്തിൽ നിന്നു് വിചാരത്തിലേക്കുള്ള വഴിത്തിരിവിനു് മുണ്ടക്കൽസന്ദേശകർത്താവും മറെറാരജ്ഞാതകവിയും ലീലാതിലകകർത്താവും വഴിതെളിച്ചു. ഈ കാര്യം പുറത്തുനിന്നാണെങ്കിലും കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവു് ഫലിപ്പിച്ചുകാട്ടി. വൈശികതന്ത്രത്തിന്റെയും ചന്ദ്രോത്സവത്തിന്റെയും, കൊടിയ വിരഹത്തിന്റെയും കർത്താക്കൾ ഈ കാര്യം മനസ്സിലാക്കിയില്ല.

എട്ടാമദ്ധ്യായം

ഗദ്യവും മറ്റുചില കാര്യങ്ങളും

എല്ലാഭാഷയിലും ആദ്യം ഗദ്യമായിരിക്കും ഉണ്ടാകുന്നതു്. എന്നാൽ ഓർമ്മിക്കാൻ എളുപ്പത്തിനു് പദ്യമായിരിക്കും ഉപകരിക്കുന്നതും. അല്ല, പദ്യത്തെ മാത്രമേ സാധാരണ ആദ്യകാലത്തു സാഹിത്യമായി കണക്കു കൂട്ടിയും കാണുകയുള്ളൂ. പോരെങ്കിൽ കേരളത്തിലെ ഗദ്യത്തിനു് മറ്റൊരു കുഴപ്പവും പറ്റി. പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഭരണാവസാനത്തോടടുത്തു് ഉടലെടുത്ത ഭാഷയ്ക്കു് രാജ്യസ്ഥിതിയും നിരപ്പുകേടിനു കാരണമാക്കി. പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഭരണകാലത്തുതന്നെ ചിറ്റരചന്മാരും മാടമ്പിമാരും അധികാരം പലയിടത്തും നടത്തിയിരുന്നു. പിന്നീടുണ്ടായ അവസ്ഥ പറയണൊ? ഈ ഭരണാധികാരികൾ ആദ്യം തമിഴിനെയും പിന്നെ സംസ്കൃതത്തിനെയും ഏറെ ആരാധിച്ചു. ഭാഷയുടെ കാര്യം പ്രത്യേകിച്ചു് അധികമാരും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. പദ്യത്തിൽ കുറേശ്ശെ ശ്രദ്ധിച്ചെങ്കിലും ഗദ്യത്തിന്റെ കാര്യം ആദ്യം ആരും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അതിനു് കാരണവും ഉണ്ടായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് ഗദ്യം ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. ശിലാശാസനങ്ങൾ, ചെപ്പേടുകൾ, ഗ്രന്ഥവരികൾ, ഇവയിൽ ഒരേകാലത്തുതന്നെ പലരീതികളിലുള്ള ഗദ്യം കാണുന്നതും ഇതുകൊണ്ടാണു്. ഇവ സാഹിത്യഭാഷയുമായി ബന്ധമുള്ളതാണോ എന്നു പറയാൻ പ്രയാസമാണു്. എന്നു മാത്രമല്ല, ഒരു അഭിപ്രായം പറയത്തക്കവിധം ഉള്ള വലിയരേഖകൾ, ഭാഷയുടെ വളർച്ചയെയും മറ്റും പറ്റി, വിശദീകരിക്കാവുന്നതുമായ നമുക്കു് കിട്ടിയിട്ടില്ല. രേഖകളാണെന്നു പറഞ്ഞു പുറത്തു വ

ന്നവയുടെ പലതിന്റെയും കാലം സംശയഗ്രസ്തവുമാണ്. അതുകാണ്ട് ഞാൻ അങ്ങോട്ട കടക്കുന്നില്ല. പൊട്ടക്കണ്ണന്മാർ ആനയുടെ സ്വഭാവം നിശ്ചയിച്ചതുപോലെ ഉള്ള അബദ്ധം ഇവയിൽനിന്നു് ഗദ്യത്തിന്റെ വളർച്ചയെപ്പറ്റി പഠിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ വരുകയുംചെയ്യും. ചരിത്രത്തിന്റെ അലങ്കാരം പിടിയും ഉറച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഇതുപോലുള്ള രേഖകൾ പഠിക്കാൻ വിഷമമില്ല. എന്നാൽ പോർത്തുഗീസ്സുകാരുടെ വരവുവരെയുള്ള കാലത്തെ തുടർച്ചയായുള്ള കേരളചരിത്രം നമുക്കില്ല. സാഹിത്യത്തിലാണെങ്കിൽ ഊഹാപോഹങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാം. ചരിത്രത്തിൽ അതു് സഹായമല്ല ഉപദ്രവമാണു് ഉണ്ടാക്കുന്നതും. അതുകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ കിട്ടിയവയെ മാത്രമെ ഇവിടെ സ്മരിക്കുന്നുള്ളൂ. വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, പ്രബന്ധം പറയുവാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അഭിനയത്തിനു് ഉപകരിക്കുന്നവ, എന്ന ഇനത്തിൽ ഇവയെച്ചേർക്കാം. ഒന്നുകൂടിപറയണം. ഗദ്യമെന്നപേരിൽ അറിയുന്ന ഈ തമിഴിനും നാട്ടിൽ പ്രചരിച്ച സംസാരഭാഷയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും തിട്ടപ്പെട്ടത്താനും വിഷമം.

കൗടലീയം ഭാഷ

അർത്ഥശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കൗടലീയത്തിനു് ഉത്തമസ്ഥാനമാണു് ഉള്ളതു്. സംസ്കൃതത്തിൽ രചിച്ച ഈ കൃതിക്കു് ദേശീയ ഭാഷകളിൽ ഉണ്ടായ ആദ്യത്തെ വിവരണം കേരളഭാഷയിലുള്ളതാണു് എന്നുള്ളതും നമുക്കു് അഭിമാനത്തിനു കാരണമാണു്. അതുമല്ല, വ്യാഖ്യാനം മോശവുമല്ല. * പത്താം ശതകത്തിലാണു് ഇതു് ഉണ്ടായതെന്നു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നു. 12-ാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യംവരെ ഇതിനെ വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ ഇളങ്കുളം ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. ഏതായാലും 800 കൊല്ലത്തിൽ കൂടുതൽ ഇതിനു പഴക്കമുണ്ടു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഏഴു പ്രകരണങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനമേ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. എന്നുവച്ചു് ഇ

* ഈ മലയാള വ്യാഖ്യാനം ഉപയോഗിച്ചു് നിർമ്മിച്ച സംസ്കൃത വ്യാഖ്യാനം ഒരു പി. എച്ചു്. ഡി ഡിഗ്രിക്കു വകനൽകി.

തിനുമുഴുവൻ വ്യാഖ്യാനം എഴുതിയിട്ടില്ല എന്നു സങ്കല്പിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല.

ഗ്രന്ഥകാരൻ

ആരാണ് ഈ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ കർത്താവ് എന്നു നിശ്ചയമില്ല. വീടിനുപകരം ഇല്ലംഎന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ട് തൈവർണ്ണികരിൽ ഒരാളാണ് എന്നു സങ്കല്പിക്കാൻ ന്യായമില്ല. എന്തെന്നാൽ ആരെല്ലാമാണ് ഇളങ്കുളത്തിന്റെ തൈവർണ്ണികർ എന്നറിയാനും വിഷമമാണ്. വർണ്ണസങ്കരം വൻതോതിൽ നടന്നിട്ടുള്ള കേരളത്തിൽ ഈ പറയുന്ന തൈവർണ്ണികരുടെ പലരുടേയും ഗൃഹങ്ങൾക്ക് ഇല്ലമെന്നു പറയാറില്ല. ഉൾപ്പെടാത്തവരിൽ പലരുടെ ഗൃഹത്തിനും മഠവും ഇല്ലവും സംബന്ധിച്ചു പേരുകളുമുണ്ട്. ഏതായാലും കൊല്ലത്തോ പദ്മനാഭപുരത്തോ ഉണ്ടായിരുന്ന രാജസദസ്സുകളിൽ അംഗമായിരുന്ന ഒരു പണ്ഡിതനായിരിക്കണം ഇതു രചിച്ചതു്. ഇതു രചിക്കുന്ന കാലത്തു് സംസ്കൃതത്തിൽ തന്നെ ഈ കൃതിക്കു് മറ്റു വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നു് സംശയമാണ്.

ഗ്രന്ഥസ്വരൂപം

പതിനഞ്ചു് അധികരണങ്ങളും നൂറമ്പതു് അദ്ധ്യായങ്ങളും ഉള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഏഴധികരണത്തിലുള്ള 96 ആദ്ധ്യായങ്ങൾക്കുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളേ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളു. 45, 47–എന്ന പ്രകരണങ്ങളുടെ ചിലയിടത്തെ വ്യാഖ്യാനം ലഭിച്ചിട്ടില്ല *

> 'ആചാര്യൻ ചാണക്യൻചൊന്ന ശാസ്ത്രത്തിനു് എന്തു സംബന്ധമെൻറാൽ ധർമ്മാർത്ഥകാമങ്കളിൽ അർത്ഥം പ്രധാനമായുള്ള പുരുഷാർത്ഥമാവിതു്. അർത്ഥമില്ലാക്കാൽ ധർമ്മകാമങ്കളും അറുതാകിൻറമയാൽ അവറിനും അർത്ഥമേകാരണമാകിൻറമയാ

---

* കെ. വി. എം. കൗടലീയം മുഴുവൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ലും അർത്ഥം തേടുവാൻ ഉപായമിൻറി അറുതാകിൻറ മയാലും അർത്ഥം തേടുവാനുള്ള ഉപായമറിയിപ്പാനാ യി ശാസ്ത്രം തുടങ്കിറതു"

എന്ന സാധാരണ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ കാണുന്നതുപോലെ വന്ദനവും മറ്റും കൂടാതെയാണ തുടക്കം.

ആദ്യസൂത്രമായ'ഓം നമ: ശുക്ര ബൃഹസ്പതീഭ്യാം' എന്ന സൂത്രത്തിൻറെ വ്യാഖ്യാനം നോക്കുക:

'ശുക്രനാവോൻ അസുരഗുരു. ബൃഹസ്പതി ദേവ ഗുരു ശുക്രശ്ച ബൃഹസ്പതിശ്ച ശുക്രബൃഹസ്പതി എ ൻറു ദ്വന്ദസമാസം, താഭ്യാംനമ:എൻറു നാമശബ്ദം തൊട്ടുള്ള യോഗത്തിൽ ചതുർത്ഥീ.'

ഇനിയും ഗദ്യരീതി കാണിക്കാൻ ചിലയിടം ഉദ്ധരി ക്കാം.

'തന്നെവിട്ട മളവും നില്പതു.തന്നെ പൂജിക്കുമതുകൊണ്ടു ഗർവിയാതെ ഒഴിവിതു. അനിഷ്ടമായുള്ള വാക്യങ്കളെ പറയുവതു പൊറുപ്പിതു. സ്ത്രീപാനങ്കളെ വർജ്ജിപ്പിതു.'

ഇതിനെ കെ. വി .എം. – എങ്ങനെ ഇന്നത്തെ ഭാഷ യാക്കുന്നു എന്നു നോക്കുക.

'തന്നെ വിട്ടയക്കാതിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ദൂതൻ പരസന്നിധിയിൽ വസിക്കണം. പൂജ ചെയ്താൽ അഹങ്ക രിക്കരുതു്. പരന്മാരിൽ ബലിത്വം വിചാരിക്കരുതു്.അനി ഷ്ടവാക്യങ്ങളെ സഹിക്കണം. സ്ത്രീകളേയും മദ്യത്തെയും വർജ്ജിക്കണം.'

ലളിതമായി പറയുവാൻ വിഷമമില്ല എന്നു കാണി ക്കുന്ന ഒരു ഉദാഹരണം:

'ഗണികാദ്ധ്യക്ഷനാവോൻ വേളത്തിനു നായകൻ ചെയ്യുമാവോൻ. വേളത്തിൽ പിറന്നുള്ളൊരുത്തിതാൻ, മറെറങ്ങാകിലും പിറന്നാലുമമ്മയും രൂപയൗവനമുടയോളാ യി ചില്പങ്കൾവല്ലിരിപ്പിതു.ശില്പമാവിതു കലാവിദ്യകൾക്കു വിദഗ്ധയായിരിപ്പിതു.ആയിരം ആഭരണത്തിനു കൊട്ടത്തു അവളെ ഗണികയാക്കി കൊൾവിതു'

(ഗണികാദ്ധ്യക്ഷൻ– ഗണികാകുലത്തിൽ പിറന്നവരുടെ ഭരണക്കാരൻ. ഗണികകളുടെ കുലത്തിൽ പിറന്നാലോ അല്ലാതെയോ ഉള്ളവളെ, ശില്പനൈപുണ്യവും തികഞ്ഞവളായിരിക്കുന്ന സ്ത്രീയെ വേശ്യയാക്കാം. ശില്പം എന്നാൽ കലാവിദ്യകൾക്കുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യം. ആയിരം [നാണയം] ആഭരണത്തിനു കൊടുത്തു ഗണികയാക്കിക്കൊള്ളണം.)

രാമചരിതത്തെക്കാൾ മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയാണു് ഇതു്. ലളിതമായും മനസ്സിൽ പതിയത്തക്കവിധവും പറയാനുള്ള കെല്പും് അന്നത്തെ ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതു് അഭിമാനത്തിനു വക നൽകുന്നതാണു്. അതുമാത്രമോ? കഥാഗന്ധിയായ സാഹിത്യത്തിനല്ല ശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാനത്തിനാണു് ഇതു് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതും. ഇങ്ങനെയുള്ള തുടക്കം എതുകാര്യവും പറയത്തക്ക ഓജസ്സുള്ള ഭാഷയിൽ എത്തിച്ചേർന്നതിൽ വല്ല അത്ഭുതവും ഉണ്ടോ?

ആട്ടപ്രകാരവും ക്രമദീപികയും

കൂടിയാട്ടത്തിനു് ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുന്ന രൂപകങ്ങൾക്കു് അഭിനയത്തിനു് ഉതകുന്ന വിധമുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളും അവയുടെ വിശദീകരണങ്ങളും അടങ്ങിയ രണ്ടുവിധം ഗ്രന്ഥങ്ങളാണു് ആട്ടപ്രകാരവും ക്രമദീപികയും. ഓരോ നാടകത്തിനും ഇവകൾ പ്രത്യേകമായിട്ടുണ്ടു്. ഓരോ കഥാപാത്രവും മുദ്രകാണിച്ചു് ആടേണ്ടതാണു്. അതിനുള്ള വിധമാണു്, അങ്ങനെ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ള ഗദ്യപദ്യങ്ങളുടെ വിശദമായുള്ള വ്യാഖ്യാനത്തോടു കൂടെ കൊടുത്തുംകൊണ്ടുള്ള വിധമാണു്, ആട്ടപ്രകാരത്തിൽ കാണുന്നതു്. ഓരോ നാടകത്തിന്റെയും രംഗങ്ങൾ, അവയ്ക്കു് അനുസരണമായി ചേർക്കേണ്ട അവതാരിക, അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട കൃത്യങ്ങൾ, വിദൂഷകന്റെ ചടങ്ങുകൾ ഇവയാണു് ക്രമദീപികയിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്.

ഇങ്ങനെ കേരളത്തിൽ സാധാരണയായി കൂടിയാട്ടത്തിനു് ഉപയോഗിക്കാറുള്ള 16 നാടകങ്ങളുടെ പ്രയോഗവിധികൾ എഴുതി വച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം തോലന്റേതാണു്

എന്നാണു് പറയപ്പെട്ടുന്നതു്. അതു വിശ്വസിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള കൃതികളിലെ ചിലഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

'പിന്നെ ഉന്മത്തകൻ(കഥാപാത്രത്തിന്റെ പേർ)കങ്കപത്രം കൊണ്ടു, ജാതികൊണ്ടു കുത്തിരഞ്ചിച്ചു്കളകളവാക്യം കൊണ്ടു മുടിച്ചു്, തട്ടകൊണ്ടു് ജാതിയും നിർഗ്ഗീതിയും ചാരിയുംകൊണ്ടു പരിക്രമത്തിൽ മുടിപ്പു, പിന്നെ കളിയം വച്ചു നൂപുരത്തിലിരുന്ന സ്ഫടികമണി ചൊല്ലിച്ചു യവനിക നീക്കി പ്രവേശം കാട്ടിഎഴനിന്റു വട്ടത്തിൽ നടന്നു കുത്തിരഞ്ചിച്ചു കളകളവാക്യം കൊണ്ടു മുടിപ്പു. പിന്നെ മുൻറു പുറത്തും സ്ഫടികമണി ചൊല്ലിച്ചു ആടിക്കൊള്ളുവും (മന്ത്രാങ്കം— പ്രതിജ്ഞായൗഗന്ധരായണം.)'

'സൂത്രധാരൻ ഏഴുനാളാട്ടം മത്തവിലാസത്തിൽ സൂത്രധാരനെ കണക്കെ അണിയും പ്രസ്ഥാനവും എല്ലാം. ഉത്തരീയവുംവേണം. പരിണതിയും വേണം—എന്നെറവാറെ ഇതും വേണ്ടാ.വയറു നിളള ചീവരമെല്ലാം മുറിച്ചു കളഞ്ഞു പാത്രമെല്ലാം പിളന്നു കളഞ്ഞു്... നിന്നെറൻറു നിനച്ചിട്ടകൂടം മാത്രം എട്ടുത്തുംകൊണ്ടു അവിടെ നിന്നു പളളിമാരെ തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ മുറുകെപ്പോന്നാൻ' (ഭഗവദജ്ജുക പ്രഹസനം)

'പിന്നെ എന്നതുകമേ താനേതുക്കെൻറുചൊല്ലിയാല്യും എല്ലാടവുണ്ണടപ്പൻ ഞാൻ പിന്നെയും ഇവിടെത്തന്നെ പോണ്ണമിരിപ്പും വരുമത്രേ! അതെന്തെന്നല്ലീ? ഇവിടെയുമുണ്ടുചെലശെനമിരിപ്പും—അവർ കണ്ടാലൊട്ടുംതുകമില്ലാത്ത പരിഷകളത്രേ! താടിയും തലയും കക്കവും പക്കവും ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുണ്ണ ഇവരെ ഞാൻ കരുഖരാ, പരുഫരാ, മുരുമുരാ, കട്ടഖടാ, ചുട്ടചുടാ, കൊട്ടകൊടാ കടിച്ചു തിണ്ണവൈരാക്കിയം വരിണ്ണ. എന്നടാ അരിമൂത്ത മാണിയാനേ അരിഎളയ മാണിയാനെ ഇവർ നല്ല തുകമുള്ള പരിഷകളത്രേ' (ശൂർപ്പണഖാങ്കം)

ആദ്യത്തേതു് ശ്ലോകമാടേണ്ട കാര്യം സാങ്കേതികപദങ്ങൾനിറച്ചു വർണ്ണിക്കുന്നതു്. രണ്ടാമത്തേതു് അഭിന-

യത്തിനുള്ള നിർദ്ദേശം. മൂന്നാമത്തേതു് മുതുക്കന്മാരായ മഹർഷിമാരെ തിന്നു മനസ്സുമുടിഞ്ഞുപോയ ശൂർപ്പണഖ രാമലക്ഷ്മണന്മാരെ കാണുമ്പോൾ വിചാരിക്കുന്നതു്. ഇതു മാത്രമേ നേരേ മനസ്സിലാകുകയുള്ളു. ചിത്രമെഴുതി മുന്നിൽ വച്ചതുപോലെ ഈ വർണ്ണന വിശദീകരിക്കുന്ന കാര്യം മനസ്സിലാക്കി തരുന്നുമുണ്ടു്.

ഇത്തരം ഗദ്യത്തിനു വന്ന പരിവർത്തനം കാട്ടാൻ 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായ ഒരു ഗദ്യശകലം ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

'എങ്കിലോ പണ്ടു പുലസ്ത്യഗോത്ര സംഭൂതനായിരിക്കുന്ന രാവണൻ മയപുത്രിയായിരിക്കുന്ന മണ്ഡോദരിയും കൂടി സുഖമായിട്ടിരിക്കിൻറെ കാലത്തിങ്കൽ തൻറെ സോദരിയായിരിക്കിൻറെ ശൂർപ്പണഖ കർണ്ണനാസികാ ഛേദം ചെയ്ത ഹേതുവായിട്ട ചോരയുമണിഞ്ഞു സമീപത്തു വന്നു ഖരാദികളുടെപരാക്രമത്തേയും സീതയുടെ സൗന്ദര്യാതിശയത്തേയും പറഞ്ഞുകേട്ടതിൻറെ ശേഷം, രാവണൻ സീതാസൗന്ദര്യാതിശയത്തെ കേട്ട കാമപരവശനായി മാരീചാശ്രമത്തെ പ്രാപിച്ചു മാരീചനെ പൊന്മാനാക്കി നിയോഗിച്ചു രാജധാനിയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നു.'

ആദ്യത്തെ അത്ഥഗൗരവും കെട്ടുറപ്പുമുള്ള ഗദ്യം ഇങ്ങനെ പെരുമ്പാമ്പിഴയുന്ന മട്ടിലായതു് സംസ്കൃതഗദ്യത്തിനോടു രീതിയിലിണങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചതുകൊണ്ടാണു്.

ആദ്യത്തെ ചമ്പുക്കളിലെ വൃത്തഗന്ധിയല്ലാത്ത ഗദ്യം

'ഈ വണ്ണമതിമോഹനമാകിയ നഗരോത്തമത്തിനു മധ്യേസകലാശാമുഖകർണ്ണപൂരായമാണ കീർത്തിസുബകസ്യ കീർത്തിപുരമെൻറും നിഖിലസാമന്ത ചക്രവർത്തിനോ നരസിംഹസ്യനരയിങ്ങവമണ്ണരെൻറും വടിവെഴും ഓടനാടിനുമംഗലതിലകായമാനസ്യ, പുരന്ദരനഗരിയുമളകയുമൊപ്പം ചെൻറണഞ്ഞു മേവിനപോലെ മനോഹരതരം രാജധാനിദ്വയം വിരാജതേ...'(ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം)

സംസ്കൃത ചമ്പുക്കളിലെ കൃത്രിമ ഗദ്യരീതി ദാമോദരച്ചാക്യാരുടെ തലയ്ക്കു മത്തു പിടിപ്പിച്ചപ്പോൾ എഴുതിയതാണു് ഇതു്.

ഉണ്ണീച്ചിരുതേവി ചരിതം ഗദ്യം

ആദ്യകാലത്തെ ചമ്പുക്കളിൽ ഉൾപ്പെട്ടതിപറയാവുന്ന ഈ കൃതിയിൽ മരുന്നിനുമാത്രം ആദ്യം രണ്ടും പിന്നെ ഒന്നോ ഒന്നരമുറിയോ ശ്ലോകങ്ങളേ ഉള്ളു. ദണ്ഡകത്തിന്റെ മുറിയും വൃത്തഗന്ധിയായ ഗദ്യവും കൊണ്ടു് അർത്ഥഗുണത്തേക്കാൾ ശബ്ദഭദ്രമത്തിൽ ശ്രദ്ധയുള്ള ഏതോ ഒരു കവി എഴുതിയ പഴയ കൃതിയാണു് ഇതു്. ഇതിൽ ഉണ്ണിച്ചിരുതേവിയെ കാണാൻ ഇന്ദ്രൻ തന്നെയാണു് വരുന്നതും. 'നടവിടകവിവരകേളി നിലയ'മായിരുന്ന 'നാലോടുപതു സൽഗ്രാമാണാം നായകമണി'യായ ചോകിരഗ്രാമം. ആ ഗ്രാമത്തിന്റെ ദേവത അർത്ഥനാരീശ്വരനാണു്.

ഇടത്തു പാട്ട ചേടിമാർ വലത്തു പാട്ട പൂതമാ-
യടിത്തളിപ്പുണക്ക പൊച്ചിലമ്പിനോടേ...പൂമി...

എന്നുള്ള മധുരപദങ്ങളുടെ തിമിതിമിർപ്പാണു് ഈ കൃതിയിൽ കാണുന്നതു്. അങ്ങാടി വർണ്ണന ഇതിലുമുണ്ടു്.

നാട്ടിലെങ്ങും നിലം നല്ലതാരഞ്ഞ സൗ
നാട്യവിദ്യാ സ്വയം കോയിൽ കൊൾവാനുടൻ
നാട്ടിനോരില്ലമെൻറിഞ്ഞനേവർണ്ണിതം

എന്നാണു് രീതി. ശബ്ദപ്രവാഹം കാണിക്കാൻ ഒരു തോട്ടം വർണ്ണനയിൽ അല്പം ഭാഗം കൂടി പകർത്തുന്നു.

വളമാന്തേ(ണ്ടോ)ഴംകത(ദ)ളി തളിരിട്ടകവുനില-
നിലയഞ്ചമൈഞ്ഞ കളി:കളിയുണ്ടു പാട്ടമിളി
മളിനീകൃതസ്തബക ബക കർണ്ണികാരമയ-
മയകിൽ പ്പൊടിക്കുമക, മകരന്ദപാനപര
പരപുഷ്ടമുല്ലസിത സിതമുല്ലനല്ലകമിഴ്
കമിഴിന്റെ പൂവുമിഴ, മിഴികിന്റെ രേണുമധു...

എന്നു വാക്കുകൾക്കു സമത കണ്ടുപിടിച്ചു തൊട്ടുള്ള മാല കെട്ടുന്ന ഈ കൃതിയിൽ പിൽക്കാലത്തു് വിശുദ്ധമായ വിധം ചമ്പുകത്താക്കളും കഥകളി പ്രസ്ഥാനക്കാരും ഉപ

യോഗിച്ച ദണ്ഡകപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അങ്കുരവും കാണുന്നുണ്ട്.

അതുകേട്ട ദേവപതി രതികൗതുകേന പുന—
രളവറ്റ കാന്തിപദ മവനീതലാഭരണം
അവൾതന്നെ ഞാനുമിനി മലരമ്പനും മന—
മുഴറിൻറതിന്നു സഹ ഭവതാസമേത്യ ചുക—
മവലോക്യ നേത്രഫലമപി പെറ്റു കൊൾവതിതി
കഥയൻ കനിഞ്ഞവനു മവൾ കോയിൽ നോക്കി
യുടൻ

1* ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ 'വേണ്ടു പറഞ്ഞതുമർത്ഥം പോ
ത്തന്നീലതു പേശിമക്കാൾവതു വല്ലവർ' (വേണ്ടതു പ
റഞ്ഞതിലും അത്ഥം മനസ്സിലാവുന്നില്ല.) എന്നതു് ഈ
കാവ്യത്തിനെ പറ്റിയും പറയാം. ഇതിന്റെ പ്രസാ
ധനവും പട്ടിക്കു പൊതിക്കാ തേങ്ങ കൊട്ടക്കും വിധ
മാണു്.

ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം(ഗദ്യം)

പരശുരാമന്റെ ബന്ധുക്കളാണെന്നു പറയുന്ന കേര
ളീയ ബ്രാഹ്മണക്കു പ്രിയതരമായ ഒരു കൃതിയാണു ബ്ര
ഹ്മാണ്ഡപുരാണം. കണ്ണശ്ശനും, എഴുത്തച്ഛനും, കുഞ്ചനും
എല്ലാം ഇതിനെ പിടികൂടിയിട്ടുണ്ടു്. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണ
ത്തിൽ കുറച്ചുഭാഗം ഗദ്യത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചതു് കൊ—വ—
648 ധനു 20—ാം തീയതി എഴുതിക്കൂട്ടിയതു് എന്ന കുറി
പ്പോടെ നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. കണ്ണശ്ശനേറതാണു് ഈ
കൃതിയെന്നു പറയപ്പെട്ടുന്നു. അതിനു തെളിവില്ല.

സാമാന്യം വലിയ ഒരു കൃതിയാണു് ഇതു്. കിളിപ്പാ
ട്ടിൽ ഉള്ളതുപോലെ അദ്ധ്യായവിഭാഗമില്ല. 35 ഭാഗ
മായി പല കഥകളും പുരാണമനുസരിച്ചു് ഇതിലുണ്ടു്.
കേരളസൃഷ്ടിയെപ്പറ്റി പറയുന്നിടം ഗദ്യത്തിന്റെ മാതൃക
കാണിക്കുവാൻ കൊട്ടക്കുന്നു.

1* ഈ കൃതിയുടെ കാലം 14—ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണു്.

'വരുണൻ താനുള്ളേടത്തു വരായിൻറാനെൻററി ഞ്ഞു കോപത്തോട്ടു കൂടി ആഗ്നേയാസ്ത്രമഭിമന്ത്രിച്ചു അ മ്പിനെ ഞാൺ വായിൽ വച്ച കാലത്തു സമുദ്രം കലുങ്ങി തു. സമുദ്രങ്ങളിലുള്ളവയായിരിക്കിൻറ പർവതങ്ങളും അസുരകളും നാഗങ്ങളും മീനും ആമയും മുതലയും പിടിച്ചു വിറക്കിൻറ ശരീരത്തെ ഉടയരായ് ക്ഷോഭിച്ചു പെരുമാറ തുടങ്ങിൻറനു. അനന്തരം വരുണ ഭഗവാൻ വൃത്താന്തമറി ഞ്ഞു പേടിക്കൻറവൻ പരശുരാമനൊള്ളേടത്തു ചെൻറു നമസ്കരിച്ചു. 'രാമരാമ പ്രസാദിക്ക വേണ്ടും... അമ്പുവാ ങ്ങിക്കൊൾക...എങ്കിൽ തിരുവടി എത്ര ഭൂമി വേണ്ടുമെ ൻറു കാട്ടിത്തരിക അവിടം ഭൂമിയാക്കിത്തരുവിതു' എൻറു വരുണൻ മറഞ്ഞ കാലത്തു സ്വവമെടുത്തു തന്നുടെ കയ്യിൽ പിടിച്ചു പടിഞ്ഞായിറു കൂട്ടി ആ ഭാഗം നോക്കി അതു കൊണ്ടെറിഞ്ഞ കാലത്തു ഇരുന്നൂറു യോജന അപ്പാൽ വീണിതു. അപ്പൊഴതവിടം ഭൂമിയാവിതു.'2*

മറ്റു ചില ഗദ്യകൃതികൾ

ഭാസനേറതാണു് എന്നു പറയുന്ന ഭൂതവാക്യവ്യായോ ഗത്തിനു് 14—ാം നൂറാണ്ടിൽ ഒരു ഗദ്യവിവർത്തനമുണ്ടാ യിട്ടുണ്ടു്. കൂത്തുപറയാൻ ഉപകരിക്കുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളും അതിലുണ്ടു്.

'പണ്ഡിതസഭ നോക്കി ആശീർവാദം...തിരിഞ്ഞു നൈപഥ്യശാലനോക്കി ചൊല്ലിൻറവൻ' എന്നു് മനസ്സി ലാക്കത്തക്ക രീതിയാണു് ഇതിലും ഉള്ളതു്.

പഴയതും പുതിയതുമല്ലാത്തതും നമ്പ്യാരന്മാർ കൂത്തി നും പാഠകത്തിനും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതും ലീലാതിലക കർത്താവു മണിപ്രവാളത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താത്തതും 'തമിഴെന്ന' പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നതുമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു രാമായ ണം തമിഴ്. ഇതു പൂർവ്വഭാഗത്തിലുള്ളതല്ല നമുക്കു കിട്ടിയ തെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ ഇതിനു് അത്ര വലിയ പഴക്കം കാണുന്നില്ല.

2* ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം കിളിപ്പാട്ടു് 94—ാം അദ്ധ്യായം നോക്കുക

'ദുഃഖത്തോട്ടുകൂടി പ്രലപിച്ചു കേകയ രാജധാനിയിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ട വേഗത്തിൽപോയി തിരുവയോദ്ധ്യയേ പ്രാപിച്ചു പ്രതിമാഗൃഹം പൂക്കു പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തോടും കേട്ട ദേവകുലികനാൽ പടത്തിൽ കാട്ടി..'

എന്നു നീണ്ടുപോകുന്ന ഈ ഗദ്യത്തിനു 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിനപ്പുറത്തെ പഴക്കം കാണുന്നില്ല.

പല പുരാണകഥകളുംഈ രീതിയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതിന്റെ മാതൃകകളിൽ ചിലതു 'പ്രാചീന മലയാള ഗദ്യമാതൃകകൾ' എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇവയും 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉണ്ടായവയായിരിക്കണം.

'അതേയുമല്ല മനസ്സിനെയും വൈനതേയനേയും വേഗം കൊണ്ടു വെൻറിട്ടിരുന്ന അശ്വരത്നങ്ങളാൽ നിറയപ്പെട്ടിരുന്നമയാൽ സിന്ധുദേശമെൻറു തോന്നുമാറിരുന്നിതു' (അംബരീഷചരിതം)

'രാജാവും കുതൂഹലിച്ചു ഞാനോവുവസ്തു അറിഞ്ഞതില്ലെയെൻറു ചൊല്ലി അനേകമായിരം ദാസിവർഗ്ഗത്തോട്ടം കൂടെ' (നളോപാഖ്യാനം)

'ഈ വണ്ണമേ പരാക്രമിക്കിൻെറാ കാലത്തു ബ്രഹ്മണികുണ്ഡയിൽ നീർകൊണ്ടു തളിച്ചനേകം നൂറായിര മസുരകൾ വെൻറു ഭസ്മമായി വീഴിൻറിതു' (ദേവീമാഹാത്മ്യം)

സംസ്കൃതത്തിൻെറ പിറകെ പോയ ചില മാതൃകകൾ

'മനക്കാമ്പിനും വാക്കിനും കെൽപുപോരാ, നിനക്കാനമച്ചോ പുകണ്ണീടുവാനും, മഹാദേവ വാക്യങ്ങളും നിൻപ്രകാശത്തെ വർണ്ണിച്ചു കണ്ടിച്ചുടൻ, പാർത്തു കണ്ടാലിതേതും തിരക്കാവതല്ലെന്നു കല്പിച്ചു മേന്മേലടങ്ങിപ്പരം തങ്ങളെ ചിത്തമോഹം.' (രാമൻതളി ഗദ്യം)

'നിനക്കേഷ ഞാൻ ദാസനായേൻ കനിഞ്ഞെന്നെ നോക്കേണമെൻ
പയ്യന്നൂർ വാണചിന്മാത്ര മൂർത്തേ നമസ്തേനമസ്തേ വിഭോ(പയ്യന്നൂർഗദ്യം)

'നാകലോകേ കരേറി പ്പചാണ്ഡാപദാനാഢ്യമാഖ
ണ്ഡലം നീളെ മണ്ടിച്ചുമണ്ടിച്ചു ജംഭാരികുംഭീന്ദ്ര കും
ഭസ്ഥലേ പാഞ്ഞു
പഞ്ചാസ്യരീത്യാ ചപേടാർപ്പണം ചെയ്യ നേരത്തു
പൊട്ടിത്തെറിക്കിൻറ മുക്താമണിസ്തോമ...
(കൊടിക്കുന്നിൽ ഗദ്യം)

ഇവയുടെ ഗദ്യരീതിയെപ്പററി ഒന്നുംപറയാൻ തരമി
ല്ല. കാലത്തെപ്പററിയും. എന്തെന്നാൽ ഇത്തരം കൃത്രിമ
ഗദ്യം നീട്ടു് എന്ന രീതിയിൽ വലിയ അടിയന്തിരങ്ങളിൽ
ചൊല്ലുവാനും പലരും 19–ാം നൂററാണ്ടുവരെ എഴുതിയി
ട്ടുണ്ടു്*1

ഇങ്ങനെ ചമ്പൂകാരനു പാല്പായസം പകർന്നു കൊട്ട
ക്കുന്ന രീതിക്കു വിപരീതമായ രീതിയിലും ഗദ്യം 15–ാം
നൂററാണ്ടിൽ വളർന്നിരുന്നെന്നു കാണിക്കുന്ന കൃതികളാ
ണു് ഭാഗവതം ഗദ്യം, ദശമം, ഏകാദശം ഭാഷകൾ, ഭാഗ
വത സംഗ്രഹം മുതലായവ.

2*ഭാഗവതം (ഗദ്യം) (സംഗ്രഹം)

രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ പേരിലുണ്ടു്. ആദ്യത്തേതു്
അഞ്ചു സ്കന്ധങ്ങളുടെ സംഗ്രഹമാണു്. 15–ാം നൂററാ
ണ്ടിൽ നിസർഗ്ഗരീത്യാ വളരാവുന്ന ഗദ്യമാണു് ഇതിൽ
കാണുന്നതു്.

'വജ്രപാണിയായ ഇന്ദ്രൻ സകലദേവകളോടും കൂടി
വൃത്രനെ എതിർത്തു ചെല്ലുന്ന ഇന്ദ്രനെ വൃത്രൻ അസുര
കളോടു കൂടി എതിർത്തു. പ്രവൃത്തമായ ദേവാസുരയുദ്ധ
ത്തിങ്കൽ അസുരകളുടെ ആയുധങ്ങളെ ദേവകൾ ഖണ്ഡി
ച്ചുകളഞ്ഞാർ—അങ്ങനെ ക്ഷീണായുധരായ അസുരകൾ
ശിലാവൃക്ഷാദികളെക്കൊണ്ടു് യുദ്ധം ചെയ്യ പരാക്രമി
ച്ചു—' എന്നവിധം കഥ പറയുവാൻ ഉപയോഗിക്കാവു
ന്ന ഗദ്യവും ഇങ്ങനെ ഒരു വിധം ഭേദമായ രീതിയിൽ

1*നീട്ടം കറിശ്ലോകങ്ങളും, സ്തുതികളും (ഗദ്യം) പലതും
പലകാലത്തും എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഇവ അടുത്തകാലംവരെ പ്രചാ
രത്തിലും ഇരുന്നു.

2*ഇതുരണ്ടും ഒന്നായിട്ടാണു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നതു്.

5 നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പു തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ രീതി പിൻതുടരാൻ ആരും ശ്രമിച്ചില്ല.

3*ദശമവും ഏകാദശവും ഭാഷകഥ

മുൻചൊന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കത്താവല്ല ഈ അത്ഥം വിടാതെ ഉള്ള പരിഭാഷകളുടെ കത്താവ് എന്നാണു തോന്നുന്നതു്. ഭാഗവതം ദശമത്തിലും ഏകാദശത്തിലുമാണല്ലൊ കൃഷ്ണാവതാരകഥ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതു്. ആ കഥകൾ കേരളീയർക്കു് കൂടുതൽ പ്രിയതരങ്ങളുമാണു്. രാമായണത്തെക്കാൾ ഭാഗവതത്തോടാണു് കേരളീയ ബ്രാഹ്മണർക്കു പ്രിയവും. തജ്ജമ എന്ന നിലയ്ക്കു് ഈ ഭാഗവതം ദശമവും ഏകാദശവും മോശവുമല്ല. അതുമല്ല വിഷമമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ മൂലവും കൊടുത്താണു് തർജ്ജമയും നൽകിയിരിക്കുന്നതു്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ഇതും രാമപ്പണിക്കരുടെ ദശമവും കണ്ടതുകൊണ്ടായിരിക്കാം എഴുത്തച്ഛൻ ഭാഗവതം ദശമവും ഏകാദശവും കൈവക്കാതിരുന്നതു്. ഭഗവദ്ഗീതയ്ക്കു തജ്ജമ കണ്ടതുകൊണ്ടാണു് ഭാരതത്തിൽ അദ്ദേഹം ഗീത തജ്ജമ ചെയ്യാഞ്ഞതും. കംസന്റെ സദസ്സിൽ ദേവിയുടെ (ദേവകിയുടെ എട്ടാമത്തെ ശിശു എന്നു സങ്കല്പിച്ച പെൺകുട്ടിയുടെ) വാക്കുകൾ കേട്ടതിനുശേഷം ഉണ്ടായ ചർച്ചകളെ വിവരിക്കുന്നിടം നോക്കുക.

'അഹോ ഇങ്ങനെയോ ഇരിക്കുന്നു?. ഒരിടത്തു ഉളളോ? എങ്കിൽ ഞങ്ങൾ ഉപായമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ പുറന്നവയും പത്തു ദിവസം കഴിഞ്ഞവയും കൊല്ലുന്നുണ്ടു്. അപ്പോൾ അതിലൊന്നായിട്ടവരും. ദേവകൾക്കല്ലോ നമ്മൂടാവു. അവരോ സമരഭീരുക്കൾ. മറ്റൊരുത്തരെ പേടിക്കേണ്ട'—കൃഷ്ണന്റെ ബാല്യകാലസ്മൃതികളെപറ്റി ഗോപികൾ യശോദയോടു പറയുന്നിടം നോക്കുക.

'പിന്നെ ഒരിടത്തു കപ്പാൻ ചെന്നപ്പോൾ അവർ കണ്ടു എങ്കിൽ അവിടെ കിടക്കുന്ന കിടാങ്ങളെ നല്ലികര

3*ഇതു കണ്ടപ്പോൾ ഇതിനുമുമ്പുള്ള ഭാഗം സംഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും എഴുതണം എന്നു തോന്നിയിട്ടാണു് ആദ്യത്തെ ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടായതെന്നു് തോന്നുന്നു.

യിക്കും. ഉറിയുയരെ കിടക്കിൽ ഉരലും ഇട്ടുകൊള്ളും. അതുപോരായ്കിൽ ചിരവയും ഇട്ടുകൊള്ളും'. (ചിരവയിട്ട് പൊക്കംവരുത്തിയ കൃഷ്ണനെ നമ്മൾ മറക്കയില്ല. ഇങ്ങനെ സ്വതന്ത്രതജ്ജമ ചെയ്ത മലയാളിയേയും.)

ഗോപികാ ഗീതത്തിൽ ഒരു ഭാഗം:'നീ ഇവിടെപുറക്കയാൽ ശ്രീഭഗവതി എപ്പോഴും ഇവിടെ വസിക്കുന്നോൾ. എന്നാൽ നിൻെറ ജനനമാകുന്നു.ഞങ്ങൾ നിന്നെ ഇന്നുകാണുമായിട്ടത്രേ ജീവിക്കുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന ഞങ്ങൾ നിന്നെ അന്വേഷിക്കുന്നോർ. കാണായിട്ടവരേണമേ!...' 'ഇത്തരം ഗദ്യം കാണായിട്ടവരേണമേ' എന്നു നമ്മൾ ഗോപിമാരുടെ കൂട്ടു് ഇന്നും പ്രാർത്ഥിക്കും. ചെറിയവാചകങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ കാര്യം പറയുന്ന മിടുക്കു് ഏകാദശത്തിലും ഉണ്ടു്. 'അവൻെറ ഉദരത്തിലൊരിരുപ്പുലകു കണ്ടാർ ബാലന്മാർ. എന്തിതിലൊ നാമൊരു ദുഷ്കൃതം ചെയ്തതു്? എന്തു ചൊല്ലും നമ്മെ ലോകരിപ്പോൾ? ഇങ്ങനെ തങ്ങളിൽ അന്യോന്യം പറഞ്ഞിട്ടു തങ്ങളുടെ ഗൃഹത്തിനു പോയാർ ബാലന്മാർ' (ഏകാദശം.)

വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചു് പഠിക്കേണ്ട ഒരു ഗദ്യകൃതിയാണു് ഇതു്. നമ്മുടെ ഗദ്യമെഴുത്തുകാർ ഇവ ഒന്നു വായിച്ചു നോക്കിയാൽ ഗുണമെ വരുള്ളൂ.

ഭാഗവത സംഗ്രഹം

ഏകദേശം ഇക്കാലത്തുതന്നെ ഉണ്ടായ ഭാഗവത സംഗ്രഹം ഒരു നല്ല കൃതിയാണു്. സംഗ്രഹം എങ്ങനെയാണു് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു് ഇതു കാട്ടിത്തരുന്നുണ്ടു്. 18000 ഗ്രന്ഥം (1 ഗ്രന്ഥം 32 അക്ഷരം) ഉള്ള വലിയ കൃതി കഷ്ടിച്ചു് 120 പേജിൽ സംഗ്രഹിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്.

'ആത്മാരാമന്മാരായിരിക്കുന്ന മുനികൾ ഫലാപേക്ഷകൂടാതെ ഭഗവാങ്കൽ ഭക്തി ചെയ്യുന്നോർ!.....തേർമേൽ വേഗത്തിൽ ചെല്ലുന്ന അജ്ജുനനെകണ്ടു് ഭീതനായി ഓട്ടം തുടങ്ങിനാൻ അശ്വാത്മാവു്.....ഇവനെ അഴിച്ചു വിടേണം. ബ്രാഹ്മണനല്ലോ ഇവൻ.....' 'ഇത്ര മഹാനായിരിക്കുന്ന ഭഗവാൻ ബ്രഹ്മർഷികളുടെ സഭയിങ്കൽ

ഒരു സ്ത്രീയെ മടിയിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് എങ്ങനെ' ... 'അവിടെ ഭഗവാന്റെ കുഴൽ വിളികേട്ടുകൊണ്ടു് ഭഗവാന്റെ ആഗമനം. ശ്രീ കൃഷ്ണനു രാത്രിയിൽ ഗോപസ്ത്രീകളുമായിട്ടുള്ള ക്രീഡ. അഭിമാനം നിമിത്തമായി കളയപ്പെട്ട ഗോപികമാരാൽ ശ്രീ കൃഷ്ണന്റെ അന്വേഷണം. അവിടെ സ്ഥാവരങ്ങളോടു ചോദ്യം. ശ്രീകൃഷ്ണചരിതാനുകരണം. ശ്രീ കൃഷ്ണന്റെ തൃക്കാൽ വട്ടകണ്ടു പ്രലാപം ——ഗോപികാഗീതം. കൃഷ്ണദർശനം. രാസക്രീഡ.

'ത്രേതാ യുഗത്തിൽ യജ്ഞങ്ങളെ കൊണ്ടു. കൃതയുഗത്തിൽ തപസ്സുകൊണ്ടു. ദ്വാപരയുഗത്തിങ്കൽ നാനാവിധമുള്ള അർച്ചനകളെ കൊണ്ടു. കലിയുഗത്തിൽ നാമ സങ്കീർത്തനങ്ങളെ കൊണ്ടു്.— എന്നെയും കൊണ്ടു വേണം ലോകാന്തരങ്ങളിൽ എഴുന്നെള്ളുവാൻ എന്നു ചൊന്ന ഉദ്ധവരോടു ദേഹാദി പ്രപഞ്ചത്തെ മായാമയമെന്നറിഞ്ഞു സമബുദ്ധിയായി പെരുമാറുക എന്നു ഭഗവാൻ അരുളിച്ചെയ്തു.—'

ചില വേദാന്തപരമായ കൃതികൾ

പരമജ്ഞാന വിളക്കം എന്ന ഒരു കൃതിയുള്ളതു് കണ്ണശ്ശന്മാരിൽ ഒരാളുടേതാണെന്നു പറയുന്നു. ഒരു വരിയെ ഉള്ളൂ് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളു. ഗ്രന്ഥം പ്രകാശനം ചെയ്തിട്ടില്ല. 'പ്രായം തികഞ്ഞവക്കു മെളുതായ് പിടിച്ചറിയുമാറു ചുരുക്കിച്ചൊന്ന ശാസ്ത്രത്തിൽ വിരിപ്പു പറവാനറികിലോ മഹാ അരുമയെൻററിഞ്ഞു പിന്നെയും ഇവക്കു പ്രകാശിപ്പതിനിതുനല്ല എൻറു നിശ്ചയിച്ചരുളി ചെയ്തമ്മ പട്ടാങ്ങുടൻ പാട്ടവോര വരാകിൽ വാഴിൻറ ജനങ്ങളെൻറവാറു'——— എന്നു തമിഴും മലയാളവും ഇടകലത്തിയാണു് പ്രതിപാദനം. * തിരുക്കുറലിനും ഒരു വിവർത്തനം കാണുന്നുണ്ടു്. 'മഴ പെയ്യായ്കിൽ ഉഴുവാൻ വശമില്ല' 'അകത്തമ്പില്ലാത്തവക്കു പുറത്തു സൗന്ദര്യം കൊണ്ടു കണ

* എ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, നാരായണഗുരു, കാവുങ്ങൽ നീലകണ്ഠപ്പിള്ള, വെണ്ണിക്കുളം, ശാസ്ത്രമംഗലം രാമകൃഷ്ണ പിള്ള ഇവർ പിന്നീടു് കുറൾ വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അപൂർണ്ണമാണെങ്കിലും നാരായണ ഗുരുവിന്റെ കൃതിയാണു് ഏണപൂർണ്ണം.

ക്കില്ല' 'സന്തോഷത്തോടെ വിരുന്നു കൊടുക്കിൽ അവൻ അനുഗ്രഹത്തിൽ ലക്ഷ്യികടാക്ഷം ഉണ്ടാകും.' ഒരു കൊച്ചീ തമ്പുരാന്റെ പ്രേരണയാൽ 16—ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇട്ടിക്കോത പണിക്കർ തർജ്ജമചെയ്തതാണു് ഇതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. സിദ്ധദീപിക, ജനകാഗസ്ത്യസംവാദം, മന്ത്രരാജൻ, നേത്രാമൃതം തുടങ്ങിയ ചില കൃതികളും ഇത്തരം ഗദ്യരീതിയിൽ എഴുതിയവയുണ്ടു്. തത്ത്വമസ്യാദിവാക്യം വേദാന്തക്കെട്ടിള ബ്രഹ്മാനന്ദവിവേകസമുദ്രം എന്നു മൂന്നു കൃതികളുടെ കാര്യം ഉള്ളൂർ ഈ കാലത്തു് ഉണ്ടായ കൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പറയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ പതിനെട്ടാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ചോളദേശത്തു പോയി വേദവും വേദാംഗങ്ങളും പഠിച്ചു് ആജന്മബ്രഹ്മചാരിയായി ജീവിച്ച കരുവാറ്റാ ചങ്ങാരപ്പള്ളി വിദ്വാൻ സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോറ്റിയുടെ കൃതികളാണു് ഇവ. ചങ്ങാരപ്പള്ളിക്കു കൈ രണ്ടേ ഉള്ളല്ലൊ എന്നു പറഞ്ഞു് രണ്ടു കൈക്കും വീരശൃംഖല വഞ്ചിരാജാവു് സമ്മാനിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ മൂന്നു കൃതികളും ഒന്നിച്ചു് എഴുതിയ ഗ്രന്ഥവും ഞാൻ ആ ഇല്ലത്തു കണ്ടിരുന്നു. (ആ ഗ്രന്ഥം ഉള്ളൂർ കൊണ്ടുപോയിട്ടു തിരിച്ചു കൊടുത്തിട്ടില്ല.)

പല കൃതികൾക്കും വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഗദ്യത്തിൽ ആദ്യം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. മുകുന്ദമാലയുടേതാണു് ഏറ്റവും പഴയതു്. സൗന്ദര്യലഹരി, യുധിഷ്ഠിരവിജയം, വിഷ്ണുപാദാദികേശസ്തവം, സംഗീതരത്നാകരം, സനൽസുജാതീയം എന്നിവയുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഇതിൽപ്രധാനങ്ങളാണു്. ബ്രാഹ്മണരുടെ ആചാരങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇവയ്ക്കു് പച്ച എന്നാണു് പറയുന്നതു് .ജോതിഷം, കളരിപ്പയറ്റു്, വൈദ്യം, ഇവ സംബന്ധിച്ചും പല ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളായും സംഗ്രഹങ്ങളായും 16—ാം നൂറ്റാണ്ടായപ്പോഴേക്കു് ഉണ്ടായി. പദ്യശാഖയോളം ഇതു വളർന്നില്ല. ഓർമ്മിക്കാൻ കൂടുതൽ എളുപ്പമുള്ളതുകൊണ്ടു് പദ്യമാണു് കൂടുതൽ ഉണ്ടായതെങ്കിലും, വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് ഗദ്യം ഒരു യാനപാത്രമാകാതെ ഇരുന്നതിനാലും ഈ ശാഖ വേണ്ട

ത്ര വളർന്നില്ല എന്നു മാത്രം. ശ്രമിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ പദ്യത്തിനൊപ്പം തന്നെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് ഒരു ഗദ്യരീതി വളർത്തിയെടുക്കാനുള്ള കൈമുതൽ നമുക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ആധുനികഗദ്യത്തിനു് അടിസ്ഥാനമിട്ടവർക്ക് ഇവ–മിക്കതും അജ്ഞാതങ്ങളായിരുന്ന എന്നതായിരുന്നു നമുക്കുണ്ടായ വിഷമം. ഈ ഗദ്യരീതി ആധുനിക മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടുവരാമോ എന്നു് അപ്പൻതമ്പുരാൻ ഒരാളേ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളു. ഗദ്യത്തിലും പുരുഷപ്രത്യയങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചും ഉപേക്ഷിക്കാതെയും, ചൂർണ്ണികകൾ ഭംഗിയാക്കി ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിവു് ആദ്യകാലംമുതൽ ലഭിച്ചിരുന്നു. കനപ്പെട്ട കൗടലീയം കൊണ്ടു് ഗണപതിക്കുറിച്ചെന്നു വിചാരിക്കാവുന്ന ഈ ശാഖയിൽ നല്ല ചില കൃതികൾ ഉണ്ടായിട്ടുമുണ്ടു്. ഭാഗവതംഭാഷ എടുത്തുപറയേണ്ടതാണു്. പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ ധാരാളം പ്രചാരത്തിൽ വരാതെ ഇരിക്കാനും തരമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ നാടൻപാട്ടുകൾ പോലെ ഇവയ്ക്കും കാലക്രമത്തിനു് രൂപാന്തരപ്രാപ്തി വന്നുചേർന്നുകാണണം. എങ്കിലും ഗ്രണ്ടർട്ട പ്രചരിപ്പിച്ച പഴഞ്ചൊല്ലുമാലയിൽ പഴക്കമുള്ള പലതും ഉണ്ടു്. മലയാള മന്ത്രങ്ങളും മന്ത്രവാദികൾക്കറിയാം. 'ഓംക്ഷിപസ്വാഹ:' എന്ന ഗരുഡപഞ്ചാക്ഷരം 'ഓംഎച്ചിവായ' എന്നാക്കി ജപിച്ചു വിഷമിക്കുന്ന മന്ത്രവാദികളേയും വിഷഹാരികളേയും ഇന്നും കാണാം. വലിയമ്മമാർ കൊതിക്കോതുന്ന മന്ത്രം ഇതിലും രസമാണു്–ഒരു കടൽ എന്നു തുടങ്ങി–ഏഴു കടലിൽ അവസാനിച്ചു് അതിനപ്പുറമുള്ള പാർവ്വതീപരമേശ്വരന്മാരുടെ ഇടത്തുപുറത്തോ വലത്തുപുറത്തോ നിൽക്കുന്ന കോഴി നെല്ലും കല്ലും കൊത്തിത്തിന്നുന്നതുപോലെ 'കൊതി ഉരുകി പോക സ്വാഹ' എന്നു് ദേശഭേദമനുസരിച്ചു് ചൊല്ലുന്നതാണു് ഈ മന്ത്രം. പരശുരാമൻ കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന ദേവതമാരിൽ ഒരാളെ ഭജിച്ചു് കുടിയിരുത്തിയതും അവരുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ നൂറോ നൂറ്റിരുപതോ തലമുറകൾ കാണുമെന്നു കഥ പറയുന്നതുപോലെ ഒറ്റ ശ്വാസത്തിൽ ജപിച്ചു് 'ഓം പശുഭംഭൽ' എന്നു് അവസാനിച്ചു് സ്വാഹയും കൂട്ടി ജപി

ക്കുന്ന വലിയ മന്ത്രങ്ങളും മന്ത്രവാദികൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. നമുക്ക് ഒരർത്ഥവും കണ്ടുപിടിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ചില അക്ഷരക്കൂട്ടങ്ങളാണ് യക്ഷിയെ ആവാഹിക്കാനും ഉച്ചാടനംചെയ്യാനും ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അനവധി ഗവേഷണങ്ങൾക്ക് വക നൽകുന്നതിന് ഈ രീതിയിലുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ പഠിക്കേണ്ടതുമാണ്.

ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ

ലീലാതിലകം

ആദ്യത്തെ മണിപ്രവാള ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി പലയിടത്തും മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെപ്പറ്റി സമഗ്രമായി പഠിക്കേണ്ടതുമാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തുകാപ്പി പരിശോധിച്ചിട്ട കേരളപാണിനി കേരളപാണിനീയംപീഠികയിൽ എഴുതിയ 16–22 വരെ ഖണ്ഡികകളിൽ കാണുന്ന പ്രതിപാദനമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി സാമാന്യക്കു കൂട്ടുതൽ ഉപകാരം ഇന്നും ചെയ്യുന്നതും. * ദേശീയഭാഷകൾക്ക് സംസ്കൃതത്തിൽ ശാസ്ത്രം നിർമ്മിക്കുക അന്നു പതിവായിരുന്നു. അങ്ങനെയാണ് മണിപ്രവാളശാസ്ത്രം സംസ്കൃതത്തിൽ എഴുതിയതും.

ഗ്രന്ഥകാരൻ

14–ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കൊല്ലം രാജസദസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു പണ്ഡിതൻ രചിച്ച കൃതിയാണ് ഇതു്. കണ്ണശ്ശരാമായണത്തിനു മുമ്പും മുണ്ടശ്ശേരിസന്ദേശത്തിനു പിൻപും രചിച്ച ഒരു കൃതിയാണ് ഇതു്. തിരുവല്ലായിലുള്ള കുഴിക്കാട്ടില്ലത്തെ ഒരു ഭട്ടതിരിയാണ് ഇതു രചിച്ചതെന്നു് പണ്ടുമുതൽ പറഞ്ഞുവരാറുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥം

---

* കേരളപാണിനിയുടെ ഈ പ്രതിപാദനത്തിൽ രണ്ടു കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയെ സംശയമുള്ളൂ. ഒന്നു് സൂത്രങ്ങളും വ്യാഖ്യാനവും ഒരാളുടേതല്ല എന്നതു്. രണ്ടാമതു് പാട്ടിന്റെ ഉദാഹരണം രാമചരിതത്തിൽ നിന്നായിരിക്കണം എന്ന ഊഹം (രാമചരിതം മുഴുവൻ അന്നു പുറത്തു വന്നിരുന്നില്ല.) സൂത്രങ്ങൾക്കു് വ്യാഖ്യാനത്തേക്കാൾ പഴക്കമുണ്ടു് എന്നു പറയുന്നതു് അത്ര ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കാലത്തു പ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ദ്രാവിഡഭാഷകളിലും സംസ്കൃതത്തിലും നല്ല പാണ്ഡിത്യമുള്ള ഒരു സഹൃദയനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം. രവിവർമ്മസദസ്സിൽ സമുദ്രബന്ധൻ, കവിഭൂഷണൻ എന്നു ബിരുദപ്പേരുകൾ ഉള്ള രണ്ടു പണ്ഡിതന്മാരെ പ്പറ്റി നമുക്കു് അറിയാം. അവരിൽ ഒരാളാകാനും മതി ഇതിന്റെ കർത്താവു്. ഏതായാലും ആ മഹാമതിമാൻ ഒരു ദീർഘദർശിയായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ മണിപ്രവാളത്തിനെ ഒരു സൽസാഹിത്യത്തിനുള്ള വഴിയാക്കിത്തീർക്കാനും അങ്ങനെ കേരള സാഹിത്യത്തെ ഉയർത്താനും പുഷ്ടിപ്പെടുത്താനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം ഉപകരിച്ചു.

ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സ്വരൂപം

സൂത്രങ്ങൾ, അവയ്ക്കു വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, അതിനുപകരിക്കുന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ എന്ന വിധത്തിൽ ഉള്ള പ്രതിപാദനമാണു് ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉള്ളതു്. എട്ടു് (അദ്ധ്യായങ്ങൾ) ശില്പങ്ങൾക്കുള്ളിൽ 151 സൂത്രങ്ങളുണ്ടു്. ഇവയുടെ പ്രകൃതം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

	സൂത്രങ്ങൾ.	ഉദാഹരണങ്ങൾ
1-ാംശില്പം മണിപ്രവാളലക്ഷണം	11	24
2—ശബ്ദവിഭാഗവും പ്രത്യയവും	25	8
3—സന്ധി	29	2
4—ദോഷലോചനം	28	84
5—ഗുണനിരൂപണം	5	3
6—ശബ്ദാലങ്കാരവിവേചനം	9	10
7—അർത്ഥാലങ്കാരവിവേചനം	29	63
8—രസവിവേചനം	15	15
ആകെ	151	209

ആദ്യത്തെ ശില്പത്തിന്റെ തജ്ജിമ എങ്കിലും എല്ലാ

വരും ഒന്നു വായിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണു്. ഈ രീതിന മ്മുടെ ഗദ്യമെഴുത്തുകാർ ഒന്നു പഠിക്കേണ്ടതു് അത്യാവ ശ്യമാണു്. ഒരു കാര്യത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും എങ്ങ നെയാണു് ചർച്ചയിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടതെന്നും ആ ഗ്രണ ദോഷങ്ങളെ എങ്ങനെയാണു് പരിശോധിക്കേണ്ട തെന്നും ഇതു നോക്കിയാൽ മനസ്സിലാകും. 'വാചാപി പറയിച്ചൊന്നിളക്കിവച്ചുറപ്പിച്ചേൻ' എന്നു പറയുന്ന രീതി ഇതുപോലെ ഭംഗിയായി പിന്നീട്ട കേരളപാണിനീയ ത്തിലേ കാണുന്നുള്ളൂ എന്നു പറയണം.

ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രകൃതത്തിലേക്കു് ഒന്നു കടക്കാം. കൂടുതൽ അടുപ്പിച്ചു ബന്ധിപ്പിക്കാവുന്ന ഭാഷാമിശ്രങ്ങ ളോ മിശ്രഭാഷകളോ ആയിക്കഴിഞ്ഞ കൈവഴികളെ തടുത്തുപിടിച്ചു് ഒന്നിച്ചാക്കിക്കൊണ്ടുവരുവാനുള്ള ശ്രമ മാണിവിടെ നടത്തുന്നതു്. ഇങ്ങനെ തടുത്തുകൂട്ടിയവ യിൽ ഒന്നിനെ പുറംതള്ളിയിട്ടാണു് മുന്നോട്ടു പോകു ന്നതു്. പാട്ടു് മണിപ്രവാളമേ അല്ല എന്നാണു് വാദം. മറ്റുള്ളവയെ എല്ലാം ഏകയോഗക്ഷേമമായി കഴിയേണ്ട ഒരു തറവാട്ടിലെ അംഗങ്ങളായി കണക്കു കൂട്ടണം എന്നാ ണു് നിഗമനം. ഇങ്ങനെ തമ്മിൽ ബന്ധം പുലർത്തി മുന്നോട്ടു പോയാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന അവസ്ഥയെ ദീർഘ ദർശനം ചെയ്യുന്നുമുണ്ടു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മണിപ്ര വാളത്തിന്റെയും അതുമൂലം നല്ല മണിപ്രവാളത്തിന്റെ യും അടിത്തറയ്ക്കു് ഉറപ്പു വരുത്തുകയാണു് ഇതിൽ ചെ യ്തിരിക്കുന്നതു്. ഇതാണു് മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ മാഗ്ന കാർട്ടാ (അടിസ്ഥാനപ്രമാണം) എന്നു തന്നെ പറയണം.

മണിപ്രവാളലക്ഷണം.

ദ്രമിഡഭാഷകളിൽ കേരളരും ചോളരും പാണ്ഡ്യ രും ഒരുപോലെ ബഹുമാനിക്കുന്ന ദ്രമിഡവേദമായ തിരുവായ്മൊഴിയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരേ സാക്ഷാൽ ദ്രമിഡരാകയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ ശുദ്ധദ്രമിഡമായ കേര ളഭാഷയാകുന്ന തമിഴും ശുദ്ധമായ സംസ്കൃതവും കൂടിയു ള്ള യോഗത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സാഹിത്യഭാഷയാണു്

മണിപ്രവാളം. ×1 തിരുവായ്മൊഴിയിൽ കാണുന്ന ഭാഷയിൽ ഉള്ളതിൽ കൂട്ടതൽ അക്ഷരങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് കർണ്ണാടകരേയും തെലുങ്കരേയും കൂടി ദ്രമിഡത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടത്താത്തത്. ×2 പിന്നീട്ട ഭാഷാപദങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു ശരിയായ യോഗം എങ്ങിനെയുള്ളതാണ് എന്നു തെളിയിക്കുന്നു. ശരിയായ ഈ യോഗം കേരളഭാഷയും സംസ്കൃതവും തമ്മിലേ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു എന്നും സകാരണം അദ്ദേഹം തെളിയിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മണിപ്രവാളം കേരളത്തിൽ മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള എന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. ×3 ഇതിൽ മറെറാരു കായ്യവും തെളിയുന്നുണ്ട്. മണിപ്രവാളം എന്നതു് തമിഴ് ശുദ്ധമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതും സംസ്കൃതവും കൂടി ചേരുന്നതാണ്. അതിൽ രസം പ്രധാനമായിട്ട് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടേണ്ടതുമാണ്. അതു

×1. സംസ്കൃതഭാഷയിലെ തത്ഭവമായി, (പ്രാകൃതത്തിൽ കൂടി കലർന്നുവന്നതും സംസ്കൃതത്തിൽ കൂടി കലർന്നുവന്നതും) മററു ദ്രമിഡഭാഷകളിലും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. അതിനു് മണിപ്രവാളം എന്നു് പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നു എന്നും തെളിവുണ്ട്. എന്നാൽ അവ ലക്ഷണമൊത്ത മണിപ്രവാളമല്ല എന്നാണ് ലീലാതിലകർത്താവിന്റെ മതം

×2. ഈ ഭാഷകൾ നേരത്തെ പിരിഞ്ഞു പ്രത്യേകത കൈക്കൊണ്ടു എന്നതിനു തെളിവാണ് ഈ പ്രതിപാദനം.

×3. തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാത്തവിധം ഭാഷയും സംസ്കൃതവും തമ്മിൽ ഒരേ ചരടിൽ മാണിക്കവും (വ്യവഹാരത്തിനും) പവിഴവും ഒരേ നിറമാകയാൽ തിരിച്ചറിയാൻ വയ്യാത്തവിധം കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതും രസപ്രധാനമുള്ളതും ആയ ഭാഷമാത്രമേ മണിപ്രവാളം ആകയുള്ളു. സംസ്കൃതഭാഷ തന്നെ തമിഴിനെപ്പോലെ(എന്നു പറഞ്ഞാൽ തമിഴ് വിഭക്തി ഉപയോഗിച്ചു് തത്ഭവമായി ഉപയോഗിച്ചെന്നു്) ഉപയോഗിച്ചാൽ മണിപ്രവാളമാകയില്ല. മണിപ്രവാളമെന്നാൽ സാഹിത്യത്തിലെ ഉത്തമവാക്കുകൾ തമ്മിൽ യോജിപ്പിച്ചു് പ്രയോഗിക്കുന്നതാണ്. രണ്ടു ഭാഷകളുടെയും ശുദ്ധിയും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. ഈ യോഗം കേരളത്തിലേ ശരിയായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു. ഈ വിധമുള്ള വിചാരം ആണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് മാറു കൂട്ടുന്നതു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ സൂത്രങ്ങൾ തന്നെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന വിധമാണ് നമ്പ്യാർ പലയിടത്തും പ്രതിപാദിക്കുന്നതും.

കൊണ്ടാണ് വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റും മണിപ്രവാളത്തിൽ എഴുതിയതായി കാണുന്നെങ്കിലും മണിപ്രവാളമായി അദ്ദേഹം ഗണിക്കാത്തത്.

കുഞ്ചൻ ശേഷം മണിപ്രവാളത്തിന്റെ രൂപം തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടു. മണിപ്രവാളത്തിലെ മണി എന്നത് സംസ്കൃതമാണെന്ന വിചാരവും കടന്നുകൂടി. ഭാഷയ്ക്കാണ് പ്രാധാന്യം എന്ന കാര്യവും, ഭാഷാശുദ്ധിയാണ് ആചാര്യൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നത് എന്ന കാര്യവും മിക്ക മണിപ്രവാളകവികളും മറന്നു.

ഒന്നാം സൂത്രമായ 'ഭാഷാ സംസ്കൃതയോഗോ മണിപ്രവാളം' എന്ന സൂത്രത്തിനു നീട്ടിയുള്ള വ്യാഖ്യാനവും പാട്ടിന്റെ ലക്ഷണം കാട്ടുന്ന 'ദ്വിവിധസംഘാതാക്ഷര നിബന്ധമേതുകമോന വൃത്ത വിശേഷ യുക്തം പാട്ട്', എന്ന സൂത്രവും ഒന്നിച്ചു പഠിച്ചാൽ എന്താണ് സാക്ഷാൽ മണിപ്രവാളം എന്ന് ആചാര്യൻ സങ്കല്പിക്കുന്നത് എന്ന് ശരിയായി മനസ്സിലാക്കാം.

ഒൻപതു വിധമുള്ള മണിപ്രവാളയോഗങ്ങളെപ്പറ്റി ആചാര്യൻ പറയുന്നു.

1, ഉത്തമം 2, 3, ഉത്തമകല്പം രണ്ടുവിധം ഉള്ളതും 4, മധ്യം 5, മധ്യമകല്പം 6,7 മധ്യമകല്പംരണ്ടു വിധമുള്ളതു്, 8 രസപ്രധാനവും ഭാഷാന്യൂനതയുള്ളതുമായ മധ്യമകല്പം, 9, അധമം എന്നാണ് ഈ വിഭാഗങ്ങൾ. ഇവയെ ഒന്നുകൂടി വിവരിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ട്.

(1) ഉത്തമം- ഭാഷയ്ക്കും രസത്തിനും തുല്യ പ്രാധാന്യമുള്ളതു്

(2) ഭാഷയ്ക്കു പ്രാധാന്യമുള്ളതും രസത്തിനും വാച്യാർത്ഥത്തിനും പ്രാധാന്യം തുല്യമായതും ഉത്തമ കല്പത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗം

(3) ഉത്തമ കല്പത്തിൽ രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ രസം പ്രധാനമായും ഭാഷ സമമായും ഇരിക്കുന്നതു്.

(4) മധ്യം ഭാഷയും രസവും സമമായതു്

(5) മധ്യമകല്പം (1) ഭാഷാസാമ്യവും രസന്യൂനവുമുള്ളതു്.

(6) മധ്യമകല്പം (2) ഭാഷാ ന്യൂനമായും രസം സമമായും ഇരിക്കുന്നതു്

(7) മധ്യമകല്പം (3) ഭാഷാ പ്രധാനമായും രസം കുറഞ്ഞുമുള്ളതു്

(8) മധ്യമകല്പം (4) രസം പ്രധാനമായും ഭാഷന്യൂനമായുമുള്ളതു്.

(9) അധമം —ഭാഷയും രസവും ന്യൂനമായിട്ടുള്ളതു്.

സംസ്കൃതത്തിൽ ശാസ്ത്രം എഴുതിയ ആചാര്യനും ഭാഷയെത്തന്നെ പ്രധാനമാക്കി മണിപ്രവാളത്തിനെ നിർവ്വചിക്കയാണു് ചെയ്യുന്നതു് എന്നും മനസ്സിലാക്കണം.

ഇങ്ങനെ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ആത്മാവു്(ഉയിർ) എന്താണെന്നു് ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടാണു് ഉടലിന്റെ കാര്യം പറയാൻ തുടങ്ങുന്നതു്. രണ്ടാം ശില്പത്തിലാണു് ഈ ചർച്ച. മൂന്നു വിധമുള്ള ഭാഷ മൂന്നു വിധത്തിലുണ്ടു്. ദേശി, സംസ്കൃത ഭാവ, സംസ്കൃതരൂപ എന്നാണു് ഈ മൂന്നു വിധം. തനിപദങ്ങൾ ദേശി. ഇവയെത്തന്നെ ശുദ്ധം, ഭാഷാന്തരഭാവം, ഭാഷാന്തരസമം എന്നു മൂന്നായി പിരിക്കാം.

ശുദ്ധത്തിനു് ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊച്ചു്, മുഴം, ഞൊടി

ഭാഷാന്തര ഭാവത്തിനു് ഉദാഹരണങ്ങൾ. വന്നാൻ, നമുക്കു്, വേണ്ട.

ഭാഷാന്തര സമത്തിനുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ പൊൻ, നാളെ, ഉടൽ;

ഇതിൽ നിന്നു് നമുക്കു വേറൊരു കാര്യവും മനസ്സിലാക്കാം. വന്നാൻ (വന്ദനു—കർണ്ണാടകം,) നമുക്കു് (നമുഗ—കർണ്ണാടകം) വേണ്ട (വേഡാ—കർണ്ണാടകം) എന്നു് ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്നു് തമിഴിനോളം തന്നെ ഇല്ലെങ്കിലും കന്നടവുമായുള്ള ബന്ധം. ഇതുപോലെ തന്നെ അടുത്ത സൂത്രങ്ങളിൽനിന്നു് പ്രാകൃതത്തിനോടുള്ള കടപ്പാടും മനസ്സിലാക്കാം. ഈ കാര്യം നമ്മുടെ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മിക്കവരും മറന്നു. തമിഴിലും സംസ്കൃതത്തിലും കൂടിച്ചു മതിമറന്നു് കന്നടവും പ്രാകൃതവും കണ്ടതായി ഓർത്തില്ല.

മലയാളഭാഷയുമായി ഇവയ്ക്കുള്ള ബന്ധത്തെ പഠിക്കേണ്ടതാണ്. (രാമപ്പണിക്കർ തമിഴിനെ പിടിച്ചുടിയതുപോലെ ചെറുശ്ശേരി കന്നടത്തെയും പ്രാകൃതത്തെയും പിടിച്ചുടിയതു നമ്മൾ ഓർക്കുന്നുമില്ല.) ഈ മൂന്നു രീതികളും ഉദാഹരിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഭാഷയെ പിന്നീട് ഉച്ചവും നീചവും എന്നു് തരം തിരിക്കുന്നു. ശുദ്ധി ഏറിയ ഉച്ചഭാഷയും സംസ്കൃതവുമായിട്ടാണു യോജിപ്പിക്കേണ്ടതു്. മണിപ്രവാളത്തിനു് സംസ്കൃതത്തിന്റെ അന്തസ്സുണ്ടാക്കാനുള്ള ശ്രമമാണു് ഇവിടെ ചെയ്യുന്നതു്. ഇതിനു് എന്തെല്ലാം വേണമെന്നാണു് ആലോചന. അതിനാണു് പദസംസ്കാരം വേണമെന്നു പറയുന്നതു്. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും സംസ്കൃതവും ഭാഷയും ശുദ്ധമായ ദാമ്പത്യത്തിലെന്നപോലെ യോജിക്കണം. ഭാഷാപദങ്ങളെ സംസ്കൃതരൂപത്തിലാക്കി സംസ്കരിക്കണം. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ സംസ്കൃതവ്യാകരണനിയമങ്ങളനുസരിച്ചും ഉപയോഗിക്കണം 1* കൊങ്കയാ, കേഴന്തി, ഊണാറക്കൂ, ആംചക്രേ, പുപൂകിരേ, ചുചൂടിരേ തുടങ്ങിയതാണു് ഇതിനു് ഉദാഹരണങ്ങൾ.

അതുകഴിഞ്ഞു് അക്ഷരങ്ങളെ പിടിച്ചുട്ടുന്നു. ഭാഷയിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ ഇല്ലാതിരുന്ന അക്ഷരങ്ങളുണ്ടു്. അവയെ ഉപേക്ഷിക്കരുതു്. ഏകദേശം അവയോടു് അടുത്ത ശബ്ദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാലും മതിയാകയില്ല. ഭാഷ ഏറിവരുന്ന നല്ല മണിപ്രവാളത്തിൽ പദങ്ങൾ ഭാഷാനിയമത്തെ അനുസരിച്ചാലും തെറ്റില്ലെന്നു് ഉചിതജ്ഞനായ ആചാര്യൻ ആദ്യത്തെ കർക്കശമായ നിയമങ്ങൾക്കു് ഒരു അയവു വരുത്തുന്നുമുണ്ടു്. സംസാരഭാഷയിൽ ഇങ്ങനെ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നതു് ഓർക്കണം. എന്തെന്നാൽ സംഭാഷണഭാഷയെ ശുദ്ധി ചെയ്തു സ്വീകരിച്ചു് ഒരു സാഹിത്യഭാഷ സൃഷ്ടി

1 * ഈ നിയമം കാലക്രമേണ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട എന്നു പറയാം. പക്ഷേ അങ്ങനെ മുഴുവൻ ഉപേക്ഷിക്കാനും 600 കൊല്ലം വേണ്ടിവന്നു. കേരളവർമ്മയുടെ കാലത്തും ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നു നമുക്കു 'പുപൂയിരേ, ചുചൂടിരേ' എന്നെല്ലാം കേൾക്കുമ്പോൾ ചിരിവരും. എന്നാൽ ഈ പ്രയോഗങ്ങൾ ആദ്യകാലത്തു ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു താനും.

ക്കാനുള്ള ശ്രമവും ഇവിടെ നടക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ വായ്മൊഴിയെ വരമൊഴിയാക്കാൻ ഒരു മനസ്സില്ലാമനസ്സോടു കൂടിയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത്. ശ്രുദ്ധസംസ്കൃത പദങ്ങൾ തെറ്റില്ലാതെ സംസ്കൃതവിഭക്തികളനുസരിച്ച് ഉപയോഗിക്കുന്നതാണ് നന്ന്. ആ രീതി തീരെ ഉപേക്ഷിക്കാതെ ഇരിക്കയാണു നന്ന് എന്ന് അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഇതു തനിക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത കാര്യമാണ് എന്ന സൂചനയും 2*

പതിനേഴ സൂത്രങ്ങൾ പിന്നീട്ടുള്ളതു് വ്യാകരണകായ്മാണ്. അടുത്ത ശില്പത്തിലും ഈ കായ്മ തുടരുന്നു. വ്യാകരണകായ്മ കുറച്ചു മാത്രമേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു എന്നും ഇളങ്കുളം പറയുന്നതും തെറ്റാണ്. വളരുന്ന ഭാഷയ്ക്ക് ഏറ്റവും കുറച്ചു നിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് നന്ന്. അങ്ങനെ അത്യാവശ്യകായ്മമേ പറയുന്നുള്ളു. ശേഷം പ്രയോഗങ്ങൾ നോക്കി മനസ്സിലാക്കണം എന്ന വിശദീകരണവും ചേർത്തു വായിച്ചാൽ ഈ കായ്മ ശരിക്കു മനസ്സിലാകും. തമിഴിന്റെ പിരിവായ ഭാഷകളുടെയും സംസ്കൃതത്തിന്റെയും വ്യാകരണകായ്മങ്ങളുടെ മർമ്മം മനസ്സിലാക്കിയതിനുശേഷമാണ് ഇതു് എഴുതിയതും. (വളരുന്ന ഭാഷയ്ക്ക്) ഇവ ഇന്ന് അതുപോലെ സ്വീകായ്മവുമല്ല. ഈ കായ്മം മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു് കൂടുതൽ വിവരിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.*3

വ്യാകരണകാര്യം പറഞ്ഞതിനുശേഷം സാഹിത്യശാസ്ത്രചർച്ചയ്ക്കാണ് ആചാര്യൻ തുടങ്ങുന്നതു്. പദങ്ങൾ എത്ര ശ്രുദ്ധിച്ചുപയോഗിക്കണം എന്ന് അദ്ദേഹം നിഷ്കർഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാർ ശ്രുദ്ധി

2* വളരേണ്ട ഭാഷയെ സ്വതന്ത്രമായി ഒരു അതിരു വരെ വിട്ടാലേ സാധിക്കയുള്ളു എന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു് അറിയാമായിരുന്നു. (സൂത്രകാരനും വ്യാഖ്യാതാവും രണ്ടാളാണ് എന്ന് ഈ പ്രതിപാദനം സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ലേ എന്നും ആലോചിക്കണം.)

3* ഭാഷാശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ അധികം ചർച്ച ചെയ്തിട്ടില്ല. ആ കായ്മം 'കുഞ്ചന്റെ കൂടെ' എന്ന കൃതിയിൽ വിശദീകരിക്കാമെന്നാണു വിചാരിക്കുന്നതു്.

ച്ചാൽ നന്നായിരുന്നു. അപശബ്ദങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്ന ചർച്ച ഇന്നും വിലപ്പെട്ടതാണ്. ഈ തോതു വച്ചു നോക്കിയാൽ ഇന്ന് ഭാഷയിൽ സുശബ്ദങ്ങളേക്കാൾ അപശബ്ദങ്ങളാണ് ഉള്ളതും. 'പവിഴം' 'തുലോം' എന്ന പദങ്ങൾ പവഴ്, തുലാവ്, എന്ന് ഉപയോഗിക്കുന്നതു തെറ്റാണ്. മുരട്ടന്യായം ഉപയോഗിക്കുന്നവരെ 'ദുഷ്ടന്യായം കഷ്ടം' എന്നു പറഞ്ഞു കളിയാക്കുന്നുണ്ട്. ഗ്രാമ്യപദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തിന് ഇഷ്ടമല്ല. ഈ ഭാഷാപരിഷ്കാരശുദ്ധയാണ് മണിപ്രവാളത്തിനു മേന്മയുണ്ടാക്കിയതു. ഇതിനുശേഷം യതിഭംഗം, വാക്യാർത്ഥദോഷങ്ങൾ, കാവ്യദോഷങ്ങൾ, ഇവ മുറയ്ക്കു ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുകര കണ്ട സമുദ്രബന്ധൻ ജീവിച്ചകാലത്തു തന്നെയോ അതിനടുത്തോതന്നെയാണ് ഇദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നതു് എന്നതിനു് തെളിവാണ് ഈ ചർച്ച. വേണമെങ്കിൽ ഈ ശാഖയിൽ അന്നുള്ള ഏതു ശാസ്ത്രജ്ഞനോടും മത്സരിക്കാൻ വേണ്ട കെല്പും അദ്ദേഹത്തിനു് ഉണ്ടു താനും. അത്ര വിദഗ്ധമായിട്ടാണ് നാലു മുതൽ എട്ടു വരെയുള്ള ശില്പങ്ങളിലെ പ്രതിപാദനം. പ്രത്യേകിച്ചു പത്തു ഗുണങ്ങളെ നാലാക്കി സ്വീകരിച്ചതു്. ശ്ലേഷം, പ്രസാദം, മാധുര്യം, സമത എന്നാണ് ആ നാലു ഗുണങ്ങൾ. ഔചിത്യപൂർവ്വം ഇവയെ നാലു മാത്രം സ്വീകരിച്ചതിനും അദ്ദേഹം സമാധാനം പറയുന്നുണ്ട്.

ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങൾക്കും അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങൾക്കും ഓരോ ശില്പം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രധാനമായി ഇരുപത്തി ഒൻപതു് അലങ്കാരങ്ങളെ മാത്രമേ ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ഇവയെപ്പറ്റി അതു വരെയുള്ള ആലങ്കാരികന്മാർ ചെയ്ത നിർവചനങ്ങളെ നല്ലതുപോലെ പരിശോധിച്ചിട്ടുമാണ്. ഏറ്റവും ലളിതവും സുന്ദരവുമായ നിർവചനങ്ങളാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും.

സാദൃശ്യം ഉപമ, ഉപമേയോപമാനസാരോപോക്തൃപകം, പ്രകൃതാർത്ഥാനാംപ്രതിബിംബംദൃഷ്ടാന്തം എന്നവ

ഇതിൽ ചിലതാണ്. വ്യംഗ്യമാണ് മണിപ്രവാള ജീവിതം എന്നു തുടങ്ങുന്ന രസപ്രകരണവും കനത്തതാണ്.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഭാഷാമിശ്രങ്ങൾക്ക് നല്ല ഭാവിയുണ്ടെന്നും ശ്രദ്ധിച്ചു വളർത്തിയാൽ സംസ്കൃതംപോലെ ഉത്തമസ്ഥാനം ഭാഷകളിലും സാഹിത്യത്തിലും അതിനു് ഉണ്ടാകും എന്നും അങ്ങനെ നല്ല ഒരു സാഹിത്യശാഖ കേരളത്തിൽ വളരുമെന്നും ആ ദീർഘദർശിക്കു തോന്നി. എന്നു മാത്രമല്ല ചിന്ത പ്രവണതകളെ മുളയിലേയുള്ളാനുള്ള ആശയാണ് സ്ത്രീകളുടെ പേരിനെപ്പറ്റിയുള്ള പരിഹാസാസ്പദമായ പ്രതിപാദനം. ഇതുപോലെ തന്നെയാണ് മറ്റു ചില പ്രവണതകളെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശനവും. ആവശ്യവും അത്യാവശ്യവും ഉള്ള കാര്യങ്ങൾ തലയിൽ തങ്ങിനിൽക്കത്തക്കവണ്ണമാണ് പ്രതിപാദനവും. ഈ കാര്യത്തിൽ കേരളപാണിനി അറിയാതെയോ അറിഞ്ഞോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനാകയും ചെയ്തു. ഈ ദീർഘദർശിയെ നമസ്കരിക്കണം. എന്തെന്നാൽ കുഞ്ചൻ ഈ മഹാമതിയുടെ ഉത്തമശിഷ്യനാണ്. ലീലാതിലകം കുഞ്ചൻ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ തന്നെ തെളിവുണ്ട് എന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞു. മറ്റൊരുതരത്തിലും ലീലാതിലകം നമുക്കു് ഉപയോഗപ്രദമായി. ലീലാതിലകത്തിനു മുമ്പു് ഉണ്ടായകൃതികളിൽ നിന്നും, സ്വന്തമായും, അദ്ദേഹം അതിൽ ചേർത്ത ഉദാഹരണങ്ങൾ നമുക്ക് ഈ വിധമാണ് ആദ്യം പരിചയപ്പെട്ടതും 1*

അലങ്കാരസംക്ഷേപം

ലീലാതിലകത്തിലെ രീതിയിൽ അല്പം വ്യത്യാസം ഇതിനുണ്ട്. ശ്ലോകത്തിന്റെ ഭാഗമായി അനുഷ്ടുപ്പിലെ ഈരടികളാണ സൂത്രത്തിനു പകരം ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. ശബ്ദാലങ്കാരത്തിലുള്ള അഞ്ചും അർത്ഥാലങ്കാര

1* ആറന്മൂർ, കെ. വി. എം. ഗുരുനാടൻ, ഇളങ്കുളം, എൽ. പി. രാമസ്വാമി അയ്യർ ഇവർ ഈ കൃതിയെ നല്ലതുപോലെ പഠിച്ചു. ആറന്മൂരിന്റെ പ്രസാധനമാണ് ഉപകാരം ചെയ്യുന്നതു്. അതാണ് ആദ്യം പഠിക്കേണ്ടതും. എൽ. പി. രാമസ്വാമിഅയ്യർ വ്യാകരണകാര്യമാണു പഠിച്ചതു്.

ത്തിലുള്ള ഇരുപത്തിയെട്ടും അലങ്കാരങ്ങളെ ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളൂ. *ഗ്രന്ഥം സമഗ്രമാണോ എന്നു പറയാൻ പ്രയാസമാണു്. പേരും നിശ്ചയമില്ല. കാരികകളും ഉദാഹരണങ്ങളും മണിപ്രവാളത്തിലും, വിവരണം സംസ്കൃതത്തിലും ആണു്. ലീലാതിലകകാരന്റെ കാലത്തിനടുത്തുതന്നെയാണു് ഇദ്ദേഹവും ജീവിച്ചിരുന്നതു് എന്നു് ഊഹിക്കാം.

'ചിത്രാണം നീരസത്വം— കൊണ്ടതുതന്നെവ നിത്രപണം'

എന്ന രീതിയിലാണു കാരിക.

'അത്ര പൂർവ്വാർദ്ധേ ഛേകാനുപ്രാസഃകോല്പന്നകോല്പുരികേ. ഇത്യത്ര ലകാര ഗതസ്യ സ്വാരസ്യ മാത്രഭേദഃ. അനുപ്രാസ പ്രസ്താവേ കേവലസ്വാരസ്യ അകിഞ്ചിൽകരമേവ–യഥാ—'എന്നാണു് വൃത്തിയുടെ രീതി.

നിർമ്മായപ്രണയം നിറഞ്ഞു വഴിയുംപോലെ കപോലേ തെളി
ഞ്ഞുന്മീലൽ പുളകാങ്കുരാണി ചൊരിയും ധമ്മില്ല മാലാനി തേ
മന്മാമന്മഥ താണ്ഡവാനി മകളേ ഞാൻ കണ്ടതാവുമന—
സ്സമ്മോഹേനമയങ്ങി മാഴ്കുമവലോകാന്താനി കാന്താമണി

എന്നാണു് ഉദാഹരണത്തിലൊന്നു്.

കൊല്ലം രവിവർമ്മയെ സ്തുതിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഇതും പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉണ്ടായ കൃതിയാണെന്നും, രവിവർമ്മയുടെ കവി സദസ്സിലുള്ള വരി ഒരാൾ നിർമ്മിച്ചതാകാം എന്നും വിചാരിക്കാം. ഏതായാലും നമ്മുടെ പണ്ഡിതന്മാർ ലീലാതിലകത്തെ*പ്പറ്റി പഠിച്ചതുപോലെ ഈ കൃതിയും ഒന്നു പഠിച്ചാൽ നന്നായിരുന്നു.

മണിപ്രവാളവൃത്തശാസ്ത്രം

പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായ ഒരു കൃതിയാണു്

* അനുബന്ധം 4 നോക്കുക.

ഇതു്. ലക്ഷണം വൃത്തരത്നാകരത്തിൽ ഉള്ളതു തന്നെ. ഉദാഹരണശ്ലോകങ്ങൾ മണിപ്രവാളത്തിലും. ഗ്രന്ഥകാരൻ ആരെന്നു നിശ്ചയമില്ല. ഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

'കുലഞ്ഞവിനയേന ചാഞ്ഞെലർ ചൊരിഞ്ഞെ വേണീഭരം
വിളഞ്ഞപുളകേന തേഞ്ഞുടൽ നിറഞ്ഞഘമ്മോൽകരം
അലിഞ്ഞമനകാമ്പു നിൻ മദനവിഭ്രമം കാൺമനോ
തെളിഞ്ഞുകരുമത്തിൽ മേവിന വിശാല നിലേക്ഷണേ.'

വൃത്തശാസ്ത്രവും സ്വന്തം നായികയെ സ്തുതിക്കാനുള്ള ആശയും ഒന്നിച്ചു സാധിക്കാനാണു് ഇവിടെ ശ്രമം.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ചുരുങ്ങിയ തോതിൽ ഒരു ഭാഷയ്ക്കു വേണ്ട ശാസ്ത്രശാഖയും നമുക്കു് പതിന്നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ലഭിച്ചു. അതു ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കി പോഷിപ്പിക്കാൻ വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു് ജോർജ്ജ് മാത്തനും, ഗുണ്ടർട്ടിനും, കേരളപാണിനിക്കും സൽബുദ്ധി ഉണ്ടായി.

കേരളത്തിൽ പ്രചരിച്ച ലിപികൾ

വട്ടെഴുത്തു്, കോലെഴുത്തു്, ആര്യലിപി എന്നു മൂന്നും കേരളത്തിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ബ്രാഹ്മിയിൽ നിന്നുണ്ടായ ഒരു വകഭേദമാണു് വട്ടെഴുത്തു്. തമിഴ് നാട്ടിൽ ഇതിനു് പ്രചാരം വളരെക്കാലം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥാക്ഷരം ഇതിൽ കടന്നുകൂടിയതുകൊണ്ടു് ഈ മിശ്രലിപി കാലം മുന്നോട്ടു വരുംതോറും വായിക്കാൻ വിഷമമായി. കോലുകൊണ്ടു് എഴുതുന്നതുകൊണ്ടാണു് ഈ ലിപിക്കു് കോലെഴുത്തു് എന്നു പേരു വന്നതു്. ഇതിനും വട്ടെഴുത്തിനുമായി ബന്ധമുണ്ടു്. ഇതിൽനിന്നു് അല്പം ഭേദമുള്ള ഒരു രീതി തെക്കു പ്രചരിച്ചിരുന്നു. അതിനു തെക്കൻ മലയാളമെന്നു പറയുന്നു. ഇന്നത്തെ മലയാളലിപി ഗ്രന്ഥാക്ഷരത്തിൽനിന്നു വളർന്നതാണു്. ഇതിനാണു് ആര്യഎഴുത്തു് (ലിപി) എന്നു പറയുന്നതു്. ഇതും ബ്രാഹ്മിയിൽനിന്നു് വളർന്നതാണു്. സംസ്കൃതാക്ഷരമാലയും തമിഴിൽനിന്നുള്ള അക്ഷരങ്ങളും ഇതിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. മണിപ്രവാളഭാഷ പ്രചരിച്ചപ്പോൾ ഈ അക്ഷരമാല ഇല്ലാതെ സാധിക്കയില്ല എന്നായി. പതിമ്മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടായപ്പോ

ഷേയ്സ്സ് ഇതും കേരളത്തിൽ പ്രചരിച്ചു. പാട്ടിനെ മണിപ്പ വാളകക്ഷ്യയിലേക്കു് ഉയർത്തുകയാണു് എഴുത്തച്ഛൻ ചെയ്തതു്. അപ്പോൾ പാട്ടും ആയ്യ്എഴുത്തിൽ എഴുതേണ്ടതായിട്ടതന്നെ വന്നു. ഇതു തെറ്റിധരിച്ചാണു്, എഴുത്തച്ഛനാണു് ആയ്യലിപി നടപ്പിലാക്കിയതു് എന്നു് ആദ്യം പറഞ്ഞു പരത്തിയതു്. ആ ധാരണയിൽ ഈ സത്യമാണു് അടങ്ങിയിരുന്നതു്. ഭാഷാശാസ്ത്രങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രമേ ഇവിടെ പറഞ്ഞുള്ളു. അല്ലാതെ മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങളെപ്പറ്റിയും പദ്യത്തിലും ഗദ്യത്തിലും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അവയുടെ പട്ടിക ഒട്ടുവിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

അദ്ധ്യായം ഒൻപതു്

ഭാഷാശാഖയും സംസ്കൃതശാഖയും, ഇവ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമവും

ഭാഷാശാഖയും സംസ്കൃതശാഖയും

ലീലാതിലക കർത്താവു് വേലിക്കു വെളിക്കു് ഇറക്കി വിട്ട പാട്ടശാഖയാണു് ക്രമത്തിലധികം വളർന്നതു്, എന്നു മാത്രമല്ല, മണിപ്രവാളകാവ്യത്തിനു വേണ്ടതായി ആ ചായ്യൻ പറഞ്ഞ ശ്ലേഷം, മാധുര്യം, പ്രസാദം, സമത എന്ന ഗുണങ്ങൾ ഏതു മണിപ്രവാളകവിതയിൽ ഉള്ളതിലും കൂടുതൽ കൃഷ്ണഗാഥയിൽ കാണുകയും ചെയ്യു. ഭാഷയുടെ കാര്യമാണെങ്കിൽ മണിപ്രവാളത്തിനോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കാവുന്ന ഉച്ചഭാഷ തന്നെ ആയിരുന്നു താനും ഇതിൽ പ്രായേണ ഉണ്ടായിരുന്നതു്. മഹാകവിയുടെ സ്പർശനം ഏറ്റതുകൊണ്ടു് നീചഭാഷയിലുള്ള വാക്കുകൾ കൃഷ്ണഗാഥയിൽ കടന്നപ്പോൾ അവയ്ക്കും ആഢ്യഭാവം വന്നുചേർന്നു. അതുമാത്രമോ? ഉത്തമ മണിപ്രവാള കവികളോടു് ഒത്തു നില്ക്കുവാൻ ഉള്ള കെല്പും തനിക്കുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം സ്തോത്രങ്ങളിൽ കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ മാതൃകയാണു് മണിപ്രവാളകവിതയുടെ പ്രകൃതിക്കും മാറ്റം വരുത്തിയതു്. ലീലാതിലകകർത്താവിന്റെ പരിഹാസവും സൂചനകളും ഇതിനു് ഉതകുന്നതും ആയിരുന്നു. ലീലാതിലകത്തിനുശേഷം എല്ലാത്തരം കൃതികളിലും ഈ വ്യത്യാസം കാണാം. ഉരൽപുരസാഹിത്യത്തിന്റെ ചുവനീങ്ങൽ തെക്കൻദിക്കിലെ അഗസ്ത്യനക്ഷത്രമായി ഈ കൃതികളിൽ

തീന്നു. വൃത്തങ്ങളുടെ വ്യത്യാസമല്ലാതെ രീതിവ്യത്യാസം പാട്ടും മണിപ്രവാളവും തമ്മിൽ ഉള്ളതു് ക്രമേണ തേഞ്ഞു മാഞ്ഞു. ഇതു ക്രമേണയാണു് സംഭവിച്ചതും. ചെറുശ്ശേരിയിൽ നിന്നു് എഴുത്തച്ഛനിലേക്കുള്ള പ്രയാണകാലത്തിനിടയ്ക്കു് രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ കൂടുതൽ കാലംകൊണ്ടാണു് ഇതു സംഭവിച്ചതും.

കൃഷ്ണഗാഥ പുരാണരീതിയിൽ ഒരു അവതാരപുരുഷനെ കീർത്തിച്ചെങ്കിൽ, ആ രീതിയുടെ ഉയർന്ന മാനദണ്ഡം അല്പം മാറ്റി വച്ചിട്ടു് കേരളനാട്ടിലെ വീരന്മാരെയും വീരാംഗനകളെയും, സാമാന്യക്കു രസിക്കുംപടി സ്തുതിക്കയാണു് വടക്കൻപാട്ടുകളിൽ ചെയ്തതു്. ഗദ്യത്തിന്റെയും പദ്യത്തിന്റെയും ഇടയ്ക്കു പാടാൻ കഴിവുള്ള രീതിയിൽ, അന്നത്തെ നാടോടിയായ ഭാഷയിൽ രചിച്ച ഈ കഥകൾ രണ്ടു വിധത്തിൽ നമുക്കു പ്രിയതരങ്ങളാണു്. ഒന്നാമതു് നാടിന്റെ മണമുള്ള ഇവ ചെറിയ മഹാകാവ്യങ്ങളാണു്. രണ്ടാമതു് ഇവ മറ്റു കവിതകളേക്കാൾ കൂടുതൽ കേൾവിക്കാരെ ഏതു കാലത്തും ആകർഷിച്ചു. വടക്കൻ പാട്ടുകൾ എന്നു പേരു പറയാറുണ്ടെങ്കിലും ഇവയിൽ നല്ലവ കേരളമെങ്ങും പ്രചരിച്ചു. വടക്കൻപാട്ടുകൾ കേൾക്കാൻ വടക്കോട്ടു പോയേ മതിയാവൂ എന്നില്ല. പാടി വാക്കുകൾക്കു് അല്പം പരിണാമം വന്നെങ്കിലും വടക്കൻപാട്ടു് തെക്കൻ നാട്ടിലും പ്രചരിച്ചു. എന്തെന്നാൽ രീതിയും ഉള്ളടക്കവും എല്ലാവരേയും ആകർഷിച്ചു. കുറച്ചു പഴയകാലം മുതൽ ഇവ പ്രചരിച്ചെങ്കിലും ഇന്നു നമുക്കു കിട്ടിയവ പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലും അതിനുശേഷവുമാണു് ഇന്നത്തെ രൂപം കൈക്കൊണ്ടതു്.

ഈ കൃതികൾ എല്ലാം ഒരു കാലത്തു് ഉണ്ടായതല്ല. ഏറ്റവും പഴക്കമുണ്ടെന്നു പറയുന്ന പുത്തൂരം വീട്ടുകാരെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടുകൾ മൂന്നു തലമുറകളെപ്പറ്റിയുള്ളതാണു്. അങ്കംപുറപ്പാടു തന്നെ ആരോ പരിഷ്കരിച്ച രൂപത്തിലാണു് ഇന്നു കാണുന്നതു്. തച്ചോളി വീട്ടുകാരുടേയും ബന്ധുക്കളുടേയും കഥയ്ക്കു് ഇത്രതന്നെ പഴക്കമില്ല. ഒതനനെപ്പറ്റി പല കഥകളും പിന്നീടും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ആ മഹാൻ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞു് അദ്ദേഹം സപ്പം കാണാത്ത പല സംഭവങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൽ ആരോപിച്ചു് പാട്ടുകൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ആലി രാജാവിന്റെ കഥകൾക്കും വലിയ പഴക്കമില്ല. അതിനാൽ ചരിത്രാംശത്തിന്റെ സത്യാവസ്ഥയെപ്പറ്റിയോ കാലത്തെപ്പറ്റിയോ ഒന്നും ശരിക്കു പറയാനും വിഷമം.

കൃഷ്ണഗാഥയെപ്പോലെ തന്നെ ഒരേ രീതിയിലാണു് ഇവയെല്ലാം രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നായികമാരെപ്പറ്റി ഒരേ വർണ്ണന തന്നെ മിക്കതിലും കാണാം. അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നല്ല ഭാഗങ്ങൾ കടം വാങ്ങിക്കുന്നതു് ചമ്പൂകാരന്മാരെക്കണ്ടു് ഇവർ പഠിച്ചോ ഇവരെക്കണ്ടു് ചമ്പൂകാരന്മാർ പഠിച്ചോ,അതോ പാഠകം പറയുന്നവരും പാട്ടുകാരും ഇവരെ രണ്ടുപേരേയും പഠിപ്പിച്ചോ എന്ന കാര്യം പറയുവാൻ വിഷമമാണു്.

എന്നാൽ ഈ ചെറിയ ഇതിഹാസങ്ങൾ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ അഭിമാനസമ്പത്താണു്. മറ്റൊരു സാഹിത്യക്കളരിയിലും ഇത്ര ആത്മാത്ഥമായ കേരളീയ ചിത്രീകരണവും, സഹൃദയന്മാരായ മാന്യന്മാർക്കു പരക്കെ രസിക്കാനുള്ള വകയും ഒരുക്കിവച്ചിട്ടുമില്ല. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ സാമാന്യക്കാരുടെ സാഹിത്യവാസനയുടെ അളവുകോലാണു് ഇതിൽ കാണുന്നതു്. ഇവയിൽ ചിലതിന്റെ കാര്യംനമുക്കു് ഒന്നു പരിശോധിക്കാം. വീരസാഹസ പ്രണയകഥകളാണു് ഇവയുടെ ഉള്ളടക്കം. എങ്കിലും കണ്വാശ്രമത്തിൽ കടന്നുചെന്ന ദുഷ്യന്തനെ വല്ലാതെ വശീകരിച്ച ശകുന്തളയെപ്പോലെ 'ഇതാണോ വടക്കൻ പാട്ടു്' എന്നു ചോദിപ്പിക്കുന്ന ചില കൃതികളുമുണ്ടു്. നമുക്കു പടിപടിയായി ഇവയിലേക്കു കടക്കാം.

ഇളംപൈതലിന്റെ കഥ

ആലുങ്കൽ വീട്ടിൽ ഉണിചന്ത്രോത്തുടെയും ഇളംപൈതലിന്റെയും കഥ ഒന്നാന്തരം ഒരു ശോകസ്ഥായിയായ നാടകത്തിനു് ഉതകുന്നതാണു്.അന്നത്തെ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ അന്ധവിശ്വാസം, തീവ്രവിശ്വാസം ഇവയിൽ നിന്നു് ഉടലെടുത്തു വളർന്നു് ഇവയിൽ തന്നെ വിലയം

പ്രാപിക്കുന്ന ആ കഥയോളം ആ കാലഘട്ടത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്ന ഒരു കൃതി കാണില്ല.(ചെമ്മീനും ഈ അനുരീക്ഷസൃഷ്ടിയിലാണ് വിജയിച്ചതു്.) ഒന്നിച്ചു് എഴുത്തുപള്ളിയിൽ പോയിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഉണ്ടായ സ്നേഹം പടിപടിയായി ഉയരുന്നു. അതിനു താഴികക്കുടം വെക്കുന്നതാണു് കിണറുകരെ വച്ചു നടക്കുന്ന സംഭവം. ബാലികബാലനാൽ തോൽപ്പിക്കപ്പെടരുതെന്നു കരുതി ഉണിച്ചന്ത്രോരുടെ പിറകെ കിണറു ചാടിക്കടന്നു് താനും ഏതു കാര്യത്തിലും മിടുക്കിയാണു് എന്നു കാണിക്കാൻ ഇളംപൈതൽ നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷെ ഈ സാഹസത്തിൽ ഒരു ബദ്ധപ്പാടു പറ്റി. ചാട്ടത്തിൽ പിഴച്ചില്ലെങ്കിലും കാതിൽ കിടന്ന ആഭരണത്തിൽ ഒന്നു കിണറ്റിൽ പോയി. ഉണിച്ചന്ത്രോർ എടുത്തു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ ഒരു കരാറോടുകൂടിയാണു് ഇതു് എടുത്തു കൊടുത്തതു്.

ഞാനൊരു പെണ്ണാകും കാലത്തിങ്കൽ—
നിങ്ങൾക്കു് ഒട്ടും മുടക്കില്ലല്ലൊ.

എഴുത്തുപള്ളിയിലെ പഠിത്തം കഴിഞ്ഞു് ഉണിച്ചന്ത്രോർ പയറു പഠിക്കാൻ തുളുനാട്ടിലേക്കു പോയി. പോകുംമുമ്പു് അയാൾ അമ്മയോടു് ഒരു കരാർചെയ്തിരുന്നു.ഇളംപൈതലിനു കെട്ടുകല്യാണം നിശ്ചയിച്ചാൽ അതു തന്നെ അറിയിക്കണം. താൻ വന്നില്ലെങ്കിൽ അമ്മ പോകണം. അമ്മയ്ക്കു് ഇതു് ആദ്യംതന്നെ ഹിതമായില്ല. അമ്മ ഈ വിവരം അറിയിച്ചുമില്ല. ക്ഷണിച്ചിട്ടു് അടിയന്തിരത്തിനു പോയില്ല.

ഉണിച്ചന്ത്രോർ പയറു പഠിച്ചു തീരും മുമ്പു് സ്വപ്നത്തിൽ വിവരംമനസ്സിലാക്കി. അമ്മയോടു് വിവരം ചോദിച്ചിട്ടും അവർ ചെയ്ത ചതി പറഞ്ഞില്ല. കാമുകൻ കാമുകിയെ കാണാൻ പുറപ്പെട്ടു. കാമുകിയുടെ മുഖത്തു നിന്നാണു് അമ്മ ചതിച്ച കാര്യം മനസ്സിലാക്കിയതു്. ഈ സമാഗമം ഭംഗിയായി വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ടു്.മുഖം വീർപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു ചെന്ന കാമുകനെ കാമുകി സ്വീകരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

ഇളംപൈതൽ വേഗം പുറത്തു വന്നു
വെറുതില ചെല്ലം കൊടുന്നു വച്ചു
'ഇരിക്കടോ ഇരിക്കടോ നിങ്ങളോടെ'
അതു താനേ കേട്ടോരുണിചന്തോരും
മിണ്ടാട്ടമില്ല, ഉരുവാട്ടമില്ല
മുറത്തു നിന്നങ്ങുലാത്തിയവൻ
അപ്പോൾ പറഞ്ഞു ഇളംപൈതലും
'എന്തു കുറ്റം എന്നിൽ ഉണ്ടെന്നാലും
ഇവിടെ ഇരിപ്പിൻ പറഞ്ഞു തരാം'

എതായാലും കാര്യം ഇളംപൈതൽ വിവരിച്ചതിനോട്ട കൂടി ഈപ്രണയ കലഹം തീർന്നു. രാത്രിയിൽ വന്നു കണ്ടു കൊള്ളാമെന്ന പുതിയ കരാറോട്ടകൂടി ഇവർ പകലെ പിരിഞ്ഞു.

തിരിച്ചുവന്നു് വീട്ടിൽ കയറിയ മകന്റെ ഭാവവും ചെയ്തികളും കൊണ്ടു് കാര്യം അമ്മ ഊഹിച്ചു. യാത്രയുടെ ക്ഷീണം കൊണ്ടു് ആഹാരത്തിനു ശേഷം ഒന്നു മയങ്ങി പ്പോയ മകന്റെ ദേഹത്തിൽ അമ്മ മയക്കുപൊടി വിതറി. അയാൾ ബോധംകെട്ടു് ഉറങ്ങി. കാമുകനെ പ്രതീക്ഷി ച്ചിരുന്നിട്ട കാണായ്കയാൽ ഇളംപൈതൽ രമണവസ തിയിലേക്കു തിരിച്ചു. ഉജ്ജയിനിയിലെ പൗരാംഗനമാക്കു സൂചിഭേദം ചെയ്യാവുന്ന ഇരുട്ടിൽപോലും മിന്നൽ വഴി കാണിച്ചു സഹായിച്ചെങ്കിൽ കൂതിരപ്പുറത്തു കാമുകനെ കാണാൻ തിരിച്ച കേരളയുവതിക്കു് പ്രകൃതിയും പ്രകൃതിയു ടെ വികൃതികളാകുന്ന പിശാചുക്കളും ഉപദ്രവികളായി. ബാല്യത്തിൽ അപകടം പറ്റിയ കിണറു വക്കിനു സമീ പം കൂടിയാണു് അവൾക്കു കടന്നു പോകേണ്ടിയിരുന്നതു്. അവിടം രാത്രിയിൽ പിശാചുക്കളുടെ ആവാസസ്ഥാനമാ യിരുന്നു. അവർ, തനിച്ചു് രാത്രിയിൽ കൂതിരപ്പുറത്തു പോകുന്ന ഈ യുവതിയെ പിടികൂടി. എതായാലും ആ പിശാചുക്കൾക്കു് അല്പം ഉള്ളലിവുണ്ടായിരുന്നു. കിണറു വക്കിൽനിന്നു് വേറൊരു കരാറു ചെയ്തു് അവൾ തൽക്കാ ലം തപ്പിപ്പിഴച്ചു. താൻ തിരിച്ചുവന്നു് സ്വമനസ്സാലെ

അവർക്കു് ഇരയായിക്കൊള്ളാം എന്നാണു് ഇളംപൈതൽ ചെയ്ത കരാറു്.

ഉണിച്ചന്തോരെ അവൾക്കു കാണാൻ സാധിച്ചു. ചും ബിച്ചിട്ടും ആലിംഗനം ചെയ്തിട്ടും അയാൾ ഉണർന്നില്ല. അവൾ വളരെനേരം അവിടെ കാത്തിരുന്നു് ഉണ്ണിച്ച ന്തോർ കരുതിവെച്ചിരുന്നവെറിലഎല്ലാംമുറുക്കിത്തുപ്പി. എന്നിട്ടും അയാൾ ഉണർന്നില്ല. ഒടുവിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്ന ഉണിച്ചന്തോരുടെ വിരലിൽ കിടന്ന മോതിരം മാറിയിട്ടു് അവൾ മടങ്ങി. തന്നെ ഭക്ഷിക്കാൻ വന്ന പിശാചുക്കൾ അവളുടെ അപേക്ഷ കൈക്കൊണ്ടു. അവളുടെ മുഖവും മോതിരക്കൈയും അവർ പഴയ കിണറുവക്കിൽ കൊണ്ടു വച്ചു. രാവിലെയായപ്പോൾ അമ്മ ഉണർവ് മരുന്നു വിതറി. ഉറങ്ങിക്കിടന്ന മകൻ ഉണർന്നു. കുതിരയുടെ കുളമ്പു പാട്ടം വെറിലമുറുക്കിത്തുപ്പിയതും കണ്ടു് അയാൾക്കു കാര്യം മനസ്സിലായി. അയാൾ കുതിരയുടെ കുളമ്പടി നോക്കിനോക്കി പഴയ കിണറുവക്കിൽഎത്തി. അപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച അയാളെ ഭ്രാന്തു പിടിപ്പിച്ചു.

ഒരു കവിയും ഇതു് ഒരു നാടകത്തിനു് ഇതിവൃത്തമാക്കിയില്ല. എങ്കിലും തീവ്രമായ വികാരത്തിന്റെ തിരത്തള്ളലും അതോടൊപ്പം ഉയരുന്ന ശോകമൂകാന്തരീക്ഷവും തമ്മിൽ യോജിച്ചുചേർന്ന ഈ കഥ ഒരു ശോകസ്ഥായിയായ നാടകത്തിനു ചേർന്ന ഇതിവൃത്തമാണു്. പടിപടിയായി പണിതുചേർത്ത ഈ പാട്ടുകഥ സൽസ്സാഹിത്യത്തിലേക്കുള്ള ഒരു ഏണിയും.

കാരുമ്പറമ്പിൽ കണ്ണന്റെ കഥ

ഗൗരവം നിറഞ്ഞതാണു് ആദ്യത്തെകഥയെങ്കിൽ ഫലിതം നിറഞ്ഞതാണു് ഇതു്. ഭ്രാന്തു പിടിപ്പിക്കുന്നതുകൂടാതെ, കഴുകിനു് ഇരയാക്കുന്നതുമായ രംഗങ്ങൾ തീയത്തി ആർച്ചയുടെ മിടുക്കുകൊണ്ടു് ഫലിതമയമായിത്തീരുകയാണു് ഇവിടെ ചെയ്യുന്നതു്; ചിരിക്കു വകയും നൽകുന്നതു്.

ഭർത്താവായ കണ്ണന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു് ആർച്ച ഇലക്കള്ളുകൊണ്ടുവരാൻപോകുന്നതു് പുതുക്കോല(കോവി

ലകം)ത്തെ ഓമനത്തമ്പുരാൻ കണ്ടു. അവളിൽ അയാൾ കാമാതുരനായി. കണ്ണനെ കദളിത്തോട്ടം കാവലിനു് അയച്ചിട്ടു് സുന്ദരികളിൽ കണ്ണുള്ള തമ്പുരാൻ കണ്ണന്റെ രണ്ടു കദളിവാഴകൾ തലകുത്തി തപംചെയ്യുന്ന കദളിത്തോട്ടം ഒരു രാത്രിയ്ക്കു സ്വന്തമാക്കി. കണ്ണനെ പറഞ്ഞയയ്ക്കാനും ആർച്ചയെ അനുഭവിക്കാനും തമ്പുരാൻ പരമാധികാരമെടുത്തു പ്രയോഗിക്കുമെന്നു് ഭയപ്പെട്ടത്തി. ആർച്ചയ്ക്കു് നല്ല ഒരു കുത്തു പട്ടും കയ്യിൽ കിടന്ന മോതിരവും സമ്മാനിക്കയും ചെയ്തു.

തമ്പുരാൻ കോലത്തു് ഇല്ലാത്തതക്കം നോക്കി ആർച്ച കണ്ണനെ ബ്രാഹ്മണവേഷംകെട്ടിച്ച കോലത്തേക്കുപറഞ്ഞയച്ചു് ചതിക്കു ചതി എന്ന രീതിയിൽ പ്രതികാരം ചെയ്തു. അതുമാത്രമല്ല ആർച്ച ചെയ്തതു്. തമ്പുരാൻ ആർച്ചയ്ക്കു നൽകിയ സമ്മാനങ്ങൾ കണ്ണൻ തമ്പുരാട്ടിക്കു് കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

പട്ടും മോതിരവും കണ്ടപ്പോൾ തമ്പുരാൻ കലിതുള്ളി ചതിച്ച കണ്ണനെ കഴുവിലേറ്റാൻ നിശ്ചയിച്ചു. കൊലച്ചോറുണ്ട കണ്ണൻ കഴുകുമരത്തിന്റെ സമീപമെത്തി. കാര്യം ബോദിക്കാൻ കാര്യസ്ഥിയായ ആർച്ചയും അവിടെ എത്തി.

കണ്ണൻ പിഴചെയ്തതിനാണു് തൂക്കിലിടുന്നതെന്നു തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞു.

ആദ്യംപിഴപ്പിച്ച തമ്പുരാനും–
പിന്നെപിഴപ്പിച്ചു കണ്ണനല്ലോ
ആദ്യത്തെ പിഴയിങ്ങു തീർത്തുതന്നാൽ–
പിന്നത്തെ പിഴഞാനും തീർത്തു തരാം

എന്നാണു് വക്കീലായിച്ചമഞ്ഞ ആർച്ച കണ്ണനുവേണ്ടി വാദിച്ചതു്. ഏതായാലും ഇങ്ങനെ കുറ്റപത്രം കൊടുക്കപ്പെട്ട തമ്പുരാൻ കണ്ണനെ കഴുകിൽ ഏറ്റിയില്ല.

ഈ രണ്ടുകഥകൾ എട്ടത്തെഴുതിയതു് പ്രത്യേക ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണു്. ഈ രണ്ടു് അതിരിൽ ഉൾപ്പെട്ട

ത്താവുന്ന പലതരം ഇതിവൃത്തങ്ങളാണ് വടക്കൻപാട്ടിലുള്ളത്. അങ്ങേഅറ്റം കരുണമായതു്; ഇങ്ങേഅറ്റം ഫലിതമയം. ഒരുസാഹിത്യാചാര്യനും വിലക്കുനീട്ടി ഈ പാട്ടുകാരുടെ നേർക്ക് അയച്ചില്ല. ഒരിടത്തുപോലും എത്തിനോക്കരുതെന്നോ ഉളിഞ്ഞുനോക്കരുതെന്നോ ഇവർക്കുതന്നിയെ വിലക്കു കല്പിച്ചിരുന്നുമില്ല. അതാണ് ഈ കാവ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഗുണവും ദോഷവും.

പുത്തൂരംവീട്ടു കഥകൾ

ബഷീറും ഉറൂബും കൂടി പ്രചരിപ്പിച്ചതും നോവലിന്റെ പടിവാതുക്കൽ എത്തിനോക്കുന്നതും ആയ തുടർക്കഥയുടെ ആദ്യത്തെ നാമ്പാണ് ഈ കഥകളിൽ കാണുന്നതു്. ഓരോ കഥയ്ക്കും തികവും മിഴിവുമുണ്ട്. പ്രത്യേകമായി നോക്കിയാലും ഒന്നിച്ചുനോക്കിയാലും ഇവയ്ക്ക് പൂർണ്ണതയും ഉണ്ട്. പുത്തൂരംവീട്ടിലെ മൂന്നു തലമുറക്കാരുടെ കഥകളടങ്ങിയ പാട്ടുകൾ എല്ലാം കൂടി ഒന്നിച്ചു ചേർത്താൽ ഒന്നാന്തരം ഒരു സാഗ (saga)—ഒരു കാലഘട്ടത്തേയോ, കാലഘട്ടങ്ങളേയോ ചിത്രീകരിക്കുന്ന മഹാകഥ—പുരാണങ്ങളുടെ ഇന്നത്തെ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പു് — ആകും. അല്ലെങ്കിൽ നാട്ടുപുരാണമാണ് ഇതു്. * കുലകൂടസ്ഥനു് പെണ്ണുകാണാൻ പോയതു മുതൽ ആരോമർ ചേകോരുടെ ദുർമ്മരണത്തിനു് മരുമകൻ പ്രതികാരം ചെയ്യുന്നതുവരെയുള്ള കഥകളാണ് ഇതിലുള്ളതു്. ആരോമർചേകോരുടെ പെങ്ങളായ (ഭദ്രകാളി) ഉണ്ണിയാർച്ചയുടെ കഥയും.

തനിക്കുതാൻ പോന്നവളായ ഉണ്ണിയാർച്ച കുഞ്ഞുകാണാൻ പോയ കഥയാണ് ഇതിൽ ഏറ്റവും നന്നു്. പുളകംകൂടാതെ ഈ കഥ വായിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. പുളപ്പുള്ള ജോനകർ തിങ്ങിയ വളർകോട്ട അങ്ങാടിമാനാഭിമാനമുള്ളവർ അന്നുകടക്കില്ലായിരുന്നു. ഏതായാലും പയറ്റു നിശ്ചയമുള്ള ഉണ്ണിയാർച്ച എലിപോലെ വീ

---

* ഈ കഥകളെല്ലാം അട്ടക്കി മയ്യനാട്ട കെ. ദാമോദരൻ 'ഈഴവരുടെ ഇതിഹാസം' എന്ന കൃതി രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ച്ചു തുള്ളുന്ന ഭർത്താവിനോടുകൂടി അവിടത്തേയ്ക്കുതന്നെ പോയി. തങ്ങളുടെ മൂപ്പനു ചേർന്ന പെണ്ണാണു് ഇവളെന്നു് ജോനകർ കരുതി. മൂപ്പുള്ള പെണ്ണാണു് ഇവളെന്നു് ഉണ്ണിയാർച്ച തെളിയിച്ചു. ആയുധം വലിച്ചെടുത്തു് ഉണ്ണിയാർച്ച അങ്കക്കലി തുള്ളി.

'ആണുപെണ്ണല്ലാത്ത കയ്യന്മാരേ–
എന്നോടു് ആശനിങ്ങൾക്കുണ്ടുതെങ്കിൽ
എന്നുടെ കയ്യും പിടിച്ചുകൊൾവിൻ–'

ഈ നിലപാടിൽ ജോനകർ അമ്പരന്നു. ഉണ്ണിയാർച്ചയെ പ്രീതിപ്പെടുത്താൻ അവർ തമ്പുരാന്റെ സഹായം തേടി.

'പുത്തൂരംവീട്ടിലെ ഉണ്ണിയാർച്ച–
അവരോടു് ആരാണ പറയുന്നതു്
ഇരുനാവുള്ളോരു പെണ്ണലാണു്"

എന്നാണു് തമ്പുരാന്റെ മറുപടി.

ഒടുവിൽ പെങ്ങളെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ ആങ്ങള തന്നെ വന്നു. ഏതായാലും സുന്ദരികളായ സ്ത്രീകൾ ഭർത്താക്കന്മാരെ കൊലയ്ക്കുകൊടുക്കുമെന്ന അപഖ്യാതിയും, ജോനകത്തെരുവിൽക്കൂടി പോകുന്നവരെ അപമാനിക്കും എന്നപതിവും അതോടെ ഉണ്ണിയാർച്ച തീർത്തു.

ഭാര്യയും ഭർത്താവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കാൾ പാവനമായിരുന്നു, കെട്ടുറപ്പുള്ളതായിരുന്നു, അന്നു് ആങ്ങളയും പെങ്ങളും തമ്മിലുള്ളസ്നേഹം. ആങ്ങളയെ രക്ഷിക്കാൻ പെങ്ങൾ ഭർത്താവുമായുള്ള ബന്ധം മുറിച്ചും പുതിയ ബന്ധം തുടങ്ങാൻ തയ്യാറായി എന്ന സൂചനയും ഇതിൽ കാണുന്നുണ്ടു്.

ലളിതമായ പ്രതിപാദനത്താൽ മധുരമധുരമാണു്, ചേവകർ പകിടകളി പഠിക്കാൻ അമ്മാവന്റെ വീട്ടിൽ പോയ കഥ. തളികകൊണ്ടു് മാറുമറച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ഉമ്പോലാർച്ചയുടെ ചിത്രം നല്ലുതുപോലെ തിളക്കമുള്ള

താണ്. അന്നത്തെ കുടുംബബന്ധത്തിനെപ്പറ്റി നല്ല അറിവുനൽകുന്ന ഈ കഥ ഒരു നിധിയാണ്.

പ്രജാപതി (പ്രതിയാരി) നാട്ടിലെ കൈമൾമാരുടെ മൂപ്പിളമത്തക്കം തീർക്കാൻ പോയകഥ (പുത്തരിയങ്കം) ഒരു മഹാകാവ്യം തന്നെയാണ്. ആരോമൽചേവകരെ മച്ചുനൻ ചന്തു ചതിച്ചുകൊല്ലുന്നതും അതിന് മരുമകനും മകനുംകൂടി പ്രതികാരംചെയ്യുന്നതും കേരളത്തിലെ വീര സാഹസകഥകളുടെ മുടിചൂടുന്ന മഹാകാവ്യമാണ്.

'ബഹുമാനം കടം കൊണ്ടാൽ കിട്ടില്ലുണ്ണീ' എന്നു ചേവകർ അനിയനോടു പറയുന്നതു സംസ്കൃതത്തെ അനുകരിച്ച കാവ്യങ്ങളും ഇവയും തമ്മിൽ തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ നമുക്കു മനസ്സിലാകും.

തച്ചോളികഥകൾ

തച്ചോളിഒതേനൻ, ചന്തു, ഒതേനന്റെ മരുമകനായ മറ്റൊരാൾ(കോമൻ) ഇങ്ങനെ പലരുടേയും പലതരത്തിലുള്ള കഥകളാണ് ഇത്തരം വടക്കൻ പാട്ടുകളിൽ ഉള്ളതു * ഇവയിൽ പലതും അർദ്ധസത്യങ്ങൾ അടങ്ങിയതാണ്. എന്തെന്നാൽ ഒതേനനെപ്പറ്റി പറയുന്ന കഥകൾ എല്ലാം തന്നെ ഒതേനന്റെ ജീവിതംകൊണ്ട് സാധിക്കുന്നതല്ല. ഏതായാലും ഒതേനൻ ചരിത്രപുരുഷനായിരുന്നു. 16–ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് ഒതേനൻ ജീവിച്ചിരുന്നതു. ഒതേനന്റെ മാതാവായ ഉപ്പാട്ടിയെ ചീനംവീട്ടിൽ വാഴുന്നവർ സംബന്ധം ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പ് മറ്റൊരു ബന്ധത്തിൽനിന്ന് ആ സ്ത്രീക്ക് ഒരു സന്താനം ഉണ്ടായതാണ് ഒതേനന്റെ ജേഷ്ഠനായ കോമക്കുറുപ്പ്. വടകര റെയിൽവേസ്റ്റേഷനു സമീപത്തായിരുന്നതത്രെ ഒതേനന്റെ തറവാട്ട്. വടക്കൻകേരളത്തിൽ വീരാധിവീരനായി സ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രനായിക്കഴിഞ്ഞ ഒതേനന്റെയും ബന്ധുക്കളുടെയും കഥകൾ വായിക്കേണ്ടവയാണ്.

---

* കടത്തനാട്ട മാധവിഅമ്മ ഒതേനന്റെ ഒരു ജീവചരിത്രം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

'പരിചയുള്ളിൽ പൊലിമയൊതുക്കി
പരിപന്ഥികളെ പമ്പരമാക്കി
കളരിക്കുള്ളൊരു വിരുതും കൊട്ടി
തലചാച്ചോർക്കൊരു താങ്ങായെന്നും
വിളികൊണ്ടീടും തച്ചോളിത്തറ
മറപോൽ കാത്തുപുലർത്തിയ വന്യ'

നമ്മുടെ അഭിമാനത്തിനു വക നൽകുന്നതാണു്.

മറുപാട്ടുകൾ

ഈ രണ്ടു വൃത്തങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാതെ ഈ കാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന പല പാട്ടുകളും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭാഷയുടെ അനർഘസമ്പത്തായി കരുതപ്പെടുന്ന ചമ്പു പ്രസ്ഥാനത്തിലും കഥകളി പ്രസ്ഥാനത്തിലും ഉള്ളതിൽ കൂടുതൽ സമ്പത്തു് ഈ ശാഖയിലുണ്ടു്. ചമ്പുക്കൾ 'ആട്ടക്കഥകൾ' ഇവയിൽ ഏറ്റവും നല്ലതും ഏറ്റവും മോശവും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ ഇതുപോലെ ഉച്ചനീചാവസ്ഥ ഇവയ്ക്കില്ല.

ഇവയെപ്പറ്റി ഉള്ളൂർ പറഞ്ഞതിൽ കൂടുതൽ നല്ല വാചകങ്ങൾ എനിക്കു പറയാനില്ലാത്തതിനാൽ ഞാൻ അവയെ ഇവിടെ പകർത്തുന്നു.

'രസഗ്രഹണമായ വർണ്ണനാവൈവിധ്യം എല്ലാപാട്ടുകളിലും സമൃദ്ധമായിട്ടുണ്ടു്. മൊത്തത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ പടക്കൻപാട്ടുകൾക്കുള്ള വശീകരണശക്തി അസാമാന്യമാണു് എന്നു് ഏതു ഭാവുകനും സമ്മതിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. പുരാണേതിഹാസകഥകളെത്തന്നെ തിരിച്ചും മറിച്ചും കൂട്ടിയും കുറച്ചും വർണ്ണിക്കുന്ന കൃതികളെ നീക്കിയാൽ അധികമൊന്നും അവശേഷിക്കാത്ത ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ഇത്രയും പാട്ടുകൾ അമൂല്യരത്നങ്ങളാണു് എന്നുള്ളതും അനപലപനീയമായ പരമാർത്ഥമാണു്.'

ഒരു കാര്യം ഒന്നുകൂടി പറയണം. ഇവ വെറും നാടോടിപ്പാട്ടുകളാക്കി തരം താഴ്ത്തി Ballad എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സമതവഹിക്കുന്നവയായി സങ്കല്പിക്കുന്നതു് പരമാബദ്ധമാണു്. പുത്തരംവീടിനെ കേന്ദ്രമാക്കിയ കഥകൾ അടുക്കി ശരിയാക്കിയാൽ കൃഷ്ണഗാഥ

യെപ്പോലെ മറെറാരു മഹാകാവ്യമാകും. തച്ചോളിപ്പാ ട്ടുകളുടെ അവസ്ഥയും ഇതുതന്നെ. സാമാന്യജനങ്ങളെ സമീപിച്ചൊഴുകിയ സാഹിത്യസരിത്തിന്റെ സ്വഭാവം കൃഷ്ണഗാഥയെക്കാൾ കൂടുതൽ ഇവയ്ക്കുണ്ട്. കാവ്യഗുണ ത്തിന്റെ കുറവു് ഇതു തിർക്കുകയും ചെയ്യും.

നാട്ടിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന രീതിയിൽ ഗൗരവത്തിനു് ഗൗരവവും, ശോകത്തിനു് ശോകവും, വിനോദത്തിനു് വിനോദവും പ്രയോഗിച്ചു് കവിതയും വികടകവിതയും രചിച്ച ഈ കൃതികളുടെ കർത്താക്കന്മാരാണു് ചെറുശ്ശേ രിക്കു ശേഷം കുഞ്ചൻവരെ കാവ്യസരിത്തിന്റെ മലയാള വിഭാഗത്തെ രക്ഷിച്ചതു്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ കേരളീ യത കുഞ്ചൻ പഠിച്ചതു് ഈ കളരിയിലും, പയററിയതു് ഇവരുടെ മുറയൊന്നു പരിഷ്ക്കരിച്ചുമാണു്.

ഇവയുടെ പ്രസാധനം

ഇവയിൽ 32 പാട്ടുകൾ പണ്ടേ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതാണു്. ചേലനാട്ടു് അച്ചുതമേനോൻ ഇവയെപ്പററി പഠിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിനു് സാഹിത്യത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ടാക്കിക്കൊടു ത്തു. മാകപിൻസായിപ്പു് ശേഖരിച്ച സമ്പത്തു മുഴുവൻ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഏതായാലും മൂന്നു ഭാഗമായി മദ്രാസ് യൂണിവേഴ്സിററി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ പാട്ടുകൾ ശരിയായി പഠിക്കേണ്ടവയാണു്. ഇവയും പുസ്തകശാ ലക്കാർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പാട്ടുകളുംകൂടിക്കൂട്ടിയാൽ ചമ്പു ക്കളേക്കാൾ കനമുള്ള സമ്പത്തു് നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെ ന്നു് അഭിമാനിക്കാം. ഇവയെ മലയാളത്തിലെ പഞ്ചമ വേദമാക്കി പുകഴ്ത്തിയ വള്ളത്തോൾ കാവ്യത്തിന്റെ കിടപ്പു് ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

തമിഴു് ചുവയുള്ള ചില തെക്കൻപാട്ടുകളും ഈ രീ തിയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ പ്രധാനം ഇരവിക്കുട്ടിപ്പി ള്ളയുടെ പാട്ടാണു്. അതിനെപ്പററി മുമ്പു് സൂചിപ്പിച്ചു. ചെങ്ങന്നൂരാതി, ഇടനാടൻ തുടങ്ങിയ വീരന്മാരെപ്പററി യുള്ള പാട്ടുകളും പലകാലത്തായി ഉണ്ടായവ, ഇതിൽ ചേർക്കാം.

സംസ്കൃതശാഖ

ജീർണ്ണിച്ച ഒരു ശാഖയും വളരുന്ന ഒരു ശാഖയും ഒരുമിച്ച് സാഹിത്യത്തിൽ പലപ്പോഴും കാണും. എന്നാൽ ജീർണ്ണത മാറാൻ ഉള്ള ശ്രമവും ഉണ്ടാകും. അങ്ങനെയുള്ള ശ്രമം ലീലാതിലകത്തിനുശേഷവും കൃഷ്ണഗാഥയുടെ പുറപ്പാടിനുതൊട്ടും ഉണ്ടായി. അങ്ങനെയാണ് നല്ല ചമ്പുക്കളും മണിപ്രവാളകാവ്യങ്ങളും ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു കടന്നുവന്നതു്.

കൃഷ്ണഗാഥയും വടക്കൻപാട്ടുകളും ഒന്നിച്ചുകൂട്ടിപ്പറയാൻ വലിയ വിഷമമില്ല. എന്നാൽ ചമ്പുക്കളെ ഇവയുമായി കൂട്ടിത്തൊട്ടവിക്കാൻ വിഷമമുണ്ട്. അതിനു പ്രധാന കാരണം ചമ്പൂകാരന്മാരുടെ കാവ്യമാനദണ്ഡം ഒന്നു വേറെയായിരുന്നു എന്നതുതന്നെ. സംസ്കൃത മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ രീതിയാണ് ഇവർ സ്വീകരിച്ചതു്. എന്നാൽ മലയാളികളാണെന്നും തങ്ങൾ ജീവിച്ചിരുന്നതു് കേരളത്തിലാണെന്നും ഇവർ മറന്നില്ല. ആ കാര്യമാണ് ഇവരെ മലയാളത്തോടു ബന്ധിച്ചതു്. വിനോദത്തിൽനിന്നു വിചാരശൈലിയിലേക്കു കടന്ന കാലത്തെ പരിവർത്തന ദശയിലുള്ള രണ്ടു സന്ദേശകാവ്യങ്ങളെപ്പറ്റി മുമ്പു പറഞ്ഞു. പരിവർത്തനം വന്നു എന്നു് അറിയാതെ ജീവിച്ചവർ രചിച്ച കൃതികളെപ്പറ്റിയും വിവരിച്ചു. ഇനിയും പരിവർത്തനം വന്ന ചമ്പുക്കളെപ്പറ്റി അല്പം പറയാം.

ഭാഷാചമ്പുക്കൾ

ദുർഗ്ഗാ കടാക്ഷാമൃതധാരയേറ്റു
മനംനനഞ്ഞോരു പുനത്തിൽനിന്നും
വിളഞ്ഞു നവ്യാശയരത്നധാന്യ–
സമൃദ്ധചമ്പൂമയ ശാലിജാലം.

ഭാഷാചമ്പുക്കളെപ്പറ്റി രണ്ടു വിധമായ അഭിപ്രായം പ്രചരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഋതുക്കളിൽ വസന്തത്തിനുള്ള സ്ഥാനം മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ചമ്പുക്കൾക്കുണ്ടു്. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഇങ്ങിനിവരാത്തവിധം അസ്തമിച്ച ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായതാണ് ഇവ. കേരളത്തി

ലെ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ട താണ് ചമ്പുക്കൾ.*

ക്ലേശം എന്താണ് എന്ന് അറിയാൻ സാധിക്കാതെ ജീവിച്ച ഒരു ജനതയുടെ ആവശ്യത്തിനും വിനോദത്തിനും രചിച്ചവയാണ് ഇവ. പ്രഭുക്കന്മാർക്കല്ലാതെ സാമാന്യർക്ക് ഇവ രസിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. സാമാന്യജനങ്ങളുമായി ആശയത്തിലോ ഭാഷയിലോ ഇവർക്കു സമ്പർക്കം പുലർത്താൻ സാധിക്കയില്ല. ഒരു കാലഘട്ടത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന കവിത തന്നെ ആയിട്ടില്ല ഇവ. പ്രത്യേക ഒരു തരക്കാരുടെ വിചിത്രസാഹിത്യമാണ്.

വാസ്തവം ഇതിനുരണ്ടിനും ഇടയിലാണ്. കാവ്യഗുണംകൊണ്ടും ഭാഷാശൈലികൊണ്ടും ചെറുശ്ശേരി നമുക്ക് ആരാധ്യനാണ്. പിൽക്കാലത്തെ മലയാളഭാഷയുടെ രീതി നിർമ്മിച്ചുകൊടുത്തതുകൊണ്ട് എഴുത്തച്ഛൻ മലയാളത്തിന്റെ 'മഹോപകാരി'യായി. മലയാളശൈലിയെ ആശയത്തിലും ഭാഷയിലും കലർത്തിയതുകൊണ്ട് കുഞ്ചൻ ഏതു കാലത്തും ആരാധ്യനുമായി. ഈ മൂന്നു പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും തമ്മിൽ തൊട്ടുത്തു ബന്ധിപ്പിക്കുവാൻ ഇവർ അറിയാതെ കാരണക്കാരുമായി.

ഒരു ഉദാഹരണംകൊണ്ട് ഇതു വ്യക്തമാക്കാം.

എല്ലാ കാലത്തെയും കവിയായ വാല്മീകി വർണ്ണിക്കുന്ന സുന്ദരകാണ്ഡത്തിലെ ഒരു ഘട്ടം ഉപജീവിച്ച് രാമായണ ചമ്പൂകാരൻ കാണിക്കുന്ന പൊടിക്കൈനോക്കുക. രാവണന്റെ പ്രണയപ്രാർത്ഥന സീത നിരസിച്ചു. രാവണൻ ഇതുകൊണ്ടു നശിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞു. മാലയെക്കാൾ രാവണന്റെ വെട്ടാണ് തനിക്കിഷ്ടമെന്നും സീത എടുത്തു പറഞ്ഞു. രാവണൻ വാളെടുത്ത് സീതയെ വെട്ടാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ഒളിവിൽനിന്ന മണ്ഡോദരി പെട്ടെന്ന് രാവണന്റെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട. ചന്ദ്ര

*പി. ശങ്കരൻ നമ്പിയാർ, ഉള്ളൂർ, വടക്കുംകൂർ ഇവർ സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളിൽ ചെയ്ത പ്രതിപാദനം നോക്കുക.

ഹാസത്തിൽ കടന്നുപിടിച്ചു.*

എന്നെപൊണ്ണാ പിരാന്താ പെണ്ണുപെണ വെറുതെ
ചീനിപോലെ തടച്ചി–
ക്കന്യാരത്നം കൊതിച്ചിട്ടടനയിർ കളയും
മാറുതാനെ തുനിഞ്ഞായ്
എന്നങ്ങാഭാഷ്യമേന്തേലിരുപതു കവിള–
ത്തും കൂച്ചാവതെല്ലാ–
മന്നേരംകൊണ്ടുപോയാൾ മണിയറയിൽ വെളി
ച്ചത്തുനിന്നാകലാംഗി.

ഏതായാലും ആയിരം താലിപ്പെണ്ണുങ്ങളുടെ മുന്നിൽ വച്ച് രാക്ഷസചക്രവത്തിയായ രാവണനെ ചക്രവത്തിനി ഇങ്ങനെ അവമാനിക്കയുമില്ല. വാല്മീകി മണ്ഡോദരിയെ ഇവിടെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നേയില്ല. ധന്യമാലിനി എന്ന രാക്ഷസിയാണ് വന്നു

കെട്ടിപ്പിടിച്ചുചൊന്നാള–ദ്ദശകണ്ഠനൊടിങ്ങനെ
കല്പിച്ചു കളിയാടിക്കൊൾ–കെന്നോടെത്താശ
രേശ്വര
... ...
എന്നോതി രാക്ഷസിപിടി–ച്ചെഴനേൽപ്പിക്കയാൽ
ബലി
മടങ്ങിനാർ ചിരിച്ചും കൊ–ണ്ടക്കാറിനൊത്തനിശാ
ചരൻ...

എന്നു് രംഗം മൂടിക്കുന്നു.

എഴുത്തച്ഛനാകട്ടെ മണ്ഡോദരിയെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ടു്.

---

*ആശ്ചര്യചൂഡാമണി അനുസരിച്ചാണു് ചമ്പുവിലെ ഇവിടത്തെ പ്രതിപാദനം. 'കണം കൂളിർ നിശാചരി പിടിപ്പെട്ടാൾ' എന്നു രാമചരിത കർത്താവു്. 'അതീവ മനോഹരിയായൊരു രാക്ഷസി' രാവണനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി എന്നാണു് രാമപുണിക്കർ പറയുന്നതു്. 'ഇവളുടെ ഭർത്താവായ രാമനു അവിടത്തെ വാളിനു് ഇരയാവാനില്ല. പിന്നെയുണ്ടോ ഇവൾ' എന്നാണു് ആശ്ചര്യചൂഡാമണിയിൽ.

അതിചപല കരട്ടവികരാളം കരവാള-
മാശു ഭൂപുത്രിയെ കൊല്ലുവാനോങ്ങിനാൻ
അതുപൊഴതിലതികരുണയൊട്ട മയതനുജയു-
മാത്മഭർത്താരം പിടിച്ചടക്കീടിനാൾ
ഒഴികൊഴിക ദശവദനശുണമമവചോഭവാ-
നൊല്ലാത്തകാര്യമോരാശ്ലമൂഢപ്രഭോ
ദുരിതമിതിലധികമിഹനഹിനഹിസുദുർമ്മതേ
ദുഷ്ക്കീർത്തി ചേരുമോ വീര്യപുംസാംവിഭോ
സുരദനുജദിതിജട്ടജഗാച്സരോഗന്ധവ്വ-
സുന്ദരീവർഗ്ഗം നിനക്കു വശഗതം...'
ദശമുഖനുമധികജളനാശു മണ്ഡോദരീ-
ദാക്ഷിണ്യവാക്കുകൾ കേട്ടസലജ്ജനായ്...

കാലം, സ്ഥലം, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവം ഇവ ഓർക്കാതെ ഒന്നു ചിരിക്കാൻ വക കരുതിയുള്ള പ്രതിപാദനമേ ചമ്പുവിലുള്ളൂ. ഈ അലങ്കാരം പിടിയും തന്നെ എഴുത്തച്ഛനും പിടികൂടി. 'മൂഢപ്രഭോ, സുദുർമ്മതേ..... സലജ്ജനായ്' എന്നതു് ഇതിന്റെ സംഗ്രഹവുമാണു്. പക്ഷെ അന്തസ്സുണ്ടെന്നു മാത്രം എഴുത്തച്ഛൻ രാമായണചമ്പു ഓർത്തുംകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ഇവിടം വർണ്ണിക്കുന്നതും.

കഥ വിവരിക്കാൻ ഉപകരിക്കത്തക്കവിധം രചിച്ച ചമ്പുവിൽ ഒരു രസം വരുത്തണം എന്നു മാത്രമേ ചമ്പൂകാരൻ വിചാരിച്ചിരുന്നുള്ളോ? അതുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയോ? ഇതിനു മറുപടി ഇവ പഠിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു മനസ്സിലാകും.

മേൽപ്പുത്തൂരിന്റെ പ്രബന്ധങ്ങൾക്കു പ്രചാരം വന്നതുകൊണ്ടാണു് ഇവയെ ചാക്യാന്മാർ ഉപയോഗിക്കാതായതു് എന്നു പറയുന്നുണ്ടു്. നമ്പ്യാരന്മാരും മറ്റുള്ളവരും പ്രബന്ധം പറയുവാൻ ഇവയെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നതിനു് തെളിവാണു് പല പ്രബന്ധങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ കടന്നുകൂടിയ മണിപ്രവാളശ്ലോകങ്ങളും സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളും. സന്ദർഭത്തിനു കൂട്ടുതൽ പ്രയോജനമായി ഉപയോഗിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ പാഠകം പായു

വാൻ ഉപയോഗിച്ചവർ കടത്തിവിട്ടതായിരിക്കണം ഇത്തരം ശ്ലോകങ്ങൾ. ഇത്തരം ശ്ലോകങ്ങൾഒരുപോലെ പലതിലും കാണുന്നതുകൊണ്ട് എല്ലാം ഒരു കവിയുടെതാണ് എന്ന് ഉറപ്പിച്ചുപറയുവാൻ സാധിക്കാത്തവിധം ഈ ഉദ്ധാരണം ഒരു വിലങ്ങുതടിയുമാണ്.

ചമ്പുസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വരൂപം

ലീലാതിലകത്തിന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പു മുതൽ കേരളവർമ്മയുടെ കാലംവരെയും മിക്കവാറും ഇടവിടാതെയും, പിന്നിട്ട് അല്പാല്പമായും പോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഈ ശാഖയിൽ മുന്നൂറിൽചിലചാനം കൃതികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.ദേവന്മാരോടു ബന്ധമില്ലാത്ത ആദ്യകാല ചമ്പുക്കളെയും അവയുടെ അനന്തരാവകാശികളേയും പറഞ്ഞി മുൻപു പറഞ്ഞു. ശിഷ്ടമുള്ളവയിൽ ഗുണംകൂടിയവയും ആദ്യകാലത്തു് ഉണ്ടായവയുമാണ് രുക്മിണീ സ്വയംവരം, കാമദഹനം, പാരിജാതാപഹരണം എന്ന മൂന്നും. ഇരുപതുഭാഗമുള്ള രാമായണ ചമ്പുവും രണ്ടു ഭാഗമുള്ള നൈഷധം ചമ്പുവും ഗുണംകൊണ്ട് ഒന്നാംകിടയിൽ നിൽക്കും. ഭാഗവതം, ശൈവകഥകൾ, ഭാരതം, ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ നിർമ്മിതിയെ സംബന്ധിച്ചവ എന്ന രീതിയിൽ പലതുമുണ്ട്. ഇവയിൽ രാമജ്ജുനീയം, നാരായണീയം, ബകവധം, പാഞ്ചാലീസ്വയംവരം ഇവ രണ്ടാംതരത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടത്താം.

ഒരുവിധം കഥപറഞ്ഞ് ഒപ്പിക്കണമെന്നല്ലാതെ മണിപ്രവാളം ഉത്തമരീതിയിൽ പെരുമാറണമെന്നു് ഇവരിൽ ആർക്കുംതന്നെ ശ്രദ്ധയില്ലായിരുന്നു. മഹാകാവ്യകർത്താക്കന്മാരെയും സംസ്കൃതത്തിലെ ഗദ്യകാരന്മാരെയും നാണിപ്പിക്കാൻ തങ്ങളാൽ കഴിയുമെന്നും അങ്ങനെയാണു് കേരള സാഹിത്യത്തെ പോഷിപ്പിക്കേണ്ടതു് എന്നും ഒരു തെറ്റായ ധാരണ ഇവർക്കു വന്നുകൂടി. എന്നാൽ ഗദ്യഭാഗങ്ങളിൽ ചിലയിടത്തു് തങ്ങൾ കേരളീയരാണെന്നു മറന്നുമില്ല. ഇങ്ങനെ 'ഇല്ലത്തുനിന്നു് ഇറങ്ങി, അമ്മാത്തു് എത്തിയുമില്ല' എന്ന വിധത്തിൽ സംസ്കൃതമാകുന്ന ചില്ലിക്കൊമ്പിലോ മലയാള

മാകുന്ന ശാഖിയിലോ പിടിക്കാനുള്ള ഉൗഞ്ഞാലാട്ടം മാറി മാറി ആത്മാത്ഥതയോട്ടം കൂടാതെയും ഇവർ നടത്തുന്നുണ്ട്. നാല്പ നൂറാണ്ടോളം വച്ചുവാഴിച്ച ഈ ശാഖയിൽ കാവ്യഗുണം മാത്രം നോക്കിയാൽ നല്ല സമ്പത്ത് ഉണ്ടെന്നും. രാമായണ ചമ്പൂകാരനോളം കാവ്യഗുണം മനസ്സിലാക്കിയ മഹാകവി കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ട ഘട്ടങ്ങൾ അതിലുണ്ട്. പക്ഷെ കേരള സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റിയോ കേരളീയരെപ്പറ്റിയോ അദ്ദേഹം അധികം ഓർക്കാറില്ല.

രുക്മിണീസ്വയംവരം

നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള പഴയ ചമ്പുക്കളിൽ പുരാണകഥയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഒന്നാണിതു്. ആദ്യഭാഗം കിട്ടിയിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഇതിന്റെ തുടക്കം ചമ്പുക്കളിൽ കാണുന്ന അഞ്ചു വിധത്തിൽ ഏതിൽ ഉൾപ്പെട്ടതെന്നു പറയാൻ വിഷമംതന്നെ*, സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലും ഗുരുലഘുക്കൾ ശരിയായി പാലിക്കണം എന്ന നിർബന്ധം വരുംമുമ്പു് എഴുതിയതാവണം ഇതു്. എന്നാലും പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞല്ല ഈ കൃതി എഴുതിയതു്, എന്നുപറയാം. സാമാന്യം വലിയ ഒരു കൃതിയാണു് ഇതു്. പുരാണകഥയിൽനിന്നു് ഒരു വ്യത്യാസം ഇതിനുണ്ടു്. രുക്മിണി തോഴനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെയാണു് കൃഷ്ണന്റെ സമീപം അയയ്ക്കുന്നതു്. ദ്വാരകയിലെ കാഴ്ച കണ്ടു് താമസിക്കരുതു്, സംശയിക്കാതെ കൃഷ്ണന്റെ മുന്നിൽ ചെല്ലണം, എന്നു പറയുന്നുണ്ടു്.

---

* 1 സുഹൃത്തിനെ കണ്ടപ്പോഴുള്ള സന്തോഷം കഥയുടെ ഭാഗവുമായി ബന്ധിച്ചു പറയുക

2 സാമാന്യതത്വത്തെ ഉദാഹരിച്ചു കഥാതന്തുവോടു് തുലനം ചെയ്യുക

3 കൂട്ടുകാരനോടു് കഥകേൾക്കാൻ പറയുക

4 ആശീർവാദത്തിലോ നമസ്കാരത്തിലോ കഥാതന്തുവെ ഘടിപ്പിക്കുക

5 അർത്ഥാന്തരന്യാസമായി പ്രസ്തുതകഥയെ പ്രതിപാദിക്കുക. (നാടകത്തിന്റെ നാന്ദിയുടെ ഭാഗമായ ഇതിനുണ്ടു്-കൂടുതൽ വിവരത്തിനു് ഉദ്യാനപ്രവേശം ചമ്പുവിന്റെ വ്യാഖ്യാനം നോക്കുക.)

ഇന്നത്തെ വായനക്കാർക്കും വിഷമംകൂടാതെ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാം എന്നു് ഒരു ഗുണവും ഇതിനുണ്ടു്. വ്യാകരണപാണ്ഡിത്യമോ സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യമോ കാണിക്കാൻ ഒരു അയക്കോലാക്കണം എന്ന ഉദ്ദേശവും കവിക്കില്ലായിരുന്നു. കോണും മുഴങ്ങും കൂടാതെ കഥ നേരേ പറയാനാണു് ശ്രമിക്കുന്നതു്.

രുക്മിണി കൃഷ്ണനോടു് ബ്രാഹ്മണൻവശം അറിയിക്കുന്ന സന്ദേശം ഇതാണു്

മറ്റാരുമില്ല ശരണം മമ ദീനബന്ധോ
വറ്റാതെഴിൻറ കരുണാമയതോയസിന്ധോ
ചുറ്റത്തിൽ വന്നുദയിതാം മമകൊണ്ടുപോമാം
പറ്റും രമാം ഭഗവതീം ഹരിയെൻറപോലെ

ഇതു മണിപ്രവാളമല്ലെന്നും മധുരമല്ലെന്നും ആരും പറയുകയില്ല.

പ്രായം കൂടിയ ഒരു ദാസി രുക്മിണിയെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുന്നതു് നോക്കുക

തണ്ടിക്കുംപോലവനുടെവരവിതു—
വാതിക്കുമ്പോലവനോനിന്നേ
കേട്ടാപ്പിന്നെ കണ്ണടയാപോൽ—
ദുഃഖിക്കേണ്ടാമകളേനീതാൻ

ശിശുപാലനും രുക്മിണിയും തമ്മിലുള്ള ആകൃതിവ്യത്യാസവും ഈ വൃദ്ധ വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക

ശിശുപാലൻപോൽ കാന്തൻ മകളേ—
വളകളവന്നക്കൈനിറയുംപോൽ
ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സുള്ളൂപോൽ—
കണ്ടാലൊരു തടിയൻപോലവനോ
നീയൊട്ടേറെമെലിഞ്ഞചമഞ്ഞു—

രുക്മിണിയെ പിന്നെയും സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുന്നതും നോക്കുക

+ ഈ ഘട്ടവിഭാഗം നൈഷധത്തിലെ പോലെ ഇതിൽ ഇല്ല.

1 + വിവാഹം—2 + നിന്നെ അവൻ കൈക്കലാക്കും

കണ്ണീർകൊണ്ടു കുളിക്കേണ്ട നീ—
യവനെ മനസ്സിലിണങ്ങീല്ലായോ
അച്ചരനെറ നിനവാർക്കറിയാവൂ—
ആങ്ങളയത്രെ കാര്യക്കാരൻ
എന്തിനു കണ്ടിതു പൊട്ടപ്പെരുമാൾ—
നിന്നെയവന്നു കൊട്ടപ്പാൻ ചൊല്ലി

രുക്മിണി കൃഷ്ണനെ കാണുന്നിടം

ബദ്ധാമോദം ചമൂനാമരികിലരികിൽ നിൻറഗ്രജം—
സീരപാണീം
മദ്ധ്യേലാളിച്ചുലാളിച്ചുപചിതരസമന്യോന്യമാഭാ—
ഷമാണ
ഹ്ലാകാരേണപാണിഗ്രഹണമഴകുതായ്ച്ചെയ്വ—
തിന്നാഗതം സാ
മുഗ്ദ്ധാക്ഷീതത്രകണ്ടാളഹിതജന—
വാളീദവംയാദവം തം.

പദ്യമാകുന്ന മോരും ഗദ്യമാകുന്ന മുതിരയും എന്ന നില യല്ല ഇതിൽ കാണുന്നതു്.

പാരിജാതഹരണം

ഈ ചമ്പുവും പതിനഞ്ചാം നൂറാണ്ടിൽ നിർമ്മിച്ചതായിരിക്കണം. ഭാഷാചമ്പുക്കളുടെ ഗുണവും ദോഷവും എല്ലാം ഇതിൽ ഉണ്ടു്. ഗുണമുള്ള വിഭവമെല്ലാം അട്ടക്കളയിൽ എത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വെപ്പുകാരനും മോശമല്ല. എന്നാൽ വേണ്ടതു് വേണ്ടപ്പോൾ ചേർക്കാതെ പാകപ്പിഴയും പാത്രപാകത്തിനെറ കുഴപ്പവും ഇതിലുണ്ടു്. ഈ കൃതി രചിച്ചതു് ഒരു തറക്കൽ വാരിയരാണന്നു് ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു് മനസ്സിലാക്കാം എന്നു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നു. ആ ശ്ലോകം, അച്ചടിച്ച പുസ്തകത്തിലില്ല. ഒരു ബ്രാഹ്മണനാണെന്നു് കൊളത്തേരി പറയുന്നു. ഏതായാലും പൂണൂലുള്ള ആളായാലും ഇല്ലാത്ത ആളായാലും അന്നത്തെ നാലു ജാതികൾക്കും വെളിയിൽ വർത്തിച്ചവരുടെ അസംസ്കൃതമായ ആശയങ്ങൾ ഇതിനെറ

രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ ധാരാളമുണ്ട്. പണ്ടത്തെ ചില കൃതികളിൽ തെരുവിലെ ഭാഷ ഉൾപ്പെട്ടുത്തുമായിരുന്നു. കൃഷ്ണഗാഥയിൽ അല്പം ബന്ധുത്വമുള്ള പെണ്ണുങ്ങൾ 'പേ'പറയുന്നതും 'കൂ'പറയുന്നതും 'വാ'പറയുന്നതും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്—ഇന്ദ്രാണിയും സത്യഭാമയും തമ്മിൽ ഉള്ള സംഭാഷണത്തിൽ ഇതു് ശരിക്കു് വിവരിക്കുന്നുമുണ്ടു്.

നരകാസുരവധം ഒന്നാം ഭാഗമായും പാരിജാതാപഹരണം രണ്ടാം ഭാഗമായും വർണ്ണിക്കുന്ന ഈ കൃതിയിൽ ആദ്യത്തെ ഭാഗത്തിൽ ഈ കുഴപ്പം ഒന്നുമില്ല. തൊണ്ണൂറാറു പദ്യങ്ങൾ, രണ്ടു ഗദ്യങ്ങൾ, ഒരു ദണ്ഡകം ഇത്രമാത്രമേ ഈ കൃതിയിലുള്ളു. ഇതിൽതന്നെ ആറു ശ്ലോകങ്ങൾ മാഘത്തിലുള്ളതാണു്. സംസ്കൃതത്തിലെഴുതിയ ഗദ്യം, മാഘം അഞ്ചാം സർഗ്ഗം അനുകരിച്ചാണു് എഴുതിയിട്ടുള്ളതും. പിന്നെ പതിനേഴു സംസ്കൃത ശ്ലോകങ്ങൾ വേറെയും ഉണ്ടു്. ഇങ്ങനെ മണിപ്രവാളത്തിൽ എഴുപത്തിമൂന്നു ശ്ലോകങ്ങൾ, ഒരു ഗദ്യം, ഒരു ദണ്ഡകം ഇത്രയേ ഉള്ളു. നാടകത്തിലെ നാന്ദിയെ ഓർമ്മിക്കത്തക്കവിധം കഥാസൂചനയുള്ള വന്ദന ശ്ലോകം കൊണ്ടാണു് കാവ്യം തുടങ്ങുന്നതു്. ദ്വാരകാവർണ്ണനം, ശ്ലോകങ്ങളും ഗദ്യവും കൊണ്ടാണു് തീർക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ വാനോർപുരിയെ മുറിമാടമ്പിയാക്കിയ ദ്വാരകയിൽ കൃഷ്ണനും സത്യഭാമയും വസിക്കുന്നതും, ഇവർ ഒന്നിച്ചുപോയി നരകനെ വധിച്ചതും, ഇന്ദ്രനെ മുറിമാടമ്പിയാക്കി പാരിജാതം ഹരിച്ചതുമാണു് കഥ. ഏതായാലും കവി വർണ്ണിക്കുന്നതുപോലെ സത്യഭാമയെപ്പറ്റിയുണ്ടായ അനുരാഗപ്രക്ഷോഭവും മറ്റു പ്രക്ഷോഭങ്ങളും ആണു് കഥാവസ്തു. ഇന്ദ്രൻ ചെന്നു് അപേക്ഷിക്കയാൽ കൃഷ്ണനും സത്യഭാമയും കൂടി ഗരുഡന്റെ പുറത്തു കയറി പുറപ്പെട്ടു.

ദിക്കുലത്തെ കുലുക്കും പടി കൊടിയ ചിറകടിക്കാറു
ചെന്നേറുവന്യാ—
വൃക്ഷവ്രാതംമുറിഞ്ഞും മലപലവുമറിഞ്ഞും കളിക്കും—
പ്രകാരം

ഉഗ്രാടോപേന ചഞ്ചൂപുടഝടഝടിതം കൊണ്ട
ഹീനാംഭയംചേ–
ത്തഗ്രേചെന്നും വണങ്ങി ഖഗപതി 'ജയതു' 'സ്വാമി'–
യെന്നംബുജാക്ഷം.

എന്നു് ഗരുഡന്റെ വർണ്ണനയും കൃഷ്ണന്റെ ആയുധങ്ങളുടെ വർണ്ണനവും ചേന്ന കോലാഹലത്തോടുകൂടി ഈ കാവ്യത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ രീതി ഭാസനേറെതാണു് എന്നു പറയുന്ന ദൂതവാക്യത്തിലും കാണുന്നുണ്ടു്. ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലും ഉള്ള യുദ്ധവർണ്ണനപൊടിപ്പനായിട്ടുമുണ്ടു്. ഭാമയും നരകനും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കണം. കൃഷ്ണൻ മോഹിച്ചുവീണപ്പോൾ—

ഗദ്യം

കുലചിലയുംചിലകൂരമ്പുകളും കയ്യിലെടുത്തുതൊട്ടുത്തു
വലിച്ചൊരു–
സത്രാജിത്തിൻ മംഗലമാധ്വരി- സത്യാദേവിസമീക
വിലാസിനി
വില്ലുമുറിച്ചും ഞാൺപൊട്ടിച്ചും–ദളിതച്ഛത്രം
ഭാരിതരഥ്യം
തുടിതപതാകം രടിതവിപാഠം പ്രകടിതവേഗം പട–
പൊരുമപ്പടി
പ്രതിഭടനെയ്യും വിശിഖശ്രേണീം–നിജശരപംക്ത്യാ
ഖണ്ഡംഖണ്ഡം
പർവ്വതശൃംഗം ഭഞ്ജംഭഞ്ജം പരികമമോഘംമർദ്ദം—
മർദ്ദം
പെരികിനദോഷാൽനർദ്ദം നർദ്ദം–ദുഷ്ടതതേടിന
ധൃഷ്ടമഹാസുരനൊട്ട–
പുളച്ചുപൊരുന്നൊരുകാലവിശേഷേ.....
ചികുരമഴിഞ്ഞും മിഴികൾകുഴഞ്ഞും പ്രകടിത–
ശ്ലോഷഭ്രൂകുടിഭാസുര
നടിലതടത്തിൽ വിയർപ്പുമലിഞ്ഞു– ചെറുമാനില്ല
തൊടുണ്ടോ മഹിമാ

പെരുമാളായതു നീയോജഗതാം–നിൻതല
കൊയ്വാൻ ഞാനേപോരും'

എന്നാണ് സത്യഭാമയുടെ യുദ്ധം വർണ്ണിക്കുന്നതു്.

നരകാസുരവധം വരെ ശബ്ദകോലാഹലമുണ്ടെന്നല്ലാതെ പാകപ്പിഴയില്ല. അദിതിയുടെ കുണ്ഡലങ്ങൾ കൊണ്ടു കൊടുത്തിട്ടു മടങ്ങാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ കൃഷ്ണൻ സത്യഭാമയ്ക്കു പാരിജാതംകാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഭാമ

അയ്യാമനോഹരമിതയ്യാമനോഹരമിതയ്യാമനോ–
ഹരമിതെന്നാൾ
അധിഗമ്യമെത്രയുമിതധിഗമ്യമെത്രയുമിതധിഗമ്യ–
മെത്രയുമിതെന്നാൾ
അയിദയിതശുഭഫലമി, തയിദയിതശുഭ ഫലമിതെ
ന്നാൾ—

എന്നു മൂവുതു പുലമ്പിപ്പോകുന്നു. ഭാര്യ പറഞ്ഞതു കേട്ടു് പാരിജാതം കൃഷ്ണൻ പിഴുന്നു. രക്ഷികൾ ഓടി വിവരം ഇന്ദ്രാണിയെ അറിയിക്കുന്നു. ഇവിടം മുതൽ തെരുവു ഭാഷ തുടങ്ങുന്നു. ഭർത്താക്കന്മാരേ പിൻതള്ളിയിട്ടു പെണ്ണുങ്ങൾ വാക്കുകൾകൊണ്ടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നു. ഉമയും രമയും തമ്മിലുള്ള കലഹം ഇതു വായിക്കുമ്പോൾ വെറും നർമ്മമാകും.*

'ചാവാനാണു് നീ വന്നതു്. അതിനു വേറെ വഴി കണ്ടില്ലേ' ശരം നമ്പർ ഒന്നു്. ആയിരം കണ്ണുലാവും ഭംഗിക്കാരനു പരിഭവമുണ്ടെങ്കിൽ യുദ്ധത്തിനു വരാനാണു് മുശുമ്മും. അതുമല്ല, അമരൻ എന്ന പേരിനു് (മരണമില്ലാത്തവൻ) അർത്ഥമില്ലാതാകുമെന്നു് അടുത്ത ശരവും. 'അച്യുതൻ ച്യുതനാകും വജ്രധരനോടേറ്റാൽ' എന്നതിനുശേഷം കേശവദേവിന്റെ 'ഒരുമുറിത്തേങ്ങാ'യിലെക്കാൾ വൃത്തികെട്ട തെറിയാണു് പറയുന്നതും. ചെരുപ്പു്,

* വേറൊരു വ്യത്തികേടും ഇതിനുണ്ടു്. സത്യഭാമയുടെ യുദ്ധകോലാഹലത്തിൽ നിഴലിച്ചതു് 'ഭംഗിക്കാരനിതിനുണ്ടൊരു പരിഭവമാമെങ്കിൽ വന്നാലുമങ്കേ' എന്നു് അങ്കത്തിനെ യുദ്ധമായി വ്യാഖ്യാനിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ തോന്നുന്ന അർത്ഥം വേറെയാണു്.

സ്ത്രീവധം, ചെരിപ്പ് തലയിൽ കൂടിയതു്, ബ്രാഹ്മണവധം, (ബ്രഹ്മഹത്യാപാപം) ദ്വാരകയിലേക്കുള്ള പലായനം, അസത്തു്, മുരിക്കിൻപൂവു്, അതിലും നാറിയതു്, 'ചാളച്ചോറിനു് പാഴ്മുറം' എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞു് ഇന്ദ്രാണി ഭാമയോട്ട തോറ്റു. യുദ്ധത്തിൽ ഇന്ദ്രനും. ഇങ്ങനെ പാരിജാതവും കൊണ്ടു് കൃഷ്ണനും ഭാമയും പോരുകയും ചെയ്തു. കാക്കാരിശ്ശിയിലും പുറാട്ടനാടകത്തിലും കാണുന്ന രംഗങ്ങൾ മണിപ്രവാളത്തിലേക്കു് പകർത്തി കൃതാർത്ഥനായ കവിയെപ്പറ്റി എന്തുപറയാനാണു് എന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. മണിപ്രവാളകാവ്യത്തിനും ഗൗരവം വേണം എന്ന കാര്യം പക്വതിയായപ്പോൾ കവി മറന്നു.

കാമദഹനം

ഈ ചമ്പു ഇതേ രീതിയിൽ കുറച്ചുകൂടി ഭംഗിപിടിപ്പിച്ചതാണു്. കൃഷ്ണഗാഥയിലുള്ള രാസക്രീഡയിലെ പീഠിക ഒന്നുപൊലിപ്പിച്ചതോ സഹൃദയനായകവി കുമാരസംഭവം മൂന്നാംസർഗ്ഗം വായിച്ചിട്ടു് ഉറക്കത്തിൽ കാമദേവന്റെ സാമ്രാജ്യം സ്വപ്നം കണ്ടതോ എന്നേ ഈ കാവ്യത്തെപ്പറ്റി എനിക്കു് സംശയമുള്ളു. ഒന്നു പറയണം, ഇത്ര പരമരസികൻ ഒരു ചമ്പു വേറെയില്ല. കാമദേവനെ കേരളീയർ ഒരു നല്ല ദേവനായിത്തന്നെ ആരാധിച്ചിരുന്നു.*

> 'പിച്ചകൈക്കൊണ്ട കുണ്ടക്കപുത്രഞ്ജനി–
> പ്പിച്ചുകൊൾവാനുമാദേവിയിൽ കേവലം
> വജ്രധരമൊഴികരുതി വിരുതുപറയുംജഗ–
> ദാശ്രയമദൈവതം നൗമിചേതോഭവം'

എന്നു കാമദേവനെപ്പറ്റിയുള്ള സ്തോത്രത്തിൽ പറയുന്ന കഥ ചന്ദ്രോത്സവത്തിന്റെ പൂർവ്വജന്മമെന്നവിധം എഴുതിയതാണു്. എന്നാൽ വികടഭാവത്തിലേക്കു് താഴ്ന്നുമില്ല. കാമദേവന്റെ രാജധാനിയിലെ ഭവനവിന്യാസം തന്നെ

---

* കാമനെ ദേവനാക്കിയ മന്ത്രങ്ങൾ മലയാള മന്ത്രവാദത്തിൽ ധാരാളം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. കാമദേവനെ ഇന്ദ്രസദസ്സിലേക്കു കാണ്മുപോകുന്നില്ല.

അസ്സലാണ്. വാത്സ്യായനക്കളരി, കോകില ഗീതശാല, രഹസ്യായുധങ്ങൾ പണിയുന്ന ഗോപ്യസ്ഥലങ്ങൾ, വണ്ടു മുരളുന്ന മണിക്കെട്ട്, നയനാഭിരാമമായ മണിമണ്ഡപങ്ങൾ, ക്രീഡാതടാകങ്ങൾ, തോപ്പുകൾ ഇവ എല്ലാം.

'നീലക്കരിമ്പിൻ കൊടിമേൽകലമ്പൻ–
മാലക്കൊടിക്കൂറകൾ തൂക്കിമേന്മേൽ
പീലിപ്പണിപ്പന്തലിലാത്തമുക്താ–
ജാലംവിതാനം വിതനോതിശോഭം'

എന്ന വർണ്ണനയെത്തുടർന്ന മാരഭവനത്തിന്റെ പണി വർണ്ണിക്കുന്നു. കർപ്പൂരം കൊണ്ട് കൽപ്പണി. താമര വളയങ്ങളാണ് തൂണുകൾ. അവ കടഞ്ഞതും. ഉത്തരങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിച്ചതു് ഇളങ്കരിമ്പു്. കഴുക്കോൽ കൈതപ്പൂവ്. വരിച്ചിൽ താമരനൂൽകൊണ്ട്. പൂവിന്റെ അല്ലികളാണ് പട്ടികകൾ. ചമ്പകദളങ്ങളാണ് മച്ചിൻപലകകൾ... ഈ കെട്ടിടത്തിനു് ഉള്ളിൽ നടക്കുന്നതോ? 'വിശ്വവിനോദസാരം, വാത്സ്യായനനിജചരിതം ചരതിച്ചെഴുതിത്തീരും മണിഭവനം, സുരപുര നാരീനിവഹം മറ്റൊരിടത്തു, സുരതവിനോദാഭ്യാസം കുഹചന, ചിത്രകൾ ചിലടത്തു്" എന്നു ഭംഗിയുള്ള വർണ്ണനയും ഉണ്ട്. കാമനു ചേർന്ന മന്ത്രിമാരുമായി കാര്യവിചാരം ചെയ്യുമ്പോളാണ് നാരദൻ വരുന്നതു്. കലഹകാമികളിൽ ഒന്നാമനായ നാരദൻ സ്വർഗ്ഗത്തുപോയപ്പോൾ കാമൻ വെറും പൊങ്ങച്ചൻപറച്ചിൽകാരനാണെന്നും 'എളിയവനോടേവരും വമ്പനല്ലോ' എന്നു പറയുന്നതും കേട്ടെന്നു് കാമനെ അറിയിക്കുന്നു. അല്ലെന്നു തെളിയിക്കണമെങ്കിൽ 'ദക്ഷാരാതിയുടെ അകക്കാമ്പു് അചലമകളിൽ ആക്കിടിൽ' കാമദേവൻ വമ്പനാണെന്നു സമ്മതിക്കാം എന്നും ദേവന്മാർ പറഞ്ഞത്രെ!

ഇതു കേട്ട് കാമദേവൻ സത്യം ചെയ്യുന്നു. ചന്ദ്രചൂഡൻ പകലിരവു് മങ്കമാരെ കാക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അല്ലെങ്കിൽ അമ്പുംകളഞ്ഞു് വില്ലും വഴിയിൽ തൂക്കി താൻ ഭിക്ഷ തെണ്ടിക്കൊള്ളാം എന്നാണ് കാമദേവന്റെ സത്യം.

ഇതിനുള്ള പുറപ്പാട്ടം ഉജ്ജ്വലമായി വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്.

തരുണീജഘനമണിത്തേർതന്നിൽ–
തെളിവൊട്ട രോമാവലിയാം കൊടിമര–
മൊക്കെത്തക്കി നിവന്തിക്കൊണ്ട–
ക്കുളളക്കൺമുന കലഹപ്പഞ്ചിരി
കളിയിൽകോപം കർണ്ണോത്പലം–
മധുരാലിംഗന മധരാചുംബന–

'മകമേപുളകം പുരുഷവിലോകന–'മെന്നു തുടങ്ങിയ രഹസ്യപ്രചരണങ്ങളും തേരിൽ കരുതിയിരുന്നതത്രെ.

ശിവൻ തപസ്സു ചെയ്യുന്ന വനത്തിലെ വർണ്ണന കുമാരസംഭവത്തിലെ രീതി പിടിച്ചതന്നെ. എന്നാൽ കാമദഹനം നീട്ടി വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. കാമദഹന സമയത്തു് ലോകത്തിനുണ്ടായ സംഭ്രമവും. എന്നാലും കാളിദാസന്റെ വർണ്ണനയുടെ തെളിവു് ഇവിടെ ഇല്ല.

'അളിപടലമയം ഞാണാശുതോളേറിനേരേ
മലർവിശിഖനെടുത്തുമ്മാറു നിൽക്കും ദശായാം
തെളിവൊട്ട സഖിമാരും താനുമായ് മന്ദ മന്ദം
മലമകളെഴുനെള്ളീവന്ദിതും ചന്ദ്രചൂഡം'

എന്ന ശ്ലോകവും 'നിർവ്വാണ ഭൂമിഷ്ഠ'മെന്ന കുമാരസംഭവശ്ലോകവും കൂടി ഒന്നു വായിച്ചു നോക്കുമ്പോഴാണു് കാര്യം മനസ്സിലാകുന്നതു്.

കാമദഹനത്തിനുശേഷം എല്ലാം പരുങ്ങലിലായി. പെണ്ണുങ്ങളുടേയും കവികളുടേയും അവസ്ഥ കഷ്ടത്തിലായി. ഈ അർദ്ധവിനോദ വർണ്ണനമാണു് കാവ്യത്തിനു് ഉടനീളം ജീവസ്സു നൽകുന്നതു്. മിന്നുമാത്രം ശേഷിച്ച സുന്ദരിമാരും കൂടിലുവിറവേശ്യമാരും, താലിപ്പെട്ടി താളിപ്പെട്ടിയാക്കിയതും മറ്റും വായിക്കാൻ രസമുണ്ട്. ഗതികെട്ട ദേവസ്ത്രീകൾ ലക്ഷ്മീഭഗവതിയുടെ നിർദ്ദേശം സ്വീകരിച്ചു പാർവ്വതീദേവിയെ വന്ദിക്കുന്നു. എല്ലാം ഈശ്വരാധീനം കൊണ്ടേ സാധിക്കൂ എന്നു് പാർവ്വതീദേവി മുപടിയും പറയുന്നു. ഏതായാലും ഇത്തരം ഒരു നല്ല ചമ്പു നമുക്കു കിട്ടിയതും ഈശ്വരാധീനം തന്നെ. തീരെ വഷളാക്കാവുന്ന

വിഷയം ഉയർന്ന നിലയിൽ പ്രതിപാദിക്കാൻ ശ്രമിച്ച താണ് ഇതിലെ ഗുണം. രാമായണം ചമ്പുവിന്റെയോ നൈഷധത്തിന്റെയോ ഗാംഭീര്യം ഇതിനില്ല. എന്നാൽ അതിലേക്കു ചരിച്ച വഴി ഇതിലുണ്ടെന്നതാണും. ഭാഷാഗുണം കൊണ്ടും കാവ്യഗുണം കൊണ്ടും ഈ ചമ്പു ഒന്നാന്തരത്തിൽ പെടുത്താം.

ഈ ചമ്പു പുനത്തിന്റേതാണെന്നു് കൂടുതൽ തെളിവു കണ്ടു പിടിച്ചു് വല്ലവരും സ്ഥാപിക്കുമെങ്കിൽ എനിക്കു് വലിയ സന്തോഷം തോന്നുമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ കാവ്യമർമ്മജ്ഞനായ ചന്ദ്രോത്സവകർത്താവു് മറ്റു കവികളെ അവരുടെ രീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു പോലെ പുനത്തിനെ—

'മദനസമര സമർദ്ദാന്തരോത്ഭൂത കാന്താ—
മണിതമധുര മാധുരൈകവംശപ്രസൂതൈ
മധു മത മണ മോലും ഗദ്യപദ്യൈ രനേകൈ—
ർമ്മദയതി പുനമെന്നും ഭ്രരിഭ്ര ചക്രവാളം'

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ സൂചിക്കുന്നതു് ഈ കാവ്യത്തിന്റെ കർത്താവായതു കൊണ്ടാകാനും മതി. എന്തെന്നാൽ ഈ കവിതാഗുണം ഈ കൃതിയിലുണ്ടെന്നതാണും. ഈ കവിത പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായതാണു്. പുനവും അന്നു തന്നെയാണു് ജീവിച്ചിരുന്നതു്.

കംസവധം

കംസവധം ചമ്പുവിലെ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ നേരെയും അല്പം വ്യത്യാസത്തോടും നാരായണീയത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. എന്നാലും ഈ ചമ്പുവും കാമദഹനത്തിനടുത്തു നിർമ്മിച്ചതാകണം. അരിഷ്ടവധം മുതൽ ഉഗ്രസേനരാജ്യാഭിഷേകം വരെയുള്ള കഥയാണു് വർണ്ണിക്കുന്നതു്.

വാരാന്ന കേശരനീരാജിപിഞ്ഛരമണി—
ഗോരോചനാതിലകകാന്തം
വനവിഹൃതിതാന്തം ഖലജന കൃതാന്തം
വലിതഖുര പശ്ചനികര മണിനടവിൽ വിലസുമൊരു
വലമഥന മണി മിവ മഹന്തം.

എന്നാണ് കൃഷ്ണനെ അക്രൂരൻ കാണുന്ന വർണ്ണന തുടങ്ങുന്നതു്. കൃഷ്ണൻ കുവലയാപീഡത്തെ കൊന്നതിനെപ്പറ്റി തന്നത്താൻ പറയുന്നതു കേൾക്കുക.

എന്നേവൈഷമ്യമേ ഞാൻ ഭയതരളനണഞ്ഞില്ലൊ തൊട്ടില്ലെടോഞാൻ
ദുന്ന്യായം കൊണ്ടുതാനേ ഗജപതിമൃതനായ് വീണി തമ്മാവനാണാ–

എന്നാണ്.

നാലുവിധത്തിലുള്ള ഈ നാലുചമ്പുക്കൾ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ചയെ കാണിക്കുന്നതാണ്. പരിപൂർണ്ണ വളർച്ചവന്ന രൂപമാണ് രാമായണചമ്പുവിലും നൈഷധത്തിലും കാണുന്നതു്.

പുനവും രാമായണചമ്പുവും

പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സാമൂതിരിയുടെ സദസ്സിൽ പതിനെട്ടര കവികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും അതിൽ അരക്കവി എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നതു് ഭാഷാകവിയായ പുനംനമ്പൂതിരിയെ ആയിരുന്നു എന്നും പറയുന്നുണ്ട്. പുനം നമ്പൂതിരിയ്ക്ക് ആ കാലത്തെ കവികളുടെ ഇടയിൽ നല്ല സ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉദ്ദണ്ഡൻ, പുനം മാത്രമെ ഭാഷാകവികളിൽ നല്ല ആളായി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ചന്ദ്രോത്സവകാരന്റെ ഒരു ശ്ലോകം മുമ്പു് ഉദ്ധരിച്ചു. എന്നാൽ പുനത്തിനേറ്റതായി ചില ഒറ്റ ശ്ലോകങ്ങളല്ലാതെ മറ്റൊന്നും നമുക്കു് കിട്ടിയിട്ടില്ല. 'പദ്യബന്ധൈരനേകൈ,' 'പദ്യഗദ്യൈരനേകൈ' എന്നും 'ഗദ്യപദ്യൈരനേകൈ' എന്നും മുൻപു് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള ശ്ലോകത്തിന്റെ പാഠഭേദം വച്ചുകൊണ്ടു കർത്താവാരാണെന്നു നിശ്ചയമില്ലാത്ത ചമ്പുക്കളെല്ലാം പുനത്തിന്റെ തലയിൽ വച്ചു കെട്ടാൻ പലരും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൃഷ്ണഗാഥ പുനത്തിന്റെതാകാൻ ഇടയില്ലെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞു. കോലാധിനാഥനെ സ്തുതിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചും എഴുതിയ കൃഷ്ണഗാഥ സാമൂതിരിയുടെ സദസ്യനായിരിക്കില്ലല്ലോ രചിച്ചതു്. അതല്ല, കൃഷ്ണഗാ

ഥ രചിച്ചു് സുപ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്ന പുനം പിന്നീടാണു് സാമൂതിരിയുടെ സദസ്യനായതെന്നു വന്നു കൂടെ? ആകാൻ വയ്യായ്കയില്ല.

എന്നാൽ രാമായണചമ്പു രചിച്ച കവിയും കൃഷ്ണഗാഥ രചിച്ച കവിയും ഒരാളുതന്നെ ആയിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. മലയാളത്തിന്റെ മർമ്മമറിഞ്ഞു് കൃഷ്ണഗാഥ രചിച്ച കവി ഭാഷയുടെ കാര്യം തീരെ മറന്നിട്ടു് മറ്റൊരു തോതു വച്ചു് രാമായണചമ്പു രചിക്കുമെന്നും വിചാരിക്കാൻ വഴിയില്ല. പുനത്തിലെ വലിയ നമ്പിടി കൃഷ്ണഗാഥ രചിച്ചു എന്നും കുഞ്ഞുനമ്പിടിയാണു് സാമൂതിരിയുടെ സദസ്യനായിരുന്നു് രാമായണചമ്പു രചിച്ചതെന്നും പറയുന്നു. എന്നാൽ പുനത്തിലെ കുഞ്ഞുനമ്പിടി സാമൂതിരിയുടെ സദസ്യനാകാം. പക്ഷേ അദ്ദേഹമാണു് രാമായണചമ്പു രചിച്ചതു് എന്നതിനു് തെളിവില്ല എന്നേയുള്ളു. 'താരിൽ തമ്പീകടാക്ഷാഞ്ചല...' എന്ന ശ്ലോകത്തിലെ ആശയം രാമപട്ടാഭിഷേകത്തിൽ മാറ്റി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ ശ്ലോകം പുനത്തിനേറെ തന്നെയാണു്. എന്നാൽ ഒരു തടവുംകൂടാതെ ഏതു കാട്ടിലും കയറി പൂപൊടിക്കാൻ മടിയില്ലാത്ത ഒരു കവിയുടെ കൃതിയിലെ ആശയം ഒരു ഒറ്റ ശ്ലോകത്തിൽ കണ്ടു പോയതുകൊണ്ടു് രണ്ടും ഒരാളുടേതാണു് എന്നു നിശ്ചയിക്കാനും നിവൃത്തിയില്ല.

പുനം നമ്പൂതിരി പള്ളിക്കുന്നത്തുകാരനായിരുന്നു. ശങ്കരകവിയുടെ ശിഷ്യനായിരുന്നു. ശങ്കരകവി കഴകക്കാരനും പുനം പള്ളിക്കുന്നത്തു ക്ഷേത്രത്തിലെ ശാന്തിക്കാരനുമായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നുണ്ടു്. പുനം, ശങ്കരകവിയുടെ കുടുംബത്തിൽ സംബന്ധം ചെയ്തിരുന്നു എന്നും. പുനത്തിനു് മാരലേഖ എന്നൊരു പ്രണയിനി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ മാരലേഖയെപ്പറ്റിയായിരിക്കാം പദ്യരത്നത്തിലുള്ള ചില ശ്ലോകങ്ങൾ. പുനവും മാരലേഖയും കൂടി ചന്ദ്രോത്സവത്തിനു് വരുന്നതായി വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഒരു മാരലേഖയെപ്പറ്റി 'മാരലേഖമലർ നായികേ' എന്നവസാനിക്കുന്ന ഒൻപതു ശ്ലോകങ്ങൾ പദ്യരത്നത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. അതിൽ രണ്ടെണ്ണം താഴെകൊടുക്കുന്നു.

ആ നിതംബ, മഴകോടഴിഞ്ഞലർ ചൊരിഞ്ഞു ചാ
ഞ്ഞ കബരീഭരം
തേനിൽ മുങ്ങി നിവരിൻറ മഞ്ജുമണിതം തഴച്ച
പുളകോദ്ഗമം
ചേണെഴിൻറനിടിലാന്തരേ തലയെടുത്ത ഘർമ്മക
ണികാങ്കുരം
മാനയാമി മലർബാണകേളിത വമാരലേഖമലർനാ
യികേ
ദീർഘ നിശ്വസിത ചഞ്ചലാളക മകൃത്രിമ പ്രണയ
മെൻമുഖേ–
നോക്കി നോക്കി മഴറിത്തളന്ന മുകുളായമാനതരളേ
ക്ഷണേ
വാക്കു കൊണ്ടു പുകഴ്വാൻ നിനയ്ക്കിലുരുതാതവി
ഭ്രമത കാൺമു നിൻ
നോക്കുമെൻ മനമനംഗഭംഗിതവമാരലേഖ മലർ
നായികേ

മാരലേഖയെപ്പററി മറു രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ

*ഭാഗ്യാ മേൽപ്പോട്ട കെട്ടീടിന ചികുരഭരം കാമുകാ
ലോലലീലാ–
രംഗേ നീലാംശുകത്തിന്നിടയിൽ നിഴലെട്ടക്കിൻറ
കാഞ്ചിനികേതം
തിങ്ങും താംബൂല ഗർഭം കവിളിൽ മതിതെളിഞ്ഞെ
ണ്ണയും തേച്ചു നിൽക്കും
നിൻ കോലം കാൺകിലപ്പോളടനെരിപൊരിയാം
മാരനും മാരലേഖേ!

കുറച്ചു താണതരത്തിലുള്ള ആശയമാണെങ്കിലും കാര്യം ഭംഗിയായി പറയുന്നതു കൊണ്ടാണ് താഴെ കൊട്ടക്കുന്ന ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്.

---

*വള്ളത്തോളിൻറെ ഗണപതിയിലെ 'വെണ്ണ തോൽക്കുമുട
ലിൽ....'എന്ന ശ്ലോകവുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കുക.

ഓക്കുമ്പോൾ വിശ്വസിച്ചീടരുതൊരുവരെയും പക്ഷി
യെൻറില്ല മറ്റാ
ല്ലൈക്യം കൊണ്ടൊൻററിഞ്ഞീലകൃതികൾ വഴി
പോക്കിതേതെൻറുതോൻറും
സാക്ഷാലിപ്പോയ രാത്രൌ ചിലതരുണർ മുദാ ചേർ
ത്ത വാത്സ്യായനത്തിൻ
വ്യാഖ്യാനം കാൺക പേക്കിൻറിതു സദസി ഗുകീ
ദാരുകം മാരലേഖേ

ഒട്ടവിലത്തെ ശ്ലോകം വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടതാണു്. തലേന്നാൾ ഒളിരതിയിൽ പറഞ്ഞതു കിളി ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നതു് 'തരുണർ മുദാചേർത്ത വാത്സ്യായനത്തിൻ വ്യാഖ്യാന'മാക്കിയതു് അന്നത്തെ മധുരകവികൾക്കുചേർന്നതുമാണു്. ഇതു് വിശ്വസിക്കാമോ വയ്യായോ എന്നാണു് സംശയം. പക്ഷിയേയാണോ, തന്നോടു് ഐക്യംപ്രാപിച്ച നായികയേയാണോ വിശ്വസിക്കേണ്ടതു് എന്നു സംശയം. ഇതെല്ലാം ഭംഗിയായി പറയുന്നു. എതായാലുംഈ ഒറ്റ ശ്ലോകങ്ങൾ ഒരു മഹാകവിയുടേതു തന്നെ.

പതിനെട്ടരക്കവികളുടെ രക്ഷാധികാരിയായിരുന്ന സാമൂതിരി മരിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കവികളുടെ അവസ്ഥയെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകം കൂടി പുനത്തിനേറ തായി പറയാറുണ്ടു്.

'ചൊല്ലേറും വിക്രമക്ഷ്മാപതി, ഗിരിജലധി സ്വാമി
-സാഹിത്യ ലക്ഷ്മീ—
മുഖ്യാസ്ഥാനം കവിത്വാമൃതനിധി പരലോകം മുദാ
വാൻറ(ണ)മൂലം
ഇക്ഷോണീ മണ്ഡലേ സംസ്കൃതകവിത പലർക്കുണ്ടു,
കണ്ടെച്ചിലെല്ലാം
നാക്കും നാസ്തും കൊട്ടക്കുന്നിതു ശിവശിവ ഭാഷാ
കവിത്വാഭിമാനം.'

മാരലേഖയും പുനവുമായി ഉണ്ടായ പ്രണയകലഹത്തെപ്പറ്റി പുനം തന്നെ ശങ്കരകവിക്കെഴുതിയ ശ്ലോകത്തിൽഒന്നാണു് താഴെക്കൊട്ടക്കുന്നതു്.

'മൽപ്രാണങ്ങളിലുണ്ടു നിന്നൊടരിയോരന്യായമി
പ്പോഴെടോ
പത്മാമംഗലരംഗ ശങ്കരകവേ നിന്നോമലന്യാദൃശീ
മൽപ്രാണേശ്വരി മാരലേഖ മഹിളാരത്നം തരിൻറി
ല്ലെടോ
ചൊൽപ്പേലും മുലമൊട്ടെനിക്കു നളിനത്താർബാണ
പീഡാനിധേ:'

മാനവേദനെന്ന സാമൂതിരിയെ സ്തുതിക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോക
വും പുനത്തിനേറതായി പറയപ്പെടുന്നു.

'ജംഭപ്രദ്വേഷി മുൻപിൽ സുരവരസദസി ത്വൽ
ഗുണൗഘങ്ങൾ വീണാ–
ശുംഭൽ പാണൗ മുനൗ ഗായതി സുരസുദൃശാം വിഭ്ര
മം ചൊല്ല വല്ലേ
കുമ്പിട്ടാളർവശിപ്പെണ്ണുകകമലമലിഞ്ഞു മടിക്കു
ത്തഴിഞ്ഞു–
രംഭ, ക്കഞ്ചോറുവട്ടം കുബരി തിരുകിനാൾ മേനകാ
മാനവേദ'

മുണ്ടയ്ക്കൽ സന്ദേശത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളെക്കാൾ നല്ല ഭാ
ഷയാണു് ഇവയ്ക്കുള്ളതു് എന്നു പറയാതെ തന്നെ അറി
യാം. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സാമൂതി
രിയുടെ സദസ്യനായ പുനത്തിനേറതാണെന്നു് ഉറപ്പിച്ചു
പറയാവുന്ന പദ്യങ്ങൾ ഇത്രയേയുള്ളു.

രാമായണ ചമ്പു

രാമായണ കഥാമാല ഇരുപതു സൽക്കാവ്യങ്ങൾ
കൂട്ടിച്ചേർത്തിണക്കി നിർമ്മിച്ചതാണു് രാമായണ ചമ്പു.
ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും വലിപ്പമുള്ള ഗ്രന്ഥം തന്നെ
യാണു് ഇതു്. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുവിലോ
പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യമോ ഉണ്ടായ കൃതിയാ
ണു്ഇതു്. കവിത രസിക്കാൻ മാത്രമുള്ളതാണെങ്കിൽ രാമാ
യണചമ്പുവിനോളം നല്ലകവിത മലയാളഭാഷയിൽഉണ്ടാ

യിട്ടമില്ല. സംസ്കൃത മഹാകാവ്യരീതി അതിന്റെ ഗൗരവത്തിനു ഭംഗം വരാതെ കേരളീയത്വം ഊടായി കലർത്തി ഭാഷയിൽകൊണ്ടുവന്നു് ഭാഷയുടെ ദാരിദ്ര്യം നശിപ്പിച്ചു് മാനം കാത്ത മഹാരഥനായ മലയാള മഹാകവിയാണു് ചെറുശ്ശേരി. ഈ വിജയം മണിപ്രവാളത്തിൽ ആവർത്തിക്കാമോഎന്ന പരിശോധിക്കയാണു രാമായണചമ്പുവിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നതും. ഫലിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ 'അനിയന്ത്രിതമായ് ചരിക്കുമീ മനമോടൊത്തു കുമാട്ടുമില്ലെടോ' എന്നതിനു് ഉദാഹരണമായിത്തീർന്ന മണിപ്രവാളകവിതയ്ക്കു് ലീലാതിലക കർത്താവു് അതിരിട്ട. മുണ്ടയ്ക്കൽസന്ദേശം, ചക്രവാകസന്ദേശം ഇവ ഈ വഴിയിൽ ചരിക്കാമെന്നു നേരത്തെമനസ്സിലാക്കി, ഈനിയമംഎഴുതുന്നതിനുമുമ്പു് നടപ്പാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. രുക്മിണീസ്വയംവരക്കാരൻ ഈ നിയമം നടപ്പാക്കാൻ നോക്കി. കാമദഹനക്കാരൻ വിനീത ശിഷ്യനായെങ്കിലും പഴയ മമത മറന്നില്ല. പാരിജാതഹരണക്കാരൻ ഇതു മുക്കാലും സമ്മതിച്ചു. രാമായണചമ്പൂകാരന്റെ വാഗ്പ്രവാഹമായ വെള്ളപ്പൊക്കം അണക്കെട്ടും കൂലങ്ങളും കുത്തിമറിച്ചതോക്കാതെ ഗംഭീരമായി പ്രവഹിച്ചു. ബാണനും സുബന്ധുവും തന്റെ ചങ്ങാതികളും മഹാകവികളെല്ലാം മൃത്ത ജേഷ്ഠന്മാരുമാണെന്നു് അദ്ദേഹം ശരിയായി കരുതി. ഇവരോടെല്ലാം സമത്തിൽ നിന്നു പെരുമാറാമെന്നു് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. കേരളഭാഷ വശമായിരുന്നെങ്കിൽ അവരും ഇതു സമ്മതിച്ചു കൊട്ടുക്കുമായിരുന്നു. അവരെ എല്ലാംകൊണ്ടും സമ്മതിപ്പിക്കാൻ തക്ക കെൽപ്പു് തനിക്കുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം സംസ്കൃതത്തിലും തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഭാഷാസ്നേഹവും കേരളീയമനസ്ഥിതിയും രാമായണചമ്പുവിന്റെ കർത്താവിനു തികഞ്ഞു കാണുന്നില്ല. മോരും മുതിരയുമെന്നവിധമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രയോഗങ്ങൾ. എന്നാൽ ചെറുശ്ശേരിക്കൊപ്പം പാലും പഞ്ചസാരയും ആകുന്നുമില്ല. ഈ രണ്ടു നിലയിലും അദ്ദേഹം ചെറുശ്ശേരിയുടെ പിറകിൽ നിൽക്കുന്നുണ്ടു്.

ഭാഗ്യംകൊണ്ടു് ഈ ഗ്രന്ഥം പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ ന

മുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിനു ശ്രമിച്ച എല്ലാവരേയും അഭിനന്ദിക്കേണ്ടതുമാണു്.

1 രാവണോത്ഭവം, 2 രാമാവതാരം, 3 താടകാവധം 4 അഹല്യാമോക്ഷം, 5 സീതാസ്വയംവരം, 6 പരശുരാമവിജയം, 7 വിചരിന്നാഭിഷേകം, 8 ഖരവധം, 9 സുഗ്രീവസഖ്യം, 10 ബാലിവധം, 11 ഉദ്യാനപ്രവേശം, 12 അംഗുലീയാങ്കം, 13 ലങ്കാപ്രവേശം 14 രാവണവധം, 15 അഗ്നിപ്രവേശം, 16 അയോദ്ധ്യാപ്രവേശം, 17 പട്ടാഭിഷേകം, 18 സീതാപരിത്യാഗം, 19 അശ്വമേധം,20 സ്വർഗ്ഗാരോഹണം എന്നിവയാണു് ഇതിലെ ഇരുപതു ഭാഗങ്ങൾ.

ഇവ എല്ലാംതന്നെ കഥ പറയുവാൻ പാഠകക്കാരും നമ്പിയാന്മാരും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നതിനു് തെളിവാണു് ഇതിൽ കടന്നുകൂടിയ മറ്റു കവികളുടെ ശ്ലോകങ്ങളും മറ്റു ചമ്പുക്കളിൽ ഇതിൽ നിന്നു കടന്നുകൂടിയ ശ്ലോകങ്ങളും. ഒന്നാന്തരം ഒരു ഫലിതത്തോടുകൂടിയാണു് കവിത തുടങ്ങുന്നതു്. ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ രാഗത്തിനു കോട്ടം തട്ടില്ല. അതു എപ്പോഴും വളരുകയേയുള്ളൂ. അങ്ങനെയുള്ള ലക്ഷ്മീഭഗവതിയുടെ ഗാഢാശ്ലേഷത്തിൽ ആനന്ദമൂർച്ഛ ധരിക്കുന്നവനായ വിഷ്ണുവിനെ ധ്യാനിച്ചതുകൊണ്ടും കവിക്കു മതിയാകുന്നില്ല. ഈ ആശയം തന്നെ നാലാം ശ്ലോകത്തിൽ ഒന്നുകൂടി ഭംഗിപിടിപ്പിച്ചു.

'പൊൽതാർമാതിൻമുഖശ്രീ മധുരിമ കണി കണ്ടീടുവാൻ'ആണു് തൃട്ടവനപ്പെരുമാൾ'യോഗനിദ്രാമുദ്രാം കൈക്കൊണ്ടതു' പോലും!

ഇങ്ങനെ വൈകുണ്ഠത്തിൽ തുടങ്ങി കമലാകാമുകൻ വൈകുണ്ഠത്തിലേക്കു തന്നെ സകുതുകമെഴുന്നെള്ളുന്നതു വർണ്ണിച്ചു കാവ്യം മുടിക്കുന്നു. ഇന്ദിരയുടെ പുഞ്ചിരിയായ ചന്ദ്രികയെ വർണ്ണിച്ചു തുടങ്ങിയ കൃഷ്ണഗാഥ മസൃണമഹാമണിമണ്ഡിതനായ ഹരിയെ സ്തുതിച്ചു് അടങ്ങുന്നു. ശിവപരമായ വന്ദനവും കഴിഞ്ഞു് കഥാസൂചനയായി. തോഴനോടു യോജിച്ചതു്, രാവണോപദ്രവത്തെപ്പറ്റി

ദേവകൾ വൈകുണ്ഠത്തിൽ ചെന്ന് നാരായണനോട് പറഞ്ഞപ്പോൾ വിഷ്ണു പറഞ്ഞ സമാധാനം (നാരായണോക്തം) * കേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ സന്തോഷത്തോടുപമിച്ചു കഥ തുടങ്ങുന്നു. വൈകുണ്ഠവർണ്ണന തനിക്കു സാധിക്കില്ലെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു ഭംഗിയായി വൈകുണ്ഠം വർണ്ണിക്കുന്നു. മറ്റു വർണ്ണനകളിൽ ഈ ഗുണം കാണുന്നുമില്ല എന്നു് എടുത്തു പറയണം. എന്നുമല്ല, ഗദ്യത്തിലെ പദയോജന പ്രത്യേകം ഭംഗിയാക്കുന്നുമുണ്ടു്.

'ചെങ്ങഴിനീരരയാമ്പലൊരാമ്പൽ— നറുന്താമരയും
നൈതലശോകം
കൈത തുടങ്ങിന കുസുമവിശേഷം— തടവിത്തടവി
ത്തുളുമ്പീപരിമള—
മിടയിടമാനിച്ചുജലമഹിമാ — മലയസമീരണ
നാമ്മ നടിക്കുന്നാരാമത്തിൽ
തി(നി)റമൊട്ടലാവിന—വാനോർ തരുവര പങ്ക
തികൾ'

എന്ന രീതിയിലുള്ള ഗദ്യം അതുവരെയുള്ള പദ്യഗന്ധിയായ ഗദ്യത്തേക്കാൾ ഭേദമാണു്.

'ഇങ്ങനെ പാവാൻദമയിതുമവതാരങ്ങൾ' ദേവൻ അന്നന്നു് നോക്കി ചെയ്യുമ്പോഴാണു് ദുരാത്മാവായ രാവണൻ ജാതനായതു് എന്ന പ്രതിനായകനെ നീലാംഭോജപ്രകാശനായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ആദ്യം ദുരാത്മാവെ

---

* 'നാരയണോക്തം നേരേ കേൾക്കും വിധം' എന്നു് 'നാരായണനഥ നിരുപമ ധാമാ' എന്നു് ആദ്യം പറയുന്നതുകൊണ്ടും, ഒരു വിധത്തിലല്ല പല വിധത്തിലും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രീതി തന്നെ നാരായണീയം ചമ്പുവിലും കാണുന്നതുകൊണ്ടും ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പേരു് നാരായണനാണെന്നു്, ഞാൻ കൊളത്തേരിയുടെ കൂട്ടുള്ള ഒരു നിരൂപകനാകുവാൻ തുനിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ, പറയുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പുനത്തിൽ കുഞ്ഞുനമ്പിടിയുടെ പേർ നാരായണനെന്നായിരുന്ന എന്നു് ആദ്യം പറഞ്ഞുമേന്മയും കൈവശാനുഭവങ്ങളും സ്ഥാപിക്കാമായിരുന്നു! ഈ രീതി പാർവ്വതീസ്വയംവരം പാട്ടിൽ കൊളത്തേരി ചെയ്യുന്ന നിരൂപണത്തിലുണ്ടു്.

ന്നു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും പ്രതിനായകനോട്ട് ആദ്യന്തം നീതിപൂവ്വും തന്നെയാണ് കവിയും വാല്മീകിക്കൊപ്പം പെരുമാറുന്നതു പോരെങ്കിൽ രാവണന്റെ ജാതകവും എഴുതി ചേക്കുന്നു.1*

ശരിക്കു പറഞ്ഞാൽ വാചാലനായ കവി രാവണന്റെയും സീതയുടെയും സ്വഭാവനിരൂപണത്തിലേ നല്ലതു പോലെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുള്ളു. എന്തും പറയാൻ മടിയില്ലാത്ത കവി സീതയുടെ മുന്നിൽ വളരെ പരുങ്ങിയ നിലയാണ് സ്വീകരിക്കുന്നതും 2*. ഇതു വാല്മീകിയെ പിൻതുടരുകയാണു താനും.

ഭ്രാതാവായ ധനേശന്റെ പ്രൗഢി കണ്ട് അമ്മ കരയുന്നു. അപ്പോൾ രാവണൻ സത്യം ചെയ്യുന്നതു നോക്കുക.

പ്രൗഢാടോപേന ലങ്കാമണി നഗരിയിൽ നിന്നാട്ടി
ദൂരെക്കളഞ്ഞ
നാട്ടം വീട്ടം വിഭ്രതിപ്രചുരിമയുമശേഷം പറി
ച്ചെന്നു വേണ്ടാ.

1* ജഗത്തിന്റെ ധൂമകേതുവായ രാവണൻ (രാവണോ ധൂമകേതു) ജനിച്ചതു് ആദിത്യനും ശുക്രനും മേടത്തിലും ചന്ദ്രനും ബുധനും മീനത്തിലും ചൊവ്വാ മകരത്തിലും, വ്യാഴവും രാഹുവും തുലാത്തിലും, ശനി കുംഭത്തിലും, മാന്ദി കർക്കടകത്തിലും നില്ക്കുമ്പോഴും കൃഷ്ണപക്ഷദ്വാദശിയും രേവതിയുടെ അന്ത്യപാദവും കൂട്ടുമ്പോഴും ഗണ്ഡാന്തസമയത്തു് കർക്കടക ലഗ്നത്തിൽ ജാതനായി. (ഈ അനന്യാന്യാലോകിതൈഃ—എന്ന ശ്ലോകം കൊച്ചി ഭാഷാ പരിഷ്കരണക്കമ്മറ്റിയുടെ രാവണോത്ഭവത്തിൽ കാണുന്നില്ല)

2* കാവ്യംരാമായണം കൃത്സ്നം സീതായാശ്ചരിതം മഹത്
പൗലസ്ത്യവധമിത്യേവചകാരാചരിതവ്രത (രാ. 1. 4—7)
കാവ്യം രാമായണം സമ്പൂ സീത തൻ വൻചരിത്രവും
പൗലസ്ത്യവധനാമത്തിൽ നിർമ്മിച്ചിതു ധൃതവ്രതൻ
(വള്ളത്തോൾ)

പാടേ മുന്നാളകത്തദ്ധനപരിവൃഢനെക്കൊണ്ടു കുള്ള
രറിപ്പിച്ചീടായ്കിൽ
കേൾക്ക രക്ഷോകുലഭവനൊരു പൗലസ്ത്യനല്ലന്നു
മേ ഞാൻ.

രാവണന്റെ ഉഗ്രതപസ്സും, അതിലും അത്യുഗ്രമായ രീതിയിൽ ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു സ്വന്തം കഴുത്തുകൾ അറക്കുന്നതും ഹോമിക്കുന്നതും, അപ്പോൾ പൊട്ടിത്തെറിച്ച കപാലത്തിൽ രാമായണം എഴുതിയതുകണ്ടു് അപഹസിക്കുതും (തസ്മൈക:പ്രധമായ മാനിഷുകഥം വീരായ വൈരായതേ) എന്നതും എല്ലാം ഒന്നാംതരമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ വളരെ വളരെ ശ്രമിച്ചു് വരംലഭിച്ച രാവണൻ ഏകവീരൻ തന്നെയായി. സംസ്കൃതത്തിൽ മാഘത്തിലുള്ളശ്ലോകം വലിച്ചു നീട്ടിയതാണെങ്കിലും

പഞ്ഞിക്കെട്ടെന്നപോലേ രജതശിഖരിണം
പാണിപത്മേവിലാസം
തഞ്ചിക്കൈക്കൊണ്ടു പത്തൻപതു മറി(കുറി)
കളിയമ്മാനമാട്ടം ദശായാം
അഞ്ചിക്കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞാകുലതരമചലപ്പൈതൽ
പുൽകിപ്രസാദീ
ക്കഞ്ചെ(ഞ്ജ)ത്താർവാ(ബാ)ണ വൈരീ വര
മരുളിന ലങ്കേശ്വരന്നാരു മൊവ്വാ.

എന്ന ശ്ലോകം കവി ആശയങ്ങളെ പഞ്ഞിക്കെട്ടെന്നപോലെ പന്താടുന്നതിനു് വിരുതനാണെന്നു തെളിയിക്കുന്നതാണു്. എന്നാൽ മേൽപുത്തൂർ മലയെടുത്തമ്മാനമാടിയതും ഹിമവാന്റെ പുത്രിയ്ക്കു് ലൌല്യം നൽകിയതും മേരുധന്വാവിനു് (മേരുവിനെ ധനുസ്സാക്കിയ ശിവനു്) പ്രീതിയുണ്ടാക്കിയതും സകാരണമാണെന്നു പറയുന്നതുമെന്നായിട്ടില്ല താനും. ലങ്കേശ്വരനു് ആരും നേരില്ലെന്നു് (ആരുമൊവ്വാ) അഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ കൊണ്ടു് കവി സ്തുതിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ഇതിനിടയിൽ തിരുകിക്കയറ്റിയ മറ്റു ശ്ലോകങ്ങൾക്കു്, കഥ പറയാൻ ഈ ഗ്രന്ഥം ഉപയോഗിച്ചവരായിരിക്കണം ഉത്തരവാദികൾ. രാവണന്റെ പ

രാക്രമം ഒരു സംസ്കൃതഗദ്യത്തിനു കൂടി വിഷയമാക്കുന്നു. ഈ രാവണഭുജപ്രതാപംകൊണ്ടു് വിഷമിച്ച ദേവന്മാർ വിധിശങ്കരന്മാരോടുകൂടി പാലാഴിയിൽ ചെല്ലുന്നു. ഒന്നാംതരം മണിപ്രവാള ശ്ലോകങ്ങളാണു് പിന്നീടുള്ളതു്. അസുരപീഡയ്ക്കു് വൈകുണ്ഠത്തിൽനിന്നു പരക്കുന്ന സുഗന്ധം തന്നെ മറുമരുന്നും ആശ്വാസവുമായത്രെ! വരാൻ പോകുന്ന അനുഭവങ്ങളുടെ നിഴൽ നേരത്തെ പരക്കും എന്നതിനും കവിയുടെ ഔചിത്യത്തിനും ഉദാഹരണമാണു് ഈ ശ്ലോകം.

ചക്രപാണി തിരുമാറിൽ വാണ തുളസീ
സുഗന്ധഭരവും മഹാ
ലക്ഷ്മിതൻ കുളിർമുലക്കണിഞ്ഞ മുഗനാഭി
സൗരഭവുമാവഹൻ
മുഖ്യപാൽക്കടൽ തരംഗമാലയിലിറങ്ങി
വന്നു മുദ്മാരുതൻ
തൽക്ഷണേന സുഖയാംചകാര സുരപുംഗവാ
നസുരപീഡിതാൻ

ദേവന്മാർ വിഷ്ണുവിനെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ഭക്തന്മാർക്കും ഭാഷാഭക്തന്മാക്കും എന്നും ഇഷ്ടമായിരിക്കും.

തൊഴുകരമിതപോററി പുത്തനായ് പോന്നപൊങ്ങും
മഴമുകിലൊട്ട ചുങ്കം വാങ്ങുമാനന്ദമുത്തേ
തെളിവൊട്ടതിരുവുള്ളം വന്നതക്കിക്കിടക്കും
മിഴിമുനയരുൾ ഞങ്ങൾക്കാശ്രയം നിൻപദാന്തം

ഉലകിടമിതശേഷം പെറുപാലിച്ചൊട്ടക്കും
കളികലരുമമേയപ്രാഭവന്തം ഭവന്തം
മലർമകളൊട്ട സാർദ്ധം മുമ്പിലദ്ധ്യക്ഷയന്തോ–
നലമൊട്ട ചരിതാർത്ഥാ ഹന്ത നാം തമ്പിരാനേ

കഥ എല്ലാം വിസ്തരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ട 'സാനന്ദം പോയ്പിറപ്പേൻ ദശരഥസുതനായ് നാലുമുന്നാളിലിപ്പോൾ' എന്നു് ഉണ്ണിയിൽ ചൊല്ലി.

*ഇതു് രാമായണത്തിന്റെ പീഠികയാണു്. അതുതന്നെ അസലും. എല്ലാത്തരം മണിപ്രവാളങ്ങളും സംസ്കൃതഗദ്യവും ഉപയോഗിച്ചാണു് കഥ പറയുന്നതു്. എത്ര നേരം വേണമെങ്കിലും വിസ്തരിച്ചു കഥ പറയാൻ ഉള്ള വക ഇതിലുണ്ടു്. പക്ഷേ, പാണ്ഡിത്യവും പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള പരിശ്രമവുമുണ്ടു്.

ശ്രീരാമാവതാരകഥ ഒരു മഹോത്സവമായിത്തന്നെ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടന്നതു് 'പൂമാലസൗരഭസാരമൻപൊട്ട മുകക്കുംവണ്ണമാനന്ദമവു'മാണു്. രഘുക്കളുടെ പരിചിതരാജധാനിയായ അയോദ്ധ്യയെ പദ്യങ്ങളിലും ഗദ്യങ്ങളിലും വർണ്ണിച്ചിട്ടും കവിക്കു മതി വരുന്നില്ല. ദശരഥനു് സന്താനദുഃഖം ഉണ്ടാകട്ടെ എന്ന ശാപകഥയാണു് പിന്നീടു പറയുന്നതു്. വാജിമേധാലോചനയും, അതിനെ തുടർന്നു ഋശ്യശൃംഗന്റെ കഥയും സൂചിപ്പിച്ചു യാഗം വർണ്ണിക്കുന്നു. യാഗത്തിൽ ലഭിച്ച പായസം ഭുജിച്ചു മൂന്നുപേരും ഗർഭിണികളായി.

താവുന്ന കൊങ്കമുകുളങ്ങൾ മുഖം കറപ്പാൻ
കാർവർണ്ണനുള്ളിൽ വളരുമ്പൊഴുതുണ്ടു ഞായം
പാൽവെന്നവാണികളവതംസമണിക്കു മദ്ധ്യേ
കൈവന്നതെന്തൊരു വിളർപ്പു മുഖാരവിന്ദേ

എന്ന വിധമുള്ള പ്രതിപാദനം സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലായാലും കൃഷ്ണഗാഥയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതാണു്.

'കനകനളിനസുന്ദരാംഗിക്കു്', മാകന്ദബാണക്ഷമാപാലവൻപിന്നു്" എന്നു തുടങ്ങുന്ന ദണ്ഡകം, 'ഗാത്രം മെലിഞ്ഞു, മുഖശ്രീ തെളിഞ്ഞു, മറഞ്ഞു വിനോദം' എന്നു കായ്മാത്രപ്രസക്തമായി, 'ഭൂമിപാലനു ഹാ കഷ്ടമീ ഞങ്ങളെത്തൊട്ട ഗാഢം തഴച്ചീടുമുൾപ്പേമസർവ്വസ്വചിപുത്രരത്നത്തിലും കൂടി മെല്ലെ പകർന്നീടുമെന്നോർത്തു ദുഃഖാതിഭാരം കലർന്നെന്നപോലെ തദാവക്ത്രമെല്ലാം കറു

* ദേവന്മാർ രാവണോപദ്രവത്തെപ്പറ്റി ആവലാതി പറയുമ്പോഴും രാവണന്റെ കഥ മുഴുവൻ അറിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ എന്നതാണു് കവിക്കുള്ളതു്.

ത്തൊന്നുചാഞ്ഞു' എന്നു ചെറുശ്ശേരിയെ ഓർമ്മിപ്പിച്ച് 'ഗർഭം തികഞ്ഞൊരുനേരം തഴച്ചൊരു വൈവശ്യമുദ്രാവിലാസങ്ങൾ—ചൊല്ലാവതല്ലേതുമേ—' എന്നതിനോട് സമം ഒരു ദണ്ഡകം വേണമെങ്കിൽ ഇരയിമ്മൻ തമ്പിയുടെ അട്ടത്തു പിന്നീടവരണം.

ശ്രീരാമ ജനനത്തെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഗദ്യത്തിൽ, ഈ സന്തോഷംകൊണ്ടു് ദേവന്മാരും ദേവസ്ത്രീകളും ജലക്രീഡ നടത്തുന്നതും കാലനു് അസുഖക്കേടുണ്ടാക്കുന്നതും പ്രാണപ്രിയരിയുണ്ണാൻ വഴിതെളിഞ്ഞതും, കൗശികൻ കൗതുകമാർന്നതും, താടകയ്ക്കു് ആടൽ പിണഞ്ഞതും, ശങ്കരവില്ലിനു ശങ്ക പിണഞ്ഞതും, രാവണഹൃദയം തുടിതുടിക്കുങ്ങിയതും മറ്റും നല്ലവണ്ണം വർണ്ണിക്കുന്നു.

വിശ്വാമിത്രന്റെ ദിവ്യചക്ഷുസ്സു് രാമായണം മുഴുവൻ കാണുന്നു. എന്നു മാത്രമോ പരശുരാമന്റെ വമ്പുകുറഞ്ഞതും മനക്കണ്ണിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണു് വിശ്വാമിത്രൻ അയോദ്ധ്യയിൽ വരുന്നതു്. വിശ്വാമിത്രനു രാമനെകൊടുക്കാൻ മടിക്കുമ്പോൾ

വിശ്വംകാത്തീടുവാൻപോന്നവനിയിലവതീർണ്ണനു്
സാക്ഷാൽ പ്രധാന..
ന്നച്ചരൻ താനെന്നു കല്പിച്ചൊരുജളക, തരുന്നീ
ലയോ നീ കുമാരം
ഉൾച്ചെന്നെല്ലാർക്കുമൊത്തോന്നിതു പരമധനം
ഭൂപതേ പാർത്തുകാൺ നീ
നിശ്ശേഷാണാം ദിശാംഭൂഷണമുദയഗിരേരുതഹിതം
ചന്ദ്രബിംബം

മഹാകാവ്യത്തിനു ചേർന്ന ആശയം വേണമെങ്കിൽ തനിക്കു നല്ല മണിപ്രവാളത്തിൽ പറയാമെന്നുള്ളതിനു തെളിവാണു് ഇതു്. ഈ കഴിവിനു് മകുടം ചാർത്തുന്ന ആശയമാണു് കൗശികനു് രാമചന്ദ്രനെ നൽകിയപ്പോൾ

ചന്ദ്രനോടുപമചേർന്ന രാമനെ നിരീക്ഷ്യ
കൗശികനു മാനസം

ചന്ദ്രകാന്ത മണിയായ് ചമഞ്ഞിതു ചകോരമായിതു
വിലോചനം
എന്തുചൊൽവതു കുതൂഹലം കുതുകമായ് ചമഞ്ഞി
തുപയോധിതൻ
ബന്ധുവായിതു മനോരഥങ്ങൾ തിരയായി മോദ
ഭരമജ്ജസാ!

എന്നും വർണ്ണിക്കുന്നതും. താടകയുടെ മുടി ഒരില്ലിപ്പ
ടപ്പിൻ മട്ട് നഭാന്തേ മുട്ടിയതത്രെ! ഭ്രൂകുടി—'കൊട്ടമതഴയ്ക്ക
മധർമ്മ മഹീപതി കൊടിമര'മാണ്. കൺമണി'യമഭട
നെറിയും കഠിനശില'യാണ്. മൂക്ക് കഴുവും.

താടക അബലയല്ല എന്നു സ്ഥാപിക്കാനുള്ള വാദ
ങ്ങളും സരസമാണ്.

'ആയിരമിളവരിയാനകൾക്കുട്ടംകെട്ടിത്തിക്കും
പൊഴുതുമിവൾക്കുബലക്ഷയമില്ലെന്നറിക രഘൂത്തമ
ശാദ്ദൂർലങ്ങളിലാണുംപെണ്ണും പാർത്തേ മന്നവ
നായാട്ടന്നു

തിന്മതു മാംസം കൊൽവതു മുനികളെ!— സഹ്യ
ഗിരീന്ദ്രസഹോദര മംഗ'മാണ് ഇവൾക്കുള്ളതു് ഇവ
ളുടെ മുത്താഴത്തിന് പത്താനകൾ വേണം... ഏതാ
യാലും താടകയുടെ വരവിന്റെ സംഭ്രമം വിശ്വാമിത്രന്റെ
വാക്കിലും പകരുന്നു.

'രാക്ഷസിവന്നു പിടിക്കും മുമ്പേ—രുക്ഷശരങ്ങൾ
തറയ്ക്കുതദംഗേ
കത്തിനവഹ്നി പൊലിപ്പാനപ്പോൾ—
കുത്തിനകൂപോദകമുതകീടാ

അതുകൊണ്ടു ഫലമില്ലെന്നുവിചാരിച്ച് മുനി, ലക്ഷ്മണനോ
ടും അപേക്ഷിക്കുന്നു. ജേഷ്ഠന്റെ സംശയം ഇല്ലാതാക്കാൻ.

തുംഗഭയങ്കര സത്വവധത്തെ—പ്പെൺകൊലയെന്നു
നിനച്ചീടൊല്ലാ
മഹിതമതേ ജയ മഹിമനിധേജയ, ദുഷ്ടാൻ വിദ
ലയ ശിഷ്ടാൻ പാലയ

സതതമിവണ്ണം നിന്നോടോരോ–വനദേവതകളു
മിത കേഴുന്നു–
പരശിവനാണേ, ഗുരുവരനാണേ–സത്യം തന്നെ
സത്യം തന്നെ.

എന്നു ലക്ഷ്മണൻ പറയുന്നു. ഭയംനിറഞ്ഞ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കാൻ ഇവിടെ നമ്മുടെ മഹാകവിക്കുണ്ടായ ശക്തി നിസ്തുലമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഈ രീതിയാണ് ഇദ്ദേഹത്തെ കുഞ്ചൻറെ പരമഗുരുവാക്കിയതു്. പക്ഷെ ഈ കഴിവു് ചിലയിടത്തേ കാണുന്നുള്ളൂ.

വേണമെങ്കിൽ ചുരുക്കിയും കാര്യം ഭംഗിയായി പറയാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതാണ് അഹല്യ ഇന്ദ്രനുവശമായ ഘട്ടം തെളിയിക്കുന്നതു്.

'ത്രൈലോക്യാധീശനെന്നുള്ളൊരു ബഹുമതി കൊണ്ടോ മനോമോഹന ശ്രീകോല്യം വാഗ്ഭംഗി കൊണ്ടോ വിപുലബലമെഴും ഭാവിതാശക്തികൊണ്ടോ ലോലാത്മാ സാസതീ വാസവനുവശഗതാ' എന്നാണ് ഇവിടം ഭംഗിയായി ചുരുക്കുന്നതു്. ഈ മഹാകവി നടത്തിയ അശ്വമേധയാഗത്തിനഴിച്ചുവിട്ട ഭാവനയാകുന്ന പടക്കുതിരതന്നെയാണ് ലക്ഷ്യം ലഭിക്കുമെന്നുറപ്പില്ലാത്ത സീതാസ്വയംവരം നിർമ്മിക്കുന്നതു്. ഇതിനു കിടനിൽക്കുന്ന മറ്റൊരു ഭാഗം അഗ്നിപ്രവേശം ചമ്പുവിലേയുള്ളൂ. സ്വയംവരത്തിനു് വരുന്ന രാജകുമാരന്മാരുടെ വർണ്ണനയിലാണോ, അവർ കെട്ടുന്ന വിഡ്ഢിവേഷങ്ങളിലാണോ അവരുടെ സംഭാഷണവിരുതിലാണോ ദുർവൈദ്യന്മാരുടെയും മന്ത്രവാദികളുടെയും ദന്തിയാളും വളർത്തുള്ള ഭോഷ്കുകളിലാണോ തന്റെ വാഗ്വിലാസം കാണിക്കുന്നതു് എന്നു നിങ്ങൾ സംശയിക്കും. എന്നാൽ സീതയെ രംഗത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതോടുകൂടി നിങ്ങളുടെ സംശയം തീരും.

*1 ചിന്നീടും കാന്തി പൊന്നിൻതളികയിൽ വല
മായ്മാലയും വച്ചു താരിൽ—

---

*1 വാചാലനായ കവി സീതയുടെ മുന്നിൽ പരുങ്ങിയാണു് നിലകൊള്ളുന്നതു്.

ത്തനപാംഗീ ഭംഗികൈകൊണ്ടരുവയർ നട്ടവേ
മിന്നൽപോലെ വിലോലാ
കണ്ണിന്നാനന്ദധാരാ കമലശരപരബ്രഹ്മ വിദ്യേ
വമൂർത്താ
ധന്യാവന്നാളരങ്ങത്തതി മൃദുഹസിതാ മൈഥിലീ
മന്ദമന്ദം.

എന്നു തുടങ്ങി പദ്യങ്ങളിലും 'അല്ലോടിടഞ്ഞു പടതല്ലുന്നു–' എന്നു തുടങ്ങുന്ന ദണ്ഡകത്തിലും ചെയ്യുന്ന വർണ്ണനം കവി നേർവഴിക്കാണ് സഞ്ചരിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ് വന്ന* രാജാക്കന്മാർ ശിവചാപത്തോട്ടതോറു. അപ്പോഴാണ് പഞ്ചപുച്ഛവുമടക്കി ആദരവോടെ കവി തന്റെ മനോവിഗ്രഹമായ രാമനെ അരങ്ങത്തു കൊണ്ടുവരുന്നതു്. രാമനെന്നല്ല രാമഭദ്രനെന്നാണ് പറയുന്നതും.

ആർത്തു നാനാജനൗഘം, കനിവിനൊടിവനാരെ
ന്നു മോർത്തുവിശങ്കം
തീർത്തുരാജന്യചൂഡാമണി മനസികളർത്തു
വിദേഹാത്മജായാ:
വാഴ്ത്തീ വീണപ്രവീണോ മുനിഗഗനതലേ,
വന്ദിവഗ്ഗം പുകഴ്ത്തീ
താർത്തേൻ തുകുന്ന വാചാദശരഥതനയേ കാർ
മുകാദാനലോലേ

മറ്റു പലരുടെ ശ്ലോകങ്ങളും കഥ പറയുന്നവർ കടത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കവി നല്ല ഭാഷയിൽ, വില്ലൊടിച്ചതു പറയുന്നുണ്ടു്,

ഭക്ത്യാ വന്ദിച്ചു ഋഷിണാം കുലഗുരുമഥ കാണ്മൈ
ശ്വരം ചാപദണ്ഡം
കൈത്താരിൽകൊണ്ടുമെല്ലെന്നഴകിനൊടുകുലച്ചു
സമക്ഷം നൃപാണാം

---

* താടകയുടെ കാര്യം പറയുമ്പോൾ സഹ്യന്റെകാര്യം പറഞ്ഞതുപോലെ രാജാക്കന്മാരുടെ 'കാര്യത്തിൽ ശ്ലാഘ്യായം കേരളക്ഷ്മാധരന്റെ' കാര്യവും പറയുന്നുണ്ടു്.

മദ്ധ്യകെട്ടിപ്പിടിച്ചൊന്നുദിതധൃതിവലിച്ചോരു
നേരത്തുപൊട്ടി
പത്താശാന്തേമുഴങ്ങി വടിവെഴുമിടിപോലേധനുർ
ഭംഗഘോഷം

ഈ ബഹളം ഒന്നൊതുങ്ങിയപ്പോഴാണ് സീത രാമനെ വരിക്കാൻ വരുന്നതു്.

മന്ദീഭൂതേ ജനൗഘേ പരിമള ബഹളാഃ കയ്യിലാ
ദായമാലാ
മന്ദാരാഭോഗ മന്ദസ്മിത മധുരമുഖീ മംഗലസ്ത്രീ
സമേതാ
മന്ദംമന്ദം നയന്തീ ഘനജഘനഭരം പ്രാപ്തത
പ്രായമഗ്രേ
മന്ദാക്ഷാലങ്കൃതാക്ഷീമനസിജകലികാമൈഥിലീ
സാ നടന്നാൽ

മൂളീട്ടംഭൃംഗപാളീവിവലനമധുരാംമാലികാം
കൈത്തലേ ചേ-
ത്താളീദത്താവലംബാനിജതനുമഹസാ
രാഗമുദ്യോതയന്തീ
* പ്രീളാവേശേന രാമാനനമിടയിടയിൽക്കട്ട
നോക്കി പ്രമോദ-
വ്യാലോലാമെല്ലെമെല്ലെന്നരികിലുപഗതാ
കോമളാഭ്യംപദാഭ്യാം

ഇങ്ങനെ മണിപ്രവാളകവിത മന്ദം മന്ദം കോമളാഭ്യാം പദാഭ്യാം അരികിലുപഗതയായി; പ്രമോദമുണ്ടാകുന്നവിധം. സീതയ്ക്ക് ഭാര്യാധർമ്മം നരപതിമഹിഷി നീട്ടി ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ട്. കണ്വന്റെ ശ്ലോകവും കടത്തിവിട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ അർത്ഥം ഏകദേശം വരുന്ന ഒരു ശ്ലോകം മുന്നിലുള്ളതുകൊണ്ട് ഇതു് മറ്റാരോ കടത്തിവിട്ടതാണു് എന്നതന്നെ നിശ്ചയിക്കാം. എന്നാൽ പണ്ടാരോ വൈശികതന്ത്രം എഴുതിയതിന്റെ പാപം തീർക്കാൻ ഉപകരി

* എഴുത്തച്ഛൻ ഇവിടെ ഭംഗിപിടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ക്കുന്ന ഈ ഉപദേശമാലയിൽ സീതയുടെ ജീവിതം മുഴുവൻ ഉദാഹരിക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകവും ഉണ്ട്.

ഭർത്താവത്രേപരം ദൈവത മമ്മതഗിരാമാകയാൽ
വേറിടൊല്ലേ*[2]
[3]*മദ്ധ്യേവേർപെട്ട വന്നീടിലുമൊരു
പൊഴുതങ്ങാസ്ഥകൈവിട്ടിടൊല്ലാ
[4]*ശുദ്ധംത്രൈലോക്യമൊക്കെത്തരികിലുമരിയാ
ടായ്ക മറാരൊട്ടും നീ–
മുശ്ശേചാടീടുചെന്തീക്കനലിലപിപതിപ്രേഷിതാ
നിർവിശങ്കം*[5]

നൃപന്മാരുടെ കാളരാത്രിയായ ഭൂഭാരകുലപ്പെരുമാളിന്റെ വരവ് അവതാരകാര്യം സാധിപ്പിക്കാനുള്ള 'ധാമസംക്രമണത്തിനാണ്' എന്ന കാര്യം മുൻകൂട്ടി പറഞ്ഞ് ഏറ്റവും നാടകീയമായ പ്രതിപാദനം നടത്തുന്ന പരശുരാമവിജയത്തിന്റെ രസം കളയുന്നുമുണ്ട്. കൂത്തിനും പാഠകത്തിനും വളരെ വളരെ ഉപയോഗിച്ച് ഈ ചമ്പുവിൽ പല ശ്ലോകങ്ങളും പലരുടേതും കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. വിശ്വാമിത്രനെ പരശുരാമൻ പഴിക്കുന്നതുവരെ രാമൻ നല്ല വാക്കുകളാണ് പറയുന്നത്. അവിടെയും ലക്ഷ്മണനാണ് കോപിക്കുന്നതും. രാമൻ അപ്പോഴും സാന്ത്വനവാക്കുകളാണ് പറയുന്നത്. ഇങ്ങനെ വാക്കുകളെക്കൊണ്ട് പട തുടങ്ങുന്നു. രാമൻ വില്ല് വാങ്ങുമ്പോൾ പരശുരാമൻ ധൂമാവശേഷനായ വനപാവകനാകുന്നു.

ഒന്നാന്തരം ഗദ്യത്തിൽ കവിതപുരട്ടി വിഷ്ണുവിന്റെ കേശാദിപാദം വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

'വിശേഷാത്തരമിതു വൈഷ്ണവരൂപം–രാമശശാങ്കനിലേകീഭൂതം'

എന്ന് സകാരണം പറയുന്നുമുണ്ട്. ഇതൊക്കെ ആയാലും, രഘുവംശത്തിലുള്ള ചെറിയ വർണ്ണനയുടെ ഗൗരവം ഈ ചമ്പുവിൽ വരുന്നുമില്ല.

---

2 സീതയുടെ വനവാസം, 3 ലങ്കാവാസം, വനവാസം, 4 രാവണന്റെ പ്രലോഭനം, 5 അഗ്നിപ്രവേശം.

എഴുത്തച്ഛൻ ഇവിടം കുറച്ചുകൂടി ഭംഗിയാക്കുന്നുണ്ട്. വധൂക്കളുമായുള്ള രാജപുത്രന്മാരുടെ വരവു കാണാൻ, വന്നവരെ നിയന്ത്രിക്കാൻ, 'രക്ഷാപുരുഷന്മാർ' വടിയും കൊണ്ട് ഓടിനടക്കുന്നതും കവി വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. 'പൊൽപൂവിൽപെണ്ണു' നാലായിപകുത്തവിധമുള്ള കോപ്പിൽകണ്ണിമാർ അയോദ്ധ്യയിൽ വന്നതിനോടുകൂടി ആ നഗരത്തിന്റെ അന്തസ്സു വർദ്ധിച്ചു.

രാജാവായ രാമനെ അവസരംപാർത്തുരസങ്ങൾ സേവിച്ച വിവിധരംഗങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെ രചനാരീതി നമ്മൾ അറിയാതെ ഓർത്തുപോകും.

'നറുമലർ ചരകാന്തം കാന്തമാലോകയന്തീ
നിരുപമ കഥനീയം വാചമാകർണ്ണയന്തീ
പരവശഹൃദയാ സാ നിന്നെ കൂടാഞ്ഞുമെല്ലെ
പ്പരിസരഭുവിചെന്നാളാകുലാ കമ്രഗാത്രീ.'

എന്ന രീതിയിലുള്ളവയാണ് ഇവ. എഴുത്തച്ഛൻ ഈ രംഗം സ്പർശിക്കുന്നേയില്ല.

വിചാരിച്ചാഭിഷേകത്തിന്റെ തുടക്കം ഇതിലും രസമാണ്. മന്ഥരയായ് തടാകത്തെ കാട്ടിപ്പോയ്ത്തു കലക്കിയതിനാലാണ് ഇതു വേണ്ടിവന്നതു്. അതുമാത്രമോ, ദശരഥൻ പെൺപൊല്ലുകേട്ട പെരുമാളുമായി. വനവാസത്തിനു താൻകൂടി വരുന്നു എന്നു് സീത പറയുന്നതു് പ്രാകൃതത്തിലാണ്. വൽക്കലമുടുത്ത രാമനേയും അപ്പോൾ അയോദ്ധ്യാവാസികൾ മുഴക്കിയ മുറവിളിയുടേയും കയ്യും വർണ്ണിച്ചെഴുതിയ ആദികവിയുടെ ആത്മാവിന്റെ കാരിന്യത്തിനു് ഈ കവി തൊഴുന്നപോലും!

കൃത്രിമമെങ്കിലും ലളിതയുടെ വേഷം ചമഞ്ഞുവരുന്ന ശൂർപ്പണഖയുടെ വർണ്ണന ഭാഷയ്ക്കുതന്നെ ഭൂഷണമാണ്.

"പുലരിയിൽ വിരിയും കനകപദ്മസഹസ്രദളമാം പദപല്ലവയുഗളം മെല്ലേമെല്ലേ വച്ചു വലതീ
സൗന്ദര്യാമൃതസാഗരമദ്ധ്യാൽ മൂലസമീരണമേറ്റു
ബലാലിമ്മട്ടാലേറി ചെറുതിരമാല വരുന്ന കണക്കേ,
വിശ്വംഭരയിൽ വിഹാരത്തിന്നൊരു വിദ്യുന്മാല വരുന്ന കണക്കേ വിഭ്രമമെങ്ങും കല്പകശാഖിനി മെത്തിന

പുത്തൻ മഞ്ഞുജരിപോലേ, വിനയപ്പെരുമാളംഭോ
ജന്മനി–വിളയും പരിമള ലഹരികപോലേ, മാനസ
തംഗജ കുംഭാഭോഗേ മരുവിന മദജല ധോരണിപോ
ലേ, പുതുമലർ ബാണനു കരളവി മിന്നും ഭുവനഭ്രാമ
ണപിഞ്ചരികപോലേ,ലാവണ്യത്തിനു പരദേവത
യായ് മാധുര്യത്തിനുമഞ്ജൂഷികയായ്, നിധുവന
ലക്ഷ്മ്യാ മണിദീപികയായ്—നൈർമ്മല്യത്തിനു
കേളീഗൃഹമായ്, മെല്ലേ മെല്ലേ സാലഭിതാംഗീ–രാ
ഘവ സവിധേ ചെന്നുംനിന്നാൾ''

എന്ന വർണ്ണന രാമായണചമ്പുവിനും ചേരുന്നതാ
ണു്.

സീതയെ ശൂർപ്പണഖ വർണ്ണിച്ചു കേൾപ്പിക്കുമ്പോ
ഴും ഒരു ഫലിതമാണു് കവി പൊട്ടിക്കുന്നതു്. 'ദേവ'സ്ത്രീക
ളവൾക്കു താളിപിഴിയാൻപോലും തരം പോരുമോ?' എ
ന്നതാണു് അതു്.

സുന്ദരകാണ്ഡത്തെ അംഗുലീയാങ്കം, ഉദ്യാനപ്രവേ
ശം, എന്നു രണ്ടായി പകുത്തു വർണ്ണിക്കുന്നതു് ശക്തിഭദ്ര
നേയും കമ്പരേയും ആശ്രയിച്ചാണു്. ഉദ്യാനപ്രവേശത്തി
ലെ രാവണൻ കാമഭ്രാന്തനാണു്. എന്നാൽ സീതയുടെ
വാക്കുകൾ വാല്മീകി ഉപയോഗിക്കുന്നതിലും ഔചിത്യ
മുള്ളതും. *

ശ്രീരാമനെ ഹനുമാൻ സ്തുതിക്കുന്ന മരണരോഗഹാ
രിപരമൗഷധം' എന്നവസാനിക്കുന്ന സ്തോത്രം ഭക്തിക്കും
സാഹിത്യഭക്തിക്കും ഉദാഹരണമാണു്.

സീതയെന്ന കുലനാമമാം കുല വധൂവ്രതോദയമണ
ഞ്ഞുചെ
ന്നാദരേണ പുണരുന്ന മെയ്യിലിളകുന്ന പീനപുള
കോദ്ഗമം
പാദപത്മമണയുന്നവക്ത്രമരപാദപ പ്രവരമിമ്മ
പ്രാദുരസ്സു മതിദർപ്പണേ മരണരോഗഹാരി
പരമൗഷധം

* ഇതേപ്പറ്റി ഞാൻ ഉദ്യാനപ്രവേശം വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വി
വരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

എന്ന മധുര ഭാവവും

പ്രാതലൂണിനു വിരുന്നുവന്നവനു താടകാഖ്യനവ
ഭോജനം
പ്രേതനാഥനു വിളമ്പുമുജ്ജ്വല കളംബ ശുംഭിത
കരാംബുജം
പ്രീതിശൃംഖലിത നേത്രസങ്കുല കൃപാതരംഗ തരളം
മമ
പ്രാദുരസ്തു മതിദർപ്പണേ മരണ രോഗഹാരി
പരമൗഷധം.

എന്ന വിനോദത്തിൽ തുടങ്ങി വിചാരത്തിൽ കടന്നു ഭക്തിയിലെത്തുന്ന ഭാവവും

യാതുധാന കുലമായ ഘോര വിപിനത്തിലുൾപ്പിടി
പെട്ടു മഹാ–
വീതിഹോത്രനവവിസ്ഫുലിംഗമധിമൗലിസംഭൃത
ജടാഭരം
വൈദികോക്തിയിൽ മണംകലർന്ന പരമാത്മ
സാര മഹിമാ മമ
പ്രാദുരസ്തുമതിദർപ്പണേ മരണ രോഗഹാരി
പരമൗഷധം

എന്നു് രൗദ്രവും ഭക്തിയും ചേർന്ന മണിപ്രവാളവും ഇതിലുണ്ടു്.

ഈ സൂതി എഴുത്തച്ഛൻ എല്ലായിടത്തും വാരിവിതറുന്ന സ്തുതികുസുമങ്ങളുടെ ആദ്യത്തെ പരിപാടിയാണു്. കുറേക്കൂടി മധുരമാണു് സീതയെ കാണുന്ന രംഗം:

മുങ്ങിത്താണെന്നപോലേ മലിനതയിൽ നിലത്തേ
പൊടിച്ചാർത്തിൽ വീണി–
ട്ടങ്ങോടിങ്ങോട്ടഴന്നോമന കൊട്ടമൊരു
വാർ കുന്തളീകുന്തളീകാം
തിങ്ങീട്ടും കണ്ണുനീരാം നവതുഹിനപയോ ബിന്ദു
വൃന്ദങ്ങൾ തങ്ങി–
ത്തങ്ങിപ്പൊൽ പൂവുപോലേ പകലിരവുമകിണ്ണീട്ട
മാസ്യാഭിരാമാം.

നീണാളീറൻ വിഴാതേ നിയതമപിനിലത്തേ
കിടന്നും മറിഞ്ഞും,
വീണും കേണും കുഴഞ്ഞും പെരുകിയ വിരിമാച്ചീ
ട്ടമിക്കും ദുകൂലാം.
താനേ വിശ്വം ജയിപ്പാനൊരു വിരുതിയലും
പുഞ്ചിരിക്കൊഞ്ചൽ കിഞ്ചിൽ
കാണാഞ്ഞേ മാൽപെടുന്നോരധരമണിയൊടേല്ലുന്ന
നിശ്വാസഖിന്നാം.
*പഞ്ഞിക്കെട്ടെന്നപോലേ രജതഗിരി പറിച്ചമ്പിലു
മ്മാനമാടി–
ത്തഞ്ചും ദോർമണ്ഡലീ വിക്രമകല വിതറും
പാങ്ക്തി കണ്ടൻ ചിരംനാൾ
ചെഞ്ചമ്മേ ചെന്നിളക്കും പൊഴതിലുമിളകാതോ
രു ചാരിത്ര ദുർഗ്ഗേ–
സച്ചരന്നാം വാതിൽ പെട്ടെന്നഴകിലുടനടച്ചങ്ങ
നേ വർത്തമാനാം.

ഇങ്ങനെ ശുദ്ധയായ കുലസ്ത്രീയായ മകരിയെ മനസ്സിലല്ല വാക്കിൽ തന്നെ കവി ആരാധിക്കുന്നു.

രാമാംഗുലീയം കിട്ടുമ്പോൾ സീതയുടെ അവസ്ഥ വർണ്ണിക്കുന്ന ശ്ലോകം പൊന്നിൻതളികയിൽ എഴുതി വയ്ക്കേണ്ടതാണു്.

---

*വാല്മീകി ഇവിടം അലങ്കാരപ്രയോഗത്തിലാണു് മധുര മാക്കുന്നതു്. രാമപ്പണിക്കർ സ്വഭാവോക്തിയും അലങ്കാരവും മാറി മാറി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. രാമായണചമ്പുവിൽ സ്വഭാവോക്തി കൊണ്ടുതന്നെ കാണിക്കാവുന്ന ഇത്രജാലം കാണിക്കുന്നു. എഴുത്തച്ചൻ ഈ വർണ്ണന സംഗ്രഹിക്കുന്നു. 'പഞ്ഞിക്കെട്ടെന്ന' ശ്ലോകം ഇവിടെ മാറിയെഴുതുന്നു. ഇതുതന്നെ 'ഉന്നിദ്രോദ്രേകശാലീ രജതഗിരികുലുക്കി ത്രസിപ്പിച്ചു' എന്നു് പിന്നീടും വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. ഉള്ളൂർ ഇതു പരത്തി

മാമല കൈ ഇരുപതും മാറിമാറിപ്പുണ്ടാടട്ടെ
നാമധേയം നാരീഗർഭം സ്രവിപ്പിക്കട്ടെ.
താർമകൾ പോയ് മണിമേടത്തങ്കുമുറമടിക്കട്ടെ.

എന്നു വിവരിക്കുന്നു.

മുഗ്ദ്ധാമെല്ലെന്നെടുത്താൾതിരുമുടിയിലണിഞ്ഞാൾ
മറന്നും മുകന്നാൾ
മുത്താർ മൽ കൊങ്കുമൊട്ടിൻ മുകളിലുടനുടൻ
വച്ചു ഗാഢം പുണർന്നാൾ
ചിത്രം ചിത്രം തദാനീം കലയുവതികുലം
മൗലിമേൽ വച്ചു ചുട്ടം
പുത്തൻ പൂൺപിന്നു രാമാഭരണ മഖില ഗാത്രേഷു
പൂൺപായ്ചമഞ്ഞു.

എന്നു ശ്ലോകം, ഔചിത്യം, പദയോജന, ആശയഭംഗി, സ്വഭാവചിത്രീകരണം എന്നു വേണ്ട ജീവിതത്തിനും സാഹിത്യത്തിനും നല്ലതെല്ലാം ഒന്നിച്ചിണക്കിയതാണു്.

'മങ്ങായ്ക മങ്ങായ്ക മംഗല്യ സങ്കേതമേ
ജാനകീദേവി,
നിൻ ചേവടിപ്പൂംപൊടി പ്രൗഢിതന്നാണെ കേൾ
നാല്വ മൂന്നാഴ്ചവട്ടത്തിലിങ്ങോട്ട നിൻ കാന്തനെക്കൊ
ണ്ടുവന്നഞ്ജസാ, കൂട മുമ്പേ കടന്നോരു, പോർവാന
രേന്ദ്രക്കുലങ്കാപുരത്തെ കളിക്കാവുമാക്കി,ക്കനം കോ
പമാന്മത്തനുഷ്യേന്ദ്രനെയുന്ന ശസ്ത്രങ്ങൾ തമ്മിൽ പി
ണഞ്ഞെങ്ങുമിങ്ങും തെറിക്കുന്ന ധാരാനലജ്വാലയിൽ
പോക്കെ,ന്നിക്കം ദശഗ്രീവനെത്താൻ പടച്ചാത്തെയും
തന്നെയും കൂടെഹോമിച്ചതില്ലെങ്കിൽഞാനല്ലഞാൻ'

എന്നാണു് ഹനുമാൻ സീതയോടു ചെയ്യുന്ന സത്യം. ഹനുമാൻ ലങ്കയ്ക്കു തീവച്ചതു് ലക്ഷ്മീവദനം ചുട്ടഴിയുന്ന ദശാപരിപാടിയായിട്ടാണു് തുടങ്ങിയതും.

'കണ്ടേൻ ഞാൻ ദേവ ദേവീം ജയശുഭചരിതാ' എന്നാണു് രാമനോടു് ഹനുമാൻ പറയുന്നതും.

ഇങ്ങനെ ലങ്കാപ്രവേശനത്തിനുള്ള പാലത്തിനു് ആലിട്ട കഥയെ തുടർന്നു് അഞ്ചു ചമ്പുക്കൾകൊണ്ടു് യുദ്ധകാണ്ഡം വിവരിക്കുന്നു.

ചൊല്ലിക്കൂടാവതോ ദൈവതഗതി? സഹസാ രാക്ഷ
സാം വംശമേററം.
ഫുല്ലശ്രീശാലി രാമാഗ്നഗശിഖിനിപരം നഷ്ടമാ
യോരു നേരം.
ഉള്ളിൽതട്ടീ ദശഗ്രീവനു പുതിയവിമർശോദയം
പാരിലേറെ—
ത്തുള്ളൽ കാരർക്കു സമ്പത്തുകളിൽ വരുവതല്ലേതു
ചെയ്യും വിചാരം.

എന്ന നാന്ദിയോടാണു് രാവണവധം വർണ്ണിക്കുന്നതു്. പ്രതിനായകനെ യുദ്ധത്തിനായി ഒരുക്കിക്കൊണ്ടുവരുന്ന ഗദ്യം മുഴുവൻ വായിക്കേണ്ടതാണു്.*

പൊന്നിൻ മണിത്തേരു തന്നോരുമൂലം
കുന്നിച്ച കോപേന കണ്ണും ചുഴററി (ചുവത്തി)
ഉന്നത്ര വിണ്ണോർ വരെന്നെ പഴിക്കും
മൂന്നാം മുഖം കാൺകശ്രീരാമരാമ.

എന്നതു്

'ഭവാനിമ്മണിത്തേരിദാനീം മഹേന്ദ്രാജ്ഞയാവന്നി റങ്ങുന്നതാലോക്യവാസ്സുന്ന കോപേന കണ്ണും ചുഴററി (ചു വത്തി)ക്കനം പൽക്കടിച്ചെന്തടാ വാസവാനീതേർ കൊ ട്ടത്തീട്ടുവാൻ, മാതലിക്കയ്യനോളം ചതിക്കാരരില്ലാരുമേ. ചെറു കണ്ടിട്ട നിന്നോട്ട വിണ്ണോരെയൊക്കെ തട്ടത്തിട്ട തണ്ണീർക്കു പോലും വിശപ്പിപ്പനന്നാട്ടിൽ നിന്നാട്ടവൻ നന്ദനോദ്യാനമൊക്കെ തകർപ്പൻ..... പ്രചണ്ഡധാ നിപ്രൗഢികൊണ്ടീശരന്മാരെയും പേ പറഞ്ഞിങ്ങനെ...' എന്നതിന്റെ സംഗ്രഹമാണു്.

രാവണൻ രാമനോട പറയുന്ന വാക്കുകളും പിൽക്കാലത്തു് കഥകളിക്കാക്കു വഴിതെളിച്ചതാണു്.

---

*ഇരുപത്തിനാലു വൃത്തം രാമായണചമ്പുവിന്റെ സംഗ്രഹം മാത്രമാണു്.

* എൻപ്രാഗത്ഭ്യമറിഞ്ഞതില്ലഗതി നീ ചോദിച്ചു
കാൺകെങ്കിലാ
ജ്ജംഭാരാതിയെയാടിന്ന മെത്ര വിബുധസ്ത്രീ കൈ കുങ്ക
പുൽകീടിനേൻ
വമ്പെല്ലാമിതു കൊണ്ടിനിക്കിഹ കുറഞ്ഞീലൊന്നു
ലഞ്ഞീടിലും
വമ്പോരാന കുടത്തിലിട്ടടനടക്കാമല്ല നില്പുണ്ടു നീ.
ചൊല്പേറീടുന്നസൂര്യാനുജയുഴമതാതന്നുള്ളിൽ വാഞ്ഛം
കളങ്ക-
ത്തെല്ലേ ശല്യംതൊട്ടുതാഭഗ്രസുതനൊട്ട നീ വിപ്ര
ഹത്യാ ധുരീണൻ
അല്ല രേ രാമ,മത്സോദരിയെയാട്ട മലർബാണാത്മനാ
യ്ചെന്നഭീഷ്മം
ചൊല്ലിക്കേളാഞ്ഞുരുള്ള മുല ഭവദനുജൻ നന്നു
സൗഭ്രാത്രയോഗം

ആശയം, പദപ്രയോഗം ഇവ മാത്രം പരിശോധിക്കുന്ന രസവിചാരപ്രകാരം ഈ ശ്ലോകങ്ങൾ ഒന്നാന്തരമാകും. ഇതിലെ പരിഹാസം ഇതിന്റെ മാറു കൂട്ടുന്നു. 'ആനയെ കുടത്തിലിട്ടടയ്ക്കാവുന്നതല്ല' എന്ന നാടൻ ശൈലി സംസ്കൃത വൃത്തത്തിൽ അടക്കുന്നതു് വേണമെങ്കിൽ മഹാകവികൾക്കു് സംസ്കൃത മഹാകാവ്യങ്ങളിലെയും നാടകങ്ങളിലെയും ആശയങ്ങൾ ഭാഷയാക്കുന്ന കുടത്തിൽ ആനയെ അടയ്ക്കുംപോലെ അടയ്ക്കാനും സാധിക്കുമെന്നുള്ളതിനു് തെളിവാണു്. ഇതിനു് മറുപടി ലക്ഷ്മണനാണു്, രാമനല്ല പറയുന്നതും. സന്മാഴ്വല്ലിയുടെ വേനൽച്ചൂടായ രാവണൻ സീതയെ തീണ്ടിയതു്, രാമശരങ്ങളാകുന്ന കാട്ടുതീയെ വിളിച്ചുവരുത്താനുള്ള തിരികൊളുത്തുകയാണത്രെ. രാവണന്റെ ശിരസ്സു് ഓരോ

*ഇവിടെ ശക്തിഭദ്രന്റെ ആശ്ചര്യചൂഡാമണിയെ ആശ്രയിച്ചാണു് പ്രതിപാദനം. ഈ പ്രതിപാദനം ഉദ്യാനപ്രവേശത്തിലും, അംഗുലീയാങ്കത്തിലും, അഗ്നിപ്രവേശത്തിലും കാണുന്നുണ്ടു്.

ന്നാറതിന്നും ശസ്ത്രം എൾക്കാതെ ഇരുന്നതിന്നും കാരണം കവി കണ്ടുപിടിക്കുന്നുണ്ട്.

വേദാനോദ്ധരതിന്നും പാശുപതിനുതിതേടുന്നതിന്നും ബലാലോ—
ന്നേതാനും കൊണ്ടതില്ലമ്പുകളവിടെ നടേവമ്പെഴും താരകാരേ:
മീതേലങ്കേന്ദ്രവക്ത്രത്തിനുമുനിനിവഹാൻ കൊന്നതിന്നുന്നതിന്നും
സീതാസ്തോത്രങ്ങൾ ചൊല്ലുന്നതിനുമുടനുടൻ കൊണ്ടുകണ്ടുംമുറിഞ്ഞും.

രാവണന്റെ മരണം ചമ്പൂകാരൻ വിഷാദത്തോടാണ് വർണ്ണിക്കുന്നതും. 'വടക്കു കൈലാസത്തിലും, ഭൂമി മുഴുവനും, തന്റെ വെങ്കൊറ്റക്കുടക്കീഴിലായ പാതാളത്തിലും സ്വർഗ്ഗത്തിലും വെളുവെള വിളയിപ്പിച്ച കീർത്തിക്കു കരിതേക്കാൻ തയ്യാറില്ല. അതിനാൽ സീതയെ മടക്കിത്തരാൻ തയ്യാറില്ല' എന്നാണ് രാവണന്റെ ഒടുവിലത്തെ വാക്കു്. *

മറ്റൊരു മഹാകാവ്യോദ്യാനമാണ് അഗ്നിപ്രവേശം. വിഭീഷണന്റെ വിളംബരമാണ് ആദ്യം.

'അനർത്ഥം ചെയ്യൊല്ലാ പരമടവരെച്ചെന്നു തൊട്ടുവാൻ
നിനയ്ക്കൊല്ല, മല്ലാർ വിശിഖതാപാകുലതയാ

---

* എന്നുംതരുന്നീല തരംവരാമ—
റിന്നേമരിച്ചീടുകിലേറെനല്ലൂ
എന്നുള്ളുറിഞ്ഞേനഹമസ്മിധീമാ—
നെന്നിങ്ങനെ വാക്യവുമാബഭാഷേ.
ലംഘിക്കാമല്ല പാർത്താൽ വിധിവിഹിതമൊരുത്തന്നുമേറേറം തദ്വാനീം—
ഫുല്ലശ്രീശാലി ലങ്കേശ്വരനുമുതിപെട്ടൂതദാമാനശാലി...

എന്നാണ് ചമ്പൂകാരൻ ഈ മഹാകാവ്യത്തിൽ രാവണനെപ്പറ്റി ചൊല്ലുന്ന ഭരതവാക്യം.

ശരിക്കു പറഞ്ഞാൽ 'മുന്തലേന്തിയ.....'എന്ന രാവണപ്രശസ്തികൊണ്ടു തുടങ്ങിയ ഭാഷാകവിതയുടെ പരിണതഫലമാണ് രാമായണ ചമ്പു.

അനക്കൊല്ലാ കൊല്ലാനഗതികളെ മേന്മേലൊരുവ
നും
ധനസ്തോമം മോഹാൽ കിമപിപരകീയം കവരൊ
ലാ'

എന്നാണതിന്റെ പീഠിക. എന്നാൽ കുലസ്ത്രീയെ വിടസ്ത്രീയാക്കിയ വികൃതരംഗവും ഇവിടെയുണ്ട്. വാല്മീകി വളരെ കരുതി പെരുമാറുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ രാമായണചമ്പൂകർത്താവു് വഴി ചുററി. കണ്ണിനു സുഖമില്ലാത്തവനു് വിളക്കെന്നവണ്ണം അഹിതമായിട്ടാണു് അനസൂയ കൊടുത്ത വരത്താൽ ഒരുങ്ങിച്ചമഞ്ഞു് ഭർത്തൃസമീപത്തിൽ വന്ന സീതയെ രാമൻ കാണുന്നതു്. വേശ്യാസീമന്തമേ! എന്നു രാമനെക്കൊണ്ടു സംബോധന ചെയ്യിച്ചതു പന്തിയായില്ല. അതുമല്ല, സീതതന്നേ പറഞ്ഞു കളിപ്പിച്ചു എന്നു പറയുന്നതും. ഇത്തരംഅനൗചിത്യമില്ലാത്തതോ അതിനു മറന്നതോ ആയ പ്രയോഗമാണു് ചമ്പുവിന്റെ കാവ്യഗുണം ചോർത്തുന്നതും. എന്നാൽ ഇവിടെയും സീതയുടെ നോക്കും വാക്കും അസ്ഥാനത്തിലല്ലതാനും. 'പിഴയില്ലാത്തോക്കു ദുഃഖം വരാ' എന്ന സീതയുടെ സമാധാനം സകാരണം തന്നെ. സീതയുടെ അഗ്നിപ്രവേശം ഇതിൽഭംഗിയായി വേറൊരിടത്തും ഞാൻ വായിച്ചിട്ടില്ല. എല്ലാവരോടും പറയേണ്ടതു പറഞ്ഞിട്ടു മനസാവാചാ താൻ പതിതയല്ലെന്നു പറഞ്ഞു സത്യം ചെയ്തിട്ടു്—

മുഖ്യാം വാണീമിവണ്ണം തുളിവിനൊടരുളിച്ചെയ്യു
സൗമിത്രിയോടു
ങ്ങുൾക്കാമ്പിൽ പാർത്തു പാർത്തമ്മനുകൂലതിലകം
മൈഥിലീ രാമചന്ദ്രം
അഗ്രേനാനാ ജനാനാംകുസുമനിരയു മാരാദ്ധ്യമാടീടി
നാള—
ങ്ങഗ്നൗ സാ വെണ്ണിലാവിൻ നടുവിലൊരു ചകോ
രക്കിടാവെന്ന പോലെ

ഇത്ര നല്ല ഭാഷയിൽ നന്നായി കാര്യം പറഞ്ഞതിനു പരിഹാരമെന്നവിധം സംസ്കൃതഗദ്യത്തിൽ സീതയെ

കൊണ്ടുവരുന്ന ഘട്ടം വർണ്ണിച്ചതു് പോരായ്കതന്നെയാണു്. ദേവന്മാർ അവതാരകാര്യം പറഞ്ഞു ശ്രീരാമനെ സ്തുതിക്കുന്നിടം സംസ്കൃതത്തിലാക്കിയാൽ ഔചിത്യമുണ്ടാകുമായിരുന്നു. ഈ വിധത്തിലുള്ള പരിശ്രമമാണു് ഭാഷാകവിതയിൽ നിന്നു് ഇദ്ദേഹത്തെ അകറ്റുന്നതും.

മറ്റൊരു നല്ല ഘട്ടമാണു് സ്വർഗ്ഗാരോഹണം. മറഞ്ഞുപോയ സീതയെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയ വർണ്ണനയെക്കാൾ മലയാള മഹാകാവ്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മറ്റൊരു നേട്ടമാണു്. കവിത തന്നെ പുളകമായോ പൂങ്കാരമായോ മാറുന്ന ഘട്ടമാണു് അതു്.

ഏതും ദോഷംവിനാ താൻ വെടിയുമളവു താന്താം
കുറിക്കൊണ്ട കാന്താം
ഖേദം കൈക്കൊണ്ടു ദീനന്നധികവു മഭിരാമന്നു രാമ
ന്നകാണ്ഡേ
പാതിവ്രത്യോദയത്തിൻ മഹിമ തടവിനിന്നുജ്വല
ന്തീമുപാന്തേ
വൈദേഹീം കാഴ്ചവച്ചാൾ തൊഴുതു വസുമതീ വഹനി
താനെന്ന പോലെ
പരിമള മഴപെയ്തിരുണ്ട ഭംഗ്യാ—തിരുകിന കുന്തള
ഭാരലോഭനീയാം
സ്മരനിഗമ രഹസ്യമോതുമോമൽ—തിരുമിഴിമേൽ
നിഴലിച്ച രാഗലൗല്യാം
മുട്ടമലർ ശരമേന്തു ചേർത്തു തോണ്ടേ—ലുടലണിയും
മണികുണ്ഡലാഭിരാമാം
തുട്ടുതുടവിലസുന്ന ചോരി വായ്മേ—ലുടമയിൽ വന്നി
ളകൊള്ളും മല്ലഹാസാം
കനകകലശ കാന്തിവെന്ന പീന—സ്തനഭര ലോളിത
രത്നഹാര മാലാം
മണിമയ കടകാംഗദാദിഭൂഷാ— ഗ്രണരുചിരഞ്ജിത
മഞ്ജു ബാഹുവല്ലീം
മരതക ലതികാഭിരാമ്യമുൾക്കൊ—ണ്ടരുളിന കോമള
രോമ വല്ലരീകാം

പരിഹിത മുദുലാംശുകത്തിനുള്ളിൽ—സ്ഫുരിത
നിതംബ മനോഹരോരു കാണ്ഡം
പ്രണിഹിതമണി നൂപുരാംഘ്രി പദ്മാ–മനുപദ
കാന്തിധരീപരീത ഗാത്രീം
ജനനയനസുധാം തൃപാനുരാഗ–ക്ഷണനമുദ്ധ
മുഖീം ദദർശസീതാം.

എന്ന വർണ്ണനയുടെ മുമ്പിൽ ഏതു ഭാഷാഭിമാനിയും സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിക്കും. സീതയെ വിവാഹാവസരത്തിലും ലങ്കയിൽ അശോകവനികയിലും, സ്വർഗ്ഗാരോഹണരംഗത്തും കവി നമ്മെ കാണിച്ചുതന്നു. രാമനെ കട്ടനോക്കി ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് ഉള്ളംകൊണ്ടു രസിച്ചു ബാലിക, മാമലയെട്ടുത്തു പൊരുമാറിയ രാക്ഷസചക്രവർത്തിയുടെ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു് ചാരിത്രക്കോട്ടകെട്ടി കതകടച്ച സീത, എല്ലാം മറന്നിട്ടില്ലെന്നു കാണിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗാരോഹണസമയത്തെ സീത, ഈ മൂന്നും നമ്മുടെ അനർഘസമ്പാദ്യങ്ങളാണു്. ഈ വർണ്ണനകൊണ്ടും കവിക്കു മതിവന്നില്ല. സീതയുടെ സ്വഭാവം മാറിയിട്ടില്ലെന്നു് മാണിക്യക്കല്ലുപോലെ തെളിയിക്കുന്നതാണു് അടുത്ത ശ്ലോകം. സീത രാമന്റെ സമീപം ചെല്ലുന്നില്ല.

അന്നേരമയ്യോ രഘുനാഥനേ നാ–മെണ്ണേറുമാനന്ദ
തരംഗിതാംഗീം
ഒന്നും പുണർന്നാലിവളന്യയായ് പോ–മെന്നോർത്തു
ദൂരേ ബതകണ്ടുനിന്നാൾ.

ഭർത്താവിനെ വളരെ നാളായി കാണാതിരുന്നു കാണുകയാണു്. അങ്ങനെ കാണുമ്പോൾ അംഗങ്ങളെല്ലാം ആനന്ദതരംഗങ്ങളായിമാറും. ഈ ഓളങ്ങളുടെയുകലക്ഷ്യം ഭർത്താവിനെ ആലിംഗനം ചെയ്യുക എന്നതാണു്. അതിനു തടസ്സമില്ല. പക്ഷേ അതിനു തുനിഞ്ഞാൽ സീത സീതയല്ലാതെയാകും. അതുകൊണ്ടു് ദൂരെ ഭർത്താവിനെ കണ്ടുനിൽക്കുകയെ ചെയ്യുന്നുള്ളു.*

---

*ഈ രംഗം വാല്മീകിയിലില്ല.

ഈ മഹാകവി രാമായണചമ്പുവാകുന്ന അങ്ങാടിയിൽ പലതും വിറ്റഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. പല കവർച്ചയും നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആവശ്യമില്ലാതെ തീവെട്ടിക്കൊള്ള മുതൽ ചാരിത്ര്യദൂഷ്യംവരെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ 'സീത തൻ വൻചരിത്രവും,' 'പുലസ്ത്യവധവും' ആണ് രാമായണത്തിന്റെ മർമ്മങ്ങൾ എന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. അവ ധർമ്മപ്രകാരം വർണ്ണിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിലാണ് രാമായണ ചമ്പുവിന്റെ മഹത്വം. മറെറാരു മഹാകവിയ്ക്കും കേരളഭാഷയിൽ സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വിധം ഭംഗിയായി രാമായണം നിർമ്മിക്കാൻ ഈ കവിക്ക് യാതൊരു വിഷമവും ഇല്ലായിരുന്നു. ഈ ശ്രദ്ധ സർവത്ര ചെലുത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ!

ഭാഷാമിശ്രത്തിലെ മഹാകവിയായരാമപ്പണിക്കരും മണിപ്രവാള മഹാകവിയായ രാമായണചമ്പുകർത്താവും കേരളസാഹിത്യത്തിലെ ഹിമവാനും മഹാമേരുവും തന്നെയാണ്. ചെറുശ്ശേരി നന്ദനോദ്യാനവും. ഇവയിൽ നിന്നു സിദ്ധിച്ച ഒരു ഗംഗാപ്രവാഹം മാത്രമാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ രാമായണം. ഭാഷയാണ് എഴുത്തച്ഛനെ മഹാകവിയാക്കി ഉയർത്തിയതു്. ഭാഷാഭക്തിയാണ് ചെറുശ്ശേരിയെ കേരളത്തോടു ബന്ധിച്ചതു്. ഈ ഗുണങ്ങളും കൂടുതൽ ഔചിത്യബോധവും രാമായണചമ്പൂകാരൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹം കേരള വാല്മീകിയാകുമായിരുന്നു. ഭാവന സാഹിത്യകാരന്റെ സമ്പാദ്യമാണ്, ചരിത്രകാരന്റെ രംഗമല്ല. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ അങ്ങോട്ടു കടക്കുന്നില്ല.

രാമായണചമ്പൂകാരനെ സാഷ്ടാംഗം ഏതു സഹൃദയനും നമസ്കരിക്കും. കേരളഭാഷ മാത്രം വശമുള്ളവർക്ക് അദ്ദേഹം മിക്കപ്പോഴും ഉപകാരിയായ ഒരു ചാർച്ചക്കാരൻ. രാമായണചമ്പൂകാരൻ കേരളകവി ചക്രവർത്തി തന്നെയാണ്. പക്ഷേ, ഭൂമിയും സൂര്യനുംപോലെയാണ് ഭാഷാഭക്തന്മാരുടെ മുന്നിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നില. അടുത്തിട്ടില്ല, അകന്നിട്ടില്ല. പക്ഷേ കൂടുതൽ അടുക്കുകയും അകലുകയും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുന്നതുമല്ല.

രാമായണചമ്പുവിന്റെ പതിപ്പുകൾ

തിരുവനന്തപുരത്തു ക്യൂറേറ്ററാഫീസുകാരാണു് ഈ ഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. ഇതിനു കൊളത്തേരി എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ച അവതാരിക ഉപകാരത്തേക്കാൾ ഉപദ്രവം ചെയ്യുന്നതാണു്. പാഠഭേദങ്ങളധികം കൊടുക്കാതെ, അർത്ഥം കൊടുക്കാതെ, ഉദ്ധരിച്ച ശ്ലോകങ്ങൾ ഏതിലുള്ളതെന്നു സൂചിപ്പിക്കാതെ, ഉള്ള ഈ പ്രസാധനം സാമാന്യക്കാർക്കു് ഉപയോഗപ്രദമല്ല. എന്നാൽ കൊച്ചീഭാഷാ പരിഷ്ക്കരണക്കമ്മറ്റിക്കാർ രാവണോദ്ഭവം, വിചിത്രരാമാഭിഷേകം, സുഗ്രീവസഖ്യം, ഉദ്യാനപ്രവേശം, അംഗുലീയാങ്കം (പൂർവഭാഗം) ഇവയ്ക്കു വ്യാഖ്യാനത്തോടുള്ള പതിപ്പു് ഇറക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഉദ്യാനപ്രവേശംചമ്പു പാഠഭേദങ്ങളും കുറിച്ചു്, അന്യകവികളോടുള്ള കടപ്പാടും, അന്യകവികൾക്കു് രാമായണചമ്പൂകാരനോടുള്ള കടപ്പാടും വ്യക്തമാക്കിയുള്ള ഒരു പതിപ്പു് സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം ഇറക്കിയതാണു് ഒരു നല്ല ചമ്പൂപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നതന്നെ പറയാം. ഈ രീതിയിൽരാമായണചമ്പു മുഴുവൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു് ആഗ്രഹമില്ലാതെയുമില്ല.*

ഭാരതചമ്പു

രാമായണംപോലെ തന്നെ ഭാരതകഥയെ അവലംബിച്ചു് 1 ബകവധം, 2 ദ്രൗപദീസ്വയംവരം, 3 സുഭദ്രാഹരണം, 4 ഖാണ്ഡവദാഹം, 5 രാജസൂയം 6 വനവാസം, 7 കിരാതം, 8 സ്വർഗ്ഗാരോഹണം, 9 ഉദ്യോഗം, 10 ദൂതവാക്യം, 11 ജയദ്രഥവധം, 12 സൈന്യോദ്ധരവധം, 13 അശ്വമേധം, 14 സ്വർഗ്ഗാരോഹണം- എന്ന പതിനാലു ചമ്പുക്കൾ ഉണ്ടെന്നു കൊച്ചി ഈടുവയ്പിൽ ഉള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു എന്നു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നു. എന്നാൽ പത്തു ഭാഗങ്ങളെ പുറത്തു വന്നിട്ടുള്ളൂ. 1 പാഞ്ചാലീസ്വയം

---

*രാമാർജ്ജുനീയം ചമ്പുവുംഇതുപോലെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു് എസ്സു്. പി. സി. എസ്സു് കാർ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. ചെല്ലൂർ നാഥോദയം അവർ വ്യാഖ്യാനസഹിതം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

വരം (ബകവധവും ദ്രൗപദീസ്വയംവരവുംകൂടി സംഗ്രഹിച്ചതു്) 2, ഖാണ്ഡവദാഹം 3 കിരാതം, 4 കീചകവധം 5 ഗോഗ്രഹണം, 6 ഉദ്യോഗം, 7 ദൂതവാക്യം, 8 ജയദ്രഥവധം, 9, ഭാരതയുദ്ധം 10 അശ്വമേധം—എന്നിവയെ കവനോദയക്കാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളൂ. സുഭദ്രാഹരണവും രാജസൂയവും വനവാസവും ഇതുവരെ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. കിട്ടിയ പ്രബന്ധങ്ങൾ തമ്മിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് കവി ഒരാളായിരിക്കണം എന്നാൽ പുനരാണു് എന്നു പറയുന്നതിനു് തെളിവില്ല. രാമായണ ചമ്പുവിനുശേഷം ഉണ്ടായ കൃതികളാണിതു്. രണ്ടാംതരത്തിലുള്ള കൃതികളാണു് ഇവ. കഥ പറഞ്ഞൊപ്പിക്കണമെന്നും, അതു ചുരുക്കി വേണമെന്നും കവിക്കു് ആശയുണ്ടു്.

ബകവധമാണു് തുടങ്ങുന്നതു്. കൃതിയുടെ പേരു ബകവധമെന്നാണെങ്കിലും പാണ്ഡുവിന്റെയും ധൃതരാഷ്ട്രരുടെയും കഥ തൊട്ടു് തുടങ്ങുന്നുണ്ടു്. ചുരുക്കത്തിൽ പാണ്ഡുവിനുവന്ന ചേന്ന മുനിശാപം, പുത്രന്മാരുണ്ടായതു്, പാണ്ഡുവിന്റെ മരണം, മാദ്രി ഉടന്തടി നടത്തിയതു് ഇങ്ങനെ ചുരുക്കിയാണു് പ്രതിപാദനം. അസ്സാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു് രംഗപരീക്ഷ നല്ലവണ്ണം വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. കുറച്ചേറെ സംസ്കൃതത്തിൽകളിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു കൃതിയെ പ്രൗഢമെന്നു പറയാൻ തോന്നുന്നില്ല. അരക്കില്ലക്കഥ ഒരു ശ്ലോകം കൊണ്ടും ഹിഡിംബീപരിണയം ഒരു ഗദ്യം കൊണ്ടും തീർക്കുന്നു. ഇരുപതു ശ്ലോകവും ഒരു ഗദ്യവും ബകവധത്തിനു് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രാമായണചമ്പുവിന്റെ കർത്താവു് മണിപ്രവാള കവിചക്രവർത്തിയാണെങ്കിൽ ഭാരതചമ്പുവിന്റെ കർത്താവു് ആ സാമ്രാജ്യത്തിലെ ഒരു ഇട്ടമാടമ്പുകാരനാണു്. അഗസ്ത്യഭട്ടന്റെ ബാലഭാരതമാണു് ഇതിനു് ആദർശം.

ഉടന്തടി ചാടും മുമ്പു് മാദ്രി കുന്തിയോടു പറയുന്ന ശ്ലോകം ഈ കൃതിയിലെ ഒരു നല്ല ശ്ലോകമാണു്:

ആര്യേ, നിന്നോട്ട ഞാൻ ചെയ്തഖില പിഴകളെല്ലാം
മറന്നിക്കുമാരുൗ

തായോ, ടെന്നോട്ട, വേർപെട്ടപഗത കരുണൈൗ
വീതവീതാവലംബൗ

മായാപേതം തദീയാനിവ മഹതി സുതാനോമലി
ക്കേണമേ നീ

നീയേ കേളച്ചനാകുന്നതുമറിശമിവക്കമ്മയാകുന്നതും
നീ.

ഹിഡിംബി ഭീമനോട്ട പറന്നയുത്

വീരകന്ദർപ്പ രമ്യാകൃതേ കേളിതന്നിൻ മഹാരണ്യ
ഗർഭേ ഹിഡിംബാഹവയേ

രാക്ഷസാം ചക്രവർത്തീ വസിക്കുന്നതസ്യാനു ജാഹം
ഹിഡിംബീ-ഗുണാം

മാംസ ലുബ്ധേന തേനാശു യുഷ്മ ദ്വധായാധുനാ
ചോദിതാ കണ്ടു കാമോ

പമാനം ഭവന്തം ബലാലീദൃശം രൂപമുൽക്കൊണ്ടു
കന്ദർപ്പ പീഡാതുരാനീ

ന്നടുത്തങ്ങു വന്നീടിനേൻ'

എന്നാണു ഗദ്യരീതി. ഇത്തരം കാവ്യം നഭസ്സിൽ ഹിഡിംബിക്കൊപ്പം പറന്ന നടന്നാല്യം ദോഷമില്ല.

'ഈ ചോറെല്ലാം ഞാൻ ഉണ്ണാം, പിന്നെ നി എന്നെ ഭക്ഷിച്ചാൽ നിനക്കു ജോലി കുറയുമെന്നു' പറയുന്ന ഭീമനോട്ട ബകൻ പറയുന്നതു നോക്കുക.

'ധിക്കഷ്ടം കാലശക്തി പ്രചുരിമ ചിരിയാമോർത്തൊളം കൗണപാനാ-
മൊക്കയ്ക്കും കല്പിതം പണ്ടിതു സകല ജഗൽ ഖാദനം ജാതിധർമ്മം

ഇക്കാലം പാഴ്മനുഷ്യപ്പുഴുവിതൊരനുവാദം പുല
മ്പീടിലോ പോ–
ലക്കാര്യം നിർവഹിപ്പൂ ചപലമിതു കലദോഷി
ഇപ്പോൾ നൈതുതാനാം!'

(കാലശക്തിയുടെ വല്ലപ്പം! ഓർക്കുന്തോറും ചിരിവരും. രാക്ഷസന്മാർ ജനങ്ങളെ തിന്നുക എന്നതു് അവരുടെ ജാതിധർമ്മമാണു്. ഇതു ചെയ്യാൻ മനുഷ്യപ്പുഴുവിന്റെ അനുവാദം ഉണ്ടെങ്കിലേ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഈ ചാപല്യം രാക്ഷസന്മാർക്കു് കലവിരോധം തന്നെ)

കണ്ടോളവീക്ഷണസുഖം, വിപുലാനുകമ്പാ—
ഭണ്ഡാര, മുജ്വല സുവർണ്ണ സ്വർണ്ണരൂപം
കൊണ്ടാടിനിന്ന മനസാ കരുവിരകൃഷ്ണൻ
കണ്ടീടിനാരഖില ലോകഗുരും ഗിരീശം.

(ജയദ്രഥവധം)

എന്ന രീതിയാണു കവിതയ്ക്കു്.

പണ്ടു് എഴുത്തച്ഛന്മാർ 'കാ കാ കി കീ' പഠിപ്പിച്ചാൽ 'ഖ ഖാ ഖി ഖീ' പഠിപ്പിക്കുന്നെന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു് നമുക്കു് അക്ഷരമാല മുഴുവൻ അന്നേ ലഭിച്ചു എന്നു് ഊഹിക്കാം. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായ കൃതിയാണു് ഇതു്.

കല്യാണസൗഗന്ധികവും സഭാപ്രവേശവും

ഭാരതചമ്പുവിൽ ഉൾപ്പെട്ടതല്ലെങ്കിലും ഭാരതകഥകൾ അടങ്ങിയ ഈ രണ്ടു ചമ്പുക്കളും പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉണ്ടായ സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട രണ്ടാന്തരം ചമ്പുക്കളാണു്. ഗന്ധമാദന വർണ്ണനയിൽ നിന്നു്—

കനക്കവിശാലത കൈക്കൊണ്ടധിക വിശുദ്ധി കല
ന്നു പരന്നീടുന്ന
ചിദംബര സീമനി പുഷ്പശ്രീയൊട്ടു മുട്ടുപ്പാകിവിലാ
സ മുലാവിനു

ശാരദപൂർണ്ണ ശശാങ്ക നിലാവിൽ

മാഹേശ്വരവല്ലഭവായിച്ചഴകൊട്ട കൊഞ്ചിവളർന്ന
വിപഞ്ചീനാദ
സുധാജലരാശിയിൽ വീണു മറിഞ്ഞൊരു പരമാനന്ദ
തരംഗപരമ്പര
തന്നിലെട്ടുത്തതിവേലം മരുവിന സുരമുനി ദാനവ
കിന്നരചാരണ
പന്നഗ ഖഗ മൃഗതടിനീ വൃക്ഷലതാദി കദംബം
കൃഹചന...

ഹനുമാന്റെ വിശ്വരൂപം

വാനോർ സിന്ധുതരംഗപാളിയിലെഴും കാദേറാറു
ചിന്നീട്ടമ
ന്നാനാകേസരബാലരോമപടലീ നിർദ്ധൂയമാനാം
ബുദം
കാണായീ കപി സാവ്ഭൗമമുടനേ മധ്യാഹ്നകാല
ത്തെഴും
ഭാനോരുഷ്മകൊടുമ്പു തീവ്രമഹസാ സന്ദീപി
താശാന്തരം

കവിതാരീതി പ്രസന്നമാണു്.

പാഞ്ചാലിയുടെ ചിരി

ചിരിച്ചാൾ പാഞ്ചാലി മുലയിന്ന കുലുങ്ങെ പ്രകടി
തം
മഴച്ചാൽ പാണിഭ്യാം വദനകമലം ചാരുവദനാ
തിരിച്ചാരന്നേരം കുരുപതി മഹാകോപകലുഷൻ
ധരിച്ചാനുള്ളത്തിൽ പരുഷ വൈരാനല ശിഖാം
(സഭാപ്രവേശം)

നൈഷധ ചമ്പു

ചമ്പുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും കെട്ടറപ്പുള്ള നല്ല കൃതിയാണു് മഴമംഗലത്തിന്റെ നൈഷധചമ്പു. ഒട്ടവിൽ അല്പഭാഗം ഒഴികെ ഈ കൃതി മുഴുവൻ നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടു

UNIVERSITY LIB

മുണ്ട്. * രാമായണ ചമ്പുവിനേക്കാൾ നല്ല കൃതിയാണ് ഇതെന്ന് ആദ്യനോട്ടത്തിൽ തോന്നും. പക്ഷേ ഒരു കൊച്ചു വീടുകെട്ടി ഭംഗിയായി സൂക്ഷിക്കുന്നതും സമ്രാട്ടിന്റെ അരമന പണിയുന്നതും തമ്മിലുള്ള അന്തരവും ഓർക്കണം. രാമായണ ചമ്പുവിലെ സീതാസ്വയംവരവും, അഗ്നിപ്രവേശവും, നൈഷധത്തേക്കാൾ എന്തുകൊണ്ടും മെച്ചമാണ്. മറ്റു പലതും നൈഷധത്തിനു തുല്യവും. ഈ കൃതി രചിച്ചതു് പതിനാറാം ന്യൂറാണ്ടിന്റെ ഒടുവിലെ പങ്കിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മഴമംഗലം നമ്പൂതിരിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ നാരായണനെന്നായിരുന്നു എന്നും വാഴമാവേലിയോട്ട ജ്യോതിഷം പഠിച്ച മഴമംഗലവും ഇദ്ദേഹവും വിഭിന്നരായിരുന്നെന്നും ഉള്ളൂർ പറയുന്നു. മഴമംഗലം ഭാണം സംസ്കൃതത്തിലും നൈഷധചമ്പു മണിപ്രവാളത്തിലും രചിച്ച മഴമംഗലം, മഹാകവിതന്നെ ആയിരുന്നു.

രണ്ടു ഭാഗമായിട്ടാണ് ഈ കൃതി രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ദമയന്തിയുടെ പരിണയം നടക്കുന്നതോടുകൂടി ഒന്നാം ഭാഗം അവസാനിക്കുന്നു. ശിഷ്ടം മുഴുവൻ കഥയും രണ്ടാം ഭാഗത്തിലും. രണ്ടു ഭാഗവും രണ്ടുവിധത്തിൽ മെച്ചമാണ്. ആദ്യഭാഗം വർണ്ണനകൊണ്ടു് സുന്ദരമാണ്. രണ്ടാംഭാഗം വർണ്ണന സഹൃദയന്റെ മനസ്സിൽ പതിയുന്നതിനു് ഉപകരിക്കുന്ന സൂചനകൊണ്ടു് മധുരമധുരമാണ്.

മേളിച്ചു നല്ലമുഗനാഭി തുഷാരതോയൈ
നീളത്തുളിച്ചു ലളിതം മണിരംഗഭൂമൗ
നാളീക ലോല മിഴിമാർ മെഴുകീടിനാർ വ—
ന്നാലോല കുണ്ഡലതഡൻമ്മുകരാഭിരാമം
(സ്വയംവരത്തിന്റെ ഒരുക്കം.)

---

* ഈ ചമ്പുവാണ് ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകൃതമായതു്. എ. ആർ. വേലുപ്പിള്ളശാസ്ത്രി, പാട്ടത്തിൽ പത്മനാഭമേനോൻ, കെ. വി. എം എന്നു മൂന്നു പേർ ഇതിനു വ്യാഖ്യാനം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പാട്ടത്തിൽ പത്മനാഭമേനോന്റെ വ്യാഖ്യാനം പഠിച്ചാൽ എല്ലാ മണിപ്രവാള കൃതികളും പിന്നെ വിഷമം കൂടാതെ വായിക്കാം.

കാണാമിപ്പോളെനിക്കെൻ നിഷധനരപതീം
പേർത്തുമെന്നോർത്തുനോക്കി–
ക്കാണുന്നേരത്തു കണ്ടാളതിവികൃത വപുർദ്ധാരിണം
നീചമേകം
ക്ഷോണിന്ദ്രസ്യന്ദനേ വാജികളെ വടിവിലാധായ
വന്തം തദാ സാ–
വീണാൾ കേണാൾ കരഞ്ഞാളയമിഹനളനല്ലെന
റിഞ്ഞാകുലാംഗീ
(ബാഹുകനെ കണ്ടപ്പോൾ)

തൃശ്ശിവപേരൂർക്കാരനായ മഴമംഗലം ഇഷ്ടദേവതയായ ഊരകത്തു ഭഗവതിയെ വന്ദിച്ചിട്ടാണു് കഥാ സൂചനയോടെ കാവ്യം തുടങ്ങുന്നതു്. ആദ്യഭാഗത്തിൽ വിഷ്ണുവിനേയും രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ ശിവനേയും സ്തുതിക്കുന്നുണ്ടു്. തോഴനെ സഭയിൽ കണ്ട സന്തോഷം നളൻ ദമയന്തിയെ വിവാഹം ചെയ്തപ്പോളുണ്ടായതുപോലെയാണു് എന്നു് ആദ്യഭാഗത്തിലും ദമയന്തിക്കു നളനെ തിരിച്ചു കിട്ടിയതുപോലെ എന്നു് രണ്ടാം ഭാഗത്തിലും പറയുന്നു.

ശർക്കരയ്ക്കു് അകവും പുറവും ഇല്ലെന്നു് (നഹിഗുള ഗുളികായാ:കാപി മാധുര്യഭേദ:)1* എന്നു് കവി ഭാണത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെയാണു് ഈ കവിതയുടെ ഗുണവും.

തണ്ടാർ മാതിൻ കടാക്ഷാഞ്ചലകുവലയ കല്യാണ
ഭാവാഞ്ചിതാത്മാ–
വണ്ടാർ പൂവേണിമാർ തൻമനസ്സിനഴലെട്ടുക്കുന്ന
മംഗല്യധാമാ
ഉണ്ടായിപോലുരുഞ്ചൽ ഗുണഗണഗിരിമാഭോഗ
വാൻ ഭൂതധാത്രീ–
കണ്ഠാലങ്കാരരത്നം നിഷധപതി നളോനാമ രാജാ
മഹാത്മാ–

എന്നു നളനേയും

1*പതിയൻ ശർക്കരയ്ക്കും ഉണ്ടശർക്കരയ്ക്കും മധുരത്തിനു വ്യത്യാസമില്ലെന്നാണു് സംസ്കൃതവാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം.

മെത്തീടും പുണ്യശാലീ വടിവുടയ വിദർഭേഷു
കശ്ചിന്മഹാത്മാ.
പൃത്ഥിപാലശ്ചകാശേ ഭുജബല ജിത ഭ്രമണ്ഡലേ
ഭീമനാമാ

എന്നു് ഭീമ (ദമയന്തിയുടെ പിതാവു്) നേയും അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ ലീലാതിലക കർത്താവു് സ്വപ്നം കണ്ട മണിപ്രവാളം യഥാർത്ഥമാക്കിക്കൊണ്ടാണു് തുടക്കം തന്നെ2*

നളന്റെ വർണ്ണനയിലെ അതിശയോക്തി പ്രയോഗംപോലും കവി സരസമാക്കുന്നു. നളന്റെ കീർത്തിയായ പുത്തൻ ചന്ദ്രിക പരന്നതുകൊണ്ടു് ബ്രഹ്മാവിരുന്ന താമരകൂമ്പി. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ മറഞ്ഞപ്പോൾ, ഭർത്താവിന്റെ നാഭിയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട താമരയിൽ നാലുമുഖമുള്ള നീരസകുലമണി കണ്ണും തുറന്നു് ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഭർത്താവിനെ ആലിംഗനം ചെയ്വാൻ മടിച്ച ലക്ഷ്മിക്കു സന്തോഷമായി. എന്നു മാത്രമോ, നളൻ കല്പാന്തത്തോളം വാണീടണമെന്നു് നേർന്നു തുടങ്ങി. വേദം ചൊല്ലി ഓക്കാനം വരുത്തുന്ന വലിയ ഓതിക്കോനായ ബ്രഹ്മാവിനെ നീരസകുലമണിയാക്കിയതു് കാളിദാസന്റെ ഉർവ്വശിയുടെ സൃഷ്ടികാര്യമോർത്തതായാലും അസലായിട്ടുണ്ടു്. ഈ പ്രസന്നത കാവ്യത്തിൽ മുഴവനുമുണ്ടു്.

ദമയന്തിയോടു് അച്ഛനുള്ള പ്രത്യേക വാത്സല്യം 'മകളരിൽ (പെൺമക്കളിൽ) മുകളേറും പക്ഷപാതാതിരേകം' എന്ന വിധമാണത്രെ. ഈ ചൊൽ മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു പ്രകാശമുള്ള നക്ഷത്രംതന്നെ. ദമയന്തിയുടെ ബാല്യം, ബാല്യത്തിന്റെയും യൗവനത്തിന്റെയും ഇടയ്ക്കുള്ള ഘട്ടം, വിദ്യാഭ്യാസം3* ഇവ ഭംഗി

2*അമ്പത്തൊന്നക്ഷരാളീകലിതതനു ലതേ—എന്ന സുപ്രസിദ്ധശ്ലോകം ആദ്യഭാഗത്തിലെ വർണ്ണനയാണു്.

3*ദമയന്തിയെ മഴമംഗലം വാൽസ്യായനവും പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്.

യായി വിവരിച്ചിട്ട് നളന്റെ ഗുണം കേട്ടതു ചക്ഷുപ്രീതി യാക്കി മന:സംഗം രണ്ടുപേരിലും ഉണ്ടാക്കുന്നു.

ഉള്ളൂർ മറ്റു ചമ്പുക്കളിലെങ്ങും ഇല്ലാത്തവിധ മെന്നു പറയുന്ന ഗുണമുള്ള ശ്ലോകം ഈ ഘട്ടത്തി ലാണു്.

സങ്കല്പസംഗമസുഖാനുഭവസ്യ നാഹം
ഭംഗം കരോമി സമയേ സമയേ സമേത്യ
സഞ്ചിന്ത്യന്യനമിതി തൗസദയം വിഹായ
നിദ്രാജഗാമ നിപുണേവ സഖീസകാശാത്.

(ഇവിടെ ഉറക്കം മിടുക്കിയായ തോഴിയാണു്. സങ്കല്പസം ഗമ സുഖത്തിനു് ഞാൻ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു വന്നു് രസക്കേടുണ്ടാ ക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചുതന്നെയാണു് ഉറക്കം കാര്യമറിയാവുന്ന സഖിക്കൊപ്പം ദമയന്തിയെ വിട്ടമാറി യതു്.)

കണ്ണീരും ഈ സഖിയുടെ കൂടെ പുറത്തേയ്ക്കു പുറ പ്പെട്ടപോയതിൽ ആശ്ചര്യമില്ല. എന്നാൽ കാപ്പുകൾ കൈകളെ വിട്ടതു് എന്തിനാണെന്നു് കവി ആശ്ചര്യ പ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ ദമയന്തിയുടെ അവസ്ഥ. നളനേറതു് ഇതിലും കഷ്ടമാണു്. തനിച്ചു് ആരാമത്തിൽ ചെന്ന പ്പോൾ തനിച്ചു കിട്ടിയ അവസരം പാഴാക്കരുതു് എന്നു കരുതി മദനൻ യുദ്ധത്തിനു് നളനോടടുത്തു.*1

നീറിനീറി വളരുന്നതുള്ളിലുടനേറിയേറിമുകളേറുമാ
മാരവഹ്നി മരണം തുലോമെളുതിവണ്ണമെങ്കിലി
നി മേലിലും
ആരുനല്ലിതധുനാ നമുക്കു ദമയന്തിയെന്നിനിയ മന്ത്ര
മെൻ
മാറുതൊട്ട മധുരം ജപിച്ചു മദനാർത്തി
ചെറു ചെറുതാക്കുവാൻ

ഏതായാലും ദമയന്തിയുടെ മുടിക്കെട്ടിൽ ചെന്നു് വിരു ന്നുണ്ട വരാൻ കാറിനോട്ടം അല്ലലറിയിച്ചു് അവസ്ഥ

1*പട്ടകൊലക്കാരിയായ വസന്തത്തെ മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശ ത്തിൽ വന്ദിക്കുന്നതു നോക്കുക.

കൾ അറിഞ്ഞു വരാൻ മാവിനോടും പറയുമ്പോഴേക്കും മല്ലികാക്ഷനെ (കൊക്കും കാലും തവിട്ടുനിറത്തിലുള്ള അരയന്നം) കണ്ടു.

ശ്രീഹർഷന്റെ ഹംസം സരസനാണ്. ഇംഗിതജ്ഞനാണ്. വാചാലനാണ്. ഉണ്ണായിയുടെ അരയന്നമന്നവൻ ഈ ഹംസത്തിന്റെ മൂത്ത ചേട്ടനാണ്. 'ആദരണീയം തസ്യജാതകം' എന്നു പറയുന്നതിനു പകരം 'തരുണീതരുണൗ ഘടയതു മേറ്റം വിരുതു നമക്കുമറിഞ്ഞീടേണം. സുരപുരനാരികളെങ്കിലുമവരെ കരഗതമാരെന്നറിക മഹാത്മൻ' എന്നു മാത്രമല്ല പറയുന്നത്. ഉറപ്പുവരുത്താൻ 'ഒരിടത്തില്ല നടക്കരുതാതിപ്പരിഷയ്ക്കെന്നു ധരിച്ചീടേണം' എന്നും പറയുന്നു. ദമയന്തിയെ ഒറ്റപ്പെട്ടുത്തികൂടെ കൊണ്ടുവന്നു സന്ദേശം പറയുവാനുള്ള സന്ദർഭം ഉണ്ടാക്കുന്നതു നോക്കുക.

അവരറിയാതെ കണ്ടവനീസീമനി മന്ദംമന്ദം
പദതളിർ വച്ചു തദീയഗതിക്കൊരു ശിക്ഷ
പഠിക്കാനെന്ന കണക്കേ
പിന്നാലെ ബതകൂട്ടുന്നേരത്തരയന്നങ്ങളിലധിപതി
യായവ—
നണയുമിദാനീ മണയുമിദാനീ—
മണികരനളിനം നീട്ടുകിലധുനാ
മണിമയ പക്ഷം തൊട്ടീടാമെ— ന്നിത്ഥം നിനവുകൾ
മനസിമുളപ്പി—
ച്ചനുപമ കുതുകാമാകുഷ്യെനാം*2 വിജനേ
കുഹചനനീതാബാലാം
വിമലമധുളീമധുരിമ ചൊരിയും ഗിരമിതി സരസാ
മവദദ്ദാരം—
സന്ദേശത്തിനു
പീഠികയായി അരയന്നം പറയുന്നതും നോക്കുക.

2* ഇവളെ ആകർഷിച്ചിട്ട് ബാലയെ (ദമയന്തിയെ) ഒരു വിജനസ്ഥലത്തു നയിച്ചിട്ട് നിർമ്മലമായ തേനിന്റെ മാധുര്യം ചൊരിയുന്ന വാക്കിനെ ഉദാരമനസ്ക്കയായ ദമയന്തിയോടു പറഞ്ഞു.

പരിമൃദുഗമനേ പരിപാടിദാനീം നരപതി
തനയേ ശൃണു മമ വാണീം
നിരതിശയസ്മരപരവശതാം പു–ന്തരിപാരി
സഹിയാഞ്ഞുടലുരുകീടും
നരപതിനൈഷധനൊളിവിലയച്ചിഹ കളമൃദു
വചനേനിന്നേക്കാണ്മാൻ
വന്നൊരു ദൂതൻ ഞാനാകുന്നു–തന്വീമാലിധരി
ച്ചീടേണം
ധന്യാത്മാവാം ധരണീനാഥൻ–നിന്നൊട്ടതന്നെ
പറയും വാചക–
മെന്നിടയിട്ടിഹ മമമുഖഗളിതം–മധുരതരവര
ജയ വിരുതേ നീ
സാപ്രതിസകലം കേട്ടരുളേണം.

രാജാവും രാജകുമാരിയും തമ്മിലുള്ള സന്ദേശ പ്രതിസന്ദേശങ്ങൾ തനി സംസ്കൃതത്തിലാക്കി. ഇടയ്ക്ക് ഒന്നാന്തരം ഒരു മലയാള ദണ്ഡകം ഇതിനുപാലവുമാകുന്നു.

നളന്റെ സന്ദേശത്തിന്റെ സാരമിതാണ്:–

'എന്റെ പ്രാണനായ നീ ഇതു കേൾക്കണം. തല മുടിയുടെ നിറംകൊണ്ട് ഇരുനീലക്കല്ലുകളെ ജയിക്കുന്നവളും, വാക്കുകൊണ്ട് അമൃതിനെ തൃണപ്രായമാക്കുന്നവളും, കുചോന്നതികൊണ്ട് കുലപർവതങ്ങളെ ജയിക്കുന്നവളും നിതംബഭാരത്താൽ മന്ദഗമനയും ലജ്ജകൊണ്ട് മുഖം കുനിച്ചവളും ഗുണംകൊണ്ട് എല്ലാ ചെവികൾക്കും ആതിഥ്യം നൽകുന്നവളുമായ നീ എന്റെ വാക്കു കേൾക്കണം.

'അന്യോന്യം അറിയപ്പെടാത്ത സന്ദർഭത്തിൽ കാമിനീകാമുകന്മാരുടെ ഹൃദയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു് ഉചിതമല്ല. എന്നാൽ എന്റെ മനസ്സിലെ ആശയം നിനക്കറിയാം. (അതു പൊരുത്തം നാം തമ്മിലുണ്ട്) എന്നെ മറ്റു കൃത്യങ്ങൾക്കു വിടാതെ നീ സദാ ആകർഷിക്കുന്നു. കൈകളുടെ അവസ്ഥ കാതു പ്രാപിച്ചു് നിന്റെ ഗുണങ്ങൾ പാനം ചെയ്തു. മനസ്സുകൊണ്ടു ഞാൻ നിന്നെ ധ്യാനിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതിയതിനാൽ നിദ്രാരഹിതനായി കൺ

ചുവന്നു് ഭ്രാന്തനായിത്തീർന്നു. നീ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ഔചിത്യമുള്ളവർ വേണ്ടതു ചെയ്യും.'

ദമയന്തിയുടെ മറുപടിയുടെ സാരം ഇങ്ങനെയാണു്. 'പ്രൗഢകളായ നായികമാർക്കാണു് സന്ദേശത്തിനു തക്ക മറുപടി കൊടുക്കാൻ കൗശലമുള്ളതു്. ഞാൻ ബാലയാണു്. പിന്നെ എന്തു പറയാനാണു്. അങ്ങയെ 'ഭർത്താവേ' എന്നു വിളിച്ചാൽ ധിക്കാരമാകും. 'അല്ലയോ രാജാവേ' എന്നായാൽ ഞാൻ ഏറ്റവും അന്യനവളായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടും, 'എന്റെ പ്രാണനേ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു കിളി പറയും പോലെയാകും. ഇങ്ങനെ തുടങ്ങാൻ തന്നെ ഞാൻ വിഷമിക്കുന്നു. ദൂരത്തിലിരിക്കുന്നവരുടെ ഹൃദയം പണ്ഡിതന്മാർ യുക്തികൊണ്ടു് അറിയുന്നു. പാണ്ഡിത്യമില്ലാത്ത ആൾക്കു് മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞ ആളിന്റെ അഭിപ്രായം പോലും അറിയുവാൻ സാധിക്കില്ല. എന്റെ ഹൃദയം എപ്പോഴും നിന്നിൽ ആസക്തമാണു്. എന്നാൽ അങ്ങയുടെ മനസ്സു ഞാനറിയുന്നുമില്ല. അങ്ങു് ഉന്മാദത്തിൽ എത്തി എന്നു് എന്നെ അറിയിച്ചു. ആ മഹാസങ്കടത്തിൽ എത്താനുള്ള വഴിക്കാണു ഞാൻ ചരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ പ്രൗഢയെപ്പോലെ മറുപടി പറയുവാൻ ഭാവിക്കയാണു്. മാരാതങ്കത്തിനു വശംവദയായ ഞാൻ ഈ അവസ്ഥയിൽ എത്തി. ഞാൻ ഹൃദയം കൊണ്ടു് നമിച്ചിട്ടു് എന്നെ രക്ഷിക്കണേ എന്നു് അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഞാൻ ബാലയും അങ്ങു ദീനവത്സലനുമാണു്. അങ്ങയുടെ പ്രജയായ എന്നെ ഈ ഭാരം ഏല്പിച്ചിട്ടു് അങ്ങു് ഉദാസീനനാകരുതു്. ആശ്രയിക്കുന്നവരുടെ ആത്തി തീർക്കേണ്ടതു് പ്രഭുക്കളുടെ കടമയാണു്. അവർക്കും സഹാനുഭൂതി ഉണ്ടാകുമല്ലോ.'

നമുക്കു പരിചയമില്ലാത്ത സംസ്കൃത ശൈലിയിൽ വളച്ചു പുളച്ചു പറയുന്ന ഈ ഭംഗിവാക്കിൽ ആത്മാർത്ഥത ഇല്ലെന്നു് ആദ്യം നോക്കും. ആലോചിക്കും തോറും ഇതിലെ ആത്മാർത്ഥത തെളിയും. 'എന്റെ കരളേ' എന്നു് നളൻ. മലയാളി സ്ത്രീകൾ ഭർത്താവിനെ പേരു വിളി

ക്കാത്തതുകൊണ്ട് ദമയന്തിയും ഒരു സംബോധനയ്ക്കും തയ്യാറാകുന്നില്ല. 'ഇങ്ങു വന്ന്' എന്നെ കൊണ്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളണം'. എന്ന സമ്മതപത്രമാണ് ദമയന്തി നൽകുന്നതു്. * അപ്പോൾ 'വാചാപി പറയിച്ചൊന്നിളക്കി വച്ചുറപ്പി' ക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. 'അന്യഥാ മുതിർന്നിടുവാൻ കുന്നു തുടങ്ങിടുമോ' എന്നു പറയേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല.

ഈ മറുപടി ചെന്നു പറയുമ്പോൾ ഹംസത്തിനു കിട്ടിയ സ്വീകരണം, വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിലാണ്.

കൈത്താർ കൊണ്ടങ്ങെടുത്താൻ കനിവൊട്ടു ഹൃദയേ
ചേർത്തു മെല്ലെ പുണർന്നാൻ
മുഗ്ദ്ധേ പത്രേ മുകർന്നാൻ മുകുളിതനയനം വീർ
ത്തു പാർത്താൻ തദംഗം
ഇത്ഥം പൃത്ഥ്വീന്ദ്രചൂഡാമണി നൃപതിസുതാ പ്രേ
ഷിതം പത്രിരാജം
മിത്രാകൗതൂഹലംപൂണ്ടിളകിന മനസാമാനയാമാസ
മേന്മേൽ...

ഇങ്ങനെയാണു "പുത്തൻ പൂന്തേൻ പൊഴിഞ്ഞീടിന മധുരവചോഭംഗി"യെ മഴമംഗലം മാനിച്ചതു്. ഇതുവരെയാണ് ഒന്നാം ഭാഗത്തിലെ ജീവനുള്ള ഭാഗം. ദമയന്തീസ്വയംവരം നീട്ടി വർണ്ണിക്കുന്നെങ്കിലും കാവ്യക്കസർത്തല്ലാതെ ജീവിതചലനം അതിലധികമില്ല. സ്വയംവരത്തിനു വരുന്ന ആളുകളെ സ്വീകരിക്കാൻ ഉഴറുന്ന ഭീമന്റെ ശ്രമം പരിശ്രമിയായ ഒരു കാരണവരുടെ വെമ്പലാണ്. നളന്റെ ദൗത്യവും വേണ്ട ഗൗരവത്തോടെ പെരുമാറുന്ന രംഗമല്ല. സ്വയംവരത്തിനു ദമയന്തിയുടെ വരവ് ഒന്നാന്തരം സംസ്കൃത ഗദ്യത്തിലാണ്. ആ രാജകുമാരിയുടെ വസ്ത്രാദ്യാലങ്കാരങ്ങളും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ സുവ്യക്തദൃശ്യമായ സകല ഗാത്രസന്നിവേശത്താൽ ഇന്നത്തെ സുന്ദരികളുടെ നൈലോൺ സാരിയെ സ്മരിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

---

*ഇതും നളചരിതം കഥകളിയും കൂടി തട്ടിച്ചു നോക്കണം. മഴമംഗലം വർണ്ണിക്കുന്നിടം ഉണ്ണായി ചുരുക്കുന്നുണ്ട്.

ഈ വർണ്ണനയിൽ എല്ലാ കാട്ടം പടലും ഉണ്ട്. ദമയന്തിയിൽ ഭാരതവും, രാമായണവും, നദികളും, വൃത്തങ്ങളും, രാശികളും, എല്ലാമുണ്ടത്രേ! എന്നാൽ പണ്ഡിതന്മാരെക്കൊണ്ട് 'ഹരിയോഹരി' ചൊല്ലിക്കുന്ന ഈ ഗദ്യം തീരുമ്പോൾ ഒരു തിളങ്ങുന്ന നക്ഷത്ര ശ്ലോകം ഉണ്ട്.

കലയന്തീകരേമാലാം—തുലയന്തീരതിം രുചാ
ദമയന്തീ ഗതാരംഗം—നടയന്തീ മുഖാംബുജം

(കയ്യിൽ മാലയെ ചേർക്കുന്നവളും, ശോഭകൊണ്ട് രതിയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുന്നവളും ആയ ദമയന്തി മുഖത്തെ നമിക്കുന്നവളായി രംഗത്തു വന്നു)

രാമായണ ചമ്പുവിനേക്കാൾ മോശമായിട്ടാണ് ഈ രംഗം പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടുന്നത്. ദമയന്തി ദേവന്മാരെ മാറി നിറുത്തിയിട്ട് നളനെ വരിച്ചതു് 'പാലാഴിത്തനി പങ്കേരുഹനയനഗളേ ഹന്ത പണ്ടെന്നപോലെ' എന്ന കാര്യകാരണസഹിതം വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്.

നളദമയന്തിമാരുടെ 'മധുവിധു' ഭംഗിയായിട്ടുണ്ട്. വാത്സ്യായനം ദമയന്തിയെ ചെറുപ്പത്തിലേ പഠിപ്പിച്ചതു വെറുതെയായില്ല.

മനം കനിഞ്ഞുള്ള മറന്നമമ്മാ—മണം നിറഞ്ഞെന്തു
മനംഗ തന്ത്രം
അനന്തഭേദം പുനരോർത്തു കണ്ടാ—ലനന്തരം ഹന്ത
പറഞ്ഞുകൂടാ.

മറെറാരു രീതിയാണ് രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ എന്നു മുമ്പു തന്നെ പറഞ്ഞല്ലോ.

രണ്ടാം മഹേന്ദ്രനു തദാനളനു— നുണ്ടായൊരാപത്തിനൊരറുതിമുണ്ടോ
പണ്ടേലലാടേ ലിഖിതാക്ഷരാളീ—മുണ്ടോ തടുക്കാവതു ദേഹഭാജാം.

എന്നാണ് കലിബാധയെ വർണ്ണിക്കുന്നതു്. ചൂതുകളിയും, നളനെ ചൊല്ലിയുള്ള ദമയന്തിയുടെ വിലാപവും, ഹൃദയം ഹരിക്കുന്നതാണ്. ഇതുപോലെ നളനെ ദമയന്തി സാന്ത്വനം ചെയ്യുന്നതു് എടുത്തു പറയേണ്ടതാണ്.

ഭണ്ഡാരം മന്ദിരം മഞ്ജുള മണിശയനം പോയ
തെല്ലാം വരാഞ്ഞി–
ട്ടണ്ടാകേണ്ടാ വിഷാദം തവമതി തെളിവാനേ യതി*
ക്കേണ്ടതുള്ളൂ.
ചണ്ഡാത്മാനിൻ പ്രതാപോദയ ദിവസകരാൻ പോ
ന്നുദിച്ചീടിലന്നാ–
ളുണ്ടാമോ പുഷ്കരാവിഷ്കൃത ദുരിതതമോ മണ്ഡ
ലീനാം പ്രഭാവം.

ഏതായാലും ഉറങ്ങുന്ന പ്രണയിനിയെ വിട്ടേച്ചു നളൻ പോകുന്നതും ആലോചിച്ചു മനസ്സിലാക്കത്തക്ക വിധമാണു്. നളനെ കാണാഞ്ഞുള്ള ദമയന്തീ വിലാപം ചെറുതാണു്. പെരുമ്പാമ്പിൽ ചെന്നു ചാടിയ ദമയന്തിയെ രക്ഷിക്കാൻ ചെന്നു് ആപത്തിൽ ചാടിയ കാട്ടാളന്റെ കഥ മഴമംഗലം വർണ്ണിക്കുന്നതു പ്രത്യേക രീതിയിലാണു്. വൃദ്ധനും, ജനിച്ചനാൾ മുതൽ താടിമീശ വളർത്തിയവനും അല്പം വെണ്മ (ആകൃതിയിലും സ്വഭാവത്തിലും) ഉള്ളവനും മാംസഗന്ധം കൊണ്ടു് വലിയ ഈച്ചകളാൽ പൊതിഞ്ഞവനും, കാമിയുമായ കാട്ടാളൻ, അടുത്തുവന്നപ്പോൾ അവന്റെ മുഖത്തുനിന്നും പുറപ്പെട്ട (ദുർ)ഗന്ധത്താൽ പരവശയാകുംമുമ്പു് അവനെ ദമയന്തി ശപിച്ചു. ഇങ്ങനെ രണ്ടു് ആപത്തുകളിൽനിന്നു് രക്ഷപ്പെട്ട ദമയന്തി കണ്ട ചരാചരങ്ങളോടു് (സിംഹത്തിനോടും ആനയോടുപോലും) നളനെപ്പറ്റി ചോദിക്കുന്നു. പെട്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു് അനുഗ്രഹിച്ചു മറയുന്ന മുനിയുടെ കഥയും പറഞ്ഞതിനുശേഷം ഉള്ള സന്ധ്യാവർണ്ണനയിൽ ഒന്നാം ഭാഗത്തിലെ രീതി തന്നെ കാണുന്നുണ്ടു്.*1 ഇരുട്ടാകുന്ന കാട്ടാനകളെ ഓടിക്കുന്ന ചന്ദ്രനാകുന്ന സിംഹത്തെ വർണ്ണിക്കുന്ന കവിയ്ക്കും ദമയന്തിയ്ക്കും നേർവഴി തെളിഞ്ഞു. സാ

*ശ്രദ്ധ

*1 ചണ്ഡാകാരേ തപോമണ്ഡല വിപുല മഹാസിന്ധുരേ ചന്ദ്രനാമാ
പുണ്ടീട്ടന്നോരു കണ്ഠീരവനെ വിയതി കണ്ടിട്ട മന്ദം പ്രയാതേ
മിണ്ടാതെ രാത്രിയെല്ലാം സകലദിശി നടന്നാകുലാഹതകാല്യേ—
കണ്ടാളേഷാ തദാ കാഞ്ചനപൃഥുതരഘണ്ടാപഥം മംഗലാംഗി.

ത്ഥവാഹകസംഘത്തോടുകൂടി ദമയന്തി ചേദിപുരിയിൽ എത്തിയതിനു ശേഷമേ നളനെ കവി പിൻതുടരുന്നുള്ളു. കാക്കോടക സമാഗമവും ദംശനവും അനുഗ്രഹവും എല്ലാം പെട്ടെന്നു കഴിയുന്നു. ഋതുപർണ്ണന്റെ ദാസനായി കഴിയുമ്പോളുള്ള അവസ്ഥ സംസ്കൃത ഗദ്യത്തിലാണു് പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. ഓർമ്മകളുടെ ചുരുളിൽ എഴുതിവയ്ക്കുന്ന ജീവിതകാവ്യമാണെങ്കിലും നളചരിതം കഥകളിയിലെ ഈ രംഗത്തിലെ മാധുര്യം ഇവിടെ തികച്ചുമില്ല. നളനേയും ദമയന്തിയേയും അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണരിൽ സുദേവൻ ദമയന്തിയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു കുണ്ഡിനത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. പർണ്ണാദൻ നളനെ അന്വേഷിച്ചു പോയിട്ടു് മടങ്ങിവന്നു് ചില വിവരം പറഞ്ഞു.

കണ്ടാലത്യന്ത നിന്ദ്യാകൃതിരയമവനബ്ബാഹുകാഖ്യാനവൻ പോ–
ലുണ്ടയ്യോ ഹന്ത ചാട്ടന്നിതു നയനപുടാൽക്കണ്ണനീർ നിന്ദ്യമൂത്തേ!
കൊണ്ടാടിക്കൊണ്ടു ചെന്നാനയമിഹ ദമയന്തിക്കു വൈരാഗ്യമസ്മി–
ന്നുണ്ടാവാൻ ന്യായമില്ലെന്നവനൊരു മതിമോഹം പൊറാഞ്ഞേവമാസീൽ

'എന്നുമല്ല, ഇപ്പോൾ ഭാഹുമാറി. ഭാര്യയെ കാണാഞ്ഞു ദുഃഖിച്ചു് കണ്ണുനീർ വാർത്തു കഴിയുകയാണു്" ഈ മറുപടിയും കേട്ടാണു് പർണ്ണാദൻ വരുന്നതു്. അച്ഛനെ അറിയിക്കാതെ ബാഹുകനെ വരുത്താൻ ദമയന്തിയും അമ്മയും കൂടി ആലോചിച്ചു് ഒരു വഴി സുദേവന്റെ ചെവിയിൽ പറഞ്ഞു,*2 ഇങ്ങനെയാണു് ദമയന്തിയുടെ രണ്ടാം സ്വയവര കഥ അയോദ്ധ്യാരാജധാനിയിൽ എത്തിയതു്. ഋതുപർണ്ണനു സ്വയംവരത്തിനു പോകാൻ തിടുക്ക

*2 നളചരിതം കഥകളിയിലെ സുദേവൻ ഒരു രണ്ടാം ഹംസം തന്നെയാണു്. എന്നാൽ ചമ്പുവിൽ ഒരു നിഴൽ മാത്രം. ഈ ഘട്ടത്തിലെ നളന്റെ വിചാരം ചമ്പൂകാരൻ ഭംഗിയായി സംഗ്രഹിക്കുന്നുമുണ്ടു്.

മായി. ബാഹുകനെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. ഏതായാലും നളന്റെ ചിത്തം പൊരികനലിലെട്ടത്തിട്ടപോലെയായി. എങ്കിലും—

'മണ്ഡിണ്ഡാൾക്കെന്നെന്നേതും നിജപുരിയിലുപായാന്തരം ചെറിതെന്നും' ആലോചിച്ചപ്പോൾ തോന്നുകയും ചെയ്തു.

ഋതുപർണ്ണനു് സ്വയംവരത്തിനു ചെല്ലുവാനുള്ള ധിറുതിയും വഴിയിൽ നടന്ന കാര്യങ്ങളും അക്ഷഹൃദയം മനസ്സിലാക്കിയതും എല്ലാം ചെറിയ ഒരു ഗദ്യംകൊണ്ടു കഴിച്ചു. നായകനായ നളനും പ്രതിനായകനായ കലിയും തമ്മിൽ ഉള്ള സമാഗമം ഉദാസീനമാണു്. ഏതായാലും കലിയെ ശപിക്കാനേ നളൻ തുടങ്ങിയുള്ളു. ഭയന്നു വിറച്ച കലി നളന്റെ കഥ പാടുന്നിടത്തോ കേൾക്കുന്നിടത്തോ തന്റെ ബാധയുണ്ടാകില്ലെന്നു പറഞ്ഞു തപ്പിപ്പിഴച്ചു. മനം തെളിഞ്ഞ നളൻ വളരെ വേഗത്തിൽ കുതിരകളെ ഓടിച്ചു.

മാളികമുകളിൽ കയറിനിന്നു് സന്ധ്യയ്ക്കു സന്തോഷത്തോടെ അയോദ്ധ്യാധിപന്റെ വരവു നോക്കുന്ന ദമയന്തിക്കും ചാട്ടകൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം തെളിക്കുന്ന തേരിന്റെ ഒച്ച കേട്ടു് പ്രീതി വന്നു. വികൃതനായ ബാഹുകനെ കാണുന്ന ശ്ലോകം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദമയന്തി ഇനി തനിക്കു് എന്താണു് ഗതി എന്നു സംശയിച്ചുനിന്നു.

പിന്നെ കേശിനി ബാഹുകനെ പരീക്ഷിച്ചു. അമ്മയുടെയും അച്ഛന്റെയും സമ്മതം വാങ്ങിയാണു് ദമയന്തി ബാഹുകനെ തന്റെ സമീപത്തു വരുത്തുന്നതു്. ഒന്നും വശമല്ലാത്തു വിഷണ്ണയായിട്ടാണു താനും. ദമയന്തി ബാഹുകന്റെ പാദങ്ങളിൽ വീണു കരഞ്ഞു് എല്ലാം പറയണമെന്നു് അപേക്ഷിക്കുന്നു. മിതമായ വാക്കുകൾകൊണ്ടു കാര്യം പൊടിപ്പനാക്കുന്ന ഈ രംഗമാണു് രണ്ടാംഭാഗത്തിലെ ഉത്തമഭാഗം. 'ഭവതിയെ വിപിനേ ധൃഷ്ടമിട്ടേച്ചു ദൈന്യം കൂടാതേ ഹന്ത പൊയ്പ്പോണ്ടൊരു ശാമകുടിരത്നഭൃഷാ നളൻ ഞാൻ'. കലിബാധയുടെ കാര്യവും അതു മാറിയതും ചുരുക്കിയേ പറയുന്നുള്ളു. രണ്ടാം സ്വയംവരകഥയെപ്പറ്റിയും നളനു് ഉണ്ടായ കോപത്തേപ്പറ്റിയും

ഉള്ള ഭാഗത്തിൽ കുറച്ചു വിട്ടുപോയിട്ടുണ്ട്.X[1]
ദമന്തിയുടെ സത്യം ഇതാണ്X[2]

നൃപ തവചരണാംബുജങ്ങളാണാ
ശുഭമതിയായൊരു ഭീമതാതനാണാ
അപരനെ ഹൃദി ഞാൻ നിനച്ചതെങ്കിൽ
പ്രഭവതി ഹർത്തുമസൂൻ പ്രഭഞ്ജനോമേ.

അപ്പോൾ അശരീരിയുണ്ടായി 'ഈ ബാല ശ്ലാഘ്യയാണ്. ഞാനാണ് അതിനു പ്രമാണം'.....

ചെറിയ ഒരു രത്നത്തെ അതിനുതക്ക കേവണത്തിൽ ചേർത്തു ചമ്പൂസാഹിത്യവനിതയ്ക്ക് ഒരു ചൂഡാമണി തീർത്തു കൊട്ടക്കുകയാണ് മഴമംഗലം ചെയ്തതു്. ആശയഭംഗിയിലും, നായിക, പ്രതിനായകൻ, ഇവരുടെ സ്വഭാവത്തിലും മാത്രമേ രാമായണചമ്പൂകർത്താവു് ശ്രദ്ധിച്ചുള്ളു. എന്നാൽ ഇവ കൂടാതെ കഥയിലെ പ്രധാനപാത്രങ്ങളായ നളൻ, ദമയന്തി, ഹംസം, ഭീമൻ ഇതുയും പേരുടെ സ്വഭാവം സശ്രദ്ധം കൃതിയിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. രാമായണ ചമ്പൂകാരൻ അതിരു വിട്ടതും കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു യോജിക്കാത്തതുമായ ഫലിതം തട്ടിവിട്ടും. ഈ സ്വഭാവം നൈഷധചമ്പുവിലില്ല. സ്വഭാവവർണ്ണന, പ്രകൃതിവർണ്ണന, ഇവ രണ്ടും കഥാഗാത്രത്തോടിണക്കുവാനുള്ള കെല്പും ഇവയും ഈ ചമ്പുവിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. ഭാഷാപ്രേമത്തെക്കാൾ പാണ്ഡിത്യപ്രകടനത്തിലാണ് ശ്രദ്ധ. മറ്റുകൃതികളിൽനിന്നു് അധികം ശ്ലോകങ്ങൾ ഇതിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടില്ല. 'കൂടകൾ തഴകൾ' എന്നു രാമായണചമ്പുവിൽ കാണുന്ന ഒരു ശ്ലോകമേ ഇതിൽ കടന്നുകൂടിയ അന്യകവിതയുള്ളു. യതിഭംഗത്തെ രാമായണ ചമ്പൂകാരനെപ്പോലെ ഇദ്ദേഹവും

X1 തിരുവനന്തപുരം കൊട്ടാരം ഗ്രന്ഥപ്പുരയിലുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ ഭാഗം കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു് എൽ. എ .രവിവർമ്മ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്

X2 'എതാകിലെന്തു ദോഷം മാതാവെനിക്കു സാക്ഷി' എന്നാണ് ആട്ടക്കഥയിൽ ഇവിടം.

വകവച്ചിട്ടില്ല. മഴമംഗലത്തിന്റെ സമ്പാദ്യമായ ഈ സമ്പത്തിനെ കമ്പിടേണ്ടതു തന്നെയാണ്.

മഴമംഗലത്തിന്റെ മറ്റു കൃതികൾ

മഹിഷമംഗലം ഭാണവും മഴമംഗലത്തിന്റെ കൃതിയാണ്. സംസ്കൃതത്തിലെ നല്ല ഭാണങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് അതു്. ഇവ കൂടാതെ രാജരത്നാവലീയം, കൊടിയവിരഹം, ബാണയുദ്ധം എന്നു മൂന്നു ചമ്പുക്കൾ കൂടി മഹിഷമംഗലത്തിന്റെതാകാനാണ് ന്യായമെന്നു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നു. നൈഷധത്തിലെ 'പ്രത്യക്ഷ സ്വർഗ്ഗസൗഖ്യം' ഇതിലെല്ലാത്തിലുമുണ്ട്. ഈ പ്രയോഗം ഒന്നു കൊണ്ടു് ഇതു നിശ്ചയമാക്കാൻ തരമില്ല. ബാണയുദ്ധം, കൊടിയവിരഹം, രാജരത്നാവലീയം ഇവ മൂന്നും ഒരാളുടേതാണ് എന്നതു് അവയിൽ എല്ലാം പല ശ്ലോകങ്ങളും ഒരുപോലെ കാണുന്നതുകൊണ്ടും രീതികൊണ്ടും നിശ്ചയിക്കാം. എന്നാൽ ഭാണത്തിലും നൈഷധത്തിലും വലയാധീശ്വരിയെ സ്തുതിക്കുന്ന മഴമംഗലം ഈ ചമ്പുക്കളിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തതു് എന്താണ്? കാവ്യഗുണം നോക്കിയാലും നൈഷധം മേലേക്കിടയിലും മറ്റു മൂന്നും താഴെക്കിടയിലുമാണ്. രാസക്രീഡ, (കാവ്യം) ഉത്തരരാമായണം ചമ്പു എന്ന രണ്ടു സംസ്കൃത കൃതികളും ദാരുകവധം ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ടും ഇദ്ദേഹത്തിന്റേതാണ് എന്നു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നതിനും തെളിവില്ല. മഴമംഗലത്തു ശങ്കരൻ, നാരായണൻ, പരമേശ്വരൻ എന്നു മൂന്നുപേരുണ്ടായിരുന്നു എന്നും അതിൽ വാഴമാവേലിയോടു ജ്യോത്സ്യം പഠിച്ചതു് ശങ്കരനാണെന്നും ഉള്ളൂർ പറയുന്നു. ഇവരുടെ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി ഇവിടെ പറയുന്നില്ല.*

---

*പുരാണകഥകളോടു ബന്ധിക്കാത്ത ചമ്പുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ രാജരത്നാവലീയത്തെപ്പറ്റിയും കോടീവിരഹത്തെപ്പറ്റിയും പറഞ്ഞു. ബാണയുദ്ധം രണ്ടാം തരത്തിലുള്ള ചമ്പുവാണ് 'അമ്മ ഹാരാജനാം മാരവീരനു താനേനടക്കും ജഗജ്ജൈത്രയാത്ര പൊന്നിൻ കൊടിക്കൂറ പോലെ– മണം തോഞ്ഞു ശൃംഗാരപക്കേരുഹത്തുമലർത്തൊത്തിലേത്തുന്ന തേൻധാരപോലെ' എന്ന രീതിയിലാണ് ഗദ്യം.

ത്രിപുര ദഹനം

മറ്റൊരു വിധത്തിൽ മേന്മയുള്ളതാണ് ത്രിപുരദഹനം ചമ്പു. ഇതിലെ ബുദ്ധമഹർഷിയും ത്രിപുരന്മാരും തമ്മിലുള്ള തർക്കം ഉക്തിപ്രത്യുക്തികളാൽ തൊട്ടത്തു ശരങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള രണ്ടു മഹാരഥന്മാരുടെ യുദ്ധംതന്നെയാണ്. ഇത്രയും കെട്ടറപ്പുള്ള വാദങ്ങൾ ശാസ്ത്രസദസ്സിലേ കേൾക്കാറുള്ളൂ.

ദുഷ്ടിക്കൽ കൊണ്ടതെല്ലാം ഗുണഗണി മൃഗതൃഷ്ണോപമം വിശ്വമെന്നാൽ
നഷ്ടഭ്രാന്തന്നു,സാക്ഷാലറിക മിഥ്യാധിപത്യ പ്രബോധം

എന്നു് ഒരു വശം.

ധന്യ ശ്രുണ്വന്തു കോവാ ശിവ ഇതി ഭവതാമീശ്വരഃ കീർത്തിമാനോ
മന്നീരേഴിന്നു സാക്ഷാൽപരിവൃഢനവനോ കേട്ടതില്ലിത്രനാളും
എന്നാലേ പ്രായമുള്ളോന്നുടൽ വടിവെവിടം തസ്യ ഗേഹം പലർക്കും
തന്നെക്കാണാവതോ ജന്മമിതഹഹ കുലേകുത്രകീദൃക് പ്രവാഹം.

എന്നു മറുവശം

ഹര ഹര ശിവ ശിവ വിശ്വാധീശൻ തലമുട്ടേറിയ കോപാവേശാൽ
മുപ്പുര മഴകിലെരിപ്പാനായ്ക്കൊണ്ടെഴുനെള്ളിനകലവി പുകണ്ണീടാമോ

ലക്ഷ്മീമാതിൻ കടാക്ഷ ഭ്രമര വിഹരണാരാമമേ ഞാനറിഞ്ഞേ—
നിക്ഷോണീ ഭാരശാന്ത്യൈ വിരചിത യദുവംശാവതാരംഭവന്തം
സഖ്യം വിസ്മൃത്യനന്മാൽ കൃതമിഹ കലഹം പ്രീതയേതേ വിചാരേ—
മുഖ്യാത്മൻ ന്യൂനമല്ലാതടവുമഹിത ഭക്താനു കമ്പസ്സപോരാ—
എന്ന രീതിയാണ് കവിതക്കുള്ളതു്.

കനക മഹാഗിരി പോർ വില്ലായീ–ഭുജഗവരൻ
താൻ ഞാണായ് തീർന്നു—

.....

ലക്ഷീകുവ്വന്നക്ഷീണാത്മം നിന്നരുളീ ബത സംഹൃതി
രു പിത്സട്ടതികപാലീ

അഞ്ചു ഗദ്യവും എൺപത്തിരണ്ടു പദ്യങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്.

ക്ഷേത്ര മഹാത്മ്യങ്ങളായ മൂന്നു ചമ്പുക്കൾ

പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന നീലകണ്ഠനേറ്റതാണ് എന്നു പറയുന്ന മൂന്നു ചമ്പുക്കളും ക്ഷേത്ര മഹാത്മ്യവും കഥയും കൂട്ടിയിണക്കിയതാണ്.

ചെല്ലൂർ നാഥോദയം

ശതസോമൻ എന്ന രാജാവു് പാർവ്വതി പൂജിച്ചിരുന്ന ശിവലിംഗം തപസ്സിനാൽ നേടിക്കൊണ്ടുവന്നതാണ് ചെല്ലൂർ നാഥോദയത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. രാമായണ ചമ്പുവിൽ രാവണൻ ചൊല്ലുന്ന ശിവസ്തോത്രം ഇതിലും എടുത്തു ചേർത്തിരിക്കുന്നതു് പാഠകം പറയുന്നവർ പറഞ്ഞ പണിയാകാൻ മതി. താൻ പൂജിക്കുന്ന വിഗ്രഹം കൊടുത്തു എന്നതു് പാർവ്വതി കൂളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴാണ് അറിഞ്ഞതു്. അപ്പോൾ

'സംഭ്രമശ്രാന്തി കൈക്കൊണ്ടു പണ്ടേതിലേറ്റം കുല
ഞ്ഞൊട്ടലഞ്ഞൊരു
ത്തുമദ്ധ്യവല്ലീസമുല്ലാസിനിവാരിപൂരാർദ്രമാം ചാരു
പൂഞ്ചെലനന്നായ്
നിതംബസ്ഥലേ ചേന്നു പറ്റീടിലും ചെറു താനേ
കഴിഞ്ഞീടിലുംനീ വി
ബന്ധം മഹാരത്നകാഞ്ചീകൃതം മദ്ധ്യ മദ്ധ്യേ വലം
കൈത്തലംകൊണ്ടു താങ്ങി—

ഇങ്ങനെ വരുന്ന പാർവ്വതിയെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ

കഷ്ടം കഷ്ടം കുലാദ്രീശ്വര സുചരിത സവ്വസ്വമേ
മൽ പ്രിയേ കേൾ
പെട്ടെന്നിക്കോപമെന്തെന്തകതളിരി ലൊരാതങ്കമുൾ
ക്കൊണ്ടകാണ്ഡേ
പട്ടാങ്ങത്രേ ദുഃഖം നാമിരുവരിലുമഭേദോല്ലസൽഭ
കതിമാനായ്
ദുഷ്ടവ്യേ സൗമഹാത്മൻനുപമനിവെറുതേ മാനമല്ലാ
മനോജ്ഞേ

എന്നാണ് ശിവൻ പറയുന്നത്.

തെങ്കൈലാസനാഥോദയം

പരശുരാമൻ തപസ്സുചെയ്ത് ശിവനെ തൃശ്ശൂർ കൊണ്ടു പ്രതിഷ്ഠിച്ച കഥയാണ്, തെങ്കൈലാസ നാഥോദയത്തിലുള്ളത്. രാമായണ ചമ്പുവിലെ 'അല്ലോടിടഞ്ഞു പടതല്ലുന്ന' എന്ന ഗദ്യം ഇതിലും കടന്നു കൂടിയിട്ടുണ്ട്.

കൊച്ചിരാജ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വർണ്ണനയാണ് അടിയിൽ കൊടുക്കുന്ന ശ്ലോകം

കല്യാണശ്രീ കളിക്കും ഭുജബലദമിത പ്രൗഢവൈരാകരാണാ
മുല്ലോല ഭൃംനടീനാടിത ധരണി പരിത്രാണ നൃത്താന്തരാണാം
ചൊല്ലേറും കീർത്തിപാളീകബളിത ജഗതാം കൊച്ചിയെന്നുണ്ട ഭൂമൌ
ചൊല്ലുന്നു കാപി മേളം പെരുകിയ കുലപുരീ മടധാത്രീശ്വരനാം

ഗദ്യം

നീലനിറം തകുമേലാകേരരസാലക്രമുക ഭൂജങ്ങൾ ഗമവല്ലീരംഭാ പനസ
പ്രഭൃതി ഭിരതി സുഭഗം ഭാവുക നവ ശീതള ഭൂതലമെന്തേ പറവതു.?
മെത്തും നവ നവ സസ്യശ്രേണീ ഹരിതനിചോളമണിഞ്ഞു നദീ മാതൃകമാം
കേദാരസ്ഥലനിവഹ മനോഹര മക്ഷീണ ദ്യുതി ലക്ഷ്മീ
വല്ലഭ സന്നിധികൊണ്ടതി ധന്യാഭോഗം

എന്ന കേരള വർണ്ണനയും ഇതിലുണ്ട്. പേരാറ് പെരിയാറ് ഫുല്ല (മൂവാറ്റുപുഴയാറ്) എന്ന നദികളും തിരുവിലാമല, വക്കല, തിരുനെല്ലി എന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളും ഇവിടെ സ്മരിക്കുന്നുണ്ട്.

നാരായണീയം

സന്താനഗോപാലം കഥയും തുപ്പൂണിത്തുറ പ്രതിഷ്ഠയുമാണ് നാരായണീയത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. ഇതിനു് നാരായണീയം എന്നപേരു് ഒരു നാരായണൻ എഴുതിയതുകൊണ്ടാകുമോ? എന്നാലും തെങ്കൈലാസനാഥോദയത്തിലെ

വിദ്യാവല്ലഭ നീലകണ്ഠസുകവേ ചെല്ലും നാഥോദയം
ചിത്രംപണ്ട കൃതം പുനശ്ചരചിതം നാരായണീയം തയാ

എന്നുകാണുന്നതു് ഇതിനു് എതിരായും നിൽക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണന്റെ കുട്ടികളെക്കൂടാതെ വൈകുണ്ഠത്തിൽനിന്നു് ഒരു വിഷ്ണുവിഗ്രഹം കൂടി കൊണ്ടുവന്നു എന്നും അതു് തുപ്പൂണിത്തുറ കൊണ്ടുവന്നു് അർജ്ജുനൻ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു എന്നുമാണു് ഇതിവൃത്തം. നീലകണ്ഠന്റെ ചമ്പുക്കളിൽ ഏറ്റവും നല്ലതു് ഇതാണെന്നു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും പൂന്താനത്തിന്റെ സന്താനഗോപാലം പാനയുടെ പത്തിലൊന്നു ഗുണം ഇതിനില്ല. മനുഷ്യസ്വഭാവം നിറഞ്ഞ പ്രതിപാദനമാണു് പൂന്താനത്തിന്റേതു്. കഥപറയാനല്ല, ശ്രീകൃഷ്ണൻ വൈകുണ്ഠത്തിൽനിന്നു് മടങ്ങിവരുന്നതു് വർണ്ണിക്കാനാണു് ഈ കവിക്കു് കൂടുതൽ ആസക്തി.

'എന്നേ ഭോഷാ വൃഥാനന്ദന ചെറുതു വൃഥാ ഡംഭിളക്കീടുകെന്നോ
തന്നത്താനോർത്തുവേണം വിരുതുകൾ പറവാൻ വീര്യഭാജാം സമാജേ'

എന്നാണു് ബ്രാഹ്മണൻ അർജ്ജുനനെ പഴിക്കുന്നതു്. അർജ്ജുനന്റെ അഗ്നിപ്രവേശം പുളകം കൂടാതെ വായിക്കാൻ വിഷമമാണു്. അതു്,

'ഉല്ലാസം പൂണ്ടൊരുമ്പെട്ടിതു ഹതവഹ പാതായ
ഗാണ്ഡീവധന്വാ'

എന്നാക്കിത്തീർത്തു ഈ കവി.

രാമാർജ്ജുനീയം

പരശുരാമ കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനയുദ്ധമാണ് കഥാസൂചനയെങ്കിലും പരശുരാമകഥ ആദ്യം മുതൽ സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കൃതി പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒട്ടുവിലോ പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യമോ ഉണ്ടായതാണ്. രചനാഭംഗിയുമുണ്ട്.

'തൂഷ്ണീംനില്ലായ്ക ഭോഷാ ചപലമുനിവടോ
പോരിനായ്ക്കൊണ്ടുവാവാ
ക്ഷാത്രം ജൈത്രം ജഗത്യാമറികധൃതിമയം പേടി
യില്ലേതുമേമേ'

എന്നാണ് കാർത്തവീര്യൻ രാമനോടുപറയുന്നത്.

മാനാഢ്യേ സോമവംശേ പിറവി സകലവർണ്ണാശ്രമാചാരധർമ്മം–
ജ്ഞാനംനല്ലൊന്നിതെല്ലായിലുമഴകിതൊരാജ്ഞാമുടിപ്പൂൺപുരാജ്ഞാം
മാനിക്കേണം മഹീരക്ഷണ മനുപമമെന്നങ്ങിരിക്കേ മുനീന്ദ്രം
താനേസമ്യക്കുതാതിഥ്യക മുകൊല നീകൊന്നതേതേതുധർമ്മം?

എന്നാണ് പരശുരാമൻ ചോദിക്കുന്നതും.

'മൃഗേന്ദ്രം കുനരി കൊലചെയ്കുന്നതുണ്ടോ
വരുന്നു?'

എന്നതു് കാർത്തവീര്യൻ പറയുന്നതുമാണ്. ഇതു രണ്ടാംതരത്തിലുള്ള ഒരു ചമ്പുവാണ്.

ചമ്പു,കിളിപ്പാട്ട്,കഥകളി എന്നു മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ പഴയ മൂന്നു പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ വിഭജിക്കാം. മണിപ്രവാള രഥത്തിൽ കയറിയുള്ള സഞ്ചാരമാണ് ചമ്പുവി

ളുള്ളതു്. കിളിപ്പാട്ടും കഥകളിയും കൂട്ടതൽ കനത്തസേവനം ഭാഷയ്ക്കു ചെയ്തു. മുന്നൂറോളം ചമ്പുകൾ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നാന്തരത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാവുന്നവയാണു് രാമായണവും, നൈഷധവും, കാമദഹനവും. രുക്മിണിസ്വയംവരം, പാരിജാതഹരണം, ത്രിപുരദഹനം, ചെല്ലൂർനാഥോദയം, രാമാർജ്ജുനീയം തുടങ്ങിയവ രണ്ടാം തരത്തിലും. എന്നാൽ കെട്ടറപ്പുള്ള സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽക്കൂടിയുള്ള കവിതയുടെ പ്രയാണത്തിനു് ഇവ വഴിതെളിച്ചു. ഭാഷയ്ക്കു കൂട്ടതൽ ഇണങ്ങിയ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളുടെ കാര്യം ഇവർ മറന്നില്ല. വമ്പൻമാരും മുറിക്കൊമ്പന്മാരും ഇതിൽ നടന്നു. ഗൗരവമുള്ള ഭാഷയ്ക്കു് ഇവർ കളമൊരുക്കി. എന്നാൽ മഴമംഗലവും, രാമായണചമ്പുകത്താവും സൗമിത്രീരാമന്മാർ പോലെ സാഹിത്യസാമ്രാജ്യം കുറവുകൂടാതെ കാത്തുരക്ഷിച്ചു. രാമായണചമ്പു കേരള സാഹിത്യിക്കു് അഖിലഗാത്രേഷ്ടംപൂൺപായിതന്നെ ചമഞ്ഞു. നൈഷധം ചൂഡാമണിയായും തീർന്നു.

അദ്ധ്യായം പത്തു്

മലയാള കവിതയുടെ പൂർണ്ണരൂപം. ആദ്യഘട്ടം

'എന്താ കുഴിക്കാട്ട ഭട്ടതിരി പകച്ചു നിൽക്കുന്നതു്?'

'എന്താ പറയുക. നാം മദ്ധ്യമനായി. നാം വിചാരിച്ച രീതിയിലല്ല കാര്യത്തിന്റെ പോക്കു്. പക്ഷേ നാം സങ്കല്പിച്ചിടത്തെത്തുകയും ചെയ്യു.'

പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യം ലീലാതിലകത്തിന്റെ കർത്താവു് കേരളത്തിൽ മടങ്ങി വന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. അദ്ദേഹം അപ്പോൾ അമ്പരന്നു പറഞ്ഞുപോകുന്ന അഭിപ്രായമായിരിക്കും ഇതു്. അതിനു കാരണം എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹം കേട്ട ഈരടികൾ നിങ്ങളും കേൾക്കണം.

ഗുരുഭാരതീ ഗുണ പരിപാകങ്ങളോർത്താൽ
സുരപാദപം തൃണം സുരഭികരഭിയാം*

ഇതിൽ അദ്ദേഹം മുഖം ചുളിച്ചു കാണും. അതു മാത്രമോ

ദുരിതഹരമിതി കിമപി ചതി പറകയല്ല ഞാൻ
ദുഃഖഹര മെന്നിനിക്കുണ്ടു നിശ്ചയം
ബഹുസുഖദമിതു ജഗതി ബഹുമതപദം പരം
ബ്രഹ്മസഭയിലും പ്രൗഢിയാം പാടിയാൽ
ഗിരിശനുടെ ചരിതമിതു രചിത മധുനാമയാ
ഗീർവ്വാണ കേരളഭാഷാ വിമിശ്രിതം.

---

* ഗിരിജാ കല്യാണം

എന്നു കൂടി കേൾക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം കലിതുള്ളും. 'ഇതു നിങ്ങൾക്കു വിധിച്ചതല്ല' എന്നു് ആ മണിപ്രവാള സ്മൃതികർത്താവു മുഖം മുറിഞ്ഞു പറയും.

'ഏയ്. അതൊന്നും വേണ്ട കുഴിക്കാടേ! അങ്ങു മുന്നൂറു കൊല്ലം മുമ്പു പറഞ്ഞതു് അക്ഷരം പ്രതി ആരാ അനുഷ്ഠിക്കാൻ തയ്യാറാകുന്നതു്? 'നാളേകം നാളായി പാളയം വേറേമാറി' എന്നതു് അങ്ങറിഞ്ഞിട്ടില്ലേ?'

കുഴിക്കാടിന്റെ കോപം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ ആ മൂസ്സു നമ്പൂരിയിലേക്കു തിരിയും—'നിങ്ങളെല്ലാം കൂടാണു് ഇതിനു വഴി തെളിച്ചതു്' അദ്ദേഹം പറയും.

'ഹരി—ഹരി— അങ്ങനെ ഒരു വിരുതു കുഴിക്കാട്ടനുക്കു തന്നാൽ അതിൽ കൂട്ടതലൊന്നും നാമാശിക്കുന്നില്ല. ഈ വാഗ്ഗംഗാപ്രവാഹത്തിനു വഴി തെളിച്ച ഭഗീരഥനായി കുഴിക്കാട്ടു ഭട്ടതിരി എന്നെ ആൾപേരാക്കിയെങ്കിൽ അതാണു് നാമാശിക്കുന്നതു്. നാമൊരു കൈത്തിരിയായിരുന്നു. പൂരമഹോത്സവം വരുന്നേ ഉള്ളൂ.'

'ഏങ്ങ് ഇതിൽ കൂട്ടതലോ?'

'അതെ. കേട്ടോളൂ, സാക്ഷാൽ വാഗീശ്വരി തന്നെ വന്നു്

'സാദരമെന്നിൽ നീ ചെയ്ത തപസ്സിനാൽ
ക്രീതയായു് പ്രീതയായു് ദാസിയായാൾ ത്വ'

എന്നു പറഞ്ഞനുഗ്രഹിച്ച ഒരാൾ ഈ കേരളത്തിൽ അവതരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.'

'ഈ കേട്ടതിലും ഭംഗിയായി പാട്ടിൽ കാര്യം പറയുകയോ?'

'അതെ കുഴിക്കാടേ 'അത്ഭുതമത്ഭുതമത്ഭുതമേ' എന്നു് കുഴിക്കാട്ടു് അതു കേൾക്കുമ്പോൾ പറയും.'

'എന്നാൽ കൂടുതൽ കേൾക്കട്ടെ. തോന്നുമോ?'

'തോന്നുമോ എന്നോ? ഒരിക്കൽ കേട്ടാൽ അതു് ആരു മറക്കും? കേട്ടോളൂ.'

വാണീടുകനാരതമെന്നുടെ നാവുതന്മേൽ
വാണി മാതാവേ വർണ്ണവിഗ്രഹേ വേദാത്മികേ

നാണമെന്നിയേ മുദാനാവിന്മേൽ നടനം ചെയ്
കേണാങ്കാനനേ യഥാ കാനനേ ദിഗംബരൻ.'

'ഹൃങ്. ഒന്നുടെ ചൊല്ലു.'

'ഇതുടെ കേട്ടിട്ട മതി
വാരിജോത്ഭവ മുഖവാരിജവാസേ ബാലേ
വാരിധി തന്നിൽ തിരമാലകളെന്നപോലെ
ഭാരതീ പദാവലി തോന്നേണം കാലേ കാലേ
പാരാതെ സലക്ഷണം മേന്മേൽ മംഗലശീലേ'

'മതി. മതി' കുഴിക്കാട്ട ഭട്ടതിരി പറഞ്ഞു:-''നാം പോവുകയാണ്. നമ്മുടെ കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി. നാം ലക്ഷണശാസ്ത്രമെഴുതിയപ്പോൾ മൂന്നു ശാഖയുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ഒന്നു നന്നാവണമെന്നും മറ്റതു രണ്ടും നശിക്കണമെന്നും വിചാരിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് വേണ്ടതെന്നും കരുതി.'

'അങ്ങനെയല്ല പറ്റിയതു്. വഴി മാറിപ്പോയി. മൂന്നും വളരാവുന്നതുതന്നെ വളർന്നു. ഒട്ടവിൽ ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു. കുഴിക്കാടിന്റെ സ്വപ്നം ഫലിക്കുകയും ചെയ്തു.'

മറ്റയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു.

'ഈ ത്രിവേണീസംഗമം എങ്ങനെ സാധിച്ചു?' കുഴിക്കാട്ട ഭട്ടതിരി ചോദിച്ചു.

'അതൊരു വലിയകഥയാണ്. ആ കഥ പറയേണ്ടതുപോലെ പറയാൻതക്ക ആളും വരുന്നുണ്ട്.' എന്നുപറഞ്ഞു കുഴിക്കാടിനെ മറ്റയാൾ നോക്കി.

'ഇനി നമ്മുടെ ആവശ്യമില്ല. നാം പോവുകയാണു നല്ലതു്" എന്നു പറഞ്ഞു കുഴിക്കാട്ട നടന്നു തുടങ്ങി.

'നിൽക്കു കുഴിക്കാട്ട ഭട്ടതിരി—നിങ്ങളുടെ ദീർഘദർശനം മുഴുവൻ ഫലിച്ചില്ല. അതു മുഴുവനാകണമെങ്കിൽ ഒരു നൂറാണ്ടു കൂടി കഴിയണം. അപ്പോൾ,

'ഭാഷയേറി വരുന്ന നല്ല മണിപ്രവാളമതെങ്കിലോ
ഭൂഷണം വരുമാറുമില്ല വിശേഷഭൂഷണമായ്വരും'

എന്നൊരാൾ കുഴിക്കാടിന്റെ ലക്ഷണം അതേപടി ഭാഷയിലാക്കും'

'ഓ നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ ഭാഷയും' എന്നു പറഞ്ഞു് കഴിക്കാട്ട മടങ്ങി.

ലീലാതിലകകർത്താവും ചെറുശ്ശേരിയും പതിനേഴാം നൂറാണ്ടിൽ വന്നു് കേരളം സന്ദർശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇത്തരം അഭിപ്രായങ്ങളായിരിക്കും പുറപ്പെട്ടുവിക്കുന്നതു്.

ഗിരിജാ കല്യാണ കർത്താവായ അകത്തൂട്ട രാമവാരിയരും എഴുത്തച്ഛനും മലയാളഭാഷയുടെ പൂർണ്ണരൂപം ശരിക്കു കാട്ടിത്തന്ന അരുണനും രവിയുമായിരുന്നു. പക്ഷേ അവരെ സമീപിക്കാൻ തയ്യാറാക്കിയ കോണിപ്പടി നിർമ്മിച്ചവരുണ്ടു്, അവരുടെ കാര്യം പറഞ്ഞാലെ നമ്മളും അങ്ങെത്തുകയുള്ളു.

ഗിരിജാ കല്യാണവും അതിനു മുമ്പുള്ള പാട്ടുകളും

കൃഷ്ണഗാഥയ്ക്കുശേഷം കണ്ണശ്ശനെ പിൻതുടർന്നവരുണ്ടായി. പിൽക്കാലത്തു കിളിപ്പാട്ടെന്നു പറയുന്ന വൃത്തങ്ങളുടെ പൂർവ്വരൂപങ്ങൾ രാമചരിതം മുതൽ കാണാം. എന്നാലും കിളിപ്പാട്ടിൽ കാണുന്ന വൃത്തനിബന്ധന പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ കുറച്ചുകൂടെ കഴിഞ്ഞേ കാണുകയുള്ളു. പതിനാറാം നൂറാണ്ടിലെ വൃത്തഗന്ധിയായ ഗദ്യത്തിലും നിരണവൃത്തങ്ങൾ കൂടാതെയുള്ള ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലും ഇവ കൂട്ടതൽ കൂട്ടതൽ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കപ്പെട്ടു. ഭാഗവതം പാട്ടു്, ഗുരുദക്ഷിണപാട്ടു്, ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ടുകൾ, സേതുബന്ധംപാട്ടു് ഇവ ഈ കാലത്തുണ്ടായവയാണു്. ഇവയിൽനിന്നു് ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രമെ ഇവിടെ കൊടുക്കുന്നുള്ളു. എന്തെന്നാൽ കവിതാഗുണമല്ല ഇവയുടെ മാഹാത്മ്യം നൽകുന്നതു്.

ഭാഗവതംപാട്ടു്

വാണിതൻ മംഗലം പൊങ്ങിടുമമ്പാടിതന്നിൽ
വാരിജനേത്രനേയും രാമനേയും സുഖത്താൽ

... ...

കണ്ടവിടത്തിലൊരാനചെറുത്തുനിറുത്തിയതപ്പൊഴതേ
കനിവൊടമ്മദകരി മുതുകിലിരുന്നവനൊട്ട പറഞ്ഞിതു
മധുരിപുവിരവാൽ

ഗുരുദക്ഷിണപ്പാട്ട്

വാനവർ തൊഴും പരമൻ വാരണ വടിവിനാലേ
മാമലകളോട്ടം പോയ് കാനനേ കളിച്ചകാലം

... ...

സൂരിയനങ്കിയും സോമൻ ധനേശനും
ചൂതത്താരമ്പനും വായു വരുണനും
വീരിയമുള്ള മുനികൾ പാദത്തെയും
വിശ്വത്തിലുള്ള ഗുരുഭ്രതന്മാരെയും

... .

വേദനാ പെരുകീടും മേദിനീ ഭാരം തീർപ്പാൻ
വേധാവിന്നരുളാലെയിപ്പൊഴതവനിയിൽ
രോഹിണീ സുതനായും ദേവകീ സുതനായും
രണ്ടായിപ്പിറന്നീടുമീശനേ ജയജയ.

ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ട് (ആദ്യകാലത്തുള്ളതു്)

വെള്ളിച്ചെന്താമരക്കുമുമം തന്നിൽ
വെള്ളിപോലെ നിറഞ്ഞൊരു ശക്തിയും
ഉള്ളിലോകസഭയിൽ വിളങ്ങണം
ഉള്ളിൽ വന്നു തെളിഞ്ഞു ഭുണക്കണം
ഭർത്താവും പുത്രമോക്ഷം നിനക്കായിട്ടിരിക്കുന്നി—
നെല്ലെണ്ണി പതിരുണ്ടാവുക
അരിയെണ്ണി—ആയുസ്സുണ്ടാവുക—

അബ്രാഹ്മണരുടെ താലികെട്ടു കല്യാണത്തിനു വേദസ്വരത്തിൽ ബ്രാഹ്മണികൾ ഈ രീതിയിലുള്ള പാട്ടുകൾ ചൊല്ലിവന്നു.

ജയജയഭഗവതി, നീലക്കാർമുകിൽ മാലയിതെന്നും
നിറമെഴ മഞ്ജനപർവതമെന്നും
നീലിനകോലിന ശൈവലമെന്നും...

ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ട് (പിന്നീടുള്ളതു്)

എങ്കിലോ പണ്ടുപങ്കജാക്ഷൻ പാലാഴി തന്നിൽ
പന്നഗേന്ദ്രനായിരിക്കുന്ന പത്മകത്തിന്മേൽ പങ്കജമാതിനോടും മേദിനീ ദേവിയോടുംകൂടി സുഖിച്ചു് പള്ളിക്കുറുപ്പു കൊണ്ടുവല്ലോ (ഗദ്യം)

യദുകുലനാഥൻ മദന മനോഹര നതുണാധരിക
ളോടിടചേർന്നോരോ
ക്രീഡിപ്പാനായ് മുതിരുന്നേരം മലരിടെ മരുവിന
മധുകർ പടലികൾ
മധുപാനം ചെയ്താനന്ദിച്ചും മദ്ധ്യേകാന്തനു
നൽകിയുടനെ
ഗാനം ചെയ്തു തുടങ്ങിയതല്ലോ!

സേതുബന്ധം പാട്ട്

പൊങ്ങീടിന തിരമാലകൾ ചേരും വാരിധിനാഥാ
എന്നെയെള്ളോളം ബഹുമാനിയാഞ്ഞതിനിന്നു്
പൊഴിഞ്ഞു ചെങ്കണകൾ കുറുകീടുവൻവെള്ളം
പൊലിമചേരും ചളിയാക്കുവനിന്നതുതന്നെ—

ഗിരിജാ കല്യാണം
കർത്താവും കാലവും

ഒന്നു് ഉറപ്പിച്ചു് പറയാം. നളചരിതം കഥകളി് രാമപഞ്ചശതി, ഗിരിജാകല്യാണം ഇവയെഴുതിയതും ഒരാളല്ല. ഗിരിജാകല്യാണവും നളചരിതവും രാമായണചമ്പുവും കൃഷ്ണഗാഥയും പോലെ തന്നെ വിഭിന്നരായ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ രചിച്ച കൃതികളാണു് എന്നു തന്നെ തെളിയിക്കാം. കൊ: വ: 798 ഇടവം 11–ാം തീയതി കുറത്തിത്ത രാമപഞ്ചവിംശതി എഴുതിയ അകത്തൂട്ട രാമവാരിയർ തന്നെയാണു് ഗിരിജാകല്യാണം എഴുതിയതു്. ഗിരിജാകല്യാണം പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുവിലോ പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യമോ ആണു് എഴുതിയതു്. അമിതപ്രഭാവനായ എഴുത്തച്ഛൻ സ്വന്തരീതിയിൽ മണിപ്രവാളം സലക്ഷണം കിളിപ്പാട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നതു് പരക്കുംമുമ്പു് നിരപ്പില്ലാത്ത ദ്രാവിഡഭാഷയിലെ പാട്ടുകളുടെ രീതി പിടിച്ചെഴുതിയ ഒരു കൃതിയാണു് ഗിരിജാകല്യാണം. എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിലുള്ള ഭാഷയുടെ പൂർവരംഗമാണു് ഗിരിജാകല്യാണത്തിലുള്ളതു്. രാമായണം പ്രചാരത്തിൽ വരുന്നതിനു മുമ്പു് രചിച്ച കൃതിയാണിതു്. (ഒരു പക്ഷേ രാമപഞ്ചവിംശ

തി രചിച്ച രാമവാരിയരേക്കാൾ പഴക്കമുള്ള ഒരു കവി രചിച്ചതും ആകാം ഇതു്.)

730—780-നും ഇടയ്ക്കു ജീവിച്ച ഒരു കവിയായിരുന്ന അകത്തൂട്ട രാമവാരിയരെന്നും അദ്ദേഹമാണു് ഗിരിജാകല്യാണത്തിന്റെ കർത്താവെന്നും ആർ. നാരായണപണിക്കർ പറയുന്ന അഭിപ്രായം മിക്കവാറും ശരിയാണു്.

ചമ്പുക്കളിലെ രീതി പാട്ടിലേയ്ക്കു പകർത്തുകയാണു ഗിരിജാകല്യാണ കർത്താവു് ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ചമ്പുവിലെ നിരപ്പില്ലാത്ത ഭാഷാശബ്ദാഡംബരം അലംഭാവമില്ലാത്ത വർണ്ണനാഭ്രമം ഇതെല്ലാം ഈ കൃതിയിലുണ്ടു്.

മംഗല്യസ്ത്രീകൾക്കു സ്വയംവരം (പാർവതീസ്വയംവരം) പണ്ടേ ഇഷ്ടമാണു്. പാഠിച്ച സ്ത്രീകൾ പണ്ടും കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് ഗിരിജാകല്യാണം രചിച്ചതും. ഈ കാലത്തിനൊ അതിനോടടുത്തോ ഒരു ഗിരിജാകല്യാണം കന്നടത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ഇതിവൃത്തം

തനിക്കു പരിചയമുള്ള കാളിദാസന്റെ കുമാരസംഭവത്തിലെ കഥാഗതിയും ആശയങ്ങളും കഴിയുമെങ്കിൽ ഉപയോഗിക്കാതെ വേണം സ്വകാവ്യം നിർമ്മിക്കാൻ എന്നു രാമവാരിയർക്കു് ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു. കൃതി സ്വതന്ത്രമായിരിക്കണം എന്നു് ഈ സുകൃതിയ്ക്കു് തോന്നിയിരിക്കണം. ആദ്യത്തെ രണ്ടുഭാഗത്തിൽ ഇതു് മിക്കവാറും സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

സതീദഹനത്തിനുശേഷം വിരക്തനായി തീർന്ന ശിവൻ തങ്കലെ തന്നേക്കണ്ടു ഹിമവാനിൽ വാഴുകയാൽ ശിവപാരിഷദരും തപസ്സുതുടങ്ങി. തപസ്വികൾക്കും ശിവനെ കാണാൻ വിഷമമായി. അതുകൊണ്ടു് കുറഞ്ഞ സംശയങ്ങൾ തീർക്കാൻ ആളില്ലാതായി. അതിനോടുകൂടി കഷ്ടമായിലോകതന്ത്രം, ഭ്രഷ്ടമായി കാമതന്ത്രം, എന്ന അവസ്ഥവന്നു. ദേവകളും മുനികളായി. അപ്പോൾ ദേവഗുരു ഇന്ദ്രനെവിളിച്ചു കാര്യം ബ്രഹ്മാവിനെ അറിയിക്കാൻ പറഞ്ഞു. ബ്രഹ്മാവാണു് സതിയുടെ കഥപറയുന്നതു്. ഈ വിരഹംകൊണ്ടാണു് പാരിടമനാഥമായതു്. അതു

കൊണ്ട് ദേവിയെ വന്ദിച്ചാൽ ദേവി ഹിമവൽപുത്രിയായി പിറക്കും. ഇങ്ങനെ പിറന്ന ദേവി നാഥനോട് ചേർന്നാലേ പാരിലെ ഭയം തീരുകയുള്ളു. ഈ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ച് ഇന്ദ്രൻ ഭജനംതുടങ്ങി. ദേവി അവതരിക്കാൻ സമ്മതിച്ചു. ദേവി രഹസ്യമായി ശിവന്റെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷമായി. ശിവന്റെ ഇംഗിതമനുസരിച്ച് ദേവി ഹിമവാന്റെ പുത്രിയായി ജനിക്കാനും നിശ്ചയിച്ചു. ഈ രഹസ്യം മറ്റാരും അറിഞ്ഞുമില്ല.

*ഹിമവാൻ ശിശുവായ പാർവതിയെ കാണുന്നതു് കുളികഴിഞ്ഞു വരുമ്പോഴാണു്. കൊഞ്ചുമൊഴി കേട്ടു് അന്വേഷിച്ചു ചെല്ലുമ്പോഴാണു് കാണുന്നതും. ഹിമവാനു് ആളെ മനസ്സിലായി; വന്ദിച്ചു. താൻ പുത്രിയായി ചമയുകയാണു് എന്നു് ദേവി ഹിമവാനെ അറിയിച്ചു. കുഞ്ഞിനേയുംകൊണ്ടു് ഹിമവാൻ മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ ഗൃഹത്തിലുണ്ടായ കോലാഹലം പറയാൻ വിഷമമാണു്. ഇതുമാണു് ഒന്നാം ഭാഗത്തിലെ കഥ. ഇതു് പാദാദിപ്പൊരുത്തമുള്ള കേകയിലാണു്.

രണ്ടാം ഭാഗം കാകളിയിലാണു് രചിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പാർവ്വതിയുടെ ശൈശവവർണ്ണന ഏറ്റവും ഭംഗിയായിട്ടുണ്ടു്. വിദ്യാഭ്യാസവർണ്ണനയും യൗവനവർണ്ണനയും ഏതു മഹാകവിയ്ക്കും ആഭരണമാക്കാവുന്ന വിധത്തിലാണു് കാണുന്നതും. കൃഷ്ണഗാഥയിലുള്ള ദേവീവർണ്ണനയേ ഇതിനോടു കിടപിടിക്കുന്നതുള്ളു. ഹിമവാനെ കാണാൻ വന്ന നാരദൻ പുത്രിക്കുതക്ക വരൻ ശിവനാണു് എന്നു പറഞ്ഞു. നാരദൻ താരകന്റെ കഥയും കാമദഹനകഥയും പറയുന്നു. താരകാസുരന്റെ പീഡ ഒഴിപ്പാൻ വഴി ദേവകൾ ആലോചിച്ചു. വിഷ്ണുവിന്റെ ഉപദേശത്താൽ ഇന്ദ്രൻ കാമനെ വരുത്തി. കഴിയുമെങ്കിൽ ശിവനു് വിവാഹാസക്തി ഉണ്ടാക്കണം എന്നു് ഇന്ദ്രൻ കാമദേവനോടു പറഞ്ഞു. ഇവിടെ കാമൻ പൊങ്ങച്ചം പറയുന്നില്ല എന്നു മാത്രമല്ല ഇതു് സാധിക്കുന്നതല്ല എന്നാ

* ഇരയിമ്മൻതമ്പി ദക്ഷയാഗത്തിൽ ഈ രീതിയിലാണു് സതിയെ ദക്ഷനു കിട്ടിയതു വർണ്ണിക്കുന്നതും.

ണ്ട് പറയുന്നതും. താൻ ദഹിച്ചുപോകുമെന്ന് കാമൻ പറയുന്നുണ്ട്, എങ്കിലും കൽപിച്ചാൽ കാര്യം ചെയ്യാമെന്ന കാമൻ ഏറ്റു. ഏതായാലും രതി വിലക്കിയിട്ടും കാമൻ മന്ത്രം ജപിച്ച് ശിവന്റെ നേർക്ക് അയച്ചു. അതു പരമേശ്വരനിൽ ഏൽക്കുകയും ചെയ്തു. ശിവനു് ഇന്ദ്രിയക്ഷോഭം ഉണ്ടായി. കോപിച്ച് ശിവൻ കാമനെ ഭസ്മമാക്കി. ഈ കാര്യം അപ്പോൾ ആരും അറിഞ്ഞില്ല. പെട്ടെന്നു വെളുത്തുപോയ കാമനെ രതിപിടിച്ചു കുലുക്കിയപ്പോഴാണ് കാര്യം മനസ്സിലായതു്. രതിയുടെ വിലാപം കേട്ട് ശിവന്റെ മനസ്സലിഞ്ഞു. നന്ദികേശ്വരന്റെ ചെവിയിൽ അദ്ദേഹം എന്തോപറഞ്ഞു. 'ഉമാവിവാഹം കഴിയുന്നതിനോടുകൂടി കാമനു് ഉടൽ തിരിച്ചുകിട്ടുമെന്നാണ്' നന്ദികേശ്വരൻ പറഞ്ഞതു്. താൻ താമസിയാതെ ഹിമവൽപുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്യുമെന്നും അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന സന്താനം താരകനെ കൊല്ലും എന്നും ശിവൻ ദേവന്മാരോടു പറഞ്ഞു. ഈ വാർത്ത ഹിമവാനോടു നാരദൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ 'കല്ലെഴുത്തായിതു കല്യാണസംഗതി' എന്നു കവിപറയുന്നു.

ശിവനെ ലഭിക്കുവാൻ ദേവി തപസ്സു ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഹിമഗിരിശിഖരം പ്രാപിച്ചു് ആഭരണം ഉപേക്ഷിച്ചു് വൽകലം സ്വീകരിച്ചു. പാർവ്വതിയുടെ തപസ്സു്, കഠിനമായപ്പോൾ ശിവനും വിഷമമായി. ആരും മറിയാതെ 'വിസ്മേരത'യായ തണ്ടിലേറിയാണു് ശിവൻ പുറപ്പെട്ടതു്. ആകാശത്തുനിന്നു നോക്കിയപ്പോൾതന്നെ ശിവന്റെ മനസ്സലിഞ്ഞു. എന്നാലും ദേവിയുടെ മനമറിയുവാനായി വൃദ്ധബ്രാഹ്മണവേഷം സ്വീകരിച്ചു.

പാർവ്വതി വൃദ്ധബ്രാഹ്മണനോടു കുശലം ചോദിക്കുന്നതു് പ്രൗഢസംസ്കൃതത്തിലാണു്.

സ്വാഗതം തേമുനേ മോഹതസ്ത്വം ചിരാദേ
ബ്രൂഹി കിംതേമയാ കാര്യമന്തർഗ്ഗതം
കുത്രഗന്തും തവാപ്രസ്ഥിതം വാകുതോ
നിത്യസന്തോഷിണാ? ഹൃദ്യമുച്യേതചേൽ?'

എന്നാണതു്. കള്ളവേഷം കെട്ടിയ ശിവന്റെ മറുപടി മലയാളത്തിലും

കായം മനോഹരം പ്രായം സുഖകരം
പീയൂഷ വാഹിനി നീയോതുമിമ്മൊഴി
താരുണ്യ ലാവണ്യ സൗജന്യകാരുണ്യ
നൈപുണ്യ പുണ്യസീമേ ശുഭമസ്തു തേ!

എന്നു തുടങ്ങി യാതൊരു കള്ളവും കൂടാതെ തെറ്റി ധരിപ്പിക്കത്തക്കവിധം ഫലിതം നിറഞ്ഞ വാക്യങ്ങളാൽ സ്വന്തം കാര്യവും തപസ്സിന്റെ കാര്യവും പറയുന്നു. തപസ്സിന്റെ അർത്ഥവും ചോദിക്കുന്നു. ശിവനിന്ദ വൃദ്ധൻ ചെയ്യുന്നു. ഉത്തരംപറയുന്നതു് പാർവ്വതിയുടെ സഖിയാണു്. * ഇതു് വാസ്തവമാണോ എന്നു് വൃദ്ധൻ ചോദിക്കുന്നു. പാർവ്വതി ഉത്തരീയാന്തംകൊണ്ടു് മുഖംമറച്ചു് 'സത്യം' എന്നുമാത്രം മറുപടി പറയുന്നു. ആദ്യത്തെ ശിവനിന്ദ പോലെ ഇനിയും തുടരുമോ എന്നു സംശയിച്ചു് 'മണ്ടുകയെന്നിയേ കണ്ടിലമേഗതി' എന്നു പറഞ്ഞു പാർവ്വതി തിരിഞ്ഞു നടക്കുന്നു. ശിവൻ സ്വന്തരൂപം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി

'സാദരമെന്നിൽ നീ ചെയ്ത തപസ്സിനാൽ
ക്രീതനായ് പ്രീതനായ് ദാസനായേൻ തവ'

ആകപ്പാടെ ഭ്രാന്തുപിടിച്ച പാർവ്വതി വൃദ്ധനേയും ശിവനേയും ഒരാളാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമിക്കുന്നു. ശിവനാണു് ഈ സംശയം തീർക്കുന്നതു്. പാർവ്വതി ഗൃഹത്തിലേക്കു മടങ്ങുന്നതിനോടുകൂടി രണ്ടാം ഭാഗം അവസാനിക്കുന്നു.

കളകാഞ്ചിയിലാണു് മൂന്നാം ഭാഗം. കുമാരസംഭവം 6, 7, 8 സർഗ്ഗങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണു് പ്രായേണ ഈ ഭാഗം

* വൃദ്ധന്റെ സംഭാഷണം മുതൽ കുമാരസംഭവത്തിനോടു കടപ്പാടുണ്ടു്. എങ്കിലും സ്വാതന്ത്ര്യം ഒട്ടിൽ വരെ കാട്ടുന്നുമുണ്ടു്. ജപമാലവച്ചിട്ടു വിരൽകൊണ്ടു വാ മൂടുന്നതിനു പകരം മുണ്ടുകൊണ്ടു മുഖം മറയ്ക്കുന്നു. തപസ്സിനാൽ സിദ്ധിച്ച ദാസനെന്നതിനെ പരാവർത്തനം ചെയ്യുന്ന രീതി മനസ്സിലാക്കാനാണു് രണ്ടുവരി ഉദ്ധരിച്ചതു്.

രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ശിവൻ വിവാഹത്തിൽ കൊതിപെരുകി, മതിമറുകി, വിധിമുറുകിയാണു് സപ്തർഷികളെ വരുത്തുന്നതു്. അവരുടെ ദൗത്യം, വിവാഹനിശ്ചയം, വിവാഹം ഇവ ശരിക്കു വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. കാമനും രതിയും കൂടിയാണു് മണിയറ ഒരുക്കുന്നതു്. 'ചിത്തോത്സവജ്വരജയെതീർത്തുദിനേദിനേ' എന്നു് ഔചിത്യപൂർവ്വം കാവ്യം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

പ്രതിപാദനം

പാരിജാതഹരണം ചമ്പുവിന്റെ കർത്താവു് ആകൃതിയുടെ ഒന്നാം ഭാഗം രചിച്ച മനസ്ഥിതിയോടുകൂടിതന്നെ ആശയങ്ങൾ പാട്ടിൽ പകർത്താൻ തുടങ്ങിയാൽ ഗിരിജാകല്യാണം പോലുള്ള ഒരു കൃതിയായിരിക്കും ഉണ്ടാവുക. ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഏകരീതി വരാതെ സൂക്ഷിച്ചു നിർമ്മിച്ച ഒരു കൃതിയാണു് ഇതു്. ആദ്യത്തെ ചമ്പുക്കളെക്കാൾ ഇതു വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവിന്റെ ഗുണം ഇദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടു് ശബ്ദാഡംബരം മുന്നിൽ വന്നു. വാക്കും അർത്ഥവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്താണെന്നു കവിക്കറിയാമായിരുന്നു. രഘുവംശം പഠിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. അതേന വാക്കിനു നിത്യസംബന്ധിതാ എന്നു് പറയുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. എങ്കിലും ശബ്ദലഹരിയിലാണു് സൗന്ദര്യലഹരിയിലല്ല കവി മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്നതു്. നിറവും മണവും ചേർന്ന പൂക്കളാണു് പൂക്കളണിഞ്ഞ പൂവലാംഗിയെയല്ല നമ്മൾ ഈ കവിതയിൽ കാണുന്നതു്. ഈ രീതി, ഭാഷയെ വാക്കിനു കീഴ്പ്പെടുത്തിയാണു് നളചരിതം കഥകളിയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ഈ വ്യത്യാസംകൊണ്ടാണു് ഗിരിജാകല്യാണം എഴുതിയ ആളല്ല നളചരിതം എഴുതിയതു് എന്നു പറയുന്നതും. ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ മണിപ്രവാളം (എല്ലാത്തരത്തിലുള്ളതും) രാമായണചമ്പൂകാരനൊപ്പം ഈ കവിയും പ്രയോഗിക്കുന്നു. 'വിഭക്തിയുണ്ടെന്നാകിൽ പഠിച്ചു പാടിക്കൊൾവിൻ' 'വിശുദ്ധി പോരായ്കിലും

വിശുദ്ധമല്ല കേൾപ്പിൻ' 'കഠിനതയുമിടയിടയിൽ വരുവതുമിരുമ്പിനാൽ കപ്പൽമരംകൊണ്ടു കല്പിക്കിടലവനം' എന്നും മറ്റും പറയുന്നതും ഈ മനഃസ്ഥിതികൊണ്ടാണ്.

കാവ്യത്തിന്റെ പേര്

'അരിയ ഭാഷയായി ഗിരിജാകല്യാണം ഞാനുരചെയ്യുന്നേനെന്നാൽ'
ഗിരിശനുടെചരിതമിതരചിതമധുനാമയാ ഗിർവ്വാണകേരള ഭാഷാവിമിശ്രിതം'
'കൃതമിതതിവിതതമിഹ ഗിരിദുഹിതൃ കല്യാണഗീത പ്രബന്ധം മുദേസ്തുമേധാവിനാം;

എന്നതിൽനിന്നു് ഇതു് ഗിരിജാകല്യാണമെന്ന പേരിൽ ഭാഷാമിശ്രത്തിൽ രചിച്ചതാണു് എന്നു കവി തന്നെ പറയുന്നുണ്ടു് എന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

കാവ്യോദ്ദേശം

സൽപുരാണാനികേട്ട മുപ്പുരാരാതികഥ തപ്പുകൂടാതെ
നിത്യമുൾപ്പൂവിലുറപ്പിച്ചാൽ
ഉൾപ്പരിതാപം നിങ്ങുമഭ്യുദയങ്ങൾ വരും സൽപ്പുരുഷാർത്ഥലാഭമപ്പുറം ദൂരമല്ല
ഹരശങ്കരേത്യാദിതിരുനാമങ്ങൾ കേട്ടാലുരിയാടാതെ
തുഷ്ണിമിരിയെന്നാരും ചൊല്ലാ
പെരിയ സൂരികൾക്കുമരിശമുണ്ടായ്വരാ പരമാർത്ഥിയാമെന്നിൽ പരിതോഷമേ വരൂ

'വിശുദ്ധി പോരായ്കിലും വിശുദ്ധമല്ല കേൾക്കിൽ' എന്നു പറയുന്നതു് അരിയ ഭാഷയായി പറയാനുദ്ദേശിച്ചതു് മുഴുവൻ സാധിച്ചില്ല എന്നതുകൂടി സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണു്. മണിപ്രവാളകാലത്തു് ഉണ്ടായതു് എന്നു പറയുന്നതു് ഇതിലെ പ്രത്യേക ഫലിതരീതികൂടി ഉദ്ദേശിച്ചാണു്.

'വിശ്വസിപ്പവക്കമ്മ നിശ്ചയം കല്പവല്ലി' എന്നു പറയുന്നതു് അധികമോ അസംഗതമോ ആണെന്നു തോന്നുകയില്ല. എന്നാൽ

വിച്ചയല്ലയോ ദേവി! നൽചരിതങ്ങളോർത്താൽ
പച്ചയാമുണങ്ങിയതുച്ചമാം കഴിയതും(ഞെതും)
കച്ചതുമധുരമാമുച്ചയാംനിശീഥവും
തച്ചുതിന്നുന്ന മൂഗംനിശ്ചയം സഹായമാം
കച്ചരംപടച്ചരംവച്ചരമരച്ചുടൻ
*1 ദുശ്ചരം ചൊറിച്ചുണങ്ങച്ചിരങ്ങിത്യാദിയാൽ
പിച്ചയേറുണ്ണുന്നവനർച്ചനാമെല്ലാരാലും

എന്ന മുഖവുരയോടെയാണ് ഇതു പറയുന്നതു്. സൗന്ദര്യലഹരിയിലെ സുന്ദരമായ ഒരാശയം വല്ലാതെ ഇങ്ങനെ ഭാഷയാക്കുമ്പോൾ വല്ലായ്മയും വശമില്ലായ്മയുമോർത്തും കവിതയുടെ കഥയോർത്തും കവിയുടെ കഥയില്ലായ്മയോർത്തും ചിരിച്ചുപോകും. അതായതു് ഭംഗിയായി പറയാവുന്നതു് എങ്ങനെയെങ്കിലും പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചാൽ മതി എന്ന ആശയിലേക്കു കവി താഴുന്നു.

ശബ്ദം അർത്ഥത്തെ കീഴ്പ്പെട്ടതി മുന്നോട്ടു പോകുന്ന രംഗങ്ങളും കുറവല്ല.

താടിച്ചൊന്നീഡിച്ചീശനാടോപം വാടിച്ചതു–
(പാടിച്ചതു)
മാടിൻെറ താടി ഭൂമോടിക്കുമോടിച്ചതും
മിത്രനേത്രത്താൽ ഭഗനിത്രനാൽ കാണുന്നതും
വക്ത്രവും പോക്കിപ്പൂഷാവിത്രനാൽ വാഴുന്നതും

എന്നതു് ഇതിനൊരു ചെറിയ ഉദാഹരണമാണു്. എന്നാൽ 'നാശമില്ലാത്ത സമ്പത്താശയതുഷ്ടിയല്ലോ' എന്നു പറയുവാനും ഓർമ്മക്കേടില്ല താനും.

ഹിമവാൻെറ രാജധാനി

പൂഷഭാസ്വരമണിഭിഷിതാന്തരധ്വാന്തം
അമരാവതിസ്ഖി, മധുരായോദ്ധ്യ ചേട്യാ*2
വിതരാസ്തചേടികൾ നിതരാം നിന്നപുരി

---

*1 നരം വർഷീയാംസം

*2 പേരു കേട്ട നഗരങ്ങൾ തോഴി, ദാസി, ദാസിമാർ എന്ന അവസ്ഥ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്.

സുതരാം ദുരാസദസുരാദികൾക്കനു-
മിതരെന്നിരിക്കട്ടേ കഥയാമ്യഹം കഥം

എന്നു് ഒന്നിനു പകരം പത്തു പറയുന്ന പ്രകൃതമാണു് ഇവിടെ കാണുന്നതു്.

പാർവ്വതിയെ ലഭിച്ചതിലുള്ള സന്തോഷം

ശംഖമദ്ദളനാദം മംഗളമാശിർവാദം
തൂര്യസംഗീതമേളമംഗനാ വുലുധ്വനി *
അപ്സരോലാസ്യം ദിവി, ത്ഥർത്ഥവാദ്യം ഭൂവി
നിർജ്ജരോപാസ്തി ദിവി പുസ്തകവാച്യം ഭൂവി
താനദാനാദി ദിവി സാനമാനേകൻ ഭൂവി
ചന്ദ്രികാപൂത്തിദിവി, ചണ്ഡികാമൂർത്തി ഭൂവി
അംബികാജന്മോത്സവസമ്മിതം കോലാഹലം.

വാക്കിന്റെ കോലാഹലമായിട്ടാണു് ഒട്ടുവിൽ തിരുന്നതു്.

എന്നാൽ പാവ്വതിയുടെ വളർച്ചയിലും കളിയിലും ഈ ലക്ഷം ലഗാനും വിട്ട വർണ്ണനയിൽനിന്നു് സൽകാവ്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണവും കാണുന്നുണ്ടു്.

എന്നപ്പോനന്നേ നല്ലൊരുണ്ണിപ്പെണ്ണിന്റെരൂപം
വർണ്ണിപ്പാനാരാലാവു കണ്ണിപ്പോൾ കണ്ണായിമേ

എന്ന പറയിപ്പിക്കുന്ന ഘട്ടമാണു് ഇതു്. ശിശുവായ പാവ്വതിയെ മാറിലമ്മാറു ചേർപ്പാൻ പാരമാരോരായ്വുപോൽ*1

പാർവതിയുടെ നിറം കറപ്പാണെന്നു് വളരെ സൂക്ഷിച്ചു പറയുന്നുമുണ്ടു് *2 ദേവസ്ത്രീകൾ വന്നു ദേവിയെ പുകഴ്ത്തുമ്പോൾ ഈ പ്രസന്നത കാണുന്നുണ്ടു്.

അമ്മേ കേൾ മേനാദേവി നിന്മകൾ ജയിക്കണം
ചിന്തയി ജയിക്കുമ്പോൾ നന്മകൾ *3 നമുക്കെല്ലാം
പെണ്മയും വപുസ്സിങ്കൽ വെണ്മയും കർമ്മങ്ങളിൽ

---

* കുരവ.

*1 എല്ലാവർക്കും മാറിലണപ്പാൻ തോന്നാതിരിക്കില്ല. *2 നീലരത്നാദേവിപ്പാ. *3 നിന്മകൾ എന്നതിനേക്കാൾ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'നന്മകൾ' എന്നു കാണുന്ന പാഠം കുറച്ചുകൂടി നന്നാണെന്നു തോന്നി.

തണ്ടയും മനസ്സിങ്കൽ നിന്നകൾ തന്നിടണം
ഭംഗിക്കു പറകയല്ലെങ്ങൾക്കു വിശേഷിച്ചും
തൊങ്ങൽക്കും പൊടിപ്പിനും ഭംഗം വന്നിരിക്കുന്നു.
.....
ധർമ്മചാരിണിമാർക്കോ ധർമ്മമുണ്ടവലംബം
നർമ്മകാരിണിമാർക്കോ നിന്നകൾ പരദൈവം

കാമദേവൻ ബാലികയായ പാർവ്വതിയെ കാണുന്നിടവും സൗന്ദര്യലഹരിയിലെ ആശയം പരാവർത്തനംചെയ്താണ് വിവരിക്കുന്നതു*

ഇങ്ങനെ നാകസ്ത്രീകൾ തങ്ങടെ വാക്യമദ്ധ്യേ
ശങ്കയാദ്ദരെ നിന്നിട്ടംഗജൻ കഴൽ കൂപ്പി
പങ്കജബാണനുള്ളിൽ സങ്കടം പോമാറപ്പോൾ
പെൺകിടാവൊന്നു നോക്കിഞാൻ കടാക്ഷത്താൽ
മെല്ലെ
നിന്നവക്കെല്ലാമുള്ളിൽ വന്നിതാശ്ചര്യമപ്പോൾ
വന്ദിച്ചാനലർശരൻ മുന്നൂറു വട്ടം തദാ
മുരളുന്നൊരുഞാണും മധുരമായ വില്ലും–സുരഭിതര
ങ്ങളാം ശരങ്ങളഞ്ചും കൂട്ടി
സ്മരവല്ലഭരതിയരികിൽ കൊണ്ടുചെന്നു–ഗിരിജാ
ദേവി മൃദുചരണം തൊടിയിച്ചു
പരിചിൽ മദനന്റെ കരതാരിലേ നൽകി–ശിരസാ
നമിച്ചവൻ തരസാ വാങ്ങിക്കൊണ്ടാൻ
ഇടവും വലവും ഞാൻ വിട്ടുമേശ്വരമിനി–തടവാനാ
രെന്നൊരു മിടമ പൂണ്ടുമാരൻ
മധുമാസവും മുഴുമതിയും മദനനും–മധുരോക്തികൾ
പികസ്തുതി പാഠകന്മാരും
മലയസമീരനും പലനാൾ കൂടത്തമ്മിൽ–ബലവത്തു
കളിവർ നിലയൊത്തൊരുമിച്ചു.

ഇങ്ങനെ പെട്ടെന്നു 'കൊന്നക്കൊട്ടംകാട്ട പൂത്ത കണക്കിനെ' കാണുന്ന കാവ്യഗുണം ഈ കൃതിയിൽ മുഴുവൻ ഉട

* ധനുപുഷ്പം മുർവ്വീ.....എന്ന സൗന്ദര്യ ലഹരി ശ്ലോകം നോക്കുക.

നിളം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഏതു മഹാകാവ്യത്തോട്ടും ഇതിനു പടപൊരുതി ജയിക്കാൻ കെല്പുണ്ടാകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, 'ഇതു ചിലർക്കു കാണാൻ ചിലപ്പോഴുമേ' എന്ന വിധമായി ശബ്ദപ്പാറക്കെട്ടുകൾക്കിടയിൽ ഒളിച്ചു കളിക്കുകയാണു്.

പാവ്വതിയുടെ വർണ്ണനയും യൗവനാരംഭവും പണ്ഡിതനായ, ഒരു സഹൃദയനായ, കവിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി വായിച്ചാലെ രസിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. എന്തെന്നാൽ സീതാ ദർശനത്തിനു ശേഷം അശോക വനത്തിൽ കാണിച്ച പരാക്രമങ്ങളാണു് ഇവിടെ കാട്ടുന്നതു്. എത്ര പൂമരങ്ങളും ഫലവൃക്ഷങ്ങളും തല്ലിത്തകർത്താണു് ഈ കവിവീരൻ തന്റെ പൂർണ്ണപ്രഭാവം കാണിക്കുന്നതെന്നു പറയാൻ വിഷമമാണു്. ഒരു തെല്ലു മാത്രം ഞാൻ സൂചിപ്പിക്കാം.

അംബികതൻതുട സമ്പന്ന സൗന്ദര്യ–മമ്പോട്ട കണ്ടിട്ടിടം പെട്ട പിൻപെട്ട
വമ്പൊട്ട കുമ്പിച്ചു താൺപെട്ടു പൂൺപെട്ടു– തുമ്പിക്കരങ്ങൾ പിരുമ്പിക്കരവതും
ചെമ്പൊൽ കദളിതൊട്ടമ്പോൾ പൊളിവതും–ശംഭോ ശിവ ബഹുകിംപോലഹം ബ്രൂവേ

എന്നതു കുമാരസംഭവത്തിലെ ആശയം വളച്ചൊടിച്ചു് സ്വന്തം ഹിതത്തിനൊപ്പിച്ചതാണു്.

പാവ്വതിയുടെ അനുരാഗാങ്കുര വർണ്ണനയും പഠിക്കേണ്ടതാണു്. ഹിമവാന്റെ സദസ്സിൽനിന്നാണു് ഇതു് അങ്കുരിക്കുന്നതും.

ഹൃദ്യം ത്രിഭുവന വൃത്താന്തമോരോന്നു– സത്യമായ് ചൊല്ലും സഭയിലിരുന്നവർ
വിദ്യാപ്രസംഗങ്ങൾ മർത്ത്യാദി ചേഷ്ടിത–മത്യത്ഭുതേശതപസ്യാ വിധിക്രമം
ഇത്യാദികൾ ബഹു വിസ്താരസംക്ഷേപ–യുക്തിയുക്തങ്ങൾ നിമിത്ത ഭേദങ്ങളും
നിത്യേശ്വരിക്കിതു കേൾക്കയിൽ കൗതുക– മത്യന്തമുണ്ടായി ചിത്തേ നിരന്തരം

കൗതുകം ഭക്തിയായ് ഭക്തിയും സക്തിയായ്–ചേ
തോ മഹാസക്തി തത്വവിജ്ഞാനമായ്
തത്വബോധം ഹൃദി പ്രത്യഭിജ്ഞാനമായ്–പ്രത്യഭി
ജ്ഞാചിരം മൃത്യുഞ്ജയൈക്യമായ്
ചിത്തേശിവൈക്യം സമാധിയായ് ദേവിക്കു–മദ്ധ്യ
കഥാവസാനം വിരഹാധിയായ്.

കേകയെക്കാളും കളകാഞ്ചിയെക്കാളും കെല്പോടെ കവി കാകളി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്.

'പാൽത്തിരപോലെ പരമേശ്വരിയുടെ–കീർത്തികൾ
ചെന്നങ്ങലച്ചിതെവിടെയും'

എന്നു കവി വർണ്ണിച്ചു ഫലിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്.

എന്നാൽ കാമൻ ശരം പ്രയോഗിച്ചപ്പോൾ 'കിഞ്ചിൽ പരിവൃത്ത ധൈര്യ'ത്തിനെ

'അന്യായമെന്നു തോന്നിച്ചു തപസ്യയെ–
പ്പിണ്ണ്യാകമെന്നു തോന്നിച്ചിതദ്വൈതവും' എന്നാക്കിയതു് ശിവനോടും ഔചിത്യത്തോടും ചെയ്ത കട്ടകയ്യാണു്.

പാർവ്വതി താപസിയുടെ വേഷം ധരിക്കുമ്പോൾ

* വീഴ്തരുതന്നിലെ ചേർത്താൾ മരവിരി–ന്യസ്ഥാണ്ഡ ഭോഗിനി പൊത്തിന്നൊഴിയുമോ' എന്നു വർണ്ണിക്കുന്നതു് ഭാഷാഭക്തനു ദേഷ്യവും സാഹിത്യഭക്തനു സന്തോഷവും നൽകുന്നതാണു്, എന്നാലും ഈ മാറ്റം താപസന്മാരുടെ ചേതസ്സുകൾക്കു് ഉറക്കമില്ലായ്മ ഉണ്ടാക്കി എന്നു പറയുന്നതു് മറ്റൊരു കട്ടകയ്യാണു്. അതുപോലെ ശിവൻ തപസ്സു ചെയ്യുന്ന പാർവ്വതിയെ കാണാൻ പുറപ്പെടുന്നതു്.

'നാരായണാദി സമാരാധനേ നവ–മാരാഗ്രഗാമിനി വിരായിതേ നവ' എന്നു പറയുന്നതിനു കവി വിചാരിക്കാത്ത ഒരു അനർത്ഥം കൂടിയുണ്ടു്. അതായതു് ദേവന്മാർ നാരായണനൽപ്പെടെ ചെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ ഹിമ

---

* മുട്ടവിട്ട പുറത്തേക്കു വരുന്ന പാമ്പിൻ കുട്ടി രക്ഷയ്ക്കു പൊത്തിലൊളിക്കുന്നതുപോലെ എന്നാണു വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പൊത്തിൽനിന്നു വെളിയിൽ വരാൻ മടിക്കും എന്നാണു് പറയുന്നതും

വൽപുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്യാമെന്നു് ഏറ്റതുകൊണ്ടാണോ, വീരനായ കാമദേവന്റെ അന്യനെഞ്ചത്തു് ഏറ്റതുകൊണ്ടാണോ, എന്നാണു് വിചാരിക്കുന്ന അർത്ഥം. എന്നാൽ വീരായിതത്തിനു് ഒരു പ്രത്യേക തരം രതിക്രീഡ എന്ന അർത്ഥവുമുണ്ടു്. ആദ്യം വായിക്കുമ്പോൾ ഇതു തോന്നിക്കയും ചെയ്യും. ശിവൻ പാർവ്വതിയെ കാണാൻ പുറപ്പെട്ടതു് 'മൂരിമേലല്ല വിസ്മേരമാം തണ്ടിലെ' എന്നു പറയുന്നതു് ഭംഗിയുള്ള ആശയം അഭംഗിയാക്കുന്നതാണു്. ശിവൻ തപസ്വിനിയായ പാർവ്വതിയെ കാണുമ്പോഴും ഈ അപാകത കാണുന്നുണ്ടു്

പണ്ടേതിലേറു മഖണ്ഡിത സൗന്ദര്യ–മുണ്ടായിതിത്ര
ലാവണ്യപൂരം കഥം?
അനൂന ശൈശവ സന്നാഹി യൗവന– മന്യോന്യ
സൗഹൃദമെന്നേ മനോഹരം
കണ്ണുള്ളവർക്കിതു നിർണ്ണയമുത്സവം – കണ്ണിണ വ
ഞ്ചിച്ചു ഹന്തവാണേൻ വൃഥാ

പാതിമെയ്യായതിപ്പാർവ്വതി താൻ മമ
പ്രീതി മുഴുവനിയം മൂർത്തിധാരിണീ
തയ്യലിരുകഴലയ്യോ ചിടയായി
കയ്യേറമിങ്ങായി ചെയ്യാമിനിപ്പിഴ

എന്ന വർണ്ണനയിൽ ഒടുവിലത്തെ വരിയുടെ അർത്ഥം ആലോചിക്കുമ്പോൾ വേറൊന്നാകില്ലേ എന്ന സംശയം. പാർവ്വതിയെ നേരത്തെ അനുഗ്രഹിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അതു ചെയ്യാതിരുന്നതു് കുറ്റമാണു്. കുറ്റം ചെയ്തതിനു് പിഴ ചെയ്യാനും സമ്മതമാണെന്നാണു് ശിവൻ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം. പക്ഷേ കയ്യേറ്റം എന്നാൽ അക്രമപ്രവൃത്തിയാണു്. അതു് ഈ വശത്തുനിന്നാണു്. ശിവൻ എന്തക്രമമാണു് പാർവ്വതിയോടു ചെയ്യുമായിരുന്നതെന്നോ ചെയ്തതെന്നോ പറയുന്നില്ലതാനും. വൃദ്ധവേഷം ധരിച്ച ശിവൻ തെറ്റിധരിപ്പിക്കുന്ന വിധം പറയുന്നതു നോക്കുക.

.....കാശിനിവാസി ഞാൻ–പ്രാചീനപുണ്യാൽ
സമീചീന വർഷജൻ
ദ്വാശീതിവർഷൻ സുകേശി നിന്നെക്കണ്ടു–പേശീടുവാൻ
വന്നു കേൾ ശീലശീതളേ

പാവ്വതിയുടെ തപസ്സ് കീർത്തിക്കു പൂപ്പായലായി. അതു് വൃഥാവിലുമാണതെ. 'ഏകാകിയും യോഗിയുമായ താൻ നാകാഭിലാഷിയല്ല. അതിനാൽ ചിലാനമല്ലാത്ത നല്ല തപോധനം എല്ലാം തരാനും തയ്യാറാണെന്നാണു്' വൃദ്ധൻ പാവ്വതിയോടു പറയുന്നതു്. മറുപടി പറയുന്നതു സഖിയാണു്. ഇതിനു മറുപടിയായാണു് ശിവൻ ശിവനിന്ദ തുടങ്ങുന്നതു്. കാളിദാസന്റെ ചായം പിഴിഞ്ഞ വർണ്ണന x^1 ഇവിടില്ല.

x^2ഭ്രതേശനോ ശിവൻ പ്രേതേശനോ ശിവൻ–
വേതാള കുശ്മാണ്ഡജാതീശനോ ശിവൻ
ജാതിബഹിഷ്കൃൻ, ഗുണാദിഹീനനഗ—
ര്യാദികപാലിനികേതഹീനൻ ധ്രുവം
ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷാനധികാരവാ--
നന്മാർഗ്ഗവർത്തി വിരൂപനലൗകികൻ
ബന്ധുതാവർജ്ജിതൻ വന്ധ്യകർമ്മാഹന്ത–
സന്ധ്യാഭ്രകുംസൻ പിതൃവനവാടിയിൽ
മത്തൻ പ്രമത്തൻ ക്രമത്തെ വെടിഞ്ഞവൻ–
ഭർത്താവയുക്തൻ മഹതാഹീനൻ തവ'

ഇത്തരം കടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത രണ്ടർത്ഥം വരുന്ന വാക്കുകൾ കൊണ്ടു് നിന്ദാസ്തുതി ചെയ്യ ഫലിപ്പിക്കുന്നതിനിടക്കും നല്ല ആശയങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്.

'വത്സേ ചികിത്സതാൻ ഭസ്മനമൗഷധം'
'തൽപ്രീതി കണ്ടു സുഖിപ്പതിജ്ജന്മത്തൊ–
രല്പകാലം മേലഭിപ്പതൊന്നേ കൊതി'

---

x^1 ചിത്രത്തിനോടാവലാതി പറയുന്നതും ഉറക്കമുണർന്നു സ്വന്തം കണ്ണും കെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതും മറ്റും.

x^2 രാമായണത്തിൽ രാവണൻ സീതയോടു പറയുന്ന രാമനിന്ദാവചനങ്ങൾ നോക്കണം.

ഇതിനു് പാവ്വതി സകാരണം മുപടി പറയുന്നു.

വാദിപ്പതാർ പ്രതിവാദിപ്പതാരിയ–
ങ്ങൂതിപ്പറത്തുന്ന വൈദുഷ്യ(ഷി)വാർദ്ധിനാ

എന്നു് ഇതിനു് തക്കശാസ്ത്രത്തിന്റെ കഴിവും ഉദാഹരിക്കുന്നു.

x[3]'ചുണ്ടിളക്കുന്നുണ്ടു കണ്ടീലയോ സഖീ?
മണ്ടുകയെന്നിയേ കണ്ടീല ഞാൻ ഗതി'

എന്ന വാക്കുകൾ ആലോചനാമൃതങ്ങളാണു്.

x[4] ശിവൻ സ്വരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട പറയുന്നതു നന്നായിട്ടുണ്ടു്.

പണ്ഡിതമാനിനി ചണ്ഡികേ നിൻ തപം=
കണ്ടു വിലക്കുവാൻ മണ്ടി വന്നേനഹം
ശ്രീമതി പാർവ്വതി ഞാൻ മുനിവൃദ്ധനായ്–
ധീമതിനീ, മതി, മേകായതിക്കഥ?
നന്മുഹൂർത്തേ ഹിമവാൻ മലമന്നവൻ_
നിൻ മൃദുകൈ മമ നിർമ്മലാംഗീ തരും.....

ഇവിടെ കാളിദാസന്റെ മിതമായ വർണ്ണനയാണു് നമ്മളെ കൂടുതൽ ആകർഷിക്കുന്നതു്. 'സ്തബ്ധേവമുഗ്ധേവമത്തേവതൃപ്തേവ–ബദ്ധേവ മുക്തേവ തത്രൈവപാർവ്വതീ–ദീക്ഷാവിനാഡിക സ്ഥിതാഗ്രഹം പ്രതി–പ്രസ്ഥാനമുദ്യതാകൃത്യാ പ്രമാദിനി,

എന്ന വർണ്ണനയും മോശമല്ല.

മുനിമാർ വിവാഹാഭ്യർത്ഥന നടത്തിയപ്പോൾ കുമാരസംഭവത്തിൽ മേന ഭർത്താവിന്റെ ഹിതം മാത്രമേ നോക്കുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ഗിരിജാകല്യാണത്തിലെ മേനയ്ക്കു ശിവനെ ഭയമാണു്. 'പിണങ്ങിയാൽ ബന്ധുത്വം

---

x3 സ്ഫുരിതോത്തരാധരം, ഇതോഗമിഷ്യാമി— എന്നവയുടെ പരാവർത്തനം. എന്നാൽ നകേവലം.....എന്ന ഭാഗം വിട്ടുകളഞ്ഞു.

x4 അന്യപ്രഭൃത്യാവനതാംഗി.....എന്നു ചുരുക്കിയ പ്രതിപാദനത്തിന്റെ ഗൗരവം ഇവിടില്ല.

നോക്കാതെ ക്രൂരനായി പെരുമാറും. ഇതു തന്നെയല്ല വിഷമിക്കുമ്പോൾ ഇന്നു് ഹിതം പറയുന്ന ഈ മുനിമാരെല്ലാം മുറവശത്തായിരിക്കും.' എന്നാണു് മേന പറയുന്നതും.

'താരംബവൈരിയെ പാരം ഭയം മമ' എന്നു് സകാരണം തന്നെ മേന തക്കം പറയുന്നു. ഇതിനു് അരുന്ധതി നീട്ടി മുറുപടിയും പറയുന്നുണ്ടു്. തനിക്കു് ദിവ്യചക്ഷുസ്സുണ്ടെന്നും ശിവനും പാർവ്വതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം

'അർത്ഥോ ന വാക്കിനു നിത്യസംബന്ധിത'

എന്നാണെന്നും കാളിദാസനെ അനുകരിച്ചു പറയുന്നു. എന്നാൽ അതിനുശേഷമുള്ള വർണ്ണന ഒന്നാന്തരമാണു താനും. പ്രണയത്തെ സരസമായി വിവരിച്ചു്

'സർവ്വേശ്വരന്നുമ സഞ്ജീവനൗഷധം' എന്നു സമർത്ഥിക്കുന്നു.

ആ വരികൾ മുഴുവൻ ഉദ്ധരിക്കാൻ ആരുടെയും മുഖം നോക്കേണ്ട. എല്ലാ മുഖങ്ങളും ഇതു കേട്ടാൽ പ്രസന്നമാകും.

കരുതരുതു കരളിലൊരു കല്പകവല്ലിയെ–
കാഞ്ഞിരത്തിന്മേൽ പടർത്തുവാൻ കൗതുകം
കരുതുകിലുമിതു കഴിവു വരികില്ല കേൾ–
കല്പവൃക്ഷം കണ്ട നിമ്നവല്ലിതാൻ
നികടഭുവി ലളിത മൃദുകിസലയകരാഗ്രേണ–
നിന്നു ലാളിച്ചുവളിക്കുന്ന കല്പകം
ഇതിജഗതി പുകൾ പെരിയ മിഥുനമിതു മേളിക്കി–
ലെത്രയും സന്തോഷമെല്ലാമിതാശയേ
പ്രണയമിതു ഹത കപടമിവിടെയൊരുപേക്ഷയാ–
പ്രാധാന്യഹാനി നിനക്കു വന്നീടുമോ?
സലിലമിഹ മരുപഥികനിതുപൊഴുതുദിയതാം–
സർവ്വേശ്വരന്നുമ സഞ്ജീവനൗഷധം

ഇങ്ങനെ മേനയുടെ തടസ്സം തീർന്നപ്പോൾ മകളുടെ കല്യാണം നടന്നുകാണാൻ ആ മാന്യക്കു് ധിറുതിയായി.

അപ്പാൾ കവി 'രണ്ടിനും പോരുമീ രാമാജനമനം' എന്നു് ഒരു ഫലിതവും പൊട്ടിക്കുന്നു. മൂന്നു നാൾക്കു ശേഷം ആണു് വിവാഹത്തിനു് നാൾ കുറിച്ചതെന്നു് കാളിദാസൻ. അംഗിരസ്സു് 'നാളെയന്തിക്കുണ്ടു നല്ല മുഹൂർത്തവും' എന്നാണു് പറയുന്നതു്. ഏതായാലും വിവാഹത്തിന്റെ ഒരുക്കവും വിവാഹനിശ്ചയത്തോടുകൂടി മാലോകർമാതുലനായ മൈനാകഭ്രധരന്റെ ശ്രേഷ്ഠാതിയും എല്ലാം കവി ഭംഗിയായി വർണ്ണിക്കുന്നു. ഹിമവാൻ തന്നെ ശിവനെ ചെന്നുകണ്ടു വിവാഹനിശ്ചയം പറയുന്നുണ്ടു്. ശിവൻ നമസ്ക്കരിച്ചു്

ശുചിഹൃദയ തുഹിന നഗ, സുമുഖ സുഖമോ തവ?
ശുദ്ധബുദ്ധേ മേ ശ്വശുര തവ മസ്തുതേ..... '

എന്നു പറയുന്നു.

പ്രഭവിനൊരു പരിചരണ വിധിയിലുതകീടുവാൻ
പ്രാപ്തതം കന്യാമയം മയാദീയതേ
പൃഥഗതിനു പഴമനസി, മതമിദമുണർത്തുവാൻ
×ബ്രാഹ്മം വിവാഹത്തിലാഹ്വയ ദീയതേ'

എന്നാണു് ഹിമവാന്റെ അഭ്യർത്ഥന.

വിവാഹത്തിനുള്ള ഒരുക്കം നിങ്ങൾ വായിച്ചാൽ മതി. എന്നാൽ ശിവയെ സ്തുതിക്കുന്ന കുറച്ചു വരികൾ ഉദ്ധരിക്കാതെ തരമില്ല.

ജയജനനി ജഗദ്ദയ ഹരണഭരണേക്ഷണേ
ജംഗമാജംഗമബ്രഹ്മവിദ്യാമയി
ജയജനനി ശിവകമനി ജയഭഗവതി ശിവേ
ജന്തുസന്താനസന്തോഷ ചിന്താമണേ!
തവ ഭവതു പരമശിവനിനിമുഴുവനിഷ്ടദൻ
താരക ബ്രഹ്മശരച്ചന്ദ്ര ചന്ദ്രികേ
ജനനിതവമഹിമയിതു ജഗതിതമെങ്കിലും
ജന്മാദി ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വേണ്ടിത്തവ
ശരണമിഹ തവചരണയുഗളമിതുമാദൃശാം
ശങ്കരാലങ്കാര ശൃംഗാരശൃംഖലേ'

× അച്ഛൻ മകളെ ഭർത്താവിനു കൊടുക്കുന്നതു്

കവിക്കു മഹാകാവ്യമെന്നപോലെ ബ്രഹ്മാവു് മണവാളനായ ശിവനു് ഒരു ആഭരണപ്പെട്ടി കാഴ്ചവച്ചു. അതു് ഒന്നു ചവിട്ടിയിട്ടു് ശിവൻ ഇന്ദ്രനു കൊടുക്കാൻ പറഞ്ഞു. ഏതായാലും ശിവൻ വിവാഹവേഷമണിഞ്ഞു. അപ്പോൾ എല്ലാവരും കൊന്നക്കൊട്ടുകാട്ട പൂത്ത കണക്കായി. വിഷ്ണു കൈപിടിച്ചു. നന്ദി മെതിയടി കാഴ്ചവെച്ചു. ശിവൻ വൃഷവരനാകുന്ന ജംഗമകൈലാസശൈലമേറി.

'നഗരയുവതികളുടയ നയനകിരണാർച്ചിതൻ
നാരായണാഭിന്നനായി തദാശിവൻ'

എന്നു് കവി നല്ല ഒരു പ്രയോഗം കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. പാർവ്വതി വിവാഹരംഗത്തേക്കു വരുന്നതുകൂടെ മാത്രമേ ഞാൻ ഈ കൃതിയിൽ നിന്നു് ഉദ്ധരിക്കുന്നുള്ളു.

സകലജനജനനി നിജ സഹചരികളോടുമാ–
സവ്യേശ്വരനെ വരിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ട
മുദ്ദരണിത പദകടകമിടയിടയിൽ മന്ദിച്ചു
മെല്ലെമെല്ലെച്ചെന്നു വല്ലഭം ദുർല്ലഭം
കളമധുരമിളിമുരളുമൊരു വരണമാലയാ
കണ്ഠത്തിൽ വച്ചുതൻ കൈയിണക്കങ്ങിടം
അടിമുടിയെടുടി കുളിരുമമൃതു കടൽതന്നിൽ നീ–
രാടിയാടീരേഴിൽ വാഴും ചരാചരം
അടിമലരിലടിമപെടുമവർ കളവനം കൊതി–
ച്ചംബികാമാലയാലംബതത്ര്യംബകം.....

വിവാഹം കഴിഞ്ഞു. ശിവൻ വൃഷാരൂഢനായി. അംബികാദേവി അന്തോളവും.....രതിയുടെ കൂടുതൽ സുന്ദരനായ കാമനെ തിരിച്ചു കിട്ടി.

മുൻപുപറഞ്ഞതുപോലെ എല്ലാത്തരം മണിപ്രവാളവും ഈ കൃതിയിലുണ്ടു്. പണ്ഡിതമാനിതയാണു് രാമവാര്യരുടെ കവിത. പക്ഷേ വേണമെങ്കിൽ നല്ല ഭാഷ എഴുതാനും കഴിവു് ഉണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്ന ഈ കൃതിയിൽ കഥാപാത്രങ്ങളോടു കഴിയുന്നതും നീതി ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ശിവനെ മനുഷ്യനാക്കി; കാമുകനാക്കി. എന്നാൽ ഉമയെ ഈ നിലയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുമില്ല. ഹിമവാൻ സ

പൂർഷികൾ, ഉമയുടെ സഖികൾ, മാപ്പിള പുറപ്പാട്ട കാണുന്ന സ്ത്രീകൾ, നിഴലളന്നു വിവാഹമുഹൂർത്തം കാണുന്ന ഭൃഗു, എന്തിനു്, അതുവരെയുള്ള കാവ്യങ്ങളിൽ കൃഷ്ണഗാഥയിലും നൈഷധം ചമ്പുവിലും കാണുന്ന ഈ ശ്രുതികടും ഇതിലുണ്ടു്. ഏതു കാര്യവും വർണ്ണിക്കാം എന്നും പൂർവ്വകവികളെ കഴിയുന്നത്രയും അവലംബിക്കാതെ നോക്കിയാലും ഭാഷയിൽ ഒരു മഹാകാവ്യം വിഭിന്ന ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾകൊണ്ടു് നിർമ്മിക്കാൻ സാധിക്കും എന്നും ഒരു പരീക്ഷണവും, അതിന്റെ വിജയസോപാനവും ഈ കൃതിയിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതുകൊണ്ടാണു് ഈ കൃതി മെച്ചപ്പെട്ടതും. എഴുത്തച്ഛനാകുന്ന അംശുമാലിക്കു് അരുണനായി ചമഞ്ഞതു് അകത്തൂട്ടു രാമവാര്യരാണു്. ഭാഷയും സംസ്കൃതവും തമ്മിൽ വേണ്ടതുപോലെ യോജിക്കാൻ (കല്പവൃക്ഷം കണ്ടു നീളുന്ന വല്ലിയേയും, ലളിതമുദ്രകിസലകരാഗ്രേണ നിന്നു ലാളിച്ചു വിളിക്കുന്ന കല്പവൃക്ഷം പോലെയും) ആദ്യത്തെ കളം ഇതാണു്. ചെറുശ്ശേരി ഭാഷയിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ചു; നീന്തിത്തുടിച്ചു. ഇവിടെ ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗമാകുന്ന അണക്കെട്ടിനു് അടിസ്ഥാനമിട്ടു് ഉറച്ച മതിൽ കെട്ടി ഈ പ്രവാഹത്തിനു് പരപ്പും ആഴവും ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു തടാകം നിർമ്മിക്കാനുള്ള ശ്രമം നടക്കുന്നു. അപ്പോൾ വിയർപ്പും ക്ഷീണവും പണിക്കാരനു് ഉണ്ടാകും. എന്നാൽ താൻ വിചാരിച്ചതു സാധിക്കുന്നു എന്നു കണ്ടു് സന്തോഷവും. ഈ ഗുണമാണു് ഗിരിജാകല്യാണത്തിനു മേന്മ നൽകുന്നതു്. ചെറുശ്ശേരി മഹാകവിയാണു്, മഹാകവിയാണു്, മഹാകവിയാണു് എന്നു് മൂന്നു പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞുറപ്പിക്കാം. 'ഗിരിജാകല്യാണകർത്താവു് മഹോപകാരിയാണു്' എന്നു് ഉറപ്പിച്ചു് ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞാൽ മതി. എന്തെന്നാൽ മണിപ്രവാളം കേരളഭാഷയിൽ ഉറപ്പിക്കാൻ, ഈണവും ഗുണവും ഉള്ള ദ്രാവിഡവൃത്തത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചു നിറുത്താൻ, ശ്രമിച്ച മഹാനാണു് അകത്തൂട്ടു രാമവാര്യർ. അടിസ്ഥാനക്കല്ലിൽ കല്യാണസംഗതി കല്ലെഴുത്തായി എഴുതിവച്ച ആളാണു്. പണി

പ്പുരയിൽ ശബ്ദകോലാഹലം മുന്തിനില്ക്കാതെ തരമില്ല. എന്നാലും കല്യാണവേഷം കൊന്നക്കൊട്ടുകാട്ട പൂത്ത കണക്കിലാണെന്നും, ശിവനു ബ്രഹ്മാവു നൽകിയ ആഭരണപ്പെട്ടി കവിക്കു മഹാകാവ്യമായെന്നും പാർവ്വതി ശങ്കരാലങ്കാര ശൃംഗാരശൃംഖലയാണെന്നും, ജാമാതൃഭോഗ്യം യൗവനം യോഷിതാർക്കെന്നും, 'രണ്ടിനുംപോരുമീ രാമാജനമനം' എന്നും 'അക്കാഗ്നി ദീപ്തിയിലാമ്പൽ വിരിയുമോ,' എന്നും 'ആത്മാർത്ഥസാധനായാസവാൻ സേവകൻ' 'പൊട്ടാ പൊതി പൊളിയും ക്ഷമിക്കിൽ ക്ഷണം' 'ആന പോംദിക്കിൽ വാലാർ തടഞ്ഞിടുവാൻ' എന്നും മറ്റും എത്ര എടുത്തു പറഞ്ഞാലും മതിയാവാത്ത ചൊല്ലുകൾ സൃഷ്ടിച്ചു തന്നതു് ഈ കവിയുടെ മഹത്ത്വത്തിനു് മറ്റൊരു ലക്ഷണമാണു്. ചെറുശ്ശേരിയുടെ കലവറയിൽ ഒഴിച്ചു് ഇത്ര നല്ല ഗുണമുള്ള നാണയങ്ങൾ നമ്മൾ കണ്ടിട്ടില്ല.

'എന്തുകൊണ്ടു ഗിരിജാകല്യാണം അധികം പ്രചരിച്ചില്ല?' എന്നതിനും സമാധാനമുണ്ടു്. അതിനു് വ്യാഖ്യാനം ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടതന്നെ. പിന്നെ രാമായണം വന്നതുകൊണ്ടും.

അത്ഭുതവീരശാന്താദി രസമയ—
കല്പടയേറിന ശൃംഗാരമാം രസം
അപ്രമേയാഭോഗപുഷ്പകിസലയ—
കല്പവൃക്ഷാഭമായ്തീരുന്ന
സൽകഥ—

അതാണു് ഗിരിജാകല്യാണം,

ഈ ഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ നമുക്കു് കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. വ്യാഖ്യാനം കൂടി ഉണ്ടായാൽ മതി. (കെ. വി. എം. വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടും ഉണ്ടു്).

ഈ രീതിയിലുള്ള ദ്രാവിഡവൃത്തത്തിലുള്ള ഗാനങ്ങൾ പിന്നീടും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. കല്ലേക്കുളങ്ങര രാഘവപിഷാരടി, പുന്നശ്ശേരി ശ്രീധരൻ നമ്പി, കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയർ തുടങ്ങിയ പണ്ഡിതന്മാർ ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാവുന്ന തരം കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ കാര്യം അടുത്ത ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയാം.

രണ്ടാം ഘട്ടം

എഴുത്തച്ഛൻ

ഗംഭീരനുദാരൻ ഗുരുവംഭോധി സമാനൻ
ഗന്ധർവ്വഗുണാലങ്കൃത സമ്പൂർണ്ണ ധനാഢ്യൻ
സംഭാവനരാമായണ ഗാനാമൃതസാരം
വമ്പിന്നു മുഴക്കോലതു ഭാഷയ്ക്കുമെനിക്കും.

കലിയുഗത്തിൽ ഭക്തന്മാർ ധാരാളം ഉണ്ടാകും. അങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നതു് അധികവും ദ്രമിളഭൂവിലായിരിക്കും. കാവേരി, താമ്രവർണ്ണി, ഭാരതപ്പുഴ, പടിഞ്ഞാറോട്ടൊഴുകുന്ന പുഴകൾ ഇവയുടെ സമീപദേശങ്ങളിൽ ഇവരെ ധാരാളം കാണും. ഞാനും ഇവരിൽ ഉൾപ്പെട്ടവനാണു്. അങ്ങയിൽ അല്പം ഭക്തിയുമുണ്ടു്. (നാരായണീയം 92–7).

കേരളം പെട്ടെന്നു് കൊന്നക്കൊട്ടുകാട്ട പൂത്ത കണക്കിനെ തിളങ്ങിയ ഒരു കാലഘട്ടമുണ്ടായിരുന്നു. കൊല്ല വർഷം എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലാണു് അങ്ങനെ സംഭവിച്ചതു്. എന്തുകൊണ്ടു് അങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്നതു പറയാൻ കേരളത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം കൂടി മനസ്സിലാക്കിയാലേ സാധിക്കൂ. അതു് ഒടുവിലത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

1524—1624വരെ പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലും പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യവും ആയി ഉണ്ടായ ഈ പ്രസരിപ്പിനു് അനേകർ കാരണക്കാരായി. തൃക്കണ്ടിയൂർ അച്ചുത പിഷാരടി, കേളല്ലൂർ നീലകണ്ഠ സോമയാജിയും മക്കളും, നീലകണ്ഠൻ(ചമ്പൂകാരൻ)തിരുമംഗലത്തു നീലകണ്ഠൻ, കവികളുടെ രാജാവും രാജപണ്ഡിതനുമായ അമ്പലപ്പുഴ പൂരാടം പിറന്ന പുണ്യപുരുഷൻ, ഇവരെ എല്ലാം കവച്ചുവച്ച മേൽപ്പുത്തൂർ, മേൽപുത്തൂരും കൈ എട്ടത്തൊഴുത പൂന്താനം, ഭാഷയുടെ പരമഗുരുവായ എഴുത്തച്ഛൻ, ഇവരെല്ലാം ഈ കാലത്താണു ജീവിച്ചിരുന്നതു്.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ജന്മദേശം തൃക്കണ്ടിയൂരാണു്. ജനിച്ചതു് തുഞ്ചൻ പറമ്പെന്നു് ഇന്നു പറയുന്ന സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഗൃഹത്തിലാണു്. അദ്ദേഹ

ത്തിന്റെ അമ്മ സുചരിതയായ ഒരു നായർസ്ത്രീയായിരുന്നു. അച്ഛൻ ആ സ്ഥലത്തുള്ള അന്നത്തെ വലിയ പണ്ഡിതനായ കേളല്ലൂർ സോമയാജിയാണു്. അദ്ദേഹത്തിനു് അന്തർജ്ജനത്തിലും നായർ ഭാര്യയിലുമുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു പുത്രന്മാരാണു് രാമസോമയാജിയും രാമനെഴുത്തച്ഛനും. അച്ഛനായ നീലകണ്ഠസോമയാജിയെയാണു് ശ്രീ നീലകണ്ഠഗുരു എന്നു് ഹരിനാമകീർത്തനത്തിൽ സ്തുതിക്കുന്നതു്. 'അഗ്രജൻ മമസതാം വിദുഷാമഗ്രേസരൻ, ഉൾക്കരുന്നിങ്കൽ വാഴ്ക രാമനാമാചാര്യനും' എന്നു രാമായണത്തിൽ സ്തുതിക്കുന്നതു്, ബ്രാഹ്മണനും ജ്യേഷ്ഠനുമായ കേളല്ലൂർ രാമസോമയാജിയെയാണു്. എഴുത്തച്ഛന്റെ പേർ രാമൻ എന്നുതന്നെയാണു് എന്നതിനു തെളിവു് ഭാഗവതം ഏകാദശം എഴുതിയ പുന്നശ്ശേരി ശ്രീധരൻനമ്പി 'തുഞ്ചത്തുവാഴും രാമദാസനാമെഴുത്തച്ഛൻ' എന്നു പറയുന്നതുതന്നെ. ശൂദ്രരുടെ ജാതിപ്പേരായ ദാസശബ്ദം കൂട്ടി ആചാര്യനെ വിശേഷിപ്പിക്കുകയാണു് അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നതു്.

എഴുത്തച്ഛൻ പാഠശാല കെട്ടി പഠിപ്പിച്ചു് തുക്കണ്ടിയൂർ തന്നെയാണു് അധികവും താമസിച്ചിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നു. ആ ബന്ധത്തിൽ ഒരു മകളുണ്ടായി. ആ മകളേയും അദ്ദേഹംവേണ്ടവണ്ണം വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചിരുന്നു. ഭാര്യാമരിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം വിരക്തനായി സന്യസിച്ചു. അന്നു സ്വീകരിച്ച പേരാണു് രാമാനന്ദൻ എന്നതു്. ഇതു തെറ്റിദ്ധരിച്ചാണു് രാമാനന്ദനായതു്. ഈ രാമാനന്ദൻ സ്ഥാപിച്ചതാണു് ചിറ്റൂരെ പുഴക്കരഗ്രാമം. അതിനു് ഇന്നും രാമാനന്ദഗ്രാമം എന്നും പേരുണ്ടു്. അവിടെയും അദ്ദേഹം താമസിച്ചിരുന്നെങ്കിലും സമാധിയടഞ്ഞതു് സ്വഗൃഹത്തിൽ വച്ചുതന്നെയാണു്. അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നതു് കൊ. വ. എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലാണു്. ഇതുമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്നൊഴിച്ചു് ഉറപ്പിച്ചു പറയാവുന്നതാണു്. അച്ഛന്റെ കാര്യം മാത്രം ആണു് അതു്.

എഴുത്തച്ഛനെ പണ്ഡിതരായ മലയാളബ്രാഹ്മ

ണക്കും കാര്യമായിരുന്നു. കേരളബ്രാഹ്മണരുടെ കുല ഗുരുവായ ആഴ്വാഞ്ചേരി തമ്പ്രാക്കളും ബ്രാഹ്മണരിൽ ബ്രാഹ്മണനും, രാജാവിൽ രാജാവും, പണ്ഡിതന്മാരിൽ പണ്ഡിതനും, വിദേശീയർ പോലും കൊണ്ടാടിയ നയ ജ്ഞനുമായിരുന്ന സാക്ഷാൽ പൂരാടം പിറന്ന ദേവനാരായണൻ, കേരളീയാഭിമാനത്തെ താങ്ങിനിറുത്തിയ ചെമ്പകശ്ശേരിലെ കല്പതരു, ഇദ്ദേഹത്തെ ഗുരുതുല്യനായി കരുതിയിരുന്നു. കേരളീയ സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാതാവും കെടാവിളക്കുമായ മേൽപ്പുത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരി, പയ്യൂർ പാരമ്പര്യവും അവിടത്തെ ആരാധനാമൂർത്തിയുമായ ഗോപാലികയുടെ വാത്സല്യത്താൽ അവിടെപിറന്ന ഒരു വത്സലയുടെ, അല്ല, പയ്യൂരില്ലത്തെ സംസ്ക്കാരസമ്പത്തെല്ലാം പിതൃസ്വത്തായി ലഭിച്ച കേരളകുമാരിയുടെ, പുത്രനായ പൊന്നണ്ണി, വാക്കുമർത്ഥവും യോജിപ്പിച്ചാൽ കല്പിച്ച സംസ്കൃതഭാഷയെ തനിപ്പൊന്നാക്കി പരിവർത്തനം ചെയ്യുമെന്നു കാണിച്ച മഹാമനുഷ്യൻ, ശങ്കരന്റെ പിറകെ വന്ന അതിമാനുഷനായ കേരളീയൻ, പാണിനി മാത്രമല്ല പ്രാമാണികൻ എന്നു സകാരണം സ്ഥാപിച്ച രണ്ടാം പാണിനി, മനക്കണ്ണുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല കണ്ണുകൊണ്ടും ഗുരുവായൂരപ്പനെ കണ്ട് ആയുരാരോഗ്യ സൗഖ്യങ്ങൾ പിടിച്ചു പറിച്ച മഹാഭക്തൻ, നാടകങ്ങൾ എഴുതിയില്ലെങ്കിലും എത്ര നാടകങ്ങളും ഒറ്റയ്ക്കു നിന്നാടാൻ വഴികാട്ടിയ മഹാശയൻ, മേൽപ്പുത്തൂർ— എഴുത്തച്ഛനെ ഗുരുതുല്യനായി ആരാധിച്ചിരുന്നു.

എന്നാൽ ഇതിന്റെ മറുവശവും ഉണ്ടായിരുന്നു. രഹസ്യേതിരഹസ്യങ്ങൾ തൊടാതെ വെറും കഥ പറയുകയാണെന്ന ഭാവത്തിൽ, ആരോഗ്യത്തിനു് ഉചിതജ്ഞനായ വൈദ്യൻ, ഹിതമുള്ള ഭക്ഷണത്തിൽ അല്പാല്പമായി മരുന്നു സ്വാദറിയാതെ കലർത്തിവിടുന്നതുപോലെ, ഉന്നതനിലയിലും രഹസ്യമായി വച്ചിരുന്നതും എല്ലാം എല്ലാവക്കും പരസ്യമായി വിളമ്പിയപ്പോൾ കോപിച്ചവരും ശപിച്ച

വരും കാണും. എഴുത്തച്ഛനെ കൊഞ്ഞനം കുത്തിയവരും ഇവരുടെ ഇടയിൽ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ സന്യസിച്ചു കഴിഞ്ഞശേഷം ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചതു് മലയാളബ്രാഹ്മണർ തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്നിടത്തല്ല, പാലക്കാട്ടിനു സമീപമായ ചിറ്റൂരാണെന്നുള്ളതും ഇതിനു് ഒരു തെളിവാണു്.

എഴുത്തച്ഛൻ കേരളത്തിലും പാണ്ടിയിലും സഞ്ചരിച്ചുകാണണം. പിതൃസ്വത്തെന്നപോലെ ലഭിച്ച സംസ്കാരം ഇങ്ങനെ വർദ്ധിപ്പിച്ചും കാണണം. തമിഴ്സാഹിത്യത്തിൽ കിളിയോട്ടു പറയുന്ന വിധം രചിച്ച കൃതികളിൽ നിന്നു് കടം വാങ്ങി സ്വന്തമാക്കിയതാണു് കിളിയെക്കൊണ്ടു പറയിക്കുന്ന രീതി.

എഴുത്തച്ഛൻ സുന്ദരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് സംഗീതവാസന ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതാണു് അദ്ദേഹത്തിനെ ഗന്ധർവ്വാംശജനായി കണക്കാക്കാൻ ഉള്ള കാരണം. കേരളത്തിൽ എന്നല്ല ഭാരതത്തിൽ എല്ലാംതന്നെ പ്രചരിച്ചിരുന്ന ശക്തിപൂജയിൽ ഈ ഭക്തനും വിശ്വസിച്ചിരിക്കാം. ആ കാര്യം ഊതിവീർപ്പിച്ചതാണു് എഴുത്തച്ഛന്റെ മദ്യപാനാസക്തി. ഏതായാലും വാഗീശ്വരിയെ ആരാധിക്കുകയും ആ സൗന്ദര്യലഹരി സ്വന്തം വാക്കിൽ നൃത്തം ചെയ്യുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഈ പുണ്യപുരുഷൻ മത്തനും, ഉന്മത്തനും, പ്രമത്തനും ആകയുംചെയ്തു. ഈ ഉന്മാദമാണു് ഭാഷാഭഗവതിയെക്കൊണ്ടു് നൃത്തം വെപ്പിച്ചതും.

എഴുത്തച്ഛൻ വലിയകായ്വങ്ങൾ ഒന്നും ചെയ്തില്ല. പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ ഒന്നുംഇറക്കി തമ്പേറടിച്ചില്ല. പക്ഷേ അദ്ദേഹം ചെയ്ത കൊച്ചുകാര്യങ്ങൾ മറ്റുപലരും അതിനു മുമ്പും അതിനു പിൻപും ചെയ്ത മഹാകാര്യങ്ങളെക്കാളും വലിയവയായി എന്നു മാത്രം. ഈ കാര്യം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയ ഒരു മഹാൻ കേരളത്തിൽ

ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുത്തച്ഛനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞ ഒരു കൊച്ചു ശ്ലോകമാണു് എഴുത്തച്ഛന്റെ ഗുണം നമുക്കു് പകൽ പോലെ എന്നും കാട്ടിത്തരുന്നതു്.

നമുക്കെഴുത്തച്ഛനെട്ടത്ത ഭാഷാ
ക്രമക്കണക്കേ ശരണം ജനങ്ങൾ
സമസ്തരും സമ്മതിയാതെ കണ്ടീ_
സ്സമർത്ഥനോതില്ലൊരു വാക്കുപോലും.

അതായതു് പരക്കെ സ്വീകാര്യമായ ഒരു ഭാഷാരീതിയും കവിതാരീതിയും എഴുത്തച്ഛൻ നടപ്പാക്കി. മലയാളഭാഷാകവിതയ്ക്കു് കൂടുതൽ ഇണങ്ങുന്നതു് ഗാനാത്മകങ്ങളായ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളാണെന്നും, അവ വിദഗ്ധമായി കൈകാര്യം ചെയ്താൽ ഏതു കാര്യവും അവയിൽ പ്രതിപാദിക്കാമെന്നും, അതിനു ചേർന്ന ഭാഷ ശുദ്ധ മണിപ്രവാളമാണെന്നും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. അതു നടപ്പാക്കി. അതു് അങ്ങനെ സർവ്വസമ്മതവുമായി. ഈ രീതിയിലുള്ള ഭാഷയാണു് ഇന്നും നാം ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ഗദ്യമായാലും പദ്യമായാലും ഈ പാരമ്പര്യമാണു് പിൻതുടരുന്നതും.

കണ്ണശ്ശന്മാരുടെ (?) ഭാഷാമിശ്രം, ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഭാഷ, ഇവ രണ്ടും കൂട്ടിച്ചേർത്തു മണിപ്രവാളപീഠഭൂമിയിലേക്കു് ഇവയെ കൈക്കു പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോയി നിറുത്തി. ശരിയായ വിഹാരരംഗം കാട്ടിക്കൊടുത്തു. ഇതു് ഒരു വലിയ കാര്യമല്ല എന്നു തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷേ വലിയ കാര്യമായി ഇതു ഫലിച്ചു. ഈ യോഗം—യോജിപ്പു്—ആണു് മലയാളത്തിന്റെ മഹത്വം കൂട്ടിയതു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ എഴുത്തച്ഛൻ ശുദ്ധമണിപ്രവാളത്തെ പാട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. അതിനോടുകൂടി സ്വീകരിക്കേണ്ടതായ ഒരു കാവ്യശൈലിയും മലയാളത്തിനു കാട്ടിക്കൊടുത്തു. ഇങ്ങനെയാണു് അദ്ദേഹം മലയാളകവിതയുടെയും ഭാഷയുടെയും കുലഗുരുവും പിതാവും ആയതു്. എഴുത്തച്ഛനെക്കാൾ ഭാവനാസമ്പന്നന്മാരായ കവികൾ കേരളഭാഷയിൽ കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്;

ഭാഷാമർമ്മം കണ്ടവർ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഈ യോഗംകൊണ്ടാണ് ഗുണക്കുട്ടതൽ ഉണ്ടാകുന്നതെന്ന് അവക്ക് മനസ്സിലായില്ല. എഴുത്തച്ഛനു മനസ്സിലായി. കുലം കുത്തി മറിച്ചു, പാറകളെ തല്ലിപ്പൊടിച്ചു, വൃക്ഷങ്ങളെ പിഴുതു മറിച്ചു, അട്ടഹസിച്ചു തുള്ളിച്ചാടി എല്ലാ അതിരും ലംഘിച്ചുവരുന്ന വർഷകാലത്തെ പുഴ, ദൂരെനിന്നു കാണാൻ കൗതുകമുണ്ട്. പക്ഷേ ധീരന്മാക്കേ അടുത്തുചെല്ലുവാൻ സാധിക്കയുള്ളു. വേനൽക്കാലം വരുമ്പോൾ ഇതു വറ്റി കുളമുചാലിനെക്കാൾ താഴ്ന്ന നിലയാകും. നിത്യോപയോഗത്തിനു് ഉപകരിക്കാതെ പോവുകയും ചെയ്യും. ഇതാണ് കേരളഭാഷയെ അതുവരെ പോഷിപ്പിച്ച മഹാകവികളുടെ നില. ഈ ജലം ഉപയോഗമാക്കത്തക്ക ഒരു അണക്കെട്ടും അതിനുചേർന്ന ഒരു തടാകവും അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചു. ഇഷ്ടംപോലെ ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ വെള്ളം കൊണ്ടുപോകാൻ ഉള്ള കവാടങ്ങളും, തോട്ടകളും, ചാലുകളും അദ്ദേഹം തീർത്തു. ഈ ജലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയല്ലായിരുന്നു. സ്ഥലത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതയും പലക്കാണ്. പക്ഷേ അവിടെ പണിത അണക്കെട്ട്, തടാകം, കവാടങ്ങൾ, ശരിയായ അതിരു കെട്ടി ഉറപ്പിച്ച ചാലുകൾ ഇവ അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചവയാണ്. (അവയ്ക്ക് ചെറിയ പിരിവുകൾ ഉണ്ടാക്കുകയും അറ്റകുറ്റപ്പണി ചെയ്യുകയും മാത്രമേ പിന്നീടുള്ളവർ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ.) ഈ കാര്യം എഴുത്തച്ഛൻ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. അതാണ് താൻ ഒരു കിളിയാണ്, അന്യർ പറഞ്ഞതു് ഏറ്റുപാടുകയോ കേട്ടുപഠിച്ച പാട്ടുകയൊ ആവർത്തിക്കുകയൊ മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നതു്, എന്നു പറഞ്ഞതു്. കവിതയുടെ ഗുണമെല്ലാമുള്ള ചെറുശ്ശേരി, ഗദ്യമോ പദ്യമോ അല്ലാത്ത നാടൻപാട്ട്, ഭംഗിയായി കഴിയാവുന്ന മണിപ്രവാളം, ഈ മൂന്നു രീതിയിൽ വർത്തിച്ചവയെ യോഗബലത്താൽ ഒന്നിപ്പിക്കയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ ചെയ്തതു്. ഗദ്യത്തിനോട് ഏറ്റവും അടുത്ത കേകയും, ഒന്നുകൂടി ചലനാത്മകമായ കാകളിയും, അടിമുടി പൂത്തുനിൽക്കുന്ന കല്പവൃക്ഷമായ കളകാഞ്ചിയും,

ദൂരെയുള്ളവരെപ്പോലും ആകർഷിക്കത്തക്ക മണവും ഗുണവും നിറവും ഉള്ള ഫലങ്ങൾ വിളഞ്ഞ നിഷ്കൂടമായ അന്നനടയും, മാറിമാറി പ്രയോഗിച്ചു് സാഹിത്യത്തിനു വിഹരിക്കാൻ കാലത്തിനും കൗതുകത്തിനും വഴി നൽകുന്ന ആരാമങ്ങളാക്കിത്തീർത്ത ആ പരോപകാരിയെ നമ്മൾ എന്നും വന്ദിക്കും. പക്ഷേ തനിക്കുമാത്രം ഉപയോഗിക്കാൻ കെട്ടിയ ആ സ്ഥലത്തുള്ള പർണ്ണശാലയിൽ സരസ്വതീദേവി നടത്തിയ അന്നനടയിലുള്ള നൃത്തം കണ്ടു് എല്ലാവരും കൺകുളിർത്തിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അവിടെ പ്രവേശിച്ചു് ഈ അടവു് താളം പിഴക്കാതെ ചവിട്ടാൻ വലിയ തോതിൽ ആർക്കും സാധിച്ചിട്ടുമില്ല. കർണ്ണപുടത്തിൽ സുധാമധുരകളും മാറിമറയോക്കു മാത്രമല്ല എളിയോർക്കും പുളകം നൽകുന്ന വിധം വിശ്വഭ്രാമകമായ വിധത്തിൽ വിശ്വത്തിനെ എട്ടുത്തു പന്താടുന്ന ആ സൗന്ദര്യലഹരീലാസ്യനൃത്തതാണ്ഡവങ്ങൾ കണ്ടു് നമ്മൾ വശീകൃതരായിട്ടുണ്ടു്. വിവശീകൃതരായിട്ടുണ്ടു്. അന്തം വിട്ടു നിന്നിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ ആ വിശ്വം ജയിച്ച പിഞ്ഛരിക മറാർക്കും പിന്നെ ലഭിച്ചില്ല. ആ മാഹാത്മ്യം കൈവന്ന വരിഷ്ഠൻ എഴുത്തച്ഛൻ മാത്രമാണു്.

ബ്രഹ്മാവു് നാലു മുഖം കൊണ്ടു് മൂന്നാളം പോലെ മൃദുലമായ ദേവിയുടെ നാലു കൈകളേയും സ്തുതിക്കുന്നു എന്നു ശങ്കരൻ പറഞ്ഞതു് നാം പ്രത്യക്ഷമായി ഭാഷയിൽ കാണുന്നു.

കാഞ്ചീനാദകവണിതം കൊണ്ടു മധുരീകരിച്ചും; എട്ടത്താൽ പൊങ്ങാത്ത കരികളഭകുംഭസ്തനങ്ങളെ നിഷ്പ്രയാസം താങ്ങിയും എന്നാലും തെല്ലുവളഞ്ഞും ക്ഷീണിച്ച മദ്ധ്യത്തോടും പരിണാമത്താൽ പൂർണ്ണത വന്ന ശരച്ചന്ദ്രവദനത്തോടും, അവിടെ നിന്നും പ്രവഹിച്ച അമൃതകിരണങ്ങളാൽ ദേഹവും മനസ്സും പൊതിഞ്ഞും, കയ്യിൽ വേണ്ടപ്പോൾ വേണ്ടവരെ വേണ്ട വിധം നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള ആയുധങ്ങളായി അസ്സുങ്ങളും വില്ലും. കയറും, തോട്ടിയും കൈക്കൊണ്ടും നിൽക്കുന്ന ആ പുരമെരിച്ച (ദുഷ്കവികളായ ഇട്ടമാടമ്പികളുടെ വികൃതങ്ങളായ കോട്ടകളെത്ത

ല്ലിത്തകത്ത) ആ പുരുഷവേഷമണിഞ്ഞ സരസ്വതീ ദേവി യെ നമ്മൾ രാമായണത്തിൽ കൂടി മുന്നിൽ കാണുന്നു.* അതെ! സൗന്ദര്യലഹരിയിൽ മജ്ജനം ചെയ്ത എഴുത്ത ച്ഛൻ ഉന്മാദിയാണു്. ഭ്രാന്തനാണു്. മദ്യപാനിയാണു്. എല്ലാം കഴിവുള്ളവനാണു്. എന്തെന്നാൽ 'ഗതി ഗമഗീതൈ കനിപുണയായി' ചെറുശ്ശേരിയിൽ പ്രത്യ ക്ഷപ്പെട്ട ഭാഷാഭഗവതി 'വിരാജന്തേ നാനാവിധ മധുരരാഗാകരഭൂവാം' എന്ന മട്ടിൽ സ്ഥിതി നിയമ സീമകൾ ലംഘിച്ചുംഇവിടെ താണ്ഡവം തന്നെ ചെയ്യുന്നു. സരസ്വതിദേവി എല്ലാവരെയും കടാക്ഷിക്കും. ലക്ഷ്മി അ സ്ഥാനങ്ങളും ആസ്ഥാനമാക്കും. എന്നാൽ സാക്ഷാൽ സൗന്ദര്യ ലഹരിയായ ഗിരിജ*2 സർവ്വവും മറന്നു് ഒരാ ളിൽത്തന്നെ മനമുന്നി വസിച്ചു. അതെ, സഹ്യന്റെ ശിശുവായ മലനാടിന്റെ വഴക്കമായ കേരളഭാഷയുടെ ഗാംഭീര്യവും മാധുര്യവും ഒത്തിണങ്ങിയ കൈരളി മനം കുളിർത്തു് അനുഗ്രഹിച്ചതു് ഒരു മാന്യനെ മാത്രം. ആ മ ഹാമതിയുടെ മുമ്പിൽ ആ ദേവി, മാതാവിന്റെയും ജായയു ടെയും സുതയുടെയും ദാസിയുടേയും നിലപാടു് ആവശ്യം പോലെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഈ നിലപാടും ബന്ധങ്ങളുമാണു് ആ മഹാനെ ഭാഷയുടെ എഴുത്തച്ഛ നാക്കിയതു്. ആ മഹാത്മാവിന്റെ മുമ്പിൽ വാണീദേ വിയും കേരള ഭാഷയും പിച്ചക്കാരിയുടെ നിലയിലാണു് ചെന്നതു്. മടങ്ങിയതു് എല്ലാവർക്കും എത്ര വാരിക്കൊട്ട ത്താലും ഒരു കുറവും കൂടാത്ത സമ്പത്തോടുകൂടിയും! പരമ ഗുരോ! അവിടത്തെ വർണ്ണിക്കാൻ എനിക്കു വാക്കില്ല. ആ രാധിക്കാനായി പൂ പറിക്കാനോ മാലകെട്ടാനോ ഈ കൊ ച്ചുവാര്യക്കു് ആയുസ്സില്ല; തൻറേടമില്ല. കണ്ടു നിന്നു മനം കുളിർക്കാനല്ലാതെ അവിടുന്നു സമ്പാദിച്ചു തന്ന സ്വത്തു് അനുഭവിക്കാൻ തൻറേടമില്ല; തക്കിടിമിട്ടക്കില്ല. മറ്റെ ല്ലാ മാതുലന്മാരോടും കണക്കു പറയാൻ മടിയില്ലാത്ത ഇവ

---

* സൗന്ദര്യലഹരിയിലെ ആശയങ്ങൾ ഇവിടെ വളരെയധി കം എടുത്തു പെരുമാറിയിട്ടുണ്ടു്. *2 മലയുടെ തൻറേടമുള്ള മകളാ ണു് മലയാണ്മ (കേരള ഭാഷ)

നു് ഇതിനു നാക്കു പൊങ്ങുന്നില്ല. അവിടുന്നു പഠിപ്പിച്ച കണക്കു തന്നെ പിണക്കം കൂടാതെ ഉപയോഗിക്കാൻ ഇവനു പാങ്ങില്ല. പിന്നെ ഇവൻ എങ്ങനെ അങ്ങയോട്ട കണക്കു പറയും!'ഗുരോ നമസ്സാരം!' എന്നു പറയാൻ പോലും കരുത്തുമില്ല.

എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളി

കിളിയെക്കൊണ്ടു പറയിപ്പിച്ചതിന്റെ പ്രധാന കാരണം മുമ്പു പറഞ്ഞു. ശങ്കരൻ നമ്പിയാർ പല കാരണങ്ങളും എടുത്തു കാട്ടുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അവ പേടിച്ച ഒരു പേടിത്തൊണ്ടനാണു് എഴുത്തച്ഛൻ എന്നു പറയുന്നതു ശുദ്ധ അബദ്ധമാണു്. ആ സർവതന്ത്ര സ്വതന്ത്രൻ തമിഴ്രീതിയെ ഒന്നു പരിഷ്കരിച്ചതേ ഉള്ളു. വേദാന്ത കാര്യം പറയുമ്പോൾ താൻ ഏറ്റു പാട്ടുകയോ പഠിച്ചു പാട്ടുകയോമാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ എന്നുകൂടി കാണിക്കാനാണു് ഇതുചെയ്തതു്.

എഴുത്തച്ഛന്റെ വേദാന്തത്തിൽ പുഴക്കുത്തുണ്ടെന്നു് പി. കെ പറയും. സംസ്കൃത വാക്കുകളെ സംസ്കൃത വ്യാകരണത്തിനു വിധേയമായ വിധമല്ല ഉപയോഗിക്കുന്നതു്, എന്നു് ചിലർ കണ്ടുപിടിക്കും. അത്മമില്ലാത്ത ശബ്ദത്തെ ഒഴിച്ചു നിർത്തുവാൻ എഴുത്തച്ഛനും സാധിച്ചില്ലെന്നു കുറ്റം പറയുന്നവരും ഉണ്ടു്. പാദപൂരണത്തിനു് അദ്ദേഹം ചിലതെല്ലാം ചെയ്തു പോയിട്ടുണ്ടു്. സർവതന്ത്രസ്വതന്ത്രനായി ഗുരുവിന്റെ മതത്തിനെപ്പോലും ചോദ്യം ചെയ്ത ഗുരുവായ പ്രഭാകരന്റെ നാട്ടിലാണു്, എഴുത്തച്ഛനും ജനിച്ചതു്. അപാണിനീയ പ്രയോഗങ്ങളെ സാധൂകരിക്കാൻ ന്യായം കണ്ടുപിടിച്ച മേൽപ്പുത്തൂരിന്റെ കാലത്താണു് അദ്ദേഹം ജീവിച്ചതു്. വേദാന്തം തന്നെ എന്താണെന്നു ശരിയായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ വഴിയുണ്ടാക്കിയ ശങ്കരന്റെ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിറവി. ആ സർവതന്ത്രസ്വതന്ത്രനും ഒരു ഗുരുപരമ്പര സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെ വേദാന്ത വൃക്ഷത്തിന്റെഅല്പംഅകന്ന ശാഖയിലായിരിക്കാം അദ്ദേഹത്തി

ന്റെ കിളി വർത്തിച്ചതു്. പുത്തൻ കൂപ്പായത്തിൽ അല്പം പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും കൂടിപ്പോയെന്നുവച്ചു് ദോഷവുമില്ല. അദ്ദേഹം സർവ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രനായിരുന്നു. 'നീ പിറകേ വാ ഞാൻമുന്നേ നടക്കാം' എന്നു് സംസ്കൃത ഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ടാൽ 'നീ മുന്നേ നടക്കു് ഞാൻ പിറകേ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുവരാം. നിനക്കു് പിറകിൽ കണ്ണില്ല. എനിക്കേ ഉള്ളു' എന്ന കാര്യത്തിന്റെ കിടപ്പു് ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കി തെറ്റു തിരുത്തി തജ്ജിമ ചെയ്യുന്ന മഹാശയനായിരുന്ന എഴുത്തച്ഛൻ! അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരർത്ഥപദപ്രയോഗവും കവിതയ്ക്കു അർത്ഥം നമുക്കുണ്ടാക്കിത്തരുവാൻ ഉപകരിച്ചു. ആലോചിച്ചു വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ തയ്യാറുള്ള പൂർണ്ണസരസ്വതിമാർ ഉണ്ടായാൽ ഇവയും സ്ഥാനത്തുതന്നെയാണു് എന്നു് സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യാം.

ഈ തുറുകണ്ണന്മാർ കാണാത്ത ഒരു കുറവു് എഴുത്തച്ഛനുണ്ടു്. ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഫലിതത്തിലും ചമ്പുകാരന്മാരുടെ വാഗ്വിലാസത്തിലും, പാട്ടുകാരുടെ മോടികളിലും കാണുന്ന കേരളീയത്വം, ഭാഷയൊഴിച്ചു നിർത്തിയാൽ എഴുത്തച്ഛനിൽ കാണാനില്ല. ഇതു് ജീർണ്ണിച്ച കഞ്ചുകം മാറ്റി ഒരിക്കലും കീറാത്തതോ മുഷിയാത്തതോ ആയ കഞ്ചുകം തൈച്ചു കൊടുത്ത മേന്മ മാത്രമല്ലേ ഉള്ളൂ എന്ന ചോദ്യത്തിനും ഇട നൽകും. *പക്ഷേ ഈ ഗുണം ക്ലാസിക്കൽ കവിതയെ ആധുനിക കവിതയാക്കി എന്നു തുറുക്കി തൽക്കാലം പറയാം. അന്നു നമുക്കു് ആവശ്യം അതായിരുന്നു. വിഷമിക്കാതെ കഴിയാൻ വേണ്ട സമ്പത്തു് പല ദിക്കിൽ സഞ്ചരിച്ചു് സമാഹരിച്ചു സമ്പാദിച്ചു വച്ചാൽ പിന്നെ വേണ്ട പരിഷ്ക്കാരം ചെയ്യാൻ ആക്കും സാധിക്കും. സമ്പത്തുണ്ടെങ്കിൽ വേണ്ടവിധം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ പിന്നെ മിടുക്കക്കു് വിഷമം വരില്ല. സമ്പത്തിനു് അന്വേഷിച്ചു പോകേണ്ട നിലവന്നാൽ പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ കാര്യം പരുങ്ങലിലുമാകും. അപ്പോൾ ആദ്യം നോക്കേണ്ടതു് സമ്പത്താണു്. ഭാഷയുടെ

---

* ഭാഷയും ആശയവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ശാസ്ത്രീയമായി അടുത്തുതന്നെ വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്.

സമ്പത്തു് പദങ്ങളായ നാണയമാണു്. ഒരു നല്ല രീതിയിൽ ഇവ പ്രചരിപ്പിക്കണം. ഈ ദീർഘവീക്ഷണം— ലീലാതിലക കർത്താവിന്റെ വീക്ഷണം തന്നെ- എഴുത്തച്ഛനും കിട്ടി. അതുകൊണ്ടു് എഴുത്തച്ഛൻ ഭാഷയെ ഉന്നതതലത്തിലേക്കു് ഉയർത്തി. ലീലാതിലക കർത്താവു് സ്വപ്നം കണ്ട നില എഴുത്തച്ഛൻ പ്രായോഗികമാക്കി. ഇതാണു് എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളി ലഗ്നാലും ചന്ദ്രാലും സാധിച്ചതു്. ഇതുകൊണ്ടാണു് നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യം തീർന്നതും.

എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾ

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം, ഭാരതം ഇവയെപ്പറ്റി എഴുത്തച്ഛന്റെ കർതൃത്വം ആരും ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടില്ല. ഹരിനാമകീർത്തനത്തെ എഴുത്തച്ഛന്റെ പക്കൽനിന്നും പിടിച്ചുപറിച്ചു് പൂന്താനത്തിന്റെ സമ്പാദ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ ഉള്ളൂർ ആത്മാർത്ഥതയില്ലാതെ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. രാമായണം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം എഴുത്തച്ഛന്റേതല്ല എന്നു വരുത്തുവാൻ നാരായണപ്പണിക്കരും ഉള്ളൂരും ഒത്തുചേർന്നു ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം എഴുത്തച്ഛനേറ്റതല്ലെന്നു് നാരായണപ്പണിക്കർ മാത്രമേ വാദിക്കുന്നുള്ളൂ. ഉത്തരരാമായണത്തിന്റെ കാര്യം തർക്കത്തിനു വിധേയമാണു്. ദേവീമാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി അലസമായ ഒരു നിലയാണു് എല്ലാവരും സ്വീകരിക്കുന്നതു്. ഭാഗവതം ദശമംവരെയെങ്കിലും എഴുത്തച്ഛൻ എഴുതിച്ചു എന്നു വരുത്താൻ സശ്രദ്ധമായും സ്ഥാനത്തുചേർന്നവിധവും ഒരു ശ്രമം നടത്തിയിട്ടുമുണ്ടു്. കേരളനാടകം എന്ന ഗദ്യഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവു് എഴുത്തച്ഛനാണു് എന്നു് ആരും പറയുകയില്ല. രചനാഗുണംകൊണ്ടു് ഭാഗവതം എഴുത്തച്ഛനേറ്റതാണോ എന്നു ചിലർ സംശയിക്കുന്നുണ്ടു്. ചിന്താരത്നം മറുചിലകാര്യങ്ങൾകൊണ്ടു് എഴുത്തച്ഛനേറ്റതല്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ ഒരു ശ്രമം നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഏതായാലും അദ്ധ്യാത്മരാമായണം (ഉത്തരരാമായണത്തോടു കൂടാത്ത

ഉ്) ഭാരതം, ഭാഗവതം(ദശമം വരെ) ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം, ഹരിനാമകീർത്തനം, ദേവീമാഹാത്മ്യം ചിന്താരത്നം, ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം(കൂട്ടകൃതി) എന്നിവ എഴുത്തച്ഛനേറ്റതാകാനാണു് ന്യായം. കാലാനുസരിച്ചു് ഇവയെ ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം, ഹരിനാമ കീർത്തനം, ദേവീമാഹാത്മ്യം, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം, അദ്ധ്യാത്മരാമായണം, ഭാരതം, ചിന്താരത്നം, ഭാഗവതം (അപൂർണ്ണം) എന്നു് നമുക്കു് ഒന്നടുക്കാം.

രാമായണം ഇരുപത്തിനാലു വൃത്തം

രഘുവംശവും, രാമായണചമ്പുവും ഉപയോഗിച്ചു് സ്തോത്രങ്ങളുടെ രീതിയിൽ മലയാള ഭാഷയിൽ എഴുതിയ കൃതികളിൽ വലുതും നല്ലതിലൊന്നുമാണു് ഈ കൃതി. ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം പരക്കുന്നതുവരെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് ഉപയോഗിച്ചുവന്നതിനാൽ ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു് നല്ലതുപോലെ ഉപകരിച്ച ഒരു കൃതിയാണു് ഇതു്. രചനയിൽ സാർവ്വത്രികമായ ഒരു നിരപ്പു കാണുന്നില്ലെന്നും ഒരു കേരളഭാഷാകൃതിയെത്തന്നെ ഉപജീവിച്ചെഴുതിയതാണു് എന്നും ഉള്ളതാണു്, ഇതു് എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതിയല്ല എന്നു പറയാൻ ഉള്ള രണ്ടു കാരണങ്ങൾ. മേൽപ്പുത്തൂരും എഴുത്തച്ഛനും കൂടി എഴുതിയ കൃതിയാണെന്നാണു് പണ്ടു പറഞ്ഞിരുന്നതു്. * ഈ രടിയിൽ അവസാനിക്കാതെ ആശയം നാലുവരികളിൽ സംക്രമിക്കുന്ന പതിവു് പണ്ടു് ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. ഭാരതമാല എന്ന ഭാഷാമിശ്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം പിടിച്ചു് എഴുതിയ എഴുത്തച്ഛനു് അതിൽക്കൂടുതൽ കാവ്യഗുണമുള്ള രാമായണചമ്പുവിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഒരു കൃതിയുണ്ടാക്കാൻ മടിയും കാണില്ല. പിന്നെ ബാല്യകൃതിയാകയാൽ ശൈലിയിൽ നിരപ്പും കാണുന്നില്ല എന്നുപറയാം. ഈ നിരപ്പുംകേട്ടു് രാമായണത്തിലും

*വാസ്തവത്തിൽ ഭട്ടതിരിയുടെ അപേക്ഷ അനുസരിച്ചു് എഴുത്തച്ഛൻ രചിച്ചതാണു്.

കാണുന്നുണ്ട്. കവിതാഗുണമുള്ള കൃതിയാണ്. എഴുത്തച്ഛനേറ്റതല്ല എന്നു വന്നാലും ദോഷമില്ല. ആ നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉണ്ടായ ഒരു നല്ല കൃതിയാണ് ഇതു്. ഭാഷാസ്തോത്രങ്ങളിൽ ഉത്തമങ്ങളിൽ ഒന്നും. അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടിലും അതിനേറ അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടിലും ഇതിനെ അനുകരിച്ച് പലകൃതികളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഭാഗവതം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തവും ഭഗവൽദൂതു് പതിനാലുവൃത്തവും, പാവ്വതീ പരിണയവും ഈ രീതിയിൽ ഉണ്ടായ കൃതികളാണ്. കുറച്ചുകൂടി കഴിഞ്ഞാണ് ക്രിസ്തുചരിതം മുപ്പത്തിനാലു വൃത്തം ഉണ്ടായതു്.

യോജഗദിദം സൃജതികാല ഗുണശക്ത്യാ
യോജഗദിദം സപദി പാതിപരമാത്മാ
യോജഗദിദം ഹരതി സോയമഖിലേശോ
മേമനസി സംഭവതു നാഥ ഹരിരാമ.

(കാലഗുണശക്തികൊണ്ട് ഏതൊരുവൻ ഈ ജഗത്തിനെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു, യാതൊരാൾ ഈ ജഗത്തിനെ എപ്പോഴും പാലിക്കുന്നു, ഏതൊരാൾ ഈജഗത്തിനെ ഹരിക്കുന്നു, അങ്ങനെയുള്ള അഖിലേശൻ എൻറ മനസ്സിൽ സംഭവിക്കട്ടെ) എന്നു് ശുദ്ധസംസ്കൃതവും

ഇത്ഥമമരസ്തുതികൾ കേട്ട പുരുഷാണാ-
മുത്തമനുണന്നു ഫണിമെത്തമെലിരുന്നു
ഹന്തഭവദാഗമന കാരണമമത്ര്യാ:
സാംപ്രതമിദം കിമിതി ചൊൽകഹരിരാമ.

എന്നു മോരും മുതിരയും എന്നപോലെയും

ലോക രാവണ രാവണ ഭീതികൊണ്ടാകുലരായി
ദേവകളെങ്കിലും
ആകെത്തിങ്ങി മദിച്ചു ദിവാനിശം ജായമാനേഹരൗ
ഹരിഗോവിന്ദ-

എന്നു മണിപ്രവാളത്തിലും

കാന്താരവിന്ദായ താക്ഷീമനോജ്ഞേ– കാന്താര
വാസം നിനക്കാവതല്ലേ
ശാന്തേകുടുംബപ്രിയേ താതപാദം–കാന്തേഭജിച്ചീട്ട
ശ്രീരാമരാമ

എന്ന മധുരമായും

അംഗാരനേത്രനെട്ടത്തങ്ങുചൂട്ടും– ശൃംഗാരമാലാം
മഹാശോഭിരാമൗ
ഭംഗ്യാ ജടാവൽക്കലത്തെധരിച്ചു– ഗംഗാകടന്നു
ഹരേരാമരാമ

എന്ന സാധാരണ കാര്യം വാക്യഭംഗിയോടുകൂടിയും

പുഷ്പിത ദ്രുമരാജി ദത്തവിലോചനേ രഘുനാ
യകേ
പുഷ്പസായക ദേവതാ മപഹൃത്യകോപി നിശാ
ചരൻ
ദർപ്പശാലി വിരാധനംബരമുല്പപാത തദൈവതാ–
മുഗ്രരാമശരാഗമേവിസസർജ്ജ രാമഹരേ ഹരേ

എന്ന ഗൗരവത്തിലും

തുളസി നറുമുല്ലേ മൃദുല തരുവല്ലീ പരിലസിത ചി
ല്ലിയുഗ ചലിതമല്ലി
ലതകളഴകെല്ലാ മഴകിനൊടുവെല്ല ന്നവളരികിലി
ല്ലേ പരമ ശിവശംഭോ

എന്നു് അന്തരീക്ഷത്തിനനുസരണമായി വൈദർഭിരീതി യിലും ഉള്ള കവിത ഇതിലുണ്ടു്. സഗരതനയന്മാർക്കു സോപാന മാർഗ്ഗമായി ഗംഗ ഹിമവാനിൽനിന്നു് സമതലത്തിലേക്കു പ്രവഹിച്ച വിഴുംപോലെ എഴുത്തച്ഛന്റെ കാവ്യശൈലി കാട്ടും പടലും കടന്നു് എളുപ്പം വളരുന്നതു് ഇതിൽ കാണാം.

രാമായണ കഥ മുഴുവൻ ദ്രാവിഡ വൃത്തങ്ങളും ദ്രാവിഡീകരിച്ച മധുരമായ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു് ഭംഗിയായി ഇതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

കള്ളരെന്നുള്ള ശബ്ദമിരപ്പമായ്–വെള്ളരേ പുന
രുള്ളധരണിയിൽ
ഉള്ളിലാധി മഹാവ്യാധി ലോകാനാം–തള്ളിനീങ്ങി
പ്പോയക്കാലം ഗോവിന്ദ
യാതു കൂരിരുൾ നീക്കിക്കളവാനും–ലോകകൈരവ
ബോധം വളർത്താനും
കൗസല്യാ ദേവി പൂർവാചലേരാമ– ചന്ദ്രൻ ജാത
നായമ്പോട്ട ഗോവിന്ദ

എന്ന രീതിയിലുള്ള മലയാളം ചെറുശ്ശേരിക്കുശേഷം പി
ന്നെ കാണുന്നതു് ഇതിലാണു്.

മുനിപ്രവര കുശികസുത ചെറുപ്പമത്രെ മമമകനു
നമുക്കിവനെ പിരിഞ്ഞിരുന്നാലരക്ഷണവും പൊറു
ക്കയില്ല

എന്ന വരികൾ പാടാനറിയാവുന്നവർ പാടിയാൽ അ
തിന്റെ മാധുര്യം അവാച്യമാണു്.

ശ്രീരാമന്റെ കണ്ണിൽ ആദ്യം കണ്ണീർപൊടിപ്പി
ച്ചരംഗം പാട്ടമ്പോൾ നമ്മുടെയും കണ്ണു നിറയും.

ഇന്നെത്ര ദൂരം നടക്കേണമാര്യാ–യെന്നു ഭയോ പി
ഭയോപി ചൊല്ലും
വാമാക്ഷി സീതാ ജനപ്പിച്ച കണ്ണീർ– പ്രാഥമ്യമായ
ങ്ങു ശ്രീരാമരാമ

ഗംഭീരവും എന്നാൽ ഗാനാത്മകവുമായ രീതി പാട്ടി
ലേക്കു സംക്രമിക്കുന്നതു് നോക്കുക. സീതയെ ഹനുമാൻ
കാണുന്ന രംഗമാണു് ഇതു്.

പരമമുനി സേവിതാനന്ദ സംവിൽക്കലാം
പല തിരയിൽ മെല്ലെക്കാണുന്ന പോലെ കപി–
പ്രവരനിഹ സീതയെക്കണ്ടിതു ശിംശിപാ
നികടഭുവി വാസിനീം നൗമി നാരായണം.

(രണ്ടു വരിയിൽ ആശയം നിൽക്കുന്നില്ല.)

ഭംഗിയായി കോപം അതിനു ചേർന്ന വിധം വർണ്ണി
ക്കുന്നതു നോക്കുക:

പൊന്നിൻമണിത്തേരു തന്നോരു മൂലം
കുന്നിച്ച കോപേന കണ്ണും ചുഴറ്റി
ഉന്നത്ര വിണ്ണോർവരന്നെപ്പഴിക്കും
മൂന്നാം മുഖം കാൺക ശ്രീരാമരാമ.

സൂതി

ശ്രീരാമചന്ദ്ര ജയസീതാ കടാക്ഷ മധു—
പാരാമമേ പെരിയ കാരുണ്യമെന്നിലരുൾ
നേരേ വരുത്തുക തെളിഞ്ഞാദരേണ തവ
നാരീ ശിരോമണിയെ നാരായണായ നമ:

കഥ പറയുന്ന രീതിയും നോക്കുക

ഹരിരാക്ഷസ വരസേവിത ഹനുമാനൊട്ട സതതം
തരുണീമണി നിജ സീതയോടൊരുമിച്ചതി മധുരം
തരസാസുമവിമാനവു മധിരുഹ്യ വിശാലം
സുരസത്മനിയെഴുനെള്ളിയ രഘുനായക ശരണം.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ലാളിത്യം ഇണങ്ങിച്ചേരുവാൻ വെമ്പുന്ന ഒരു കൊച്ചു ലോകത്തിലേക്കു പായുന്ന കവിതാപ്രവാഹമാണ് ഇതു്. എഴുത്തച്ഛന്റെ ദ്രാവിഡവൃത്തസ്വീകരണത്തിലുള്ള ഒരു പരിക്ഷണഘട്ടവും. ഈ കൃതി സൽകാവ്യഗുണങ്ങളെ മലയാളികൾക്കു് പരിചയപ്പെട്ടുത്തുവാൻ ഏറെക്കാലം ഉപകരിച്ചു. ഇനിയും ഉപകരിക്കയും ചെയ്യും. കവിതയും ഉള്ളൂർ പറയുന്നതുമോശമല്ല.

ഹരിനാമകീർത്തനം

ദംഭായ വന്മര മതിന്നുള്ളിൽ നിന്നു ചില
കൊമ്പും തളിർത്തവധിയില്ലാത്ത കായ്കനികൾ
അമ്പോറിയത്തരുവിൽ വാഴായ്വതിന്നു ഗതി
നിൻ പാദഭക്തി ഹരിനാരായണായ നമ:

എഴുത്തച്ഛനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയേയും എനിക്കു മുമ്പിൽ കാണിച്ചു തന്ന നാല്യ വരികളാണ് ഇതു്. എഴുത്തച്ഛൻ എന്തുകൊണ്ടു മഹാകാവ്യങ്ങൾ എഴുതിയില്ല, എന്തുകൊണ്ടു സ്വന്തമായി ഒരു നാടകമെഴു

തിയില്ല, പ്രബന്ധങ്ങൾ എഴുതിയില്ല എന്നതിനെല്ലാം മറുപടി ഞാൻ ഈ നാലുവരിയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. തന്റെ പ്രതാപം കാണിക്കാനുള്ള കവിത എന്തുകൊണ്ട് എഴുത്തച്ഛൻ എഴുതിയില്ല എന്നതിനു് ഇതു് ഉത്തരം നൽകും.

മറ്റേതു മഹാകവിയും കൊതി തോന്നിക്കുന്ന ഒരു അത്ഭുതാരാമമാണു് ഈ കീർത്തനം. ഇതിന്റെ ഗുണം എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിലും അല്പം തത്വജ്ഞാനം വേണം.

ആനന്ദ ചിന്മയ ഹരേ ഗോപികാരമണ
ഞാനെന്ന ഭാവമിഹ തോന്നായ് വരേണ മിഹ
തോന്നുന്നതാകി ലഖിലം ഞാനിതെന്ന വഴി
തോന്നേണമേ വരദ നാരായണായ നമ:

എന്നു് അയത്നം പ്രപഞ്ചസാരം ഗ്രഹിച്ചു പാടുന്ന ഈ സുകൃതിക്കു് ഒരു ദോഷമേയുള്ളു. അതു മലയാളത്തിൽ എഴുതിപ്പോയി. ഇല്ലെങ്കിൽ തിരുവായ്മൊഴി പോലോ, ഈശാവാസ്യം പോലോ, ബൈബിൾ പോലോ, ഖുറാൻ പോലോ ഇതു് അനേക വ്യാഖ്യാനങ്ങളോടുകൂടി ആയിരക്കണക്കിനു് ആരാധകന്മാരുടെ പാരായണത്തിനു വിധേയമാകുമായിരുന്നു. ശരിയായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം ഇല്ലാതെ ഇതു മയസ്സിലാകയില്ലതാനും. ഇതു വായിക്കുമ്പോൾ ചെറുശ്ശേരി ബാലപാഠം പഠിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കയാണെന്നു തോന്നും; പൂന്താനത്തിന്റെ ജ്ഞാനപ്പാന ഒരു ഒഴുക്കൻ കവിതയുമാകും.

ഏതായാലും മുഖവുര കഴിഞ്ഞു് അമ്പത്തൊന്നക്ഷരവും ശരിയായി ചേർത്ത ഭാഷയിലു് ഒരു മുഖവുരപോലെ അദ്ധ്യാത്മമായതെപ്പേരുമേ അടക്കി രചിച്ച ഈ കൃതി അദ്ധ്യാത്മരാമായണ കർത്താവിന്റെ ആദ്യത്തെ നല്ല പരസ്യപ്രസ്താവനയാണു്. ഇതും എഴുത്തച്ഛനേറ്റതല്ലാതാക്കാൻ ഉള്ളൂർ പറയുന്ന ന്യായം, ഇതിലെ ഭാഷാശൈലിക്കു നിരപ്പില്ലെന്നതാണു്. ഈ വിധത്തിലുള്ള ആശയങ്ങൾ ഇന്നും ഏതു മഹാകവിയും വളർന്നഭാഷ

യിൽ എഴുതിയാലും തളർച്ച അതിനും ഭാഷയ്ക്കും ഉണ്ടാക്കും. പരിശ്രമിക്കുമ്പോഴാണ് എഴുത്തച്ഛനായ പരമഹംസൻ പറന്ന വഴി കാകന്മാർക്ക പോകാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്ന മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. അത്തിപ്പഴവും അതിനകത്തെ പുഴുവും (കൊതുകും) തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും മായാബന്ധമായി ഭാഷയിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ച ആ രസന രസികയല്ലെന്നും പറയാൻ ഞാൻ തയ്യാറില്ല.

ഈശ്വരവിലാസം അവ്യാഖ്യയോ?ണെന്നു തെളിയിക്കുന്നതു്.

ഘർമ്മാതപം കൂടാർ നിലാവെന്നു തമ്പിയൊട്ട
ചെമ്മേ പറഞ്ഞു നിജ പത്നീം പറഞ്ഞളവു്

എന്ന രാമന്റെ കഥയും

തന്നെപ്പിരിഞ്ഞു മറുകിച്ചാ മൃഗാക്ഷികളെ
വൃന്ദാവനത്തിലഥ നാരായണായനമ:

എന്ന കൃഷ്ണകഥയും ഉദാഹരിക്കുന്ന ശില്പകളിലാണ്. അതിലേ ശബ്ദാഡംബരവും ചമൽക്കാരവും ഒന്നുപോലെ ഹൃദയഹാരിണികളാണ്.

ഇതും എഴുത്തച്ഛന്റെ ശൈലിയിൽ സ്വന്തം ശക്തി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു മുമ്പു് രചിച്ച ഒരു കൃതിയായിത്തന്നെകണക്കാക്കാം. ഇതിന്റെ പിതൃത്വം മറ്റൊരാളിൽ കൊണ്ടുവയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും മഹാപാപമാണ്. എന്തെന്നാൽ എഴുത്തച്ഛനല്ലാതെ മറ്റൊരാൾ ഈ രീതിയിലുള്ള ഒരു കൃതി ആ നൂറ്റാണ്ടിൽ രചിക്കില്ലായിരുന്നു. അതുമല്ല നമ്മുടെ ഭാഷയും കവികളും അന്നു് വളർന്നിട്ടില്ലായിരുന്നു. ഈ കൃതിക്കും ഒരു നല്ല പതിപ്പു് ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വൻ തോതിലുള്ള ഒരു വ്യാഖ്യാനവും. സൽസാഹിത്യക്കടലിലും തത്വജ്ഞാനക്കടലിലും ഒരുപോലെ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഒരു ചങ്ങാടമാണ് ഈ കൃതി *

---

*ദുരിതാബ്ധിതൻ നട്ടവിൽ മറയുന്നവർക്കു പരമൊരു പോതമായ് വരിക നാരായണായനമ:

ദേവീ മഹാത്മ്യം

ദേവിമാഹാത്മ്യം ദേവീഭക്തന്മാർക്ക് വേദത്തേക്കാൾ പാവനമാണ്. ഒട്ടവിലത്തെ പൂജാക്രമവിധി വിട്ടിട്ട് ശരിയായുള്ള തർജ്ജമയാണ് ഇതു്. ആദ്യം സ്വതന്ത്രമായി ഒരു ദേവീസ്തോത്രവും, മധുകൈടഭന്മാരുടെയും മഹിഷന്റെയും സുംഭനിസുംഭന്മാരുടെയും വധങ്ങളും സ്തോത്രങ്ങളുമാണ് ഇതിലെ ഉള്ളടക്കം. തർജ്ജമയും മോശമല്ലെന്നു ഒന്നുകൂടി പറഞ്ഞാലും ദോഷമില്ല. ആദ്യത്തെ മൂന്നദ്ധ്യായങ്ങൾ കേകയിലും പിന്നീടുള്ള പത്തദ്ധ്യായങ്ങൾ കാകളിയിലുമാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ത്രൈലോക്യം നിറഞ്ഞൊരു തേജസാ ദേവിരൂപ-
മാലോക്യ നിജഹൃദി വിസ്മയം തേടീടിനാർ
പാദഘാതേനതാണീടുന്ന ഭൂചക്രത്തോട്ടം
മേദുര കിരീടം ചേർന്നയരുമത്രത്തോട്ടം
ദിക്കുകൾ തോറും വ്യാപിച്ചോരു ബാഹുക്കളോട്ടം
ചാപജ്യാനാദംകൊണ്ടുമുഴങ്ങും വിശ്വത്തോട്ടം
ശോഭിച്ചു കാണായ്വന്ന ദേവിയുമതുനേരം

എന്നു കേകയിലുള്ള വർണ്ണന.

ദേവിയുമല്ല ഗന്ധർവ്വിയുമല്ലിവൾ–കേവലം യക്ഷിയും
പന്നഗിയുമല്ല
താതനുമില്ല ബന്ധുക്കളില്ലൊരു–ത്രാതാക്കളുമില്ല
രക്ഷിപ്പാനാരുമേ
ഏകാകിയായിരിക്കുന്നുണ്ടു നിർജ്ജനേ–രാകാശശി
മുഖി സമ്പൂർണ്ണയൗവനാ.....

എന്നു കാകളിയിലുള്ള ദേവീവർണ്ണന.

മുമ്പിൽ ഞാൻ മുമ്പിൽ ഞാനെന്നു പറഞ്ഞുടൻ
വമ്പോടടുക്കുന്ന വമ്പട കണ്ടപ്പോൾ
കോപം മുഴുത്തു മുഖവും കുത്തപ്പോൾ
ശോഭയാനെറ്റിത്തടത്തിങ്കൽ നിന്നുടൻ
ഉത്ഭവിച്ചീടിനാൾ കാളിയുമെത്രയും
ദുഷ്പ്രേക്ഷ്യമായ കരാളമുഖത്തോട്ടം

പാശവും ഖഡ്ഗവും ഖടാംഗവും ധരി—
ച്ചാശകളൊക്കെ നിറഞ്ഞ നാദത്തൊട്ടും
വൃത്തവിസ്താരമാം വക്ത്രവുമെത്രയും
രക്തനേത്രങ്ങളാം ചഞ്ചല ജിഹ്വയും
മുണ്ഡമാലാഭരണം ദ്വിപചർമ്മവും
കുണ്ഡലവും കുംഭികൊണ്ടണിഞ്ഞിങ്ങനെ.

എന്നു് അയത്നം ആശയം ഈരടിയിൽ ഒതുങ്ങിയതു് നമ്മൾ ആദ്യമാണു് കേൾക്കുന്നതു്. രാമായണത്തിനും ഭാരതത്തിനും ചേർന്ന ഒരു മുന്നോടിക്കൃതിയാണു് ഇതു്. യുദ്ധത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യവും ചലനവും നല്ല ഭാഷയിലുള്ള പകർത്തലാണു് ഇവിടെ കാണുന്നതു്.

തമ്പി നിസുംഭൻ മരിച്ചതും തന്നുടെ
വൻപടയൊക്കെ മുടിഞ്ഞതും കണ്ടപ്പോൾ
സുംഭനും കോപിച്ചു ചൊല്ലിനാനെന്തൊരു
വമ്പനിനക്കിതുകൊണ്ടു ലഭിച്ചിതു
മറ്റു കണ്ടോരുടെ ഗർവ്വംകൊണ്ടല്ലയോ
മുറ്റു മെന്നോട്ട ഗർവ്വിക്കുന്നിതുശഠേ.

ഈ വിധം ലളിതമായ രീതിയിൽ കഥ പറയുന്നതും കിളിപ്പാട്ടിൽ പുത്തരിയാണു്. ഇതിലാണു് ദേവീമാഹാത്മ്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു്.

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം

'സേതുബന്ധിച്ചതും കാൺകെടോസാഗരേ
ഹേതുബന്ധിച്ചതതിനു നിയല്ലയോ'

എന്നു് ലങ്കയിൽനിന്നു് അയോദ്ധ്യയ്ക്കു പുഷ്പകവിമാനത്തിൽ മടങ്ങുമ്പോൾ സീതയെ കാട്ടിക്കൊടുത്തു പറയുന്നതു് എഴുത്തച്ഛനും രാമായണത്തിനും ചേരും.

നല്ല ഭാഷയിലേക്കു് നമ്മൾ നടന്നതു് രാമായണമായ സേതുവഴിയാണു്. അതിനു കാരണക്കാരൻ എഴുത്തച്ഛനും.

'ഒരുത്തനായാലവനരികേ ശ്രുശ്രൂഷിപ്പാ—
നൊരുത്തിവേണമതിനിവളുണ്ടെനിക്കിപ്പോൾ'

എന്നു് രാമൻ ശൂർപ്പണഖയോടു പറയുന്ന രംഗത്തിലെ ഈരടി എഴുത്തച്ഛന്റെ മുഖത്തുനിന്നു് പുറത്തു ചാടിയതാണെന്നു് സാമാന്യരാരും വിശ്വസിക്കയില്ല. ഇതു ശ്രുദ്ധഗ്രാമീണപ്രയോഗമാണു് എന്നു തോന്നും. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ വാല്മീകിരാമായണവും ഒന്നു നോക്കണം. 'കൃതദാരോസ്മിഭവതി ഭയ്യേയം ദയിതാമമ.' എന്നതു് ആണു് ഇങ്ങനെ പകർന്നുവന്നതു്. ഇതു് ഒന്നു ഭംഗി പിടിപ്പിക്കാൻവള്ളത്തോൾ ശ്രമിച്ചു് 'ഭദ്രേ ഞാൻ വേട്ടിരിപ്പോനാണോമൽഭാര്യയെനിക്കിവൾ' എന്നാക്കുന്നു. 'കളത്രവാനഹം ബാലേ' എന്നു കാളിദാസൻ ഇവിടെ ചുരുക്കുന്നു. ഒരു നാടൻ താൻ സംബന്ധം ചെയ്തതെന്തിനാണെന്നു വിവരിക്കുന്ന വിധം ഗ്രാമ്യഭാഷ എടുത്തുകൊണ്ടു് ഇവിടെ എഴുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞുഎന്നു് ഞാൻ ഒരു വലിയ മലയാളപണ്ഡിതനോടു ചോദിച്ചു. എനിക്കു കിട്ടിയ മറുപടി എഴുത്തച്ഛനല്ല ഇതെഴുതിയതെന്നാണു്. ഇതും എഴുത്തച്ഛൻ എഴുതിയതാണു്. എഴുത്തച്ഛന്റെ മകളെഴുതിയതാണെന്നു തന്നെ വിചാരിക്കാവുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ ഈരടിയുണ്ടു്. പക്ഷേ ഇത്തരം രണ്ടാമതു് ഒരു ഈരടി രാമായണത്തിൽ കാണാനമില്ല. ഈ നിരപ്പുകേടു് അധികം ആശയത്തിലില്ല. എന്നാൽ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടുതാനും.

രാമായണസേതു ഭാഷയിലേയ്ക്കു് നമുക്കു നല്ല ഒരു വഴിയാണു്. പക്ഷേ സേതുനിർമ്മാണം നമ്മുടെ മുന്നിലാണു് നടക്കുന്നതും.

> കൈലാസാചലേ സൂര്യകോടിശോഭിതേ വിമ—
> ലാലയേ രത്നപീഠേ സംവിഷ്ടം ധ്യാനനിഷ്ഠം
> ഫാലലോചനം മുനിസിദ്ധദേവാദിസേവ്യം
> നീലലോഹിതം നിജഭർത്താരം വിശ്വേശ്വരം.

എന്നു് ഇന്നത്തെ കവികളിൽ ചിലർ ഗദ്യമെഴുതി പതിന്നാലക്ഷരം വച്ചുമുറിച്ചു് ഒന്നു നീട്ടുകയോ കുറുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതുപോലെ സംസ്കൃത ശ്ലോകം ഒന്നു് ഒടിച്ചു മടക്കി കേകയാക്കുകയാണു് ഇവിടെ ചെയ്യുന്നതു്.

ആശയവും ഭാഷയും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടാത്ത ഇത്തരം രംഗങ്ങൾ രാമായണത്തിൽ ആദ്യം കാണാം. എന്നാൽ ക്രമേണ ഈ രീതി

ചന്ദ്രികാമന്ദസ്മിതസുന്ദരാനന പൂർണ്ണ—
ചന്ദ്രമണ്ഡലമരവിന്ദലോചനം ദേവം
ഇന്ദ്രനീലാഭം പരമിന്ദിരാമനോഹര
മിന്ദിരവക്ഷസ്ഥലം വന്ദ്യമാനന്ദോദയം,

എന്നു് മസൃണമാകുന്നുണ്ടു്. എന്നാലും, 'പപ്പച്ചരനീയാരയച്ചുവന്ന കപേ?' എന്ന പരിഹാസത്തിനാണെന്നു പറയാമെങ്കിലും അതിനു മുമ്പുംപിമ്പുമുള്ള ഗൗരവത്തിനു ചേരാത്ത വരികളും കാണാം. ഇതാണു് ചമ്പൂകാരന്മാരുടെ രീതി.

ഈ ഘട്ടം കടന്നാൽ

കശ്യപൻ ദശരഥനാമ്നാരാജന്യന്ദനായ്
കാശ്യപീതലേ തിഷ്ഠത്യധുനാ വിധാതാവേ

എന്നു് മതുന്നിനുമാത്രം ഒരു മുറിവാക്കായ 'ആയ്'മാത്രമുള്ളതുമായ ഈരടിയും അതിന്റെ സാഹോദര്യം വഹിക്കുന്ന വിധം

'വിദ്വന്മാനസ മധുപൻ മധുവൈരിയുടെ
കാരുണ്യാമൃത രസസമ്പൂർണ്ണനയനവു
മാരുണ്യാംബര പരിശോഭിത ജഘനവും
ശംഖചക്രാബ്ജഗദാശോഭിത ഭുജങ്ങളും
ശംഖസന്നിഭ ഗള രാജിത കൗസ്തുഭവും

എന്നു് ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവും, 'ഉം' ഒരു ബഹുവചനപ്രത്യയവും ഉള്ളതുകൊണ്ടു് മണിപ്രവാളമായ വരികളും ഉണ്ടു് ഈ രണ്ടാംഘട്ടത്തിൽ. എന്നാൽ ഇവിടെ കോമളപദാവലി വന്നു നിറയുകയും ചെയ്യും.

ജനനദുഃഖാപഹം ജഗന്നാഥം
ദിനനായകകോടി സദൃശപ്രഭംരാമം

എന്നു് ഇന്നു് അർത്ഥം പറഞ്ഞുകൊടുത്താലും ഉള്ളിൽ കൊള്ളാത്ത വരികളും ഈ വഴിത്തിരിവിൽ കാണും.

മധുരപദങ്ങൾ തേടാതെ ഗാംഭീര്യവും ചാതുര്യവും വാക്കിന്റെ ഗൗരവത്തിലുണ്ടെന്നു സി. വി. രാമൻ പിള്ളയെപ്പോലെ ഭ്രമിച്ച ഘട്ടമാണു് മൂന്നാമത്തേതു്.

ഖദ്യോതായുതസഹസ്രോദ്യോത ശ്രുപത്തോട്ടം
ഖദ്യോതാനപയേപിറന്നോരു നിന്തിരുവടി
വിദ്യുത്സംയുതമായ ജീമൂതമെന്നപോലെ
ശക്തിയാം ദേവിയോടും യുക്തനായ്കാൺകമൂലം
ഭക്തവത്സലാ മമസിദ്ധിച്ചു മനോരഥം

എന്ന വിധം കൊട്ടമുടിക്കെട്ടിൽ നിന്നു് ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിനു് സ്വശക്തി മനസ്സിലാക്കി സംസ്കൃതവും ഭാഷയും മണിപ്രവാളത്തിലെന്നപോലെ യോജിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കും എന്നു് മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങിയ ഇടവും കാണും. ഒരുദാഹരണം കൂടി ഈ ഘട്ടത്തെ കാണിക്കുന്നതു് ചേർക്കാം.

*ഹോമ മഗസ്ത്യോക്തമാർഗ്ഗേണ്ഡാനലേ
മൂലമന്ത്രംകൊണ്ടുചെയ്യാമതെന്നിയേ
ഭക്ത്യാപുരുഷഃസുകൃതംകൊണ്ടുമാമെടോ
ചിത്തതാരിങ്കൽ നിനയ്ക്കുമാരനീ

എന്നു കുചേലന്റെ അവലിൽ എന്നപോലെ കല്ലും നെല്ലും ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും നല്ലതും ഉള്ള അവസ്ഥയും ഇവിടെ കാണാം.

ഗംഭീര രംഗങ്ങൾക്കു മലയാള പദങ്ങൾ പോരെന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ അന്നും ഉണ്ടായിരുന്നു.

എന്നാൽ രാമായണത്തിലെ ഭാഷാശൈലി ഇവിടെ അധികം തങ്ങി നിൽക്കുന്നില്ല.

---

* എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കരുതെന്നു വച്ചു് പൂജാവിധിയും മറ്റും ഈ രീതിയിൽ ആ കാലത്തിനു് അനുസരിച്ചു് എഴുതിയതാകാനും മതി എന്നു് ഒരു ഓട്ടസമാധാനവും പറയാം.

വേഗേന വന്നാ ലതിനന്തരപമാ—
മാകൃതമോർത്തു കർത്തവ്യമനന്തരം

എന്ന ഭാഷയും സംസ്കൃതവും പാലും പഞ്ചസാരയും പോലെ യോജിച്ച മണിപ്രവാളമാണ് ഈ നാലാം ഘട്ടത്തിൽ കാണുന്നത്. ഇതാണ് രാമായണത്തിൽ മുന്നോട്ട പോകുന്തോറും കാണുന്ന ശൈലി. ഇതാണ് ധാരാളം കാണുന്നതും.

ഹന്തവ്യനല്ല സുഗ്രീവൻ മമസഖി
കിന്തു ഭയപ്പെട്ടതിട്ടുകെന്നേ വരു
ബാലിയെപ്പോലെ നിനക്കും വിരവോട്ട
കാലപുരത്തിനു പോകാമറികനീ

എന്ന വരികളിൽ ഈ നാലാം ഘട്ടത്തിലേക്കുള്ള പോക്കും കാണാം. ഇതു തന്നെ

.....ഘട്ടം

സത്തമൻ തന്നെ മറന്നിതെന്തിങ്ങനെ

വൃത്രാരി പുത്രനെക്കൊന്ന ശര മാര്യ
പുത്രൻ കരസ്ഥിതമെന്നുമറിക നീ
അഗ്രജമാർഗ്ഗം ഗ്രഹിക്കയിലാഗ്രഹം
സുഗ്രീവനുണ്ടെന്നു നാഥനരുൾ ചെയ്തു

എന്നു പറയുമ്പോഴും ഈ പ്രസ്ഥാനം തലതാഴ്ത്തിയില്ലെന്നു തോന്നും. എന്നാൽ അഞ്ചാംഘട്ടത്തിൽ എത്തുമ്പോഴേക്ക്,

മലിനതര ചികുര വസനം പുണ്ട ദീനയായ്
മൈഥിലി താൻ കൃശഗാത്രിയായെപ്പൊഴും
ഭയവിവശമവനിയിലുരുണ്ടും സദാഹൃദി
ഭർത്താവു തന്നെ നിനച്ചു നിനച്ചലം
നയനജലമനവരത മൊഴുകിയൊഴുകിപ്പതി
നാമത്തെ രാമരാമേതി ജപിക്കയും
നിശിചരികൾ നടുവിലഴലൊട്ട മരുവുമീശ്വരി
നിത്യസത്രുപിണിയെക്കണ്ട മാരുതി
വിടപിവര ശിരസി നിബിഡച്ഛദാന്തർസ്ഥി

തൻ

വിസ്മയം പൂണ്ടു മറഞ്ഞിരുന്നീടിനാൻ
ദിവസകുലപതി രഘൂത്തമൻ തന്നുടെ
ദേവിയാം സീതയെ കണ്ടു കപിവരൻ
കമല മകളഖില ജഗദീശ്വരി തന്നുടൽ
കണ്ടേൻ കൃതാർത്ഥോസ്മ്യഹം കൃതാർത്ഥോസ്മ്യഹം'

എന്ന രീതിയാകുമ്പോഴേക്കും ഭാഷയാകുന്ന പടക്കുതിര സ്വശക്തി കാണിച്ചു് എട്ടുത്തു ചാടാനുള്ള ആഗ്രഹത്തിൽ തുള്ളിത്തുള്ളിനിൽക്കുന്നെങ്കിലും കടിഞ്ഞാണിട്ട നിറുത്താൻ തക്ക ആളാണു് പുറത്തിരിക്കുന്നതെന്നും മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു് ആജ്ഞക്കു വിധേയനായിത്തുടങ്ങി. ഈ ഘട്ടങ്ങൾ കടന്നാണു് മധുരമണിപ്രവാളം മധുരിപു ചരിതത്തിൽ കൂടി ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങിനിൽക്കാൻ പഠിച്ചതും. എന്നല്ല അപ്പോൾ,

കരഗത മൊരമലമണി വിരവിനൊട്ടപേക്ഷിച്ചു
കാചത്തെയെന്ന കാങ്ക്ഷിക്കുന്നിതോമലേ
സരസമനസര സദയ മയി തവവശാനുഗം
സൗജന്യ സൗഭാഗ്യസാര സർവ്വസ്വമേ*

എന്നു് 'ശ്രുതമൂജ്ജസ്ഫുടവാക്യം തെളിഞ്ഞിങ്ങനെചൊല്ലുന്നവർ കുറയും ഉലോം' എന്നു പറയിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിന്റെ സമീപമെത്തും. ഇതാണു പ്രായേണ രാമായണത്തിൽ മുന്നോട്ടു പോകുന്നതോറും മുൻപന്തിയിൽ വരുന്ന ഭാഷാശൈലി. എന്നാൽ ഈ ഘട്ടവും കഴിഞ്ഞു് ഒന്നുകൂടി മാർദ്ദവമുള്ള ശൈലിയിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ പദ്യരചനാപാടവം എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുണ്ടു്.

അവനി മകളകതളിരഴിച്ചകലാക്കുവിൻ
അൻപോടു രണ്ടുമാസം പാർപ്പനിന്നിയും.

എന്ന വിധമായിരുന്നു അതു്. പക്ഷേ ഇതിന്റെ കഷായിപ്പു് ഭാരതത്തിലാണു് അധികം. എന്നാലും എല്ലായിടത്തും,

---

* സർവാംഗഭൂഷണസമ്പന്നേ സർവ്വലോക മനോഹരേ (വാല്മീകി)

ചാതുര്യമായുള്ള വാക്കുകളേറെവും
മാധുര്യമൊട്ട ചൊല്ലിട്ടുന്നതെങ്ങനെ

എന്ന സംശയം ചിലപ്പോഴൊക്കെ എഴുത്തച്ഛനു് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

മുഗ്ദ്ധങ്ങളായുള്ള വാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു—
ച്ഛത്തമോഹം വളർത്തേണ്ട രഘുപതേ
ലൗകികമായുള്ള വാക്യങ്ങളെന്നാലും
ലോകോത്തരന്മാർക്കു വേണ്ടിവരുമല്ലോ.

എന്നു് മറെറാരു വിധത്തിൽ ഇതിനു സമാധാനവും വ്യംഗ്യമായി പറയുന്നുണ്ടു്.
ഏതായാലും,

ബഹുവിധ വചോവിഭവേന ദുഃഖം തീർത്തു
ബിംബാധരിയെയു മാശ്വസിപ്പിച്ചു ഞാൻ

എന്നു് എഴുത്തച്ഛനായ ഭക്തനു് ഭാഷാദേവിയെപ്പററി അഭിമാനത്തോടെ പറയാൻ ഉള്ള രംഗമെല്ലാം രാമായണത്തിൽ ഉണ്ടു്.

കവിതയെപ്പററി പറയുമ്പോൾ ഇതുവരെ ചെയ്യാത്തവിധം ഭാഷയെപ്പററി പറഞ്ഞു തുടങ്ങാൻ കാരണം എന്താണെന്നു് സംശയവും തോന്നിയേക്കാം. ഭാഷയ്ക്കു സാധാരണയായി വസ്ത്രത്തിന്റെ സ്ഥാനവും ആശയത്തിനു് ഉടലിന്റെ സ്ഥാനവുമാണു് കല്പിക്കാറുള്ളതു്. ആശയങ്ങളെ ഉചിതമായ വാക്കാകുന്ന വസ്ത്രം കൊണ്ടു് പൊതിയുക എന്നു് ഇതിൽനിന്നു് ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ശൈലി തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കാൻ അറിയാവുന്നവരുടെ പക്കൽ കിട്ടുമ്പോൾ വസ്ത്രത്തിന്റെ സ്ഥാനം മാത്രമല്ല സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതും. ആശയത്തിന്റെ ആവരണത്തിനല്ല പ്രകാശനത്തിനാണു് അപ്പോൾ ഭാഷ ഉതകുന്നതും. ഹൃദയവും മുഖവും തമ്മിൽ ഉള്ള ബന്ധം അപ്പോൾ ആശയവും വാക്കും തമ്മിൽവന്നുചേരും. പണ്ഡിതമന്യന്മാർക്കു് ആശയവും ഭാഷയും തമ്മിൽ ദേഹവും വസ്ത്രവും എന്ന ബന്ധത്തിൽ കൂടുതൽ സ്ഥാപിക്കാനും സാധിക്കില്ല. ആശയത്തിന്റെ അവതാരമായി

വാക്കുകൾ സൽക്കവികൾക്കു് മാറുവാൻ സാധിക്കും. അപ്പോൾ ഭാഷയുടെ ഗുണംകൊണ്ടു തന്നെ പദ്യം കവിതയാകും. ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമാകും. ജർമ്മൻഭാഷയിൽ കൂടിയല്ലാതെ എയിൻസ്റ്റീന്റെ Theory of Relativity (സംബന്ധികസിദ്ധാന്തമോ-ആപേക്ഷിക സിദ്ധാന്തമോ) ഉണ്ടാകാൻ തരമില്ലെന്നു വരെ പറയാറുണ്ടു്. കവിതാഗുണവും ഭാഷയെ ആശ്രയിച്ചു സ്ഥിതിചെയ്യും. ഈ കാര്യം മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമാണു്. ശാസ്ത്രീയമായി പ്രതിപാദിക്കാൻ വിഷമമാണു്*1 എന്നാൽ കവിത എഴുതുന്നവർക്കു് പ്രത്യക്ഷവുമാണു്. ശബ്ദത്തിന്റെ ഗുണമറിയാവുന്നവക്കു്, ഇതിനു വിഷമവും ഇല്ല. ഈ ഗുണമറിയാൻപാടില്ലാഞ്ഞിട്ടാണു് ആദ്യദശയിൽ ശബ്ദകോലാഹലംകവിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതും. വാക്കു തപ്പുന്നതു വാക്കിനെശാസ്ത്രീയമായി ഉപയോഗിക്കാൻ അറിയാൻ പാടില്ലാത്തവരുമാണു്. ഈ കാര്യം ശരിക്കറിഞ്ഞും കൊണ്ടാണു് 'വാഗർത്ഥവിവസംപൃക്തൗ' എന്നു രഘുവംശത്തിൽ പറയുന്നതു്. വാഗർത്ഥത്തെ പിരിച്ചു പറയരുതെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതും ഇതുകൊണ്ടാണു്. In the biginning was the word. The word was with God and the word was God*2 എന്നു പറയുന്നതും.

ഈ അടിസ്ഥാനം മാത്രം നമ്മൾ പഠിച്ചാൽ പോരാതാനും. എന്തെന്നാൽ സംസാരിക്കുമ്പോഴും ഗദ്യമെഴുതുമ്പോഴും ഈ വാക്കാണു് നമ്മൾക്കു് അടിസ്ഥാനം. എന്നാൽ കവികളുടെപക്കൽഎത്തുമ്പോൾ ഈ അടിസ്ഥാനം തന്നെ മാറിപ്പണിയും. ഉപയോഗമുള്ള സാധനങ്ങൾ, സങ്കല്പമൂല്യങ്ങളായ കടലാസുനാണ്യങ്ങൾ കൈമാറി വാങ്ങുന്ന കച്ചവടമാണു് സംസാരത്തിലും ഗദ്യത്തിലും നമ്മൾനടത്തുന്നതു്. വാക്കിനു് അവിടെ കടലാസുനാണ്യങ്ങളുടെവിലയേഉള്ളു. എന്നാൽ ശരിയായ വിലയുള്ള സാധനങ്ങൾ അതിനു സമം വിലയുള്ള സാധനങ്ങളുമായി, ആശയം

1* ഡോ. ഭാസ്കരൻനായർ കോട്ടയം സാഹിത്യ പരിഷത്തിൽ വച്ചു് ഇതു് വ്യഖ്യാനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. *2word എന്നല്ല ശരിയായ പദമെന്നും ശബ്ദ(Logos)മാണെന്നും തർക്കമുണ്ടു്.

വാക്കായിട്ടുള്ള വച്ചുമാറ്റമാണ് കവികൾ നടത്തുന്നതു്. അപ്പോൾ വാക്കുകളായ കടലാസുനാണ്യങ്ങൾക്കല്ല അവിടെ വില (സങ്കല്പവിലയല്ല) ഉള്ളതും. വാക്യത്തിൽ ഉചിതമായി വിന്യസിച്ച വാക്കുകളുടെ നിലകൊണ്ടാണ് അവയുടെ വില നിശ്ചയിക്കുന്നതും. ഇങ്ങനെ വാക്കിനെക്കാൾ വാക്യാവലിക്കാണ് ആശയാവിഷ്കരണത്തിൽ കാവ്യത്തിൽ സ്ഥാനം. അംഗപ്രത്യംഗസൗന്ദര്യമല്ല പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ കളിയാടുന്ന ആകർഷണീയതയ്ക്കാണ് ഇവിടെ സ്ഥാനം1* ആ ആകർഷണീയതയുണ്ടാകുന്നതു് കവിഹൃദയത്തിലാണ്. ആ ആശയം അതേപടി ആവിഷ്കരിക്കാനാണ് കവികൾ ശ്രമിക്കുന്നതും. വാക്കുകൾകൊണ്ടുള്ള വ്യാപാരവും ഇതും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഈ അടിസ്ഥാനമാണ് കവിയെ കവിയാക്കുന്നതും പദ്യകൃത്താക്കുന്നതും. ഈ കാര്യം മലയാളഭാഷയെപ്പറ്റി ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയതു് എഴുത്തച്ഛനാണ്. അതുകൊണ്ടാണ്,

വരിധിതന്നിൽ തിരമാലകളെന്നപോലെ
ഭാരതീ പദാവലിതോന്നേണം കാലേകാല
പാരാതെ സലക്ഷണം മേന്മേൽ മംഗലശീലേ

എന്നും

വാണിമാതാവേ വർണ്ണവിഗ്രഹേ വേദാത്മികേ
നാണമെന്നിയെ മുദാനാവിന്മേൽ നടനം ചെയ്-
കേണാങ്കാനനേ യഥാകാനനേ ദിഗംബരൻ

എന്നും ആദ്യം പറയുന്നതും, കരയുന്നതും, അപേക്ഷിക്കുന്നതും. വിജനത്തിൽ ഒരു സങ്കോചവും കൂടാതെ ദിക്കുകളെ വസ്ത്രമാക്കിയ (നഗ്നരൂപിയായ) ശിവൻ നടനം ചെയ്യുന്നതുപോലെവർണ്ണവിഗ്രഹയും, വേദാത്മികയുമായ വാണിമാതാവു് ഏങ്ങാങ്കാനനയായി നാണമില്ലാതെ നാവിൽ നടനം ചെയ്യുന്നതു് ഒരു കടന്ന പ്രയോഗമാണെന്നു പണ്ഡിതമന്യൻ പറയും. പക്ഷേ എഴുത്തച്ഛൻ

1* ചേണിലി ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെയേകനീഡനായേവൻ
കാണുവോനദ്ധന്യൻ താൻ ക്രാന്തദർശനൻകവി.

ചെയ്തതും ചെയ്യിച്ചതും അതാണ്. എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതാ ഗുണത്തെപ്പറ്റി പറയാൻ ഞാൻ സൗന്ദര്യലഹരിയിൽ എടുത്തുചാടിയതും അതുകൊണ്ടാണ്.

ഈ കാര്യം ചെറുശ്ശേരി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. പക്ഷേ ഈ തെളിവ് ഭാഷയുടെ പിതാവിനു മുഴുവൻ കിട്ടിയില്ല. കിട്ടാത്തതിൽ ആശ്ചര്യവുമില്ല. അദ്ദേഹം ഭാഷയുടെ മർമ്മം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. പക്ഷേ എഴുത്തച്ഛനോളം ധർമ്മം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. വാക്കിന്റെ മാധുര്യം ആദ്യത്തെ ആൾ കണ്ടു. പക്ഷേ ചാതുര്യവും മനസ്സിലാക്കി. ഇതു് സ്വന്തം പുത്രിയെക്കണ്ട് കൺകുളിർക്കുന്ന പടിയായിരുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ മർമ്മം മാത്രമല്ല ധർമ്മവും മനസ്സിലാക്കി. സുതയുടെ രതിസാമർത്ഥ്യം ഭർത്താവല്ലാതെ താതനറിയുന്നോ എന്ന നിലയാണ് ഇവിടെ രണ്ടുപേരിലും കാണുന്നതു്.*2 ചെറുശ്ശേരിയുടെ കവിത കെല്പുള്ള ഒരു മഹാകവിക്കു് അന്യഭാഷയിലേക്കു പകർത്താം. എഴുത്തച്ഛന്റേതു സാദ്ധ്യവുമല്ല. എന്തെന്നാൽ മലയാളഭാഷയുടെ കവിതയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ കാണിച്ചുതന്നതു്. മലയാളഭാഷയിൽ കവിത ചെറുശ്ശേരിയും കാട്ടിത്തന്നു. മലയാളഭാഷയുടെ ആത്മാവിലാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിത സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു്. കവിതയുടെ ആത്മാവ് മലയാളഭാഷയിൽ ചെറുശ്ശേരി കാട്ടിത്തന്നു. ഇതു രണ്ടും തമ്മിൽ ഈഷൽവ്യത്യാസമേ ഉള്ളൂ എന്നു് ഒറ്റനോട്ടത്തിനു തോന്നും. പക്ഷേ സൂക്ഷ്മമായി നോക്കുമ്പോൾ ഏഷ്യയും അമേരിക്കയുംപോലെ അന്തരമുള്ളതും. ഈ ഗുണമാണ് എഴുത്തച്ഛനെ ഭാഷാകുലഗുരുവാക്കിയതും.

എഴുത്തച്ഛൻ വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പരാവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അർത്ഥം തെറ്റിച്ചു് ആശയം മാറ്റിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഇതെല്ലാം പശു പുല്ലും വൈയ്ക്കോലും തിന്നിട്ട് നല്ല പാൽ തരുന്ന വിധമാണ്. പുല്ലിനും വൈയ്ക്കോലിനും പകരുത്തിക്കുവിനുമുള്ള ഗുണങ്ങൾ പാ

*2 ബ്രാഹ്മാവിന്റെ പുത്രിയും ഭാര്യയുമാണ് വാണീദേവി എന്നു പറയുന്നതു് ഇതുകൊണ്ടാണ്.

ലിൽ ചേന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ പാലിന്റെ പ്രത്യേകഗുണം അതല്ല. എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷ ഭാഗ്യഭോഗ്യാരോഗ്യയോഗ്യപിയൂഷമാണ്. സൗജന്യസൗഭാഗ്യ സാരസവ്യമാണ്. എഴുത്തച്ഛനു മുമ്പും പിമ്പും ആശയഗുണം മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്ന മഹാകവികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതുമേന്മ എഴുത്തച്ഛനിൽ കാണാൻ സാധിച്ചിട്ടമില്ല. പക്ഷേ എഴുത്തച്ഛനിൽ കാണുന്ന ഭാഷാഗുണം അവരിൽ തികച്ചുമില്ല. എഴുത്തച്ഛൻ ഭക്തനായിരുന്നു. പരമാനന്ദചിത്തനായിരുന്നു. യോഗിയായിരുന്നു. ഈ ഭക്തിയും, ആനന്ദവും, യോഗവും, ഭാഷാഭക്തിയും, ഭാഷയോടു ചേർന്നു തന്നെ മറന്നതിലുള്ള ആനന്ദവും, ആ ഭാഷായോഗത്താലുള്ള ഭാഗ്യവുമായിരുന്നു. എഴുത്തച്ഛനു മുമ്പും ഭക്തകവികളുടെ പരമ്പര നമ്മുടെ ഭാഷയിലുണ്ടായി. എഴുത്തച്ഛനു പിമ്പും. പക്ഷേ ഭാഷയുടെ ആത്മാവായി മാറി, ഭാഷാരൂപത്തിൽ മലയാളത്തിൽ ലയിച്ചു് അനശ്വരാനന്ദബ്രഹ്മമായിത്തീർന്ന അദ്ദേഹമാണ് ഇന്നും നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ പരമാത്മാവു്. അതിനു് ലയമോ, തേയ്മാനമോ വരുകയില്ല. ഭാഷയുടെ ഉൽക്കർഷം എഴുത്തച്ഛന്റെ ആത്മാവിന്റെ ഉയിർത്തെഴുനേല്പാണ്. അപകർഷം തൽക്കാലത്തെ മങ്ങലും.

ഈ മുഖവുരയോടുവേണം എഴുത്തച്ഛനെ സമീപിക്കാൻ. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനു് ഇതു മനസ്സിലായിരുന്നു. അതാണു് ആദ്യം ഉദ്ധരിച്ച കുറിക്കുകൊണ്ട ശ്ലോകം എഴുതിയതു്.

വാല്മീകി പറയാത്തതൊന്നും താൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു് രാമപ്പണിക്കർ ഭക്തിയോടുകൂടി രാമായണം ഭാഷാമിശ്രത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരുന്നു. വാല്മീകിരാമായണം തന്നെ പിന്നെ ഭംഗിയായി രണ്ടുപേർ വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുമുണ്ട്. ശങ്കരന്റെ ഭാരതമാലയിലെ സൂത്രവും മണിയും എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതനിർമ്മിതിക്കു് ഉപകരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. രാമചരിതകർത്താവിനേയും പുനത്തിനേയും മറ്റു മഹാകവികളേയും എഴുത്തച്ഛൻ ആശ്രയിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മലയാള

ത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രചാരം ഇന്നുമുള്ള അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിന്റെ പ്രചാരം ഇവയ്ക്കോ മറ്റു് ഏതു കാവ്യത്തിനോ സിദ്ധിച്ചിട്ടുമില്ല. സിദ്ധിക്കുകയുമില്ല. എന്തെന്നാൽ മലയാളഭാഷയുടെ കവി എഴുത്തച്ഛനാണു്. അദ്ദേഹമല്ലാതെ മറ്റൊരാൾ ഈ സ്ഥാനത്തിനു് അർഹനല്ലതാനും.

ഗംഭീരനുദാരൻ ഗുരുവംഭോധിസമാനൻ
ഗന്ധർവ്വഗുണാലംകൃത സമ്പൂർണ്ണധനാധ്യൻ.

എന്നു് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി എല്ലാക്കാലത്തേയും ഭാഷാഭക്തന്മാർ സ്തോത്രം ചെയ്യും.

അദ്ദേഹം ഭക്തി കൊട്ടത്താപ്പിനളന്നതന്ന ആദ്യത്തെ ഭാഷാകവിയല്ല. അദ്ദേഹം മലയാളഭാഷയുടെ ഉപജ്ഞാതാവല്ല.

പക്ഷേ അതുവരെ ആദ്യം മൂന്നായും പിന്നെ രണ്ടായും പ്രവഹിച്ച കേരളഭാഷാകവിതയെ ഒന്നാക്കി ഉപകാരപ്രദമാക്കി. അതിനു ചേർന്ന നിലയും ഉണ്ടാക്കി. ഈ കാര്യം കുറച്ചുകൂടി ആദ്യഭാഗത്തിൽ ഞാൻ വ്യക്തമാക്കി. ഭാഷയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതുംകൂടി ചേർത്തു് ഒന്നു് ആലോചിക്കുമ്പോൾ കാര്യം വ്യക്തമാകും.

അന്ധനായിരിപ്പോരു ബാലകനുണ്ടോ ഗുണ
ബന്ധനം ഭവിക്കുന്ന സന്തതം ചിന്തിച്ചാലും*

എന്ന ഈരടിയും ഒന്നു വായിച്ചു് ആലോചിച്ചാൽ നന്നു്.

അദ്ധ്യാത്മരാമായണം ഒരു കാവ്യമാണോ?

എഴുത്തച്ഛന്റെ അദ്ധ്യാത്മരാമായണം ഒരു ഉത്തമ മഹാകാവ്യമാണു്. മറ്റു മഹാകവികളെക്കാൾ എഴുത്തച്ഛൻ രീതിയിൽ പിൻതുടർന്നതു് കാളിദാസനെയാണു്. കഥ വിദഗ്ദ്ധമായി പറയുക. ഒരു നീണ്ടയാത്രയിൽ വിശ്രമസൗഖ്യത്തിനും മനോവ്യാപാരത്തിനും എന്നതുപോലെയോ സുന്ദരമായ ആത്മാവും ഉടലും ഉള്ള ആൾക്കു് അത്യാവശ്യമുള്ള ആഭരണങ്ങൾ എന്നതുപോ

*ഇതു താഴെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുണ്ടു്.

ലെയോ ഒരു പുതിയ ചാതുര്യമുള്ള ലോകം കാട്ടിത്തര ത്തക്ക അലങ്കാരങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുക, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിനനുസരിക്കാത്ത വിധത്തിൽ ഒരു നോക്കോ വാക്കോ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുത്താതിരിക്കുക, വേദാന്തസാരവും ഈശ്വര ചൈതന്യവും ഉള്ളങ്കയ്യിലെ നെല്ലിക്കാ പോലെ കണ്ടു് മനസ്സിലാക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്ന വകകൾ ഈശ്വര നാമത്തോടു കൂടി ചേർക്കുക, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാ വവും അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ചേതോവൃത്തിയും സന്ദർഭ ത്തിനനുസരിച്ചു് കടിഞ്ഞാണിട്ടു് അല്പവാക്കിൽ വിവരി ക്കുക ഇതാണു് ഈ മഹാകാവ്യത്തിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. വേണമെങ്കിൽ മഹാകാവ്യലക്ഷണങ്ങൾ എല്ലാം ഇതിലു ണ്ടെന്നും തെളിയിക്കാം. ഈ ശ്രദ്ധ അടിമുടിയുണ്ടെന്നാം.

സീത വരണമാലയുമായി വരുമ്പോൾ ലജ്ജയുള്ള വ ളായിരുന്നു. എന്നാൽ രാമനിൽ ആസക്തയായിരുന്ന തിനാൽ ഒളിഞ്ഞു രാമന്റെ മുഖം നോക്കി കാണുകയും ചെയ്യും. ഇതു് കട്ടനോക്കിയെന്നു് ചമ്പൂകാരൻ വർണ്ണി ക്കുന്നുമുണ്ടു്. സീത മയിൽപേട പോലെ സന്തോഷിച്ച ജ്ഞാനിയായ കൗശികനു ചേതസ്സിൽ കൗതുകമേ ഉണ്ടാക യുള്ളു. ഇവിടെ കവിയായ എഴുത്തച്ഛനെ, ഔചിത്യ മുള്ള എഴുത്തച്ഛനെ, നമ്മൾ മുന്നിൽ കാണും. കട്ട നോക്കിയതിൽ പത്തിരട്ടി നേരെതന്നെയോ, ചരിഞ്ഞോ നോക്കിയാലേ നേത്രോല്പലമാല ഇടാൻ സാധിക്കയുള്ളു. എന്നാൽ നേത്രോല്പലമാലയുടെ അന്തസ്സു് രാമായണചമ്പൂ കർത്താവിനു പത്തു ജന്മം തപസ്സുചെയ്താലെ കിട്ടുകയുള്ളു. വരണാർത്ഥമാല പിന്നീടു് അനാവശ്യമാണെന്ന ഭാവ ത്തിലാണു് എഴുത്തച്ഛൻ ഉദാസീനനായി പറയുന്നതും. കാര്യം നേരത്തെ കഴിഞ്ഞല്ലോ എന്ന പ്രതീതി നമുക്കു് ഉണ്ടാക്കണം എന്നതു് എഴുത്തച്ഛനു് ആഗ്രഹമുണ്ടാ യിരുന്നു. അതു സാധിക്കയും ചെയ്തു.

'അന്ധനായിരിപ്പോരു' എന്നു് മുൻപു് ഉദ്ധരിച്ച ഈരടിതന്നെ നോക്കാം. കോപിച്ച പരശുരാമനോടു് രാമൻ പറയുന്നതാണു്. പഠിപ്പിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാർ രാമൻ തന്റെ എളിമ കാട്ടാനാണു് ഇതു പറഞ്ഞതു്

എന്നും പറയും. ഇതു് ഒറ്റിനർത്ഥമേ ആകൂ. ശരിയായ അർത്ഥം താൻ അന്ധനുമല്ല, ബാലകനുമല്ല; അന്ധനും ബാലകനുമായ ആൾക്കു് വില്ലു കുലയ്ക്കാനും ആവില്ല; എന്നാൽ തനിക്കതു സാധിക്കുന്നതാണു് എന്നു തന്നെയാണു്. 'ശത്രുമിത്രോദാസീനഭാവവുമിനിക്കില്ല'— 'സന്തതം ചിന്തിച്ചാലും' എന്ന വരികളിലും ഇതു സൂചനയും വികസനവും ആകുന്നുണ്ടു്. പരശുരാമനും ശ്രീരാമനും തമ്മിൽ ശിവചാപം ഒടിച്ചതിനു് പകരം 'സീതയെത്തന്നാൽ പൊയ്ക്കൊള്ളാം' എന്നു വരെ മറ്റു രാമായണങ്ങളിൽ പറയുന്നുണ്ടു്. എഴുത്തച്ഛൻ ഇതൊന്നും കണ്ടതായിട്ടു പോലും ഭാവിക്കുന്നില്ല.

രാമൻ ശരിയായി വിഷാദിക്കുന്ന ഒരു രംഗമേ ഇദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നുള്ളൂ. ലക്ഷ്മൻ വില്ലേറ്റു മോഹിച്ച ഘട്ടമാണു് ഇതു്. രാമന്റെ സംഭ്രമം എഴുത്തച്ഛന്റെ വരികളിലും കാണാം.

സോദരൻ വീണു കിടക്കുന്നതോർത്തുള്ളി
ലാധിമുഴുത്തു രഘുകുല നായകൻ
താരേയ താതനോടേവമരുൾ ചെയ്തു.
ധീരതയില്ല യുദ്ധത്തിനേതുമമ
ഭ്രാതാവു തന്നൊട്ടു കൂടെമരിപ്പതും
വിൽ പിടിയും മുറുകുന്നതില്ലേതുമേ
കൈൽപുമില്ലാതെ ചമഞ്ഞു നമുക്കിഹ
നില്പാനുമേതുമതു മനസ്സിനും
വിഭ്രമമേറി വരുന്നിതു മേൽക്കുമേൽ.

വേണ്ടിടത്തു വേണ്ട വാക്കു പറയാൻ വിഷമമില്ലാത്ത എഴുത്തച്ഛൻ തന്നെയാണോ സുഗ്രീവനെ താരേയ താതനാക്കിയതെന്നു സംശയം തോന്നും. ആ അവസ്ഥയിൽ സുഗ്രീവനോടു പറവാൻ തോന്നിയതു് ഉചിതമാണെന്നും, അംഗദനല്ലാതെ മറ്റൊരവകാശിയും ഇല്ലാത്ത സുഗ്രീവനു് ഇതു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും എന്നൊക്കെ സമാധാനവും പറയാമായിരിക്കും. അതിൽ ഭേദം രാമന്റെ

പരിഭ്രമം എഴുത്തച്ഛനും വാക്കിനു തപ്പലുണ്ടാക്കി എന്നു കരുതുകയാണു്. അതാണു് ഉത്തമം.

എന്നാൽ ശ്രീരാമൻ വിഷമിച്ചു് വല്ലതും നല്ലതല്ലാത്തതും പറഞ്ഞു പോയ ഘട്ടമാണു് സീതയെ ആനയിച്ച ഘട്ടം. അഗ്നിപ്രവേശത്തിനു മുമ്പുള്ള ഘട്ടം. അവിടെ 'വേശ്യാസീമന്തമേ' എന്നു രാമയണ ചമ്പൂകാരൻ പറഞ്ഞതും മറ്റും നമ്മൾ കേട്ടു. എഴുത്തച്ഛൻ പറയുന്നതു്,

കണ്ടുകോപം പൂണ്ടവാച്യവാദങ്ങളെ—
പുണ്ഡരികാക്ഷൻ പറഞ്ഞു തുടങ്ങിനാൻ.

എന്നാണു്. മിതവാക്കായ ഗുരുശിഷ്യന്മാർ തമ്മിൽ കലഹിച്ചപ്പോൾ ഓർക്കാതെ പറഞ്ഞുപോയ വാക്കുകൾ 'അപ്പോൾ എന്തെല്ലാം പറഞ്ഞുപോയി എന്നു് എന്നെ നാക്കുകൊണ്ടു് പറയാതിരിക്കയാണു ഭേദം' എന്നു പറയുന്ന മട്ടാണു് ഇവിടെ കാണുന്നതു്. രാമായണ ചമ്പൂകാരൻ വാചാലനാണു്. എന്നാൽ മിതവും ഹിതവും സാരവും ആയ വാക്കുകൾ പറയുന്ന എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിത വ്യാഖ്യാതാക്കളെ വാചാലരാക്കും; ആരാധകരാക്കും. സൂചനയാണു വർണ്ണനയേക്കാൾ ഉചിതം എന്നു് എഴുത്തച്ഛനു് അറിയാം. അതു് അടിമുടി കാണുകയും ചെയ്യാം. സേതുബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈരടി ഇതിനു് ഉത്തമോദാഹരണമാണു്. കാളിദാസൻ രാജ്യവർണ്ണന വിമാനത്തിൽവച്ചു ചെയ്യുന്നതു മിക്കവാറും ഒരു കാമിയുടെ നിലയ്ക്കാണു്. ഇൻഡ്യയെ മുഴുവൻ വർണ്ണിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ച രംഗങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് ഈ വിമാനയാത്ര. രാമേശ്വരം കഴിഞ്ഞു കിഷ്കിന്ധയിലേക്കു പെട്ടെന്നു് എഴുത്തച്ഛൻ വിമാനത്തെ എത്തിച്ചതു് ഇൻഡ്യയുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരിജ്ഞാനം ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. രാമൻ തനിച്ചനുഭവിച്ച വിരഹകഥയെ സീതയെ ഓർമ്മിപ്പിക്കാതിരിക്കയാണു നല്ലതെന്നും വിചാരിച്ചായിരിക്കണം. കിഷ്കിന്ധാവാസികളെയും കൂട്ടി അയോദ്ധ്യയ്ക്കുള്ള യാത്ര അവിടംമുതൽ ശരിക്കു വർണ്ണിക്കുന്നുമുണ്ടു്. അതായതു് ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞ, നിറംപിഴിഞ്ഞ, വനവാസകഥ മാത്രമെ

രാമൻ സീതയോട് പറയുന്നുള്ളൂ. ഭരതൻ ഹനുമാന്റെ അടുക്കൽനിന്ന രാമകഥ അറിഞ്ഞപ്പോൾ പറഞ്ഞ വാക്കുകളിൽ കൂടി നമുക്ക് രാമായണപരിശോധന ഈ വിധമുള്ളതു് അവസാനിപ്പിക്കാം. മറെറാരു വിധമുള്ളതു തുടങ്ങാം.

'ഇഷ്ടവാക്യംചൊന്നതിന്നനുരൂപമായ്
തുഷ്ട്യാതരുവതിനില്ല മറേറതുമേ'

എന്നു് എഴുത്തച്ഛനോട്ടു് എല്ലാ മലയാളികളും എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്തിനുശേഷം പറയും. എന്തെന്നാൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ വാക്കുകൾക്കു പകരം കൊടുക്കാൻ എഴുത്തച്ഛന്റെ വാക്കുകളേ ഉള്ളൂ.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷ തന്നെയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെയും ശക്തിയുടെയും പ്രധാനാംശം. രണ്ടാമത്തേതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിതഭാഷണം. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് സംസ്കൃതത്തിലെ സൽകാവ്യങ്ങളെല്ലാം വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്ന. അദ്ദേഹം ജ്ഞാനിയും വേദാന്തിയുമായിരുന്ന. പരന്നുകിടക്കുന്ന വാല്മീകി രാമായണം തന്നെ സാഗരമോ മഹാമേരുവോ എന്നതുപോലെ അക്ഷയസമ്പത്തുമായി മുന്നിലുണ്ടായിരുന്ന. തന്റെ പ്രതിപാദനത്തിൽ എന്തു് ഒതുങ്ങുമോ അതെല്ലാം മുൻചൊന്ന രീതിയിൽ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. അതുമാത്രമല്ല രഘുവംശത്തിൽ കാണുന്ന രീതിയാണു് കഥാകഥനത്തിനു് അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചതു് എന്നു മുൻപു പറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടു് അന്നേവരെ സാധിക്കാത്ത വിധം കഥ പറയാനും എഴുത്തച്ഛനു സാധിച്ചു. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടു് കഥ പറയുക. സ്വതേ സുന്ദരിയായ സ്ത്രീ ഔചിത്യത്തോടെ അണിയുന്ന അല്പാഭരണങ്ങളുടെ സ്ഥാനമാണു് അലങ്കാരങ്ങൾക്കുള്ളതു്. അല്ലെങ്കിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷ തന്നെയാണു് കാവ്യാലങ്കാരം.

ക്രോധിച്ചുവരുന്ന പരശുരാമനെ വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക.

നീലനീരദ നിഭ നിർമ്മലവർണ്ണത്തോട്ടം
നീലലോഹിതശിഷ്യൻ ബാഡവാനലസമൻ
ക്രുദ്ധനായ് പരശു ബാണാസനങ്ങളും പൂണ്ടു്
പദ്ധതിമദ്ധ്യേ വന്നുനിന്നപ്പോൾ.....

പടിപടിയായിട്ടാണു് ഉദ്ധതനും ക്രുദ്ധനുമായ പരശുരാമന്റെ വഴി മുടക്കു നടന്നതു്. ദശരഥന്റെ സ്തോത്രം കേട്ടിട്ടും വർദ്ധിച്ച കോപം 'ഞാനൊഴിഞ്ഞുണ്ടോ രാമനിതിട്ടവനത്തിങ്കൽ' — എന്നു തുടങ്ങുന്ന വാക്കുകളിൽ തെളിയുന്നു.

ഇതിനു് അത്ഥവത്തായി രാമൻ പറഞ്ഞ മറുപടി അന്യത്ര ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചുരുങ്ങിയ വാക്കിൽ ഗൗരവം വിടാതെ ഗംഭീരമായി രംഗം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു് ഒരു ഉദാഹരണമാണു് ഇതു്.

ആഭാസമാകാതെ സംഭോഗശൃംഗാരം വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക.

ശ്രീരാമാദികൾ നിജ ഭാര്യമാരോട്ടം കൂടി
സൈരമായ് രമിച്ചു വാണിടിനാരെല്ലാവരും
വൈകുണ്ഠപുരി തന്നിൽ ശ്രീഭഗവതിയോട്ടം
വൈകുണ്ഠൻ വാഴുംപോലെ രാഘവൻ സീതയോട്ടം
ആനന്ദമൂത്തി മായാ മനുഷവേഷം കൈക്കൊ-
ണ്ടാനന്ദം പൂണ്ടു വസിച്ചീടിനാനാദിനം

എന്നു രസരാജൻ അവസരം നോക്കി രാമരാജനെ സേവിച്ച കഥ ചുരുക്കിയതു ഭംഗിയായില്ല എന്നു് പി. കെ. കുറുപ്പു പറയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ കണ്ണുള്ളവർക്കു കാണാനും മനസ്സിലാക്കുവാനും തക്ക ഒരു രംഗം അടുത്തു തന്നെ കാണുന്നുണ്ടു്.

രത്നസിംഹാസനം തന്മേലനാകുലം
രത്നദണ്ഡം പൂണ്ടു വെൺചാമരം കൊണ്ടു
പത്നിയാൽ വീജിതനായതി കോമളൻ
ബാലനിശാകര ഫാലദേശേലസ-
ന്മാലേയപങ്കമലങ്കരിച്ചിങ്ങനെ
ബാലാർക്കസന്നിഭ കൗസുഭ കന്ധരൻ

പ്രാലേയ ഭാനുസമാനനിയംസഖാം
ലീലയാ താംബൂല ചർവണാദൈരതി
ഖേലം വിനോദിച്ചിരുന്നരുളും നേരം

എന്നു്. ജാലകത്തിൽകൂടി ഭാവനയുള്ള വായനക്കാരൻ ഒന്നു് എത്തിനോക്കിയാൽ എല്ലാം വിശദമാകും. അത്ര അത്ഥവത്താണു് സീതാരാമന്മാരുടെ അപ്പോഴത്തെ ചേഷ്ടകൾ; എത്ര വേണമെങ്കിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്നതും.

ഭോഗത്തിനായിട്ട കാങ്ക്ഷിക്കയും വേണ്ട
ഭോഗം വിധിക്കുതം വജ്ജിക്കയും വേണ്ട

എന്നാണു് എഴുത്തച്ഛന്റെ നില.

രാമാഭിഷേകവിഘ്നത്തിൽ കൈകേയിയുടെ ക്രോധാലയപ്രവേശവും ദശരഥന്റെ അനുനയവും വർണ്ണിക്കുന്നതു വായിക്കുമ്പോൾ പോരാ എന്നു നമുക്കു തോന്നും. വർണ്ണനയ്ക്കു കുറവും ഇല്ല.

ആഭരണങ്ങളും പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞതി
ശോഭ പൂണ്ടോരു കാർകുന്തലഴിച്ചിട്ട
പൂമേനിയും പൊടികൊണ്ടണിഞ്ഞങ്ങിഹ
ഭൂമിയിൽതന്നെ മലിനാംബരത്തൊട്ടും
കണ്ണുനീരാലെ മുഖവും മുലകളും
നന്നായ് നനച്ചു കരഞ്ഞുകരഞ്ഞുകൊണ്ടു്

എന്ന കൈകേയിയുടെ നിലയും

വൃദ്ധനായ ദശരഥൻ സസംഭ്രമം
മന്ദ മന്ദം തലോടി തലോടി പ്രിയേ
സുന്ദരി ചൊല്ലു ചൊല്ലെന്തിതു വല്ലഭേ
നാഥേ വെറും നിലത്തുള്ള പൊടിയണി-
ഞ്ഞാതങ്കമോട്ട കിടക്കുന്നതെന്തു നീ
ചേതോവിമോഹന രൂപേ ഗുണശീലേ
ഖേദമുണ്ടായതെന്തെന്നോട്ട ചൊൽകെടോ

എന്നുള്ള വർണ്ണന വായിക്കുമ്പോൾ നിറഞ്ഞ ആവനാഴിയിൽ എപ്പോഴും നിറഞ്ഞുതന്നെയാണു് ഇരിക്കുന്ന

തെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഇതുതന്നെയാണു് എഴുത്തച്ഛന്റെ ഗുണം. മഴപെയ്യാൻ വെമ്പാതെ നിൽക്കുന്ന നീർകൊണ്ടൽ, തിരപൊങ്ങി കാറും കോളും ഉലച്ചു തുടങ്ങാത്ത കടൽ, കാറേറൽക്കാതെ നിന്ന നിലയ്ക്കു് എരിയുന്നനെവിളക്കു്, അതാണു് എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിത.

രാമന്റെ മനുഷ്യഭാവം തെളിഞ്ഞു കണ്ട ഒരു രംഗം നാം കണ്ടു. ഇനിയും അതു് പരിസരം കൊണ്ടു് സൂചിപ്പിക്കുന്ന മറെറാരു രംഗം നമുക്കു നോക്കാം. അഭിഷേകവിഘ്നം അമ്മയെ അറിയിക്കാൻ ചെല്ലുമ്പോൾ അമ്മയുടെ വാക്കും രാമന്റെ മുടിയുംകൂടി ഒന്നിച്ചുകുട്ടി വായിച്ചാലെ അതു മനസ്സിലാകയുള്ളൂ.

എന്തൊൻ മകനേ മുഖാംബുജം വാട്ടുവാൻ
ബന്ധമുണ്ടായതുപാരം വിശേഷമേയോ
വന്നിരുന്നീടു ഭൂജിപ്പതിന്നാശു നീ

എന്നു പറയുമ്പോൾ *'വന്നശോകത്തെയടക്കി രഘുവരൻ' എന്ന വരിയിൽ കൂടി രാമന്റെ മനുഷ്യത്വം അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

'ദണ്ഡകാരണ്യത്തിനാശു നീ പോവുകിൽ
ദണ്ഡധരാലയത്തിനു പോയീടുവൻ'

എന്നു് കൗസല്യയെക്കൊണ്ടു പറയിക്കുന്നതു് അത്ഥവത്താണു്. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിനു വേണ്ടിയല്ല ദണ്ഡധരാലയം കണ്ടുപിടിച്ചതും. രാമനെ പിരിഞ്ഞു കൌസല്യ തമസിക്കുന്നതു് നാട്ടിലായാലും മരണത്തിനുശേഷവും ദണ്ഡധരാലയത്തിൽ തന്നെയാണു്.

---

* അമ്മയെ പിരിയാനുള്ള വിഷമമില്ല അമ്മക്കു വന്നു ചേർന്നേക്കാവുന്ന അവസ്ഥയും രാമൻ ഓർക്കുന്നു. വാല്മീകി ഈ അവസ്ഥ വനവാസ കാലത്തും ഭരതൻ രാമനെ കാട്ടിൽ വന്നു കാണാൻ പോകുന്ന സമയത്തും സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇതു കണ്ടില്ലെന്നാണു് എഴുത്തച്ഛൻ ഭാവിക്കുന്നതു്. 'അമ്മയെ അന്തപ്പുരത്തിൽ കണ്ടിട്ടാണു് പോകുന്നതു്. മടങ്ങി വരുമ്പോഴും അന്തകാലയത്തിൽ അന്വേഷിക്കുന്നതിനു് ഇടവരുത്തരുതു്' എന്നു് കമ്പരുടെ രാമൻ ദശരഥനോടു പറയുന്നുണ്ടു്.

പൈതലേ വേറിട്ട പോയ പശുവിനു-
ള്ളാധിപറഞ്ഞറിയിച്ചീടരുതല്ലൊ

എന്ന വരികളിൽ എഴുത്തച്ഛൻ മുൻ ചൊന്ന വരികളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. പോരെങ്കിൽ കാര്യം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയ ലക്ഷ്മണൻ പറയുന്ന വാക്കും ലക്ഷ്മണന്റെ കോപവും ഇവിടെ ഒന്നാന്തരം കണ്ണാടിയാകുന്നു.

തത്ര കൗസല്യാ വചനങ്ങളിങ്ങനെ
ചിത്തതാപേന കേട്ടോരു സൗമിത്രിയും
ശോകരോഷങ്ങൾ നിറഞ്ഞ നേത്രാഗ്നിനാ
ലോകങ്ങളെല്ലാം ദഹിച്ചു പോകും വണ്ണം
രാഘവൻ തന്നെ നോക്കിപറഞ്ഞീടിനാ
'നാകുലമെന്തിതു കാരണമുണ്ടാവാൻ
ഭ്രാന്ത ചിത്തം ജഡം വൃദ്ധം വധൂജിതം
ശാന്തേതരം ത്രപാഹീനം ശാപ്രിയം
ബന്ധിച്ചു താതനേയും പിന്നെ ഞാൻ പരി
പന്ഥികളായുള്ളവരെയുമൊക്കെവേ
അന്തകൻ വീട്ടിന്നയച്ചഭിഷേകമൊ—
രന്തരം കൂടാതെ സാധിച്ചു കൊള്ളുവൻ
ബന്ധമില്ലേതുമിതിനു ശോകിപ്പതി-
നന്തർമുദാ വസിച്ചീടുക മാതാവേ
ആര്യപുത്രാഭിഷേകം കഴിച്ചീടുവാൻ
ശൌര്യമെനിക്കതിനുണ്ടെന്നു നിർണ്ണയം
കാര്യമല്ലാത്തതു ചെയ്യുന്നതാകിലാ-
ചാര്യനും ശാസനം ചെയ്യുകെന്നേ വരു'
ഇത്ഥം പറഞ്ഞു ലോകത്രയം തദ്രുഷാ
ദഗ്ധമാമ്മാറു സൗമിത്രി നിൽക്കുന്നേരം...

എന്നു് ഫണം വിടർത്താടുന്ന പാമ്പിന്റെയോ കാലൻ തന്റെയോ നിലയാണു് ലക്ഷ്മണനു വന്നു ചേർന്നതു്*1

സീതയ്ക്കു വൽക്കലം നൽകിയപ്പോൾ വസിഷ്ഠനു വന്ന കോപം ഇതുപോലെ മറ്റൊരു ഘട്ടമാണു്.

---

*1 'മാതാവു മോദാലനുവദിച്ചീടുകിൽ—എനുമേദുഃഖമെനിക്കി ല്ല നിർണ്ണയം' എന്നതാണു് ഇതിന്റെ സാരം.

കോപേന ഭർസിച്ചു കൈകേയിതന്നൊട്ട–
താപേന ചൊല്ലിനാനെന്തിതു തോന്നുവാൻ
ദുഷ്ടേ നിശാചരി ദുർവൃത്തമാനസേ
കഷ്ടമോത്താലും കഠോര ശീലേഖലേ
രാമൻ വനത്തിന്നു പോകണമെന്നല്ലൊ
താമസ ശീലേ വരത്തെ വരിച്ചു നീ
ജാനകീ ദേവിക്കു വൽക്കലം നൽകുവാൻ
മാനസേ തോന്നിയതെന്തൊരു കാരണം*

രാമനേയും സീതയേയും പറഞ്ഞു മാത്രമല്ല എഴുത്തച്ഛൻ വാക്കു തുക്കി ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. വാല്മീകിയും ഭരതനെപ്പറഞ്ഞു വാത്സല്യമേറിയ വാക്കേ പറയുന്നുള്ളു. പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണു് ഭരതൻ

ബ്രഹ്മാത്മജനാം വസിഷ്ഠമുനിതന്നെയും
ധർമ്മദാരങ്ങളരുന്ധതിതന്നെയും
ഖഡ്ഗേന നിഗ്രഹിച്ചാലുള്ള പാപവു–
മൊക്കെയനുഭവിച്ചീടുന്നതുണ്ടു ഞാൻ.

എന്നു പറയുന്നതു്? ബ്രഹ്മഹത്യ ചെയ്താൽ രാജ്യാവകാശം പോകും. അതു ചെയ്യാനാണു് ഭരതൻ ഭാവിക്കുന്നതു്.

ഭരതനേറയും കൂട്ടരുടേയും വരവു് ലക്ഷ്മണനു് ശങ്കയുണ്ടാക്കുന്നതും, രാമൻ കൈകേയിയെ പറഞ്ഞു പറയുന്നതും എല്ലാം എഴുത്തച്ഛൻ കണ്ടതായിട്ട പോലും ഭാവിക്കുന്നില്ല.

സീതയുടെ സൗന്ദര്യം ശൂർപ്പണഖരാവണനെ വർണ്ണിച്ചു കേൾപ്പിക്കുമ്പോൾ 'ദേവസ്ത്രീകളവൾക്കു താളിപിഴിയാൻ' പാങ്ങില്ലാത്തവരാകും എന്നു പറയുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ 'ഈ കൂട്ടർ നാണം പൂണ്ടൊളിച്ചിടുമവളെ വഴിപോലെ കാണുമ്പോൾ' എന്നു് ഇതു് ഒരു കസവു് വസ്ത്രമാക്കിയിട്ടു്

*പതിനാല്വ കൊല്ലങ്ങളിലും ഉപയോഗിക്കാൻ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പട്ടവസ്ത്രങ്ങൾ സീതയ്ക്കു കെട്ടിക്കൊടുത്തയച്ചു എന്നു് വാല്മീകി.

തല്പതിയാകും പുരുഷൻജഗൽ പതിയെന്നു–
കല്പിക്കാം വികല്പവു മല്പമില്ലതിന്നിപ്പോൾ'

എന്നു് ഒന്നുകൂടി കായ്യം നേരെ പല വിധം വ്യാഖ്യാനിക്കത്തക്കവിധം പറയുന്നു.

എഴുത്തച്ഛന്റെ യുദ്ധവർണ്ണന ഭാരതത്തിലാണു് തെളിഞ്ഞു കാണുന്നതെങ്കിലും രാമായണത്തിലും അതു മോശമല്ല.

രണ്ടുദിനം മമബാഹു പരാക്രമം കണ്ടതില്ലേ നീ കുമാരാ
വിശേഷിച്ചും
കണ്ടുകൊള്ളല്ലായ്കിലിന്നു ഞാൻ നിന്നുടൽ കൊണ്ടു
ജന്തുക്കൾക്കു ഭക്ഷണമാക്കുവൻ.

എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഇന്ദ്രജിത്തും ലക്ഷ്മണനുമായുള്ള പോരാണു് ചെറുതെങ്കിലും ഇതിൽ ഏറ്റവും നന്നു്. യുദ്ധത്തിനിടയിൽ ഇന്ദ്രജിത്തു ലങ്കയിൽ പോയി പുത്തൻ തേരുമായി വന്നതു്,

'ആരുമറിഞ്ഞില പോയതും വന്നതും
നാരദൻ താനും പ്രശംസിച്ചിതന്നേരം'

എന്നു ചെറിയ ഈരടികൊണ്ടു് ഇന്ദ്രജിത്തിന്റെ മഹത്വം സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. രാവണന്റെ മരണത്തിനു ശേഷം രാമൻ പോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്വം വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. രഘുവംശത്തിലും ആശ്ചര്യചൂഡാമണിയിലും ഇതു് അത്യുത്തമവും ആകുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛൻ 'കർബുരാധിശ്വരനറിയാ പാപങ്ങൾ' എന്നു മാത്രമേ പറയുന്നുള്ളു. അതു രാമൻ കൊന്നതുകൊണ്ടും ആണത്രെ. ഭക്തനായ എഴുത്തച്ഛനെക്കൊണ്ടു് അതേ സാധിക്കയുള്ളും. ആകെ തുക്കി നോക്കുമ്പോൾ,

നേരുള്ള മാർഗ്ഗം ഭവാനേവക്കും കാട്ടുന്നി
താരുള്ളതഹോ തവ നേർവഴി കാട്ടുവാൻ

എന്നു് അദ്ദേഹം ശ്രീരാമനോടു പറയുന്ന വരികൾ എഴുത്തച്ഛനോടും നമുക്കു ചോദിക്കാം.

രസരാജനായ ശൃംഗാരത്തിനെ ശശശൃംഗമാണെന്നു കല്പിച്ചു് കാവ്യം രചിച്ചു ഫലിപ്പിച്ച എഴുത്തച്ഛന

നെയോ, അതു് ഏറ്റവും പ്രചാരമുള്ള മലയാള ഗ്രന്ഥമാക്കിത്തീർത്ത മലയാളികളുടെ ഔചിത്യത്തേയോ, ഏതിനേയാണു് കൂടുതൽ ബഹുമാനിക്കേണ്ടതു് എന്നു് എനിക്കു സംശയമാണു്. രണ്ടിനും കാരണങ്ങളുണ്ടു്. അവ മിക്കതും ഞാൻ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ബാലാർക്കബിംബം ഇരുട്ടകറി കിഴക്കു പ്രകാശിക്കുമ്പോൾ, രാത്രിയിലെ ഇരുട്ടിൽ ഭയന്നും വിഷാദിച്ചും കഴിഞ്ഞ പക്ഷികൾ ആഹ്ലാദം കൊണ്ടു് എല്ലാം മറന്നു പാട്ടം. നാട്ടവെട്ടവും, നക്ഷത്രങ്ങൾ ശക്തിയില്ലാത്തവിധം ദൂരത്തുനിന്നും പരത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന വെളിച്ചവും, ചന്ദ്രകിരണങ്ങൾ കണക്കില്ലാതല്ലെങ്കിലും വേണ്ടത്രയും ഉപകരിക്കാതെ തങ്ങളെ സഹായിച്ചതും അവർ മറക്കും. അപ്പോൾ പക്ഷികൾ കണ്ടും തുറന്നു് കുണ്ടന നിക്കി ഗാനങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ലോകനാടകത്തിനു് നാന്ദി പാട്ടം. അതു വരെ കൂമ്പിക്കിടന്ന കമലങ്ങൾ ആത്മബലം സിദ്ധിച്ചു് ഉയർന്ന പുളകം കൊണ്ടു് ഹൃദയകോരകം വികസിപ്പിച്ച കിരണങ്ങളുടെ സ്പർശത്താൽ പ്രബുദ്ധരാകും. മന്ദസമീരണൻ ഒരുക്കുന്ന താളത്തിനു് അവർ തലയാട്ടം. ആ അവസ്ഥയും ആ കാഴ്ചയും മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ കണ്ടതും ഉണ്ടായതും എഴുത്തച്ചന്റെ രാമായണത്തിന്റെ പുറപ്പാടുകൊണ്ടാണു്. ആ മേന്മയാണു് അതിനുള്ളതും. ഈ കാര്യത്തിൽ എഴുത്തച്ചൻ ഗന്ധർവ്വാംശജനാണു്; മധുപാനാസക്തനല്ല, മത്തൻ തന്നെയാണു്. ബ്രാഹ്മണർ മാത്രം കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്ന ആത്മവിദ്യാ സൂത്രങ്ങളിൽ കൂടിയല്ല സ്മാർത്തങ്ങളിൽകൂടി സൂത്രത്തിൽഎഴുത്തച്ചൻ മലയാളികൾക്കു പരക്കെ നൽകാൻ ശ്രമിച്ചു.കാതു കണ്ണാക്കുന്ന ഗാനമാധുരി ഉള്ളിലുളവാക്കുന്ന ജ്ഞാനത്തിനു യാനപാത്രവുമായി ഭാഷമാത്രമല്ല അതു് ഉപയോഗിക്കുന്ന ജനങ്ങളും ഇതു കൊണ്ടു് ഉയരണം എന്നു് ആചാര്യനു തോന്നി. എഴുത്തച്ചന്റെ ഭക്തി മൂഢഭക്തിയല്ല. ജ്ഞാനിയുടെ വേദാന്താസക്തിയാണു്. സംസ്കൃതത്തിൽ ഭാഗവതം സംഗ്രഹിച്ചു് ഒരു ലിറിക് നിർമ്മിച്ച ഭട്ടതിരിപ്പാടിന്റെ നാരായണീയമാണോ എത്ര ലിറിക്കുകൾക്കും ഉറവിടമാക്കാവുന്ന

ഭാഷാശൈലിയും കാവ്യശൈലിയും പ്രചരിപ്പിച്ച രാമായണമാണോ ആ നൂറാണ്ടിലെ ഏറ്റവും നല്ല കൃതി എന്നുപറയുവാൻ എനിക്കു വിഷമമാണു്. ഭാരതത്തിന്റെ കാര്യം മറന്നല്ല പറയുന്നതു്. ഭാരതത്തിൽ പഠിച്ചു പാടി തഴക്കം വന്ന ഒരു കവി ഒരു തടവും കൂടാതെ ഏതു കാര്യവും ഭംഗിയായി പെരുമാറുന്നതു കാണാം. പക്ഷേ വിടിരുന്ന പൂവാണു് വിടർന്ന പൂവിനെക്കാൾ ഹൃദയത്തെ ആകർഷിക്കുന്നതും.

ഒന്നുരണ്ടു കാര്യങ്ങൾ കൂടി പറയണം. ഭക്തിയും ശോകവുമാണു് ശൃംഗാരത്തെക്കാൾ പരക്കെ രുചിക്കുന്നതു്. രാമായണത്തിനും രമണനും ഉണ്ടായ പ്രചാരം അതുകൊണ്ടുമാണു്. ഈ പാരമ്പര്യം പാട്ടിനെ ആശ്രയിച്ചാണു് വളർന്നതും. എന്നാൽ പാട്ടിന്റെ പരാധീനതയും ഗുണവും എഴുത്തച്ഛൻ മനസ്സിലാക്കി. അതുകൊണ്ടാണു് മണിപ്രവാളത്തെ പാട്ടിലേക്കു് സലക്ഷണം തന്നെ കൊണ്ടുവന്നതും. പിന്നീടും പാട്ടം സംസ്കൃതച്ഛന്ദസ്സും മലയാളികൾ ഉപയോഗിച്ചു. പക്ഷേ രണ്ടു രീതിയിലും ഉപയോഗിച്ച ഭാഷ ഒന്നാണു്. പാട്ടാകുന്ന അവർണ്ണനെ അദ്ധ്യാത്മവിദ്യാകഞ്ചുകമണിയിച്ചു് സവർണ്ണനാക്കുകയാണു് എഴുത്തച്ഛൻ ചെയ്തതു്. വാല്മീകി രാമായണത്തെ വിട്ടിട്ടു് കാവ്യഗുണമില്ലാത്ത അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തെ എഴുത്തച്ഛൻ എന്തിനു പിടിക്കുടി? അതു തന്റെ ആശയങ്ങൾക്കു് ഒരു ചട്ടക്കൂട്ടായതുകൊണ്ടുതന്നെ. എന്നാൽ അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കുറവു കൂടാതെ വിവർത്തനം ചെയ്കയല്ല എഴുത്തച്ഛൻ ചെയ്തതു്. വാല്മീകിയെ കഴിയുന്നതുമും അനുസരിക്കാനും എഴുത്തച്ഛൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഒരു വിദഗ്ധനായ ശില്പി പരിശ്രമിച്ചു പരാജയം പറ്റിയതിനാൽ ഇട്ടിട്ടു പോയ ഒരു വെണ്ണക്കല്ലിൽ നിന്നു ഗംഭീരമായ ഒരു പ്രതിമ മൈക്കേൽ ആൻജലൊ നിർമ്മിച്ചു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ആ വിധം ഒരു വിദ്യയാണു് എഴുത്തച്ഛൻ ചെയ്തതും. ഭാരതത്തിൽ ഈ വിഷമമില്ലായിരുന്നതാനും.

ഉത്തരരാമായണം

വാത്മീകി രാമായണത്തിലെയും കണ്ണശ്ശരാമായണത്തിലെയും ഉത്തരരാമായണം അനുകരിച്ച് എഴുതിയ ഉത്തരരാമായണം ആ നൂറാണ്ടിലോ അടുത്ത നൂറാണ്ടിന്റെ ആദ്യമോ രചിച്ച കൃതിയാണ്. എഴുത്തച്ഛന്റെ ശൈലി പരിചയമുള്ള ഒരു കവിയാണ് ഇതു രചിച്ചതും. തന്റെ കൃതി എഴുത്തച്ഛനേറതായി ഗണിക്കപ്പെടണം എന്ന വിചാരവും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാലും പികം പികമാണെന്നും കാകൻ കാകനാണെന്നും വെളിപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്. നൃഗന്റെ ശാപകഥ വായിച്ചാൽ ഇതു പ്രത്യക്ഷമാകും. വാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന എഴുത്തച്ഛൻ ഈ കഥ ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുകയില്ല. യയാതിയുടെ കഥ പറയുമ്പോൾ

നഹുഷനവൻ മകൻ തത്സുതൻ യയാതിയു—
മവന്റെ പത്നി ശുക്രപുത്രിയാം ദേവയാനി
വൃഷപർവ്വാവിൻ മകളാകിയ ശർമ്മിഷ്ഠയും

എന്നു് ഏകവചനമായ പത്നിപദത്തിനു രണ്ടു പേരെ ബന്ധിക്കാൻ എഴുത്തച്ഛൻ തയ്യാറാകയില്ല. നാലഞ്ചു വരി കഴിഞ്ഞു്

'ഭൂപതിക്കിഷ്ടപത്നി ശർമ്മിഷ്ഠതന്നെയേറ്റം' എന്നു വന്നുപോയതെറ്റു തിരുത്തുന്നു. ഇത്തരം മറവി എഴുത്തച്ഛനു വരില്ല.

ഖേദിച്ചു താതൻ സ്വർഗ്ഗം പൂകുന്നു കേട്ടു—
ഖേദിച്ചു ശേഷക്രിയചെയ്തരാഘവ ജയ

എന്നു് അർത്ഥവ്യത്യാസമില്ലാത്ത ആവർത്തനം അത്യാവശ്യമില്ലാത്തിടത്തു് എഴുത്തച്ഛൻ ചെയ്യുകയില്ല. എഴുത്തച്ഛൻ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു് പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നിടത്തെ ഭംഗി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ വിഷമിക്കും. ഇതു് എഴുത്തച്ഛൻ എഴുതിയതായി വ്യാഖ്യാനിക്കാനും വിഷമിക്കും.

വിഷ്ണുമുത്തിയുമനുജന്മാരോടൊന്നിച്ചു—
വിഷ്ണുലോകം പ്രാപിച്ചാനമരന്മാരുമായേ

എന്നുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ നിർജ്ജീവമായതു് രാമായണത്തിൽ കണികാണാൻപോലുമില്ല.

ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം

കേരളനിർമ്മാണകേളികാരനായ പരശുരാമന്റെ കഥ കേരളബ്രാഹ്മണക്കു പ്രിയതരമായിരുന്നു. പല കാവ്യങ്ങളും ഇതിനെ ഉപജീവിച്ചിട്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഹരിണീസ്വയംവരം, ശീലവതി, കാത്തവീരാജ്ജുനവിജയം, രാമാജ്ജുനീയം തുടങ്ങിയവ ഇത്തരം കൃതികളാണു്. കേരളോല്പത്തിപോലും ഇതിനെ ആശ്രയിച്ചാണു തുടങ്ങുന്നതു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ആശ്രയിച്ചു ഗദ്യത്തിലുണ്ടായ കൃതിയുടെ കാര്യം മുമ്പു പറഞ്ഞു. ആഴ്വാഞ്ചേരി തമ്പ്രാക്കളുടെ ഉപയോഗത്തിനു് എഴുത്തച്ഛൻ രചിച്ച കൃതിയാണു് ഇതു്. അദ്ധ്യായംപ്രതിസംഗ്രഹിക്കയാൽ കാവ്യഗുണത്തിൽ അധികം ശ്രദ്ധവച്ചിട്ടുമില്ല.

രാമഭക്താഗ്ര്യനായ രാമശിഷ്യനാലിദം
സോമമാംകുണ്ഡപുരാധീശൻ തന്നനുഗ്രഹാൽ
ധാത്രീദേവേന്ദ്രശ്രേഷ്ഠനാകിയ തപോനിധി
നേത്രനാരായണൻ തന്നനുജ്ഞയാ വിരചിതം

എന്നു കാണുന്നതിനാൽ എഴുത്തച്ഛൻ തന്നെ രചിച്ചതാണു് എന്നു നിശ്ചയിക്കാം. എന്നല്ല കാർത്തവീര്യന്റെ ജലക്രീഡയും ഭദ്രദീപപ്രതിഷ്ഠയും ഉപേക്ഷിച്ചതും എഴുത്തച്ഛന്റെ സ്വഭാവത്തെ കാണിക്കുന്നതാണു്. 'ഈ രാജാവു് പുരന്ദരഖാവു് എന്നിലെ വേഴ്ചകൊണ്ടു ബഹുമാനിച്ചു ഒരിക്കലും എന്നെ അപഹസിപ്പതില്ല. ഇവൻ ഇപ്പൊഴേതന്നെ അപഹാസം പെണ്ണിചിരിച്ചാൻ' എന്നു പഴയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നിടം എഴുത്തച്ഛൻ ഭാഷയിലേക്കു സംക്രമിപ്പിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്.

ഉവ്വീശനെന്തു മമ പിന്നാലേ വരാഞ്ഞതും
മുന്നമങ്ങനെയല്ല നിത്യവും കണ്ടുപോരും
മന്നവനെന്നോടു വാത്സല്യം കുറകയോ
പ്രേമകോപത്തോടു ഞാൻ പോകുന്നതാകിൽ
സാമവാക്യങ്ങളോടും പിന്നാലെ കൂടെവന്നു

കാൽക്കൽ വീഴ്കയും കണ്ണിലശ്രുക്കൾ പൊഴിക്കയും
വീക്കയും വിയക്കയും കോൾമയിർകൊള്ളുകയും
കാമബാണങ്ങളേറ്റു ദൈന്യഭാവവുംപൂണ്ടു
ഭ്രമിപാലനെന്നെവന്നനുസരിച്ചീടും.....

എന്നു കവിതാഗുണം കലർത്തുവാൻ അർദ്ധശ്രമവും കാണും. കേരളസൃഷ്ടിയെപ്പറ്റി പറയുന്ന ഭാഗം:

ഭഗവാനേ! വരുണാ, ഋഷികൾ പണ്ടു ഗോകർണ്ണത്തിരിപ്പോർ ചിലർ. അവിടം സഗരപുത്രന്മാർ കുത്തി സമുദ്രമാക്കി കളഞ്ഞാർ, എൻറാൽ, ഗോകർണ്ണമിൻറ സ്ഥാനം എനക്കു് ഇവക്കുവേണ്ടി ഉദ്ധരിച്ചുതരവേണ്ടും. (പഴയ ഗദ്യം)

അധുനാ ഭഗവാനെ കാണ്മാനായ് വന്നേനഹം
ഗോകർണ്ണനിവാസികളായ മുനീന്ദ്രന്മാർ
ഏകാന്തേ മഹേന്ദ്രാദി തങ്കൽവന്നെന്നെക്കണ്ടാർ
സഗരതനയന്മാർ കുഴിച്ചുകളകയാൽ
മകരാലയത്തിലായ് വന്നിതു ഗോകർണ്ണവും
തീർത്ഥങ്ങളോടുംകൂടി ഗോകർണ്ണമായ പുണ്യ—
ക്ഷേത്രമിങ്ങവനിയിലാക്കേണമെന്നിങ്ങനെ
താപസപ്രവരന്മാരർത്ഥിക്കു നിമിത്തമായ്
താപസേന്ദ്രനാരോടുമർത്ഥവന്നഹമിപ്പോൾ
ആകയാൽ തവജലം നീക്കേണമിവിടെ നീ—
ന്നാകൃതം മുനികൾക്കു വരുത്തിക്കൊൾവാൻ'

എന്നാണു വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതു്.

കാർത്തവീര്യനും രാവണനും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം:

രാവണൻ യുദ്ധത്തിനായ് വിളിച്ചനേരം നൃപ—
നാവോളം വേഗേ തിരസ്ഥലേ കരേറിനിന്നാൻ
മൈനാകം ജലധിയിൽ നിന്നു പൊങ്ങിനപോലെ
മാനിയാം കാർത്തവീര്യനായിരം കൈകളോടും
ബാണങ്ങൾ മഴപോലെ തൂവിനാൻ ദശഗ്രീവൻ
പാണികൾ കൊണ്ടു വൃക്ഷം പറിച്ചു നരേന്ദ്രനും
പത്രങ്ങളൂരിക്കളഞ്ഞൊന്നു താഡിച്ചപ്പോൾ
ശസ്ത്രചാപാദികളും സൂതനും പൊടിഞ്ഞിതു

രുഷ്ടനാം ദശഗ്രീവൻ ചന്ദ്രഹാസവുമെട്ട
ത്തട്ടഹാസവും ചെയ്തങ്ങടുത്താനതുനേരം
ഉന്നതമായ വൃക്ഷംകൊണ്ടെറിഞ്ഞിതു നൃപൻ
ചന്ദ്രഹാസത്താൽ വെട്ടിമുറിച്ചാൻ ദുശാസ്യനും
അന്നേരം വലിയൊരു കല്ലുകൊണ്ടെറിഞ്ഞിതു
മന്നവനതുകൊണ്ടു രാക്ഷസപ്രവരനും
മന്ദമെന്നിയെ വീണുഭമിയിൽ മോഹത്തോടെ.

ചെറിയ തൊണ്ണൂറെറാൻപതു് അദ്ധ്യായങ്ങളുള്ള കൃതിയിൽ സഗരകഥ മുതൽ തുടങ്ങി കാത്തവീര്യന്റെ കഥയും പരശുരാമകഥയുംകേരളസൃഷ്ടിയും വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടുന്നു. രാമായണനിർമ്മാണത്തിനുമുമ്പു രചിച്ചതായിരിക്കണം ഈ കൃതി. ദേവീമാഹാത്മ്യത്തോളം കാവ്യഗുണവും ഇല്ല. കൃതിയിലെ ശൈലി പ്രസന്നമാണു്.

ഭാരതം

രാമായണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഉള്ള കുഴപ്പമൊന്നും ഭാരതനിർമ്മിതിയിൽ എഴുത്തച്ഛനു് നേരിടേണ്ടതായി വന്നില്ല. ശങ്കരന്റെ ഭാരതമാലയും രാമപ്പണിക്കരുടെ അപൂർണ്ണമായ ഭാരതവും ഭാരതഗാഥയും ഇതിനു സഹായകമായ വിധം കേരളഭാഷയിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. പോരെങ്കിൽ രാമനേക്കാൾ മനുഷ്യപ്പറ്റുള്ള ആളാണു് ഭാരതക്കടലിലെ കൈവത്തകനായി നിന്ന കേശവൻ. ഇങ്ങനെയുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാവനയായ ഗരുഡനു് ഉയരത്തിൽ പറക്കാനും ഉച്ചത്തിലെത്തി ഒരേ നിലയിൽനിന്നു് ദീർഘവീക്ഷണത്തോടുകൂടി കാവ്യലോകം വീക്ഷിക്കാനും സൗകര്യം നൽകി. * അതുമല്ല

* മുകളിലേക്കു പറന്നെത്തുന്ന ഉയരംകൊണ്ടു് പല പക്ഷികളും നമ്മെ വിസ്മയിപ്പിക്കുമാറുണ്ടെങ്കിലും മുകൾഭാഗത്തു് ഒരേ ഉച്ചത്തിൽ വളരെ നേരം ആലിആലി നിൽക്കുന്ന പരുന്തു് സവിശേഷമായ വിസ്മയത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതാണല്ലോ. അതുപോലെ മനോധർമ്മജൃംഭണത്താൽ എഴുത്തച്ഛനെ താൽക്കാലികമായി കടന്നിട്ടുള്ള കവിതകൾ ഉണ്ടെന്നിരിക്കിലും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ നേട്ടുയമായി ഉച്ചൈസ്ഥിതി അവലംബിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള കവികൾ അധികമുണ്ടെന്നു പറയാനില്ല. (പി. കെ. നാരായണപിള്ള—എഴുത്തച്ഛൻ)

എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ കഴിവും മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. രാമായണത്തിലെപ്പോലെ പരീക്ഷണ നിരീക്ഷണ ഘട്ടങ്ങൾ ഭാരതത്തിലില്ല. എന്നാൽ ഒന്നാന്തരം സ്ഥാനഘട്ടങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടുതാനും.

'ശ്യാമകോമളനായീടുന്ന നാരായണൻ താമരസാക്ഷൻകഥ കേൾപ്പാനാഗ്രഹിച്ചു ഞാൻ' എന്നതന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. പങ്കജവിലോചനൻ തന്നുടെ കഥയാണ് ചൊല്ലുന്നതെന്ന ഉറപ്പ് ആദ്യം മുതലുണ്ടുതാനും. ശങ്കരന്റെ ഭാരതമാല തുടങ്ങുന്നതു് സംഭവപർവ്വം മുതലാണ്. രാമപ്പണിക്കർ ആദ്യം മുതൽ തുടങ്ങുന്നുമുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛനും രാമപ്പണിക്കരുടെ രീതിതന്നെയാണ് അനുകരിച്ചതു്. കഥാസംഗ്രഹം കഴിഞ്ഞു് * ആദിമുതൽ തുടങ്ങുന്നുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പൗലോമവും ആസ്തീകവും സാമാന്യമായി ചർച്ച ചെയ്തിട്ടാണ് സംഭവത്തിൽ എത്തുന്നതു്.

'ദേവാ സുരന്മാരൊരുമിക്ക വൈകാതെ കേവലം മന്തിനു മന്ദരപർവ്വതം' എന്നു് ഇവിടുള്ളതാണ്.

എഴുത്തച്ഛന്റെ കഥാകഥനപാടവം എത്രമാത്രം സ്വാധീനമായിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതാണ് സുഭദ്രാഹരണം. ശങ്കരൻ ഭാരതമാലയിൽ മൂന്നാല്പ പാട്ടുകളാൽ മുടിക്കുന്ന കഥ സാമാന്യം വിസ്തരിച്ചാണ് എഴുത്തച്ഛൻ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. * 1

ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ അനുഗ്രഹത്തോടുകൂടി രൈവതകത്തിലിരിക്കുന്ന കള്ളസന്യാസിയെ ഉത്സവത്തിനിടയ്ക്കു ക്ഷീണനാം ബലഭദ്രൻ സേവകന്മാരുമൊന്നിച്ചു ചമഞ്ഞുവന്നീടുമ്പോൾ കാണുന്നു. സന്യാസിയുടെ ചാതുർമ്മാസ്യം * 2 ദ്വാരകയിൽ ആകട്ടെ എന്നു് ബലഭദ്രർ വിധിച്ചു. കൃഷ്ണൻ

---

* കൃഷ്ണചരിതം രാമപ്പണിക്കരും ശങ്കരനും സമാഹരിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛൻ അതു സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല.

* 1 ഭാരതമാല—സംഭവം 48—51—എന്ന നാലു പാട്ടുകളിൽനിന്നു് ഇതു് ചുരുക്കിയെ വർണ്ണിക്കുന്നുള്ളു.

ആട്ടച്ചിത്തമോട്ടകണ്ടനംഗനാലനത്തുവാധ കൂടിയർറവൾക്കു കേട്ടുടൊഴിച്ചു ഭദ്രമായി. എന്ന രീതിയിൽ ഉള്ള പാട്ടിലാണ് ഇതു വർണ്ണിക്കുന്നതു്.

* 2 വർഷകാലം ഒരിടത്തു് അടങ്ങി താമസിക്കുക.

സമ്മതം മൂളി. എന്നാൽ ഇതു കന്യകാഗൃഹത്തിലാകട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ തക്കിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞതു സമ്മതിക്കാൻ കൃഷ്ണൻ തയ്യാറായില്ല.

ബലവാനതി സുന്ദരൻ വാഗ്മിയുവാ
കന്യകാപുരസമീപത്തിങ്കലാക്കീടുവാ—
നിന്നിവൻ യോഗ്യനല്ലെന്നെന്നുടെ മതം— എന്നു കൃഷ്ണൻ പറയുന്നുണ്ട്. എന്നു കൃഷ്ണന്റെ നില കണ്ട് സുഭദ്രയോട് ഇന്നതു പറയണം എന്നുപോലും ബലഭദ്രൻ എടുത്തു പറയുന്നു.

ഭക്തനായിരിപ്പോരു സന്യാസി പ്രവരനും
ഭക്ഷ്യങ്ങൾ ഭോജ്യങ്ങളും പേയങ്ങളിവയെല്ലാം
നിത്യവും ശിക്ഷയോടെ ഭിക്ഷയിട്ടീടവേണ—
മത്യുദാരതയോട്ട ഞാൻ ചൊന്നതെന്നു ചൊൽക

എന്നതു കൃഷ്ണൻ എങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു എന്നും നോക്കണം.

'ഭദ്രയാംസുഭദ്രേകേളാര്യന്റെ നിയോഗത്തെ
ഭദ്രനായിരിപ്പോരു സന്യാസിവരനിവൻ
ഭക്ഷ്യഭോജ്യാദികളാംഭിക്ഷ നൽകീടവേണം
ഭിക്ഷുവിന്നനുഗ്രഹം സിദ്ധിപ്പാൻ നമുക്കെല്ലാം
നിത്യവും ഭിക്ഷുവശവർത്തിനിയാകവേണം
സിദ്ധിക്കുമഭിമതമെന്നാൽ നിശ്ചയം ബാലേ'

എന്നാക്കുന്നു. മറെറങ്ങും കണികാണാൻ കിട്ടാത്ത ഒരു ബാലികയുടെ വർണ്ണനയും ഈ സൗന്ദര്യ മണിച്ചെപ്പിലുണ്ട്.

ആളികളോട്ടംകൂടി കേളികൾകോലുമ്പോഴും
വ്രീളാദിമനോഹര ഭാവങ്ങൾ കോലുമ്പോഴും
പന്താട്ടന്നതുകണ്ടും പമ്പരക്കളികണ്ടും ചിന്തുകൾ
പാട്ടന്നതും ചന്തമായാട്ടന്നതും
ചാതുര്യം കണ്ടും വേണുവീണാദികളിൽ ശീലമാ—
ധുര്യംകണ്ടും ഭാവഗാംഭീര്യംകണ്ടും
നേത്രകാതര്യംകണ്ടും ചേതോവൈധുര്യംകണ്ടുംമാര—
വൈകാര്യം കണ്ടും വാഞ്ഛരാ

സൗന്ദര്യംകണ്ടും വേഷസൗകുമാര്യം കണ്ടും തല്ലാവണ്യം
കണ്ടും വൃത്തിദാക്ഷിണ്യം കണ്ടു
മുള്ളിൽ കാരുണ്യംകണ്ടും നല്ല താരുണ്യം കണ്ടും
സ്മിതഭാഷിതം കേട്ടും ഭാവ
വൈവർണ്യം കലന്നിതു സവ്യസാചിക്കുമേന്തേൽ–

ഈ രോമഹർഷപ്രദമായ വർണ്ണന സീതയെ വിവാഹ രംഗത്തേയ്ക്കു ആനയിക്കുമ്പോഴും നമ്മൾ കാണുന്നില്ല. ഇതിന്റെ മറുപുറമാണ് പാഞ്ചാലിയുടെ വസ്ത്രാക്ഷേപ രംഗം.

ദുശ്ശാസനൻ ചെന്നു ലജ്ജയും കൈവിട്ടു–
ദുശ്ശാസനം ചെയ്തു നേരത്തു കൃഷ്ണയും
പോരുവാനുണ്ടു വിഷമമെനിക്കെന്നു
വാരിജലോചന താനുരചെയ്താൾ
തനുവിരജസ്വലയായിരിക്കെത്തന്നെ
ചെന്നു തലമുടി ചുറ്റിപ്പിടിപെട്ടു
സജ്ജനമെല്ലാരും നോക്കിയിരിക്കവേ
ദുർജ്ജനാഗ്രേസരൻ ദുശ്ശാസനൻഖലൻ
കച്ചോൽ മുലയാളെ വീഴ്ത്തുസഭാന്തരേ
സ്വച്ഛമായേറ്റം മൃദുതരമാകിയ
വസ്ത്രമൊരുതല ചുറ്റിപ്പിടിപെട്ടു
നിസ്തേജനേതും മടിയാതഴിച്ചപ്പോൾ
നാരീമണിയും മുറതുടങ്ങീടിനാൾ
നാരായണ ഹരേരാമദ യാപര
വിഷ്ണോജഗൽപതേ വൃഷ്ണീകുലോത്ഭവ
കൃഷ്ണയദുപതേ പാഹി നമസ്തുതേ
... ...
ഇത്ഥം പ്രലാപം കലന്നോരു നേരത്തു
വസ്ത്രമഴിച്ചോളമുണ്ടങ്ങു പിന്നെയും
ഏറിയോരാടയവനഴിച്ചിട്ടിട്ടും
കുറയരയീന്നുവേറായതില്ലേതും
കുറവിന്ദാക്ഷനുണ്ടായാല്യുള്ളോരു
കാരിയമിങ്ങനെ വന്നു ഞായമെടോ.

ഇവിടെ മന്ത്രം പേലെ സ്ത്രീകൾ ജപിക്കാറുള്ള 'ശ്രീ വാസുദേവ' എന്ന സ്തോത്രം ദ്രാവിഡ വൃത്തത്തിനുള്ളിലാക്കാൻ എഴുത്തച്ഛൻ വിഷമിച്ചുകഷണിക്കുന്നുണ്ട്. വീരരസം ചിത്രീകരിക്കുന്നതും നോക്കുക:

വന്നുകൊടിമരമേറി ഹനുമാനു-
മൊന്നങ്ങലറി കുലുങ്ങി ജഗത്രയം
ദേവദത്തമായശംഖമെടുത്തൂട്ട
ദേവരാജാത്മജനും വിളിച്ചൂടിനാൻ
തേരുരുളൊച്ചയും സിംഹനാദങ്ങളും
പാരം മുഴങ്ങുന്ന ശംഖധ്വനികളും
വീരന്മാരഞ്ചും ചെറുഞാണൊലികളും
മാരുതി തന്നുടെ ഹുങ്കാരനാദവും
ഘോരഘോരം കേട്ട —.....
പാർത്ഥനിവണ്ണം നടന്നോരു നേരത്തു
ധാത്രി കുലുങ്ങി, കുലുങ്ങീ സമുദ്രങ്ങൾ
... ...

ഏതു വർണ്ണിക്കുന്നോ ആ അന്തരീക്ഷം അല്പം വാക്കുകൾ കൊണ്ടു സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള കൗശലമഹാരീതി വശമായ എഴുത്തച്ഛൻ അതു ഭാരതത്തിൽ എവിടെയും കാട്ടുന്നുമുണ്ട്.

ഇനിയും പരിഹാസം കൊണ്ടു കാര്യം ഫലിപ്പിക്കുന്നതു നോക്കുക.

ബ്രാഹ്മണവേഷം ധരിച്ചു് കൃഷ്ണൻ, ഭീമൻ, അർജ്ജുനൻ ഇവർ ജരാസന്ധന്റെ സമീപത്തു ചെല്ലുന്നു. കള്ളവേഷം ധരിച്ച കൃഷ്ണനെ ജരാസന്ധൻ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നു.

"പണ്ടൊരിടത്തിനു കണ്ടവാറുണ്ടെന്നതുണ്ടു തവ മുഖം കണ്ടു തോന്നുന്നിതു" എന്നു പറയുന്നു.

ഇന്നനിലത്തുനിന്നെന്നതു മിന്നനാളെന്നതു
മെന്നതുമൊന്നുമേ തോന്നുന്നതില്ല മേ

കൃഷ്ണൻ അതിനു് അവകാശമുണ്ടെന്നും

"പണ്ടു മഥുരയ്ക്കു കൃഷ്ണനോടു പടകൊണ്ടു പോന്നൊരു

നാൾ'' താൻ കണ്ട നിന്നിരുന്നെന്നും പറയുന്നു. അപ്പോൾ ജരാസന്ധൻ,

വീരരെ മണ്ടിച്ചു പോകുന്ന കൃഷ്ണനും
പാരാതെ പാഞ്ഞുകളഞ്ഞതു കണ്ടില്ലേ?

എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ

''കണ്ടേനട്ടത്തങ്ങെതിർത്തോരു നേരത്തു
കൊണ്ടൽ നേർ വർണ്ണനും നീയുമോട്ടന്നതും
ഓടിച്ചതാരെന്നു മോടിയതാരെന്നു–
മൂടേതിരഞ്ഞപോതേതും തിരിഞ്ഞീല''

എന്നു ഫലിതത്തിൽ മറുപടി പറയുന്നു.

രാമപ്പണിക്കരും ശങ്കരനും ഭാരതത്തിലും ഭാരതമാലയിലും ആദ്യം കൃഷ്ണകഥ തൊട്ടുഴിയുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ വിശ്വരൂപം രാജസൂയരംഗത്തു കാട്ടുമ്പോൾ ഭീഷ്മസ്തുതിയിൽ കൂടി ഭാഗവതം ദശമം മാത്രമല്ല നവാവതാരകഥകളും സംഗ്രഹിക്കുന്നു. പി. കെ. സൂചിപ്പിക്കുന്ന കുത്തനപറന്നയർന്ന കഴുകന്റെ കഥയും അതു് ഉയർന്നു് ആലിയാലി നിൽക്കുന്ന നിലയും ഇവിടെ കാണാം,

കണ്ണും ചുവന്നി വിറച്ചു നാരായണൻ
സന്നദ്ധനായതു കണ്ടു യുധിഷ്ഠിരൻ
നൂറായിരം കോടി മാത്താണ്ഡമണ്ഡല–
മേറിയോരാഭ കലർന്നുദിക്കും വണ്ണം
ആർക്കുമേ നോക്കരുതാത്തൊരു ദീപ്തിയു–
മാർക്കും തിരിക്കെരുതാത്തൊരു രൂപവും.

എന്നു നല്ല മലയാളത്തിൽ ഇതു് അലങ്കാരമില്ലാത്ത ഭാഷയിൽ വർണ്ണിച്ചു ഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഭാഗ്യഭോഗ്യാരോഗ്യയോഗ്യപീയൂഷം എന്ന പദപ്രയോഗമിതിലാണു്. മറ്റവതാരങ്ങളെപ്പോലെ സംഗ്രഹിച്ചാണു് രാമാവതാരവും വർണ്ണിക്കുന്നതെങ്കിലും

രാമനായ് വന്നു പിറന്നു വളർന്നിട്ടു
രാവണനെക്കൊന്നു താപം കെടുത്തതും

എന്നു് വളർന്നിട്ടു് എന്ന ഒറ്റവാക്കിൽ മറ്റുള്ള അവതാരങ്ങളും ഇതിലും ഉള്ള വ്യത്യാസം കാണിക്കുന്നു.

അനർത്ഥം പ്രജകൾക്കു വരുത്തും നിരർത്ഥകൻ
തനിക്കൊരർത്ഥലാഭം വരികയില്ലതാനും
കുണ്ഠനാം ഭൂപാലനെയാക്കുമേ വേണ്ടീലെന്നാൽ
ഷണ്ഡനാം ഭർത്താവിനെ നാരിമാർക്കെന്നപോലെ

എന്നു ശാന്തവും എന്നാൽ കുറിക്കുകൊള്ളുന്ന വിധവുമുള്ള പ്രതിപാദനവും ചന്തമായി ചുരുക്കി ഇതിലുണ്ട്.

ദൂതിനു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ പാഞ്ചാലി നീട്ടി തന്റെ കാര്യം (മഹാഭാരതത്തിൽ) പറയുന്നുണ്ട്. കരുണരസം നിറഞ്ഞ ആ പ്രതിപാദനം,

കൃഷ്ണയും കണ്ണീരോടു കൃഷ്ണനോടരചെയ്തു
കൃഷ്ണനും കൃപയോടെ കൃഷ്ണയോടരുൾചെയ്തു
നിശ്വാസമുണ്ടാകേണ്ട വിശ്വസിച്ചാലുമെന്നേ
കശ്മലൻ ദുശ്ശാസനൻതാനും തൽബന്ധുക്കളും
നിശ്ശേഷമൊട്ടങ്ങേണമെന്നിതിന്നത്രെ ഞാനും
നിശ്ചയം തുടങ്ങുന്നു പോയാലും ഖേദിക്കേണ്ട
ഞാൻചാലെവരുത്തുവൻവാഞ്ഛിതമെന്നുകൃഷ്ണൻ
പാഞ്ചാലിയതുകേട്ടു തെളിഞ്ഞു മരുവിനാൾ

എന്നു ദ്രൗപതിയെക്കൊണ്ടു കണ്ണീരു കാണിച്ചും കൃഷ്ണനെക്കൊണ്ടു വിവരിച്ചും കാര്യം ഫലിപ്പിക്കുന്നു.

രാത്രിയിൽ കണ്ണുകാണാതെ ബന്ധുമിത്രാദികളെ തിരിച്ചറിയാതെ യുദ്ധം ചെയ്തു തളർന്ന പോരാളികൾ യുദ്ധസ്ഥലത്തു തന്നെ കിടന്നുറങ്ങുന്നതു *

"സംഭോഗശാന്തരായംഭോജനേത്രമാർ
കുംഭസ്തനാന്തരേ വീണുറങ്ങുംവണ്ണ"മാണെന്നു് എഴുത്തച്ഛൻ പറയുമ്പോൾ ആ അലൗകികൻ ഏതിനെയാണു് കൂടുതൽ ബീഭത്സമായി കാണുന്നതെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

---

* സംഭോഗത്തെ സംഗരമാക്കി വർണ്ണിക്കുക സാധാരണമാണു്. സംഗരത്തെ സംഭോഗമാക്കി വർണ്ണിക്കുന്നതു് അസാധാരണവും. പ്രസവവും യുദ്ധരംഗവും ഒരുപോലാണെന്നു് സോഫക്ലീസും വെണ്മണിയും പറയുന്നുണ്ടു്. ജീവിതേശവസതിവിലേക്കു മന്മഥശരമേറ്റു സുന്ദരിയും രാക്ഷസിയുംപോകുമെന്നു കാളിദാസൻ. ഇവയെല്ലാം തുല്യമാണു് ഈ ഈരടി.

ദുശ്ശാസനവധത്തിലെ

ചളിപ്പുകൈവിട്ടങ്ങെട്ടത്തു കൈവാളാൽ
പൊളിച്ചുമാറിടം നഖങ്ങളെക്കൊണ്ടും
പൊട്ടപൊടെപ്പൊളിച്ചുടനുടനുടൽ
ചുട്ടചുടത്തിളച്ചുരുവിയാർ പോലെ
തുടുതുടവന്ന രുധിരപൂരത്തെ
കുടുകുടകുടിച്ചലറിച്ചാടിയും
പെരുവെള്ളം പോലെ വളർന്നശോണിത–
മൊരുതുള്ളിപോലും പുറത്തുപോകാതെ
കവിണ്ണനന്നായിക്കിടന്നുകൊണ്ടുടൻ
കവിൾതടം നന്നായ് നിറച്ചിറക്കിയും
മദിച്ചുമാരുതി ചിരിച്ചുചൊല്ലിനാൻ
മതിർത്തിതു നാവുമുദരവുമെല്ലാം

... ...

എന്ന ഭയാനകവും വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ മിക്കതും അലങ്കാരമില്ലാത്തവിധവും. ഉണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ വിശേഷതരമായും.

ഭാഷ സംബന്ധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ രാമായണത്തിൽ അല്പാല്പം കാണുന്ന ഋജുവും മൃദുവുമായ ഘട്ടമാണ് ഭാരതത്തിൽ അധികവും. എന്നാൽ പണ്ടത്തെ കായ്വും നിലയും മറന്നില്ല എന്നു പറയിപ്പിക്കുന്ന ഘട്ടവും ഇതിലുണ്ട്.

ചാരുവേഷം മുകുന്ദം ജഗന്മംഗലം
സവ്യസാചിപ്രിയം ദിവ്യമവ്യാകുലം
സർവ്വലോകാധിപം—ശർവ്വവന്ദ്യംപരം
മഥിതമദവാരണം സുഖിതവരവാരണം–
ജനിമൃതിനിവാരണം ജഗദുദയകാരണം
ചരണനതചാരണം ചരിതമധുപൂരണം

... ...

ജഗദമല പൂഷണം ജനഹൃദയ മോഷണം

... ...

മണിലളിതകന്ധരം–വിടയുവതിബന്ധുരം

മദനമദമന്ഥരം വിഗത ഭയസിന്ധുരം
പശുപകുലബാലകം ഭുവനതലപാലകം
ചലിത കരകങ്കണം മുദിതസമരാങ്കണം

എന്ന സ്തോത്രത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുമുണ്ട്.

കുതിരയോ കുതിരക്കാരനോ ആത്മബലം കൂടുതൽ എന്ന പരീക്ഷണം രാമായണത്തിൽ കാണും. എന്നാൽ അതല്ല കുതിരയെ എല്ലാം മനസ്സിലാക്കി മുന്നോട്ടു തന്നിഷ്ടം പോലെ കൊണ്ടുപോകുന്ന പടയാളിയെയാണ് ഇവിടെ കാണുന്നതു്. സവ്യസാചിയുടേയും, പാർത്ഥസാരഥിയുടേയും കൈമിടുക്കും മെയ്മിടുക്കും, ചുറുചുറുക്കും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന കർണ്ണപർവ്വമാണ് രാമായണത്തിൽ പ്രാത്ഥിക്കപ്പെട്ട 'നാണമെന്നിയേ മമ നാവിന്മേൽ നടനം ചെയ്കേണാങ്കാനനേ യഥാകാനനേ ദിഗംബരൻ' എന്ന കാര്യം ഫലിച്ചതു്. യുദ്ധരംഗത്തിലാണെങ്കിലും എല്ലാ രസവും അവിടെ വേണ്ടവിധം, മറെറാരിടത്തും ഇല്ലാത്ത വിധവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. കർണ്ണനെ ഹതാശനാക്കുന്നും അജ്ജുനനെ ഹതാശനാക്കുന്നും ശല്യർ ചെയ്യുന്ന പാർത്ഥസാരഥി സ്തോത്രം ചില്ലിക്കാശു പോലെ മലയാളത്തിൽ പരക്കെ പ്രചരിച്ചതാകയാൽ ഞാൻ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല.

തിരിഞ്ഞില്ലേതും നീ പറഞ്ഞതിന്നിനി—
പറഞ്ഞിടേണം ഞാനറിഞ്ഞിട്ടും വണ്ണം

എന്നു് പലരുടേയും കവിതകൾ വായിക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ കവിയോടു തന്നെ ചോദിച്ചു പോകും. എന്നാൽ മലയാളം വായിക്കാൻ അറിയാവുന്നവർക്കെല്ലാം ഒരു വിഷമവും ഭാരതത്തിൽ വരുകയില്ല. കാര്യസാരം ഗ്രഹിക്കത്തക്ക പ്രതിപാദനം ഇതിലുണ്ട്. പാണ്ഡിത്യമില്ലെങ്കിൽ വാക്കുകൾക്കു തപ്പൽ വരും. പക്ഷേ സാരം മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യും.

സവ്യസാചിയായി തന്നെയാണു് എഴുത്തച്ഛനും കർണ്ണ പർവ്വത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. എത്ര മൂർച്ചയുള്ള അസ്ത്രവും അദ്ദേഹം പ്രയോഗിക്കും. കർണ്ണന്റെ കൊലയാണു് ഇതിന്റെ ഉത്തമ ഉദാഹരണം.

അതുവരെ ഒന്നിലും കുലുങ്ങാത്ത ഭീമൻ.

'എനിക്കുമുണ്ടൊട്ട തളർച്ചയെന്നിപ്പോൾ—
മനക്കരുന്നേതു മിളക്കമെന്നിയേ
വധിക്കകർണ്ണനെ യവനിതു കാലം
ചതിക്കും നമ്മെയെന്നറിഞ്ഞിരിക്കണം'

എന്നു് വിഷമം വ്യക്തമായി പറയുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല കൃഷ്ണൻ ഇതു തന്നെ പല പ്രാവശ്യം പല വിധത്തിൽ പറയുന്നു. യുദ്ധം ഭയങ്കരമായി. പട നശിച്ചു. കർണ്ണൻ നാഗാസ്ത്രമെടുത്തു പ്രയോഗിച്ചു. അമ്മയോടുള്ള സത്യം മറന്നില്ലെങ്കിലും സോദരൻ നാഗാസ്ത്രമേറു മരിച്ചുപോകുമോ എന്ന വിഷാദം കർണ്ണനുമുണ്ടായി. കർണ്ണധാരനായ കാർവർണ്ണൻ രക്ഷിക്കയാൽ അജ്ജുനൻ രക്ഷപ്പെട്ടു. കർണ്ണൻ വിഗതഭീതിയോടു് അജ്ജുനനെ സമീപിച്ചു. തേരുരുൾ ഭൂമിയിൽ താണു. ഇങ്ങനെ പരാധീനനായ കർണ്ണനെപ്പറ്റി രാവണനോടും കാണിക്കാത്ത നീതി എഴുത്തച്ഛൻ കാണിക്കുന്നു. *

ജഗതി ദാനശീലരിൽ മുമ്പുള്ളവൻ—
ജനമനോഹരൻ വിമലനംഗേശൻ
നിരൂപിച്ചു വിധിബലമിതെന്നതും—
വരുമിപ്പോൾ മമ മരണമെന്നതും
വളരെ ധർമ്മം ചെയ്തവക്കപജയം—
വരികയില്ലെന്നതൊരു പൊളിയത്രെ.

ഈ ഘട്ടത്തിലാണു് കർണ്ണൻ അജ്ജുനനോടു് അപേക്ഷിക്കുന്നതു്:

'പറഞ്ഞിതു പുനരനുജനോടവനറിഞ്ഞ—
താരേറെയറിവുനിന്നോളം
അധർമ്മം ചെയ്കയില്ലൊരുനാളും ഭവാ—
നതു മനസി ഞാനറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു

* ദുര്യോധനവധത്തിലും ഈ രീതി എഴുത്തച്ഛൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭാഷയുടെ കുഴിവു് ഇവിടെ കുറച്ചുകൂടി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുനുമുണ്ടു്. പടക്കളത്തിൽ നിന്നു് തനിച്ചു ദുഃഖിച്ചു നടന്നു് ഗദയും എടുത്തു പോകുന്ന ആ ചലനാത്മകമായ ചിത്രം ഏറ്റവും ഉജ്ജ്വലമാണു്.

വിരവൊട്ട തേരിങ്ങുയത്തിക്കൊൾ വാള—
മൊരു ശരമെയ്യാതിരിക്കണമിപ്പോൾ'

അജ്ജുനനു് ഇതിനു മറുപടിയുമില്ല. അപ്പോഴാണു കൃഷ്ണൻ 'തിരിഞ്ഞീലേതും നീ— —' എന്നു തുടങ്ങുന്ന നിശിതാസ്ത്രം പ്രയോഗിക്കുന്നതു്. അതു സ്വധർമ്മമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ,

'ജയതി ധർമ്മമെന്നൊരു മൊഴി ചൊന്ന—
തറിഞ്ഞു നിന്നോട്ട പറഞ്ഞതാരിപ്പോൾ
എവിടെപ്പോയിരുന്നിതു മുന്നം ധർമ്മ—
മെവിടെ നിന്നിപ്പോളിവിടേക്കു വന്നു

എന്നു തുടർന്നു കൗരവർ ചെയ്ത അധർമ്മങ്ങളെല്ലാം, കർണ്ണൻ കൂട്ടുനിന്നവയെല്ലാം എണ്ണി എണ്ണി പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ കർണ്ണനെ നാണംകെടുത്തിയും അജ്ജുനനെ ആണാക്കിയും ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളെ വിചാരണ ചെയ്യും സ്വധർമ്മത്തെ ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചും ഗീത ഒന്നുകൂടി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. അതിനു പിൻബലം നൽകാൻ

അതികുമാരനാമഭിമന്യു തന്നെ—
വധിച്ചുകൂടാഞ്ഞു വിഷണ്ണന്മാരായി—
അറുവരൊന്നിച്ചിട്ടുകുലയായോ—
രറിവു കൂടാതെ ചതിച്ചു കൊന്നതും

എടുത്തു കാട്ടുന്നു. ശങ്കകൂടാതെ അജ്ജുനൻ കർണ്ണന്റെ കഴുത്തറുക്കുന്നു. അതു നീതീകരിക്കാനാണു് 'ഉചിതമെന്നു കാണ്മവക്കു തോന്നുമാറു്' എന്ന വിശേഷണം ചേർക്കുന്നതും. ഈ പ്രശംസയ്ക്കു് അർഥമില്ലെന്നു കൃഷ്ണൻ തന്നെ പല പ്രകാരവും ജയം വരുമെന്നു മധുരമായുടനരുളിച്ചെയ്തതു് തെളിയിക്കുന്നുമുണ്ടു്.

ഞെട്ടിന്റെ ബന്ധം വിടാതെ കാറത്തു തുള്ളിക്കളിക്കുന്ന പൂക്കൾ എന്നവിധമാണു് ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ എഴുത്തച്ഛൻ ആശയങ്ങളെ അടക്കുന്നതു്. ഈ അയവു് സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ ഭാഷയ്ക്കു് ഒരിക്കലും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അന്നനടയുടെ പൂർവ്വരൂപം പഴയ ചില പാട്ടുകളിലുണ്ടു്. പക്ഷേ എഴുത്തച്ഛൻ ഉപയോഗിച്ച

പോലെ ഈ വൃത്തം അതിനു മുമ്പും പിമ്പും ആരും ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല.

രാമായണത്തിനാണു പ്രചാരം. പക്ഷേ ഭാരതമാണു പഠിക്കേണ്ടതു്. ഭാഷാഗദ്യമായാലും പദ്യമായാലും ഇതിനെ ആശ്രയിച്ചാണു വളർന്നതും വളരേണ്ടതും. ഈ ഗാനാമൃതവാരിയിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും മുങ്ങി കുളിച്ചാൽ അതിന്റെ ഫലം കിട്ടാതിരിക്കയില്ല.

മലയാള ഭാഷയുടെ താജ്മഹാളാണു് എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതം. ഓരോ കഥയും ചുരുക്കിയും പൂർണ്ണമായും പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ചന്തവും ആനച്ചന്തവും വൻതോതിലുള്ള കൃതികളിൽ അധികം കാണില്ല. രാമായണത്തിൽത്തന്നെ ഇതു് പൂർണ്ണമല്ല. പക്ഷേ ഭാരതമാലയുടെ കത്താവു് ഇതിനു ശരിക്കു വഴിതെളിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഭാഗവതം

ഭാഗവതം ദശമം വരെയും ദശമത്തിൽ കുറച്ചും എഴുത്തച്ഛനാണു് വിവർത്തനം ചെയ്തതെന്നു് പറയാമെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. വാർദ്ധക്യകാലത്തായിരിക്കണം ഇതു വിവർത്തനം ചെയ്തുതുടങ്ങിയതു്. ആ ശ്രമത്തിൽ ശിഷ്യന്മാരും സഹായിച്ചുകാണണം. ഗ്രന്ഥം മുഴുവനാക്കാൻ സാധിക്കുംമുമ്പു് എഴുത്തച്ഛൻ ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കണം. ഭാഗവതം കേരളീയർക്കു രാമായണത്തെക്കാൾ പ്രിയതരമായ കൃതിയായിരുന്നു. സംസ്കൃത ഭാഗവതത്തിന്റെ കാര്യമാണു് പറയുന്നതു്. വ്യാഖ്യാനങ്ങളും സംഗ്രഹങ്ങളും ഗദ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ ഭാഗവതം തർജ്ജമ ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഈ കൃതി പിന്നീടും പലരും തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും നമുക്കു് എഴുത്തച്ഛനും ശിഷ്യന്മാരുംകൂടി മുഴുമിച്ചതന്ന ഭാഗവത ഗാനത്തെക്കാൾ നല്ല തർജ്ജമ ഇന്നുവരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അത്ഥം തെറ്റിച്ചിട്ടുണ്ടു്, അനത്ഥം സംഭവിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്, ആകപ്പാടെ കൃഷ്ണപക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രന്റെ ഗതിയാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനുള്ളതെന്നു് ഉള്ളൂർ പറയു

ന്നതു് ശരിയാണു്. തജ്ജമ ചെയ്യ ഫലിപ്പിക്കാൻ വിഷമമുള്ള ഗ്രന്ഥമാണു് എന്നു് ഓർക്കണം.

കേവലം കാര്യസിദ്ധിക്കായ്ക്കൊണ്ടു ശത്രുക്കളെ സേവിക്കെന്നതും സർവ്വലോക സമ്മതം തന്നെ എന്നു ശരിക്കു പറയുന്നിടവും ചിലയിടത്തുണ്ടു്.

കാരുണ്യകടാക്ഷമാലാഭരണങ്ങളാലല-
ങ്കാരത്രപേണ ചെയ്യചെയ്തതിമന്ദം
മന്ദാക്ഷഭാവത്തോട്ടും സുന്ദരീജനത്തോട്ടും
മന്ദഗാമിനി മന്ദമഷ്ടമംഗല്യത്തോട്ടും
മുമ്പിനാൽ കടാക്ഷമാലാവലിയണിഞ്ഞട്ട—
ത്തമ്പിനോടഖിലലോകേശ്വരൻ നാരായണൻ
പങ്കജനേത്രൻ വാമേചെന്നു തൻ ഭാവമറി-
ഞ്ഞങ്കുരാനന്ദത്തോട്ട മാല്യമിട്ടീടിനാൾ.

എന്ന ലക്ഷ്മീസ്വയംവരം, രാമായണത്തിലെ സീതാസ്വയംവരത്തിന്റെ മുജ്ജന്മമാണോ എന്നു സംശയിക്കും.

ഒരു കാര്യംകൂടി ആലോചിക്കണം. അന്നുവരെ സിദ്ധിച്ച ജ്ഞാനസമ്പത്തിനെ സമാഹരിച്ചു രചിച്ച ഗ്രന്ഥമാണു് സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ഭാഗവതം. എത്രവ്യാഖ്യാനിച്ചാലും മതിവരാത്തതും.

യുക്തിപ്രഭൻമുനിവൃന്ദനിഷേവിതൻ
ശക്തിയുക്തൻ ശരണാഗതവത്സലൻ
ശക്തിധരാഗ്രജ മാതുലനവ്യയൻ

എന്നവിധം വിഷ്ണുവിനെ അമ്മാവനാക്കിയ ഒരു സൂതി രാമായണത്തിലോ ഭാരതത്തിലോ നമ്മൾ കാണുന്നില്ല.

പാൽവെണ്ണ നിത്യം കവർന്നുകവർന്നഥ
കാർവർണ്ണനുണ്ണി രസിച്ചുതുടങ്ങിനാൻ.

എന്നു് എഴുത്തച്ഛന്റെ പിൻപേപോകാൻ തടവില്ലാത്ത വരികളും ഇതിലുണ്ടു്.

എല്ലാ കേരളീയ ഗൃഹത്തിലും പ്രവേശമുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു് ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ടു്. ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു് അതു സഹായിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്.

ദേവകീദേവി തിരുമകനീശ്വരൻ
ലീലാവിലാസങ്ങൾ ചൊൽകതാൻ കേൾക്കതാൻ
ചാലെ കനിവു കലർന്നുടനോർക്കതാൻ
ചെയ്യുവനാശു സംസാരനിർമ്മോചനം
കൈവരും ദൈവകാരുണ്യനനിർണ്ണയം

എന്ന നിലപാടാണ് ഇതിനു് മെച്ചമുണ്ടാക്കിയതു്. രാമായണത്തിന്റെ നില ഇതല്ലെതാനും. ഭാരതത്തിനേറതു പറയാനുമില്ല.

ചിന്താരത്നം

സദാശിവധ്യാനം ഉള്ളതുകൊണ്ടും, അതിരു കടന്ന ബ്രാഹ്മണഭക്തിയെ തെല്ലൊന്നു പരിഹസിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, പരബ്രഹ്മത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ സംസാരികളായിത്തീർന്ന പരമേശ്വരനെയും, വിഷ്ണുവിനെയും, മായാബലാൽ കാര്യം കാണാത്തവരാണെന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടും മറും ഈ കൃതി എഴുത്തച്ഛനേറതാണെന്നു പറയാൻ ഉള്ളൂർ മടിക്കുന്നു. ഹരിനാമകീർത്തനത്തിനൊപ്പം ഇതും പൂന്താനത്തിനേറതാക്കാൻ ആത്മാർത്ഥത പ്രത്യക്ഷമാക്കാത്ത സൂചനയുമുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛൻ സന്യസിച്ചശേഷം എഴുപത്തഞ്ചിനോടടുത്തപ്പോൾ രചിച്ചതാണ് ഇതു് എന്നു പറയാമെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്. ലൌകികനേറ നോട്ടമല്ലല്ലൊ സന്യാസിക്കു്. അതുകൊണ്ടു ഈ ഭാവഭേദം വരാനും മതി. എഴുത്തച്ഛൻ വൈഷ്ണവനായിരുന്നില്ല. ആയിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തെ അനുകരിച്ചു രാമായണം രചിക്കുമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് സദാശിവരൂപധ്യാനത്തിനു് പ്രാധാന്യം നൽകാൻ പാടില്ലായ്കയുമില്ല. മറു കാര്യങ്ങൾക്കു സന്യാസിയുടെ മനസ്ഥിതി മുറപടി പറകയും ചെയ്യും. പിന്നെ പാർവതി തന്നെ ശിവനെ ഗംഗാകാമുകനാക്കി സംബോധന ചെയ്യുന്നതു വർണ്ണിച്ച എഴുത്തച്ഛനു് 'മകളെ മകളെ മനോഹരേ, വരാനനേ, ആയതവിലോചനേ' എന്നു (വർണ്ണിക്കാൻ *) വിളിക്കാൻ പാടില്ലായ്കയു

* എണ്ണുകിൽ വയസ്സെഴുപത്തഞ്ചാമിപ്പോൾ–(ചി-ര-)

മില്ല. ഹരിനാമകീർത്തനത്തിന്റെ കത്താവു് എഴുതി തെളിഞ്ഞ ശൈലിയിൽ രചിച്ചതാണു് ചിന്താരത്നം. ഒൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിന്റെ മുൻപാണു് എന്നു ഗണിക്കാൻ ഭാഷാരീതികൊണ്ടു സാധിക്കയില്ല എന്നു പറയുവാൻ തക്ക ന്യായമൊന്നും ഇതിലില്ലതാനും. സന്യസിച്ചപ്പോൾ ഒരു കൃഷ്ണാചാര്യനെ എഴുത്തച്ഛൻ ഗുരുവായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ എഴുത്തച്ഛൻ സന്യസിച്ചു എന്നതു് നിശ്ചയം തന്നെ.

യോഷമാർക്കറിവാനായ്ക്കൊണ്ടുഞാൻ ചുരുക്കമായ്
ഭാഷയായുരചെയ്തേൻ ക്ഷമിക്കസജ്ജനങ്ങളും
ചിന്തിക്കുംതോറും സാരമുണ്ടിതിലതുമൂലം
ചിന്താരത്നമെന്നു പേരിട്ടുള്ള ഭക്തിയോടും

എന്നതിൽ നിന്നു് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേരും ഉള്ളടക്കവും മനസ്സിലാക്കാം.

പരമാനന്ദാചാര്യനായിപ്പരമഹംസനായി
പ്പരമാനന്ദപ്രദനായ്പ്പരമാത്മാവായി
പരമഭക്തന്മാർക്കു ഗുരുവായ്സുരാലയ–
തരുവായ് ഗുണത്രയയുക്തമാം ശക്തിയോടും
ഒരുമിച്ചഹർനിശമാനന്ദസ്വരൂപനായ്
മരുവീടുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണാചാര്യസ്വാമിയുടെ
ചരണസരോരുഹയുഗളാന്തഭാഗത്തിൽ
പെരികീടുന്ന സുധാംപെരികെപാനം ചെയ്യു
മരുവീടുകൊണ്ടു പരമാനന്ദമായി–

എന്ന ഗുരുവന്ദനം രാമായണശൈലിയിൽ നിന്നു വിഭിന്നമല്ല.

സ്മൃതികളേയും ഭഗവൽ ഗീതയേയുമാശ്രയിച്ചു് കഥാതന്തുവിൽതൊട്ടുകാതെവേദാന്തംപ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ കാവ്യശൈലി ആപാദമസ്തകം കാണിക്കാൻ ഒരുത്തക്കും സാധിക്കയുമില്ല.

ആത്മതത്വം പരിഭാഷപ്പെടുത്തുകയാണു് താൻ ചെയ്യുന്നതെന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

യാതൊന്നു ലഭിച്ചാൽ മറെറാന്നുമേ ലഭിക്കേണ്ടാ
യാതൊരു സുഖം വന്നാൽ മറെറാരു സുഖം വേണ്ടാ
യാതൊന്നു ദർശിച്ചാൽ മറെറാന്നുമേ ദർശിക്കേണ്ടാ
യാതൊന്നു തീർന്നാൽ പിന്നെ ജന്മാദി ദുഃഖമില്ലാ–
തായതൊക്കയും ബ്രഹ്മാനന്ദമെന്നറിയണം

എന്ന വിധമായ പ്രതിപാദനത്തിനു് എത്രകൂറാം പറയാനാണു്.

'എന്നാൽ നീ മനസ്സിനാൽ നന്നായി വിചാരിച്ചു
തന്നുള്ളിലിരുന്നീടു മീശ്വരം നിരാധാരം
തന്നുടെ ക്ഷേത്രം തന്നിലുണ്ടെന്നു ബോധ്യമായാ–
ലന്യ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും സേവിച്ചാൽ ഫലമുണ്ടാം'

എന്ന കാര്യം മനസ്സിലാകത്തക്കവണ്ണം പറയാനും കുശലനായ ഒരാൾക്കെ സാധിക്കയുള്ളു.

ഗാത്രക്ഷേത്രത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്

ഗാത്രമാം ക്ഷേത്രം കർമ്മസഹിതം ധാതാവിനാൽ
കല്പിതം പഞ്ചഭൂത സഞ്ചിതം തത്വാവൃതം
തച്ചങ്മാംസാസ്ഥികൾ കൊണ്ടു രമ്യമാം ശരീരത്തിൽ

നിർമ്മലമായ മനോരഥ മുണ്ടതിൻ മീതേ
നിന്നീടു മാത്മസഞ്ചിന്മയനവ്യയൻ സദാ–
ജന്മാദിഹീനൻ ജഗൽ കാരണൻ പരബ്രഹ്മം
ഗാത്രങ്ങൾകൊണ്ടു ചേഷ്ടിച്ചുണ്ടാക്കീടുന്നൊരന്യ–
ക്ഷേത്രങ്ങൾ ധരാതലം തന്നിലുള്ളവയെല്ലാം.

ഹരിനാമ കീർത്തനത്തിനെന്നപോലെ ഇതിനും വ്യാഖ്യാനം ആവശ്യമാണു്. കനമുള്ള ഗ്രന്ഥവുമാണിതു്.

സമാപനം

എഴുത്തച്ഛന്റെ പ്രധാന കൃതികളെപ്പററിയെ ഇവിടെ അല്പം സ്പർശിച്ചുള്ളു. കേരള നാടകം എന്ന കൃതി എഴുത്തച്ഛനേതായി പറയാറുള്ളതു് ഒരു കൂടപ്രമാണമാണു്. ഗദ്യത്തിലുള്ളതായ ഈ കൃതി നമ്പൂരിമാരുടെ ആവശ്യത്തിനു് ഏതോ നാട്ടെഴുത്തച്ഛൻ എഴുതി

ക്കൊട്ടത്തതാണു്. കൈവല്യനവനീതം ഒരു തമിഴ്കൃതിയുടെ ശ്രേഷ്ക്കമായ പരിഭാഷയാണു്. ഹരിനാമകീർത്തനവും ചിന്താരത്നവും നിർമ്മിച്ച കവിയല്ല ഇതു രചിച്ചതു്.

ഗുരുശിഷ്യസംവാദത്തിൽ എഴുതിയ ഈ കൃതി എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽ പെട്ട ആരോ എഴുതിയതാണു്.

പരന്ന വേദാന്തമാം പാൽക്കടൽ നിന്നുകോരി
നിറച്ച ശാസ്ത്രങ്ങളാം കുടങ്ങൾ നിറഞ്ഞുതുളുമ്പും
പരിചിൽ പാനംചെയ്യ കൊള്ളുവാൻ വച്ചു മുന്നം
പരമ കൃപാലുക്കളായുള്ള ഗുരുക്കന്മാർ
അതിനെ കാച്ചിക്കടഞ്ഞെടുത്തു തന്നിട്ടുള്ള
മധുരതരമായ കൈവല്യനവനീതം

എന്നാണു് ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതു്.

എഴുത്തച്ഛനെപ്പറ്റി ഇതു് ഒരു സമഗ്രപഠനമല്ല. എഴുത്തച്ഛന്റെ മഹത്വം വർണ്ണിക്കാൻ ഞാൻ ആളല്ലല്ലോ. അവിടെ ചെന്നെത്താൻ ഒരു ഒറ്റയടിപ്പാത നിർമ്മിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. മറ്റു നാൽക്കാൽ പെരുവഴികളേക്കാളും മണികെട്ടിയ വഴികളെക്കാളും സാമാന്യക്കു് ഉപയോഗപ്രദവുമായിരിക്കുമെന്ന വിശ്വാസത്തോടാണു് ഇതു വെട്ടിയതും.

ഭാഷയ്ക്കു് അന്തസ്സുണ്ടാക്കിയതു്, അതു പരക്കെ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ തക്കവിധം ശ്രമിക്കാൻ ഉതകുന്ന കൃതികൾ രചിച്ചതു്, മൂന്നായി പിരിഞ്ഞ കൈവഴികളെ ഒന്നാക്കി ഗൗരവം നിറഞ്ഞ കൃതികൾ രചിച്ചതു്, ഇതാണു് അദ്ദേഹം ചെയ്തതു്. ഭാഷയിലൊഴിച്ചു് കേരളീയത എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിൽ കാണില്ല. പക്ഷേ കേരളത്തിന്റെ ഉയിരും ഉടലും നിറഞ്ഞ സംസ്കാരം ആ ഭാഷയ്ക്കുണ്ടു താനും. ആ പുണ്യക്ഷേത്രത്തിന്റെ പാവനത നശിക്കണമെങ്കിൽ വടക്കേഇൻഡ്യയിലെ കച്ചവടക്കാരന്റെ പാരമ്പര്യമില്ലാത്ത ഹിന്ദി എന്ന കൂട്ടഭാഷ നമ്മൾനാട്ടുഭാഷയായി സ്വീകരിക്കണം. അതു് ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകാനും പോകുന്നില്ല.

മലയാണ്മതൻ മഹേശ്വരൻ വാണരുളിയ പുണ്യ ക്ഷേത്രത്തിനെ നമുക്കൊന്നുകൂടി നമസ്കരിക്കാം.

അധികം ഉന്നതനല്ലാതെ തൊട്ടതെല്ലാം ഔന്നത്യത്തിലെത്തിച്ച ആ സുന്ദരനും ഗംഭീരനും ആചാര്യനും ശരിയായ കേരളീയ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ രണ്ടാം കണ്ണിയുമായ ആ ശബ്ദാഗമജ്ഞന്റെ, ഗന്ധർവ്വാംശജന്റെ, ഗൗരവമേറിയ സങ്കല്പങ്ങൾ ആയിരക്കണക്കിനു് അയത്നം ഭാഷയിൽ പ്രത്യക്ഷമാക്കിയും അതിനു പിന്നീടുവേണ്ട മന്ത്രം ഉപദേശിച്ചുംതന്ന ആ കുലഗുരുവിന്റെ, മുന്നിലും, മിത്രമായ്, നീതിജ്ഞനായ്, ശാന്തനായ്, ശാസ്ത്രജ്ഞനായ്, എത്രയും മഹാപുരുഷന്മാരിൽഒരാളെ കൈരളിക്കുമാത്രമായി നൽകിയ നിയതിയുടെ മുന്നിലും ഒന്നുകൂടി സാഷ്ടാംഗം പ്രണമിച്ചുംകൊണ്ടു് നമുക്കല്പം നേരം നിൽക്കാം.'മൂഢനാം ഞാനിന്നൊണ്ടു നിന്തിരുവടി തന്നോടൂദ്ധാവമാനമായ വചനംചൊല്ലീ'ട്ടന്നതു് അവിടുന്നു'ക്ഷമിക്കുമെന്നു് എനിക്കു നിശ്ചയമുണ്ടു്. എന്തെന്നാൽ 'ചെറുതുകാര്യമുണ്ടു് പറഞ്ഞുപോകാനതിനെതിരെവരുവൻ ഞാൻ' എന്നു് ഏറ്റു കൈരളിയെ പാഞ്ചാലിയെപ്പോലെ സത്യനിഷ്ഠപാലിക്കാൻ സഹായിച്ചു് 'നിശ്വാസമുണ്ടാകേണ്ടാ വിശ്വസിച്ചാലുമെന്നെ' എന്നാശ്വസിപ്പിച്ചു് അതു ഫലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത അവിടുത്തെ നില പരമകാരുണികനായ പരാപരഗുരുവിനേറതാണു്. അതു ശരിക്കു ധരിച്ചതാണു് കൈരളിയെ ധന്യയാക്കിയതും.

അദ്ധ്യായം പതിനൊന്ന്

എഴുത്തച്ഛന്റെ പിന്നാലെ

'തനിയെ ജന്മമാന്നില ധർമ്മസംസ്ഥാപകൻവിട്ട', എന്ന തത്വം എഴുത്തച്ഛനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലവും ചിന്തിക്കുമ്പോഴും പറയാവുന്നതാണ്. ഹിമാലയം ഒരു ഉന്നതതലത്തിൽനിന്നാണ് ഉയർന്നുയർന്നു പോകുന്നതു്. ആ മലക്കൂട്ടം അതിനു ചേർന്ന ഒരു പീഠഭൂമിയിലാണ് ചെന്നവസാനിക്കുന്നതും. ഈ കാര്യം പൂന്താനത്തിന്റെ കാവ്യങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമാകും. ഗിരിജാകല്യാണകത്താവു് ഒരു വശത്തെ ഉയർന്ന പീഠഭൂമിയാണെങ്കിൽ മറുവശത്തെ ഉന്നതതലമാണ് പൂന്താനം. കിളിപ്പാട്ടിൽ ഒരു വരിപോലും എഴുതിയില്ലെങ്കിലും പൂന്താനമാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ ഉത്തമ ശിഷ്യൻ.

പൂന്താനം

പൂന്താനം എന്നതു് ഇല്ലപ്പേരാണ്. ഈ ഇല്ലം തെക്കെമലയാളത്തിൽ വള്ളുവനാട്ടിൽ നെന്മേനി അംശത്തിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഇല്ലം ഇന്നുമുണ്ട്. തൊണ്ണൂറിൽ കൂടുതൽ വയസ്സാകുന്നതുവരെ അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു് എന്തായിരുന്നു എന്നു് നിശ്ചയമില്ല. ഭട്ടതിരിയുടെ സമകാലീനനായിരുന്നതിനാൽ പൂന്താനവും പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കവിയായിരുന്നിരിക്കണം.

സാമാന്യമായനിലയ്ക്കുള്ള സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യമേ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഓത്തില്ലാത്ത (വേദാധി

കാരമില്ലാത്ത) നമ്പൂതിരിയായിരുന്ന പൂന്താനം. അസാമാന്യമായ സാഹിത്യവാസനയും ഭാഷാമർമ്മം മനസ്സിലാക്കാനുള്ള കെല്പും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഭാഗവതത്തിന്റെ അർത്ഥം പറയുവാനുള്ള കെല്പും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിയുടെ മഹത്വവും, അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി അനേകം ഐതിഹ്യങ്ങൾക്കു വകയായിത്തീർന്നു. അതിൽ രണ്ടെണ്ണം (ഭക്തിയും വിഭക്തിയും, ആമോദിരം) വള്ളത്തോൾ കൊച്ചുകവിതകൾക്കു് വിഷയമാക്കി. ശ്രീപരമേശ്വരനുപോലും പൂന്താനം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന വിധം ഭംഗിയായി ഭാഗവതം വായിച്ചു് അർത്ഥം പറയുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു് പാർവതീദേവി കൊടുത്ത സർട്ടിഫിക്കേറ്റിനെപ്പറ്റിയാണു് മൂന്നാമത്തേതു്. അതിലും കാവ്യഭംഗിയുള്ള മറെറാരു ഐതിഹ്യവും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. പൂന്താനം വലിയ ചതുരംഗഭ്രമക്കാരനായിരുന്നു. ഭാഷാകർണ്ണാമൃതം ശരിയാക്കിയ ശ്രുലപാണി (വാരിയരാണു് എന്നു ഉള്ളൂർ) ആയിരുന്നു ഇതിനു കൂട്ടുകാരൻ. ഒരു ദിവസം ശ്രുലപാണി ഏതോ അടിയന്തിരത്തിനു് അത്യാവശ്യമായി പോകേണ്ടിവന്നതിനാൽ കളിമുടങ്ങുമെന്ന ഘട്ടമായി. അത്താഴം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ കായ്മും അന്തർജ്ജനം പൂന്താനത്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. വിളക്കും ചതുരംഗപ്പലകയും ഇരിക്കാൻ പലകകളും തിണ്ണയിൽ വച്ചേക്കാൻ പൂന്താനം അന്തർജ്ജനത്തെ ഏർപ്പാടുചെയ്തു. അടുക്കളയിലെ ജോലി കഴിഞ്ഞു് കിളിവാതിലിൽക്കൂടി അന്തർജ്ജനം നോക്കിയപ്പോൾ പൂന്താനവും മറെറാരു യുവാവും കൂടി മുറ്റത്തു ചതുരംഗം വയ്ക്കുന്നു. സമയം അർദ്ധരാത്രിയായിട്ടും പൂന്താനം കളി മതിയാക്കിയില്ല. ഭർത്താവുറങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു് ഉറങ്ങുന്നതു് ശരിയല്ല എന്നു കരുതി ആ സാധ്വിയും കിളിവാതുക്കൽത്തന്നെ നിന്നു. പെട്ടെന്നു രണ്ടു സുന്ദരികൾ വന്നു് ഭർത്താവിന്റെ ചെവിക്കു പിടിക്കുന്നതുകണ്ടു് അവർ സംഭ്രമിച്ചു. പൂന്താനത്തിന്റെ എതിരെ ഇരുന്ന കളിച്ച യുവാവു് കോപിച്ചെഴുനേറ്റു. "എന്നെ നിങ്ങൾ ശിക്ഷ കളിപ്പിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു വിരോധം തോന്നില്ല. എന്നാൽ മങ്കമാരെ! എന്റെ ഭക്ത

ന്റെ ചെവിക്കു പിടിച്ചാൽ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ നേർക്കു് കോപിക്കയും ചെയ്യും' എന്നു് കൃഷ്ണൻ രുക്മിണി സത്യഭാമമാരെ നോക്കിക്കോപിച്ചു പറഞ്ഞതത്രെ! 'കപടസ്വാമി'യെ സമയം താമസിച്ചിട്ടും കാണാഞ്ഞു പുറപ്പെട്ട രുക്മണി സത്യഭാമമാരെ ഒന്നു മയ്മ്മാദ പഠിപ്പിക്കാൻ ഒരടവെടുത്തതത്രെ! അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പൂന്താനം കൃഷ്ണനായിത്തീർന്നതത്രെ! എന്തായാലും ശൂലപാണി മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ തട്ടിത്തെറിപ്പിച്ച ചതുരംഗക്കരുക്കളും പൂന്താനത്തിന്റെയും അന്തർജ്ജനത്തിന്റെയും പരിപൂർണ്ണാനന്ദം നിറഞ്ഞ മുഖങ്ങളോടുകൂടിയ ശവങ്ങളും, തുറന്നിട്ടിരുന്ന കവാടങ്ങളുമാണു് കണ്ടതു്. പൂന്താനത്തെയും അന്തർജ്ജനത്തെയും വൈകുണ്ഠത്തിലേക്കു് ഈ ദമ്പതികൾ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതത്രെ! ഇങ്ങനെ ഒടുവിലും,

സന്താനനാശം ഭവിച്ചൊരു വിപ്രനു-
സന്താനഗോപാലനായി—ഹരികൃഷ്ണൻ തിന്നതത്രെ!

ഇത്തരം പല ഐതിഹ്യങ്ങളും പൂന്താനത്തെക്കുറിച്ചു് അക്കാലത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ പൂത്തുകായ്ചതിൽ അതിശയപ്പെടാനില്ല.

പൂന്താനം കൃതികൾ

*സന്താനഗോപാലം, ജ്ഞാനപ്പാന, ഭാഷാകർണ്ണാമൃതം ഇവയാണു് പൂന്താനത്തിന്റെ നീണ്ട കവിതകൾ. മധുരമധുരങ്ങളായ പല സ്തോത്രങ്ങളും സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലും (ഭാഷാമിശ്രത്തിലും) ഭാഷയിലും ഇദ്ദേഹം മുൻചൊന്ന മൂന്നു കൃതികളും കൂടാതെ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭാഷയിലുള്ള കീർത്തനപ്രസ്ഥാനത്തിൽ പൂന്താനംകൃതികൾക്കുള്ള സ്ഥാനം നിസ്തുല്യമാണു്. സഭാപ്രവേശം സുഭ

*ശ്രദ്ധമായ പാഠം, പാഠഭേദം, വ്യാഖ്യാനം, മൂലകഥയുമായിട്ടുള്ള വ്യതിയാനം, പൂന്താനത്തിനു് പ്രചോദനം നൽകിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, പൂന്താനത്തിന്റെ പ്രചോദനത്താൽ ഉണ്ടായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, എന്നു് ശരിയായ ഒരു പതിപ്പിനു വേണ്ടവിധം തയ്യാറാക്കിയ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു് എൻ. ബി. എസ്സിന്റെ സന്താനഗോപാലം പാന—അതിൽ പൂന്താനത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിവരങ്ങളുണ്ടു്.

ദ്രാഹരണം എന്ന പാനകൾ പൂന്താനത്തിന്റേതാണു് എന്നു ചിലർ പറയുന്നതു് അടിസ്ഥാനരഹിതമാണു്.

സന്താനഗോപാലം പാന

നാരായണീയം ചമ്പുവിന്റെ കാര്യം പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ കൃതിക്കു് സന്താനഗോപാലം പാനയുടെ പത്തിലൊന്നു് ഗുണമില്ല എന്നു പറഞ്ഞതു് വായനക്കാർ ഓർക്കുമല്ലൊ. എഴുത്തച്ഛൻ ഭാരതത്തിൽ ഫലിപ്പിച്ച രീതി, നാടകീയമായ പ്രതിപാദനം, കുറച്ചുകൂടി ലളിതമായ രീതിയിൽ ഇവിടെ ഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ചെറുശ്ശേരിയുടെ കേരളീയമായ പ്രതിപാദനരീതി ഇതിനു് മാറ്റു കൂട്ടുന്നുമുണ്ടു്. സന്താനമില്ലാഞ്ഞതിൽ വിഷാദിച്ച പൂന്താനം തന്നെയാണു് ഇതിലെ നായകൻ. യാതൊരു കൂസലും കൂടാതെ 'യത്രയോഗേശ്വര കൃഷ്ണോ'.....എന്ന ഗീതയിലെ ഒടുവിലത്തെ ശ്ലോകം മറിച്ചു് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന അന്തർജ്ജനത്തെ നമുക്കു് എന്നും ആരാധിക്കേണ്ട പാത്രമാണു്.

'കർണ്ണവൈരി പറഞ്ഞവാറെങ്ങനെ
കണ്ണനോട്ട നിരൂപിച്ചിട്ടല്ലയോ'

എന്നു് എടുത്തു ചോദിക്കയും, അങ്ങനെയല്ല എന്നു് ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ,

'എന്നതീവണ്ണമെങ്കിൽ ധനഞ്ജയൻ
ചൊന്നവാക്കു ഫലിപ്പാൻ പണിയത്രെ'

എന്നു പറയുന്നിടമാണു് ഇവിടം.

പുത്രനാശത്തെപ്പറ്റി കൃഷ്ണൻ ഒന്നും പറയാതെ ഇരിക്കുകയും അർജ്ജുനൻ ചാടിയെഴുനേറ്റു് ഇനിയുമുള്ള പുത്രനെ രക്ഷിക്കാം എന്നു് ഏൽക്കുകയും, ഇങ്ങനെ എടുത്തുചാട്ടത്തിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് പൂന്താനം വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ കേരളത്തിലെ ഒരു ഇടത്തരം മാടമ്പിയെയാണു് നമ്മൾ അർജ്ജുനനിൽ കാണുന്നതു്. കരുണാമൂർത്തിയും കപടസ്വാമിയുമായ കൃഷ്ണൻ പല പട്ടമുള്ള ഒരു വക്കീലാണു്.

പതിനാറുസഹസ്രം മടവാരിൽ
പതിപ്പത്തുസുതന്മാരെ ലാളിച്ചാൽ
സുഖമുണ്ടല്ലൊ നിൻമനക്കാമ്പിങ്കൽ
അതുകൊണ്ടിതു കുറവമല്ലേതുമേ

എന്നു് ഒരുവശം.

കടൽവർണ്ണനും കണ്ണീർനിറഞ്ഞുട—
നിടനെഞ്ഞുവിയർത്തുവിവശനായ്
അമ്പിനേക്കാളധികമുഴറ്റൊടെ
അംബുജാക്ഷനെഴുന്നെള്ളുംനേരത്തു
അഗ്നിജാലകളൊട്ടൊട്ടമാ—
റർജ്ജുനന്റെ നിലപാടം കാണായി
അന്തികേ ചെല്ലുംമുമ്പുധനഞ്ജയൻ
വെന്തുപോമെന്നിട്ടിത്ഥമരുൾചെയ്തു
'വത്സ വത്സ വിജയ സഖേസഖേ
പാർത്ഥ പാർത്ഥ ധനഞ്ജയ ഫല്ഗുന
അവിവേകം തുടങ്ങൊല നിന്നുടെ
സഖിയല്ലയോ ഞാൻ പശുപാലകൻ.
.....
പലജാതിയിവണ്ണം പറകയും
വളകൾ തിരുക്കയിൽ കിലുങ്ങിയും
പീലിക്കാർകുന്തൽ കെട്ടങ്ങഴികയും
നീലക്കാർവർണ്ണനൊട്ടവിറക്കയും
പട്ടപൂന്തുകിലൊട്ടൊട്ടഴികയും
പട്ടടനോക്കി മണ്ടിത്തിരിക്കയും
ഭക്തനെച്ചൊല്ലി മണ്ടിക്കിതയ്ക്കയും
പങ്കജാക്ഷൻ തിരുമനക്കാമ്പതിൽ
സങ്കടങ്ങളിതെന്തേപറയാവു.....

എന്നു മറ്റൊരു പാട്ടം.

വിഷ്ണുവിനോടുപോലും

'ഭയപ്പാടേതുമില്ലടിയത്തിന—ങ്ങയച്ചാലവർ പോന്നിടും നിർണ്ണയം'

'കള്ളനെ കളവുള്ളതറിയാവു—ഉള്ളുംകൊണ്ടരസി ച്ചാരിരുവരും'

എന്നു ഫലിതം പറയുന്നതു് മൂന്നാമത്തെ പട്ടം.

ആദ്യംതന്നെ അർത്ഥംവച്ചു പഴിച്ച ബ്രാഹ്മണൻ അതിസ്തുതി ചെയ്യുമ്പോൾ,

'മന്ദമെന്നിയകത്തേയ്ക്കുപോയാലും നന്ദനന്മാരും കൂടെയൊരുമിച്ചു, പൂർണ്ണപുണ്യമനുഭവിച്ചിട്ടുക'

എന്നു ഗൗരവംനിറഞ്ഞ മറ്റൊരു പട്ടം.

മറ്റൊരുത്തനും കാണാത്തവിധം വിഷ്ണുവിനു്,

എട്ടുദിക്കിലും കൈകൾ നിറഞ്ഞവ-നെട്ടുകൈകളുമന്നേരം കാണായി

എന്നു വർണ്ണിക്കുന്ന പൂന്താനത്തോടു് ഇതെവിടുന്നു പകർത്തി എന്നു ചോദിച്ചാൽ ആ ഭാഗവതൻ പത്തു കുട്ടികളെ പിടിച്ചുകൊട്ടക്കുന്ന സമയത്തു പത്തു കൈകളുണ്ടെന്നു വർണ്ണിച്ചാൽ അതിനും ഗീതയിൽ സമാധാനം കാണുമെന്നു പറയും. യോഗവിദ്യയെപ്പറ്റി നല്ല നിശ്ചയമുള്ള പൂന്താനമാണു് അജ്ജുനനെ വർണ്ണിക്കുന്നതു്.

ഏഴുരണ്ടുഭുവനമശേഷവും-ചൂഴെനിന്നു മറഞ്ഞിട്ടുമായകൊണ്ടു
കള്ളമെന്നിയെ കാണണമെന്നിട്ടു-ങുള്ളിലുള്ളൊരു ദുഷ്ടി ഉറന്നുടൻ
അല്ലൽതിന്ന മനസ്സൊട്ടുമെല്ലാവെ-നല്ലഭാസ്സുര ബിംബത്തിലാക്കിനാൻ
.....
ഊന്നിയൂന്നിയുറപ്പിച്ചനേരത്തു-പുന്നഗേന്ദ്രനുമൊന്നു കുറഞ്ഞുപോയ്.

എന്നു യോഗവിദ്യ ലളിതമായി പറയുമ്പോൾ ചെറുശ്ശേരിയുടെ ശിഷ്യനായ കവിയെ കാണാം.

പൂന്താനത്തിന്റെ ഗുരുവും ഒരു നീലകണ്ഠനാണു്. ഈ നൂലിൽ പിടിച്ചാണു് ഹരിനാമകീർത്തനം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ തലയിൽ കൊണ്ടുവെയ്ക്കാൻ ഉള്ളൂർ തിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതും.

ജ്ഞാനപ്പാന

ഭാഗവതാന്തർഗതമായ വേദാന്തമാണു് ഇതിലടക്കിയിരിക്കുന്നതു്. സന്താനനാശം ഭവിച്ച പൂന്താനത്തിന്റെ

വിരക്തിയാണ് ഇതിൽ കാണുന്നത്. ഹരിനാമകീർത്തനത്തിനോളം ആക്കവും തൂക്കവും ഇല്ല. വിഷ്ണുപുരാണത്തിലെ ആശയങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്.

കലികാലത്തെ ഭാരതഖണ്ഡത്തെ—
കലിതാദരം കൈവണങ്ങീടുന്നു
അതിൽ വന്നൊരു പുല്ലായിട്ടെങ്കിലും—
ഇതുകാലം ജനിച്ചു കണ്ടീടുവാൻ
.....
ഭാരതഖണ്ഡത്തിങ്കൽ പിറന്നൊരു—
മാനുഷക്കും കലിക്കും നമസ്കാരം.

എന്ന കാര്യം നമുക്ക് ഇന്നും സന്തോഷം നൽകും, നാട്ടിലെ ജീവിതവും വേദാന്തവും കൂടി നിരപ്പു വരുത്തിയതാണ് മെച്ചം. ഡാർവിന്റെ പരിണാമസിദ്ധാന്തം പ്രചരിക്കും മുമ്പ്,

കഷ്ടം കഷ്ടം നിരൂപണം കൂടാതെ—
ചുട്ടതിന്നുന്ന ജന്മം പഴുതെ നാം
എത്ര ജന്മം പ്രയാസപ്പെട്ടിക്കാലം—
അത്ര വന്ന പിറന്ന സുകൃതത്താൽ
എത്ര ജന്മം മലത്തിൽ കഴിഞ്ഞതു—
മെത്രജന്മം ജലത്തിൽ കഴിഞ്ഞതും
എത്ര ജന്മം മരങ്ങളായ് നിന്നതു—
മെത്ര ജന്മം മരിച്ചുനടന്നതും
എത്ര ജന്മം മൃഗങ്ങൾ പക്ഷിക്കളായ്—
മർത്ത്യജന്മത്തിൽ മുമ്പു കഴിഞ്ഞു നാം.

എന്ന പടിപടിയായി പരിണാമം ശരിക്കു പറയുന്നതു നമുക്കും അത്ഭുതം നൽകും.

തത്വമസ്യാദി വ്യാഖ്യാനം വേദാന്തക്കിളി, ചിന്താരത്നം, കൈവല്യനവനീതം, വേദാന്തകീർത്തനം (ഭാഗവതകീർത്തനം) സർവ്വലോകമാലിക, കിളിവണ്ടുസംവാദം, മറ്റു ചില ഹംസപ്പാട്ടുകൾ, ഇവ ഹരിനാമകീർത്തനത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ പിന്നീടുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഹരിനാമകീർത്തനവും ജ്ഞാനപ്പാനയും ചിന്താരത്നവും ആണ് അത്യുത്തമങ്ങൾ. കോട്ടയം വീരകേരളവർമ്മയും ഈ രീതിയിൽ

ചില കൃതികൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അർണോസു പാതിരിക്കും ഇവയെല്ലാം ആദർശങ്ങളായി.

ഭാഷാകർണ്ണാമൃതം.

നല്ല ഭാഷയിൽ എഴുതുന്ന കൃതികൾക്കു് കർണ്ണാമൃതങ്ങൾ എന്ന പേരു പണ്ടേ ഉള്ളതാണു്. വില്വമംഗലത്തിന്റെ കൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം ഭാഗവതം, നാരായണീയം ഇവയോടു് പൂന്താനത്തിന്റെ ഈ കൃതിക്കു് കടപ്പാടുണ്ടു്. ഈ കൃതിയോടു് കുഞ്ചന്റെ ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മണിപ്രവാളത്തിനും കടപ്പാടുണ്ടു്. ചമ്പുക്കളിലെ മണിപ്രവാളരീതിയിലും ലളിതമായ രീതിയാണു് പൂന്താനത്തിന്റെ ഭാഷാശ്ലോകങ്ങളിൽ കാണുന്നതു്. പല വൃത്തങ്ങളിലായി നൂറമ്പത്തിരുപതു പദ്യങ്ങളാണു് ഇതിലുള്ളതു്. വാർദ്ധക്യകാലത്തു സ്വന്തം ഇല്ലത്തു താമസിച്ചുകൊണ്ടു് വടക്കിനിത്തേവരെ വർണ്ണിച്ചെഴുതിയ ഈ കൃതി കൃഷ്ണന്റെ ബാല്യം നീട്ടിയും മറ്റു കൃഷ്ണകഥകൾ ചുരുക്കിയും വർണ്ണിക്കുന്നു. ഒരു ശൂലപാണിയാണു് ഇതു ക്രമത്തിൽ ആക്കിയതും.

ആക്കംപൂണ്ടഷ്ടമീ രോഹിണി യൊരുമ കലന്നോരു
നാളർദ്ധരാത്രെയൗ
ചൊൽക്കൊള്ളും ചിങ്ങമാസേ യണിമതി*യുദിക്കുന്ന മുഖ്യമുഹൂർത്തേ
തൃക്കയ്യിൽ ശംഖചക്രാംബുജഗദകൾ ധരിച്ചോരു
ബാലസ്വരൂപം
തക്കത്തിൽ ദേവകിക്കും കണവനുമരികെദ്ദർശിതം
കൈതൊഴുന്നോൻ

എന്ന പ്രതിപാദനം മധുരമണിപ്രവാളമല്ല പരുപരുപ്പുള്ള ഭാഷാപദ്യത്തിന്റെ പിറവിയെയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്.

അച്ഛന്റെ ഹസ്തപത്മത്തിനു മധുകരമായ്
നിന്നുപോവാൻ മുതിർന്നു–
തല്ലാലെ മുഷ്കു തേടീടിന കനകകവാടങ്ങൾ
താനേ തുറന്നു

* മുഴുമതി എന്ന പാഠം ശുദ്ധമല്ല

ചക്രീശൻ ഛത്രമാർന്ന നിറപുഴയുമുഴറോടെ
നീർ വാങ്ങി നിന്ന
ചിക്കെന്നമ്പാടി ചേർന്ന ജനകനവിടെയക്ക
ന്യയെ കൊണ്ടുപോന്ന

ചമ്പൂകാരന്മാരുടെ മുഷ്ക്കു കൊണ്ട് അടഞ്ഞിരുന്ന കനകവാടങ്ങൾ പൂന്താനത്തിന്റെ ശ്ലോകങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കയാണു് ചെയ്തതു്.

എന്തുന്ന കാരണജലത്തിലൊരുണ്ണിയായ്പോയ്
നീന്തീടുവാൻ കഴിവരാതവനന്നുപോലും
നന്ദന്റെ കെട്ടിൻ നടുമുറ്റമിവാറിലെല്ലാം
നീന്തിത്തുടങ്ങിയ കിടാവിനു കൈതൊഴുന്നേൻ

എന്ന ഭാഷാകവിതയുടെ നീന്തൽ സംസ്കൃതവൃത്തത്തിലുള്ളതും പൂന്താനത്തിന്റെയും, കേരളത്തിന്റെയും ഇടയ്ക്കു കാണാറായി.

*ഉണ്ണിക്കാൽകൊണ്ടു നൃത്തങ്ങളുമരനിറയെക്കിങ്ങിണിപൊന്നരിഞ്ഞാ—
ളുണ്ണിക്കൈകൊണ്ട താളങ്ങളുമണിമുടിയിൽ പിഞ്ഞരവും കൊഞ്ചൽ വായ്പും
ഉണ്ണിക്കണ്ണന്റെ പൂമൈക്കഴൽ വിളിയുമട്ടത്തുള്ള ചിൽപ്പിള്ളരും മേ
കണ്ണിൽ കാണുന്നപോലെ മനതളിരിലുദിക്കേണമോക്കുമ്പൊഴെല്ലാം.
അമ്പാടിക്കൊരു ഭ്രഷണം രിപുസമൂഹത്തിന്നഹോ ഭീഷണം
പൈമ്പാൽ വെണ്ണ തയിക്കുമോഷണമതി ക്രൂരാത്മനാം പോഷണം

തിത്തിത്തയെന്നൊരു നൃത്തങ്ങളങ്ങനെ—
തുക്കാൽ ചിലമ്പൊലിയൊച്ചയുണ്ടങ്ങനെ
തുക്കൈകൾ രണ്ടുമടിനയിച്ചങ്ങനെ
ഓമൽ തിരുമൈയുലയുമാറങ്ങനെ
പൊന്മേനിയേറ്റം തിളങ്ങുമാറങ്ങനെ
ആനന്ദനൃത്തം ജയിക്കുമാറങ്ങനെ (ആനന്ദനൃത്തം)

വൻപാപത്തിനു ശോഷണം വനിതമാക്കാനന്ദ സ
മ്പോഷണം
നിമ്പാദം മതിഭൂഷണം ഹരതുമേ മഞ്ജീരസം
ഘോഷണം

സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലും അതിലുമേറെ മാധുര്യത്തോടു കൂടി ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലും കവിതയുടെ മഞ്ജീരസംഘോഷണം ഭഷമ്മെ പോഷിപ്പിച്ചതാണ് ഈ പ്രതിപാദനം.

ഉണ്ണിക്കിടാങ്ങൾ കളിയായൊരു കാല്യവച്ചാൽ
കണ്ണിൽ പെരുത്തതിനഹോ കുതുകം പിതൃണാം
എന്നെക്കണക്കെ നടയുള്ളവർകൾക്കിതെല്ലാ
മെന്നാൽകൃതം കിമപി കൗതുകമായ് വരേണം

എന്ന പൂന്താനത്തിന്റെ പ്രാർത്ഥന ഉദ്ദേശിച്ചതിൽ കൂട്ടതൽ ഫലിച്ചു എന്നു വ്യക്തമാകും.

മറ്റു കൃതികൾ

കൊച്ചുകൃതികളിൽ ആനന്ദനൃത്തമാണ് ഏറ്റവും നല്ലതു്. ഇതിൽനിന്നാണ് 'തിത്തിത്തയെന്നൊരു നൃത്തമുണ്ടങ്ങനെ' എന്ന ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചതു്. 'അമ്പാടിതന്നിലൊരുണ്ണിയുണ്ടങ്ങിനെ, ഉണ്ണിക്കു പേരുണ്ണികൃഷ്ണനെന്നങ്ങനെ, ഉണ്ണിവയററത്തു ചേറുമുണ്ടങ്ങനെ,എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഈ കൃതി ബാല്യകാലത്തിലെ അവസ്ഥ വർണ്ണിക്കുന്ന ചെറുശ്ശേരിയിലെ ഭാഗങ്ങളോടും, 'ഓമനത്തിങ്കൾകിടാവോ' എന്ന താരാട്ടോടും സാജാത്യം വഹിക്കുന്നതാണ്.

വൃന്ദാവനത്തിലൊരാഘോഷമങ്ങനെ
ദുഷ്ടരെക്കൊല്ലുന്ന കൃത്തുകളങ്ങനെ
രാസക്രീഡക്കുള്ള കോപ്പുകളങ്ങനെ
വട്ടത്തിൽ നിന്നു ശ്രുതിപിടിച്ചങ്ങനെ
സൂത്രവും ചോട്ടം പിഴയാതെ യങ്ങനെ
നേത്രങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ളഭിനയ മങ്ങനെ,

എന്ന വരികൾ ഒന്നു വായിച്ചാൽ ഓർമ്മയിൽ കൊത്തിവച്ചിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ കൈക്കൊള്ളും.

പൂന്താനത്തിനു മസൂരി വന്നപ്പോൾ നിർമ്മിച്ച ദേവീ

സ്തോത്രമാണ് ഘനസംഘം പാട്ട്–തിരുമാന്ധാം കുന്നിലമ്മയെയാണ് സ്തുതിക്കുന്നത്.

ഭക്തരിൽ പതിക്കുന്ന കടക്കണ്ണു തൊഴുന്നേൻ
തിലസുമരുചി വെന്ന തിരുനാസ തൊഴുന്നേൻ
.....
ഇടിനാദ മുടൻവന്നങ്ങടിയിണ പണിയും
കഠിനമൊടെഴുന്നഹംകൃതിനാദം തൊഴുന്നേൻ

എന്ന രീതിയിൽ ദേവിയുടെ കേശാദിപാദമാണ് വർണ്ണിക്കുന്നത്. പാർത്ഥസാരഥിസ്തവത്തിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെസുപ്രസിദ്ധ പാർത്ഥസാരഥിയെതന്നെ വർണ്ണിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇതു കുസുമ മഞ്ജരിയിലാണ്.

ചെറുഴിഞ്ഞ ചികുരോൽകരാം ചെറിയ താരകേശ
കല തോറുരത്ന
നെറുപാട്ട ചിതരുംവിയർപ്പിലൊളിവുറുപറിന
ഘനാളകം
ഏറു വാനഭിമുഖീകൃത പ്രതിനവ പ്രതോദ വലയാ
മൊരൻ–
പുറകാമപി കൃപാം കിരീടി രഥ രത്നദീപ കലി
കാംഭജേ
നൃതനേന്ദു രമണീയ ഫാലഭുവി പാകിട്ടും ചില
മനോഹര–
സ്വേദപാത മൃദുതാളകേരഥ പരാഗ പൂര പരിശോ
ഭിതേ
പാതി ചിമ്മിന വിലോചനേ വിഹര മന്ദഹാസ
മയചന്ദ്രികാ
ശീതളേ തിരുമുഖേ മനോവിജിത സാരസേ വിജയ
സാരഥേ

എന്നു വേണമെങ്കിൽ ചമ്പൂകാരന്മാരുടെ മണിപ്രവാളത്തിലും പൂന്താനത്തിനു പെരുമാറാമായിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുന്നതാണ് ഇതിലെ പ്രതിപാദനം.

'നൂറെട്ട ഹരി' കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ഒട്ടുവിലത്തെ

സ്തോത്രത്തെ അനുകരിച്ചു കൃഷ്ണകഥ അടുക്കിപ്പറയുന്ന ഒരു ചെറിയ സ്തോത്രമാണു്.

എട്ടു കിടാങ്ങൾ മറിച്ചൊരു വിപ്രനു—
മിഷ്ടമേകീടാൻ മടിച്ചു നിന്നുഹരി
സന്താന നാശം ഭവിച്ചൊരു വിപ്രനു
സന്താന ഗോപാലനായ കൃഷ്ണാഹരി.

എന്നതു് ഇതിലെ വരികളാണു്.

ഭാഷയുടെ മർമ്മം അറിഞ്ഞു ഭാഷകൊണ്ടു തന്നെ പെരുമാറി പേരുനേടിയ രണ്ടാമത്തെ കവിയാണു പൂന്താനം. ചെറുശ്ശേരിക്കും എഴുത്തച്ഛനും ഇടയ്ക്കൊരു ഇടക്കണ്ണിയായിട്ടാണു് പൂന്താനം വർത്തിച്ചതു്. എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയിൽ പെട്ടില്ലെങ്കിലും ശിഷ്യന്മാരേക്കാൾ ഭാഷാസ്നേഹം ഇദ്ദേഹത്തിനാണു് ലഭിച്ചതു്.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യപരമ്പര

സൂര്യനാരായണൻ, കോപ്പസ്വാമികൾ, കരുണാകരൻ, ദേവഗുരു, പരാപരഗുരു, ഗോപാലൻ, എന്നു് എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യന്മാരും പ്രശിഷ്യന്മാരുമായി ഒരു പരമ്പര നീണ്ടുനിന്നു.

എഴുത്തച്ഛന്റെ പ്രധാന ശിഷ്യൻ മുഴമിച്ചതായിരിക്കണം നമുക്കു ലഭിച്ച ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ടു്. ഒരു പക്ഷേ സീതാവിജയവും അദ്ദേഹത്തിന്റേതാകാൻ മതി. ഭാഗവതം ഒട്ടുവിലത്തെ ഭാഗത്തേക്കാൾ സീതാ വിജയത്തിലെ പ്രതിപാദനം നന്നാണു്. നാലു ഭാഗമായി വിഭജിച്ച ഈ കൃതിയിൽ ഒന്നും നാലും ഭാഗങ്ങൾ കേകയിലും രണ്ടാം ഭാഗം കാകളിയിലും മൂന്നാം ഭാഗം കളകാഞ്ചിയിലുമാണു നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സീത ശതമുഖ രാവണനെ കൊല്ലുന്നതാണു കഥ.

ശതവക്ത്രൻ മഹാബലൻ നൂറായിരം യോജനോ
ന്നതമുള്ളവൻ.....
കരികളഭ കേര സദൃശങ്കര യുഗളശോഭയും—കാഠിന്യ
മേറുന്ന ദംഷ്ട്രാകരാളവും

തരുണരവി കിരണ രുചി സമത ചിരകാന്തിയും—താ
രകാകാര ഹൃദയ സരോജവും

.....

* ഇങ്ങനെ സീത വിജയാഖ്യമാം കഥാസാരം നിങ്ങ
ളോടൊന്നു ചൊന്നാനെന്നാളെ കിളിമകൾ

എഴുത്തച്ഛന്റെ ചില വരികൾ ഇതിൽ കടന്നു കൂടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇതു് എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതയല്ല. എന്നാൽ സാമന്യം ഭേദവുമാണു്.

വലിയ കോപ്പുസ്വാമികൾ ഉത്തരരാമായണം മന്നൻ കവി എന്ന പേരിൽ രചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. കവിത മോശമാണു്.

'മന്നവനും മൈഥിലിയെ വെടിഞ്ഞശേഷം—മാതാക്കൾ താനുമായിട്ടിരുന്നകാലം' എന്ന രീതിയിലെ പദ്യം കവിതയാവുകയില്ല. ശിവരാത്രി മാഹാത്മ്യവും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയാണു് എന്നു പറയുന്നു. രണ്ടു ഭാഗമായി നിർമ്മിച്ച ഈ പാട്ടു് വായിച്ചുപോകാം എന്ന വിധത്തിലുള്ളതാണു്.

'അഭ്രവാഹന തനയത്രാതാവിനെ കണ്ട—കർബുര തരുണിയാം ഹിഡിംബി തന്നെപ്പോലെ' എന്ന വിധം കിളിപ്പാട്ടിന്റെ കെട്ടറപ്പെല്ലാം ഇല്ലാതാക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണു് ഇതു്.

ദേവഗുരു (തേവു് എഴുത്തച്ഛൻ) രചിച്ചതായി സംസ്കൃത വൃത്തത്തിൽ വിജ്ഞാനരത്നം എന്നും കിളിപ്പാട്ടിൽ വേദാന്തസാരം എന്നും ഓരോ കൃതികളുണ്ടു്. രണ്ടും വലിയ ഗ്രന്ഥമുള്ളവയല്ല. പരാപരഗുരുവിന്റെ വേദാന്തസാരം കുറച്ചു കൂടി ഭേദമാണു്. ശങ്കരന്റെ ആത്മബോധം എന്ന കൃതിയുടെ തർജ്ജമയാണു്.

'സാധിക്കയില്ല ജ്ഞാനം കൂടാതെ മോക്ഷമാർക്കും' എന്ന വരി ഇതിലുള്ളതാണു്. ഒരുപക്ഷേ കേരളനാടകവും ഇവരിൽ വല്ലവരും എഴുതിയതായിരിക്കാം. എഴുത്തച്ഛന്റെ പരമ്പരയിൽ പെടാത്തവരും പാട്ടുകളും

* ഈ കൃതി എഴുത്തച്ഛന്റേതല്ലെന്നു് ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ സകാരണം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കിളിപ്പാട്ടുകളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ പ്രമുഖൻ വടക്കൻ കോട്ടയത്തെ വീരകേരളവർമ്മയാണെങ്കിലും സ്കാന്ദപുരാണം രചിച്ച ഗോദവർമ്മയും, നാഗാനന്ദം, കൃഷ്ണലീല, രാമശ്വമേധം തുടങ്ങിയ കിളിപ്പാട്ടുകൾ രചിച്ച അജ്ഞാതകവികളും ഈ പാരമ്പര്യം ഇടവിടാതെ പുലർത്തിവന്നവരാണ്. ഇത്തരം കൃതികളുടെ ലിസ്റ്റ് ഒട്ടവിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

കോട്ടയം വീരകേരളവർമ്മ

എഴുത്തച്ഛനു ശേഷം കിളിപ്പാട്ട്, നല്ല കൃതികൾ രചിക്കാൻ ഒരു യാനപാത്രമാക്കി ശരിക്കുപയോഗിച്ച് ഭാഷയെ പോഷിപ്പിച്ച ആൾ വടക്കൻ കോട്ടയത്തു വീരകേരളവർമ്മയാണ്. വാളും നാരായവും ഒരുപോലെ ഉപയോഗിച്ച് കേരളത്തെ രക്ഷിച്ച ആ മഹാനുഭാവൻ 1696-ാ മാണ്ടാണ് ചരമമടഞ്ഞതു്. ശത്രുക്കൾ അദ്ദേഹത്തെ ചതിച്ചു കൊല്ലുമ്പോൾ അമ്പത്തൊന്നു വയസ്സെ ഉള്ളായിരുന്നു. വടക്കൻകോട്ടയത്തു ജനിച്ച ഈ രാജന്യൻ വേണാട്ടിൽ വന്നു് മുകിലപ്പടയെ തുരത്തി ആ രാജ്യം രക്ഷിച്ചു. നാട്ടിലെ അന്തച്ഛിദ്രം ഇല്ലാതാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു കൊല്ലപ്പെട്ടു. നല്ല യോദ്ധാവു്, ഭരണാധിപൻ, മഹാകവി എന്നു് മൂന്നു നിലയിലും അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധനായിരുന്നു. ആട്ടക്കഥകളുടെ കർത്താവായ കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹജനോ അനന്തരവനോ ആണു്. ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി അതിശയോക്തികലർന്ന പുതുവാതപ്പാട്ടു് എന്നു് ഒരു കൃതിയും രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹം ഒരു മഹമ്മദീയ രാജകുമാരിയെ പരിണയിച്ച കഥ അതിൽ കാണുന്നു.

വീര കേരളവർമ്മയുടെ കൃതികൾ

വാല്മീകി രാമായണം(ഭാഷ), പാതാളരാമായണം, ബാണയുദ്ധം, വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം, മോക്ഷദായകപ്രകരണം, മോക്ഷസിദ്ധി പ്രകരണം, ഭീഷ്മോപദേശം, പടസൂതി ഇവയാണു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാകൃതി

കൾ. കൂടാതെ സംസ്കൃതത്തിൽ രാഗമാലികയും പദ്മനാഭ കീർത്തനങ്ങളുമുണ്ട്.

വാല്മീകി രാമായണം ഭാഷ

ഈ കവിയുടെ പ്രധാന കൃതിഇതാണ്. വിപുലമായ രീതിയിൽ തുടങ്ങിയ ഈ പരിഭാഷ മുഴുമിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് സാധിച്ചില്ല. സുന്ദരകാണ്ഡത്തിനു് അപ്പുറം മറെറാരു കവി തർജ്ജമ ചെയ്താണു് ഈ കൃതി പൂർത്തിയാക്കിയതു്.

പലരും പലവിധം ഭാഷയിൽ ചൊല്ലുന്നുണ്ട്
ഫലമെന്നതിലേറെ വിതിലെന്നതും ചൊല്ലാം
മൂലത്തിലുള്ള കഥയൊട്ടുമേ യൊഴിയാതെ
ചാലവെ പറവൻ ഞാൻ ഗ്രന്ഥവിസ്താരത്തോടെ
ശബ്ദാർത്ഥാലങ്കാരങ്ങൾ പരമായ് ദീക്ഷിച്ചീല
ശുദ്ധമായുള്ള പൊരുൾ മൂഢക്കും തിരിയുമാ—
റൂഢവൈശദ്യമായി ചൊല്ലുവൻ മടിയാതെ

എന്നു് തന്റെ വിവർത്തന രീതിയെപ്പററി പറയുന്നു. വൻതോതിലുള്ള തർജ്ജമയുടെ നല്ലമാതൃക ആദ്യം മലയാളത്തിൽ കാട്ടിക്കൊടുത്തതു് വീരകേരളവർമ്മയാണു്.* പദാനുപദമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ തർജ്ജമ. ബാലകാണ്ഡവും സുന്ദരകാണ്ഡവും കേകയിലും ആരണ്യകാണ്ഡം കാകളിയിലും അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡം അന്നനടയിലും കിഷ്കിന്ധാകാണ്ഡം ദ്രുതകാകളിയിലുമാണു് അദ്ദേഹം തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. കിഷ്കിന്ധാ കാണ്ഡത്തിന്റെ ആദ്യം അദ്ദേഹം സ്വന്തമായി ഒരു രാമസ്തോത്രം എഴുതി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

സലിലനിധി ശായിനം സതതമനുപായിനം
ഭജതബഹുമായിനം പ്രണത സുഖദായിനം
കമല ദല ലോചനം കരിഭയവിമോചനം
ഖഗപരി വൃഢാസനം കലികലുഷനാശനം

---

*രാമായണ തർജ്ജമകളെപ്പററി വിശദമായ പ്രതിപാദനം വള്ളത്തോൾ എന്ന എന്റെ കൃതിയിലുണ്ട്.

എന്നാണ് ഈ സ്തോത്രത്തിന്റെ രീതി. ശല്യപർവത്തിൽ ആദ്യം എഴുത്തച്ഛൻ എഴുതിച്ചേർത്ത സ്തോത്രവും ഈ രീതിയിലുള്ളതാണ്. ഈ കവിയുടെ വിവർത്തന രീതി ഇനിയും നോക്കാം:

ബാഢമിത്യേവമുക്തം രാജാമുനിശ്ച സമഭാഷത
ലീലയാസധനുർ മദ്ധ്യേ ജഗ്രാഹ വചനം മുനേ
പശ്യതാം നൃസഹസ്രാണാം ബഹൂനാം രഘുനന്ദനഃ
ആരോപയിത്വ ധർമ്മാത്മാ പൂരയാമാസ വീര്യവാൻ
തദ്ബ്ഭജ്ഞ ധനുർമ്മദ്ധ്യേ നരശ്രേഷ്ഠോ മഹാശയ
തസ്യ ശബ്ദോ മഹാനാസി നിർഘാത സമ നിസ്വനഃ

ഭ്രമി കമ്പശ്ച സുമഹാൻ പർവ്വത സ്തേവ ഭീര്യതാഃ
നിപേതുശ്ച നരസർവ്വേ തേനശബ്ദേന മോഹിതാ;
വജ്ജയിത്വ മുനിവരം രാജാനം തൈച രാഘവ

ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഗ്രഹിച്ച് വള്ളത്തോൾ ഇങ്ങനെ തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നു.

ആവാമെന്നവനോടോതി പെരുമാളും മഹർഷിയും
വില്ലെടുത്താൻ നടുപിടിച്ചൃഷി വാക്കാൽ സലീലമായ്
അനേകായിരമാൾ നോക്കി നില്ക്കുവേ രഘുനന്ദനൻ
കുലയേറി വലിച്ചാനാ വില്ലുടൻ ധർമ്മതൽപ്പരൻ
ആ വില്ലൊടിച്ചാൻ നടുവേ ചൊല്ലേറിന നരോത്തമൻ
അപ്പോളുണ്ടായ് മഹാശബ്ദ മിടിവെട്ടൊലി പോലവേ
കുലുങ്ങി ഭ്രമിയും പാരം മല വിള്ളുന്ന പോലവെ
അശ്ശബ്ദം കേട്ട മോഹിച്ചു വീണാളാളുകളൊക്കയും
മഹർഷിയും മന്നവനും രാഘവന്മാരുമെന്നിയേ

തമ്പുരാന്റെ വിവർത്തനം

ചൊല്ലേറും വീരന്മാരെ വെല്ലുന്ന രഘുപതി— യെ
ല്ലാരും മഹാജനം വെല്ലുന്ന സഭയീന്ന—
ങ്ങുല്ലാസത്തോടുകൂടി വില്ലിനെ യെടുത്തുടൻ— വല്ലഭ
മുള്ള രാമൻ കണ്ണിമയ്ക്കുന്ന മുമ്പേ

കല്യാണതരം നല്ല വില്ലിനെ കുലയേറി–നെഞ്ചകം
തന്നിൽ ഗുരു തഞ്ചരണങ്ങൾ നിന—
ഞ്ചിതമായ വില്ലും ധരിച്ചു ജനമദ്ധ്യേ—ചഞ്ചല
മകന്നവൻ തഞ്ചത്തിൽ പററിത്താണ
പുഞ്ചിരി കലർന്നുടൻ വലിച്ചു കുലച്ചഥ— സച്ചിദാ
നന്ദ മൂർത്തിയായവൻ രാമദേവൻ
വച്ചിതു വലം തോളിൽ വിസ്മയം തോന്നുംവണ്ണം—
കൈതവം കളഞ്ഞേററം കൈവല്യം തരുന്നവൻ
കൈഞരമ്പടത്തില്ല ഭാവവും പകർന്നില്ല എട്ട ദിക്കു
കൾ ഭ്രമിദിഗ്ഗജ വരന്മാരും
ദുഷ്ട രാക്ഷസകുലം ഞെട്ടുമാറതുനേരം— പൊട്ടി
ച്ചാൻ ശരാസനം പെട്ടെന്നു പിടിയുടെ
കല്പാന്ത ഭീമമായി പെട്ടന്നോരിടി പോലെ—വട്ടളർ
മുലയാളാം ജാനകി ദേവിക്കുള്ളിൽ
ഇഷ്ടമേറുന്ന വാറു കേട്ടിതു ജഗത്തിങ്കൽ.....

വള്ളത്തോളും തമ്പുരാനും ഒരേ ഘട്ടം എങ്ങനെ വിവർ
ത്തനം ചെയ്യുന്നു എന്നു നോക്കാം.

നാട്ടുവാഴാ ഭരതനെമ്മട്ടിലും രാമനെന്നിയേ
അവൻ രാമനിലും മീതേയല്ലോ ധർമ്മ ബലത്തിനാൽ
കാണ്മനെങ്ങനെ രാമനു കാട്ടിൽ പോകെന്നു
ചൊല്ലുവേ
മാറുമാ മുഖ വർണ്ണത്തെ- ഗ്രസ്ത ചന്ദ്രനെയാംവിധം
തമ്പുരാന്റെ വിവർത്തനം
വരതനോ നിന്റെ നിരൂപണമിതു– ഭരതനുകൂടി
ഹിതമാകയില്ല
ഭരതനത്തമൻ രഘുവരനെക്കാൾ– ചരിതങ്ങൾ
കൊണ്ടും ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടും
പതി, സുതൻ, ലോകരിവർക്കെല്ലാവർക്കും– ഹിതമല്ല
ചെറുമിതെന്നു നിർണ്ണയം
അപരാധമില്ലാത്തൊരു മകനൊടു–ങ്ങടവിയിൽ
പോകാൻ പറയുന്നനേരം
അവൻ മുഖാംബുജം കുനിയുന്നു കാണുമ്പോൾ–മരിക്കു
യല്ലയോയെനിക്കു നല്ലതും

കിഷ്കിന്ധാകാണ്ഡത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ അല്പം പകർത്തുന്നു.

നത്തകൻ പോലെ പിന്നെയും മാരുതൻ–നർത്തനം
ചെയ്യിക്കുന്ന മരങ്ങളെ
ഒത്തുപാടീടും ഷൾപദനാരിമാർ–മത്തമാം കോകില
ത്തോട്ടുകൂടവേ
മദ്ദളധ്വനിപോലുള്ള ലകളും–തിത്തിത്തയെന്ന
കീചകനാദവും
മത്തകാശിനി തന്നെ പിരികയാ–ലെത്രയും മമ
ഖേദം വളരുന്നു.

....

പൈങ്കിളിമൊഴി കേൾക്കുമ്പോഴെന്നുടെ–പൈങ്കി
ളി മൊഴിയാളെനിനയ്ക്കുന്നു
ചെമ്പക മലരെന്തെടോ കാണുമ്പോൾ–ചെമ്പകാം
ഗി നിറമെന്നുതോന്നുന്നു.
കഞ്ജജാലങ്ങൾ മന്ദ വായുക്കളാൽ–ചഞ്ചലം
പിണഞ്ഞീടുന്നനേരത്തിൽ
പങ്കജവാണിതൻകരംകൊണ്ടെന്നെ–മംഗലമായ്
വിളിക്കുന്നതിങ്ങനെ

സുന്ദരകാണ്ഡത്തിലെ ലങ്കാദഹനത്തിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗവും കൂടി നോക്കാം.

പന്തൊക്കും മുലയാൾക്കു വെന്തുപോയ് മുലയേറ്റം
കോകിലമൊഴിയാളിന്നാകുലമൊഴിയായി
വണ്ടാർപൂങ്കുഴൽ മേനി കണ്ടാലും കരിയായി
പേടമാൻ മിഴിയാൾക്കു പട്ട മാമ്പിഴിരണ്ടും
അന്നത്തിൽ നടപ്പോളിന്നന്നത്തിൽ നടപ്പായി
തൊണ്ടിവായ് മലരിണ തുണ്ടിച്ചു ശിവശിവ
രാപ്പാടങ്ങട്ടത്തപ്പോൾ തീപ്പാടങ്ങട്ടത്തിഹ
നുൽപ്പട്ടധരിച്ചാലും നേർപ്പട്ടങ്ങിരിക്കണം.

സ്വതന്ത്ര തർജ്ജമകൊണ്ടാണു് കേരളഭാഷ വളർന്നതു്. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം തമ്പുരാനും ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വാക്കിനു വാക്കു്, അർത്ഥത്തിനർത്ഥം, എന്നു

ശരിത്തർജ്ജമ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ ഒരാളെ വൻതോതിൽ കവിതയിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ തുടങ്ങുമ്പോൾ മൂലകൃതിയുടെ അന്തരീക്ഷവും ശൈലിയും പകർത്താനും മിക്കപ്പോഴും വിഷമിക്കും. മൂലകൃതി എന്തു പ്രതീതി ആദ്യത്തെ വായനക്കാരിൽ ഉണ്ടാക്കി എന്നതു മനസ്സിലാക്കി ആ പ്രതീതി തന്റെ വായനക്കാരിൽ ഉണ്ടാക്കത്തക്ക വിധമാണ് മറ്റൊരുതരം വിവർത്തനം. രാമൻ വില്ലെടുത്തു വളച്ചപ്പോൾ ഞരമ്പ് ഉയർന്നില്ല എന്നുകൂട്ടിച്ചേർത്തതു് വില്ലുകൊണ്ടു പെരുമാറുന്നതിനാൽ കാര്യമറിയാവുന്ന തമ്പുരാനു് രാമപൂജയ്ക്കൊരു ഉപകരണമായി. കാവ്യത്തിനു ഗുണവും. ഇങ്ങനെ അന്തരീക്ഷം കൊണ്ടുവരാനുള്ള ശ്രമം ഫലിപ്പിക്കുന്നു. വായനക്കാരുടെ രുചിക്കു വേണ്ടി കാലമനുസരിച്ചു് ഭേദഗതി ചെയ്യാനും ഔചിത്യം അനുസരിച്ചു് കുറയ്ക്കാനും കൂട്ടാനും ചിലർ തയ്യാറാകും. ഈ മൂന്നു രീതിയിൽ ഏതാണു നല്ലതെന്നു് ആരും തീർത്തു പറഞ്ഞിട്ടുമില്ല. ഈ മൂന്നു രീതിയും ഇഷ്ടംപോലെ മലയാള കവികൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. തമ്പുരാനും ഇതിൽ നിന്നുവിഭിന്നനല്ല. അലങ്കാരങ്ങൾ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. രാമരഹസ്യം ഗുരുവിന്റെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു് ഈ കൃതിയിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നുമുണ്ടു്. രാമപ്പണിക്കരേക്കാൾ വിവർത്തനത്തിൽ തമ്പുരാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വാല്മീകി പറയാത്തതൊന്നും രാമപ്പണിക്കർ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു സത്യം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ തമ്പുരാൻ ഒരു പടി കൂടി കടന്നു് 'ശബ്ദാർത്ഥാലങ്കാരങ്ങൾ പരമായു് ദീക്ഷിച്ചീല' എന്ന മാത്രമല്ല 'ശുദ്ധമായുള്ള പൊരുൾ മൂഢർക്കും തിരിയുമാറുദ്ധവൈശദ്യമായി' ചൊല്ലുവാൻ മടിച്ചിട്ടുമില്ല. പദ്യം പദ്യത്തിൽത്തന്നെ ആശയഗതി വിടാതെ വൻതോതിൽ തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ ആദ്യം ശ്രമിച്ച മഹാശയൻ മാത്രമല്ല വീരകേരളവർമ്മ. അതിൽ അദ്ദേഹം വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. പല വിഷമങ്ങൾ നേരിടേണ്ട ജീവിതത്തിലാണു് ഇതു സാധിച്ചതും. ഈ കൃതി നമുക്കു ഇന്നു് വാങ്ങാൻ ലഭിക്കില്ല. ഇതു് അച്ചടിപ്പിക്കേണ്ടതു്

അത്യാവശ്യമാണ്. എഴുത്തച്ഛനു ശേഷം കുഞ്ചനു മുമ്പു് ഭാഷയെ പോഷിപ്പിച്ച മഹാന്മാരിൽ കോട്ടയത്തുള്ള രണ്ടു രാജാക്കന്മാരുടെ കാര്യമാണു് നമ്മൾ പ്രധാനമായി ഓക്കുന്നതു്. വിവർത്തനം ശരിക്കു ഫലിപ്പിച്ച കോട്ടയം വീരകേരളവർമ്മ ആരാധ്യനാണു്. കവിതയിൽ മാത്രമല്ല വേദാന്തത്തിലും ഇദ്ദേഹം എഴുത്തച്ഛന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്നു. വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം, മോക്ഷദായകപ്രകരണം, മോക്ഷസിദ്ധിപ്രകരണം, ഭീഷ്മോപദേശം ഇവ ഹരിനാമകീർത്തനത്തിലും ചിന്താരത്നത്തിലും, ജ്ഞാനപ്പാനയിലും തുടങ്ങിവച്ച രീതി മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകാൻ ഫലപ്രദമായി ശ്രമിച്ച പരിക്ഷണങ്ങളാണു്. ഇവ കൂടാതെ ബാണയുദ്ധവും, പാതാളരാമായണവും കൂടി കിളിപ്പാട്ടിൽ ഇദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയെപ്പറ്റി ആദ്യം പറയാം.

ബാണയുദ്ധം

കളകാഞ്ചിയും അന്നനടയും ഉപയോഗിച്ചു രചിച്ച ഈ കൃതി തമ്പുരാന്റെ ആദ്യകൃതിയായിരിക്കണം. ഇതിന്റെ ഒടുവിൽ കുറച്ചുഭാഗം കിട്ടിയിട്ടില്ല. പുരാണകഥയിൽ വ്യത്യാസം വരുത്തിയിട്ടില്ല.

വളരുമൊരു ദുരിതമിതു കളവതിനു നൽവഴി
മെല്ലവെ ചൊല്ലെടോ കല്യ മോദേനനീ
കിളിമകളുമതു പൊഴുതു തെളിവിനൊട്ടു
ചൊല്ലിനാൻ

മേളമാന്നള്ളൊരു ബാണയുദ്ധം കഥ.

എന്നാണു് കളകാഞ്ചിയുടെ രീതി.

മധുരിപുതന്റെ ചതുരതകണ്ടു- മധുമൊഴിക
ളാമമരനാരിമാർ
മദനമാൽ പൂണ്ടുമയങ്ങി വീഴുകയും.....

എന്ന വരികളോടെ കിട്ടിയ ഭാഗം അവസാനിക്കുന്നു.

പാതാളരാമായണം

ഹനുമാനുമായുള്ള യുദ്ധത്തിനിടയ്ക്കു് പാതാളരാവണൻ രാമലക്ഷ്മണന്മാരെ മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

സൂത്രത്തിൽ ഹനുമാൻ അവിടെയെത്തി പാതാളരാവണനെക്കൊന്ന് രാമലക്ഷ്മണന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതാണ് ഇതിവൃത്തം. ഇതിനു് ഹനുമാന്റെ പുത്രനായ മത്സ്യവല്ലഭനും സഹായിക്കുന്നു. നാലുഭാഗമായി എഴുതിയ ഈ കൃതിയിൽ കളകാഞ്ചി, കേക, അന്നനട, കാകളി എന്നു വൃത്തങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാഗ്രന്ഥമുള്ള ഈ കൃതിയിലുള്ളതാണു്,

മതിമാനാകിയ യമൻ വരികിലും
മമ മനോഗതം ത്യജിച്ചു പോകുമോ'

എന്ന വരികൾ.

വിക്രമശാലിയായ പാതാള നിശാചരൻ
എത്രയും പരാക്രമിയെന്നറിച്ചീടണം നീ
.....
ബഹുമതിയോടവരെയിവിടെക്കൊണ്ടു വന്നു ഞാൻ
ഭദ്രകാളിക്കു ബലി കൊടുത്തീടുവൻ
.....
ലജ്ജയും ക്രോധവും താപമെന്നിവകൊണ്ടേറവും
പീതവർണ്ണനായ് ചമഞ്ഞിടിനാനെന്നേ വേണ്ടു.
.....

എന്നാണു് മറ്റു വൃത്തങ്ങളുടെ രീതി.

വേദാന്തപരങ്ങളായ കൃതികൾ

നാലു കൃതികളാണു് ഇത്തരത്തിലുള്ളതു്. വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം, മോക്ഷദായകപ്രകരണം, മോക്ഷസിദ്ധിപ്രകരണം, ഭീഷ്മോപദേശം എന്ന ഈ നാലു കൃതികളുടേയും ഗുണം ഒരുപോലെ തന്നെയാണു്. എഴുത്തച്ഛൻ വിദഗ്ദ്ധമായി സൂചിപ്പിക്കുകയും, പരസ്യമായി ഒഴിഞ്ഞു മാറുകയും ചെയ്ത വേദാന്തപ്രതിപാദനം വിശദീകരിക്കയാണു് ഇവിടെ ചെയ്യുന്നതു്. ഈ ശ്രമം പരാജയത്തിൽ കലാശിച്ചാൽ തന്നെ അതു് അന്നത്തെ ഭാഷയുടെ നിലയ്ക്കു് വിജയമാണു്. എന്നാൽ പരാജയത്തിൽ കലാശിച്ചിട്ടില്ല എന്നതാണു വാസ്തവം. എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളിപ്പാട്ടിനോളം ഈ ഹംസപ്പാട്ടുകൾക്കു് കെട്ടറപ്പും

ഞെട്ടറപ്പും ഇല്ലെന്നു പറയുന്നതു് അത്ഥ ശൂന്യമാണു്. എഴുത്തച്ഛൻ എഴുത്തച്ഛനായിരുന്നു. ആ സ്ഥാനം എത്തിനോക്കാൻ മറ്റാർക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല.

'അത്ഥപുത്ര കളത്രാദികളായ തുച്ഛവസ്തുക്കളിൽ ഭ്രമിച്ചു് മായയിൽ മോഹിച്ചു് സംസാരത്തിൽ മുഴുകി കർത്തവ്യബോധമില്ലാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന ജനങ്ങൾക്കു് സുകൃത ദുഷ്കൃതങ്ങളുടെ ഫലം, പ്രപഞ്ചരഹസ്യം, ഇവ. ലളിതമായ ഭാഷയിൽ ആകർഷകമായ രീതിയിൽ ഉപദേശിക്കുക' എന്നുള്ളതാണു് തമ്പുരാൻ ഈ കൃതികളിൽ സാധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കൃഷ്ണമിശ്രന്റെ പ്രബോധ ചന്ദ്രോദയ നാടകത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തത്തെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതിയ കൃതിയാണു് മോക്ഷദായക പ്രകരണം. അതിന്റെ തുടർച്ചയാണു് വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം.

പണ്ടൊരു വന്ധ്യാപുത്രൻ തന്നുടെ തനയന്നാ—
യുണ്ടായി സ്ഥാണുപുമാൻ ഗന്ധർവ്വനഗരത്തിൽ
ഉണ്ടാക്കീടിനാൻ ശുക്തിരജത മാമലമാല—
പണ്ടാരും വെള്ളിമാലയുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ടോ കണ്ടു—

എന്നു് ഒന്നു് അവസാനിക്കുന്നു. മറെറാന്നു്

സ്ഥാണുപുമാന്റെ കഥയെന്നപോലിതു
വേണമെന്നാകിൽ പറയാം ചുരുക്കി ഞാൻ

എന്നു തുടങ്ങുന്നു.

എങ്കിലോ കാനൽ ജലം പോലെയും തഥാ—
തിങ്കളെ ദ്വന്ദ്വമായ് കാണുന്നപോലെയും
പഞ്ചഭൂതാംശമായ് കാണും ചരാചരം
പഞ്ചവെ വന്നു ജനിക്കും പ്രകാരവും.

എന്നു വിശദീകരിക്കുന്നതാണു് മോക്ഷസിദ്ധി പ്രകരണം. ഭീഷ്മോപദേശം കർമ്മവിപാകമെന്ന വിഭാഗത്തിൽപെട്ട കൃതികളെ ആശ്രയിച്ചെഴുതിയതാണു്. ഭീഷ്മർ ധർമ്മപുത്രർക്കു ശരശയനത്തിൽ വച്ചു് ഉപദേശിക്കുന്ന രീതിയിലാണു് ഇതു രചിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

വരനാരിമാരോടനുഭോഗം ചെയ്താൽ
പെരുത്തൊരാനന്ദമിരുവർക്കുമൊക്കും
പുരുഷനും സ്ത്രീയുമനുഭവിച്ചിട്ടി
ങ്ങിരുവരുടെയും ജനനമാകുന്ന
ഇവക്ക് ചാവുമങ്ങൊരുപോലെ തന്നെ
ശവത്തിനു മേതുമൊരുഭേദമില്ല

എന്നാണ് ഇതിന്റെ രീതി.

മുകിലനുമായുള്ള യുദ്ധത്തിനുമുമ്പ് ആദികേശവ സ്വാമി(തിരുവട്ടാർ)യെ സ്തുതിച്ചതാണ് പടസ്തുതി.

അക്ഷത ബലമിയലും രിപു ബലമൊക്കെ മുടിച്ചിഹ പുരളീശം
വഞ്ചിക്ഷിതി കേരളസംജ്ഞം രക്ഷവിഭോ രക്ഷ മുദാമാം
പക്ഷീശ്വര വാഹന സജ്ജന രക്ഷക കരുണാകര സന്തത—
മക്ഷയശസം കുരുമാധവ കേശി മഥന നാഥ തൊഴുന്നേൻ

ഈ എഴുത്തച്ഛന്റെ പിൻഗാമി ഈട്ടറ സമ്പ്രദായമാണ് കേരളസംസ്കാരത്തിനു നൽകിയതു്.

വാണീടുന്നുണ്ടവിടെ യദുവംശാന്തകൻ കേരളാഖ്യ-
ക്ഷോണീപാലൻ, യുവനൃപനസാമാന്യ സൗജന്യ പൂർണ്ണൻ
വാണീ ലക്ഷ്മീ ധരകളെ വശത്താക്കിയോൻ കീർത്തി പീന—
ശ്രോണീ നേത്രാഞ്ചല മധുകരാ രാമദേശായമാനൻ

എന്നു് ഉള്ളൂർ ചെയ്യുന്ന സ്തോത്രം അർത്ഥവത്താണ്.

മൂന്നു ചരിത്രകൃതികൾ

ചരിത്ര കൃതികൾ ആകണമെന്നു വച്ചു് ഓരോ നാട്ടിന്റെയും മാഹാത്മ്യവും ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യവും രാജവംശ മാഹാത്മ്യവും എഴുതിച്ചേർത്ത കൃതികൾ ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലും എഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയ്ക്കു് ചരിത്ര

മൂല്യങ്ങൾ അല്പവുമില്ലതന്നെ. സാഹിത്യഗുണം കുറവാണെങ്കിലും കണ്ടിയൂർമറ്റം പടപ്പാട്ട്, പടപ്പാട്ട്, മാമാങ്കോദ്ധാരണം എന്ന മൂന്നു കൃതികളെ നമുക്കു മറക്കാൻ സാധിക്കയില്ല.

കണ്ടിയൂർമറ്റം പടപ്പാട്ട്

പാട്ടിതു ചമച്ചിതു ചെപ്പുകാട്ടമർന്നിടം
കോട്ടമില്ലാ മടപതിമാർ പലരുള്ളതിൽ(?)
ഉണ്ടതിൽ തിരു നീലകണ്ഠനെന്നൊരു ദേഹം
ഉണ്ടാക്കിയതുതന്നെ കണ്ടിയൂർ മറ്റം പട-പ്പാട്ടിതു

എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ട് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേരും കവിയുടെ പേരും നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. കള്ളപ്പറങ്കികളേയും കൊങ്കണിമാർകളേയും പറഞ്ഞു പ്രസ്താവിച്ചതുകൊണ്ട് ഈ കൃതി പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുവിൽ ഉണ്ടായതായി കരുതാം.x വണ്ടിന്റെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു കിളി പറയുന്നതാണ് ഈ കൃതി. നാലു ഭാഗമുള്ള ഈ കൃതിയിൽ ഒന്നും നാലും ഭാഗങ്ങൾ കേകയിലും രണ്ടാംഭാഗം കാകളിയിലും മൂന്നാം ഭാഗം അന്നനടയിലുമാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ കാകളിയുടെ ഇടയ്ക്ക് മണികാഞ്ചിയും, കളകാഞ്ചിയും, അന്നനടയും, മറ്റൊരും കാണാത്ത ഒരു വൃത്തവും കടന്നുകൂടുന്നു. പദഘടനയും വൃത്തസ്വാധീനവും ഈ പദ്യകൃത്തിനു വഴങ്ങാത്തവിധമാണ് വർത്തിക്കുന്നതും. ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ ഓണത്തിന്റെ ഒരുക്കം, കായങ്കുളം അങ്ങാടി (ഇരവിപുരം) ഓണപ്പടയുടെ ആഗമം ഇവ വിവരിക്കുന്നു. യുദ്ധത്തിനു വാൾ, പരിശ, വില്ല് ഇവ ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ഓണം വന്നടുത്തപ്പോൾ കാണം കൈവന്നില്ലാഞ്ഞു
നാണംകെട്ടോട്ടം പല നാരിമാർ പുരുഷന്മാർ
നല്ലവക്കുള്ള പോലെയില്ലാതോക്കിരുന്നിട്ട-
മെല്ലാക്കും സുഖിപ്പാനുണ്ടായിതാവണിയോണം

എന്ന രീതിയിലാണു പദ്യം.

---

x കിളി വണ്ടു സംവാദം എന്നു് ഒരു കൃതി (അദ്ധ്യാത്മപരമായുള്ളതു്) മദ്രാസ് ഗവർമ്മെൻറു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ ഓണത്തല്ല് കാണാൻ വരുന്ന സ്ത്രീകളിൽ മന്ത്രകാലികളെ വർണ്ണിക്കുന്നതു ചിരിക്കു വക നൽകുന്നു.

കരചരണമെന്തിവൾക്കങ്ങനെ വീങ്ങുവാൻ
കരികൾ കരമോ? ഉരൽക്കുറ്റിയോ കാൽകളോ

എന്ന വരികളാണവ.

വേണാട്ട്, കൊല്ലം, മാടത്തിൻകീഴ്, കായങ്കുളം എന്ന നാട്ടുകളിലെ രാജാക്കന്മാരും ഓണത്തല്ല് കാണാൻ വന്നിരുന്നു. ആദ്യത്തെ ചെറിയ യുദ്ധം തിരുവോണം ഉച്ചയ്ക്കു തുടങ്ങി സന്ധ്യവരെയാണ്. അതിന്റെ വർണ്ണനയ്ക്കായി രണ്ടും മൂന്നും ഭാഗങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

തിരുവോണപ്പട ചുരുക്കമാ(?)

യറിഞ്ഞവെണ്ണം ഞാൻ പറഞ്ഞേൻ വണ്ടേ കേൾ

നാലാം ഭാഗത്തിൽ അവിട്ടത്തുന്നാളിലെ വലിയ പട വർണ്ണിക്കുന്നു.

പൊടിയും ധൂളിയുയർന്നാടിയും മുടിയേതു–
മറിയാൻ വശമില്ലാതംബരമവനിയും
തുധിരവെള്ളം യുദ്ധക്കളത്തിലോളം വെട്ടി
തിരയും ധൂളിയോടിപരന്നും കഴുകാടി,

എന്ന രീതിയിലാണ് യുദ്ധവർണ്ണന. ചരിത്രകാരന്മാർക്ക് ഇതൊരു നിധിയാണ്.

പടപ്പാട്ട്.

(കൊ. വ.) 821—845 വരെ കൊച്ചിരാജവംശത്തിനു വന്നുചേർന്ന അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളാണു പടപ്പാട്ടിലെ വിഷയം. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതിയതാണ് ഈ കൃതി. കർത്താവു് ആരെന്നു നിശ്ചയമില്ല. ഇത്തരം പല പടപ്പാട്ടുകളും അന്നു പ്രചാരത്തിലിരുന്നു എന്നും ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ഭാഷയിൽ പല പടപ്പാട്ടുണ്ടു കേരളത്തിൽ
കോഴകൾ തീർന്നു വിദ്വാന്മാർകൾ ചമച്ചിട്ടു
ഭോഷൻ ഞാനതുപോലെ ചൊല്ലുവാൻ ഭാവിച്ചതു
ദോഷമില്ലെന്നു വരുത്തീടണം തമ്പുരാനെ

എന്നാണു തുടക്കം.

ഒന്നാം ഭാഗം കേകയിലും രണ്ടാപാദം അന്നനടയിലും, മൂന്നും നാലും ഭാഗങ്ങൾ കാകളിയിലും അഞ്ചാംപാദം കളകാഞ്ചിയിലും ആണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ആജിയിൽ മരിക്കയുമാശ്രിതരക്ഷണവും
വ്യാജമെന്നിയെ ശത്രുസംഹാരപ്രവൃത്തിയും
ബാഹുജധർമ്മമെന്നു വേദശാസ്ത്രത്തിൽ ചൊല്ലും

മരിച്ച അനുജന്റെ തല മടിയിൽ വച്ചു വിലപിക്കുന്ന വർണ്ണനയാണ് താഴെ കൊടുക്കുന്നത്.

മടികൂടാതെ വെട്ടി മരിച്ച വീരനാകു-
മനുജാ നിന്നെയിനി ഞാനേതു നാളിൽ കാണ്മൂ
ഞാനല്ലോ മുമ്പിൽ മരിച്ചീടുവാനവകാശി
പിന്നാലെ നീയെന്നല്ലോ ഞാൻ നിനച്ചിരുന്നതും

ഇങ്ങനെ വിലപിച്ചിട്ട് ഇതിനു പ്രതിക്രിയ ചെയ്യാൻ പടക്കളത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ട വീരനെ കണ്ടപ്പോൾ

കോളരിതന്നെക്കണ്ട കുംഭികളെന്നപോലെ
വ്യാളീവീരനെക്കണ്ട മണ്ഡൂക ജാലം പോലെ
വാരിധിതന്നെക്കണ്ട മയിൽക്കുട്ടത്തെപ്പോലെ

എന്നായിരുന്ന നില.

ഡച്ചു കമ്പനിയെ വർണ്ണിക്കുന്നതു വായിക്കേണ്ടതാണ്

കുമ്പഞ്ഞിയെന്നൊരു കൊമ്പൻ കൊലയാന
വമ്പോടുവാഴുംപ്രകാരം മനോഹരം
അമ്പരിൽ മുമ്പു സമ്പന്ന ഗാഭീര്യവും
വമ്പരിൽ മുമ്പു പീരങ്കിയാം പട-
ക്കോപ്പുകൾ വമ്പെഴും കപ്പലുമർത്ഥവും
കൽപനാശക്തിയുമിബ്ഭവനാന്തരേ.

മട്ടാഞ്ചേരിയുദ്ധത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വർണ്ണനയുടെ രൂപവും നമുക്കു കാണാം.

എരിഞ്ഞണയും തീക്കുട്ടകൾ കൊണ്ടട-
നെരിഞ്ഞമർ മൂടി പുടവയൊക്കവേ
കരിക്കട്ടപോലെ കരിഞ്ഞു ദേഹവും-
പിരിഞ്ഞുടൻ ഞെളിഞ്ഞുലകിൽ വീഴുന്നു

തൊലിയും ഞാണടൻകൂടലും ചാടീട്ട–
മലവെള്ളംപോലെയൊഴുകുന്ന ചോര
പുലികളെപ്പോലെയലറുന്ന ലന്ത–
യെലികളെപ്പോലെ വിറയ്ക്കുന്ന വൈരി

സാഹിത്യഗുണത്തെക്കാൾ ചരിത്രഗുണമാണ് ഈ കൃതിക്കുള്ളതു്.

മാമാങ്കോദ്ധാരണം

ഈ കൃതി പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുവിലാണ് ഉണ്ടായതു്. ഗോകർണ്ണോദ്ധാരണം, പൂന്തുറേശാധിപത്യം, പൂന്തുറേശവൃത്തം, മാഘമഹോത്സവം, ശക്തിപ്രസാദം, മാമങ്കോദ്ധാരണം എന്നു് ആറു ഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. സപ്തമഖണ്ഡത്തിലെ കുറച്ചുവരികളും കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നും മൂന്നും ഖണ്ഡങ്ങൾ കേകയില്യം മറ്റു നാല്വ ഖണ്ഡങ്ങൾ കാകളിയിലുമാണു് വിരചിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആദ്യത്തെ രണ്ടു ഭാഗം കേരളോല്പത്തിയെപ്പറ്റിയാണു്. ചേരമാൻ പെരുമാൾ മരിക്കാറായപ്പോൾ മദ്ധ്യകേരളം തന്റെ ഏഴു പുത്രന്മാക്കായി കൊടുക്കുന്നു. പിന്നെയാണു് പൂന്തുറേശൻ ചെന്നു തൊഴുന്നതു്. സാധുജനരക്ഷയും

'ചൊല്ലെഴുംമക്കത്തു കപ്പലോടിക്കയും–
കല്യാണമുൾക്കൊണ്ട മാമാങ്കമാകിയ
നല്ല മഹോത്സവം മേളിച്ചുകൊൾകയു–
മല്ലലൊഴിഞ്ഞു ചെയ്താലും നിരന്തരം'

എന്നായിരുന്നു പൂന്തുറേശനു നൽകിയ അനുഗ്രഹം. ചാവേറുടേന്മാരെ വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക:

ആസ്ഥയാ മുന്നമേയുള്ള പരിഭവം
ചിത്തെഴും വള്ളുവക്കോനാതിരി നൃപേ–
ന്ദ്രോത്തമൻ തൻനിയോഗേന നടത്തുന്നെ
വന്നമരിക്കുമാറുണ്ടഹോ ചാവേറാ–
യന്നമൊരൻപതു പേർ വന്നതിശയം.

സാമൂതിരിയുടെ നൈശ്യാരമ്മ,

'മന്മഥനാരാമതൻപൊഴമന്യുട–
നന്വിഷിച്ചുള്ളപോലെ വിളങ്ങീടിനാൾ' എന്നാണു്.

869, 870. എന്ന കൊല്ലങ്ങളിൽ കൊണ്ടാടിയ രണ്ടു മാമാങ്കങ്ങളുടെ വർണ്ണനയാണു് ഇതിൽ പ്രധാനമായുള്ളതു്. പദ്യരീതി അത്ര മോശവുമല്ല.

വിദേശീയരുടെ പങ്കു്

ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇന്നും പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന ഹാർത്തൂസ് മലബാറിക്കസ് എന്ന ഗ്രന്ഥം കേരളത്തിൽ വച്ചു രചിക്കപ്പെട്ടതു. അതുമാത്രമല്ല കേരള നിവാസികളായിരുന്ന രംഗഭട്ടൻ, വിനായകപണ്ഡിതൻ, അപ്പുഭട്ടൻ, ഇട്ടിവൈദ്യൻ എന്ന വൈദ്യന്മാർ ഇതിനു സംഹായസഹകരണങ്ങൾ നൽകി. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ആ കൃതിയിൽ ചെടികളുടെയും വൃക്ഷങ്ങളുടെയും പേരുകൾ മലയാളഭാഷയിൽ തന്നെ അച്ചടിച്ചു ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. അന്നത്തെ മലയാളഗദ്യത്തിന്റെ മാതൃകയും അതിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കാം.

'പ്രസമവും മംഗല്യവും കൂട്ടിയിരിപ്പും ബഹുമാനപ്പെട്ട കൊമ്പങ്ങിയുടെ തുപ്പായിത്തവും കൊച്ചിയിലായ മനുവക്കുഎന്നൊരു നിശ്ചയിക്കുംപ്രകാരം. എന്ദ്രിക്കിവൻ റെദെക്കുമുദോരിയുടെ കല്പനയാൽ കരപ്പുറത്തു പിറന്നൊള്ള ചേകോവർണ്ണനായ കൊല്ലാടനെന്ന പേരുള്ള ഒരു മലയാം വൈദ്യന്റെ ചൊൽക്കെട്ട പൊസ്തകത്തിൽ ചാത്തിയ മലെയാളത്തിലെ വൃക്ഷങ്ങളും ചെറുവൃക്ഷങ്ങളുംകായ്ക്കളും വിത്തുകളും രസങ്ങളും വേരുകളും ചക്തികളും സുദചക്തികളും പറെങ്കിപ്പാഴയിലും മലയാംപാഴെയിലും വകതിരിച്ചു ചെല്ലുകയുംചെയ്തു. ഈ വണ്ണം ഒരു സംശയം എന്നിയെ നേരാകുംവണ്ണം എഴുതിത്തീർത്ത നിശ്ചയത്തിൽ എന്റെ ഒപ്പ അബീൽ മാസം 1666-മത കൊച്ചിയിൽ കോട്ടയിൽ എഴുത്ത—' എന്ന മലയാളത്തിൽ അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കേരളാരാമം എന്നു പറയാവുന്ന ഈ കൃതി രചിച്ചതു് ഹെൻറിക് ഏഡ്രിയൻ വാൻറീഡാണു്— (എന്ദ്രിക്കിവൻറെദെ). പുസ്തകം ലത്തീൻ ഭാഷയിലാണു് എഴുതിയതു്. പന്ത്രണ്ടു വാല്യങ്ങളുള്ള ഈ മഹാഗ്രന്ഥം രചിച്ചു

ഈ മഹാന്റെ പരിശ്രമശീലം സ്തുത്യർഹമാണ്. 1637-ൽ ആണ് ഇദ്ദേഹം ജനിച്ചത്. 1663-ൽ അദ്ദേഹം ഒരു ക്യാപ്റ്റൻ ആയിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഗവർണ്ണറുമായി. 1678-ൽ ഗ്രന്ഥം അച്ചടിച്ചു. മുൻപറഞ്ഞവരുടെ സഹായം കൂടാതെ ഫാദർ മാത്യൂസ് എന്നൊരു വൈദികൻ ഔഷധികൾ ശേഖരിച്ചു കൊച്ചിയിൽ കൊണ്ടുപോയി പടം വരപ്പിച്ചു കൊട്ടക്കയും ചെയ്തു. 7946 പടങ്ങളോളം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉണ്ട്. 1691-ലാണ് റീഡ് മരിച്ചത്.

അർണ്ണോസ് പാതിരി

പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിൽ കേരളത്തിൽ വന്ന ജോൺ ഏണസ്തൂസ് ഹാൻക് നെൽഡൻ എന്ന ഹംഗേറിയൻ പാതിരി കുഞ്ഞനെന്നും കൃഷ്ണനെന്നും പേരുള്ള രണ്ടു നമ്പൂതിരിമാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി സംസ്കൃതവും മലയാളവും പഠിച്ചു. 1. ചതുരന്ത്യം, 2. പുത്രൻപാന, 3. ഉമ്മാപർവ്വം, 4. വ്യാകുലപ്രബന്ധം, 5. ആത്മാനുതാപം, 6. വ്യാകുലപ്രയോഗം, 7. മലയാള നിഘണ്ടു, 8. മലയാളം പോർട്ടുഗീസ് നിഘണ്ടു, 9. മലയാള വ്യാകരണം എന്നു് ഒൻപതു കൃതികൾ മലയാളത്തിലും അഞ്ചു കൃതികൾ ലത്തീനിലും രചിച്ചു. രചനയിൽ ക്ലിഷ്ടതയുണ്ട്. മലയാളം, സംസ്കൃതം ഇവ തെറ്റിധരിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാലും

അമ്മ കന്നി മണി തന്റെ നിമ്മല ദുഃഖങ്ങളിപ്പോൾ
നന്മയാലെ മനസ്സാറു കേട്ടുകൊണ്ടാലും

എന്നു വഞ്ചിപ്പാട്ടു പാടിയ പാതിരി ശുദ്ധ പാതിരിയല്ല. മലയാളശൈലി പഠിക്കാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിച്ച പണ്ഡിതനാണ്.

എന്മകനേ, നിമ്മലനേ, നന്മയെങ്ങും നിറഞ്ഞോനേ
, ജന്മദോഷത്തിന്റെ ഭാരം ഒഴിച്ച പുത്രാ
നന്നു നന്നു നരരക്ഷ നിന്നതത്രേ ചെയ്ത പരീ-
യിന്നവ ഞാൻ കാണുമാറു വധിച്ചോ പുത്രാ-

എന്ന രീതിയിൽ വഞ്ചിപ്പാട്ട പാടിയ ആ മനുഷ്യനെ അഭിമാനികൾ കൈകൂപ്പും. അർണ്ണോസ് പാതിരിയുടെ വ്യാകരണവും കോശഗ്രന്ഥവും വേണ്ടത്ര നന്നായില്ലെന്നു പറയുന്നവരോട് ഒരു നല്ല കോശവും വ്യാകരണവും കാലത്തിനു ചേർന്നത് ഇനിയും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നു തന്നെ പറയണം. അതു തക്ക മറുപടിയുമാണ്.

അദ്ധ്യായം 12

കേരളീയാഭിനയം

കേരളീയാഭിമാനത്തെപ്പറ്റി ഓർക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ശങ്കരനെപ്പറ്റി ഓർക്കും. ശങ്കരന്റെ വേദാന്തത്തെപ്പറ്റി ഓർക്കുമ്പോൾ മായാവാദത്തെയും, അതു സാധൂകരിക്കാൻ അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്ന അഭിനയത്തിന്റെ * കഥയും ഓർക്കും. അഭിനയകഥയോർക്കുമ്പോൾ കഥകളിയെപ്പറ്റി ഓർക്കും. കഥകളിയെപ്പറ്റി ഓർക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഓർക്കാതെ പുളകം കൊള്ളും. പുളകം കൊള്ളുമ്പോൾ അറിയാതെ ഞാൻ മേഘസന്ദേശമോർക്കും. എന്റെ മനസ്സ് കൈലാസത്തിലെത്തും. അവിടെ പാമ്പിൻവളമാറിവച്ചിട്ട നീട്ടിയ കൈത്തണ്ട പിടിച്ചുംകൊണ്ട് ഗൗരി ക്രീഡാശൈലങ്ങളിൽ കാൽനടയായി സഞ്ചരിക്കുന്നതും, മേഘംതന്നെ കുട്ടിയായി ഉടൽ അട്ടക്കുട്ടക്കാക്കി മടക്കി ദേവിക്കു ക്ലേശ

---

* സ്ത്രീകൾവൻ വ്യാഘ്രവേഷം.....എന്ന ശതശ്ലോകിയിലെ ശ്ലോകം

വയറു പിഴുപ്പാൻ കുട്ടവാവേഷം കെട്ടി കളിക്കുന്ന ഒരുത്തനു് നടിയാകുന്ന നടിച്ചു കൂട്ടികളെ പേടിപ്പിക്കാൻകഴിയും. എന്നാൽ മനുഷ്യരെയോ പശുക്കളെയോ കൊല്ലുന്നില്ല. സ്ത്രീവേഷം ധരിച്ചു ശൃംഗാരം അഭിനയിക്കുന്ന ഒരു നടനു് ഭർത്താവിന്റെ ആഗ്രഹം സാധിപ്പിക്കുന്നതിനു കഴിവില്ല.....എന്ന ആശയം ശങ്കരൻ പറയുമ്പോൾ പ്രാകൃതമായ അഭിനയം മുതൽ രസാഭിനയം വരെ കേരളത്തിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നു അന്നു് എന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ബുദ്ധനെ വിഷമിപ്പിക്കാൻ സ്ത്രീവേഷം കെട്ടി ആടിയ ഒരു തെന്നിൻഡ്യൻ നടന്റെ കഥ ജാതകകഥകളിൽ ഒന്നിലുണ്ടു്.

മില്ലാതെ കയറാൻ കല്പടകളാകുന്നതും ഞാൻ ഓക്കും.*1 ഇതിനു് ഒരു പശ്ചാത്തലമുണ്ടു്. ചിലപ്പതികാരത്തിലെ ഒരു രംഗമാണു് ഇവയെ തമ്മിൽ ബന്ധിക്കുന്നതും.

*2അടിയിണച്ചിലമ്പൊലിയൊട്ടും കൈമലരിലിയന്ന പാണിവാദ്യങ്ങളോട്ടും ആരക്തങ്ങളായ ആയിരം നയനങ്ങളുടെ നാനാമുഖങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങളോടുകൂടിയും ചെഞ്ചിട വിരിഞ്ഞു് ദിങ്മുഖങ്ങളെ തടവിയും വാമർദ്ധശ്രുപിണിയായ ദേവിയുടെ മണിച്ചിലമ്പൊലി കേൾക്കാതെയും വാർകുഴലുലയാതെയും മഹാനടനാടിയ പാണികൊട്ടിയാട്ടം എന്ന പറൂർ ചാക്കിയാരുടെ നടനത്തെ ചിലപ്പതികാരത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതാണു് ഇതു്. ഈ രംഗത്തിൽ നിന്നു വളർന്ന ഭാവനയാണു് എന്നെ ഹിമാലയത്തിൽ കയററിയതും കൈലാസത്തിലെത്തിച്ചതും. ചേരനാടു് നാടകത്തിനു പ്രശസ്തി ആർജ്ജിച്ചിരുന്നെന്നു പതികത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്നല്ലൊ. ആ പ്രശസ്തി പല വിധത്തിൽ വർദ്ധിച്ചു. മതപരമായ ചടങ്ങുകളോടുകൂടിയും അല്ലാതെയും തലയാട്ടം മുതൽ കൂടിയാട്ടം വരെ പല തട്ടിലായി നിന്ന അഭിനയത്തിന്റെ നല്ല അംശങ്ങൾ മുഴുവൻ സ്വീകരിച്ചാണു് ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ കൂടിയാട്ടപ്രകാരം തോലനും കുലശേഖരനുംകൂടി പരിഷ്ക്കരിച്ച നാടകാഭിനയം തുടങ്ങിയതു്.

നടന്മാരും നടിമാരുംകൂടി ചേർന്നുള്ള അഭിനയമാണു് കൂടിയാട്ടം. ആട്ടം എന്നതിനു് അഭിനയം എന്നു പണ്ടേ പേരുണ്ടായിരുന്നു. കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ ചടങ്ങു്

---

*1 ഫിതപാ തസ്മിൻ ഭുജഗവലയം ശംഭുനാഭുത്തഹസ്താ
ക്രീഡാശൈലേയ ഭിചവിചരേൽ പാദചാരേണ ഗൗരീ
ഭംഗീഭക്ത്യാ വിരചിതവപുഃസ്തംഭിതാന്തർ ജലൗഘഃ
സോപാനത്വം കുരുമണിതടാരോഹണായാഗ്രയായീ.
എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ ഏകദേശപരാവർത്തനം.

*2 ചിലപ്പതികാരത്തിൽ നാടകത്തെപ്പറ്റി നീട്ടി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്. ഗാനത്തോടു ചേർന്ന അഭിനയകല ഉച്ചസ്ഥിതിയിൽ അന്നുതന്നെ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. പറൂർ ചാക്കിയാന്റെ കൂത്തു് ചെങ്കുട്ടുവൻ ദിഗ്വിജയം കഴിഞ്ഞു വന്നാണു് കാണുന്നതു്.

ഒന്നും മാറരുതു് എന്നു് നിശ്ചയവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുമല്ല, ക്ഷേത്രപരിസരത്തിൽ നിന്നു് അതിനെ മാറ്റി സർവ്വജനങ്ങളുടെ ആനന്ദത്തിനു് കൊണ്ടുവരാൻ വിഷമവുമായി. കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ ഈ വിഷമങ്ങളെ നീക്കി അതിൽ കുറവുള്ള ഗാനങ്ങളും ചേർത്തു് സംസ്കൃതത്തിൽ ഉള്ള ഗീതഗോവിന്ദത്തിന്റെ രീതിയും കലർത്തി നിർമ്മിച്ചതാണു് കൃഷ്ണനാട്ടം. സംഭാഷണം ഗാനരൂപത്തിലാണു്. 1653–1654–ാമാണ്ടുകളുടെ ഇടയ്ക്കാണു് സാമൂതിരി കൃഷ്ണഗീതി നിർമ്മിച്ചു് കൃഷ്ണനാട്ടമായി എട്ടുഭാഗത്തിൽ നിർമ്മിച്ചു് അഭിനയിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയതു്. കൃഷ്ണന്റെ മാഹാത്മ്യം കേട്ടു് കൊട്ടാരക്കര രാജാവു് ഈ കളിക്കാരെ കൊട്ടാരക്കരയ്ക്കു് അയച്ചുതന്നാൽകൊള്ളാം എന്നു ക്ഷണിച്ചു. അതിനു കിട്ടിയ മുഖത്തടിച്ചതുപോലുള്ള മറുപടിയാണു് അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു് രാമനാട്ടം നിർമ്മിപ്പിച്ചതും. കൃഷ്ണനാട്ടവും രാമനാട്ടവും ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായിട്ടാണു് ഉണ്ടായതു്. ഏതായാലും കൊ: വ: 870–ാമാണ്ടത്തെ മാമാങ്കത്തിനു് ഇതു രണ്ടും അഭിനയിച്ചിരുന്നു. പിന്നീടു് പല വിധത്തിലുള്ള കഥകളും രചിക്കപ്പെട്ടതിനോടാണു് രാമനാട്ടം കഥകളിയായതു്. കുഞ്ചന്റെ കാലത്തുപോലും കഥകളിക്കു് രാമനാട്ടം എന്നതന്നെ പേരുണ്ടായിരുന്നു*.

കൊട്ടാരക്കരരാജാവു്

രാമനാട്ടത്തിന്റെ കർത്താവായ കൊട്ടാരക്കര രാജാവു് ഒരു വീരകേരളവർമ്മയുടെ അനന്തരവനും ശങ്കരന്റെ ശിഷ്യനുമാണു്. ഈ വീരകേരളവർമ്മ രോഹിണിതിരുനാൾ ആയിരുന്നു. 826-ൽ മരിച്ച ഒരു വീരകേരളവർമ്മ ചരിത്രത്തിലുണ്ടു്. ഇദ്ദേഹമായിരിക്കണം ഈ വീരകേരളവർമ്മ. ഏതായാലും 840–ാമാണ്ടോടു് (1664) രാമനാട്ടം ഉണ്ടായിക്കാണണം.

---

i *കഥകളിയും സാഹിത്യവും, ജി. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ കഥകളി, പന്നിശ്ശേരിയുടെ കഥകളിപ്രകാരം ഇവയിൽ ഈ കലാവിദ്യയെപ്പറ്റിയുള്ള നിഷ്പക്ഷ പഠനങ്ങളുണ്ടു്.

രാമനാട്ടം

പുത്രകാമേഷ്ടി, സീതാസ്വയംവരം, വിച്ചരിന്നാ ഭിഷേകം, ഖരവധം, ബാലിവധം, തോരണയുദ്ധം, സേതു ബന്ധനം, രാമരാവണയുദ്ധം എന്ന പേരുകളിൽ എട്ട കഥയായിട്ടാണ് രാമായണം ഇദ്ദേഹം രചിച്ചതു്. വലിയ പണ്ഡിതനല്ലായിരുന്ന അദ്ദേഹം. വലിയ കവിയുമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അഭിനയയോഗ്യമായ രംഗങ്ങൾ കണ്ടു പിടിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. സംഭാഷണം പാട്ടിലും, കഥ ശ്ലോകത്തിലുമാക്കി. പാടാൻ വിഷമി ക്കാത്ത വിധത്തിൽ രചിച്ചതാണ് ഗാനങ്ങൾ. നടന്മാക്ക് അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കത്തക്കവയും ആണ് അവ. കവി വാല്മീകിയെ അനുകരിക്കുന്നുണ്ട്. ഖരവധവും സീതാസ്വയം വരവും തോരണയുദ്ധവും ഇന്നും അഭിനയിക്കുന്നുണ്ട്. കേരളീയത തുളുമ്പുന്നതും, അഭിനയ കലയുടെ അത്യുച്ച കോടിയെ കാട്ടുന്നതും, കല്പിച്ച സംസ്കൃതനാടകരീതിക്കു കടകം പറയുന്നതും, അഭിമാനിക്കാവുന്ന കാവ്യസമ്പത്തു ള്ളതും, എന്നും രുചിക്കുന്നതും ആയ ഒരു കലാവിദ്യയുടെ പ്രകാശത്തിനു് വഴി തെളിച്ച ഈ മഹാനെ നമ്മൾ പൂവിട്ട തൊഴണം.

ഗണപതി, സരസ്വതി, സീതാരാമന്മാർ, വാല്മീകി, അമ്മാവനായ വീരകേരളവർമ്മ ഇവരെ വർണ്ണിച്ചി ട്ടാണ് രാമായണം വർണ്ണിക്കുന്നതു്. വിലാദ്രി നാഥ നെയും വന്ദിക്കുന്നുണ്ട്.

അഭിനയഗുണം ഇതിലെ പദങ്ങൾക്കു് ആദ്യം മുത ലുണ്ട്.

മാനോലും മിഴിയാളേ ബാലേ തേനോലും മൃദു
വചനേ സുതനോ
ഹേദേവി കൗസല്യേ കല്യേ കാതരനയനേ
കമനീയാംഗി

എഴുത്തച്ഛന്റെ രാമായണം പ്രചരിച്ചു തുടങ്ങുന്നതി നിടയ്ക്കു് ഇത്തരം ഭാഷയെഴുതിയ മനുഷ്യനെ 'മലമ്പുസാ ക്കി' പറയുന്നവരോടു് ഒരു മറുപടിയെ പറയാനുള്ളൂ

നിങ്ങൾ കൊട്ടാരക്കര രാജാവെന്നു് വല്ല സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാരും പറഞ്ഞേ കേട്ടിട്ടുള്ളു. വായിച്ചിട്ടില്ല.

രാമജനനത്തെ

ഉച്ചത്തിൽ ഗ്രഹമഞ്ച മഞ്ചിതമതാം കൂറം—
ശവും ലഗ്നവും
സ്വച്ചരം കക്കടമായ രമ്യസമയേ ലോകൈക
രക്ഷാർത്ഥമായ്
ഭക്തൻ പംക്തിരഥന്നു ചിത്തകുതുകം ചെമ്മേ
വരുത്തീടുവാൻ
ചിത്രംവന്നജനിച്ചു കോസല മഹാരാജാത്മജായാം
ഹരി:

എന്നാണു വർണ്ണിക്കുന്നതു്.

മദഭിലാഷമിന്നല്ലൊ കരേറി
സജല ജലദ നീലകളേബര സുത സുകുമാര
സുജനമോദകര കിശോര
കണ്ണിണയിനിക്കിന്നു സഫലമായി നിന്നെ
കാൺകയാൽ
പുണ്യവൃന്ദമെനിക്കിന്നു മുത്തമായി...

എന്നാണു് രാമസ്തുതി.

സംഭാഷണത്തിലും ചുറുക്കു കാണുന്നുണ്ടു്. ഔചിത്യവും കവി പാലിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കോപിച്ചുവന്ന പരശുരാമൻ നേരിട്ട രാമനുമായാണു് സംഭാഷണം. ഇതു് പിരിമുറുകുമ്പോൾ ആണു് ദശരഥൻ ഇടപെടുന്നതു്.

നിർമ്മലൈകായനമായും സന്മതേ ദ്വിഫലമായും
ചന്മയത്രിമൂലമായും രമ്യചതുരാനനമായും
പഞ്ചശിഫമായും പിന്നെ കിഞ്ചിഷഡാത്മാവായിട്ടും
മഞ്ചിതമാന്തോലേഴായും മഞ്ജുളാഷ്ടശാഖയായും
ഒൻപതു കോടരമായും അമ്പൊടീരഞ്ചിലയായും
പക്ഷയുഗ്മത്തോടു മാദിവൃക്ഷമാം മഹാദേവ

എന്നു് പരശുരാമസ്തുതി പടിപടിയായി കെട്ടിപ്പൊക്കുന്ന

കവിക്കു് കണക്കൊപ്പിച്ചു് കാര്യം പറയുവാൻ അറിയാൻ പാടില്ലെന്നു് പറയുവാനും സാധിക്കില്ല.

കല്യാണാചല ശൃംഗ സംഗതമനഗ്ഘ്യാപഹാരീ ശിലാ-
ഹല്യാരൂപ വിധാന പദ്മജഭവൽ പാദാംബുജോ ഭൂതാ
തുല്യാകാരമഹാശരാസനശരസ്സീതാ പതി: ശ്രീനിധി:
കല്യാണം ഭവതാംകരോതുസതതാം ശ്രീരാമ ചന്ദ്രോഹരി:

എന്നു് ഏതു് ആട്ടക്കഥയിലെ ശ്ലോകങ്ങളോടും കിടപിടിക്കത്തക്ക ശ്ലോകങ്ങളും ഇതിലുണ്ടു്.

ശൂർപ്പണഖയുടെ നാസാച്ഛേദത്തിനുശേഷം രാമനോടു് നിരന്നാസികമായിത്തന്നെയാണു് അവൾ സംസാരിക്കുന്നതു്. രാവണൻ ഒരു ഭൂതനെ സുഗ്രീവന്റെ സമീപം അയച്ചു്

1* രാവണനും തവ സോദരൻ ബാലിയും
കേവലമെതുമേ ബന്ധുക്കളല്ലോ
എന്നതുകൊണ്ടു ദശാസ്യനും നീയും
അന്യോന്യം ബന്ധുക്കളാകുന്നു
രാമനോടുചേർന്നു രാവണൻ തന്റെ
ഭീമപരിഭവമേറ്റിടാതെ നീ

രാജ്യത്തിൽ പോയി നീ സൈരമായ് വാഴുവാൻ' പറയുന്നുണ്ടു്.

മായയിൽ രാമശിരസ്സു് സീതയുടെ മുന്നിൽ കൊണ്ടിടുമ്പോൾ സീതയുടെ വിലാപവും നോക്കുക.

ആര്യപുത്ര മനോഹരാംഗ, വിശാലലോചന മൽ പ്രിയ
വീര്യവാരിധിയായ നീ ദിവി പോയിതോ ബത വല്ലഭ

1* ഇവിടം രാമചരിതത്തെയോ കമ്പരേയോ അനുകരിക്കയാണു്.

കൈകേയിക്കിനിയൊത്തപോലെ മനോരഥങ്ങൾ
ലഭിച്ചിട്ടും
നാകവിശ്രുത ബാഹുവിക്രമ നാഥ മാം വെടിയുന്നി
തോ

എന്നു് എഴുതിയ ആൾക്കു് കേരളഭാഷയുടെ ആത്മാവു് മനസ്സിലായില്ല എന്നങ്ങനെ പറയാമോ എന്നും സംശയമാണു്.

കൊട്ടാരക്കര രാജാവു് മഹാകവിയായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ഭാഷാഭക്തനും, ആദ്യദശയിൽ അഭിനയത്തിനു വേണ്ടതു് ഔചിത്യത്തോടു നിർമ്മിച്ചുകൊടുത്ത മഹാശയനുമായിരുന്നു. എഴുത്തച്ഛന്റെ അനവദ്യഗുണങ്ങൾ തികഞ്ഞ കവിതയുടെ മുന്നിൽ അസ്തപ്രഭനാണു് അദ്ദേഹം. എന്നാലും അതിനുമുമ്പുള്ള മലയാളകവികളിൽ പലരിലും മെച്ചത്തിലാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നില. പാത്രസൃഷ്ടിയിലും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്നതിനു തെളിവുണ്ടു്.

രാവണ വധത്തിനു ശേഷം സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു രാമനെ കാണാൻ ദശരഥൻ വരുമ്പോൾ പറയുന്നതു നോക്കുക.

നിരാളം മുകിലൊളിവിനെ വെല്ലും
ചാരുതരാംഗ രഘൂത്തമ രാമ
പാരാളും നൃപരടിപണിയുന്നൊരു
പോരാളികൾ മണിമൗലേ ബാല
സ്വർല്ലോകം മമ ബഹുമതമല്ലാ,
നല്ലാർ മൗലേ നന്ദന രാമ
നിന്നോടുകൂടാതെ മേവുകയാൽ
മന്നവർ മണിയേ സത്യമിതല്ലോ

എന്നു് പാട്ടിന്റെയും കാര്യത്തിന്റെയും മർമ്മമറിഞ്ഞു പറയാനും കവിക്കറിയാം.

വിഭീഷണനെ 'വിനയ ഭ്രഷണ വിമലഭാഷണ വിമത ഭീഷണ, ശൂണ വിഭീഷണ' എന്നാണു വർണ്ണിക്കുന്നതും.

2* ഏതായാലും കഥാഗ്രണം കൊണ്ടല്ലെങ്കിലും കാരുണ്യമോർത്തു് നമ്മൾ കൊട്ടാരക്കര രാജാവായ ആദ്യത്തെ കഥകളിക്കാരനെ ബഹുമാനിക്കണം. എന്തെന്നാൽ

'വാതാനീത പുരോഗത ഭാസുര
ജാതിമുകുള കോമളരദനം'
സീതാകരധൃത കേളിസരോരുഹ
ശോണദളമനോഹര രസനം'

എന്ന വിധം ഏതു് ആട്ടക്കാരനും സരസമായി ആടാൻ വേണ്ട വാക്കുകൾ ആദ്യം സൃഷ്ടിച്ച ആ നാക്കു് വ്യർത്ഥമായല്ല പണി എടുത്തതു്. മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ കിന്നരബാലികമാരുടെ കനകസ്യന്ദനമോടിയ വിധികൾ അതുമൂലമുണ്ടായി. ഏതു കലാപ്രേമിയായ മലയാളിയും 'വഞ്ചിവീര കേരള ഹൃദയാംബുജ നിവാസ ലോലപദാംബുരുഹം കലയാമി–' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് നമുക്കു മുന്നോട്ടു പോകാം.

രാമനാട്ടം കഥകളിയായതു്

കൂടിയാട്ടം, കൃഷ്ണാട്ടം ഇവയേക്കാൾ കേരളീയത രാമനാട്ടത്തിനു വന്നുചേർന്നു. ജനങ്ങൾക്കു് പരക്കെ രുചിച്ചുതുടങ്ങിയ ഈ അഭിനയകലയെ വേണ്ടവിധം പരിഷ്കരിക്കാൻ പലരും തയ്യാറായി. ഇങ്ങനെ പല പ്രാവശ്യം ശ്രദ്ധിച്ചു പരിഷ്കരിച്ചതുകൊണ്ടാണു് കഥകളിക്കു് ഈ മേന്മ വന്നതും. വെട്ടത്തുരാജാവു് കപ്ലിങ്ങാട്ടു നമ്പൂതിരി കല്ലടിക്കോട്ടു നമ്പൂതിരി ഇവരാണു് ഇതിൽ പ്രധാനികൾ.

വെട്ടത്തു സമ്പ്രദായം

കിരീടത്തിനു ഭംഗി കൂട്ടുക, വേഷം പരിഷ്കരിക്കുക, (മനയോല തേയ്പിച്ചതും കുപ്പായമിടീച്ചതും) പാട്ടുകാരൻ പാട്ടുകമാത്രവും ആട്ടക്കാരൻ ആട്ടകമാത്രവും ചെയ്യുക എന്നിവയാണു് ഇതിൽ പ്രധാനങ്ങൾ. ചെണ്ടയും

2* കാരുണ്യേന കഥാഗ്രണേന കവയ കുർവ്വന്തു തൽ കർണ്ണയോ-

ആട്ടത്തിലെ കൊട്ടിനു വേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതും ഇദ്ദേഹമാണു്.

കപ്പ്ളിങ്ങാടൻ സമ്പ്രദായം

കഥകളിയെ കൂടുതൽ അഭിനയപ്രധാനമാക്കാനാണു് ഇദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചതു്. എല്ലാ പദങ്ങൾക്കും അർത്ഥം വ്യക്തമാകത്തക്കവിധം മുദ്രകൾ കാണിക്കണം. മുഖത്തു രസഭാവങ്ങൾ സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ചു കാട്ടണം. കൈ, കണ്ണു്, മെയ്യു് ഇവ ഒന്നിച്ചു യോജിപ്പിച്ചു് വേണം അഭിനയിക്കുവാൻ; കണ്ണുകൊണ്ടും കൈകൊണ്ടുമുള്ള അഭിനയം പ്രധാനമാക്കി, കിരീടത്തിലും കൂപ്പായത്തിലും വേഷത്തിലും ചുട്ടി കുത്തുന്നതിലും ചില പരിഷ്കാരം ചെയ്തു. നിണത്തിന്റെ അഭിനയവും വേഷവിധാനവും ചിട്ടപ്പെടുത്തി. അഭിനയപ്രധാനമാക്കി ഈ കലയെ വളർത്താൻ കപ്പ്ളിങ്ങാടനാണു് അധികം പരിശ്രമിച്ചതു്. എന്തെന്നാൽ ശാസ്ത്രീയമായവിധം കൈമുദ്രകളും. കൈ, കാൽ, മുഖം, കണ്ണു്, മെയ്യു് ഇവകൊണ്ടുള്ള അഭിനയവും കൂടി യോജിച്ചപ്പോഴാണു് ഈ കല വേണ്ടവണ്ണം വികസിച്ചതു്. കൂടിയാട്ടത്തേക്കാളും കൃഷ്ണാട്ടത്തേക്കാളും ഈ പരിഷ്കാരം കഥകളിയെ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുവന്നു.*

കല്ലടിക്കോടൻ സമ്പ്രദായം

പതിഞ്ഞ പദങ്ങൾ ആട്ടുന്നതിനു കൂടുതൽ നിയമങ്ങളും ചിട്ടകളും വരുത്തി. നാട്യശാസ്ത്രമനുസരിച്ചവിധം തന്നെ അഭിനയത്തെ കഥകളിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം ഏറ്റവും ശ്രദ്ധിച്ചു. പാട്ടുകാരെ ഒന്നിനുപകരം രണ്ടാക്കി. ഏറുപാട്ടുന്ന ശിങ്കിടി ഇങ്ങനെയാണു് ഉണ്ടായതു്. ഓരോ പദവും ഈരണ്ടു പ്രാവശ്യം കാണിക്കുന്ന നടപടിയായിരുന്നു അതിനു മുമ്പു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്. മാറ്റി ഓരോ പ്രാവശ്യം ഓരോ വാക്കിനു കൈ കാണിച്ചാൽ മതി എന്നു് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു.

---

* അഭിനയപ്രധാനമായ കഥ ആട്ടക്കഥ. അഭിനയ (കളി)ത്തിനു വേണ്ട കഥ–കഥകളി.

എന്നാൽ നൃത്തവിശേഷങ്ങൾ കഥകളിയിൽ കൂട്ടത്തൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു് എന്നു് ഇദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. അതിനാൽ കലാശങ്ങൾക്കും ചവിട്ടിനും കൂട്ടത്തൽ ചിട്ടകൾ ഉണ്ടാക്കി. കഥകളിയെ വേഷം, അഭിനയം, നൃത്തം ഇവയിൽ പരിഷ്ക്കരിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ തുടങ്ങുകയും കഥകളി, അഭ്യസിച്ച നടന്മാരുടെ അഭിനയരംഗമാകയും ചെയ്തതോട്ടുകൂടി മറെറാരു ദൃശ്യകലയ്ക്കും കിട്ടാത്ത മേന്മയും അതിനു വന്നുചേർന്നു. എല്ലാത്തരക്കാരും അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഇങ്ങനെ കൊട്ടാരം മുതൽ കുടിലുവരെ പ്രചരിച്ച ഒരു കലാരൂപം മന്മഥകലയൊഴികെ അന്നു കേരളത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. ഇതിനുള്ള കാരണം എന്താണു്? കഥകളിയുടെ കേരളീയ സ്വഭാവംതന്നെ. ഇതു് അല്പം വിവരിച്ചാലേ മനസ്സിലാകയുള്ളൂ.

കഥകളിയുടെ കേരളീയ സ്വഭാവം

മനുഷ്യരോടു ബന്ധമില്ലാത്ത രൂപം, ആശയം അന്യോന്യം അറിയിക്കാൻ സാധാരണയായി ചെയ്യാറുള്ള നാവിളക്കുക എന്ന സ്വഭാവം ഇല്ലാതാക്കിയ ഗോഷ്ടി, രംഗസജ്ജീകരണത്തിന്റെ അഭാവം, ഇവ മൂന്നും ഈ കലയെ മനുഷ്യനോടു് അടുപ്പിക്കാനാണോ അകറ്റാനാണോ കൂട്ടത്തൽ ഉപകരിക്കുന്നതു്?

എന്നാൽ ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനം എന്താണു് എന്നു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ ഇവയ്ക്കു സമാധാനവും കാണും. നാവുകൊണ്ടു വിശദീകരിക്കാവുന്ന ആശയങ്ങൾക്കു് ഭാഷയും വാക്കുകളും അതിരിട്ടം. എന്നാൽ നാവൊഴിച്ചു മറുള്ള എല്ലാ അംഗങ്ങളുംകൂടി ചലനംകൊണ്ടും ആംഗ്യംകൊണ്ടും ആശയം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഭാഷയുടെ പരിമിതി നശിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ ഉള്ളിലുള്ള ആശയങ്ങൾക്കു ചിറകു വിതിർത്തി ഭാഷയുടെ പരിമിതി വിട്ടു് ഉയരാൻ തക്ക ഒരു പൊതുഭാഷ നിർമ്മിക്കയാണു് ഇതുകൊണ്ടു സാധിച്ചതു്. വാസ്തവത്തിൽ കഥകളിയിൽ സ്വീകരിച്ച ഈ തത്വം ആണു് അതിനു് അടിയുറച്ച മഹത്വം നൽകിയതു്. വിശ്വത്തെ വശീകരിച്ചതും. ഭാഷയുടെ

വിഷമം കൂടാതെ ആശയം ഇങ്ങനെ എല്ലാവർക്കും മനസ്സിലാകത്തക്ക വിധത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്താൻ ഭരതൻ വഴിവച്ചു കൊടുത്തിരുന്നു. പക്ഷേ അതിനു ശരിയായ ഭാഷ്യം നിർമ്മിച്ചതു് കേരളീയ കലാകാരന്മാരാണു്. കൂടിയാട്ടമാകുന്ന ചവിട്ടുപടിയിൽനിന്നു ലഭിച്ച കൃതിപ്പാണു് ഇതിനു സാധിച്ചതും. ഏറ്റവും സുന്ദരമായ കൃഷ്ണന്റെ വേഷം മുതൽ ഏറ്റവും ബീഭത്സമായ ഭീരുവിന്റെ വേഷവും, അതിരുകളാക്കി നവരസങ്ങളുടെ കൂട്ടിയും കുറച്ചുമുള്ള തിളക്കത്തിനും വിളക്കത്തിനും ചേരുന്ന പശ്ചാത്തലമാണു് കഥകളി നടന്മാരുടെ വേഷത്തിൽ തെളിയുന്നതും. ഗുണങ്ങളെ കഥാപാത്രങ്ങളാക്കുന്ന അത്ഭുത നാടകങ്ങളിൽ ഈ ചിട്ടയുടെ അങ്കുരം നിഴലിച്ചു കാണും. ഇതിനു നിറം പിഴിഞ്ഞ വൈവിദ്ധ്യം നൽകുകയാണു് കഥകളി വേഷത്തിൽ ചെയ്തതു്. അതായതു് കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തിനു നാടകീയത നൽകി വേഷത്തിൽ കൂടിത്തന്നെ അരങ്ങും സ്വഭാവാവിഷ്കരണവും നടത്തുന്നതു് പ്രകൃതിയേയും മനുഷ്യപ്രകൃതിയേയും ഉചിതമായി അവതരിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം ഫലിച്ചതാണു്. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യന്റെ ഭാവനയ്ക്കു് വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു സങ്കൽപ്പിക്കാവുന്ന അതിരിനപ്പുറം തടവില്ലാത്ത പ്രയാണത്തിനു് ഈ രണ്ടു വിധമുള്ള യത്നങ്ങളും കൂടി യോജിപ്പിച്ചതു കൊണ്ടു് ഫലിക്കയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യ പ്രകൃതത്തേയും പ്രകൃതിയേയും പരക്കെ വിശദീകരിക്കാൻ സാധിച്ചതുകൊണ്ടാണു് കഥകളിക്കു മേന്മ ഉണ്ടായതും. ആരോടും പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാതെ തന്നെ കത്തിയുടെയും, താടിയുടെയും, മിനുക്കിന്റെയും കരിയുടെയും സ്വഭാവ വ്യത്യാസങ്ങൾ നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കും. അവ അരങ്ങത്തു വരുമ്പോൾ തന്നെ ആ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ അന്തരീക്ഷവും നമ്മുടെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.*

---

* ഈ കാര്യം മനസ്സിലാക്കാതെ കഥകളി വേഷങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ കഥകളി യക്ഷഗാനമാകും. കലാമണ്ഡലക്കാരുടെ പരശുരാമൻ തന്നെ ഈ ഔചിത്യക്കുറവിന്റെ പ്രത്യക്ഷ ലക്ഷ്യമാണു്.

ഒരു കലയെ പരക്കെ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതു് അതിനുള്ള വിശ്വവശ്യത്വവും മനുഷ്യരോടു് അതിനുള്ള ബന്ധവും കൂടി കലർന്നതു കൊണ്ടാണു്. കഥകളിയുടെ വിശ്വവശ്യത്വത്തിനുള്ള കാരണം പറഞ്ഞു. ഇനിയും മറുവശം നോക്കാം. സാഹിത്യഗുണം കൊണ്ടു സംസ്കൃത നാടകങ്ങൾ നമ്മെ രസിപ്പിക്കും. എന്നാൽ ഇന്നതൊന്നും പാടില്ല എന്നുള്ള അതിലെ നിഷ്ക്കർഷ അഭിനയ യോഗ്യത കുറയ്ക്കും. എന്നാൽ ഈ അരുതായ്കയൊന്നും കഥകളിയിൽ അരുതായ്മയായി കരുതിയില്ലതാനും. യുദ്ധവും എടുത്തുചാട്ടവും, കൂടിപ്പുകയും, മണമണത്ത പ്രേമവുമായി ജീവിച്ച മലയാളിക്കു് അതിനു ചേർന്ന ഒരു സാഹിത്യം തന്നെ കഥകളിയിൽ നിർമ്മിച്ചു കൊടുത്തു് ഈ കാര്യവും ഫലിപ്പിച്ചു. നളചരിതം ഒരു കൃതി ഒഴിച്ചു നിർത്തിയാൽ മറ്റുള്ള സൽകൃതികളെല്ലാം കേരളീയ പാരമ്പര്യത്തിനു ചേരുന്നതാണു്. കഥ പുരാണകഥ തന്നെ. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പേരുകളും പുരാണത്തിൽ ഉള്ളതുതന്നെ. എന്നാൽ അവരുടെ വാക്കും പ്രവൃത്തികളും പുരാണത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിനോ പുരാണ നായകന്മാരുടെ സ്വഭാവത്തിനോ യോജിച്ചതുമല്ല തന്നെ. അഭിനയ യോഗ്യമായ വിധം കഥയെ മാറ്റി മറിക്കയും ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ പുതിയ പാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കയും, കഥാഗതി തന്നെ പാടെ മാറ്റി മറിക്കയും, പുരാണകർത്താക്കന്മാർ സങ്കല്പിക്കാത്ത സംഭാഷണങ്ങളും ആശയങ്ങളും ആവിഷ്ക്കരിക്കയും, നാടകനിബന്ധനകളെ കാറ്റത്തു പറത്തുകയും ചെയ്ത കഥകളി സാഹിത്യത്തിനു് ഒന്നാന്തരം ഒരു കേരളീയമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കയും ചെയ്തു. ഇതാണു രണ്ടാമത്തെ ഗുണം. ഇങ്ങനെ ശരിയായ വിധം നാണയത്തിന്റെ അരിമ്പു യോജിപ്പിക്കുകയും രണ്ടു വശങ്ങളും ശരിയാക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ടു് ഒരിക്കലും മൂല്യത്തിനു കുറവില്ലാതായതിനാൽ കേരളീയ കഥകളി നാണയത്തിനു സഹൃദയരുള്ള ഭൂവിഭാഗങ്ങളിലെല്ലാം പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു. നാടകത്തിനു വേണ്ടതു് അഭിനയ യോഗ്യതയാണു്. അതു കഥകളിയിലെ മൂന്നാം തരത്തിലുള്ള കൃതികളിലും ധാരാളമുണ്ടു്.

കേരളത്തിലെ നാടകസാഹിത്യം വർദ്ധിക്കാഞ്ഞതു് കേരളീയ കവികൾ ഏറ്റവും ഫലിപ്പിക്കാവുന്ന കഥകളിയിൽ അവരുടെ പാടവം പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതുകൊണ്ടാണു്. കോട്ടയവും, ഉണ്ണായിയും, അശ്വതിയും, ഇരയിമ്മനും, കരിന്ദ്രനും, വയസ്കര മൂസ്സിനും വേണമെങ്കിൽ നല്ല നാടകങ്ങൾ എഴുതാൻ വിഷമം കാണില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ കുറച്ചുകൂടി സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള വഴിയുള്ളപ്പോൾ എന്തിനു പരീക്ഷണങ്ങൾക്കു പോകുന്നു എന്ന മനോഭാവമാണു് ഇവക്കുണ്ടായതു്. ഒന്നുകൂടി പറയണം. കിർമ്മീരവധവും, നിവാതകവച കാലകേയവധവും, നളചരിതവും, ദക്ഷയാഗവും ഗ്രീക്കു നാടകങ്ങളോടും ഗുണത്താൽ പടപൊരുതാവുന്നവയുമാണു്. എന്തിനു് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉണ്ടായ നിഴൽക്കുത്തും താടകാവധവും ഒന്നാന്തരം നാടകങ്ങൾ തന്നെയാണു്. ഇന്നു മലയാളത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്ന ഏതു നാടകങ്ങളെക്കാളും മെച്ചമാണു്. ചമ്പുക്കളേക്കാളും നല്ല സമ്പത്താണു് കഥകളിപ്രസ്ഥാനം നമുക്കു സമ്പാദിച്ചു തന്നതു്. ചമ്പു പ്രസ്ഥാനം മലയാളത്തിൽ നിന്നു പോയാൽ ഉണ്ടാകുന്നതിൽ കൂടുതൽ നഷ്ടം ആട്ടക്കഥ പോയാലുണ്ടാവും. കോട്ടയവും, ഉണ്ണായിയും, ഇരയിമ്മനും മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ആ വിടവു തീർക്കാൻ മറ്റാരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതുമല്ല. ശങ്കരന്റെ വേദാന്തം ചിന്തയുടെ എവറസ്റ്റിൽ നമ്മെ എത്തിച്ചെങ്കിൽ കഥകളിയുടെ അഭിനയഗുണം മറ്റൊരു എവറസ്റ്റ് തന്നെ നമുക്കു സൃഷ്ടിച്ചു തന്നു. ഈ രണ്ടിലും കനത്ത സമ്പത്തു് മലയാളിക്കു് ഇതുവരെ ലഭിച്ചിട്ടുമില്ല. കഥകളി കേരളീയമല്ലെന്നു് ഒരു കടലാസുനാണയം പരത്താൻ ശ്രമിച്ച മഹാമതി അതിനു പ്രായശ്ചിത്തമായി ചിറപ്പുനു് കഥകളിമാഹാത്മ്യം എഴുതിക്കൊടുത്തിട്ടു് താൻ ചെയ്തുപോയ തെറ്റു മനസ്സിലാക്കിത്തുൻ അങ്ങനെയല്ല പറഞ്ഞതെന്നു വരുത്തുവാൻ തലകുത്തി നിൽക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു കഴിഞ്ഞതിനാൽ ഇനിയും അതിനെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയുന്നില്ല. തീയിൽ കുരുത്തതു് വെയിലത്തു വാടില്ല.

ചിട്ടവച്ച കഥകളി

കഥകളിയുടെ സാങ്കേതിക വശത്തിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ അധികം പറയുന്നില്ല. അഭിനയപ്രധാനമായും നൃത്തപ്രധാനമായും തെക്കും വടക്കും ഇതിനെ പരിപോഷിപ്പിച്ചു. അല്പസ്വല്പവ്യത്യാസത്തോടുകൂടി കഥകളി ആശാന്മാർ തരംപോലെ രണ്ടും വളർത്തി. ഹസ്തലക്ഷണദീപിക അനുസരിച്ചാണ് മുദ്രക്കൈകൾ കാണിക്കുന്നത്. മറ്റു കാര്യങ്ങൾ കഥകളിയെപ്പറ്റി ഉള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കണം. 1

എട്ട കാര്യമാണ് പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളത്.

കേളി

മദ്ദളം, ചെണ്ട, ഇലത്താളം ഇവമൂന്നും ഉപയോഗിച്ച് ആട്ടം ഉണ്ടെന്ന് പരസ്യപ്പെടുത്തുന്ന വിളംബരമാണ് ഇത്.

ശുദ്ധ മദ്ദളം

വിളക്കുവച്ചാൽ കഥകളി തുടങ്ങാൻപോകുന്നു എന്ന അറിയിപ്പും നാന്ദിയുമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം. ശുദ്ധമദ്ദളവും ചേങ്കലയും ഇലത്താളവും മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളൂ. മദ്ദളപ്രയോഗം കഴിഞ്ഞാൽ തിരശ്ശീല പിടിച്ച് ആട്ടത്തിന്റെ ചടങ്ങുകൾ തുടങ്ങുകയായി.

തോടയം

ഇതു രംഗപൂജയാണ്. സംസ്കൃത നാടകങ്ങളുടെ നാന്ദിയുടെ സ്ഥാനമാണ് ഇതിനു് ഉള്ളതു്. തിരശ്ശീലയുടെ പിന്നിൽ പാട്ടകാരൻ രാഗംപാട്ടുകയും ഒന്നോ രണ്ടോ നടന്മാർ (നടിവേഷവും) നൃത്തം വയ്ക്കുകയും ഈ ചടങ്ങിനു് ഉപയോഗിക്കാറുള്ള വന്ദനം പാട്ടകാർ രാഗംപാടിയതിനു ശേഷം പാട്ടുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നതു്. കോട്ടയം തമ്പുരാനും, കാത്തികതിരുനാളും പ്രത്യേക പദങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടു

1 പരിച്ചവർക്കു പന്നിശ്ശേരിയുടെ കഥകളിപ്രകാരം, ജി. രാമകൃഷ്ണ പിള്ളയുടെ കഥകളി ഇവ ഉപയോഗപ്രദമാണ്.

ണ്ട്. കോട്ടയത്തിന്റേതിനാണ് പ്രചാരം. തോടയം എന്നാൽ തുടക്കം എന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ.

വന്ദന ശ്ലോകങ്ങൾ

മിക്ക കൃതികളുടെയും കർത്താക്കൾ പ്രത്യേക വന്ദനങ്ങൾ എഴുതിക്കാണും. കോട്ടയത്തിന്റെ 'മാതംഗാനനാം...' എന്നു തുടങ്ങുന്ന ശ്ലോകവും കാർത്തികതിരുനാളിന്റെ 'ഭോഗീന്ദ്രഭോഗശയനം...' എന്ന ശ്ലോകവുംകൂടി സാധാരണ പാട്ടുകാരൻ ചൊല്ലാറുണ്ട്. ഈ സമയത്തു് മേളക്കാരും നടന്മാരും അരങ്ങത്തു കാണാറില്ല 2*.

പുറപ്പാട്

കഥയുടെ പ്രധാന ശ്ലോകം, (പ്രാരംഭശ്ലോകം) ചൊല്ലുന്നതിനോടുകൂടി ഒരു സൽപാത്രമായ നടൻ പ്രവേശിച്ചു് നൃത്തംചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾമുതലെ ചെണ്ട ഉപയോഗിക്കാറുള്ളൂ. നാലുനോട്ടം ഈ നടനുണ്ട്. ആലവട്ടം. മേൽകട്ടി, ശംഖ് എന്ന ആഡംബരത്തോടുകൂടിയാണ് ഈ നടൻ പ്രവേശിക്കുന്നതും. നൃത്തപ്രധാനമാണ് ഈ രംഗം. ഇതിന്റെ ഒടുവിലാണ് നിലപ്പദം ചൊല്ലുന്നതു്. 'എണ്ണങ്ങൾ' എന്നു പറയുന്ന നൃത്തവിശേഷങ്ങൾ നല്ല മെയ് ഉള്ള നടൻ പ്രദർശിപ്പിക്കും. കഥാസൂചനയും ഇവിടെ ഉണ്ടാവും.

മഞ്ജുതര(മേളപ്പദം)

ഗീതഗോവിന്ദത്തിലെ പതിനേഴാമത്തെ അഷ്ടപദിയായ മഞ്ജുതര— എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഗാനത്തിലെ എട്ടു ശീലുകൾ എട്ടു പ്രത്യേക രാഗങ്ങളിലായി പാടുന്നു. മേളക്കാരുടെ മിടുക്കു കാട്ടാനുള്ള ഒരു അവസരമാണിതു്.

കഥാഭിനയം

ഇതുയും ചടങ്ങുകൾക്കുശേഷമാണ് കഥാഭിനയം

2*കൊട്ടാരക്കര രാജാവിന്റെ രാമായണം കഥകളിയില്ലുള്ള പവനതനയ ചേതു എന്ന ശ്ലോകം മുമ്പ് എല്ലാവരും ഈ അവസരത്തിൽ ചൊല്ലിയിരുന്നു; ഇപ്പോൾ ചിലരും.

തുടങ്ങുന്നതു്. രണ്ടു പാട്ടുകാരും എട്ടത്തെട്ടത്തു പാടുന്നതു് താളത്തിനനുസരിച്ചു് അഭിനയിക്കയാണു് നടന്മാർ ചെയ്യുന്നതു്. കഥയിലില്ലാത്ത മനോധർമ്മവും നടന്മാർ ആട്ടം. അപ്പോൾ പാട്ടില്ല.

ധനാശി

ഭരതവാക്യത്തിന്റെ സ്ഥാനമാണു് ഒടുവിൽ ചൊല്ലുന്ന 'ശ്രീതകമല—'എന്ന ഗീതഗോവിന്ദം ഗാനത്തിനുള്ളതു്.

കോട്ടയം തമ്പുരാൻ

വിദ്വാന്മാരിൽ വിദ്വാനും, കവികളിൽ കവിയുമായ കോട്ടയം തമ്പുരാനെപ്പറ്റി ചില ഐതിഹ്യങ്ങളല്ലാതെ മറ്റൊരു വിവരവും നമുക്കില്ല. ഒന്നു നിശ്ചയമാണു്; പഴശ്ശി എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന കേരളവർമ്മ (വെല്ലസ്ലിയോടു് ഒട്ടുക്കംവരെ പടവെട്ടിയ മഹാവീരൻ)യും ആട്ടക്കഥാകർത്താവും ഒരാളല്ല. എന്തെന്നാൽ കോട്ടയം കഥകളെ അനുകരിച്ചാണു് കാർത്തികതിരുനാൾ തന്റെ കഥകളിഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചതു്. അപ്പോൾ കോട്ടയംതമ്പുരാൻ കാർത്തികതിരുനാളിന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പു് ജീവിച്ചിരിക്കണം. പോരെങ്കിൽ 925-ാമാണ്ടു് രചിച്ച രാമപാണിവാദന്റെ ഗീതാരാമത്തിൽ 'മാതുലേനിശമയമാമകവചനം' എന്ന മട്ടുകൊട്ടത്തിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് കാലകേയവധം 925-നു് മുമ്പു് രചിച്ചിരിക്കണം. കാർത്തികതിരുനാൾ 955-നു് മുമ്പാണു് ആട്ടക്കഥകൾ രചിച്ചതും. ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ വാല്മീകിരാമായണം വിവർത്തനം ചെയ്ത വീരകേരളവർമ്മയുടെ അനുജനായിരുന്ന ആട്ടക്കഥകളുടെ കർത്താവായ കോട്ടയം തമ്പുരാൻ എന്നു നിശ്ചയിക്കാം. കേരളവർമ്മയുടെ അനന്തരജനാണു് താനെന്നു് അദ്ദേഹവും പറയുന്നുണ്ടു്. 871-ൽ ആഘോഷിച്ച മാമാങ്കത്തിൽ രാമനാട്ടമല്ലാതെ കഥകളി അഭിനയിച്ചതായി പറയുന്നില്ല. രാമനാട്ടം എന്ന കോട്ടയം കൃതികളെ വിശേഷിപ്പിക്കാനും തരമില്ല. ആകപ്പാടെ പരിശോധിച്ചാൽ 870-900-നും

ഇടയ്ക്കാണ്, പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുവിലോ പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യമോ ആണ്, ഇദ്ദേഹം ഈ നാല് കൃതികളും രചിച്ചത്.

തമ്പുരാൻ സ്തുതിക്കുന്ന ശിവൻ വാവേലിപ്പുഴ (വാങ്മയി)യുടെ തീരത്തുള്ള കൊട്ടിയൂർ തൃച്ചെമ്മരമെന്ന ക്ഷേത്രത്തിലെ ശിവനാണ്. ഭദ്രകാളി മുഴക്കുന്നമല(മുദംഗശൈല)യിലെ ദേവിയാണ്. തമ്പുരാന്റെ ആദ്യത്തെ ഗുരു ഗോവിന്ദനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റൊരു വിവരവും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഗുരുപദേശത്താലായിരിക്കാം അദ്ദേഹം മൂകാംബികയെ (കൊല്ലൂരിലെ നിവാസിനിയെ) ഭജിച്ചതും.

തമ്പുരാന്റെ കൃതികൾ

ചില ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ, ബകവധം, കല്യാണസൗഗന്ധികം, കിർമ്മീരവധം, കാലകേയവധം ഇത്രയുമാത്രമാണ് തമ്പുരാന്റേതായി നമുക്ക് ലഭിച്ച കൃതികൾ.

കുമാരധാര അരുവിയിൽ കിടന്ന് കഷ്ണിച്ച് ബുദ്ധി ഉണർന്നപ്പോൾ ആദ്യം ചൊല്ലിയതാണ് 'ഉദയഗിരിച്യവനം... 'എന്നുള്ള ശ്ലോകം എന്നു ചിലർ പറയുന്നു. ജാതിജാതാനകമാഭവ.... എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ശ്ലോകം തമ്പുരാൻ തന്റെ പത്നിയെപ്പറ്റി ഓർത്തെഴുതിയതാണെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ പാർവ്വതീപരമായ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉള്ളൂർ എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്.

സ്വർണ്ണസന്നിഭ ശരീരവും തരളനൂപുരങ്ങൾ
വലയങ്ങളും
ഗണ്ഡസഞ്ചലിത കുണ്ഡലങ്ങളുമുലഞ്ഞുതാണ
മണികാഞ്ചിയും
കുത്തഴിഞ്ഞു കിഴിയുന്ന പൂന്തുകിലുമൊട്ടഴിഞ്ഞ
കചഭാരവും
മുത്തുപോലെ ചില ഘർമ്മബിന്ദുകൾ മുഖാംബുജ
ത്തിലുളവായതും

പന്തിടഞ്ഞ കൂളർകൊങ്ക രണ്ടുമിടതിങ്ങി കിഞ്ചന
കുലുങ്ങിയും
പന്തടിച്ചു ഗിരിശന്നു നേരെയൊരു മന്ദമാം ഗതി
വിലാസവും
ചന്തമാന്നൊരു ലലാടവും ഭുവനമോഹനം ചില
കടാക്ഷവും
ചിന്ത ചെയ്വതിനുമേ വരം തരിക ശംഭുമോഹിനി
ദിവാനിശം

എന്ന ശ്ലോകങ്ങളിൽ 'സവ്യസാചിസമരേ ഹനിച്ചു...' 'സ്വർവ്വധുജനമണിഞ്ഞിടുന്ന.....'എന്നു കൗതുകം നൽകുന്നവിധം ആട്ടക്കഥകളിൽ കടന്നുകൂടിയ രണ്ടു മലയാള ശ്ലോകങ്ങളുടെ സാഹോദര്യം രീതികൊണ്ടു കാണുന്നതുകൊണ്ട് തമ്പുരാന്റേതാണെന്നു കണക്കാക്കാം.

ബകവധം

പാണ്ഡവന്മാരുടെ ആദ്യത്തെ വനവാസത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള കഥയാണ് ഇതു്. ഇതു തമ്പുരാന്റെ ബാല്യകൃതിയാണു് എന്നു പറയുന്നെങ്കിലും, കൈകൊട്ടിക്കളിക്കു ഗുരു സർട്ടിഫിക്കേറ്റു കൊടുത്തുള്ളെങ്കിലും, ആടാനും പാടാനും കൊള്ളാവുന്ന ഈ കൃതി കൊട്ടാരക്കര രാജാവിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നു മെച്ചമാണ്. മൂലകഥയിൽനിന്നു് തമ്പുരാൻ ഭേദമൊന്നും വല്യതായി ചെയ്തിട്ടില്ല.* എന്നാൽ ആദ്യം തൊട്ട് ഇതൊരു വിദ്വാന്റെ കൈപ്പാട്ട കാണിക്കുന്നുണ്ട്. 'സ്ത്രീജനമെങ്കിലും നിത്യവുമൊരേടത്തു നിവസിക്കിലോ വൈരമുണ്ടാം' എന്ന കാരണം പറഞ്ഞാണു് ധൃതരാഷ്ട്രർ പാണ്ഡവരെ വാരണാവതത്തിലേക്കു് അയക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതു്. ധർമ്മസൂനു പറയുന്ന മറുപടി അതിനു ചേർന്താണു്. 'വല്ലതെന്നുവരികിലും താതവചനമുള്ളിലില്ലലിഹ വെടിഞ്ഞു ചെയ്കിടാം' ഈ ആശയം തന്നെ പുരോചനൻ, അകത്തു കത്തിയും

*പാണ്ഡുവിനേയും ഹസ്തിനപുരവും വർണ്ണിക്കുന്ന ഈ ശ്ലോകങ്ങൾ അഭിനയത്തിനു് ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ ആ ഉപയോഗത്തിനു് ഗ്രന്ഥം പകർത്തിയവർ വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കണം.

പുറത്തു പത്തിയുമായി ഇവരെ സ്വാഗതം ചെയ്യുമ്പോഴും 'വല്ലതെന്നാകിലും താതവാചാവാണീട്ടം ഞങ്ങൾക്കു് നല്ല തല്ലാതെ വന്നിടാ നന്മ തേ കേൾ' എന്നും, ഗ്രഹ തീക്കാൻ വന്ന (ബകവധത്തിലെ ആശാരി) ഖനകനോടു് 'വല്ല തെന്നാകിലും ഞങ്ങൾക്കു് മല്ലുവൈരി തന്റെ പല്ലവപ ദങ്ങൾ ഗതിയല്ലോ നൂനം' എന്നും പറയുന്നു. യുധിഷ്ഠിര ന്റെ സ്വഭാവവും വിശ്വാസവും തെളിയിക്കുവാനാണു് ഇവ ഇങ്ങനെ പ്രയോഗിക്കുന്നതും. വാക്കു തുകി ഉപ യോഗിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ കവി എഴുത്തച്ഛനു് സമ ശീർഷനാണു് എന്നു കാണിക്കുന്നതാണു് ഇവയും, പുരോ ചനൻ 'ഇസ്ഥലം തന്നിലുടനെ വാഴുന്ന നിങ്ങൾക്കു മേ ലിൽ സ്വസ്ഥത വന്നുകൂടും' എന്നതും.

ബകവധത്തിലെ ആശാരി സുപ്രസിദ്ധനാണു്. ഈ മനുഷ്യനാണു് അരക്കില്ലത്തിന്റെ സ്വഭാവം മന സ്സിലാക്കിയിട്ടു് ഗ്രഹ തീക്കുന്നതും. ഈ സംഭവം അറി ഞ്ഞപ്പോൾ ഭീമൻ കല്പാന്തപ്രതിഭയകാലരുദ്രകല്പനാ യി എഴുനേറ്റു ഗദയും ചുഴറ്റി ലോകം നിഷ്കൗര വമാക്കാൻ അനുവാദം ചോദിക്കുന്നു. 'സാഹസമാപ ത്തിനല്ലൊ' എന്നാണു് ധർമ്മസൂനുവിന്റെ മറുപടി. അർജ്ജുനൻ 'പുരുഷയത്നം കൂടാതെ ഭൂമിയിലേവൻ ദൈവ കാരുണ്യം കൊണ്ടു കായ്യം സാധിച്ചിട്ടുള്ളു?' എന്നു് എടു ത്തു ചോദിക്കുന്നു. കൌരവരോടു ക്ഷമിക്കുന്നതു്,

തൈലത്തിൽ കത്തുമഗ്നി സലിലംകൊണ്ടെന്ന പോലെ
ജ്വലിക്കുമേറ്റവും ദുഷ്ടജനങ്ങൾ ശാന്തതകൊണ്ടു്.

എന്നു് ആതു വിശദീകരിക്കുന്നതിനോടുകൂടി കേരളത്തി ലെ ഒരു മഹാകവിയും സവ്യസാചിയും മുന്നിൽ പ്രത്യ ക്ഷപ്പെടുന്നു. ഇതിനെ തുടർന്നാണു്,

'ഇനിയും ക്ഷമിക്കയെന്നതിടേറും ഭവാനെങ്കിൽ
കനിവോടെ കേൾക്ക മേലിൽ കാടേ ഗതി നമുക്കു്.'

എന്നു് അറം വന്നെന്നു പറയുന്ന വരികൾ. ധർമ്മപുത്ര നെയും, ഭീമനെയും, അർജ്ജുനനെയും മാത്രമല്ല കവി ഈ

രീതിയിൽ പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നതു്. അരക്കില്ലത്തിനു് തീ കൊടുത്തിട്ടു് വിലത്തിൽക്കൂടി രക്ഷപ്പെട്ട പാണ്ഡവന്മാർ കാട്ടിൽ എത്തി വലയുന്നതു കണ്ടു് കുന്തി വിലപിക്കുന്നതു നോക്കുക. മക്കളെ 'ഖിന്നരായി കാണ്മതിനാൽ മാനസം വെന്തുതകുന്നു. ധർമ്മജന്റെ നിർമ്മലമായ മുഖത്തിനു് വെണ്മ കുറഞ്ഞു. ശക്രജദേഹം നൽകാന്തി വെടിഞ്ഞു മാഴ്കി. നകുലൻ ആകുലനായി. ബാലനായ സഹദേവൻ താപം സഹിക്കുന്നില്ല.' എന്ന വിധം കാണുന്ന കുന്തിയെ നമ്മൾ മറക്കില്ല.

ഇങ്ങനെ കാട്ടിൽ വന്നവരെ മണത്തറിഞ്ഞു ഹിഡിംബൻ ഇവരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ ഹിഡിംബിയെ അയക്കുന്നു. അവൾ ഭീമനിൽ കാമപരവശയായി.

'നിങ്ങളെക്കൊല്ലാൻ വന്നിടിനോരെന്നെ–
മംഗലാകൃതേ മാരൻ കൊല്ലുന്നു'

എന്നു് ഭീമനോടു തുറന്നു പറയുന്നു. ഏതായാലും സഹോദരി വരാൻ താമസിച്ചതുകൊണ്ടു് ഹിഡിംബൻ തന്നെ രംഗത്തു വന്നു. ഹിഡിംബനെ ഭീമൻ കൊന്നു. ഇങ്ങനെ വിജയശ്രീയും ഹിഡിംബിയും ഭീമനെ വരിച്ചു. ഹിഡിംബിപരിണയത്തിനു് വ്യാസന്റെ അനുമതിയും ലഭിച്ചു. പിന്നിട്ടുള്ള ആട്ടക്കഥകളിലെ അഴിഞ്ഞ ശൃംഗാരം ഇതിലില്ല.

'വക്രമാം കടാക്ഷവും വാർകുഴലുമെങ്കൽ
അക്രമം ചെയ്തീടുന്നല്ലോ യുക്തമേവം നൂനം'

എന്നാണു് ഭീമന്റെ ശൃംഗാരപ്പദം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതു്.

'മലയമാരുത ലോലമാലതീകുഞ്ജങ്ങൾ കാൺകെ–
കാലോചിതമായുള്ളതു കാന്താ കല്പിച്ചാലും'

എന്നു് ഇതിനു ഹിഡിംബി മറുപടിയും പറയുന്നു. പുത്രനുണ്ടാകുന്നതുവരെ മാത്രമേ ഈ ദാമ്പത്യം നീണ്ടുനിന്നുള്ളു.

ഏതായാലും ബ്രാഹ്മണവേഷത്തിൽ കുന്തിയും പാണ്ഡവന്മാരും ഏകചക്രയിൽ എത്തി. ബ്രാഹ്മണ പുത്ര

ന് പകരം ബകനു വിരുന്നുമായി ഭീമൻപുറപ്പെട്ട. 'പരമനെ' കൊല്ലുവാൻ വീര്യമുണ്ടാവുക എന്ന അനുഗ്രഹത്തോടാണ് ഭീമൻ പുറപ്പെട്ടത്.

ഭീമനും ബകനും തമ്മിലുള്ള വാക്കുകൾ കൊണ്ടുള്ള യുദ്ധത്തിൽ

രാക്ഷസിക്കു കുലഭ്രഷണം ചെയ്ത നീ–
അക്ഷികൾ ഗോചരേവന്നതെൻ ഭാഗ്യവും
രക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക ജീവിതമിന്നേടോ–
ശിക്ഷയിൽ ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം തുടങ്ങീടുക
പക്ഷിന്യനോടേറ്റ ചഞ്ചുശ്രുവസ്സുപോൽ–
ഈ ക്ഷണം തേ ഭവിച്ചീടും വിനാശവും

ഇങ്ങനെ തുടങ്ങിയതു ബകന്റെ മരണത്തിൽ കലാശിച്ചു.

'കല്യാണമാശു ഭവിക്കും തവ ചൊല്ലേറും വീരമഹാത്മൻ' എന്നു ബ്രാഹ്മണർ അനുഗ്രഹിച്ചു.

ഭാഷയിലുള്ള രണ്ടാംതരം ആട്ടക്കഥകളിൽ ഒന്നായി ഇതിനെ കണക്കു കൂട്ടാം. ഇരയിമ്മന്റെ കീചകവധവും അശ്വതിയുടെ അംബരീഷചരിതവും ഇതിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ കൂട്ടാവുന്നവയാണെന്നു പറയുമ്പോൾ ഇതിന്റെ സ്ഥാനം വ്യക്തമാകുമല്ലോ. പാത്രസൃഷ്ടിയിലുള്ള ശ്രദ്ധയും ലാളിത്യവും, ആഭാസമായ ശൃംഗാരം ഇല്ലായ്മയുമാണ് ഇതിനു പ്രത്യേക ഗുണങ്ങൾ.

കല്യാണസൗഗന്ധികം

ഈ കഥയിൽ അല്പ വ്യത്യാസമേ വരുത്തിയിട്ടുള്ളു. കല്യാണസൗഗന്ധികം കൊണ്ടുവന്നതിനുശേഷമാണ് ജടാസുരവധം. ജേഷ്ഠനോടു പരിഭവം പറയുന്ന ഭീമന്റെ പ്രാഭവം കാട്ടുന്ന കൃതിയാണ് കല്യാണസൗഗന്ധികം.

ജടാസുരവധവും കല്യാണസൗഗന്ധികവുമാണ് ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. 'ക്ഷത്രിയന്മാർ ഭാര്യയോടുമിങ്ങനെ വിഗതവീര്യരായ് മുനികളുടെ ചര്യ സുഖമെന്നു മതി മര്യാദയോ തേ' എന്ന ഭീമന്റെ ചോദ്യം കൂടി കൊള്ളുന്നതാണ്.

ഏതായാലും സ്വർഗ്ഗത്തുനിന്നു് അജ്ജുനന്റെ വാർത്തയും കൊണ്ടുവന്നതു് എല്ലാവർക്കും സന്തോഷം നൽകി. പാണ്ഡവന്മാർ തീർത്ഥയാത്രയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. കൃഷ്ണസമാഗമവും ഇതിനിടയിൽ ലഭിച്ചു. 'ശിരസിലിഖിതമാർക്കും ശിവശിവനീക്കീടാമോ' എന്നു് അദ്ദേഹം ആശ്വസിപ്പിച്ചു. ഏതായാലും ജടാസുരൻ ബ്രാഹ്മണവേഷത്തിൽ ഇവരോടുകൂടെക്കൂടി സഹദേവനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. ഭീമനും ജടാസുരനും തമ്മിൽ ഇതിൽ യുദ്ധമുണ്ടായി. അസുരൻ മരിച്ചു. നടന്നുകറങ്ങിയ പാഞ്ചാലി ഭീമനോടു പരാതി പറഞ്ഞു. ഘടോൽകചൻ ഇവരെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോകാൻ തയ്യാറായി.

ശ്രദ്ധിച്ചെഴുതിയ ഒരു കഥകളി എന്നതിൽ മെച്ചമൊന്നും ഇതുവരെയുള്ള പ്രതിപാദനത്തിലില്ല. വേണമെങ്കിൽ ഭീമന്റെ ഗൗരവം നിറഞ്ഞ പദവും കൃഷ്ണന്റെ പദവും ബകവധത്തെക്കാൾ തെളിഞ്ഞ കൈകൊണ്ടാണു് എഴുതിയതെന്നു പറയാം.

പക്ഷേ രംഗം പെട്ടെന്നു മാറി. വഴികാണാത്തവൻ കാട്ടിൽനിന്നു് പെട്ടെന്നു് നന്ദനോദ്യാനത്തിലും അവിടുന്നു വൈജയന്തത്തിലും പ്രവേശിച്ചു് കണ്ണും കരളും കുളുക്കുന്ന പ്രതീതിയാണു് പിന്നീടുണ്ടാകുന്നതു്. ഭീമസേനന്റെ ഈ ശൃംഗാരപ്പദത്തിനു് തമ്പുരാൻ തക്ക കളം ഒരുക്കുന്നു.

കാലേ കഥാചിദഥ കാമിജനാനുകൂലേ–
മാലേയമാരുത വിലോളിത മാലതീകേ
ലീലാരസേന വിചരൻ വിപിനേവിനോദ–
ലോലാം സമീരണസുതോ രമണീമഭാണീത്

അനുകൂലനായ മാരുതൻ കാമിജനങ്ങൾക്കു് അനുകൂലനായ വിധം മാലതിയെ(കന്യക, പൂമൊട്ടു്, യുവതി, രാത്രി, നിലാവു് എന്നെല്ലാം ഇവിടെ അർത്ഥംവരും. എല്ലാം യോജിക്കയും ചെയ്യും) ഇളക്കിമറിക്കാൻ വിപിനത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു. അപ്പോൾ ആ താളത്തിനൊത്തു് സമീരണസുതൻ ശൃംഗാരനൃത്തമാടുന്നതു്.

പാഞ്ചാല രാജതനയേ പങ്കജേക്ഷണേ പഞ്ച
സായകനിലയേ*1
തഞ്ചാതെ വിപിനത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചീടുകയാൽ
നെഞ്ചകമതിലഴലു തരുതയിതേ
പൂഞ്ചോലതോറും നടന്നനല്ല പൂമണം മെല്ലെ നുകർന്നു
ചാഞ്ചാടി മോദം കലർന്നു നല്ലചാരുപവനൻവരുന്നു
പഞ്ചമകൂജിതസുകോകിലേ, പരമിഹ ദേവിസു
മംഗലേ
കിഞ്ചനരന്തുമനാകുലേ കിളിമൊഴി വരിക
ശിലാതലേ
നിഞ്ചലലോചന നിർജ്ജിത മധുരിമ സഞ്ചിത
ഭയചലദഞ്ചിത കമലേ
കണ്ടാലും മധുസമയം നല്ല കാമിനി ജനഹൃദയം
കൊണ്ടാടിടുന്നു സദയം നല്ല കോമള കുസുമമയം
ഇണ്ടലകന്നുടനാശയേ– ഇവപരിചൊട്ട ജലാശയേ
കുണ്ഠതനീക്കി ഗുണോദയേ– കുതുകമൊടാശു
കുശേശയേ.....

എന്ന ഭീമന്റെ ശൃംഗാരപ്പദമാണ് പിന്നീടുണ്ടായ ശൃംഗാരപ്പദങ്ങളുടെ മുത്തമ്മ. പക്ഷേ ഒരു വ്യത്യാസം. തന്വരാനായ മധ്യമപാണ്ഡവന്റെ പ്രഭാവം മറു കവികൾക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ ഗുണം അവയ്ക്കില്ലതാനും. ഇതിലെ 'പഞ്ചസായക നിലയേ' എന്ന സംബോധനയാണ് തന്വരാനെ സ്ത്രൈണനാക്കിയതും. മലയാളത്തിലുള്ള ഉത്തമഗാനങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ഇതു്. ഈ കൃതിയിൽ ആദ്യം തന്റെ കരബലം കാണിക്കാൻ കഴിവില്ലാതെ ഉഴന്നു ഭീമനു് തൽക്കാലം ഉചിതമായ ഒരു രംഗം സൃഷ്ടിക്കയാണ് ഇവിടെ ചെയ്തതും. ഈ ശൃംഗാരപ്പദം ചിട്ടയൊപ്പിച്ചു പാടിയാൽ ഏവർക്കും രസിക്കും. എന്തായാലും അവിടെ പുത്രവാത്സല്യത്താൽ വായു കൊണ്ടുക്കൊടുത്ത പുഷ്പത്തിൽ ആശവച്ചു് പാഞ്ചാലി അത്തരം നല്ല സുഗന്ധികങ്ങൾ ഇനിയും ലഭിക്കാൻ അവസരം ഉണ്ടാ

*1 ഈ പദപ്രയോഗത്തോളം കുറിക്കുകൊണ്ടതു് സീതയെ 'സൗജന്യസൗഭാഗ്യസാര സർവ്വസ്വമേ' എന്നാക്കിയതു മാത്രമുള്ളു.

കും എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ പൊതിച്ചോറും കെട്ടി പൂപറിക്കാൻ ഭീമസേനൻ പുറപ്പെട്ട2*. ഭീമനും ഹനുമാനുമായി നടന്ന ബലപരീക്ഷയിലും അതിനു മുമ്പു നടന്ന വാക്കുതർക്കത്തിലും ഫലിതം അതിരുകടന്നു പോകുന്നില്ല താനും.

ഏതായാലും ഹനുമാൻ ദൂരത്തുനിന്നു് കാണുന്ന ഭീമനെ 'ആരിഹ വരുന്നതിവനാരുമെതിരില്ലയോ' എന്ന ചോദ്യം ആട്ടക്കഥകളെ സംബന്ധിച്ചു് തമ്പുരാനെപ്പറ്റിയും ചോദിക്കാവുന്നതാക്കിത്തീർത്തതിന്റെ ആദ്യത്തെ ഘട്ടമാണു് കല്യാണസൗഗന്ധികം. ഈ ഉന്നതമായ മാനദണ്ഡം കഥകളിയിൽ പിന്നീടു് ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിച്ചില്ല.

കിർമ്മീരവധം

മറെറാരു രത്നവ്യാപാരിയുടെയും കടകളിൽ കിട്ടാത്ത രത്നാഭരണങ്ങളാണു് കിർമ്മീരവധവും കാലകേയവധവും. ഇതുപോലുള്ള ആട്ടക്കഥകൾ പിന്നീടു് ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഏതു വിധത്തിൽ പരിശോധിച്ചാലും ഇവ നല്ല നാടകങ്ങളാണു്. പക്ഷേ മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ നല്ല വ്യാഖ്യാനവും വേണം*.

ഒന്നാന്തരം ഒരു നാടകമാണു് കിർമ്മീരവധത്തിന്റെ ഒന്നാം ഭാഗം. അതിനു് പാത്രചരിതം എന്നു പേരിടാം. രണ്ടാം ഭാഗം സാമാന്യർക്കു് രസിക്കുന്ന ഒരാട്ടക്കഥയും. അതിനു് കിർമ്മീരവധമെന്നു പേരിടാം.

ആദ്യത്തെ ഭാഗം നമുക്കു് ഒന്നു നിഷ്ക്കർഷിച്ചു പരിശോധിക്കണം.

ധർമ്മജൻ, പാഞ്ചാലി, ധൗമ്യൻ, കൃഷ്ണൻ, സുദർശനം*1 ദുർവ്വാസാവും ശിഷ്യന്മാരും ഇതുയെയുള്ള പാത്രങ്ങൾ. രംഗം തുടങ്ങുന്നതു്, നഖം വേവിക്കുന്നതും നെറ്റി

2*ശാതോദരീ ചട്ടലചാരുകടാക്ഷ പാതപാത്രേയവൻ

*ആറ്റൂർ ഇവ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

*1സുദർശനത്തെ ഈ രംഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതു് മൂലകഥയെ അനുസരിച്ചല്ല.

പൊള്ളിക്കുന്നതും വേദനിപ്പിക്കുന്നതുമായ വെയിലിൽ ചൂഴലിക്കാറേറെറു പറന്നുവന്ന കാന്തിമങ്ങിയ നായികാനായകന്മാർ വിഷമിക്കുന്ന നട്ടുച്ചയ്ക്കാണു്. രാജ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു് അമ്മയെ വിദുരഭവനത്തിലാക്കിയിട്ട കാട്ടിൽ വന്ന ഉടൻ നടക്കുന്ന സംഭവമായിട്ടാണു് ഇവിടം വർണ്ണിക്കുന്നതു്. രാജകൊട്ടാരത്തിൽ സുഖിച്ചു വാഴേണ്ടുന്ന പാഞ്ചാലി കാട്ടിൽ വന്നതിലാണു് ധർമ്മസൂനുവിനു് സങ്കടം. അതു കൊണ്ടു്

ഡോളായിതഹൃദിമാമക ഹൃദയം
ലോകോത്തരഗുണശാലിനി സദയം— എന്നു് പൊടിപ്പും തൊങ്ങലുംവച്ച സാന്ത്വനത്തിനു് മുഖത്തടിച്ചവിധമാണു് പാഞ്ചാലി മറുപടി പറയുന്നതു്.

മഹീപാലരണിയുന്ന മകുടേഷു വിളങ്ങുന്ന—
മണിദീപമതായുള്ള തവപദയുഗളം
മാഗ്ഗമദ്ധ്യേ തപ്തമണലിലിങ്ങനെ മരുവീടുന്ന
തിനാൽ
മനസിമേ ശോകം വളരുന്നു, മേനിതളരുന്നു,
താപം കലരുന്നു ഹന്ത കിമിഹ ഞാൻ പറയുന്നു—

അതെല്ലാം സഹിക്കാം. അങ്ങു രാജ്യവും എല്ലാം പണയം വച്ചു കളഞ്ഞുകുളിച്ചു. പക്ഷേ അങ്ങു് ഇന്നും രാജാവാണു്. കൂടെവന്ന ബ്രാഹ്മണരെ രക്ഷിക്കണം. അതാണു് ഉടൻ വേണ്ടതു് എന്നാണു് പാഞ്ചാലി മറുപടി പറയുന്നതു്. രാജാവു് മറന്നതു് രാജ്ഞി ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിനു് ധൗമ്യോപദേശത്താൽ സൂര്യനെ തപസ്സു ചെയ്തു് അക്ഷയപാത്രം വാങ്ങുന്നു. ഇതിലെ യുധിഷ്ഠിരന്റെയും പാഞ്ചാലിയുടെയും ഓരോപദവും അനവർത്ഥമാണു്, (അതു് മറെറാരിടത്തു ഞാൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ടു്) *2 ഒരു പടിക്കൂടി കടന്നതാണു് അടുത്ത രംഗം.

കേൾക്കാൻപോലും ദുസ്സഹമായ കടുകയ്യാണു് പാണ്ഡവന്മാരുടെ നേരെ കൌരവന്മാർ ചെയ്തതു്. ഇതു്

2*കഥകളിയും സാഹിത്യവും (58—64) വരെയുള്ള പേജുകൾ.

അറിയുകയും അതിനെപ്പറ്റി കൂട്ടുതൽ കൂട്ടുതൽ ആലോചിക്കുകയും ചെയ്യുതിനോട്ടുകൂടി കോപംകൊണ്ട് കണ്ണു കാണാതായ കൃഷ്ണൻ എണ്ണമറ്റ പടകളെ ഇളക്കിക്കൊണ്ടാണ്, എന്തും ചെയ്യാൻ തയ്യാറായിക്കൊണ്ട് ഭൂമിയെ വിറപ്പിച്ചുംകൊണ്ടാണ്, ദ്വാരകയിൽനിന്നും*3 പുറപ്പെട്ടുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ അതു തന്നോടു ചെയ്തതായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു്. ഇവിടം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ കൃഷ്ണനെ ദൈവമായും പാണ്ഡവരെ മനുഷ്യരായും ഉലച്ചിലും വിഷമവും വരുമ്പോൾ നശിക്കുന്നതോ സംശയിക്കപ്പെടുന്നതോ ആയ ഈശ്വരവിശ്വാസത്തെപ്പറ്റിയും, അതിനു ഉറപ്പു വരുത്താനുള്ള ആത്മബലത്തേയും, ഈശ്വരസഹായം ഉണ്ടായാൽ പൗരുഷം കൊണ്ട് എല്ലാം സാധിക്കാമെന്ന ഉത്തമന്റെ വിശ്വാസത്തേയും മനസ്സിൽ സങ്കൽപ്പിക്കണം*1 ഇവയെ വിശദീകരിക്കുന്നതാണ് ഈ രംഗം. ഇതനുസരിച്ചാണ് പാണ്ഡവന്മാരുടെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട കൃഷ്ണനെ

മുകുന്ദ മുഖ പങ്കജാകലിക മന്ദ്രശംഖധ്വനിർ–
മുഹുർമുഹുരുദഞ്ചിതസ്തദനുശ്രുവേ പണ്ഡവൈ

---

*3അത്ഥം മനസ്സിലാക്കാൻ വിശദമായ വ്യാഖ്യാനം വേണമെങ്കിലും പാടി കേൾക്കുമ്പോൾ അത്ഥസ്ഫുരണമുണ്ടാകും വിധമാണ് തമ്പുരാന്റെ ശ്ലോകങ്ങളും പദങ്ങളും. അതിനു ശരിയായ ഉദാഹരണമാണ്

ശ്രുത്വാ ശ്രോത്രസുദുസ്സഹം പരിഭവം യദ്ധാർത്ത
രാഷ്ട്രൈ കൃതം
കൗന്തേയേഷു തദാത്മ നീവസഹസാ മാതാപ്രഥ
കോപാന്ധധീ:
മുദ്രാ ഹീനകുടുമ്പതീകളകളൈ: ക്ഷോണീമഥക്ഷോഭയൻ
പാത്ഥാനാശുകുശസ്ഥലീപുരവരാദ്ദ്രഷ്ടും
പ്രതസ്ഥേഹരി:

1* ബകവധത്തിന്റെ ആദ്യവും കല്ല്യാണസൗഗന്ധികത്തിന്റെ ആദ്യവും കാണുന്ന പാണ്ഡവന്മാരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ച ആശയങ്ങളാണ് ഇവിടെ വികസിപ്പിക്കുന്നതു്.

പ്രവൃദ്ധ പുളകാംഗകാ! പ്രപുര ഭക്തിമന്തസ്മീ–
പ്രയാതു മഭിമാധവം പ്രസഭ മുൽസുകാശ്വാഭവൻ.

*3 കൃഷ്ണനെ സ്വീകരിച്ച ധർമ്മസൂനു ഈശ്വരൻ ഉപേക്ഷിച്ചോ എന്നാണു ചോദിക്കുന്നതും. അതിനു ചേർന്ന വിധം ഭക്തരെ സഹായിക്കാൻ എന്തും ചെയ്യാൻ തയ്യാറായ ഈശ്വരൻ തങ്ങളെ ഈ അവസ്ഥയിലാക്കിയതിനു തയ്യാറാകാത്തതു നാണമില്ലാഞ്ഞിട്ടാണെന്നും പറയുന്നു. ഇതു ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടാണു കൃഷ്ണൻ,

പറവലരിലൊരു കുറവുമില്ലാ, അതിനുറവരിൽ നാണം ചെറുതുമില്ല

എങ്കിൽ അറിവില്ലാതൊരു കുറവും എങ്കൽ തന്നെ എന്നു് ഏറ്റു് അതിനു പരിഹാരം ചെയ്വാൻ സുദർശനത്തെ സ്മരിക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ അതിന്റെ ആവശ്യം ഇല്ലെന്നും ഈശ്വരൻ പിണങ്ങാതെ സാക്ഷിയായിട്ടുനിന്നാൽ കായ്യം പൗരുഷം കൊണ്ടു സാധിച്ചുകൊള്ളാം എന്നും ധർമ്മസൂനു മറുപടി പറയുന്നു. പെട്ടെന്നുണ്ടായ ബുദ്ധിമോശം, അസഹ്യമായ ആപത്തു്, അതുകൊണ്ടുവന്ന ബുദ്ധിയുടെ പതർച്ചകൊണ്ടു ഈശ്വരകാരുണ്യത്തിലുള്ള ശങ്ക, ഈശ്വരസഹായമുണ്ടായാൽ പൗരുഷം കൊണ്ടു് എല്ലാം സാധിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന സമചിത്തന്റെ നിശ്ചയം, ഇങ്ങനെയുള്ള മാനസികമായ വ്യാപാരങ്ങളെ നാടകീയമായി അവതരിപ്പിക്കുകയാണു് കോട്ടയം തമ്പുരാൻ ചെയ്തതു്. ഇതു മറ്റൊരു നാടകമെഴുത്തുകാരും മലയാളഭാഷയിൽ ഭംഗിയായി സാധിച്ചിട്ടില്ല. അതാണു് കിർമ്മീരവധം വായിച്ചാൽ നിനക്കും എനിക്കുമേ മനസ്സിലാകയുള്ളു എന്നു ഗുരു പറഞ്ഞതും. കഥ അറിയാൻ മേലാതെ ആട്ടം കാണുന്ന ഇന്നത്തെ പണ്ഡിതന്മാർക്കു് തമ്പുരാന്റെ മഹത്വം കാണാൻ കണ്ണില്ല. എഴുത്തച്ഛനും ചെറുശ്ശേരിക്കും മാത്രം പിടി കിട്ടിയ സ്ഥലത്താണു് തമ്പുരാനും വിഹരിക്കുന്നതു്. നാടകത്തിനു് ആവശ്യമെന്നു പറയുന്ന സംഘട്ട

3* ഇവിടെ ചേർത്തിരിക്കുന്ന കൃഷ്ണസ്തുതി ആട്ടക്കാർ എടുത്തു ചേർത്തതാണു്.

നവും അതിന്റെ പരിണാമവും നാടകീയമായി ഇതു വിധത്തിൽ പിന്നീട് അവതരിപ്പിച്ച രംഗമുണ്ട്, നളചരിതത്തിലും കാലകേയവധത്തിലും. മറ്റൊരു കൊച്ചു മാനസിക വിഷമമാണ് ദുർവ്വാസാവു വരുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്നതു്. അവിടെയും കൃഷ്ണനാണ് പാഞ്ചാലിയെ സഹായിക്കുന്നതും. ഈ പാത്രചരിതത്തിലെ നായകൻ യുധിഷ്ഠിരനാണ്,

മാന്യസൽഗുണനിധേ ഭവാദൃശനന്യനില്ല സുമതേ
നിന്നിലുള്ള ദയാസത്യധർമ്മങ്ങൾ നന്നനന്ന നൃപതേ

എന്നും, വാസ്തുക്ഷേപരംഗത്തെന്ന പോലെകൃഷ്ണൻ1* പറന്നു പാഞ്ചാലിയുടെ സമീപത്തെത്തുന്നതും വർണ്ണിച്ച് ഉന്നതചിത്തയായ പാർഷതിയേയും തമ്പുരാൻ നമുക്കു കാണിച്ചു തരുന്നു.

കാണികൾക്കു രസം നൽകാനുള്ള രംഗങ്ങളാണ് പിന്നീടുള്ളതു്. ശാർദ്ദൂലൻ, അജ്ജുനൻ, ശാർദ്ദൂലന്റെ ഭാര്യയും കിർമ്മീരന്റെ പെങ്ങളുമായ സിംഹികയുടെ ലളിതാവേഷം, നിണം 2* (സഹദേവനാണ്, കിർമ്മീരന്റെ പെങ്ങളായ സിംഹികയുടെ നാസാകുചങ്ങൾ മുറിക്കുന്നതു്.) അതിൽ കിർമ്മീരനുള്ള കോപം, ഇവ രാമായണാനുകരണമാണ്. പക്ഷേ ആടിക്കാണാൻ നല്ലതും. ഇതിലെ സിംഹികാ ശാർദ്ദൂലന്മാർ ഭാരതത്തിലില്ല. നിണത്തിനു ഘട്ടമുണ്ടാക്കാൻ ശൂർപ്പണഖാങ്കം ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തതു്. കല്യാണ സൗഗന്ധികത്തിൽ ഉത്തരഭാഗം ഉത്തമമാണെങ്കിൽ കിർമ്മീര വധത്തിൽ ആദ്യഭാഗമാണു നന്നു്. എന്നാൽ ഉത്തരഭാഗവും മോശമല്ല. ആട്ടക്കഥകളിലെന്നല്ല കേരളഭാഷയിലുള്ള കൃതികളിൽ അത്യുത്തമകൃതികളിൽ ഒന്നാണ് ഇതു്.

1* വിധിരാവിരഭൽ പുരോഭവി ദ്രൗപദേരുത്മ ഭോച
കോരികാം
സ്മിതചന്ദ്രികയാ പ്രഹർഷയൻ ചലദൂക് ചഞ്ചുപുടത്വ
മോപഹം

2* ഇവിടെ തമ്പുരാൻ നിരുത്തനാസികമായി തന്നെ സിംഹികയെക്കൊണ്ടു പറയിക്കുന്നു.

പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ ആട്ടക്കഥകൾക്കു് ഈ കൃതി ഉത്തമമാതൃകയുമായി. ശ്ലോകങ്ങളെ സംസ്കൃതത്തിലാക്കി. സാഹിത്യരത്നങ്ങളാക്കി. അവ പല പട്ടങ്ങളുള്ളതും അവയിൽക്കൂടി വിതറുന്ന ഒളി അതിശ്രദ്ധവുമാണു്. ഗാനങ്ങൾ ഗാനങ്ങളാണു്. പാടാനും ആടാനും ഇത്രയും മികച്ചവ ഉണ്ടെങ്കിൽ നിവാത കവച കാലകേയ വധത്തിലേ ഉള്ളു. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവാവിഷ്കരണത്തിലും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭാഷാപ്രേമം ഒഴിച്ചു് എല്ലാ ഗുണവും ഈ കൃതിക്കുണ്ടു്.3*

നിവാതകവച കാലകേയ വധം

ബകവധത്തിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുകയും, കല്യാണസൗഗന്ധികത്തിൽ പറഞ്ഞു കേൾക്കുകയും, കിർമ്മീരവധത്തിൽ എത്തി നോക്കിക്കയും ചെയ്ത വിജയന്റെ ജയക്കൊടി പറത്തുന്ന വീരചരിതമാണു് നിവാത കവച കാലകേയത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. തമ്പുരാന്റെ മറ്റു മൂന്നു കഥകൾക്കും ഗുരു ഓരോ കുറ്റം പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഒരു കുറ്റവും ഇല്ലെന്നാണു് ഇതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതു്. ബകവധത്തിലും, കല്യാണസൗഗന്ധികത്തിലും ഭീമനാണു് നായകൻ. കിർമ്മീരവധം ആദ്യഭാഗത്തു് യുധിഷ്ഠിരനും. ശിഷ്ടം ഭാഗങ്ങളിൽ നകുലനൊഴികെ എല്ലാവർക്കും രംഗങ്ങളുണ്ടു്. എന്നാൽ നി- ക- കാലകേയവധത്തിൽ ഈ സംശയമൊന്നുമില്ല. അജ്ജുനനെ ഇന്ദ്രൻ പ്രശംസിച്ചു തുടങ്ങുന്ന കാവ്യത്തിൽ 'ഭരത കുല ജനധർമ്മം ഫലിതമിദം തവ ജന്മം' എന്ന കിർമ്മീരവധത്തിലെ അന്ത്യത്തിനു പകരം 'ചിത്ത ശോക വിഹീനരായിഹ' എന്നു് അജ്ജുനനോടു പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കുന്നു. ഇടയിൽ കേൾക്കുന്നതും ഇതു തന്നെ(ഭാരതം കഥയിൽനിന്നു ചില വ്യത്യാസമെല്ലാം ഇവിടെയുണ്ടു്. വിക്രമോർവശീയം ഓർത്തു

3* ഒന്നാന്തരം ഒരു നാടകവും, ഏവർക്കും രുചിക്കുന്ന ഒരാട്ടക്കഥയും അതിനുള്ളിൽ ഒരു അന്തർനാടകവും ചേർന്നുള്ളതാണു് കിർമ്മീരവധം എന്നു് ഉറപ്പിച്ചു പറയാം. (കഥകളിയും സാഹിത്യവും.)

കൊണ്ടാണ് വജ്രകേതു വജ്രബാഹു ഇവരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതു്. കാലകേയന്മാർ എന്ന കൂട്ടരെ കാലകേയനാക്കുകയും ചെയ്തു.)

'വല്ലതായസുരകാര്യം പലതുമുണ്ടിഹ പാർത്ഥബല വീര്യേണ സാധിപ്പാൻ അലസനല്ലവനേതും' എന്നാണ് അജ്ജുനനെപ്പറ്റി ആദ്യം പറയുന്നതു്.* പതിനാറു രംഗങ്ങൾ കൊണ്ടു് ഇതു സാധിപ്പിക്കുന്നു. ഉർവ്വശിയുടെ ശാപം വരെയാണ് ഒന്നാംഘട്ടം. ശിഷ്ടം രണ്ടാംഘട്ടം, ഇന്ദ്രൻ, മാതലി, അജ്ജുനൻ, രോമേശൻ, നന്ദികേശ്വരൻ, വജ്രകേതു, വജ്രബാഹു, നിവാതകവചൻ, ദൂതൻ, ഒരു സുരൻ (അസുരസൈന്യം), കാലകേയൻ, ഇന്ദ്രാണി, ഉർവ്വശി, സഖി എന്നിവരാണ് പാത്രങ്ങൾ. ഹിമവൽപാർശ്വം, സ്വർഗ്ഗം, കടൽക്കര, നിവാതകവചന്റെയും കാലകേയന്റെയും ആസ്ഥാനങ്ങൾ ഇവയാണ് രംഗങ്ങൾ നടക്കുന്ന സ്ഥലം.

സ്വർഗ്ഗത്തേക്കുള്ള യാത്രയും അജ്ജുനനു് അവിടെ കിട്ടിയ സ്വീകരണവും വർണ്ണിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഇന്ദ്രാണിയെ കാണുന്ന രംഗം പ്രത്യേകിച്ചു് എടുത്തു പറയേണ്ടതാണു്. (ശൂരതനയയുടെ) കുന്തിയുടെ സുഖമന്വേഷിക്കുന്നതും അജ്ജുനനെ കുശലവോപമനായ ശൂരതനയനായി കാണുന്നതും ശരിയായ വീക്ഷണത്തോടുകൂടിയാണു്. നീണ്ട ദണ്ഡകം 'വിജയനുടെ ഭംഗി വിരവിനൊട്ട പൊങ്ങി'യതുകൊണ്ടു് സ്വർഗ്ഗസ്ത്രീകളുടെ ഇടയിലുണ്ടാക്കിയ കോലാഹലത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതാണു്. ഇതുയും ഉയന്ന നിലയിലുള്ള പ്രതിപാദനത്തിനു് ഒരു ഇടക്കണ്ണിയായിട്ടാണു് വജ്രകേതുവിന്റെയും വജ്രബാഹുവിന്റെയും പ്രവേശനവും യുദ്ധവും. ഏതായാലും തമ്പുരാന്റെ ആട്ടക്കഥകളിൽ എല്ലാം കൂടി ഉള്ള രണ്ടു മണിപ്രവാള ശ്ലോകങ്ങളും ഈ ഘട്ടത്തിലുള്ളതാണു്. ഏതായാലും ഉർവ്വശി

*ഈ കൃതി മനസ്സിലാക്കാൻ തക്ക വിശദീകരണം 'കഥകളിയും സാഹിത്യ'ത്തിലും (78—93) വിശദമായി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

അജ്ജുനന്റെ[2*] സൗന്ദര്യത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതു് നല്ല ഭാഷയിലാണു്.

വാണീമാധുര്യംകേട്ടാൽ നാണിച്ചിടുന്നു വീണാനാദം
പാണികൾ കണ്ടാലുള്ളിൽ പാരം വളർന്നിടുന്നു മോദം.

എന്നു വർണ്ണിച്ചു് തന്റെ സുമബാണഖേദം കാണിനാഴിക കളഞ്ഞീടാതെ അവനോടു ചൊല്ലണമെന്നു് ഉർവ്വശി സഖിയോടു പറയുന്നു. ആളേറെപ്പോകുന്നതിൽ താൻതന്നെ പോവുകയാണു നല്ലതെന്നും സഖി പറയുന്നു. കാര്യം നടക്കാൻ വഴിയും ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നു.

രഹസിതദരികേ നീ ചെല്ലു, നിജ പരവശമവനോടു ചൊല്ലു,
മന്ദഹസിതമതു തുകുന്നേരം സുന്ദരി തവ വശനാകും
പരിമളമുള്ളതിലല്ലോ മധുകരനികരം ബതചെല്ലും.

ഇങ്ങനെ സഖി പ്രേരിപ്പിച്ചതിനാൽ തനിക്കു പരിചയമുള്ള നായകന്മാരിൽ ഒരാളായിരിക്കണം എന്ന വിചാരത്താൽ ഉർവ്വശി അജ്ജുനന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് പച്ചയായി കാര്യം പറഞ്ഞു. അജ്ജുനൻ വഴങ്ങിയില്ല. ഏതായാലും വൈരാഗ്യം അജ്ജുനനിൽ വച്ച ഉർവ്വശി പ്രാകൃതഭാഷയിൽ തന്നെ അജ്ജുനനെ ശപിച്ചു. ഏറ്റവും ഭംഗിയാക്കി ആടാവുന്ന രംഗമാണു് തമ്പുരാന്റെ ഉർവ്വശീവിജയം. ശബ്ദാർത്ഥഭംഗിയും ശ്ലോകത്തിലെ വാക്കുകൾകൊണ്ടുതന്നെ അർത്ഥം ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന പ്രയോഗവുമുള്ള

കല്പദ്രുംകല്പദ്രുംപദേന്ദ്രപുത്രീ–
സാരസ്യസാരസ്യനിവാസ ഭ്രമീ
നാളീകനാളീകശരാർദ്ദിതാസാ–
മന്ദാക്ഷമന്ദാക്ഷരമേവമൂചേ.

എന്ന ശ്ലോകം ഇവിടെ ഉള്ളതാണു്. ഉർവ്വശിയേയും സൽകവിതയേയും ഒന്നിച്ചു വർണ്ണിക്കുന്ന

2*അർജ്ജുനന്റെ സൗന്ദര്യം ഉർവ്വശിക്കു മാത്രമല്ലു നിവാതകവചനും വിസ്മയമുണ്ടാക്കുന്നു.

സുലളിതപദവിന്യാസ–
രുചിരാലങ്കാരശാലിനീമധുരാ
മൃദുലാപിഗഹനഭാവാ–
സൂക്തിരിവാവാപസോർവ്വശീ വിജയം

എന്നതു് തമ്പുരാന്റെ കവിതയുടേയും വിജയമാണു്. ഇതിലെ യുദ്ധപ്പദങ്ങളും മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിലാണു്.

കഥകളിയുടെ വിജയത്തിൽ പ്രധാന പങ്കു് കോട്ടയത്തു തമ്പുരാനാണു് ഉള്ളതു്. അഭിനയം ചിട്ടപ്പെടുത്തിയതും, അതിനു് ഉന്നതനിലയിൽ നിൽക്കാനുള്ള കഴിവും കാട്ടിക്കൊടുത്തതും മറാരുമല്ല. മലയാളത്തിൽ നല്ല നാടകമില്ലെന്ന അപവാദം തമ്പുരാന്റെ ആട്ടക്കഥകൾ വായിച്ചുമനസ്സിലാക്കാൻ കെൽപു് തീരെ ഇല്ലാത്തവരെ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കുകയുള്ളു. പിന്നെ കേരളീയർക്കു രുചിക്കുന്നവിധത്തിലുള്ള കലാരൂപമായി, കേരളത്തിലെ കളരിപാരമ്പര്യത്തിനനുസരിച്ചു്, അതിനെ സംസ്കൃതനാടകത്തിൽനിന്നും സ്വതന്ത്രനാക്കിയതും മറാരുമല്ല. പാടി കേൾക്കാനും ആടി കാണാനും മാത്രം കൊള്ളാവുന്ന കൃതികൾ മാത്രമല്ല അവ. ഉത്തമ സാഹിത്യകൃതികൾക്കു് ഉള്ള ഗുണമെല്ലാം അവയ്ക്കുണ്ടു്. ചമ്പൂകാരന്മാരിൽ ബാലിശമായ പലതും കാണും. തമ്പുരാന്റെ ആദ്യകൃതിയിൽ പോലും അത്തരം ഒന്നുമില്ല. അസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു പ്രയോഗവും അതിലില്ല.

കലാരംഗത്തു മേന്മ കൈവരുത്തുവാൻ കൈരളിയെ കാൽചിലമ്പണിയിച്ചു് നേർവഴിക്കു നയിച്ചു് അരങ്ങേറിയ കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ കഥകളിക്കു വിശ്വം വിജയിക്കാനുള്ള കെൽപുണ്ടാക്കിയ മഹാപുരുഷന്മാരിൽ ഒരാളാണു്. ഉത്തമമായ ഏതു യവനനാടകത്തോടും മാറുരച്ചു വിജയിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണു് കിർമ്മീരവധം. കൈരളിക്കു മാത്രമഭിമാനിക്കാവുന്ന ഒരു സമ്പത്തല്ല നിവാതകവച കാലകേയവധം. തമ്പുരാന്റെ ഉർവ്വശിയും അജ്ജുനനും കൂടിയുള്ള കൂടിയാട്ടം ബർനാർഡ് ഷായുടെ Man and Super man എന്ന നാടകത്തിലെ അത്യുത്തമമായ രംഗത്തിനേക്കാൾ നന്നാണെന്നു് ഞാൻ

മറെറാരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. (കഥകളിയും സാഹിത്യവും).

ചെറുശ്ശേരി, എഴുത്തച്ഛൻ, കുഞ്ചൻ, വള്ളത്തോൾ എന്ന, നമ്മുടെ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു മാർഗ്ഗദർശികളായ നാലു മഹാകവികളോടുകൂടി മദ്ധ്യമപാണ്ഡവനൊപ്പം വിളങ്ങുന്ന ഈ മാഗ്ദർശിയെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിയാലെ കേരളത്തിലെ പഞ്ചമഹാകവികളുടെ ലിസ്റ്റ് പരിപൂർണ്ണമാവുകയുള്ളു. ആ പ്രശംസയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിനർഹതയില്ല എന്നു പറയുന്ന അഹംഭാവികൾക്ക് മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെയോ കലയുടെയോ ബാലപാഠം പോലും മനസ്സിലായിട്ടില്ലെന്നു ധരിച്ചാൽ മതി,

തമ്പുരാനു് ഒരു കുറവും പററി. അദ്ദേഹം മലയാളനാട്ടിൽ ജനിച്ചുപോയി. കേരളഭാഷയിൽ കവിത എഴുതിപ്പോയി. അതുകൊണ്ടു് കാചം ശിരസ്സിൽ ചൂടുകയും മണികാലുകൊണ്ടു തട്ടിക്കളയുകയും ചെയ്യുന്ന പാരമ്പര്യമുള്ള മലയാളികളുടെ പണ്ഡിതമന്യന്മാക്കു് തമ്പുരാനെ കാണാൻ കണ്ണില്ലാതെ പോയി. അതുകൊണ്ടു് ഈ ചിന്താമണിയെ ആരാധിക്കുവാൻ വേണ്ട അറിവും് അവക്കില്ല.

തമ്പുരാന്റെ കൃതികൾക്കു് ശുദ്ധമായ പതിപ്പുകളും നല്ല വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബകവധത്തിലും നി-ക-കാലകേയവധത്തിലും വിട്ടുപോയ ഭാഗങ്ങൾ ഉളളൂർ തപ്പി എടുത്തു തന്നതിൽ നമ്മൾ അദ്ദേഹത്തോടു് കൃതജ്ഞത പ്രകടിപ്പിക്കണം.

ഭവതു തവമംഗളം "കേരള" മഹീപാല ഭാസുര ശിരോരത്നമേ:
ഭാഗ്യാംബുധേ നിങ്കൽ 'വാഗീശ്വരി തന്റെ' വാത്സല്യമുള്ളതെല്ലാം

ഭവിതദ്ദശാകണ്ടു വിസ്മയം പൂണ്ടു ഞാൻ—' എന്നു കണ്ണുതുറന്ന ദുർവ്വാസാവിനെപ്പോലെ കോട്ടയം തമ്പുരാനോടു പറയാനാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. അതിനുള്ള ധൈര്യം എന്റെ പെറമ്മയായ മലയാളം എനിക്കു തന്നിട്ടുമുണ്ടു്.

അദ്ധ്യായം പതിമ്മൂന്ന്

അല്പം ചില കാര്യങ്ങൾ

കൊല്ലവർഷത്തോടൊത്തു കേരളത്തിനുണ്ടായ ഉണർവ്വും മേന്മയും അനുസരിച്ചു് പ്രത്യേക വ്യക്തിപ്രഭാവത്തോടു കൂടി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ഭാഷയുടെ പശ്ചാത്തലത്തെപ്പറ്റി അല്പം ചില കാര്യങ്ങൾ പറയാനുണ്ടു്. പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഭരണം വിളിച്ചുവരുത്തിയതു് നാട്ടിലെ കലാപമാണു്. പെരുമാക്കന്മാരുടെ ശക്തിയെ ക്ഷയിപ്പിച്ചതും അതുതന്നെയാണു്. വിദേശീയാക്രമണംകൊണ്ടുമാത്രമല്ല കേരളത്തിന്റെ ഐക്യം നഷ്ടപ്പെട്ടതു്.

വലിയ കൊന്നത്തെങ്ങിന്റെ മണ്ടയിൽ പരുത്തു കൂട്ടുകെട്ടം. ആ കൂട്ടിൽ പെൺപരുത്തു മുട്ടയിട്ടം. പരുത്തു് ഇല്ലാത്ത അവസരംനോക്കി കണ്ണുവൈദ്യന്റെ ആളുകൾ ഇതിൽ ഒരു മുട്ടയിൽ ഒരു പണി പരുന്തറിയാതെ പററിക്കും. അല്പം രസം ഒരു മുട്ടയിൽ കടത്തിവെയ്ക്കും. ഈ പണിയിൽ വൈദഗ്ധ്യം സിദ്ധിച്ചവർ പരുത്തു് എത്ര പരിശോധിച്ചാലും മനസ്സിലാകാത്ത വിധമായിരിക്കും ഈ പണി പററിക്കുന്നതു്. പരുത്തു് പിന്നെയും അടയിരിക്കും. അതിന്റെ വിചാരം തന്റെ ശ്രദ്ധകൊണ്ടു് മുട്ട വിരിഞ്ഞു പരുത്തും കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഉണ്ടാകും എന്നതായിരിക്കും. എന്നാൽ രസം കടത്തിവിട്ട മുട്ടയിൽ മനുഷ്യർക്കു് ഉപയോഗമുള്ള ഒരുതരം ഗുളികകളായിരിക്കും ഈ ചൂടും രസവും കൂടിക്കലരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതു്. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടപെടൽകൊണ്ടു് കേരളസംസ്കാരമായ

പ്പുന്തിൻകൂട്ടിലും ഇത്തരം ഒരു പരിപാടിയാണ് നടന്നതു്. ഇതുകൊണ്ടാണ് കേരളത്തിന്റെ ഐക്യം നഷ്ടപ്പെട്ടതും. തന്റെ പ്രാമാണ്യം സ്ഥാപിക്കാൻ ആയ്ച്ചൻ ശ്രമിച്ചു് രാഷ്ട്രത്തിനുള്ളിൽ രാഷ്ട്രം പടുത്തു. പുരോഹിതനും രാജാവും തമ്മിൽ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടായ പ്രത്യക്ഷമായുള്ള വടംവലി കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായില്ല. പക്ഷേ രാജാധികാരം ഇവിടെയും അധഃപതിച്ചു. ബ്രാഹ്മണർ കൂടുതൽ അധിവസിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ക്ഷേത്രത്തെ കേന്ദ്രമാക്കി ഗ്രാമസംഘടന ബലപ്പെടുത്തി. ഈ സംഘടനയ്ക്ക് കരുത്തു നൽകുവാൻ കോവിലധികാരികളെ വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ സംബന്ധമുറയ്ക്ക് ആഭിജാത്യവും, ഈ മുറയിൽ അർദ്ധാധികാരവും ലഭിച്ച പല കുടുംബങ്ങളും ചിറ്റരചന്മാരായി. ഈ അരചന്മാരിൽക്കൂടിയാണ് കേരളൈക്യത്തിനു് കോടാലിക്കൈകളെ ഇവർ കണ്ടുപിടിച്ചതും. ഏതായാലും സംബന്ധമുറയും ക്ഷേത്രസ്ഥാപനവും അടുപ്പത്തിനാലു ഗ്രാമങ്ങളിൽ പകുതിയുടെ പ്രാമാണ്യവും കേരളത്തിന്റെ ഐക്യത്തിനു് വിനാശകമായി. പെരുമാളിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചു. ഈ ചിറ്റരചന്മാർ പെരുമാളിന്റെ അവകാശികളാണ് എന്നു ഭാവിച്ചു. ഒരാൾക്കു വാളു കിട്ടിയെങ്കിൽ വേറൊരാൾക്കു് ശംഖും പല്ലക്കും കിട്ടി. മൂന്നാമതു് ഒരാൾ മഹാപ്പട്ട എന്ന സ്ഥാനവും അതിനു ചേർന്ന ആയുധവും പണ്ടേ പെരുമാളിന്റെ പക്കൽ നിന്നു വാങ്ങിച്ചിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. മറെറാരാൾ താനാണ് സാക്ഷാൽ പെരുമാൾ എന്നു് തെക്കുനിന്നു ശംഖു വിളിച്ചറിയിച്ചു. താൻ മക്കവഴിക്കാരനാണെന്നും പെരുമാളിന്റെ അവകാശി താനാണെന്നും സാക്ഷാൽ ഹരിചന്ദ്രപ്പെരുമാളിന്റെ വംശത്തിൽ പിറന്ന ആളാണെന്നും മറെറാരാൾ വടക്കു പറഞ്ഞു. എന്തിനു്, കേരള ഭരണം കൊച്ചു നാടുവാഴികളുടേതായി. കൊല്ലത്തും കൊച്ചിയിലും കോഴിക്കോട്ടും, കോലസ്വരൂപത്തിലും പ്രതാപികളായ രാജാക്കന്മാർ പലരുമുണ്ടായി. ഇവരുടെ പ്രാമാണ്യം സമ്മതിച്ചവരും സമ്മതിക്കാതെ തല ഉയർത്തി നിന്നവരും

ചിലരെല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നു. ചെറിയ രാജ്യങ്ങളായിരുന്നെങ്കിലും വടക്കും കൂറും ചെമ്പകശ്ശേരിയും പലവിധത്തിൽ പ്രമാണികളായി. തെക്ക് പഴയ ചേരമന്നരെ ഓർമ്മിപ്പിക്കത്തക്ക പ്രതാപം കുറച്ചു കാലം കൊണ്ടുനടന്നു. വീരരവിവർമ്മ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലം കഴിഞ്ഞതിനോടുകൂടി ആ വംശത്തിന്റെ പ്രതാപം തീർന്നു. പല ശാഖകളായി പിരിഞ്ഞതുകൊണ്ട് അങ്ങോട്ടമിങ്ങോട്ടും കലഹിച്ച് ഇവർ കിട്ടിയ മെച്ചം ദുർവ്വിനിയോഗം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞുകൂടി.

കുന്നലക്കോനാതിരിയുടെ രാജ്യവിസ്തൃതിക്കുള്ള ശ്രമം കൊച്ചിക്ക് ആപത്തായി. സാമൂതിരിയുടെ ശക്തി വർദ്ധിക്കുംതോറും കൊച്ചി കുഴങ്ങി. വടക്കു കോലസ്വരൂപം നാട്ടുരാജ്യമായി. സാമൂതിരിയേയോ കോലസ്വരൂപത്തിലെ അരചന്മാരെയോ മാനിക്കാത്ത നാടുവാഴികളും മാമ്പിമാരും ഉണ്ടായി. ഇവരെ എല്ലാത്തരത്തിൽ ഇണക്കിയും പിണക്കിയും ബ്രാഹ്മണർ തങ്ങളുടെ പ്രാബല്യംവച്ചു പാലിച്ചുപോന്നു. ഒന്നുകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ട്. വിദ്യയുടെ പ്രചാരത്തിൽ അക്ഷരം പഠിച്ച ശൂദ്രനെ മാറ്റി നിർത്തണം എന്ന സ്ഥിതി കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായില്ല. അതിനു കാരണം ഇവിടത്തെ സമുദായ ബന്ധമായിരുന്നു.

കൊച്ചുനാടുവാഴികളും ഈ ബ്രാഹ്മണജന്മിമാരും കൂടി കേരളത്തിന്റെ മുഖത്തെ കറപ്പിക്കയല്ല ചെയ്തത്. കേരളത്തെ കഴിയുന്നതും ഐശ്വര്യവത്താക്കാൻ തന്നെയാണ് അവർ ശ്രമിച്ചതും. കലാപോഷണവും ഇവർ ചെയ്യാതിരുന്നില്ല.

ഇതിനു പ്രധാന കാരണം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരമായിരുന്നു. ഓരോ ക്ഷേത്രവും ഓരോ കോവിലകവും ഓരോ സഭാമഠവും, ഓരോ ജന്മിയുടെ ഗൃഹവും വിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രമായി. പോരെങ്കിൽ കളരി പാരമ്പര്യം വച്ചുപുലർത്താതെ ജീവിക്കാൻ തരവുമില്ലാതായി. ഇങ്ങനെ രണ്ടുതരം വിദ്യാഭ്യാസ ശാലകൾ കേരളത്തിൽ പരന്നിരുന്നു. നിലത്തെഴുത്തും കണക്കും പഠിക്കാത്തവർ പടയ്ക്കു കച്ച കെട്ടാൻ കളരിയിൽ പോകുക

പതിവില്ല. കൂട്ടിവായിക്കാൻ അറിയാൻ പാടില്ലാത്തവരെ അന്നു കാണുവാനും വിഷമമായിരുന്നു. അത്യാവശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസം മിക്കവർക്കും ലഭിച്ചിരുന്നു. പണ്ഡിതന്മാരെയും കവികളെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക എന്നതു് ഒരു വിധം ഭേദപ്പെട്ടവരുടെ ഇടയിൽ ഒരു പതിവായി. വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കുക എന്നതു് ഒരു കച്ചവടമായി ഗുരുക്കന്മാർ കരുതിയിരുന്നുമില്ല. ഓരോ ജന്മിയുടെ ഗൃഹത്തോടു് അനുബന്ധിച്ചും അന്നു് പാഠശാലകൾ നടത്തിവന്നിരുന്നു. ഗ്രന്ഥശാലകളും എഴുത്തുകാരും ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം, വ്യാകരണം, തർക്കം, പയറ്റുമുറ, എന്ന ഉപയോഗപ്രദമായ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു്, ഇന്നത്തെ നിലയിൽ കലാശാലയിൽ കിട്ടുന്നതിലും നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം ചെലവു ചുരുങ്ങിയ രീതിയിൽ ലഭിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. പാരമ്പര്യമുറയ്ക്കു് ഇവയിൽ സമ്പാദിച്ച പാണ്ഡിത്യം നിലയനുസരിച്ചു വച്ചു പോറ്റാനും, അതു വർദ്ധിപ്പിക്കാനും ജീവിതത്തോടു വർദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ വലിയ വിഷമം കൂടാതെ സാധിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

രാജാക്കന്മാരും മാടമ്പിമാരും തമ്മിൽ പകയും അതു വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ പടയും നടന്നിരുന്നു. എന്നാൽ വിദ്വാന്മാരെ മാനിക്കാൻ എല്ലാവരും തയ്യാറായിരുന്നു. ക്ഷേത്രങ്ങളും പ്രതിഗ്രഹങ്ങളും ഇങ്ങനെ കലാപോഷണത്തിനു് നികേതനങ്ങളുമായി. ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും ആവശ്യമുള്ളവ എല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു് എന്ന വിചാരവും, ഇതിനുള്ള കിടമത്സരവും നടക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

രാജാധികാരത്തിനു് ബ്രാഹ്മണർ ഒരു തടസ്സമായി നിന്നില്ല എന്നും പറയുവാൻ വിഷമമാണു്. മാത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ പ്രതാപവും പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വിദേശികളുടെ വരവും കേരളത്തിന്റെ അലകും പിടിയും തന്നെ മാറ്റി. അതുവരെ ഒരു പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ള ഫ്യൂഡലിസമാണു് കേരളത്തിൽ നിലനിന്നതു്. സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനു് ജന്മിയും നാടുവാഴിയും കളരിയും ക്ഷേത്രവും സഹായകമായ നിലയാണു് നില

നിറുത്തിയതും. എന്നാൽ ഈ നിലനിർത്തലിലും ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ടായിരുന്നു. 'പരശുരാമൻ വച്ച ആചാരം' എന്ന നാണയം സമുദായ നടപടികളിൽ പ്രകടമായി ഒരു കോട്ട കെട്ടി. ഈ കോട്ടയ്ക്കു വെളിയിൽ അവർണ്ണരും അകത്തു സവർണ്ണരും കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഈ കോട്ട പൊളിച്ചുകളയേണ്ടതാണു് എന്നു് ഇരുകൂട്ടർക്കും തോന്നിയുമില്ല. കോട്ട ഉണ്ടെന്ന വിചാരം തന്നെ ഇല്ലാതാക്കിയതായിരുന്നു ഇതിനു കാരണം. പല തരത്തിലുള്ള അടിമത്വവും നിലനിന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതു് ഒരു 'രണ്ടാം സ്വഭാവമായി' ജന്മജമായിത്തന്നെ കണക്കുകൂട്ടിയിരുന്നതിനാൽ ഇതിനോടു പിണങ്ങണം എന്നു് വിചാരം തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ പൊൻചങ്ങല ധരിക്കുന്നതു് ബന്ധനത്തെയല്ല ആഭിജാത്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായിട്ടാണു് കണക്കാക്കിയതു്.

അധികാരദുർമ്മോഹംകൊണ്ടുള്ള ഉരസൽ പുരോഹിതവർഗ്ഗവും ഭരണക്കാരും തമ്മിൽ വൻതോതിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു പറയുവാനും വിഷമം. തെക്കായിരുന്നു ഇതിനു് ഇടം വന്നതു്. പല ശാഖകളായി പിരിഞ്ഞ വേണാട്ടു രാജവംശത്തിൽ ആണു് ഇതിനു വിത്തിറക്കിയതും. അവധിയില്ലാത്ത സ്വത്തുണ്ടായിരുന്ന പദ്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രഭരണത്തിൽ രാജാവു് കൈകടത്താൻ ശ്രമിച്ചതിനോടാണു് ഇതു തുടങ്ങിയതു്. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലാണു് ഇതു വർദ്ധിച്ചതും. അതിനു പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടായി. യോഗത്തിന്റെ അരയാളായ അരചൻ ഒന്നരയാളാകാനുള്ള ശ്രമംകൊണ്ടാണു് ഇതു തുടങ്ങിയതും. വിദേശികൾ അരചന്മാരെയും മാടമ്പിമാരെയും തമ്മിൽ തല്ലിക്കാൻ പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടായപ്പോഴേക്കും ശ്രമിച്ചു. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ യൂറോപ്യർ കേരളത്തിലെ വാണിജ്യം അതുവരെ നടത്തിയിരുന്ന അറബികളുടെ പക്കൽനിന്നു പിടിച്ചുപറിച്ചു്, കേരളത്തിലെ സ്വാധീനമുള്ള ഒരു ശക്തിയായി, തോക്കും വൻതോക്കും വൻതോതിൽ വെടിമരുന്നും വിറ്റുതുടങ്ങിയതിനോടാണു് ഈ വഴക്കു് വർദ്ധിച്ചതും.

വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ പെരുമാൾ ഭരണം അവസാനിച്ചശേഷം ബ്രാഹ്മണനേതൃത്വത്തെ വകവച്ചുകൊണ്ട് ഏകദേശം എട്ടുനൂറാണ്ടുവരെ നിണ്ടുനിന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയാണ് തമിഴകത്തുനിന്നും കേരളത്തിനെ വേർപെടുത്തി പ്രത്യേകതയുള്ള ഒരു സംസ്ക്കാരം പടുത്തുകെട്ടുവാനുള്ള അവസരം ഉണ്ടാക്കിയത്. ഈ എട്ടു നൂറാണ്ടുകളുടെ വിശദമായ ചരിത്രം നമുക്ക് ഉണ്ടാകണം. സംസ്ഥാരചരിത്രം ഒരുവിധം പറഞ്ഞുതീർക്കാം. അതിനു വേണ്ട രേഖകൾ നമ്മുടെ സാഹിത്യസമ്പത്തിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്നുമുണ്ട്.

ഇങ്ങനെ പ്രസന്നതയും സരസതയും നിറഞ്ഞ ഒരു നാടായിത്തീർന്ന കേരളത്തിൽ പാട്ടും കൂത്തും, ആട്ടവും. യുദ്ധവും, പഠിത്തവും ഉണ്ടായി. പഠിച്ചതുകൊണ്ടു തന്നെ മലയാളിയാകാനും സാധിച്ചു. വാളുകൊണ്ടും നാവുകൊണ്ടും വൻതോതിൽ കേരളസംസ്കാരം പടുത്തുകെട്ടുകയും ചെയ്തു. ഇതിനു് എല്ലാവിധക്കാരും ഒത്തുചേരുകയും ചെയ്തു. കോലസ്വരൂപം, കോഴിക്കോട്, കൊച്ചി, വടക്കുംകൂർ, അമ്പലപ്പുഴ, കൊല്ലം (വേണാട്) എന്ന രാജധാനികൾ പല കാലത്തും പല നിലയിലും ഈ സംസ്കാരത്തിനു് വളംവച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. മാടമ്പികളും പ്രഭുക്കളും കഴിയുംവിധം സഹായിക്കയും ചെയ്തു. ക്ഷേത്രവും കളരിയും കേന്ദ്രങ്ങളാക്കിയാണ് ഈ കലാപോഷണം നടന്നതു്. പ്രത്യേകമണ്ണുകൊണ്ടാണ് രാജാക്കന്മാരെയും ആഢ്യന്മാരെയും നിർമ്മിച്ചതെന്ന വിചാരവും പരക്കെ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ചില ചോദ്യങ്ങൾ ഇതേപ്പറ്റി ഉണ്ടാകാതെയും ഇരുന്നില്ല.

ഈ അന്തരീക്ഷമാണ് സാഹിത്യത്തിലും പ്രത്യക്ഷമായതു്. നാട്ടിലെ ആശയങ്ങളും ആശകളും നിഴലെടുത്ത നാടൻപാട്ടുകൾ അനവധി ഉണ്ടായെങ്കിലും, കാലവും അതു കൂടുന്ന പോക്കുതോറും ഭാഷയ്ക്കു വന്ന പരിണാമവും, ഇവയിൽ മിക്കതിനെയും സാപ്പട്ടുകളഞ്ഞു. എങ്കിലും മാറിമാറി ഇവയിൽ നിഴലിച്ച ആശയങ്ങളുടെ സൂചനകൾ

നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പണ്ടത്തെ സുസ്ഥിതിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന മാവേലിപ്പാട്ടുകൾ, യാത്രകളിയുടെയും സംഘക്കളിയുടെയും ആവശ്യത്തിനു വളച്ചൊടിച്ചു വികൃതപ്പെട്ടുത്തിയ നാടൻപാട്ടുകൾ, ഇവയിലും ഇതു കാണാം. ഈ അജ്ഞാതഗായകന്മാരുടെ സമ്പാദ്യം വിലപ്പെട്ടതാണ്. ആവലാതിയും വേവലാതിയും അതിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഭാഷ തന്നെ മാറിപ്പോയെങ്കിലും ചിലപ്പതികാരത്തിലെ വഞ്ചികാണ്ഡവും, പതിറ്റുപ്പത്തിലെ പാട്ടുകളും, മറ്റു ചില ചെന്തമിഴ്കൃതികളും ഇവയുടെ ആദ്യരൂപത്തിലുള്ള നാമ്പുകളെ കാണിക്കുന്നതാണ്.

മലനാട്ടവഴക്കത്തിനു തുടികൊട്ടിയ ആ രാജന്യസന്യാസിയുടെ ചേവടികളിൽ താണുകൂപ്പിയ സരസ്വതീദേവിയുടെ നിലപാടാണ് സാഹിത്യത്തിനും സംസ്കാരത്തിനും നമുക്കു പാരമ്പര്യമായതു്. കടൽപ്പുറത്തെ മണലിൽ ഇഴഞ്ഞുപോയ ഞണ്ടു് ഉണ്ടാക്കിയ രേഖകൾ പോലെ കേരളസാഹിത്യത്തിൽ ചില രേഖകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദീർഘവീക്ഷണം ഉണ്ടാക്കിത്തന്നതു് മറക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല. തിരുച്ചെങ്കുന്നിലെ വേങ്ങമരത്തണലിൽ ഒറ്റമുലച്ചിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ആ പത്തിനിദേവിയെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടു് വിലപ്പെട്ടതാണ്. കവിത, പാട്ടു്, അഭിനയം ഇവയുടെ ലക്ഷണങ്ങളും ഉദാഹരണങ്ങളും കൊട്ടത്തു നിർമ്മിച്ച ഈ കൃതി ചേരനാടിന്റെ സംസ്കാരസമ്പത്തിന്റെ കലവറയാണ്. അഞ്ജനച്ചൂർണ്ണവും അരിതാരപ്പൊടിയും, സിന്ദൂരപരാഗവും തെളിതേനും കലർന്ന മഴവില്ലിന്റെ കാന്തി കവർന്ന മലമുകളിൽ നിന്നു മനോഹരമാംവണ്ണം ഒഴുകിത്തുടങ്ങിയ ആ മലയരുവിയിൽ നമ്മൾ നീരാടണം. ചേരമന്നനു് ആനക്കൊമ്പും അകിൽക്കട്ടയും വെൺചമരിയും, തേൻകുടവും ചന്ദനമുട്ടിയും സിന്ദൂരമരത്തുണ്ടും അഞ്ജനക്കല്ലും അരിതാരവും ഏലച്ചെടിയും, മുളകുകുരുപ്പും കുവപ്പൊടിയും തേന്മാമ്പഴവും നാളികേരവും പച്ചിലമാലയും ചക്കപ്പഴവും കരിമ്പും, മുഴുപ്പുള്ള അടയ്ക്കാക്കുലയും നേന്ത്രപ്പഴവും കാഴ്ചവച്ചു് മലയർ തൊഴുന്നതു് നമ്മൾ കാണണം. ചേരമന്നന്റെ പട

യുടെ കൂടെപ്പോയി കാര്യം സാധിച്ചിട്ട വന്ന ഭടന്മാർ ദാരാസക്തന്മാരായേറി തേരിൽ വരുന്നതു കാണണം. വല മ്പിരി ശംഖുവളയിട്ട കൈകളും മുത്തുമാലകളണിഞ്ഞ കഴുത്തും ഉള്ള വിദഗ്ദ്ധകളായ നാരീമണികൾ കടൽ ക്കരെ വച്ചു് മന്നനെ സ്വർണ്ണത്താലവുമായി സ്വീകരി ച്ചതു് ഒന്നു് എത്തിനോക്കി കാണണം. പറൂർ ചാക്ക യാർ ആടിയ ത്രിപുരദഹനം കൂത്തു (പാണികൊ ട്ടിയ ആട്ടം) കണ്ടു് ആനന്ദിക്കണം. മണിമേഖലയ്ക്കൊപ്പം എല്ലാ മതപണ്ഡിതന്മാരുടെയും വാദമുഖങ്ങൾ കേട്ടു് ഇതിൽ നല്ലതു് ഏതാണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കണം.

വിണ്ണവക്കൊത്തു വിളങ്ങുന്ന വിഗ്രഹം
മണ്ണോട്ട മണ്ണായ് മറഞ്ഞുപെന്നംവരാം
മാനുഷജന്മവും മാഞ്ഞുപോയ് പിന്നീട്ട
താനേ മൃഗത്വം ഗമിച്ചുവെന്നായ്വരാം

എന്ന ജ്ഞാനപ്പാനയുടെ പൂർവ്വരൂപവും നമുക്കു കേൾക്കാം. കടൽക്കള്ളന്മാരെ പിടിച്ചുകെട്ടി തലയിൽ നെയ്യുമൊഴിച്ചു വരിവരിയായി കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ വിദേശീയ വ്യാപാരികൾ ആശ്വസിച്ചു നിശ്വസിക്കുന്നതും നിങ്ങൾക്കു കേൾക്കാം.

"ചന്ദനമാമുരലിലാനക്കൊമ്പുലക്കതന്നാൽ
മുത്തുവെളുപ്പിച്ചിട്ടുന്ന വഞ്ചിവധൂവൃന്ദം
ആഴിയിലെ കൊള്ളക്കാരെയുതിചെയ്തവിരൻ
പേരുലകിൽ പരത്തീടും ഗീതമല്ലോ ഗീതം
പാരമകത്താരലിയും ഗീതമല്ലോ ഗീതം"

എന്ന പാട്ടും നമുക്കു കേൾക്കാം. അകത്താരലിയും ഗീതമാണു് ഗീതം എന്ന പറഞ്ഞ ആ തനേറടക്കാരൻ സന്യാസിയുടെ പാരമ്പര്യം ഇന്നുവരെ നമ്മൾ മറന്നില്ല.

നൽചെള്ളയാരെന്ന കേരളകവയിത്രിയെയും നമുക്കു മറക്കാൻ സാധിക്കില്ല, വണ്ടുകൾ വലിയ മുട്ടകൾപോലെ കാണപ്പെടുന്ന വരിക്കച്ചക്കകൾ കീറിക്കിട്ടാൻ വഴിയാത്രക്കാരുടെ പിറകെ പോകുന്ന പോക്കും, അധ്വാനശീലർ

കൊഴത്ത കാളക്കുട്ടികളെ കെട്ടി ഉഴതുമറിച്ച വയലിൽ വിളഞ്ഞു വരമ്പു കവിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന തിരുമണികളുടെ ഭംഗിയും, യുദ്ധം വിനോദമായി കരുതുന്ന മദോന്മത്തന്മാരുടെ നൃത്തവും വർണ്ണിക്കുന്ന കേരളത്തിലെ ആദ്യകവയിത്രിയുടെ പാട്ടും നമുക്കു കേൾക്കേണ്ടതാണു്.

ഇത്തരം പല സമ്പത്തും ഒന്നു നോക്കിയിട്ടു് നമുക്കു കുലശേഖരന്റെ സദസ്സിലേക്കു ചെല്ലാം. നാട്യത്തിന്റെ മർമ്മമറിഞ്ഞ നരപതിയെയാണോ അതിൽ നർമ്മം കടത്തിവിട്ട രവി ഭട്ടതിരി എന്ന തോഴനെയാണോ കൂടുതൽ ബഹുമാനിക്കേണ്ടതു് എന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്തെന്നാൽ കേരളത്തിന്റെ പേരു് ലോകരംഗത്തു് ഉന്നതനിലയിൽ നിറുത്തുവാൻ വേണ്ടതെല്ലാം ചിട്ടപ്പെടുത്തിയവർ ഇവരാണു്. കുലശേഖരന്റെ മുകുന്ദമാലയിലെ ഭക്തി കാശ്മീരത്തിലും, പണ്ടത്തെ ചേരമന്നരുടെ വില്ലിന്റെ മുഴക്കം ഹിമവാനിലെന്നപോലെ പ്രതിധ്വനിച്ചു. എന്നാൽ ഒരു വരമ്പും കൂടാതെ ഈ രാജാവിന്റെ അഭിനയചിട്ട പിൽക്കാലത്തു ലോകം മുഴുവൻ പരന്നു. അതുമാത്രമല്ല വിദൂഷകഭാവം കൈക്കൊണ്ട രവി നിർമ്മിച്ച വഴിയെയാണു് മണിപ്രവാള കവിത വളർന്നതും. അങ്ങനെയാണു് പഴയ കവിയായി, തോലനെന്നപേരിൽ മണിപ്രവാളകവിതയുടെ ആദിപിതാമഹനായിത്തീരാൻ ഇദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചതും. ഏതായാലും ഇദ്ദേഹവും കൂട്ടരും കൈരളിക്കു സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്ത വമ്പുനൽകിയ നൽവരങ്ങളും, രക്ഷയാകിയ കോട്ടയും, ഇന്നുനെപ്പോലും വെന്നപാരമ്പര്യവും, എണ്ണമറ്റ ചിട്ടകളും, പന്തുപോലെ ഭൂവനം അമ്മാനമാടിയ കലാവിരുതും, ഒരു അമ്പനും (വില്ലാളിക്കും) ഇതുവരെ ഇരയായില്ല. വളരുകയേ ചെയ്യുള്ളുതാനും. സംസാരഭാഷയെ സാഹിത്യഭാഷയിലേക്കു സംക്രമിപ്പിച്ചതിനു് ഇങ്ങനെ വഴിതെളിച്ച ആ മഹാന്റെ മുന്നിലും നമുക്കു കൈകൂപ്പണം. അതിനുശേഷം നമ്മൾ ഒരു വലിയ ആൾക്കൂട്ടത്തിലേക്കാണു കടക്കുന്നതു്; അമ്പലമുറ്റത്തും കളരിപ്പറമ്പിലും, ഗൃഹസദസ്സിലും രാജകൊട്ടാരത്തിലും കുടിലിലും, എല്ലാം വിളക്കുവും തിളക്കുവും നൽ

കിയ പാട്ടുകാരുടെ കോലാഹലം അഭിനയകലയോട് ചേർന്നതും ചേരാത്തതും, ഹാസ്യം നിറഞ്ഞതും, ഗൗരവം കലർന്നതും എല്ലാം ഇവരിൽനിന്നു കേൾക്കാം. അങ്ങാടിപ്പാട്ടും, ആഭാസത്തരവും, സ്തുതിയും, നിന്ദാസ്തുതിയും, സുന്ദരിമാരെ ഇന്ദ്രനും ചന്ദ്രനും ഗന്ധർവന്മാരും വന്നു കണ്ടതും കൊണ്ടാടിയതും എല്ലാം. ഇതിനിടയിൽ ശരിയായി കാര്യം പറയാൻ ശ്രമിച്ചവരേയും ജ്ഞാനം വിളയിച്ചു തെളിയിക്കാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിച്ച കൗടലിയ ശിഷ്യന്മാരെയും രാമായണം യുദ്ധകാണ്ഡം മാത്രം വർണ്ണിച്ചെന്നു പറഞ്ഞു രാമായണം മുഴുവൻ പാടിപിൽക്കാലത്തെ കവികൾക്കു പലവിധത്തിലും വഴികൾ കാട്ടി പാരമ്പര്യം സൃഷ്ടിച്ചു് 'ഇനിയചൊൽ' സൃഷ്ടിച്ചു് കവിതയെ കേരളഭാഷയിൽ ആദ്യം ഉടക്കിയ ചിരാമകവിപ്രൗഢനെയും നമ്മൾക്കു മറക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെ പല വഴിയായി ഒഴുകിയ നീരൊഴുക്കുകളിൽ നല്ലതു നല്ലതിനോടു ചേർക്കാൻ ശാസ്ത്രം നിർമ്മിച്ചു ബന്ധം ഉറപ്പിച്ച ആ സംസ്കൃതചിന്തനായ മഹാനുഭാവനെ, ലീലാതിലക കർത്താവിനെ, എത്ര വാഴ്ത്തിയാലും മതിയാകയില്ല. വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണം എത്രകണ്ടു് ഉപകരിച്ചു എന്നു മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ അതിനുശേഷം ഉണ്ടായ കൃതികളും അതിനു മുമ്പുണ്ടായവയും തമ്മിൽ തട്ടിച്ചുനോക്കണം. അഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടുകൾ വേണ്ടിവന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണംശരിക്കു ഫലിക്കാൻ. അദ്ദേഹത്തിനു പ്രചോദനം നൽകിയതു് ആത്മാർത്ഥതയിലേക്കു് മണിപ്രവാളസരിത്തിനെതിരിച്ചുവിട്ട രണ്ടു മഹാശയന്മാരാണു്; മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശവും ചക്രവാക സന്ദേശവും രചിച്ചവർ. രാജ്യസ്ഥിതി, ദേവന്മാരെ സ്തുതിക്കുക, നായികമാരെ പുകഴ്ത്തുക, അങ്ങാടിവർണ്ണിക്കുക, എന്ന രീതികളെല്ലാം ഉദ്ദേശത്തോടും ആത്മാർത്ഥതയോടും ഒന്നിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ച, വികടന്റെ ആത്മാർത്ഥതയില്ലായ്മയിൽനിന്നു് ഔചിത്യത്തിലേക്കു കാലൂന്നിയ, ഈ പരിപാടി ആസൂത്രണം ചെയ്ത ഈ വിരുതന്മാരും അറിയാതെ ഒരു പാരമ്പര്യം ഉണ്ടാക്കി. വൻതോ

തിലുള്ള പരിശ്രമത്തിനു് ഇവർ നാന്ദി ചൊല്ലി. തമിഴ് കവികളുടെ പാരമ്പര്യം സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിലെ സമ്പത്തിനെ ഭാഷയിലേയ്ക്കു കടത്തിവിടാൻ വഴിതെളിച്ച മാധവശങ്കരരാമന്മാരെയും, അവരുടെ കൂലകൂടസ്ഥനായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടന്ന കരുണേശനെയും നമ്മൾ വലംവെക്കണം. നാട്ടുകാക്കു രുചിക്കുന്നവിധം പലവിധത്തിൽ പുരാണകഥകളും കഥകളും പല ഉപകരണങ്ങളോട്ടുകൂടിയും, സ്വതന്ത്രമായ വിധത്തിൽ പാടിയ മാവരതകത്താവിനെയും രാമകഥാപ്പാട്ടിന്റെ കർത്താവിനെയും ഭാരതം പാട്ടപാടിയ കൊച്ചുശാനെയും എണ്ണമറ്റ പുലവർകൂട്ടത്തെയും എണ്ണി പറയേണ്ടതാണു്. വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ വഴിയായും സംഗ്രഹങ്ങൾവഴിയായും ഗദ്യത്തെ വളർത്താനും ആത്മാർത്ഥമായ ശ്രമം ഇതിനിടയിൽ നടന്നു.

എന്നാൽ ഈ കണക്കെല്ലാം പിണക്കി, കോലസ്സു നാട്ടിൽ ഒരു കല്പവൃക്ഷം പൊട്ടിമുളച്ചു് ഉണ്ടായി. പരിണാമദശയിൽ സ്വതന്ത്രജീവികളിൽ ഒന്നു് നാലുകാലിൽനിന്നു് രണ്ടുകാലിൽ നടക്കാൻ ശ്രമിച്ചു് ഫലിച്ചതുപോലെ ഇതും ഒരു അത്ഭുതമായി. ഭീമാകാരന്മാരായ ജന്തുക്കളുടെ ഇടയിൽനിന്നു് അധികം സ്ഥാനമില്ലായിരുന്ന ഒരു ചെറുജീവി ഉയർന്നതും, ചെറുശ്ശേരിഭാഷാകവിത രചിച്ചതും, സംസ്കാരചരിത്രത്തിലും സാഹിത്യചരിത്രത്തിലും ഒരു അത്ഭുതമാണു്. അതുവരെ ഉള്ളവരെ മുഴുവൻ ചേരാത്ത ചട്ടം ധരിച്ച പടയാളികളാക്കിത്തീർത്തു ഈ പരിഷ്കാരം കേരളഭാഷയെയും സാഹിത്യത്തെയും എത്രയുയർത്തി എന്നു പറയുവാൻ വിഷമമാണു്. ആ കാവ്യഏവറസ്റ്റിൽ ചെന്നു ചേരാൻ ഇന്നും നമുക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. അതിനുമുമ്പു ജനിച്ചവരെയും പിമ്പുവന്നവരെയും പംക്തിപാദന്മാരാക്കിക്കാട്ടിയ ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഞായംപറച്ചിലും, കൂപ്പിവിളക്കുകാണിക്കലും, മുഖം കറുപ്പിക്കലും എല്ലാം നമ്മെ നമ്മളാക്കി, തനിക്കു താൻ പോന്നവരാക്കി കാണിച്ചതന്നു. ഉരുവായ മൊഴിയും ഗുരുവായ കാര്യവും മധുരമായി പ്രതിപാദിക്കാനുള്ള രാജപാതയും ഇതിനോടു തെളിഞ്ഞു. ചിരുതേയിയുടെ കണ്ണുംമാത്രമല്ല, തെളിഞ്ഞ തേൻകൂപ്പിയും കടഞ്ഞ

ശംഖുമായതു്. ഭാഷാസാഹിത്യം അനംഗനായിപോകാൻ മിടഞ്ഞുവച്ചോരു കുറഞ്ഞിമാലാത്രമല്ലാതായതും അന്നാണു്. നാടൻപാട്ടിനു് പെട്ടെന്നുണ്ടായ ഈ കുതിപ്പു് അവിചാരിതമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നു; പെട്ടെന്നുണ്ടായതായിരുന്നു. അവിടെ എത്തിച്ചേരാൻ പിന്നീടു് സേതുബന്ധം തന്നെ വേണ്ടിവന്നു. ഈ സേതുബന്ധനത്തിനു് ആലിട്ട വടക്കൻ പാട്ടുകാരെയും കല്ലും കുട്ടയും സമ്പാദിച്ച ചമ്പൂകാരന്മാരെയും മുന്നേ നടന്നു് വഴികാട്ടിയ രാമായണ ചമ്പൂകർത്താവിനേയും ഈ ശ്രമം ക്ലേശകരമല്ലാതാക്കിത്തീർത്ത വിനോദം പറഞ്ഞ വൈശികതന്ത്രം ചന്ദ്രോത്സവം ഇവ വർണ്ണിച്ച വിനോദപ്രിയന്മാരെയും നമുക്കു് ഓർമ്മിക്കണം. സേതുബന്ധനത്തിനു പ്രമാണിയായി, കുറവും കുറവും തീർക്കാൻ ആത്മാർത്ഥതയോടു ശ്രമിച്ച ആചാര്യനായിരുന്നു എഴുത്തച്ഛൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോട്ടവും നേട്ടവുമാണു് ഈ സേതുവിന്റെ വിജയം. രാമസേതു രാവണവധത്തിനു് കളമൊരുക്കി. രാമായണസേതു നല്ല സാഹിത്യത്തിനു് വിഹാരരംഗത്തിലേക്കു് നടക്കാനുള്ള വഴിയും. ഈ സേതുനിർമ്മാണം സാധിപ്പിക്കാൻ ആത്മാർത്ഥമായി പരിശ്രമിച്ച മഹാനാണു് ഗിരിജാകല്യാണകർത്താവു്. എഴുത്തച്ഛനാണു് സേതു ശരിപ്പെടുത്തിയതു്. എന്നാൽ സേതുവിന്റെ പൂർവ്വരൂപം ശരിയായ മാതൃകയിൽകൂടി കാണിച്ചതു് ഗിരിജാകല്യാണകർത്താവും. ഇങ്ങനെ ലയമില്ലാതെ സേതു മൂന്നുകടലുകളിലും ഒരുപോലെ യാത്രചെയ്യുവാനും ഇവയെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കാനും ഉതകി. ഇങ്ങനെ യാത്ര സുഗമമാകുന്ന വഴി തെളിഞ്ഞപ്പോൾ കല പരിളരുവാനുള്ള മാർഗ്ഗവും തെളിഞ്ഞു. കൊട്ടാരക്കര, വെട്ടം എന്ന രാജ്യങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാരും കപ്പിങ്ങാട്ടും കല്ലടിക്കോടനും തുടങ്ങിവച്ചു പരിഷ്കരിച്ച രാമനാട്ടം കോട്ടയത്തെ രചനായകലാമർമ്മജ്ഞന്റെ കൈകൽ വന്നുചേർന്നപ്പോൾ വിശ്വഭ്രാമകമായ ഉടലും ഉയിരും അതിൽ ഒത്തുചേർന്നു.

പതിനെട്ടുനൂറ്റാണ്ടുകളിലെ പാരമ്പര്യവും പന്ത്രണ്ടുനൂറ്റാണ്ടുകളിലെ വളർച്ചയുംകൊണ്ടാണു് കേരള സാ

ഹിത്യം, തമിഴ്, സംസ്കൃതം, എന്നവൻ പേരാല്കളുടെ ഇടയിൽകൂടി ചുറ്റിപ്പടർന്ന വളർന്ന തന്റേടം പ്രാപിച്ചതു്. പിന്നീടുണ്ടായ പാശ്ചാത്യബന്ധം ഇതിനു കൂടുതൽ തളത്തെളപ്പും, പടപടപ്പും വരുത്തി. എന്നാലും ശരിയായ രൂപം ഈ പാശ്ചാത്യബന്ധം തുടങ്ങുംമുമ്പുണ്ടായിരുന്നതാണും. ഈ കാര്യം പറയുവാനാണു് ഞാൻ ഇതുവരെ ശ്രമിച്ചതു്. നമ്മുടെ സമ്പത്തിൽ ഉള്ളവയെ കല്ലും നെല്ലും തിരിക്കാനുള്ള ഈ പരിശ്രമത്തിൽ എനിക്കു വഴി ചുറ്റിപ്പോയെന്നു പറയാൻ തുടങ്ങുന്നവരോടു് എനിക്കൊന്നേ പറയാനുള്ളു. ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി മൂന്നു പന്തീരാണ്ടു ശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലത്തിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടു പങ്കു് ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മുന്നിൽ കൊണ്ടുവച്ചു. എത്ര ശ്രമിച്ചാലും ഒറ്റയ്ക്കു നടത്തുന്ന പരിശ്രമം മുഴുവൻ തെറ്റില്ലാത്തതോ, മുഷിപ്പില്ലാത്തതോ ആകാനും വകയില്ല. രാമചരിതകത്താവു്, മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശത്തിന്റെ നായകൻ, ലീലാതിലകം എഴുതിയ മാന്യൻ, രാമപ്പണിക്കരും കൂട്ടരും, രാമായണചമ്പുവിന്റെ കത്താവു്, മഴമംഗലം, ചെറുശ്ശേരി, ഗിരിജാകല്ല്യാണകത്താവു്, എഴുത്തച്ഛൻ, എന്ന മഹാമതികളും, കൗടലീയത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാതാവും നടന്ന വഴിയും, അവരെ സഹായിച്ച താവളങ്ങളും, ഭാഷയുടെ താങ്ങും തണലുമായതു് അന്യോന്യം ബന്ധിച്ചു് വിമർശനരീതിയിൽ വൻതോതിൽ പരിശോധിച്ചു് കാലത്തിനനുസരിച്ചു് വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്, എന്നെക്കാൾ പ്രഗത്ഭന്മാർ അതിനു തയ്യാറാകുന്നതുകൊണ്ടു് ഞാൻ ഇതിനു് ഇറങ്ങി. ഈ പരിശ്രമം ഇതിൽ ഭംഗിയാക്കാൻ ഉള്ള ശ്രമം ചെയ്യുന്നതു് എനിക്കും സന്തോഷം നൽകുന്നതാണു്.

വല്ലതും വായിച്ചിട്ടു് വായിൽ തോന്നുന്നതു പറയുന്നതല്ല സാഹിത്യ നിരൂപണം. കുറച്ചുപേരെപ്പറ്റിയുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളും ചില വിവരങ്ങളും ചില കൃതികളിൽനിന്നു് ചില ഭാഗങ്ങളുടെ ഉദ്ധാരണവും ഉണ്ടായാൽ സാഹിത്യചരിത്രവുമാകയില്ല. നിരൂപണപരമായ സാഹിത്യചരിത്രം എഴുതുക എന്നതു് ക്ലേശകരമായ ജോലിയാണു്.

പത്തുനൂറാണ്ടിനിടയ്ക്ക് നമുക്കു ലഭിച്ച സമ്പത്തിൽ പ്രധാന പങ്ക് സംസ്കൃതത്തിൽക്കൂടിയായിരുന്നു. അതിനിടയിൽ ആത്മാർത്ഥതയില്ലാതെയും ആത്മാർത്ഥതയോടും പല പരിണാമങ്ങളും നടന്നു. എന്നാൽ പരിണാമത്തിൽ എന്നതുപോലെ ഇവിടെയും അറിയാതെ നമ്മുടെ സാഹിത്യം മുന്നോട്ടുപോയി. ചില കുതിപ്പുകളും തിരിഞ്ഞുനോട്ടങ്ങളും അയവിറക്കലുകളും മുന്നോട്ടു നോക്കലും എടുത്തുചാട്ടവും എല്ലാം ഉണ്ടായി. ഒടുവിൽ വിചാരിച്ചിരിക്കാത്തവിധം ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതാണ് ഞാൻ വിവരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതു്. ആധുനിക സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി 'കുഞ്ചന്റെ ശേഷ'ത്തിൽ സ്വീകരിച്ച നിലപാടാണ് കുഞ്ചനുമുമ്പുള്ള ഈ കാലഘട്ടത്തെയും വീക്ഷിക്കാൻ സ്വീകരിച്ചതു്. മുപ്പത്തിരണ്ടു കൊല്ലം നീണ്ടുനിന്ന പരിശ്രമത്തിന്റെ മുന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം ഇങ്ങനെ പൂർണ്ണമായി. മറ്റേ പങ്കും രണ്ടുകൊല്ലംകൊണ്ട് മുഴമിക്കാമെന്നാണ് വിചാരിക്കുന്നതു്. തൽക്കാലം ഇത്രമാത്രമേ എനിക്കു പറയാനുള്ളു.

മലയൻ മകളായ് മാമല പോറ്റി,
കലതൻ മകളെന്നാരും വാഴ്ത്തി
ഛലമില്ലാത്തവളെന്നു പുകഴ്ന്ന
മലനാട്ടമ്മ മമ പെറ്റമ്മ.

227413
032:VI5
K2

UNIVERSITY LIBRARY
3 SEP 1964

അനുബന്ധം 1

ചെന്തമിഴ് സാഹിത്യത്തിലേക്ക് ഒരു എത്തിനോട്ടം

കവിതയുടെ വിഭാഗം

1. അകം—ശൃംഗാരം—കാമം.
2. പുറം—വീരം—ധർമ്മാർത്ഥങ്ങൾ
3. മോക്ഷം—വീട്

മുപ്പാൽ | പൊരുൾ

മുന്തമിഴ്

1. ഇയൽ—കവിത.
2. ഇചൈ—ഗാനം.
3. നാടകം.

വ്യാകരണത്തിലെ വിഷയങ്ങൾ

1. എഴുത്ത്—നിരുക്തം ഒഴികെ എല്ലാം
2. ചൊല്ല്—നിരുക്തം
3. പൊരുൾ—കാവ്യാർത്ഥം

അകത്തിയത്തിലും തോൽകാപ്പിയം വരെയും ഇതുയെ ഉള്ളു

4. മാപ്പ്—വൃത്തം
5. അണി—അലങ്കാരം.

മൂന്നു സംഘങ്ങൾ	ആസ്ഥാനം	
മുതൽ ചങ്കം—തക്ഷിണമധുര	(കടലെടുത്തു)	ഇവയെപ്പറ്റി വിവരമില്ല. ബി.സി. 4-ാം ശതകംമുതൽ ബി.സി. 2-ാം ശതകംവരെ എന്നു പറയുന്നു
ഇടൈചങ്കം—കാടാപുരം	(ടി)	
കടൈചങ്കം—മധുര.		ബി. സി. 2-ാം ശതകംമുതൽ എ. ഡി. 4-ാം ശതകാവസാനം വരെ.

അഞ്ചുതരം നാട്ടം കവിതകളും

	പേരു്	പ്രകൃതം	ദേവൻ	പാട്ടിന്റെ പ്രകൃതം
1.	കുറിഞ്ചി	മലമ്പ്രദേശം	മുരുകൻ	അയോഗവിയോഗം
2.	മുല്ലൈ	മലഞ്ചരിവു്	മാമൻ	വിവാഹത്തിനുശേഷമുള്ള അല്പകാലവിരഹം
3.	മരുതം	നദികൾ പരന്നൊഴുകുന്ന സ്ഥലം	ഇന്ദ്രൻ	ഗാർഹസ്ഥ്യം

4. നെതൽ—കടൽതീരം വരുണൻ കതിപയവിയോഗം
5. പാലൈ—ജലദുർഭിക്ഷമു കാളി ദീർഘകാലവിരഹം.
ള്ള മണൽകാട്ട്.

(ഐന്തിണൈ എന്നതു് നാടിനും ഭാഷയ്ക്കും ഉപയോഗിക്കും. ഈ അഞ്ചുനാട്ടിൽ വസിക്കുന്നവരെ കുറവർ, മറവർ, ഇടയർ, പുവർ, കള്ളർ എന്നു് വ്യവഹരിച്ചുവന്നു.)

പഴയഗ്രന്ഥങ്ങൾ

എട്ടുതൊകൈ. പുറനാനൂറു്, അകനാനൂറു്, പതിറുപ്പത്തു് തുടങ്ങിയ എട്ടു കൃതികൾ.

പത്തുപാട്ടു്. തിരുമുരുകാറുപടൈ, മുല്ലൈപാട്ടു്, മധുരൈ കൊഞ്ചി തുടങ്ങിയ പത്തു കൃതികൾ.

പതിനെൺകീഴ്കണക്കു്. തിരുക്കുറൾ, നാലടിയാൾ മുതലായ പതിനെട്ടു കൃതികൾ.

അഞ്ചു മഹാകാവ്യങ്ങൾ (ഐമ്പെരും കാപ്പിയങ്ങൾ) ചിലപ്പതികാരം, മണിമേഖലൈ, ജീവകചിന്താമണി, കുണ്ഡലകേശി, വളൈയാപതി—എന്ന അഞ്ചുകൃതികൾ.

അഞ്ചു ചെറുകാവ്യങ്ങൾ. (ഐഞ്ചിറും കാപ്പിയങ്ങൾ) നീലകേശി, ചൂഡാമണി, യശോധരകാവ്യം, നാഗകുമാരകാവ്യം, ഉദയകുമാരകാവ്യം.

സംഘകാലത്തിനുശേഷം കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായ ചെന്തമിഴ് കവികളും അവരുടെ കൃതികളും.

7-ാംനൂറ്റാണ്ടു്—അയ്യനരിതനാർ—പൊരുൾവെൺപാമാലൈ.

8-ാംനൂറ്റാണ്ടു്. ചേരമാൻ പെരുമാൾ — മുമ്മണിക്കോവൈ, പൊൻവണ്ണത്താദി, ആദിയുലാ.

8-9- നൂറ്റാണ്ടു്. കുലശേഖര ആൾവാർ—പെരുമാൾമൊഴി.

10-ാംനൂറ്റാണ്ടു്. വേണാട്ടടികൾ—തിരുവിശൈപ്പാവിൽ പത്തു പാട്ടുകൾ.

അമൃതസാഗരൻ എഴുതിയ യാപ്പെരുങ്കലത്തിനു് ഗുണസാഗരൻ എഴുതിയ വ്യാഖ്യാനം.

അനുബന്ധം 2

കേരളത്തിലെ സംസ്കൃത ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും അവരുടെ കൃതികളും (ബ്രാക്കറ്റിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു് കവികൾ ജീവിച്ചിരുന്ന നൂറ്റാണ്ടാണു്. ക്രി. വ.))

1. അച്യുതപ്പിഷാരടി(16)
   1. ഉപരാഗക്രിയാക്രമം
   2. കരണോത്തമം
   3. ജാതകാഭരണം
   4. ഗോളദീപിക
   5. പ്രവേശകം
   6. സ്ഫുടനിർണ്ണയം
   7. ഹോരാസാരോച്ചയം

   (ഭാഷാകൃതികളും നോക്കുക)
2. അതുലൻ (17)
   മൂഷികവംശം
3. അണ്ണാമല (14)
   കുമാരസംഭവം വ്യാഖ്യാനം
   രഘുവംശം ടി
4. ആദിത്യവർമ്മ (16)
   യദുനാഥചരിതം
   രാമകഥ—ഗദ്യം
5. അഭിരാമൻ (16)
   ശ കുന്തളം ദ്ങ്മാത്ര ദർശനം
   വ്യാഖ്യാനം
6. അരുണഗിരി (17)
   ഗോദവർമ്മ യശോഭൂഷണം
7. അഷ്ടമൂർത്തിഭട്ടതിരി(16)
   കാദംബരിടീക
8. ആര്യൻ മൂസ്സതു് (17))
   സദാചാരവൃത്തി വിവർത്തനം
9. ഇരവി ചാക്യാർ (16)
   മുദ്രാരാക്ഷസ കഥാസാരം
10. ഈശ്വരശർമ്മ (17)
    ശൃംഗാരസുന്ദരം ഭാണം
11. ഈശാനഭ്രതയതി ബ്രഹ്മേന്ദ്രതിർത്ഥർ(17)
    കൃഷ്ണശതകം
    കൃഷ്ണസ്തുതികൾ
    പത്മനാഭസ്തുതി
    ഭാരതസംക്ഷേപം
    രാമായണാമൃതം
    രാമശതകം
    വാസുദേവശതകം
12. ഈശാനശിവഗുരു(12)
    ഈശാനഗുരുദേവപദ്ധതി
13. ഉദയനൻ (16)
    കൗമുദി വ്യാഖ്യാനം
    മയൂരസന്ദേശം
14. ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികൾ(15)
    കോകിലസന്ദേശം
    ദേവിപ്രശസ്തി
    നടാങ്കുശം (?)
    മുക്തകങ്ങൾ

മല്ലികാമാരുതം
സ്വാതീമുക്തകം (?)

15. ഉഴത്തിരവാരിയർ
ദേശമംഗലം (16)
അഷ്ടമംഗലപ്രശ്നം

16. ഉഴത്തിരവാരിയർ (17)
മാനവേദചരിതം നാടകം
(ചന്ദ്രലേഖ)

17. ഏക്കരസിദ്ധൻ
സ്മാർത്തപ്രായശ്ചിത്തം

18. കരുണാകരൻ (15)
കവിചിന്താമണി
(വൃത്തരത്നാകരംടീക)

19. കവിഭൂഷണൻ (13)
ചന്ദ്രകലാമാല

20. കാശി (ഇല്ലത്തു)
നമ്പൂതിരി (15)
ധാതുകാരിക
ലഘുവൃത്തി
വൃത്തിരത്നം

21. കുമാരഗണകൻ (15)
രണദീപിക

22. കുലശേഖരൻ (8)
തപതീസംവരണംനാടകം
ധനഞ്ജയം ടി
മുകുന്ദമാലസ്തോത്രം
(തമിഴ്കൃതികൾ നോക്കുക)

23. കുഴിക്കാട്ട ഭട്ടതിരി
(13)?
ലീലാതിലകം

24. കൃഷ്ണകവി (15)
ഭാരത ചരിതം

25. കൃഷ്ണാചാര്യർ (8)
കൃഷ്ണീയം

26. കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി
പന്നിയൂർ (16)
കൃഷ്ണപുരാണം

27. ഗീർവ്വണേന്ദ്ര
സരസ്വതി (17)
പ്രപഞ്ചസാരസംഗ്രഹം

28. ഗോദവർമ്മ (17)
വാസവിശതനവംനാടകം

29. ഗോവിന്ദനാഥൻ (16)
ഗോപികോന്മാദം
ഗൗരീകല്യാണം
മുക്തസ്ഥലദേവീസ്തോത്രം
ശങ്കരചരിതം
ശ്രീമതിസ്വയംവരം

30. ഗോവിന്ദൻ (ഭട്ടതിരി)
(തലക്കുളത്തുഭട്ടതിരി) (13)
ദശാദ്ധ്യായി

31. ഗോവിന്ദാമൃതയതി
(17)
ധർമ്മമീമാംസവിവര
വ്യാഖ്യാനം

32. ഗോവിന്ദവാരിയർ
(17)
ജാതകപദ്ധതിവ്യാഖ്യാനം

33. ഗോവിന്ദസ്വാമി (15)
മഹാഭാസ്കരീയം
മുഹൂർത്തരത്നം

34. ചന്ദ്രശേഖര വാരിയർ
(16)
ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം

35. ചിത്രഭാനുനമ്പൂതിരി (16)
കരണാമൃതം
കിരാതാർജ്ജുനീയം
വ്യാഖ്യാനം

36. ചോമാതിരി പുതുവന (16)
കരണപദ്ധതി
ജാതകാദേശമാർഗ്ഗം
ന്യായരത്നം
സ്മാർത്തപ്രായശ്ചിത്തം

37. ജാതവേദൻ നമ്പൂതിരി (17)
പൂർണ്ണപുരുഷാർത്ഥ ചന്ദ്രോദയം(നാടകം)

38. തോലൻ (രവിഭട്ടതിരി?) (8)
നളോദയം
മഹോദയപുരചരിതം

39. ദാമോദര ചാക്യാർ (14)
ശിവവിലാസം
(ഭാഷാകൃതികളുംനോക്കുക)

40. ദാമോദരൻ (കാക്കശ്ശേരി ഭട്ടതിരി) (15)
വസുമതിവിക്രമം നാടകം
ഇന്ദുമതിരാഘവം ടി (?)

41. ദാമോദരൻ (16)
അശ്വിലായന ഗൃഹ്യപ്രയോഗ പദ്ധതി

42. ദാശരഥിനമ്പൂരി(16)
അഞ്ജനം(ലോചന വ്യാഖ്യാനം)

43. ദിവാകരൻ (17)
ലക്ഷ്മി മാനവേദം നാടകം

44. ദേവരാതൻ (17)
സേതുദീപം
ശ്രീരാമകർണ്ണാമൃതം

45. നാഗസ്വാമി നമ്പൂതിരി (17)
വിഷ്ണുസംഹിതവ്യാഖ്യാനം

46. നാരായണൻ (10–)
സീതാഹരണം

47. നാരായണൻ (16)
യങ്ങ്ലുക്സംഗ്രഹം

48. നാരായണൻ (17)
ആശ്ലേഷശതകം
കുമാരസംഭവം വ്യാഖ്യ
പദാർത്ഥദീപിക
മേഘ പരിച്ഛേദം
രഘുവംശം വ്യാഖ്യ

49. നാരായണൻ നമ്പൂരി (16)
ദീപപ്രഭ
പ്രൈഷ്യം
വരരുചിസംഗ്രഹം
സർവ്വാനുക്രമണി

50. നാരായണൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ട് കൂടല്ലൂർ (15)
സുഭദ്രാഹരണം

51. നാരായണൻ നമ്പൂതിരി,ചേന്നാസ് (15)
തന്ത്രസമുച്ചയം
മനുഷ്യാലയചന്ദ്രിക

52. നാരായണൻ നമ്പൂരി പുലിയന്നൂർ (16)
വിഷ്ണു സംഹിത

53. നാരായണൻനമ്പൂരി മഠത്തിൽ (16)
ദിങ്മാത്രദർശനി
(ഭഗവദജ്ജുകീയം വ്യാഖ്യാനം)

54. നാരായണൻനമ്പൂരി (മഴമംഗലം) (16)
ഉത്തരരാമായണം ചമ്പു
മഹിഷമംഗലംഭാണം
രാസക്രീഡാകാവ്യം
വ്യവഹാരമാല
(ഭാഷാകൃതികളുംനോക്കുക)

55. നാരായണൻ നമ്പൂരി (15)
മുഹൂർത്തദീപം

56. നാരായണൻനമ്പൂരി (16)
സുഭഗസന്ദേശം

57. നാരായണൻനമ്പൂരി (16)
(മേല്പുത്തൂരിന്റെശിഷ്യൻ)
പ്രക്രിയാസാരം

58. നാരായണൻനമ്പൂരി (16)
കർമ്മദീപിക

59. നാരായണഭട്ടതിരി (മേല്പുത്തൂർ) (16)

സ്തോത്രങ്ങൾ

1. ഗുരുവായുപുരേശസ്തോത്രം
2. നാരായണീയം
3. ശ്രീപാദസ്തുതി

പ്രശസ്തികൾ

1. ഗോശ്രീനഗരവർണ്ണന
2. മാടമഹീശപ്രശസ്തി
3. ശൈലാബ്ധീശ്വര പ്രശസ്തി

പ്രബന്ധങ്ങളും മറ്റും

1. അഹല്യാമോക്ഷം
2. അഷ്ടമിപ്രബന്ധം
3. കിരാതം
4. കൈലാസവർണ്ണനം
5. കോടിവിരഹം
6. കൗന്തേയാഷ്ടകം
7. ത്രിപുരദഹനം
8. ദക്ഷയജ്ഞം
9. ദൂതവാക്യം
10. നാളായണിചരിതം
11. നിരനുനാസികം
12. നൃഗമോക്ഷം
13. പാഞ്ചാലീ സ്വയംവരം
14. ബാലകാണ്ഡം
15. മത്സ്യാവതാരം
16. രാജസൂയം
17. രാക്ഷസോൽപത്തി
18. സുന്ദോപസുന്ദോപാഖ്യാനം
19. സുഭദ്രാഹരണം
20. സ്വാഹാസുധാകരം

IV മുക്തകങ്ങൾ

V ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. ആപാണിനീയപ്രാമാണ്യസാധനം
2. അശ്വലായനക്രിയാക്രമം
3. തന്ത്രവാർത്തിക നിബന്ധനം
4. ധാതുകാവ്യം
5. പ്രക്രിയാസർവ്വസ്വം

6. മാനമേയോദയത്തിലെ
മാനപരിച്ഛേദം

VI പലവക

60. നീലകണ്ഠൻ (10)
കല്യാണസൗഗന്ധിക
വ്യായോഗം

61. നീലകണ്ഠൻ
തിരുമംഗലത്തു് (16)
കാവ്യോല്ലാസം
മനുഷ്യാലയചന്ദ്രിക
മാതംഗലീല

62. നീലകണ്ഠൻ
നമ്പൂതിരി (16)
ക്രിയാലേശപദ്ധതി

63. നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂരി
പ്പാട്ടു് (കൂടല്ലൂർ) (16)
കമലിനീകളഹംസം

64. നീലകണ്ഠ
പൂജ്യപാദർ (16)
(ത്രിപുരദഹനവ്യാഖ്യാനം)
ആയ അർത്ഥപ്രകാശിക

65. നീലകണ്ഠ സോമയാജി
കേളല്ലൂർ (16)
ആര്യഭടീയഭാഷ്യം
ഗ്രഹനിർണ്ണയം
ഗോളസാരം
ചന്ദ്രച്ഛായാഗണിതം
തന്ത്രസംഗ്രഹം
സിദ്ധാന്തദർപ്പണം

66. പദ്മനാഭശാസ്ത്രി (17)
സാളഗ്രാമലക്ഷണം

67. പദ്മപാദാചാര്യർ (8)
പഞ്ചപാദികയും
വൃത്തിയും

68. പനക്കാട്ടനമ്പൂരി (17)
പ്രശ്നമാർഗ്ഗം

69. പക്ഷജാക്ഷ
പിഷാരടി (15)
ത്രിപുരദഹനത്തിനു് ഹൃദ
യഗ്രാഹിണിവ്യാഖ്യാനം

70. വടശ്ശേരി പരമേശ്വ
രൻ നമ്പൂരി (15)
1. ആചാരസംഗ്രഹം
2. കർമ്മദീപിക
3. ഗോളദീപിക
4. ജാതകകർമ്മപദ്ധതി
5. ജാതകപദ്ധതി
6. ദൃഗ്ഗണിതം
7. പ്രശ്ന ഷൾപഞ്ചാ
ശികാവൃത്തി
8. മുഹൂർത്തരത്നം
9. ലഘുഭാസ്കരീയവ്യാഖ്യ
10. ലീലാവതിവ്യാഖ്യ
11. സിദ്ധാന്തദീപിക
12. സൂര്യസിദ്ധാന്തവിവരണം
13. ഗ്രഹമണ്ഡലം?
ഗ്രഹണാഷ്ടകം?
വ്യതീപാതാഷ്ടകവൃത്തി

71. പരമേശ്വരൻ നമ്പൂരി
മഴമംഗലം (16)
ആശൗചദീപം
ആശൗച ചിന്താമണി

72. പരമേശ്വരൻ I
(പയ്യൂർ ഭട്ടതിരി) (15)
ന്യായകണികയ്ക്കു് 2 വ്യാ
ഖ്യാനങ്ങൾ
മേഘസന്ദേശവ്യാഖ്യാനം

73. പരമേശ്വരൻ II
(പയ്യൂർ ഭട്ടതിരി) (15)
തത്വബിന്ദുവ്യാഖ്യാനം

നീതിതത്പാവിർഭാവ
വ്യാഖ്യാനം
വിഭ്രമവിവേകം
വ്യാഖ്യാനം
സ്ഫോടസിദ്ധി
വ്യാഖ്യാനം

74. പരമേശ്വരൻ III
(പയ്യൂർ ഭട്ടതിരി) (16)
മീമാംസസൂത്രാർത്ഥ
സംഗ്രഹം
കാശികക്കുടിക

75. പൂർണ്ണസരസ്വതി (14)
ഉജ്ജ്വലഘടി
ഭക്തിമുന്ദാകിനി
രസമഞ്ജരി (മാലതീമാ
ധവം വ്യാഖ്യാനം)
വിദ്യുല്ലതിക (മേഘസന്ദേ
ശം വ്യാഖ്യ)
അനർഘരാഘവം, ഉത്തര
രാമചരിതം, ശാകുന്തളം
ഇവയ്ക്കു ടീക.
കമലിനി രാജഹംസം (നാ
ടകം)
ചർമ്മണ്ണ്വതീചരിതം

76. പൂരാടംനാൾ അമ്പല
പ്പുഴ രാജാവു് (16–17)
വേദാന്തരത്നമാല

77. പ്രഭാകരഭട്ടൻ (7)
വിവരണം } ശബരവ്യാ
നിബന്ധനം } ഖ്യാനം

78. ബാലകവി (17)
രന്തുകേളുഭയം
രാമവർമ്മവിലാസം

79. ഭവത്രാതനും
ജയന്തനും (17)
ജൈമിനിസൂത്രവൃത്തി

80. ഭവദാസൻ (2)
ജൈമിനിവൃത്ത സൂത്രങ്ങൾ

81. ഭവരാതൻ (7)
കല്പസൂത്രവ്യാഖ്യാനം

82. ഭാസ്കരൻ (6)
കർമ്മനിബന്ധനം
മഹാഭാസ്കരീയം

83. മഹാദേവൻ (16)
കൃഷ്ണാഭ്യുദയം

84. മാതൃദത്തൻ (7)
ശ്രൗതം, ഗൃഹ്യം, എന്ന സൂ
ത്രങ്ങൾക്കു വ്യാഖ്യാനം

85. മാതൃദത്തൻ
ഭട്ടതിരി (16)
ഭക്തിസംവർദ്ധനശതകം

86. മാതൃദത്തൻ (16)
കാമസന്ദേശം

87. മാത്തൂർനമ്പൂരി (16)
മുഹൂർത്തപദവി

88. മാധവൻനമ്പൂരി
ഇരിഞ്ഞിടപ്പള്ളി (16)
വേണാരോഹണം

89. മാന്ധാതാവു് (16)
സ്മാർത്തപ്രായശ്ചിത്തം

90. മാനവിക്രമൻ (15)
(18½ കവികളുടെ
പുരസ്കർത്താവു്)
വിക്രമീയവ്യാഖ്യ (അനർ
ഘരാഘവത്തിനു്)

91. മാനവേദൻ (17)
കൃഷ്ണഗീതി (കൃഷ്ണാട്ടം)
പൂർവ്വഭാരതം ചമ്പു

92. മുക്കോലനമ്പൂതിരി (16)
തന്ത്രപ്രായശ്ചിത്തം

93. രവിനമ്പൂരി (10)
പ്രയോഗമഞ്ജരി

94. രവിനമ്പൂരി (15)
ആചാരദീപിക

95 രവിവർമ്മ കുലശേഖരൻ (13)
പ്രദ്യുമ്നാഭ്യുദയം

96. രവിവർമ്മ,വെട്ടത്തു (16)
ഭാഗവതടീകസമുച്ചയം

97. രവിവർമ്മ (17)
രാമായണസംഗ്രഹം

98. രാഘവാനന്ദൻ (14)
ഭാഗവതം മുകുന്ദമാല
ലഘുസ്മൃതി ഇവയ്ക്ക് വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

99. രാഘവൻ (15)
യുധിഷ്ഠിരവിജയത്തിനു പദാർത്ഥചിന്തനം വ്യാഖ്യ

100. രാമനന്ദൻ (14)
ത്രിപുരോപനിഷത്തു വ്യാഖ്യ

101. രാമൻനമ്പൂരി (16)
അശ്വലായനഗൃഹ്യപയോഗദർപ്പണം

102. രാമവർമ്മ കോലത്തിരി (15)
ഭാരതസംഗ്രഹം

103. രാമവാരിയർ അകത്തൂട്ട് (16)
രാമപഞ്ചവിംശതി

104. രാമശർമ്മ (7)
ഒരു പ്രഹേളിക (?)

105. ലക്ഷ്മീദാസൻ (7)
ശുകസന്ദേശം

106. വരരുചി (2)
ആശൗചാഷ്ടകം
വരരുചികേരളം
വാക്യം
പരപ്പേരു്

107. വാരസ്യാർ (8)
പാണ്ഡവചരിതം

108. വാസുദേവൻ (8)
ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം

109. വാസുദേവൻ (15)
കുമാരിലയുക്തിമാല
ചകോരസന്ദേശം

110. വാസുദേവൻ (16)
ഗോവിന്ദചരിതം
സംക്ഷേപഭാരതം
സംക്ഷേപരാമായണം

111. വാസുദേവൻ (17)
സന്താനദീപിക

112. വാസുദേവൻ നമ്പൂരി (16)
ഭ്രമരസന്ദേശം

113. വാസുദേവൻ മുക്കോലക്കൽ (15)
വിദ്യസാലഭഞ്ജികാ വ്യാഖ്യാന

114. വാസുഭട്ടതിരി പക്കക്കാർ (8)
ത്രിപുരദഹനം
യുധിഷ്ഠിരവിജയം
വാസുദേവവിജയം
ശൗരികഥ

115. വേദാന്താചാര്യർ (16)
പ്രകാശോത്തേജിനി

116. ശക്തിഭദ്രൻ (8)
ആശ്ചര്യചൂഡാമണി

117. ശങ്കരൻ (ആദിശങ്കരാചാര്യർ (8)
1. ഭാഷ്യങ്ങൾ
ഉപനിഷത്തുകൾക്ക്
1. (പ്രധാനമായി പത്തിനും
മാണ്ഡൂക്യകാരികയ്ക്കും
തൈത്തിരീയോപനിഷത്തിനും വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ)
2. ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിന് ശാരീരികഭാഷ്യം
3. ഭഗവത്ഗീതാഭാഷ്യം
4. വിഷ്ണുസഹസ്രനാമഭാഷ്യം
സനൽസുജാതീയം ഭാഷ്യം
2. മൂലഗ്രന്ഥങ്ങൾ
63 എണ്ണം
3. സ്തോത്രങ്ങൾ
64 എണ്ണം
4. മന്ത്രശാസ്ത്രം
പ്രപഞ്ചസാരം
(കൂടാതെ മറ്റു പലതും)

118. ശങ്കരൻ (15)
ശാങ്കരസ്മൃതി (?)
സർവ്വമതസിദ്ധാന്തസംഗ്രഹം

119. ശങ്കരകവി (15)
കൃഷ്ണവിജയം

120. ശങ്കരൻനമ്പൂരി (16)
യദുവീരചരിതം

121. ശങ്കരൻനമ്പൂരി (17)
യദുവീരോദയം നാടകം

122. ശങ്കരൻനമ്പൂരി മുക്കോലക്കൽ (17)
സാമുദ്രികശാസ്ത്രം

123. ശങ്കരനാരായണൻ (9–)
മഹാഭാസ്കരീയം
വ്യാഖ്യ

124. ശങ്കരൻഭട്ടതിരി കുഴിക്കാട്ട് (16)
ക്രിയാസംഗ്രഹം
പരാസ്തോത്രം

125. ശങ്കരാചാര്യൻ (15)
സർവ്വപ്രത്യയമാല

126. ശങ്കരവാരിയർ (16)
കരണസാരം
തന്ത്രസംഗ്രഹം

127. ശങ്കരവാരിയർ (16)
കൃപാവതാരത്തിന് നീവിവ്യാഖ്യ

128. ശിവരാമൻ (8)
തപതിസംവരണം
നാഗാനന്ദം
ധനഞ്ജയം
} വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

129. ശ്രീകണ്ഠൻ (14)
ലഘുദ്വയം
ശൗരീചരിതം

130. ശ്രീകണ്ഠൻ (17)
മാഘവ്യാഖ്യ

131. ശ്രീരാമൻ (17)
സംബലാവജ്രോദ്ഭവം

132. സമുദ്രബന്ധൻ (13)
അലങ്കാരസർവ്വസ്വം
വ്യാഖ്യാനം

133. സിംഹരാജൻ (13)
കർപ്പൂരമഞ്ജരി
വിവരണം

134. സീതാരാമകവി (17)
ബാലരാമവിജയം

135. സുബ്രഹ്മണ്യൻ (11)
ക്രിയാസാരം

136. സുബ്രഹ്മണ്യൻ (13)
ശാസ്ത്രോപന്യാസ
മാലിക

137. സൂര്യദേവൻ (16)
ജാതകാലങ്കാരം
വ്യാഖ്യാനം
ഭാവപ്രകാശം ടി
ലഘുമാനസകരണം ടി

ഗ്രന്ഥകാരൻ ആരെന്ന് ശരിയായി നിശ്ചയമില്ലാത്ത കൃതികൾ

(സംശയമുള്ള വിവരങ്ങൾ ബ്രാക്കറ്റിൽ)

1. അംബരീഷചരിതം
ചമ്പു (17)
2. ഉത്തരചമ്പു. (കുമാരനെല്ലൂർ ഒരു നമ്പൂരി (17)
3. ഉദയവർമ്മചരിതം (16)
4. ഉഷാപരിണയംചമ്പു (17)
5. കർപ്പൂരമഞ്ജരിവ്യാഖ്യാനം
(അനന്തദാസൻ) (17)
6. കാർത്തവീരവിജയം
ചമ്പു (17)
7. കാമദഹനം ചമ്പു (17)
8. കൂർമ്മാവതാരം ചമ്പു (17)
9. കൃഷ്ണാഭ്യുദയം (15)
10. ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം (8)
(ഏതോ വസുദേവനേറ്റു)
11. ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം ചമ്പു (17)
12. ചെല്ലൂപുരേശ
സ്തോത്രം (17)
13. തൃണാവർത്തവധംചമ്പു (17)
14. ത്രൈവിക്രമംരൂപകം (11)
15. ദേശാഷ്ടകം 16)
16. നയനിദർശനം (കുമാരനെ
ല്ലൂർകാരൻ നമ്പൂരി (17)
17. നാരദമോഹനം ചമ്പു (17)
18. പദാർത്ഥദീപിക (17)
(അനന്തദാസൻ)
19. പാർവ്വതീസ്വയംവരം
ചമ്പു (17)
20. ബ്രഹ്മപ്രതിഷ്ഠ (16)
21. ലക്ഷ്മണാസ്വയംവരം
ചമ്പു (17)
22. വചനമാല (ചോരാനിരി) 16
23. വത്സരാജപ്രബന്ധം (17)
24. വിടനിഗ്രാഭാണം (14)
25. വൃകാസുരവധംചമ്പു (17)
26. ശ്വേതാരണ്യസ്തുതി (16)
27. സന്താനഗോപാലംചമ്പു (17
28. സിദ്ധാന്തപഞ്ജരം (14)
വിനായകൻ
29. സീമന്തിനീചരിതം
ചമ്പു (17)
30. സുദർശനമോക്ഷം
ചമ്പു (17)
31. സ്യമന്തകം ചമ്പു (17)
32. ഹനുമദുപദാനം
ചമ്പു (17)

അനുബന്ധം 3

കേരളഭാഷാകവികളും കേരളഭാഷാ കൃതികളും
(കുഞ്ചൻ വരെയുള്ളവ)

1. അച്യുതപിഷാരടി(16)
   വേണ്വാരോഹണം
   പരിഭാഷ
   ഹോരാസാരോച്ചയംഭാഷ
   (സംസ്കൃതകൃതികൾ വേറെ)
2. അഞ്ചലോസ് പാതിരി (മെത്രാൻ) (17–18)
   മലയാളവ്യാകരണം
3. അർണ്ണോസ് പാതിരി (17–18)
   ആത്മാനുതാപം
   ഉമ്മാപർവ്വം
   ചതുരന്ത്യം
   പുത്തൻ പാന
   (മ്ശിഹാചരിത്രം)
   മലയാളം പോർത്തുഗീസ് നിഘണ്ടു
   മലയാളനിഘണ്ടു
   മലയാളവ്യാകരണം
   വ്യാകുലപ്രബന്ധം
   വ്യാകുലവ്യായോഗം
   (ലാററിൻ കൃതികൾ വേറെയും)
4. അയ്യപ്പിള്ള ആശാൻ (12?–13?)
   രാമകഥാപ്പാട്ട്
5. അയ്യനിപ്പിള്ള ആശാൻ (13?–14?)
   ഭാരതം പാട്ട്
6. ആദിത്യവർമ്മ (14)
   അവതരണദശകം
   ദശാവതാരം
7. ഇടക്കാംചേരി നമ്പൂരി (17)
   ദ്രൗദീപം ഭാഷ
8. ഇടവെട്ടിക്കാട്ട നമ്പൂരി ? (14)
   മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശം
   (ഉണ്ണിനീലിസന്ദേശം)
9. ഇട്ടിതൊമ്മൻ കത്തനാർ? (17)
   മാർഗ്ഗംകളിപ്പാട്ട്
10. ഇട്ടിവൈദ്യൻ (17)
    ഹാർത്തൂസ് മലബാറിക്കസ്സിലെ മരുന്നുകളുടെയും ചെടികളുടെയും ചെറുവൃക്ഷങ്ങളുടെയും വൃക്ഷങ്ങളുടെയും വിവരണം കൊട്ടത്ത ആൾ.
11. എഴുത്തച്ഛൻ (രാമൻ?) (17)
    അദ്ധ്യാത്മരാമായണം
    ചിന്താരത്നം
    ദേവിമാഹാത്മ്യം

ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം
ഭാഗവതം (ദശമം വരെ)
ഭാരതം
രാമായണം ഇരുപത്തി
നാലുവൃത്തം
(മേൽപ്പുത്തൂരും കൂടി)
ഹരിനാമകീർത്തനം

12. കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ (14–15)
നിരണം കവികളുടെ കുല
കൂടസ്ഥൻ. അദ്ദേഹത്തി
ന്റേതായി ഒരു കൃതിയും
നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

13. കരുണാകരൻ
എഴുത്തച്ഛൻ (17–18)
ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം?

14. കാടാഞ്ചേരി
നമ്പൂരി (17)
മാമാങ്കോദ്ധാരണം

15. കുഴിക്കാട്ടിട്ടതിരി
(?) (14)
ലീലാതിലകം

16. കൃഷ്ണപ്പണിക്കർ (16)
ഭൃംഗാപാലീശ്വരസ്തോത്രം

17. കൊട്ടാരക്കര
രാജാവ് (16)
രാമായണം ആട്ടക്കഥ
(8 ഭാഗങ്ങൾ)
ഖരവധം
തോരണയുദ്ധം
പുത്രകാമേഷ്ടി
ബാലിവിജയം
രാവിച്ചരിന്നാഭിഷേകം
യുദ്ധം
സീതാസ്വയംവരം
സേതുബന്ധം
(എന്നാണ് ഇവ)

18. കോപ്പസ്വാമികൾ
(വലിയ) (17–18)
മന്നൻകവിത (?)

19. കോട്ടയം
രാജാവ് (17)
ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ
കല്യാണസൗഗന്ധികം
കിർമ്മീരവധം
ബകവധം
നിവാതകവചകാല
കേയവധം

20. കോട്ടൂരുണ്ണിത്താൻ
(17)
നസികേതപുരാണം

21. ഗോദവർമ്മ (16–17)
സ്കാന്ദപുരാണം

22. ഗോപാലൻ
എഴുത്തച്ഛൻ (17–18)
പാർവ്വതീപരിണയം

23. ഘടികോപൻ (17)
ആര്യടീയം വ്യാഖ്യാനം

24. ചിരികുമാരൻ (14)
ഉണ്ണിയച്ചിചരിതം ചമ്പു

25. ചിരാമകവി (12)
രാമചരിതം

26. ചെറുകുക
വൈദികൻ (16)
ചെറുകുകപാട്ട

27. ചെറുശ്ശേരി (15)
കൃഷ്ണഗാഥ

28. തറക്കൽ വാരിയർ (?) (15)
പാരിജാതഹരണംചമ്പു

29. തൈക്കാട്ട യോഗിയാർ (16)
(ചെറുമുക്ക് മുഴമിച്ചു)
പ്രൈഷ്യം ഭാഷ

30. തൊമ്മാറമ്പാൻ (17) (?)
റമ്പാൻെറ പാട്ട്

31. ദാമോദര ചാക്യാർ (14)
ഉണ്ണിയാടീചരിതം ചമ്പു
(സംസ്കൃതകൃതികളും നോക്കണം)

32. ദേവഗുരു എഴുത്തച്ഛൻ (17–18)
വിജ്ഞാനരത്നം (?)
വേദാന്തസാരം (?)

33. നീലകണ്ഠൻ ചെമ്പകാട്ട് (17)
കണ്ടിയൂർ മറ്റം പടപ്പാട്ട്
(ഓണപ്പാട്ട്, ഹരിക്ഷസമരമാഹോത്സവം എന്നും ഇതിനു് പേരുകളുണ്ട്)

34. നീലകണ്ഠൻ (16)
ചൊല്ലൂർ നാഥോദയം ചമ്പു; തൈങ്കൈലാസനാഥോദയം ചമ്പു
നാരായണീയംചമ്പു(?)

35. പരാപരഗുരു എഴുത്തച്ഛൻ (17–18)
ജ്ഞാനബോധം(?)

36. പശുപതി
ചികിൽസാസംഗ്രഹം

37. പുതുവനനമ്പൂരി (17)
ബാലപ്രബോധം

38. പുനം നമ്പൂതിരി (15–16)
ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ
കാമദഹനം ചമ്പു
രാമായണ ചമ്പു (20 ഭാഗങ്ങൾ) ?
ഭാരതം (14 ഭാഗങ്ങളിൽ 10 മാത്രമെ കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ)

39. പൂന്താനം (17)
ആനന്ദനൃത്തം
ഘനസംഘം
ജ്ഞാനപ്പാന
സന്താനഗോപാലം പാന
സ്തോത്രങ്ങൾ

40. ബാപ്പിസ്റ്റ ജോൺ (17–18)
ഏഴ ക്രിദാശകൾ
മലയാള നിഘണ്ടു

41. മഴമംഗലം (16)
നൈഷധം ചമ്പു
ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ടുകൾ

42. മഴമംഗലം നാരായണൻ (?) (16)
കൊടിയ വിരഹം ചമ്പു
ബാണയുദ്ധം ടി
രാജരത്നാവലീയം ടി

43. മഴമംഗലം ശങ്കരൻ (?) (16)
ചന്ദ്രഗണിതം വ്യാഖ്യാനം

ജാതകക്രമം വ്യാഖ്യാനം
ജാതകസാരം ടി
പഞ്ചബോധം ടി
പ്രശ്നസാരം ടി
ഭാഷാസംഗ്രഹം ടി
മുഹൂർത്തപദവി ടി
ലഘുഭാസ്കരീയം ടി

44. മാധവൻ മലയങ്കീഴ് (14)
ഭഗവൽഗീത (ഭാഷ)
ശ്രീവല്ലകീർത്തനം

45. മാധവൻനമ്പൂരി പൗഞ്ചക്കാഴ്വ (16)
പ്രശ്നസാരം

46. മേൽപ്പുത്തൂർ (17)
കീർത്തനങ്ങൾ
കൂട്ടപ്പാഠകം (?)
ഭരതവാക്യം (?)
രാമായണം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം (?) (എഴുത്തച്ഛന്റെകൂടെ രചിച്ചതു്)

47. രവിഭട്ടതിരി (തോലൻ) (8)
ആട്ടപ്രകാരങ്ങൾ
ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ
ക്രമദീപിക
ഫലിതമയമായ വിദൂഷകശ്ലോകങ്ങൾ

48. രാമപ്പണിക്കർ (15)
ഉത്തരഗീത(?)
ഭാഗവതം
ഭാരതം (അപൂർണ്ണം)
രാമായണം
ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം
സീതാസ്വയംവരം അമ്മാനപ്പാട്ടു്
ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം ഗദ്യം(?)
പരമജ്ഞാനവിളക്കം(?)

49. രാമവർമ്മ കൊച്ചി (16)
രാസക്രീഡ
തിരുക്കുറൾ (ആദ്യം തർജ്ജമ ചെയ്തിച്ച ആൾ)

50. രാമവാരിയർ അകത്തൂട്ടു് (17)
ഗിരിജാകല്യാണം

51. വാൻറീഡ് ഹെൻറിക്കു് (17)
ഹർത്തൂസ് മലബാറിക്കസ് (കേരളാരാമം)

52. വാസുദേവൻ നമ്പൂരി (16)
പഞ്ചിക

53. ശങ്കരൻ (15)
ഭാരതമാല

54. സൂര്യനാരായണൻ എഴുത്തച്ഛൻ(17–18)
ഭാഗവതം (പൂർണ്ണമാക്കി)

ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ആരെന്നു നിശ്ചയമില്ലാത്ത കൃതികൾ

അനന്തപുരവർണ്ണനം (14)
അഭിമന്യുവധം തമിഴ് (13)
അംബരീഷചരിതം ടി (15)
അലങ്കാരസംക്ഷേപം (14)
അഷ്ടമംഗലപ്രശ്നം (17)
ആലത്തൂർ മണിപ്രവാളം (14)
ആശൗചചന്ദ്രിക (17)

ആശൗചപദ്ധതി (17)
ആശൗചവിജ്ഞാനം (17)
ഇടനാടൻ പാട്ട് (18)
ഈശ്വരസ്വരൂപ
വിജ്ഞാനം (17)
ഉത്തരരാമായണം ഗദ്യം (15)
ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹ
ദോസ് കാനോനകൾ (16)
ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി (ഗദ്യം) (14)
ഏകാദശി മാഹാത്മ്യം
പാട്ട് (17)
ഏകാദശിമാഹാത്മ്യം
(സ്തോത്രം) (17)
ഏകവിംശതി (17)
ഐവർനാടകം (15—18)
ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ
(പലതും) (17—18)
ഓണപ്പാട്ടുകൾ
(മാവേലിപ്പാട്ടുകൾ) (14—17)
കണക്കുചോദ്യം (16)
കണക്കുശാസ്ത്രം (2) (16)
കളമ്പാട്ടുകൾ(പലതും) (16—18)
കനകകിരീടം പാട്ട് (2) (17)
കപിലോപാഖ്യാനം (18)
കളരിപ്പയറ്റ് (വിദ്യ) (15)
കംസവധ ചമ്പു (15)
കാളിനാടകം (17)
കല്യാണസൗഗന്ധികം
ചമ്പു (17)
കാളിയമർദ്ദനം ചമ്പു (17)
കിളിവണ്ടുസംവാദം (18)
കിരാതാർജ്ജുനീയം
സ്തോത്രം (17)
കുചേലവൃത്തം ചമ്പു (17)
കൃഷ്ണലീല പാട്ട് (17)
കൃഷ്ണാവതാരംചമ്പു (17)
കേരളനാടകം (17)
കേരളോല്പത്തി
(പലതും) (16—18)
കൗടലീയം ഭാഷ (12)
ക്രിയാദീപിക (17)
ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം ചമ്പു (17)
ഗദ്യസ്തോത്രങ്ങൾ
(പലതും) (15—18)
ഗന്ധർവ്വചരിതം ചമ്പു (18)
ഗുരുദക്ഷിണപ്പാട്ട് (16)
ഗൗരീചരിതം ചമ്പു (17)
ചക്രവാകസന്ദേശം (14)
(കോകസന്ദേശം)
ചന്ദ്രോത്സവം (15)
ചിത്രഭൂപ്പവിജയം (18)
ചെറിയച്ചീ വർണ്ണനം (14)
ജനകാഗസ്ത്യസംവാദം (15)
ജാതകാലോകക്രമം (17)
ജാതകസാരം (17)
തത്ത്വമസ്യാദിവാക്യവും
വേദാന്തക്കെട്ടുമയും (18)
താമരനെല്ലൂർ ഭാഷ
(വൈദ്യം) (14)
തിരുകണ്ണിയാലണ്ണൻസ്തുതി (15)
ത്രിപുരദഹനം ചമ്പു (16)
തോറ്റംപാട്ടുകൾ (16—18)
ദക്ഷയാഗം ചമ്പു (16)
ദാരുകകഥ (15)
ദുക്കരണം (16)
നളൻകഥ (ചരിതം)
പലതും (16—18)
നാസാഭ്ലേദംപാട്ട് (17)
നാടൻപാട്ടുകൾ
(പലതും) (10—18)
പടപ്പാട്ട് (17)
പദ്യരത്നം
(നായികാപ്രശംസ) (12—16)
പയ്യന്നൂർ പട്ടോല (13)
പക്ഷിശാസ്ത്രം (17)
പ്രശ്നപ്രകാശിക (17)
പ്രഹ്ലാദചരിതം ചമ്പു (17)
പാർവതീസ്വയംവരം
ചമ്പു (15)

പാർവ്വതീസ്വയംവരം. (കല്യാണം സ്വയംവരം എന്നപേരിൽ പല പാട്ടുകളും) (14—18)
പാണ്ഡവശങ്കരം പാട്ട് (17)
പാശുപതാസ്ത്രദാനം ടി (15)
പുത്രകാമേഷ്ടി (15)
പൂതനാമോക്ഷം ചമ്പു (17)
ബാലിവധം പാട്ട് (17)
ഭാഗവതം (5 സ്കന്ധം സംഗ്രഹം) (15—16)
ഭാഗവതം (ദശമം തുടങ്ങി തർജ്ജമ)
ഭാഗവതസംഗ്രഹം ഗദ്യം (15)
ഭാഷാഋഷ്യാശ്യം ഭാഷ (15)
ഭാഷാജാതകപദ്ധതി (16)
ഭാഷാവൈജയന്തി (17)
ഭാഷാവൈദ്യമഞ്ജരി (വലുതും ചെറുതും) (16)
മാർക്കണ്ഡപുരാണം (17)
മുകുന്ദമാല (വ്യാഖ്യാനം) (13)
യന്ത്രരാജൻ (15)
യുധിഷ്ഠിരവിജയം വ്യാഖ്യ (15)
രാമച്ചപ്പണിക്കർ പാട്ട് (17)
രാമാർജ്ജുനീയം ചമ്പു (17)
ടി സ്തോത്രം (17)
രാമായണം (മററാരു 24 വൃത്തം) (17)
രാമായണം ഗാഥ (17)
രാമായണം (ഗദ്യം) തമിഴ് (14)
രാമായണം (സ്തോത്രങ്ങൾ പാട്ടുകൾ—പലതും) (14—18)
രാമായണം പാന (17)
രാമാശ്വമേധം കിളിപ്പാട്ട് (17)
രാസക്രീഡ ചമ്പു (17)
രുഗ്മിണീസ്വയംവരം ചമ്പു (15)
രൂപാവതാരം വ്യാഖ്യ (16)
രംഗവിദ്യ (കളരിപ്പയററ്) (16)
ലക്ഷ്മീസ്വയംവരം പാട്ട് (17)
വടക്കൻപാട്ടുകൾ (യുണിവേഴ്സിററിയുടെ 3 ഭാഗങ്ങളും കിട്ടിയ മററു പതിപ്പുകളും (15-18)
വാതൽഗുപ്പാട്ടുകൾ (14—18)
വിംശതി വ്യാഖ്യ (17)
വിഷ്ണുപാദാദികേശം (15)
വിഷ്ണുമായാചരിതം ചമ്പു (17)
* വീരരവിവർമ്മചരിതം ചമ്പു (അപൂർണ്ണം) (14)
വേദാന്തപ്രകരണം (16)
വൃത്തരത്നാകര ടീക (15)
വൈശികതന്ത്രം (14)
ശയ്യാതിചരിതം ചമ്പു (17)
ശ്രീമതീസ്വയംവരം ചമ്പു (17)
ശ്രീരാമസ്തോത്രങ്ങൾ (15—18)
ശ്രീരാമസ്വർഗ്ഗാരോഹണം പാട്ട് (17)
ശ്രൗതപ്രയോഗം വ്യാഖ്യ (17)
സനൽസുജാതീയം (വ്യാഖ്യ) (15)
സഭാപ്രവേശം ചമ്പു (17)
സിദ്ധദീപിക (15)
സീതാദുഃഖം (18)
സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പാട്ടുകൾ 15—19
സേതുബന്ധംപാട്ട് (15—16)
സൗന്ദര്യലഹരി വ്യാഖ്യ (15)
സ്യമന്തകം ചമ്പു (17)
സ്തോത്രങ്ങൾ (പലതും) (12-18)
സ്ഥലപുരാണങ്ങൾ (17—19)
ഹോരവ്യാഖ്യ (17)

---

* പൂർണ്ണമായി കിട്ടിയിട്ടില്ലാത്തവ.

അനുബന്ധം 4

ലീലാതിലകത്തിലുള്ള അലങ്കാരങ്ങൾ

ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങൾ

1. അനുപ്രാസം
2. മുഖാനുപ്രാസം (ആദിപ്രാസം; മോന eto)
3. പാദാനുപ്രാസം (ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം, ഏടുക)
4. വർണ്ണാനുപ്രാസം
5. ലാടാനുപ്രാസം
6. യമകം
7. ശ്ലോഷം

അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങൾ

1. ഉപമ (ലുപ്തോപമ (പലതരം) രശനോപമ, കല്പിതോപമയും ഉൾപ്പെട്ടം)
2. ഉപമേയോപമ
3. സ്മരണം
4. രൂപകം
5. സംശയം
6. ഭ്രാന്തി
7. അപഹ്നുതി
8. വ്യതിരേകം
9. ദീപകം
10. പ്രതിവസ്തൂപമ
11. ദൃഷ്ടാന്തം — (നിദർശനയും ഉൾപ്പെട്ടം)
12. ഉത്പ്രേക്ഷ (ഗമ്യോൽപ്രേക്ഷയും)
13. അതിശയോക്തി
14. അന്യാപദേശം (സമാസോക്തി)
    (അപ്രസ്തുതപ്രശംസ)
15. ക്രമം
16. ആക്ഷേപം (പ്രതീപം)
17. പരിവൃത്തി
18. ശ്ലേഷം
19. സ്വഭാവോക്തി
20. ഹേതു
21. അർത്ഥാന്തരന്യാസം
22. വിരോധം
23. വിഭാവന
24. വിശേഷോക്തി
25. അസംഗതി
26. ഉദാത്തം
27. പരിസംഖ്യ (ഊടങ്ങിയവ)
28. അർത്ഥാപത്തി
29. സമാധി
    (സങ്കരവും)

(ഇതിൽ അർത്ഥാപത്തിയും അതിശയോക്തിയും ഉള്ളൂർ വിട്ടിട്ടാണ് 27 അലങ്കാരങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നത്)

അലങ്കാര സംക്ഷേപം

ശബ്ദാലങ്കാരം

1. ഛേകാനുപ്രാസം
2. വൃത്ത്യനുപ്രാസം
3. ലാടാനുപ്രാസം
4. യമകം
5. പുനരുക്തവാദാഭാസം

അർത്ഥാലങ്കാരം

1. ഉപമ
2. അനന്വയം
3. ഉപമേയോപമ
4. സ്മരണം
5. രൂപകം
6. സന്ദേഹം
7. ഭ്രാന്തിമാൻ

8. അപഹ്നുതി
9. ഉൽപ്രേക്ഷ
10. അതിശയോക്തി
11. ദീപകം
12. ദൃഷ്ടാന്തം
13. നിദർശന
14. വ്യതിരേകം
15. സഹോക്തി
16. സമാസോക്തി
17. അപ്രസ്തുതപ്രശംസ
18. അർത്ഥാന്തരന്യാസം
19. വക്രോക്തി
20. വിരോധാഭാസം
21. അസംഗതി
22. വിഭാവന
23. വിശേഷോക്തി
24. വ്യാജസ്തുതി
25. പരിസംഖ്യ
26. സൂക്ഷ്മം
27. വ്യാജോക്തി
28. ശ്ലേഷം

(ഇവിടെയും ഉള്ളൂരിനു് അല്പം വിഷമം പറ്റി) 19-ാമതു പറഞ്ഞ വക്രോക്തി തന്നെ 29-ാമതും പറഞ്ഞു് 29 തികയ്ക്കുന്നു.

(കേ. സ. ച. 1—422)

അനുബന്ധം 5

കേരളത്തെപ്പറ്റി ചില വിവരങ്ങൾ

കേരളത്തിലെ നാലു കഴകങ്ങൾ

പെരിഞ്ചെല്ലൂർ
പയ്യന്നൂർ
പറപ്പൂർ
ചെങ്ങന്നൂർ

നാലു തളികൾ

കേന്ദ്രം
മേൽത്തളി—ഇരിഞ്ഞാലക്കുട
കീഴ്ത്തളി—തൃക്കരാണിക്കുളം
നെടുന്തളി—പറവൂർ ഗ്രാമം
ചിങ്ങപുരത്തുതളി—മൂഴിക്കുളം

64 ഗ്രാമങ്ങൾ

(തുളുനാട്ടിൽ)

1. ഗോകർണ്ണം
2. ഗോമക്കുടം
3. കരവള്ളി
4. മല്ലൂർ
5. എപ്പന്നൂർ
6. ചെപ്പന്നൂർ
7. കാടലൂർ
8. കല്ലന്നൂർ
9. കാര്യച്ചിറ
10. പയ്യഞ്ചിറ
11. തൃക്കണി
12. തൃക്കൺപാല
13. തൃക്കട
14. തൃച്ചേല
15. കൊല്ലൂർ
16. കോമലം
17. വെള്ളാര
18. വെങ്ങാട്ട്
19. വെങ്കടം
20. വെങ്ങോട്ട്
21. കോടീശ്വരം
22. മഞ്ചീശ്വരം
23. ഉട്ടപ്പ
24. ശങ്കരനാരായണം
25. കോട്ട
26. ശിവള്ളി
27. മൊറ
28. പഞ്ച
29. ഇട്ടലി

30. കഞ്ഞിമംഗലം
31. അനന്തപുരം
32. കണ്ണപുരം.

(മലനാട്ടിൽ)

1. പയ്യന്നൂർ
2. പെരിഞ്ചല്ലൂർ
3. ഈശാനമംഗലം
4. തൃപ്പനഞ്ചി
5. കരിക്കാട്ട്
6. ആലത്തൂർ
7. പന്നിയൂർ
8. ശ്രീകുറുമ്പ
9. തിരുവിഴപേത്തൂർ
10. പെരുവനം
11. ചെമ്മണ്ട
12. ഇരിങ്ങാലക്കുട
13. അവിട്ടത്തൂർ
14. അടൂർ
15. കുഴൂർ
16. വൈരാണിക്കുളം
17. മുഴിക്കുളം
18. ചെങ്ങമനാട്ട്
19. തഴതനാട്ട്
20. പറവൂർ
21. ഉളിയന്നൂർ
22. ഇളിഭ്യം
23. കാട്ടമറി

(വെന്നനാട്ട്)

24. ഏറുമാനൂർ
25. കിടങ്ങൂർ
26. കുമാരനെല്ലൂർ
27. തിരുവല്ല
28. കവിയൂർ
29. ചെങ്ങന്നൂർ
30. ആറുമുള
31. വെണ്മണി
32. നീർമണ്ണ്.

(ഇവയിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. കുഞ്ചിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാന്റെ 'കേരള'ത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് ഇവിടെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്)

സപ്തകൊങ്കണങ്ങൾ

1. കൂപകം (കന്യാകുമാരി മുതൽ കന്നേറിവരെ)
2. കേരളം (കന്നേറി മുതൽ പുതുപ്പട്ടണം വരെ)
3. മൂഷികം (പുതുപ്പട്ടണം മുതൽ പെരുമ്പുഴവരെ)
4. അലുവം (ദക്ഷിണ കർണ്ണാടകം)
5. പഞ്ച (ഉത്തരകർണ്ണാടകം)
6. കൊങ്കണം (രത്നഗിരിവരെ)
7. പരകൊങ്കണം (നാസിക്ക് വരെ)

(ആദ്യത്തെ മൂന്നുഭാഗമേ കേരളത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ)

സൂചിപത്രം

അകം 42
അക്കാഡമി (യവന) 44
അക്ഷരമാല 18
അഗസ്ത്യൻ 45, 60, 63
അഗ്നിഹോത്രി (മേഴത്തോൾ) 65
അച്ചുതപ്പിഷാരൊടി 455
അഞ്ചുതമ്പുരാൻപാട്ട് 109–110
അംഗ്യ ദേശങ്ങളും കവിതയും 34–41
അഞ്ചുവർഗ്ഗങ്ങൾ 25
അദ്ധ്യാത്മരാമായണം 222 363, 431—432, 435, 465, 474—497
അനന്തപുരവർണ്ണനം 273
അന്യാപദേശമാല 198
അപ്പൻതമ്പുരാൻ 334
അപ്പുഭട്ടൻ 546
അഭിരാമൻ 76
അമ്പലപ്പുഴ രാജ്യം 587
അംബോപദേശങ്ങൾ 308
അയ്യൻ അരിതനാർ 58
അയ്യപ്പിള്ള ആശാൻ 99
അർണ്ണോസ് പാതിരി 547–548
അലങ്കാരസംക്ഷേപം 344–345

ആട്ടപ്രകാരം 83, 153
ആത്മബോധം 531
ആദിത്യവർമ്മ (കവി) 276
ആദിത്യവർമ്മ (സന്ദേശകാരൻ) 289
ആദിദ്രാവിഡർ 25
ആദിദ്രാവിഡ സംസ്കാരം 26—27
ആദിയുല 58
ആദ്യകാലത്തെ ജനങ്ങൾ 19
ആദ്യത്തെ പാട്ടുകൾ 82, 83
ആദ്യത്തെ ഭാഷാ ശ്ലോകങ്ങളും 83, 85
ആദ്യത്തെ മണിപ്രവാള ശ്ലോകങ്ങൾ 85, 86
ആനന്ദനൃത്തം 527, 528
ആര്യദ്രാവിഡ ബന്ധം 63—64
ആര്യൻ 25, 26, 61, 63
ആര്യൻ നാരായണൻ മൂസ്സതു (വയസ്കര) 561
ആര്യമിശ്രം 25
ആര്യസംബന്ധവും ചേരനാട്ടും 62—63, 71–72
ആശ്ചര്യചൂഡാമണി 362
ആഴ്വാഞ്ചേരിതമ്പ്രാക്കൾ 457

ഇടനാടൻ 359
ഇടവെട്ടിക്കാട്ടുനമ്പൂതിരി 284
ഇട്ടിക്കണ്ടപ്പൻ 66
ഇട്ടിക്കോത പണിക്കർ 333
ഇട്ടിവൈദ്യൻ 546
ഇൻഡിക്ക 28
ഇന്ദുലേഖാ 191
ഇന്ദുവദന 149
ഇന്ദ്രോൽസവം 69
ഇമയവർമ്മൻ 50–52
ഇരയിമ്മൻതമ്പി 307, 437
ഇരവിക്കുട്ടിപിള്ള 359
ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം 466—470
ഇരുമ്പിന്റെ ഉപയോഗം 28
ഇരുമ്പൊറൈ 58
ഇളങ്കോ-അടികൾ 54, 57, 62, 74, 77, 588
ഇളഞ്ചുണ്ടുകൾ 252

ഈജിപ്ത് 28
ഈജിപ്തിലെ പുരാണകഥ 210
ഈശാവാസ്യം 471
ഈഴവരുടെ ഇതിഹാസം 355
ഉണ്ണായി വാരിയർ 417, 561
ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി ചരിതം 325 – 326
ഉണ്ണിയച്ചിചരിതം 267—269, 324
ഉണ്ണിയാടിചരിതം 269—271
ഉത്തമഗീതം 210
ഉത്തരമധുര 45
ഉത്തരരാമായണം കിളിപ്പാട്ട് 46, 498—499
ഉത്തരരാമായണം ചമ്പു 423
ഉത്തരരാമായണം (മന്നൻകവി) 531
ഉദയവർമ്മ കോലത്തിരി 185
ഉദ്യാനപ്രവേശം ചമ്പു 267, 365
ഉപശ്ലോകൻ 231
ഉമാകേരളം 304, 541
ഉരുംബ് 355
ഋഗ്വേദം 63
ഋതുമതിവിവാഹം 65—66
ഋതുസംഹാരം 224
എട്ടത്തൊകൈ 47
എഴുത്തച്ഛൻ 62, 74 117, 248, 249, 255, 260, 262, 307, 326, 363, 391, 435, 455 — 518, 539, 555, 575, 581, 593, 594.
എഴുത്തച്ഛൻ (ഗ്രന്ഥം) 501
എഴുത്തച്ഛന്റെ പരമ്പര 519—541
ഏറാൾപ്പാട്ട് 302
ഏറാവും പഴയപാട്ട് 82
ഐന്തിണ 41
ഐവർനാടകം 175—177
ഒറ്റശ്ലോകം 263, 264, 272, 275, 276, 277, 278
ഓട്ടൻതുള്ളൽ 149
ഓമനത്തിങ്കൾക്കിടാവോ 528
ഓലപ്പീപ്പി 252
കടൽസഞ്ചാരം 28
കണിയാങ്കളം പോത്ത് 109
കണ്ടിയൂർ മഠം പടപ്പാട്ട് 542—43
കണ്ണനാർ കുമട്ടൂർ 50
കണ്ണശ്ശന്മാർ 113-150, 182, 326, 335, 433, 459, 502, 592, 594
കഥകളി 556, 558, 561, 562, 564
കഥകളിപ്രകാരം 562
കഥകളിയും സാഹിത്യവും (ഗ്ര) 573, 577, 578, 591
കഥാഭിനയം 563—564
കന്നടം (ഭാഷ) 43
കന്നടിയൻ പോത്ത് 103—104
കന്നിമണികൾ 252
കപിലർ 49
കപ്പളിങ്ങാടൻ സമ്പ്രദായം 557, 593
കമ്പർ 91, 492, 554
കരുണാകരൻ എഴുത്തച്ഛൻ 530
കല്ലിക്കോടൻ സമ്പ്രദായം 557, 593
കല്യാണസൗഗന്ധികം കഥകളി 565, 569—572
കവിത 46
കവിതയെപ്പറ്റി 141—142
കളരി 34
കളരിപ്പയറ്റ് 333
കരിശ്ലോകങ്ങൾ 154
കാടാപുരം 45

കാപ്പിയാറു കാപ്പിയാനർ 53
കാമദഹനം ചമ്പു 216, 371-375, 429
കാശിനമ്പൂതിരി 76
കാളിദാസൻ 227, 251, 305, 485, 486, 488, 507
കിർമ്മീരവധം 565, 572, 577
കിളിവണ്ടുസംവാദം 525
കീഴാർ (കൂടല്ലൂർ) 54
കീഴാർ (കൊടുങ്കൊഴിയൂർ) 49
കുചേലവൃത്തം വഞ്ചിപ്പാട്ട് 210, 211, 251, 252
കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ 62, 105, 187, 326, 336, 432, 526, 581
കുഞ്ചന്റെ ശേഷം 258, 595
കുഞ്ഞൻപിള്ള ഇളങ്കുളം 265, 267, 298, 344
കുഞ്ഞൻപിള്ള ശ്രീരാമൻ 295, 344
കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ 17, 121, 459, 484
കുട്ടവൻ 52, 64
കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ 265
കുട്ടിനിമതം 69
കുമാരധാര 565
കുമാരനാശാൻ 222
കുമാരസംഭവം 81, 216, 241, 439, 448, 449
കുമാരിലഭട്ടൻ 70
കുലശേഖരൻ 58—60, 70, 74, 76, 77, 277, 590
കുഴിക്കാട്ടേതിരി 73, 182, 183, 430
കുറൾ 316, 332-333
കുഞ്ചി 34—36
കുറിഞ്ചി പാട്ടുകൾ 36
കൂടിയാട്ടം 59, 82, 153, 314, 550—551, 556
കൃഷി 27, 215, 300
കൃഷ്ണഗാഥ 57, 181. 182—258 311, 317, 348, 433
കൃഷ്ണനാട്ടം (കൃഷ്ണാട്ടം) 59, 551, 556
കൃഷ്ണൻനായർ പി. വി. 89, 99
കൃഷ്ണപിള്ള ചങ്ങമ്പുഴ 255
കൃഷ്ണപ്പിഷാരൊടി (ആറൂർ) 47, 77, 295, 344
കൃഷ്ണമിശ്രൻ 540
കൃഷ്ണലീല 532
കേരളകാളിദാസൻ 203
കേരളകൗമുദി 256
കേരളഗാനം 22, 31, 358, 595
കേരളചരിത്രത്തിന്റെ തുടക്കം 18, 19
കേരളത്തിലെ ആദിമനിവാസികൾ 19
കേരളനാടകം 465, 516, 531
കേരളപാണിനീയം 73, 335
കേരളപുരുഷന്മാർ 29
കേരളബ്രാഹ്മണർ 65
കേരളം വളരുന്നു (ഗ്ര) 22, 74
കേരളവർണ്ണന 51, 52, 270-314
കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ 364
കേരളസുന്ദരിമാർ 50
കേരളസംസ്കാരം 18, 61
കേരള സംസ്കാരത്തിന്റെ അടിത്തറ 61—62
കേരള സംസ്കാരത്തിന്റെ മേന്മ 21-22 70-72, 582, 583
കേരളസംസ്കാരത്തെപ്പറ്റി യുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൾ 68-69
കേരളസംസ്കാര പ്പിറവി 66—71
കേരളീയരുടെ ശുദ്ധ സംസ്കൃത കൃതികൾ 76—77

കേരളീയാഭിനയം 63, 549–551
കേളി 562
കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട് 169—175
കൈവല്യനവനീതം 517
കൊച്ചി (രാജ്യം) 583, 587
കൊച്ചിയും കോഴിക്കോടും 584
കൊടിക്കന്നിൽ ഗദ്യം 329
കൊടിയവിരഹം 307, 313, 314—316, 423
കൊട്ടങ്കാളി 34, 40
കൊട്ടന്തമിഴ് 43
കൊട്ടാരക്കര രാജാവ് 551, 563, 593
കൊല്ലം 583, 587
കൊറവർ 28, 35
കോടിവിരഹം (സംസ്കൃതം) 314
കോട്ടയം തമ്പുരാൻ 561, 564—565, 581, 593
കോട്ടൂർ (കവി) 239
കോലത്തിരി 184, 185
കോലസ്വരൂപം 583, 584, 587
കോവിലധികാരികൾ 67
കോഴിക്കോട് 583, 587
കൗടലീയംഭാഷ 319–322, 334 594
കൗണോത്തര 271
കൗമുദിമഹോൽസവം 69
ക്രമദീപിക 153

ഖുറാൻ 47

ഗദ്യവും പദ്യവും 219–220
ഗദ്യസാഹിത്യം 86, 319—335
ഗിരിജാകല്യാണം 117, 183, 202, 430, 435—454, 593, 594
ഗീതാരാമം 564
ഗുണ്ടർട്ട് 262, 334
ഗുരുദക്ഷിണപ്പാട്ട് 433—434
ഗോദവർമ്മ 532
ഗോപാലകുറുപ്പ് വെണ്ണിക്കുളം 132
ഗോപാലൻ എഴുത്തച്ഛൻ 530
ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർ കെ. എസ്. 195, 257
ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പി. 76, 115, 116, 214, 307
ഗൗതമനാർ 52, 54
ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണാരംഭം 23
ഗ്രന്ഥോദ്ദേശം 27—28, 594—595
ഗ്രാമങ്ങൾ 66
ഗോവിന്ദഭട്ടതിരി (തലക്കുളം) 70, 76
ഗ്രാമസംഘങ്ങൾ 67
ഘനസംഘം 529

ചക്രവാകസന്ദേശം 292—354
ചന്ദ്രഗുപ്തമൗര്യൻ 62
ചന്ദ്രോത്സവം 269, 304—313, 314, 317, 593
ചമ്പുക്കൾ 187, 266—272, 314, 317, 360—429, 593
ചരിത്രത്തിന്റെ തുടക്കം 18
ചരിത്രവും സാഹിത്യവും 21
ചാക്യാർ പറമ്പ് 550, 589
ചാത്തനാർ 57
ചിത്തരനാർ 49
ചിന്താരത്നം 465, 514—516 517, 525
ചിത്പാവനബ്രാഹ്മണർ 65
ചിരികുമാൻ (മാർ) 267
ചിലപ്പതികാരം 54—57, 62, 91 311, 550, 588—589
ചീരാമകവി 90–91, 591, 594

ചെങ്ങന്നൂരാതി 359
ചെന്തമിഴ് 43, 44, 46, 48, 60
ചെല്ലൂർനാഥോദയം 425—426, 429
ചെറുശ്ശേരി 181, 183, 184, 185, 192—195, 262, 341, 430, 471, 483, 528, 575, 592, 594
ചെറുശ്ശേരി ഭാരതം (ഭാരതഗാഥ) 258—261
ചേരകവികൾ 58
ചേരനാട് 22—25, 29, 62
ചേരർ 28—29
ചേരളം 25, 33
ചേലപ്പറമ്പൻ 191, 307
ചേരലാതൻ (നാർമുടി) 53
ജനകാഗസ്ത്യസംവാദം 333
ജയസ്വാൾ 29
ജോർജ്ജ് കെ. എം. 89—90
ജ്യോതിഷം 333
ജ്ഞാനപ്പാന 471, 521, 524—525
ടിപ്പു 33, 34
തച്ചുടയകൈമൾ 65
തത്വമസ്യാദിവാക്യം 333, 525
തമ്പുരാൻപാട്ട് 104—105
തമിഴൻ 61
തമിഴ് 42—44
തമിഴ് വ്യാകരണ നിയമങ്ങൾ 46
താമരനെല്ലൂർ ഭാഷ 273
തിചൈചൊൽ 43
തിരിചൊൽ 43
തിരുവായ്മൊഴി 337
തുടർക്കഥ 355
തുയിലുണർത്തുപാട്ട് 161
തെക്കൻ പാട്ടുകൾ 102—110
തെങ്കൈലാസ നാഥോദയം 426—429
തെമ്മല 22—23
തെയ്യാട്ട് 167—169
തെറ്റിധാരണകൾ 68—69
തോടയം 562—563
തോൽകാപ്പിയർ 45, 46, 64
തോലൻ 45, 59, 152—155, 266, 317, 590
ത്രിപുരദഹനം ചമ്പു 424, 425, 429
ത്രൈവർണ്ണികർ 69—70
ദക്ഷയാഗം കഥകളി 437
ദക്ഷിണമധുര 45
ദാമോദരചാക്കിയാർ 269, 288 289
ദാമോദരൻ, കെ. (മയൂനാട്ട്) 355
ദാരുകവധം (ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ട്) 423
ദൂതവാക്യം (വ്യായോഗം) 327
ദേവഗുരു 530, 531
ദേവനാരായണൻ 455, 457
ദേവിമാഹാത്മ്യം 465, 466, 473—474
ദ്രാവിഡസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകത 41—42
ദ്രാവിഡർ 27—28
ദ്രാവിഡ കവികൾ 214
ധനാശി 564
നമ്പൂതിരി 67
നരകത്തിലെ നടികൾ 307
നൽചെള്ളയാർ 54, 589–590
നളചരിതം കഥകളി 417, 420, 422, 431, 435, 576
നാഗന്മാർ 65
നാഗാനന്ദം 532
നാടകം 46
നാടൻ പാട്ടുകൾ 587—588
നാട്ടുകാർ 25

നാരായണ ഭട്ടതിരി (മേല്പുത്തൂർ) 76, 77, 209, 213, 216, 248, 249, 307, 314, 363, 455, 457, 463, 466.
നാരായണൻനായർ പി. (നെന്മാറ) 77, 78.
നാരായണപിള്ള പി. കെ. 187, 216, 257, 258, 463, 501.
നാരായണപ്പണിക്കർ ആർ. 54, 77, 116, 258, 436, 463, 531.
നാരായണമേനോൻ വള്ളത്തോൾ 141, 300, 312, 359.
നാരായണീയം 208, 209, 211, 212, 223, 455, 522, 526.
നാരായണീയം ചമ്പു 427
നിരണവൃത്തങ്ങൾ 149
നിവാതകവചകാലകേയ വധം 565, 576, 577–581
നിഴൽകുത്ത് 161—162
നീഗ്രോയിഡ് 25
നീലകണ്ഠൻ (ചമ്പുകർത്താവ്) 455
നീലകണ്ഠൻ (തിരുമംഗലത്ത്) 455
നീലകണ്ഠസോമയാജി 455, 456
നൂറെട്ടഹരി 529—530
നൃത്തം 55
നെടുംചോലാതൻ 50—51
നെയ്തൽ 39—40
നേത്രാമൃതം 333
നൈഷധം ചമ്പു 409—423, 429
പദ്യരത്നം 271—273
പച്ചകൾ(വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ) 333
പടപ്പാട്ട് 543—545
പടസ്തുതി 541
പതികസംക്ഷേപം 78—79
പതിതപങ്കജം 308
പതിനെൺകിഴ്കണക്ക് 47
പതിറ്റുപ്പത്ത് 50—54, 301
പത്തുപാട്ട് 47
പത്മനാഭമേനോൻ പാട്ടത്തിൽ 410
പയ്യൂർ ഭട്ടതിരി 316
പരമേശ്വരൻ നമ്പൂതിരി (വടശ്ശേരി) 77
പരമേശ്വരയ്യർ (ഉള്ളൂർ) 25, 43, 76, 77, 89, 91, 99, 115, 116, 141, 179, 258, 274, 310, 316, 332, 333, 361, 367, 410, 423, 435, 470, 471, 482, 541, 565
പരവർ 39
പണിക്കർ കെ. എം. 307
പയ്യന്നൂർ ഗദ്യം 328
പയ്യന്നൂർ പട്ടോല 82–83, 262
പരശുരാമൻ 29, 64, 65, 67, 586
പരാപരഗുരു 530, 531
പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ 334
പഴന്തമിഴ് 43
പഴയപാട്ടുകൾ 110—112
പറയർ 28
പറയിപെറ്റ പന്തിരുകുലം 65
പള്ളിക്കന്നത്ത് കവികൾ 184
പാക്കനാർ 65
പാട്ടിന്റെ പിരിവുകൾ 88–89
പാട്ടിന്റെ വളർച്ച 348
പാട്ട് 46, 87
പാണിനി 63

പാതാളരാമായണം 538–539
പാരിജാതഹരണം ചമ്പു 429
367—371
പാർത്ഥസാരഥിസ്തവം 529
പാവ്വതിസ്വയംവരം 222
പാലൈപാട്ടുകൾ 40—41
പീലിവള 19, 38
പുതുവാതപ്പാട്ട് 532
പുനംനമ്പൂതിരി 305, 310,
375, 376, 377—379
പുരുഷാർത്ഥം 153
പുരുഷാദേവിയമ്മപ്പാട്ട്
105—106
പുലയർ 28
പുറനാനൂറും അകനാനൂറും
47—50
പുറപ്പാട് 563
പുറം 42
പൂന്താനം 262 427, 459–465
471, 514, 530
പൂർണ്ണസരസ്വതി 464
പെരുങ്കൊട്ടുകോ 58
പെരുമാക്കന്മാർ 21, 64, 583
പേരകത്തിയം 45
പൊൻനിറത്താൾ 109
പൊരുൾ 42
പോറിരിമാരും
നമ്പൂതിരിമാരും 65
പ്രജായത്തസിദ്ധാന്തം 18
പ്രഭാകരൻ 70, 76
പ്രബോധചന്ദ്രോദയം 540
പ്രാചീനകേരളം 47
ഫിനീഷ്യർ 18, 23
ബകവധം (കഥകളി) 565
566—569
ബകവധം ചമ്പു 406—408
ബയറൺ 214
ബഷീർ മഹമ്മദ്
വൈക്കം 307, 355
ബാണയുദ്ധം ചമ്പു 423
ബാണയുദ്ധം കിളിപ്പാട്ട് 538
ബാബിലോണിയ 28, 29
ബാലകൃഷ്ണവാരിയർ
എം. ആർ. 47
ബാലികാമതം 62
ബൈബിൾ 471
ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം
ഗദ്യം 326—327
ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം കിളി
പ്പാട്ട് 327, 466, 499—501
ബ്രഹ്മാനന്ദവിവേകസമുദ്രം 333
ഭഗവദ്ഗീത
(മാധവപ്പണിക്കർ) 118—122,
132
ഭദ്രകാളിപ്പാട്ടുകൾ 164 –166
ഭാഗവതം (പുരാണം) 138, 526
ഭാഗവതം (കണ്ണശ്ശൻ) 133–138
186, 187, 188–189,
191, 227, 231—232
ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ട് 187, 188
227, 228, 229, 230, 232,
465, 466, 512—5 6
ഭാഗവതം ഗദ്യം
(സംഗ്രഹം) 329—330, 334
ഭാഗവതം (ദശമവും
ഏകാദശവും) 330—331
ഭാഗവതസംഗ്രഹം 331—332
ഭാഗവതം പാട്ട് 433
ഭാരതഗാഥ 258—261
ഭാരതമാല 122—132,
466, 484
ഭാരതം 63
ഭാരതം ചമ്പു 405—408
ഭാരതം കിളിപ്പാട്ട് 246, 247,
248, 465, 466, 501—512
ഭാരതം (കണ്ണശ്ശൻ) 146—148,
187
ഭാരതം പാട്ട് 106, 592

ഭാഷാകർണ്ണാമൃതം 211—212, 521, 526—528
ഭാഷാകൃതികൾ (ആദ്യകാലം) 151—181
ഭാഷാമിശ്രങ്ങൾ 81, 404
ഭാസൻ 305, 327
ഭാസ്ക്കരൻനായർ കെ. (Dr.) 481
മച്ചാട്ടിളയതു് 239
മഞ്ജുതര 563
മണികാഞ്ചി 149
മണിപ്രവാളശാഖ 263—279
മണിപ്രവാളങ്ങൾ 266
മണിപ്രവാള വൃത്തശാസ്ത്രം 345—346
മണിപ്രവാളസ്വഭാവം 74—75
മണിമേഖല 57—58, 589
മതിചൂതപഞ്ചകം 274
മന്ത്രരാജൻ 333
മന്ത്രാങ്കം 82
മയൂരസന്ദേശം 299
മരുതം 38—39
മലനാട്ടവഴക്കം 91
മലയണ്ണാന്റെ കഥ 22—24
മലയാളമന്ത്രങ്ങൾ 334—335
മലയാളഭാഷയുടെ പിറവി 72—74
മലയാളസംസ്ക്കാരത്തിന്റെ സ്വഭാവം 17
മലയാളിയുടെ സ്വഭാവം 17
മലവർഗ്ഗക്കാർ 26—27
മലൈനാട്ടു് 25
മലൈയാണ്ട 34
മഴമംഗലം 316, 410, 411, 412—423, 594
മഴമംഗലം ഭാണം 411, 423
മാഘം 248, 368
മാധവപ്പണിക്കർ 115, 118
മാമാങ്കോദ്ധാരണം 545—547
മായൻ 37
മാവാരതം പാട്ടു് 187, 592
മാവേലി 29—33
മാവേലിപ്പാട്ടു് 180—588
മാവേലിയും കേരള സംസ്ക്കാരവും 34
മാവേലിയുടെ സംഭാവന 32
മിശ്രഭാഷ 74
മിഷനറിമാർ 63
മിസ്സിസിസം 210
മുകുന്ദമാല 59, 60, 333
മുണ്ടക്കൽ സന്ദേശം 157, 265, 279, 280—297, 317, 335, 413, 591
മുത്തശ്ശിമാർ 67
മുൻകുട്ടമ്മ 65
മുപ്പാൽ 42
മുമ്മണിക്കോവൈ 58
മുല്ലൈ 36—38
മേഘസന്ദേശം 21, 285, 286, 287, 549—550
മൈക്കേൽ ആൻജലൊ 497
മോക്ഷദായക പ്രകരണം 539—540
മോക്ഷസിദ്ധി പ്രകരണം 539—540
മോഹൻജദാരൊ 28
യാത്രകളി 588
യുധിഷ്ഠിരവിജയം 59, 196
രഘുവംശം 54, 216, 312, 440, 466
രംഗഭട്ടർ 546
രവി (തോലൻ) 59, 590
രവിവർമ്മ കുലശേഖരൻ 33, 584

രവിവർമ്മ എൽ. ഏ. 422
രാഘവപിഷാരൊടി 454
രാഘവൻ 184, 310
രാജാ കെ കെ. 313
രാജരത്നാവലീയം 316, 317
രാജരാജവർമ്മ (വടക്കുംകൂർ) 77 195, 207, 258, 313, 361
രാജസ്തോത്രങ്ങൾ 277—279
രാമകഥാപ്പാട്ട് 89, 99—102, 592
രാമകൃഷ്ണപരമഹംസൻ 210
രാമചരിതം 90—99, 591
രാമനാട്ടം 59, 551, 552—556, 593
രാമപഞ്ചശതി 435, 454-455
രാമപാണിവാദൻ 564
രാമൻപിള്ള സി. വി. 106, 477
രാമപ്പണിക്കർ 115, 132—133 181, 183, 191, 341, 484, 594
രാമപ്പൈ എ. 121
രാമവർമ്മ കാർത്തിക തിരുനാൾ 33, 564
രാമവർമ്മരാജ കൊച്ചി 316, 333
രാമവാരിയർ അകത്തൂട്ട് 117, 435—436, 593, 594, 433
രാമവാരിയർ കൈക്കുളങ്ങര 454
രാമസ്വാമിഅയ്യർ എൻ. വി 344
രാമായണം(കണ്ണശ്ശൻ) 139-145
രാമായണം ചമ്പു 185, 379—405, 429, 593, 594
രാമായണം തമിഴ് 327—328
രാമായണം (വാല്മീകി) 362
രാമാർജ്ജുനീയം 428—429
രാമാശ്വമേധം 532
രാസക്രീഡാകാവ്യം 423
രുക്മ്മിണീസ്വയംവരം ചമ്പു 365—367, 429
ലക്ഷണമൊത്ത പാട്ട് 87--88
ലക്ഷ്മീദാസൻ 76
ലിപികൾ 346—347
ലീലാതിലകം 73, 74, 77. 83, 87, 88. 157, 182, 265, 266, 308, 313, 317, 335—344, 364, 433, 465, 591, 594
ലോകവീരൻ 59
വഞ്ചി 36
വഞ്ചിപ്പാട്ട് 177—179
വടക്കൻ പാട്ടുകൾ 262, 349—359, 593
വടവാൽ 41
വന്ദനശ്ലോകങ്ങൾ 563
വക്കി പൊൻകുന്നം 308
വർഗ്ഗസങ്കരം 27
വസന്തലക്ഷ്മി 360
വസ്തുധാരണശ്ലോകങ്ങൾ 154
വള്ളത്തോൾ 533
വാണവർമ്മൻ പെരുംചേരലാതൻ 47—49
വാൻറീഡ് 546
വാമനൻ 29
വാരിയർ തറക്കൽ 367
വാല്മീകിരാമായണം 475 479, 484, 489, 492, 494
വാല്മീകി രാമായണം കിളിപ്പാട്ട് 532—536, 568
വാസുഭട്ടതിരി 59, 70, 196
വാസുദേവൻ മൂത്തത് (കെ. വി. എം) 320, 344, 410

വാസുദേവസ്തവം 274
വാഴമാവേലി 423
വിജ്ഞാനരത്നം 531
വിദൂഷകൻ 153
വിദേശികളുടെ ആക്രമണം 23
വിലാസമംഗലം 59, 70, 76, 277, 556
വിശ്വനാഥകവിരാജൻ 59
വിഷ്ണുപാദാദികേശസ്തവം 333
വീട് (മോക്ഷം) 42
വീരകേരളവർമ്മ കോട്ടയം 525, 532, 533
വൃത്തമഞ്ജരി 256
വെട്ടത്തു സമ്പ്രദായം 556–557
വെള്ളാളർ 38
വേണാട്ടടികൾ 60
വെണ്മണി നമ്പൂതിരിപ്പാട് 507
വേദാന്തകീർത്തനം 525
വേദാന്തകൃതികൾ 332—333
വേദാന്തദേശികർ 59
വേദാന്തസാരം 53
വേലുപ്പിള്ളശാസ്ത്രി എം. ആർ. 89, 410
വേലൻപാട്ട് 162—163
വേശ്യാവൃത്തി 154
വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ 333
വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം 539
വൈശികതന്ത്രം 69, 155—157 307, 308, 317, 593
വ്യാസവാല്മീകിമാർ 305

ശകുന്തള 69

ശങ്കരകവി 184, 305, 310
ശങ്കരക്കുറുപ്പ് ജി. 276, 475
ശങ്കരനാരായണൻ 74
ശങ്കരൻ (കൊട്ടാരക്കര രാജാവിന്റെ ഗുരു) 550
ശങ്കരൻ 32, 33, 70, 74, 77, 461, 463, 531, 549
ശങ്കരൻ നമ്പിയാർ പി. 117, 360
ശങ്കരപ്പണിക്കർ 115, 126–128, 484
ശങ്കരമേനോൻ കൊളത്തേരി 313, 367, 405
ശാസ്ത്രംപാട്ട് 163—164
ശിവരാത്രി മാഹാത്മ്യം 145—146
ശിവരാത്രി മാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട് 531
ശിവശങ്കരപ്പിള്ളതകഴി 183, 561
ശുകസന്ദേശം 286, 306—307
ശുദ്ധമദ്ദളം 562
ശുദ്ധമലയാളശാഖ 151—181
ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം 59, 526
ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മണിപ്രവാളം 526
ശ്രീകൃഷ്ണസ്തവം 274
ശ്രീധരൻനമ്പി(പുന്നശ്ശേരി) 454
ശ്രീഹർഷൻ 414

ഷാ ബർനാർഡ് 580

സങ്കരസംസ്കാരം 67-68

സനൽസുജാതീയം 331
സന്താനഗോപാലം പാന 427, 521, 522—524
സപ്തകൊങ്കണങ്ങൾ 65
സഭാപ്രവേശം ചമ്പു 408, 409
സഭാപ്രവേശം പാന 522
സമാപനം (പതികം) 78—79
സംഗീതരത്നാകരം 333
സംഘക്കളി 588
സംഘങ്ങൾ 44—46
സംബന്ധമുറ 64
സംസ്കാരവും സാഹിത്യവും 21

സംസ്കൃതകൃതികൾ 76—77
സംസ്കൃതബന്ധം 62
സാംബശിവശാസ്ത്രി 99
സിദ്ധദീപിക 333
സീതാവിജയം 530—531
സുബ്രഹ്മണ്യൻപോററി ചങ്ങാരപ്പള്ളി 333
സുഭദ്രാഹരണം പാന 521—522
സൂര്യനാരായണൻ എഴുത്തച്ഛൻ 531
സേതുബന്ധം പാട്ട് 433—435
സോഫക്ലിസ് 507
സൗന്ദര്യലഹരി 333, 442, 444 461—462
സ്കാന്ദപുരാണം 532
സ്വതന്ത്രതർജ്ജമ 536—537
ഹരിനാമകീർത്തനം 277, 465, 466, 470—472, 514, 517, 525
ഹാളകന്നടം 43
ഹാർത്തൂസ് മലബാറിക്കസ് 546—547
ഹൈന്ദവരാജ്യതന്ത്രം 29

MUL
227413

UNIVERSITY LIBRARY
3 SEP 1984
MADRAS

12 SEP 1968

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org